

सत्यवेदः।

Gujarati Sanskrit New Testament

Public Domain

This Bible is in the Public Domain and provided by SanskritBible.in. The printing is produced at cost by the Digital Bible Society (dbs.org) for non-commercial use.

This Bible, and many others, are available for free download in a variety of digital formats at dbs.org/bibles.

Language:
Country:
Publisher:
Copyright: Public Domain
Last Updated: 2023-10-20
ID: 5fdc0eb8-ead1-46fe-9a2e-dd1316bb0f45
ISO: san
ISBN:

मथिलिपितः सुसंवाहः	4
मार्कलिपितः सुसंवाहः.....	19
लूकलिपितः सुसंवाहः.....	28
योहनलिपितः सुसंवाहः	44
प्रेरितानां कर्माणामाभ्यानं.....	56
रोमिणः पत्रं	72
१ करिन्थिनः पत्रं.....	79
२ करिन्थिनः पत्रं.....	86
गालातिनः पत्रं	91
एफिषिणः पत्रं.....	94
क्विलिपिनः पत्रं.....	97
कलसिनः पत्रं	99
१ थिषलनीकिनः पत्रं	101
२ थिषलनीकिनः पत्रं	103
१ तीमथियं पत्रं	104
२ तीमथियं पत्रं	106
तीतं पत्रं.....	108
क्विलोमोनं पत्रं	109
एब्रिणः पत्रं.....	110
याकूबः पत्रं	115
१ पितरस्य पत्रं.....	117
२ पितरस्य पत्रं.....	119
१ योहनः पत्रं	121
२ योहनः पत्रं	123
३ योहनः पत्रं	124
यिडूदाः पत्रं.....	125
प्रकाशितं लविष्यद्वाक्यं.....	126

मथिलिपितः सुसंवाहः

1 षड्राडीमः सन्तानो दायूद् तस्य सन्तानो यीशुप्रीष्टस्तस्य पूर्वपुरुषवंशश्रेणी | 2 षड्राडीमः पुत्र षड्राड् तस्य पुत्रो याकूब् तस्य पुत्रो यिडूदास्तस्य
 3 तस्माद् यिडूदातस्तामरो गर्भे पेरस्सेरडौ जज्ञाते, तस्य पेरसः पुत्रो डिब्रोएल् तस्य पुत्रो डराम् | 4 तस्य पुत्रो डम्मीनादब् तस्य पुत्रो नड-
 शोन् तस्य पुत्रः सल्मोन् | 5 तस्माद् राडब् गार्भे बोयम् जज्ञे, तस्माद् ३तो गर्भे ओबेद् जज्ञे, तस्य पुत्रो यिशयः | 6 तस्य पुत्रो दायूद् राजः तस्माद् मृतो-
 रियस्य ज्ञायायां सुलेमान् जज्ञे | 7 तस्य पुत्रो रिडबियाम्, तस्य पुत्रोडबियः, तस्य पुत्र आसाः | 8 तस्य सुतो यिडोशाड् तस्य सुतो यिडोराम तस्य सुत
 उषियः | 9 तस्य सुतो योथम् तस्य सुत आडम् तस्य सुतो डिडिक्यः | 10 तस्य सुतो मिनशिः, तस्य सुत आमोन् तस्य सुतो योशियः | 11 बाबिलनगरे प्र-
 वसनात् पूर्व स योशियो यिभनियं तस्य भ्रातृश्व ज्ञनयामास | 12 ततो बाबिलि प्रवसनकाले यिभनियः शल्लीयेवं ज्ञनयामास, तस्य सुतः सिरुब्बालिवल् |
 13 तस्य सुतो डबोडूद् तस्य सुत षलीयाकीम् तस्य सुतोडसोर् | 14 असोरः सुतः साडोक् तस्य सुत आभीम् तस्य सुत षलीडूद् | 15 तस्य सुत षलियासर्
 तस्य सुतो मत्तन् | 16 तस्य सुतो याकूब् तस्य सुतो यूषक् तस्य ज्ञाया मरियम्; तस्य गर्भे यीशुरजनि, तमेव प्रीष्टम् (अर्थाद् अभिषिक्तं) वदन्ति |
 17 षल्यम् षड्राडीमो दायूद् यावत् साडव्येन यतुर्दशपुरुषाः; आ दायूद्ः कालाद् बाबिलि प्रवसनकालं यावत् यतुर्दशपुरुषा भवन्ति | बाबिलि प्रवासनका-
 लात् प्रीष्टस्य कालं यावत् यतुर्दशपुरुषा भवन्ति | 18 यीशुप्रीष्टस्य जन्म कथ्यते | मरियम् नामिका कन्या यूषक् वाग्दत्तासीत्, तदा तयोः सङ्गमात् प्राक् सा
 कन्या पवित्रेणात्मना गर्भवती अभूत् | 19 तत्र तस्याः पति यूषक् सौज्यात् तस्याः कलङ्गं प्रकाशयितुम् अनिच्छन् गोपनेने तां पारित्यक्तुं मनश्चक्रे | 20 स
 तथैव भावयति, तदानीं परमेश्वरस्य दूतः स्वप्ने तं दर्शनं दत्त्वा व्याजहार, डे दायूद्ः सन्तान यूषक् त्वं निष्ठां ज्ञायां मरियमम् आदात्तां मा लैषीः | 21 यत-
 स्तस्या गर्भः पवित्रादात्मनोडभवत्, सा य पुत्रं प्रसविष्यते, तदा त्वं तस्य नाम यीशुम् (अर्थात् त्रातारं) करीष्यसे, यस्मात् स निष्ठां ज्ञायां मरियमम् तेषां कलुषेभ्य
 उद्धरिष्यति | 22 एतत् सति, पश्य गर्भवती कन्या तनयं प्रसविष्यते | षड्राड्येल् तदीयञ्च नामधेयं भविष्यति | षड्राड्येल् अस्माकं सङ्गीश्वरः इत्यर्थः |
 23 एति यद् वयनं पुर्वं भविष्यद्भङ्गा ईश्वरः कथायामास, तत् तदानीं सिद्धमभवत् | 24 अनन्तरं यूषक् निद्रातो जागरित उत्थाय परमेश्वरीयदूतस्य निदे-
 शानुसारेण निष्ठां ज्ञायां जगाड, 25 किन्तु यावत् सा निष्ठां प्रथमसुतं अ सुषुवे, तावत् तां नोपागच्छत्, ततः सुतस्य नाम यीशुं यक्रे |

2 अनन्तरं डेरोद् संज्ञके राज्ञि राज्ञ्यं शासति यिडूदीयदेशस्य बैलेडमि नगरे यीशौ ज्ञातवति य, कतिपया ज्योतिर्व्युदः पूर्वस्या दिशो यिडूदालमनगरं
 समेत्य कथयामासुः, 2 यो यिडूदीयानां राजा ज्ञातवान्, स कुत्रास्ते? वयं पूर्वस्यां दिशि तिष्ठन्तस्तदीयां तारकां अपश्याम तस्मात् तं प्रप्राप्तुम्
 अागमाम | 3 तदा डेरोद् राजा कथामेतां निशम्य यिडूदालमनगरस्थितैः सर्वमानवैः साद्धं उद्धिज्य 4 सर्वान् प्रधानयाजकान् अध्यापकांश्च समाहूया-
 नीय पप्रच्छ, प्रीष्टः कुत्र ज्ञनिष्यते? 5 तदा ते कथयामासुः, यिडूदीयदेशस्य बैलेडमि नगरे, यतो भविष्यद्वादिना एतत् लिपितमास्ते, 6 सर्वान्भ्यो राजघा-
 नीभ्यो यिडूदीयस्य नीवृतः | डे यीडूदीयदेशस्य बैलेडम् त्वं न यावरा | षड्राड्येलेयलोकान् मे यतो यः पालयिष्यति | तादृगेको महाराजस्त्वन्मध्य उद्धवि-
 ष्यति | 7 तदानीं डेरोद् राजा तान् ज्योतिर्विदो गोपनम् आहूय सा तारका कदा दृष्टाभवत्, तद् विनिश्चयामास | 8 अपरं तान् बैलेडमं प्रडीत्य गदित-
 वान्, यूयं यात, यन्नात् तं शिशुम् अन्विष्य तद्देशे प्राप्ते मह्यं वार्तां दास्यथ, ततो मयापि गत्वा स प्रप्राप्त्यते | 9 तदानीं राज्ञे अतादृशीम् आज्ञां प्राप्य ते
 प्रतस्थिरे, ततः पूर्वस्यां दिशि स्थितैस्तै र्या तारका दृष्टा सा तारका तेषामग्रे गत्वा यत्र स्थाने शिशूरास्ते, तस्य स्थानस्योपरि स्थगिता तस्यौ | 10 तद् दृ-
 ष्ट्वा ते महान्दिता अभूवुः, 11 ततो गेडमध्य प्रविश्य तस्य मात्रा मरियमा साद्धं तं शिशुं निरीक्ष्य दृष्टवद् भूत्वा प्रप्राप्तुः, अपरं स्वेषां धनसम्पत्तिं मोय-
 यित्वा सुवर्णं कुन्दुरं गन्धरमञ्च तस्मै दर्शनीयं दत्तवन्तः | 12 पश्चाद् डेरोद् राजस्य समीपं पुनरपि गन्तुं स्वप्न ईश्वरेण निषिद्धाः सन्तो डन्येन पथा ते नि-
 ष्ठेशं प्रति प्रतस्थिरे | 13 अनन्तरं तेषु गतवत्सु परमेश्वरस्य दूतो यूषक् स्वप्ने दर्शनं दत्त्वा जगाड, त्वम् उत्थाय शिशुं तन्मातरञ्च गृहीत्वा मिसर्देशं पलाय-
 स्व, अपरं यावदहं तुभ्यं वार्तां न कथयिष्यामि, तावत् तत्रैव निवस, यतो राजा डेरोद् शिशुं नाशयितुं मृगयिष्यते | 14 तदानीं यूषक् उत्थाय रज्ज्यां शिशुं
 तन्मातरञ्च गृहीत्वा मिसर्देशं प्रति प्रतस्थे, 15 गत्वा य डेरोद् नृपते मर्यापर्यन्तं तत्र देशे न्युवास, तेन मिसर्देशाहं पुत्रं स्वकीयं समुपाहूयम् | यदेतद्भय-
 नम् ईश्वरेण भविष्यद्वादिना कथितं तत् सङ्गमभवत् | 16 अनन्तरं डेरोद् ज्योतिर्विद्विरात्मानं प्रवञ्चितं विज्ञाय भृशं युकोप; अपरं ज्योतिर्विद्वेभ्यस्तेन वि-
 निश्चितं यद् दिनं तदिनाद् गणयित्वा द्वितीयवत्सरं प्रविष्टा यावन्तो बालका अस्मिन् बैलेडमनगरे तत्सीममध्ये यासन्, लोकान् प्रडित्य तान् सर्वान् घात-
 यामास | 17 अतः अनेकस्य विलापस्य निनादः कन्दनस्य य | शोकेन कृतशब्दश्च रामायां संनिशम्यते | स्वबालगणालेतोर्वै राडेल् नारी तु रोदिनी | न मन्यते
 प्रबोधन्तु यतस्ते नैव मन्ति डि | 18 यदेतद् वयनं यिरीमियनामकभविष्यद्वादिना कथितं तत् तदानीं सङ्गमभवत् | 19 तदनन्तरं डेरोद् राजनि मृते परमे-
 श्वरस्य दूतो मिसर्देशे स्वप्ने दर्शनं दत्त्वा यूषक् कथितवान् 20 त्वम् उत्थाय शिशुं तन्मातरञ्च गृहीत्वा पुनरपीसायेलो देशं याडी, ये जनाः शिशुं नाशयितुम्
 अमृगयन्त, ते मृतवन्तः | 21 तदानीं स उत्थाय शिशुं तन्मातरञ्च गृह्णन् षड्राड्येलेशम् आजगाम | 22 किन्तु यिडूदीयदेशे अर्पिलायनाम राजकुमारो निष्ठा-
 पितु डेरोद्ः पदं प्राप्य राजत्वं करोतीति निशम्य तत् स्थानं यातुं शङ्कितवान्, पश्चात् स्वप्न ईश्वरात् प्रबोधं प्राप्य गालीलेदेशस्य प्रदेशैकं प्रस्थाप्य नासरत्नाम
 नगरं गत्वा तत्र न्युषितवान्, 23 तेन तं नासरतीयं कथयिष्यन्ति, यदेतद्वाक्यं भविष्यद्वादिभिरुक्तं तत् सङ्गमभवत् |

3 तदानीं योहन्नामा मञ्जयिता यिडूदीयदेशस्य प्रान्तरम् उपस्थाप्य प्रचारयन् कथयामास, 2 मनांसि परावर्तयत, स्वर्गीयराजत्वं समीपमागतम् |
 3 परमेशस्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्वतः | तस्य राजपथांश्चैव समीकुरुत सर्वथा | एत्येतत् प्रान्तरं वाक्यं वदतः कस्यचिद् रवः | 4 अतद्वयनं यिश-
 यिभविष्यद्वादिना योहनमुदिश्य भाषितम् | योहनो वसनं महान्गरोमञ्चं तस्य कटौ यर्मकटिबन्धनं; स य शूककीटान् मधु य भुक्तवान् | 5 तदानीं यिडूदाल-
 मनगरनिवासिनः सर्वे यिडूदिदेशीया यदेतदित्या उभयतटस्थाश्च मानवा बडिरागत्य तस्य समीपे 6 स्वीयं स्वीयं दुरितम् अङ्गीकृत्य तस्यां यदनि तेन
 मञ्जयिता अभूवुः | 7 अपरं बडून् किर्जिनः सिद्धकिनश्च मनुजान् मङ्कतुं स्वसमीपम् आगच्छतो विलोक्य स तान् अभिदधौ, ३ रे भुजगवंशा आगामीनः
 कोपात् पलायितुं युष्मान् कश्चेतितवान्? 8 मनःपरावर्तनस्य समुचितं कुलं कुलत | 9 किन्त्वस्माकं तात षड्राडीम् अस्तीति स्वेषु मनःसु यीन्तयन्तो मा व्याड-
 रत | यतो युष्मान् अहं वदामि, ईश्वर अतेभ्यः पाषाणेभ्य षड्राडीमः सन्तानान् उत्पादयितुं शक्नोति | 10 अपरं पादपानां मूले कुडार षड्राडीमपि लगन्
 आस्ते, तस्माद् यस्मिन् पादपे उत्तमं कुलं न भवति, स कृतो मध्येडग्निं निक्षेप्यते | 11 अपरम् अहं मनःपरावर्तनस्यैकं मञ्जयनेन युष्मान् मञ्जयामीति
 सत्यं, किन्तु मम पश्चाद् य आगच्छति, स मत्तोपि महान्, अहं तदीयोपानडौ वोढुमपि नडि योग्योस्मि, स युष्मान् वह्निरूपे पवित्र आत्मनि संमञ्जयि-
 ष्यति | 12 तस्य कारे सूर्प आस्ते, स स्वीयशस्यानि सम्यक् प्रस्फोट्य निष्ठां सङ्गमगोधूमान् संगृह्य भाण्डागारे स्थापयिष्यति, किन्तु सर्वाणि वृषाण्यनि-

वर्षावह्निना द्वादशविष्यति।¹³ अनन्तरं यीशु यौडना मञ्जिष्ठतो भवितुं गालील्प्रदेशाद् यर्दनं तस्य समीपम् आगच्छाम्।¹⁴ किन्तु योडन् तं निषिध्य बला-
घे, त्वं किं मम समीपम् आगच्छसि? वरं त्वया मञ्जिष्ठं मम प्रयोजनम् आस्ते।¹⁵ तदानीं यीशुः प्रत्यवोचत्; एदानीम् अनुमन्यस्व, यत एत्थं सर्वधर्म-
साधनम् अस्माकं कर्तव्यं, ततः सोऽन्वमन्यत।¹⁶ अनन्तरं यीशुरम्मसि मञ्जिष्ठतुः सन् तत्क्षणात् तौयमध्याद् उत्थाय जगाम, तदा ज्मूतद्वारे मुक्ते जाते,
स ईश्वरस्यात्मानं कपोतवद् अवरुह्य स्वोपय्यागच्छन्तं वीक्षाञ्चके।¹⁷ अपरम् अेष मम प्रियः पुत्र अेतस्मिन्नेव मम मडासन्तोष अेतादृशी व्योमजा वाग्
बभूव।

4 ततः परं यीशुः प्रतारकेण परीक्षितो भवितुम् आत्मना प्रान्तरम् आकृष्टः² सन् यत्वारिशदडोरान् अनाडारस्तिष्ठन् क्षुधितो बभूव।³ तदानीं
परीक्षिता तत्समीपम् आगत्य व्याहृतवान्, यद्दि त्वमीश्वरात्मजो भवेस्तर्हाज्ञया पाषाणानेतान् पूपान् विधेहि।⁴ ततः स प्रत्यब्रवीत्, एत्थं लिप्ति-
तमास्ते, "मनुजः केवलपूरेण न ज्मूविष्यति, किन्तु ईश्वरस्य वदनाद् यानि यानि वयांसि निःसरन्ति तैरेव ज्मूविष्यति।"⁵ तदा प्रतारकस्तं पुण्यनगरं नीत्वा
मन्दिरेस्य यूडोपरि निधाय गदितवान्,⁶ त्वं यद्दि ईश्वरस्य तनयो भवेस्तर्हातोऽधः पत, यत एत्थं लिपितमास्ते, आदक्षयति निजान् दूतान् रक्षितुं त्वां परमे-
श्वरः। यथा सर्वेषु मार्गेषु त्वदीययरादृये। न लगेत् प्रस्तराघातस्त्वां घरिष्यन्ति ते करैः।⁷ तदानीं यीशुस्तस्मै कथितवान् अेतदपि लिपितमास्ते, "त्वं
निजप्रभुं परमेश्वरं मा परीक्षस्व।"⁸ अनन्तरं प्रतारकः पुनरपि तम् अत्युच्चधराधरोपरि नीत्वा जगतः सकलराज्यानि तद्देश्वर्याणि य दृश्याश्चकार कथ-
याञ्चकार य,⁹ यद्दि त्वं दण्डवद् भवन् मां प्रणमेस्तर्हाडम् अेतानि तुभ्यं प्रदास्यामि।¹⁰ तदानीं यीशुस्तमवोचत्, दूरीभव प्रतारक, लिपितमिदम् आस्ते,
"त्वया निजः प्रभुः परमेश्वरः प्रणम्यः केवलः स सेव्यश्च।"¹¹ ततः प्रतारकेण स पर्यत्याजि, तदा स्वर्गीयदूतैरागत्य स सिषेवे।¹² तदनन्तरं योडन् का-
रायां बबन्धे, तद्दार्तां निशम्य यीशुना गालील् प्रार्थीयत।¹³ ततः परं स नासरन्नगरं विडाय जलधेस्तटे सिबूलून्नप्ताली अेतयोरुवभयोः प्रदेशयोः सी-
म्नोर्मध्यवर्ती यः कडुर्नाडूम् तन्नगरम् एत्वा न्यवसत्।¹⁴ तस्मात्, अन्यादेशीयगालीलि यर्दन्पारेऽब्धिरोधसि। नप्तालिसिबूलून्देशौ यत्र स्थाने स्थितौ पुरा।
¹⁵ तत्रत्या मनुजा ये ये पर्यब्राम्यन् तमिञ्चके। तैर्जनैर्बृहदालोकः परिदृशिष्यते तदा। अवसन् ये जना देशे मृत्युच्छायास्वप्नके। तेषामुपरि लोकाणामालोकः
संप्रकाशितः।¹⁶ यदेतद्वयं यिशयियभविष्यद्वादिना प्रोक्तं, तत् तदा सङ्गलम् अभूत्।¹⁷ अनन्तरं यीशुः सुसंवाहं प्रचारयन् अेतां कथां कथयितुम् आरेभे,
मनांसि परावर्त्तयत्, स्वर्गीयराजत्वं सविधमभवत्।¹⁸ ततः परं यीशु गालीली जलधेस्तटेन गच्छन् गच्छन् आन्द्रियस्तस्य भ्राता शिमोन् अर्थतो यं पितरं
वदन्ति अेतावुभौ जलधौ जालं क्षिपन्तौ दृश, यतस्तौ मीनधारिणावास्ताम्।¹⁹ तदा स तावाहूय व्याजहार, युवां मम पश्चाद् आगच्छन्तं, युवामहं मनु-
जधारिणौ करिष्यामि।²⁰ तेनैव तौ जालं विडाय तस्य पश्चात् आगच्छताम्।²¹ अनन्तरं तस्मात् स्थानात् प्रजन् प्रजन् सिवदियस्य सुतो याङ्गुळ् योड-
न्नामानौ द्वौ सडजौ तातेन साद्धं नौकोपरि जालस्य ज्मूणोद्धारं कुर्वन्तौ वीक्ष्य तावाहूतवान्।²² तत्क्षणात् तौ नावं स्वतातञ्च विडाय तस्य पश्चाद्गामिनौ
बभूवतुः।²³ अनन्तरं लज्जन्भवन् समुपदिशन् राजस्य सुसंवाहं प्रचारयन् मनुजानां सर्वप्रकारान् रोगान् सर्वप्रकारपीडाश्च शमयन् यीशुः कुत्सन् गाली-
ल्देशं ब्रमितुम् आरभत।²⁴ तेन कुत्सन्सुरियादेशस्य मध्यं तस्य यशो व्याप्नोत्, अपरं भूतग्रस्ता अपस्मार्गीणः पक्षाघातिप्रभूतयश्च यावन्तो मनुजा ना-
नाविधव्याधिभिः क्लिष्टा आसन्, तेषु सर्वेषु तस्य समीपम् आनीतेषु स तान् स्वस्थान् यकार।²⁵ अेतेन गालील्-दिक्कापिनि-यिश्शालम्-यिडूदीयदेशेभ्यो
यर्दनः पाराञ्च बडवो मनुजास्तस्य पश्चाद् आगच्छन्।

5 अनन्तरं स जन्निवहं निरीक्ष्य भूधरोपरि प्रजित्वा समुपविवेश।² तदानीं शिष्येषु तस्य समीपमागतेषु तेन तेभ्य अेषा कथा कथ्याञ्चके।³ अभि-
मानडीना जना धन्याः, यतस्ते स्वर्गीयराज्यम् अधिकरिष्यन्ति।⁴ पिद्यमाना मनुजा धन्याः, यस्मात् ते सान्त्वनां प्राप्सन्ति।⁵ नम्रा मानवाश्च
धन्याः, यस्मात् ते मेदिनीम् अधिकरिष्यन्ति।⁶ धर्माय बुभुक्षिताः तृषार्ताश्च मनुजा धन्याः, यस्मात् ते परितर्ष्यन्ति।⁷ कृपालवो मानवा धन्याः, यस्मात्
ते कृपां प्राप्स्यन्ति।⁸ निर्मलहृदया मनुजाश्च धन्याः, यस्मात् त ईश्वरं द्रक्ष्यन्ति।⁹ मेलयितारो मानवा धन्याः, यस्मात् त ईश्वरस्य सन्तानत्वेन विष्या-
स्यन्ति।¹⁰ धर्मकारिणात् ताडिता मनुजा धन्याः, यस्मात् स्वर्गीयराज्ये तेषामधिकरो विद्यते।¹¹ यदा मनुजा मम नामकृते युष्मान् निन्दन्ति ताडयन्ति मृषा
नानादुर्व्यापिनि वदन्ति य, तदा युयं धन्याः।¹² तदा आनन्दत, तथा भृशं ह्लादध्वञ्च, यतः स्वर्गो भूयांसि इलानि लप्स्यध्वे; ते युष्माकं पुरातनान् भविष्य-
द्वादिनोऽपि तादृग् अताडयन्।¹³ युयं मेदिन्यां लवणरूपाः, किन्तु यद्दि लवणस्य लवणत्वम् अपयाति, तर्हि तत् केन प्रकारेण स्वादुयुक्तं भविष्यति? तत्
कस्यापि कार्यस्यायोग्यत्वात् केवलं बहिः प्रक्षेप्तुं नराणां पदतलेन दलयितुञ्च योग्यं भवति।¹⁴ युयं जगति दीप्तिरूपाः, भूधरोपरि स्थितं नगरं गुप्तं
भवितुं नहि शक्यति।¹⁵ अपरं मनुजाः प्रदीपान् प्रज्वाल्य द्रोणाधो न स्थापयन्ति, किन्तु दीपाधारोपर्येव स्थापयन्ति, तेन ते दीपा गेडस्थितान् सकलान्
प्रकाशयन्ति।¹⁶ येन मानवा युष्माकं सत्कर्मणि विवोक्ष्य युष्माकं स्वर्गस्थं पितरं धन्यं वदन्ति, तेषां समक्षं युष्माकं दीप्तिस्तादृक् प्रकाशताम्।¹⁷ अहं व्य-
वस्थां भविष्यद्वाक्यञ्च लोपुम् आगतवान्, एत्थं मानुभवत्, ते द्वे लोपुं नागतवान्, किन्तु सङ्गले कर्तुम् आगतोस्मि।¹⁸ अपरं युष्मान् अहं तथ्यं वदामि
यावत् व्योमभेदिन्यो ध्वंसो न भविष्यति, तावत् सर्वस्मिन् सङ्गले न ज्ञाते व्यवस्थाया अेका मात्रा बिन्दुरेकोपि वा न लोप्यते।¹⁹ तस्मात् यो जन् अेता-
साम् आजानाम् अतिक्रुद्राम् अेकाज्ञामपी लंघते मनुजाञ्च तथैव शिक्षयति, स स्वर्गीयराज्ये सर्वेभ्यः क्षुद्रत्वेन विष्यास्यते, किन्तु यो जन्स्तां पालयति,
तथैव शिक्षयति य, स स्वर्गीयराज्ये प्रधानत्वेन विष्यास्यते।²⁰ अपरं युष्मान् अहं वदामि, अध्यापककिंशिमामानानां धर्मानुष्ठानात् युष्माकं धर्मानुष्ठाने
नोत्तमे ज्ञाते यूयम् ईश्वरीयराज्यं प्रवेष्टुं न शक्यथ।²¹ अपरञ्च त्वं नरं मा वधीः, यस्मात् यो नरं हन्ति, स विचारसभायां दण्डार्थो भविष्यति, पूर्वकाली-
नजनेभ्य एति कथितमासीत्, युष्माभिरश्नावि।²² किन्त्वहं युष्मान् वदामि, यः कश्चित् कारणां विना निजभ्रात्रे कुप्यति, स विचारसभायां दण्डार्थो भवि-
ष्यति; यः कश्चित् स्वीयसङ्गं निर्वर्धयति, स मडासभायां दण्डार्थो भविष्यति; पुनश्च त्वं मूढ एति वाक्यं यद्दि कश्चित् स्वीयभ्रातरं वक्ति, तर्हि नर-
काशौ स दण्डार्थो भविष्यति।²³ अतो वेद्याः समीपं निजनेवेद्ये समानीतेऽपि निजभ्रातरं प्रति कस्माच्चित् कारणात् त्वं यद्दि दोषी विद्यसे, तदानीं तव तस्य
स्मृतिं ज्ञायते य, तर्हि तस्या वेद्याः समीपे निजनेवेद्यं निधाय तद्देव गत्वा पूर्वं तेन साद्धं मिल, पश्चात् आगत्य निजनेवेद्यं निवेदय।²⁵ अन्यञ्च यावत्
विवादिना साद्धं वर्त्मनि तिष्ठसि, तावत् तेन साद्धं मेलनं कुरु; नो येत् विवादी विचारयितुः समीपे त्वां समर्पयति विचारयिता य रक्षिणः सन्निधौ समर्पयति
तदा त्वं कारायां बधेथाः।²⁶ तर्हि त्वामहं तथ्यं ब्रवीमि, शेषकपर्दकेऽपि न परिशोधिते तस्मात् स्थानात् कदापि बहिरागन्तुं न शक्यसि।²⁷ अपरं त्वं मा
व्यभियर, यदेतद् वयनं पूर्वकालीनलोकेभ्यः कथितमासीत्, तद् यूयं श्रुतवन्तः;²⁸ किन्त्वहं युष्मान् वदामि, यद्दि कश्चित् कामतः काञ्चन योषितं पश्यति, तर्हि
स मनसा तद्देव व्यभियरितवान्।²⁹ तस्मात् तव दक्षिणां नेत्रं यद्दि त्वां बाधते, तर्हि तन्नेत्रम् उत्थाय दूरे निक्षिप, यस्मात् तव सर्ववपुषो नरके निक्षेपात्
तवैकाङ्गस्य नाशो वरं।³⁰ यद्वा तव दक्षिणाः करो यद्दि त्वां बाधते, तर्हि तं करं छित्वा दूरे निक्षिप, यतः सर्ववपुषो नरके निक्षेपात् अेकाङ्गस्य नाशो वरं।
³¹ उक्तमास्ते, यद्दि कश्चिन् निजजायां परित्यक्तुम् एच्छति, तर्हि स तस्यै त्यागपत्रं ददातु।³² किन्त्वहं युष्मान् व्याडारामि, व्यभियारदोषे न ज्ञाते यद्दि
कश्चिन् निजजायां परित्यजति, तर्हि स तां व्यभियारयति; यश्च तां त्यक्तां स्त्रियं विवडति, सोऽपि व्यभियरति।³³ पुनश्च त्वं मृषा शपथम् न कुर्वन्
ईश्वराय निजशपथं पालय, पूर्वकालीनलोकेभ्यो यैषा कथा कथिता, तामपि युयं श्रुतवन्तः।³⁴ किन्त्वहं युष्मान् वदामि, कमपि शपथं मा कार्ष, अर्थतः स्व-
र्गनाम्ना न, यतः स ईश्वरस्य सिंहासनं; ³⁵ पृथिव्या नाम्नापि न, यतः सा तस्य पादपीठं; यिश्शालमो नाम्नापि न, यतः सा मडास्यस्य पुरी; ³⁶ निजशि-
रोनाम्नापि न, यस्मात् तस्यैकं क्यमपि सितम् असितं वा कर्तुं त्वया न शक्यते।³⁷ अपरं यूयं संलापसमये केवलं भवतीति न भवतीति य वदत यत
एतोऽधिकं यत् तत् पापात्मनो ज्ञायते।³⁸ अपरं लोचनस्य विनिमयेन लोचनं दन्तस्य विनिमयेन दन्तः पूर्वकृतमिदं वयनञ्च युष्माभिरश्रूयत।³⁹ किन्त्वहं
युष्मान् वदामि यूयं डिंसकं नरं मा व्याधातयत। किन्तु केनचित् तव दक्षिणकपोले यपेटाघाते कृते तं प्रति वामं कपोलञ्च व्याधोऽयत्।⁴⁰ अपरं केनचित् त्वया

साधैर् विवाहं कृत्वा तव परिधेयवसने ञ्घृतिते तस्माद्युत्तरीयवसनमपि देहि।⁴¹ यदि कश्चित् त्वां क्रोशमेकं नयनार्थं अन्यायतो धरति, तदा तेन साधैर् क्रोश-
द्वयं याहि।⁴² यश्च मानवस्त्वां यायते, तस्मै देहि, यदि कश्चित् तुल्यं धारयितुम् छच्छति, तर्हि तं प्रति परामुष्णो मा भूः।⁴³ निजसमीपवसिनि प्रेम कुरु,
किन्तु शत्रुं प्रति द्वेषं कुरु, यदेतत् पुरोक्तं वयनं अतदपि यूयं श्रुतवन्तः।⁴⁴ किन्त्वदं युष्मान् वदामि, यूयं रिपुव्यपि प्रेम कुरुत, ये य युष्मान् शपन्ते, तान्,
आशिषं वदत, ये य युष्मान् ऋतीयन्ते, तेषां मङ्गलं कुरुत, ये य युष्मान् निन्दन्ति, ताडयन्ति य, तेषां कृते प्रार्थयध्वं।⁴⁵ तत्र यः सतामसताञ्चोपरि प्रभा-
करम् उदाययति, तथा धार्मिकानामधार्मिकानाञ्चोपरि नीरं वर्षयति तादृशो यो युष्माकं स्वर्गस्थः पिता, यूयं तस्यैव सन्ताना भविष्यथ।⁴⁶ ये युष्मासु प्रेम
कुर्वन्ति, यूयं यदि केवलं तेव्येव प्रेम कुरुथ, तर्हि युष्माकं किं फलं भविष्यति? यद्वाला अपि तादृशं किं न कुर्वन्ति? ⁴⁷ अपरं यूयं यदि केवलं स्वीयत्वात्त्वेन
नमत, तर्हि किं मलत् कर्म कुरुथ? यद्वाला अपि तादृशं किं न कुर्वन्ति? ⁴⁸ तस्मात् युष्माकं स्वर्गस्थः पिता यथा पूर्णो भवति, यूयमपि तादृशा भवत।

6 सावधाना भवत, मनुजान् दर्शयितुं तेषां गोचरे धर्मकर्म मा कुरुत, तथा कृते युष्माकं स्वर्गस्थपितुः सकाशात् किञ्चन फलं न प्राप्स्यथ।² त्वं यदा
ददासि तदा कपटिनो जना यथा मनुजेषु प्रशंसां प्राप्तुं भजनभवने राजभार्गो य तूरीं वादयन्ति, तथा मा कुरि, अदं तुल्यं यथार्थं कथयामि, ते
स्वकायं फलम् अलभन्त।³ किन्तु त्वं यदा ददासि, तदा निजदक्षिणकारो यत् करोति, तद् वामकरं मा ज्ञापय।⁴ तेन तव दानं गुप्तं भविष्यति यस्तु तव पि-
ता गुप्तदर्शी, स प्रकाश्य तुल्यं फलं दास्यति।⁵ अपरं यदा प्रार्थयसे, तदा कपटिनघव मा कुरु, यस्मात् ते भजनभवने राजभार्गस्य कोषे तिष्ठन्तो लोकान्
दर्शयन्तः प्रार्थयितुं प्रीयन्ते; अदं युष्मान् तथ्यं वदामि, ते स्वकीयफलं प्राप्नुवन्।⁶ तस्मात् प्रार्थनाकाले अन्तरागारं प्रविश्य द्वारं रुद्व्या गुप्तं पश्यतस्तव
पितुः समीपे प्रार्थयस्व; तेन तव यः पिता गुप्तदर्शी, स प्रकाश्य तुल्यं फलं दास्यति।⁷ अपरं प्रार्थनाकाले देवपूजकायैव मुधा पुनरुक्तिं मा कुरु, यस्मात् ते
भोघन्ते, बहुवारं कथायां कथितायां तेषां प्रार्थना ग्राह्यते।⁸ यूयं तेषामिव मा कुरुत, यस्मात् युष्माकं यद् यत् प्रयोजनं यायनातः प्रागेव युष्माकं पिता
तत् ज्ञानाति।⁹ अतयेव यूयम ईदृक् प्रार्थयध्वं, हे अस्माकं स्वर्गस्थपितः, तव नाम पूज्यं भवतु।¹⁰ तव राजत्वं भवतु; तवेच्छा स्वर्गो यथा तथैव मेदि-
न्यामपि सङ्गला भवतु।¹¹ अस्माकं प्रयोजनीयम् आहारम् अद्य देहि।¹² वयं यथा निजापराधिनः क्षमाभडे, तथैवास्माकम् अपराधान् क्षमस्व।
¹³ अस्मान् परीक्षां मानय, किन्तु पापात्मनो रक्ष; राजत्वं गौरवं पराक्रमः अते सर्व्वे सर्व्वदा तव; तथास्तु।¹⁴ यदि यूयम् अन्येषाम् अपराधान् क्षमध्वे तर्हि
युष्माकं स्वर्गस्थपितापि युष्मान् क्षमिष्यते; ¹⁵ किन्तु यदि यूयम् अन्येषाम् अपराधान् न क्षमध्वे, तर्हि युष्माकं जन्कोपि युष्माकम् अपराधान् न क्षमिष्यते।
¹⁶ अपरम् उपवासकाले कपटिनो जना मानुषान् उपवासं ज्ञापयितुं स्वेषां वदनानि भवानि कुर्वन्ति, यूयं तद्य विषाणवदना मा भवत; अदं युष्मान् तथ्यं
वदामि ते स्वकीयफलम् अलभन्त।¹⁷ यदा त्वम् उपवससि, तदा यथा लोकैस्त्वं उपवासीव न दृश्यसे, किन्तु तव योऽगोचरः पिता तेनैव दृश्यसे, तद्वृते नि-
जशिरसि तैलं मर्दय वदनञ्च प्रक्षालय; ¹⁸ तेन तव यः पिता गुप्तदर्शी स प्रकाश्य तुल्यं फलं दास्यति।¹⁹ अपरं यत्र स्थाने कीटाः कलङ्गाश्च क्षयं नयन्ति, यौ-
राश्च सन्धिं कर्त्तयित्वा योरयितुं शक्नुवन्ति, तादृश्यां मेदिन्यां स्वार्थं धनं मा संयिनुत।²⁰ किन्तु यत्र स्थाने कीटाः कलङ्गाश्च क्षयं नयन्ति, यौराश्च सन्धिं
कर्त्तयित्वा योरयितुं न शक्नुवन्ति, तादृशे स्वर्गं धनं सञ्चिनुत।²¹ यस्मात् यत्र स्थाने युष्माकं धनं तत्रैव भाने युष्माकं मनांसि।²² लोचनं देहस्य प्रदीपकं,
तस्मात् यदि तव लोचनं प्रसन्नं भवति, तर्हि तव कृत्स्नं वपु दीप्तियुक्तं भविष्यति।²³ किन्तु लोचनेऽप्रसन्ने तव कृत्स्नं वपुः तमिस्रयुक्तं भविष्यति। अत-
येव या दीप्तिस्त्वयि विद्यते, सा यदि तमिस्रयुक्ता भवति, तर्हि तत् तमिस्रं किञ्च न मडत्।²⁴ कोपि मनुजो द्वौ प्रभू सेवितुं न शक्नोति, यस्माद् अेकं संम-
न्य तदन्यं न सम्मन्यते, यद्वा अेकत्र मनो निधाय तदन्यम् अवमन्यते; तथा यूयमपीश्वरं लक्ष्मीञ्चेत्युभे सेवितुं न शक्नुथ।²⁵ अपरम् अदं युष्मत्स्यं तथ्यं
कथयामि, किं लक्ष्म्यामिः? किं पार्यामिः? इति प्राणधारणाय मा यिन्तयत; किं परिधार्यामिः? इति कायरक्षणाय न यिन्तयत; लक्ष्यात् प्राणा वसनाञ्च
वपुषि किं श्रेष्ठाणि न हि? ²⁶ विडायसो विडङ्गमान् विलोकयत; तै नोप्यते न कृत्यते भाण्डागारे न सञ्चीयतेऽपि; तथापि युष्माकं स्वर्गस्थः पिता तेभ्य
आहारं वितरति।²⁷ यूयं तेभ्यः किं श्रेष्ठा न भवथ? युष्माकं कश्चित् मनुजः यिन्तयन् निजायुषः क्षामपि वर्द्धयितुं शक्नोति? ²⁸ अपरं वसनाय कुतश्चिन्त-
यत? क्षेत्रोत्पन्नाणि पुष्पाणि कथं वर्द्धन्ते तदा लोचयत। तानि तन्तून् नोत्पादयन्ति किमपि कार्यं न कुर्वन्ति; ²⁹ तथाप्यदं युष्मान् वदामि, सुलेमान् तादृग्
अेश्वर्यवानपि तत्पुष्पमिव विभूषितो नासीत्।³⁰ तस्मात् क्षध विद्यमानं श्वः युल्ल्यां निक्षेप्यते तादृशं यत् क्षेत्रस्थितं कुसुमं तत् यदीश्वर एत्थं विभूषय-
ति, तर्हि हे स्तोत्रप्रथिनो युष्मान् किं न परिधापयिष्यति? ³¹ तस्मात् अस्माभिः किमत्स्यते? किञ्च पायिष्यते? किं वा परिधापयिष्यते, इति न यिन्तयत।
³² यस्मात् देवार्यका अपीति येष्टन्ते; अतेषु द्रव्येषु प्रयोजनमस्तीति युष्माकं स्वर्गस्थः पिता ज्ञानाति।³³ अतयेव प्रथमत ईश्वरीयराज्यं धर्मञ्च येष्ट-
ध्वं, तत अेतानि वस्तूनि युष्मत्स्यं प्रदायिष्यन्ते।³⁴ श्वः कृते मा यिन्तयत, श्वयेव स्वयं स्वमुद्दिश्य यिन्तयिष्यति; अद्यतनी या यिन्ता साधकृते प्रयुरतर।

7 यथा यूयं द्रोणीकृता न भवथ, तद्वृतेऽन्यं द्रोषिणं मा कुरुत।² यतो यादृशेन द्रोषेण यूयं परान् द्रोषिणः कुरुथ, तादृशेन द्रोषेण यूयमपि द्रोणीकृता
भविष्यथ, अन्यञ्च येन परिमाणेन युष्माभिः परिमीयते, तेनैव परिमाणेन युष्मत्कृते परिमायिष्यते।³ अपरञ्च निजजनने या नासा विद्यते, ताम्
अनालोच्य तव सङ्गस्य लोचने यत् तृणम् आस्ते, तदेव कुतो वीक्षसे? ⁴ तव निजलोचने नासायां विद्यमानायां, हे भ्राता; तव नयनात् तृणं बहिष्यतु
अनुजानीहि, कथामेतां निजसङ्गस्य कथं कथयितुं शक्नोषि? ⁵ हे कपटिन्, आदौ निजजननात् नासां बहिष्कुरु ततो निजदृष्टौ सुप्रसन्नायां तव भ्रातृ लोच-
नात् तृणं बहिष्कर्तुं शक्यसि।⁶ अन्यञ्च सारभेयेभ्यः पवित्रवस्तूनि मा वितरत, वराडाणां समक्षञ्च मुक्ता मा निक्षिपत; निक्षेपणात् ते ताः सर्वाः पदैर् द-
लयिष्यन्ति, परावृत्त युष्मानपि विदारयिष्यन्ति।⁷ यायध्वं ततो युष्मत्स्यं दायिष्यते; मृगयध्वं तत उद्देशं लप्स्यध्वे; द्वारम् आहृत, ततो युष्मत्कृते मुक्तं
भविष्यति।⁸ यस्माद् येन चायते, तेन लभ्यते; येन मृग्यते तेनोद्देशः प्राप्यते; येन य द्वारम् आहन्त्यते, तद्वृते द्वारं मोच्यते।⁹ आत्मजेन पूषे प्रार्थिते
तस्मै पाषाणं विश्राणयति, ¹⁰ मीने यायिते य तस्मै भुजगं वितरति, अेतादृशः पिता युष्माकं मध्ये क आस्ते? ¹¹ तस्माद् यूयम् अलभ्दाः सन्तोऽपि यदि
निजबालकेभ्य उत्तमं द्रव्यं दातुं जानीथ, तर्हि युष्माकं स्वर्गस्थः पिता स्वीययायकेभ्यः किमुत्तमानि वस्तूनि न दास्यति? ¹² युष्मान् प्रतीतरेषां यादृशो व्य-
वहारो युष्माकं प्रियः, यूयं तान् प्रति तादृशानेव व्यवहारान् विधत्त; यस्माद् व्यवस्थाभविष्यद्वादिनां वयनानाम् इति सारम्।¹³ सङ्कीर्णद्वारेण प्रविशत;
यतो नरकगमनाय यद् द्वारं तद् विस्तीर्णं यत्र्य वर्त्म तद् बृहत् तेन बलवः प्रविशन्ति।¹⁴ अपरं स्वर्गगमनाय यद् द्वारं तत् कीदृक् संकीर्णं। यत्र्य वर्त्म तत्
कीदृग् दुर्गमम्। तद्दुष्टारः किञ्चन्तोऽल्पाः।¹⁵ अपरञ्च ये जना भेषवेशेन युष्माकं समीपम् आगच्छन्ति, किन्त्वन्तर्दुस्वन्ता वृका अेतादृशेभ्यो भविष्यद्वादि-
भ्यः सावधाना भवत, यूयं इलेन तान् परियेत्तुं शक्नुथ।¹⁶ मनुजाः किं कष्टकिंनो वृक्षाद् द्राक्षाङ्गलानि शृगालकोलितश्च उडुम्बरङ्गलानि शातयन्ति? ¹⁷ तद्वद्
उत्तम अेव पादप उत्तमङ्गलानि जनयति, अधमपादपअेवाधमङ्गलानि जनयति।¹⁸ किन्तूत्तमपादपः कदाप्यधमङ्गलानि जनयितुं न शक्नोति, तथाधमोपि पा-
दप उत्तमङ्गलानि जनयितुं न शक्नोति।¹⁹ अपरं ये ये पादपा अधमङ्गलानि जनयन्ति, ते कृता वह्नौ क्षिप्यन्ते।²⁰ अतयेव यूयं इलेन तान् परियेथ्यथ।
²¹ ये जना मां प्रभुं वदन्ति, ते सर्व्वे स्वर्गराज्यं प्रवेक्ष्यन्ति तन्न, किन्तु यो मानवो मम स्वर्गस्थस्य पितुरिष्टं कर्म करोति स अेव प्रवेक्ष्यति।²² तद् दिने
बलवो मां वदिष्यन्ति, हे प्रभो हे प्रभो, तव नाम्ना किमस्माभिर् भविष्यद्वाक्यं न व्याहृतं? तव नाम्ना भूताः किं न त्याजिताः? तव नाम्ना किं नानाद्भूतानि
कर्माणि न कृतानि? ²³ तदाहं वदिष्यामि, हे कुडुर्कारिणो युष्मान् अदं न वेक्षि, यूयं मत्समीपाद् दूरीभवत।²⁴ यः कश्चित् ममैताः कथाः श्रुत्वा पालयति,
स पाषाणोपरि गूढनिर्मात्रा ज्ञानिना सङ्ग मयोपमीयते।²⁵ यतो वृष्टौ सत्याम् आप्लाव आगते वाथौ वाते य तेषु तद्गदं लत्रेषु पाषाणोपरि तस्य भित्ते-
स्तत्र पतति।²⁶ किन्तु यः कश्चित् ममैताः कथाः श्रुत्वा न पालयति स सैकते गेहनिर्मात्रा ज्ञानिना उपमीयते।²⁷ यतो जलवृष्टौ सत्याम् आप्लाव आगते
पवने वाते य तैर् गृहं समाघाते तत् पतति तत्पतनं मङ्गलं भवति।²⁸ यीशुनैतेषु वाक्येषु समापितेषु मानवास्तदीयोपदेशम् आश्रय्य मेनिरे।²⁹ यस्मात् स
उपाध्याया एव तान् नोपदिदेश किन्तु समर्थपुरुषेण समुपदिदेश।

8 यदा स पर्वताद् अवरोहत् तदा बहवो मानवास्तपश्चाद् वप्रजुः।² अकः कुष्ठवान् आगत्य तं प्रणम्य बलाभे, हं प्रभो, यद्वि भवान् संमन्यते, तर्हि मां निरामयं कर्तुं शक्नोति।³ ततो यीशुः कः प्रसार्य तस्याङ्गं स्पृशन् व्याजहार, सम्मन्येऽहं त्वं निरामयो भव; तेन स तत्क्षणात् कुष्ठेनाभोयि।⁴ ततो यीशुस्तं जगाद, अवधेहि कथामेतां कश्चिदपि मा ब्रूहि, किन्तु याञ्चकस्य सन्निधिं गत्वा स्वात्मानं दर्शय मनुजेषु निजनिरामयत्वं प्रमाणयितुं मू-सानिर्गमितं द्रव्यम् उत्सृज य।⁵ तदनन्तरं यीशुना कङ्कनाङ्गनामनि नगरे प्रविष्टे कश्चित् शतसेनापतिस्तत्समीपम् आगत्य विनीय बलाभे,⁶ हं प्रभो, मदीय अको दासः पक्षाघातव्याधिना भृशं व्यथितः, सतु शयनीय आस्ते।⁷ तदानीं यीशुस्तस्मै कथितवान्, अहं गत्वा तं निरामयं करिष्यामि।⁸ ततः स शतसेनापतिः प्रत्यवदत्, हं प्रभो, भवान् यत् मम गेहमध्यं याति तद्योग्यभाजनं नाहमस्मि; वाङ्मात्रम् आदिशतु, तेनैव मम दासो निरामयो भविष्यति।⁹ यतो मयि परनिधेऽपि मम निदेशवश्याः कति कति सेनाः सन्ति, तत अकस्मिन् याडीत्युक्ते स याति, तदन्यस्मिन् अडीत्युक्ते स आयाति, तथा मम नि-जगादसे कर्मेतत् कुर्वित्युक्ते स तत् करोति।¹⁰ तदानीं यीशुस्तस्यैतत् वयो निशम्य विस्मयापन्नोऽभूत्; निजपश्चाद्गामिनो मानवान् अवोच्य, युष्मान् तथ्यं वस्मि, एसायेवीयलोकानां मध्येऽपि नैतादृशो विश्वासो मया प्राप्तः।¹¹ अन्यस्याहं युष्मान् वदामि, बहवः पूर्वस्याः पश्चिमायाश्च दिश आगत्य एषाडी-मा एरुडाका याकूबा य साकम् मिलित्वा समुपवेक्ष्यन्ति;¹² किन्तु यत्र स्थाने रोदनन्तर्घर्षो भवतस्तस्मिन् बहिर्भूतमिन्ने राज्ञस्य सन्ताना निक्षेप्य-न्ते।¹³ ततः परं यीशुस्तं शतसेनापतिं जगाद, याहि, तव प्रतीत्यनुसारतो मङ्गलं भूयात्; तदा तस्मिन्नेव दएडे तदीयदासो निरामयो अभूव।¹⁴ अनन्तरं यीशुः पितरस्य गेहमुपस्थाप्य ज्वरेण पीडितां शयनीयस्थितां तस्य श्वश्रुं वीक्षाञ्चक।¹⁵ ततस्तेन तस्याः करस्य स्पृष्टत्वात् ज्वरस्तां तत्याज, तदा सा समुत्थाय तान् सिषेवे।¹⁶ अनन्तरं सन्ध्यायां सत्यां बहुशो भूतग्रस्तमनुजान् तस्य समीपम् आनिन्युः स य वाक्येन भूतान् त्याज्यामास, सर्वप्रकारपी-डितजनांश्च निरामयान् यकार; ¹⁷ तस्मात्, सर्वा दुर्बलतास्माकं तेनैव परिहारिता। अस्माकं सकलं व्याधिं सत्येव संगृहीतवान्। यदेतद्व्ययं विशयियल-विष्यद्वादिनोक्तमासीत्, तदा सङ्कलमभवत्।¹⁸ अनन्तरं यीशुश्चतुर्दशु जनिवहं विलोक्य तटिन्याः पारं यातुं शिष्यान् आदिदेश।¹⁹ तदानीम् अक उपधायाय आगत्य कथितवान्, हं गुरो, भवान् यत्र यास्यति तत्राहमपि भवतः पश्चाद् यास्यामि।²⁰ ततो यीशु जगाद, कोष्ठुः स्थातुं स्थानं विद्यते, विडा-यसो विडङ्गमानां नीडानि य सन्ति; किन्तु मनुष्यपुत्रस्य शिरः स्थापयितुं स्थानं न विद्यते।²¹ अनन्तरम् अपर अकः शिष्यस्तं बलाभे, हं प्रभो, प्रथमतो मम पितरं श्मशाने निधातुं गमनार्थं माम् अनुमन्यस्व।²² ततो यीशुः कृतवान् मृता मृतान् श्मशाने निदधत्, त्वं मम पश्चाद् आगच्छ।²³ अनन्तरं तस्मिन्-नावमाङ्गे तस्य शिष्यास्तपश्चात् जग्मुः।²⁴ पश्चात् सागरस्य मध्यं तेषु गतेषु तादृशः प्रबलो जग्भानिल उदतिष्ठत्, येन मडातरङ्ग उत्थाय तरणिं छा-दितवान्, किन्तु स निद्रित आसीत्।²⁵ तदा शिष्या आगत्य तस्य निद्राभङ्गं कृत्वा कथयामासुः, हं प्रभो, वयं म्रियामहे, भवान् अस्माकं प्राणान् रक्षतु।²⁶ तदा स तान् उक्तवान्, हं अल्पविश्वासिनो यूयं कुतो विभीथ? ततः स उत्थाय वातं सागरञ्च तर्जयामास, ततो निर्वृतमभवत्।²⁷ अपरं मनुजा वि-स्मयं विलोक्य कथयामासुः, अहो वातसरित्पती अस्य किमाज्ञाग्राहिणो? कीदृशोऽयं मानवः।²⁸ अनन्तरं स पारं गत्वा गिदेरीयदेशम् उपस्थितवान्; तदा द्वौ भूतग्रस्तमनुजौ श्मशानस्थानाद् बहिर्भूत्वा तं साक्षात् कृतवन्तौ, तावेतादृशौ प्रयएडावास्तां यत् तेन स्थानेन कोपि यातुं नाशक्नोत्।²⁹ तावुयैः कथया-मासतुः, हं एश्वरस्य सूनो यीशो, त्वया साकम् आवयोः कः सम्बन्धः? निरूपितकालात् प्रागेव किमावाभ्यां यातनां दातुम् अत्रागतोसि? ³⁰ तदानीं ताभ्यां किञ्चिद् दूरे वराडाणाम् अको मडाजगोऽयत्।³¹ ततो भूतो तौ तस्यान्तिके विनीय कथयामासतुः, यथावां त्याज्यसि, तर्हि वराडाणां मध्येजग्म आवां प्रेरय।³² तदा यीशुरवदत् यातं, अनन्तरं तौ यदा मनुजौ विडाय वराडान् आश्रितवन्तौ, तदा ते सर्वे वराडा उच्यस्थानात् मडाजवेन धावन्तः सागरीय-तोये मज्जन्तो मभुः।³³ ततो वराडरक्षकाः पलायमाना मध्येनगरं तौ भूतग्रस्तौ प्रति यद्यद् अघटत, ताः सर्ववार्ता अवदन्।³⁴ ततो नागरिकाः सर्वे मनु-जा यीशुं साक्षात् कर्तुं बहिरायाताः तत्र विलोक्य प्रार्थयाञ्चकिरे भवान् अस्माकं सीमातो यातु।

9 अनन्तरं यीशु नौकामारुह्य पुनः पारमागत्य निजग्रामम् आययौ।² ततः कतिपया जना अकं पक्षाघातिनं स्वदोषे शाययित्वा तत्समीपम् आन-यन्; ततो यीशुस्तेषां प्रतीतिं विज्ञाय तं पक्षाघातिनं जगाद, हं पुत्र, सुस्थिरो भव, तव कलुषस्य मर्षणं ज्ञातम्।³ तां कथां निशम्य क्रियन्त उपाध्या-या मनःसु चिन्तितवन्त अेष मनुज एश्वरं निन्दति।⁴ ततः स तेषाम् अेतादृशीं चिन्तां विज्ञाय कथितवान्, यूयं मनःसु कृत अेतादृशीं कुचिन्तां कुरुथ? ⁵ तव पापमर्षणं ज्ञातं, यदा त्वमुत्थाय गच्छ, द्योरनयो वाक्ययोः किं वाक्यं वक्तुं सुगमं? ⁶ किन्तु मेदिन्यां कलुषं क्षमितुं मनुजसुतस्य सामर्थ्यमस्तीति यूयं यथा ज्ञानीथ, तदर्थं स तं पक्षाघातिनं गदितवान्, उत्तिष्ठ, निजशयनीयं आदाय गेहं गच्छ।⁷ ततः स तत्क्षणाद् उत्थाय निजगेहं प्रस्थितवान्।⁸ मानवा एत्थं विलोक्य विस्मयं मेनिरे, एश्वरेण मानवाय सामर्थ्यम् एदृशं दत्तं एति कारणात् तं धन्यं बलाभिरे य।⁹ अनन्तरं यीशुस्तत्स्थानाद् गच्छन् गच्छन् करसंग्र-हस्थाने समुपविष्टं मथिनामानम् अकं मनुजं विलोक्य तं बलाभे, मम पश्चाद् आगच्छ, ततः स उत्थाय तस्य पश्चाद् वराज।¹⁰ ततः परं यीशौ गृहे भो-क्तुम् उपविष्टे बहवः करसंग्राहिणः कलुषिणश्च मानवा आगत्य तेन साकं तस्य शिष्यैश्च साकम् उपविशुः।¹¹ किञ्चिन्तस्तद् दृष्ट्वा तस्य शिष्यान् बलाभिरे, युष्माकं गुरोः किं निमित्तं करसंग्राहिभिः कलुषिभिश्च साकं भुङ्क्ते? ¹² यीशुस्तत् श्रुत्वा तान् प्रत्यवदत्, निरामयलोकानां चिकित्सकेन प्रयोजनं ना-स्ति, किन्तु सामयलोकानां प्रयोजनमास्ते।¹³ अतो यूयं यात्वा वयनस्यास्यार्थं शिक्षवम, दयायां मे यथा प्रीतिर्न तथा यज्ञकर्म्मणि। यतोऽहं धार्मिकान् आह्वातुं नागतोऽस्मि किन्तु मनः परिवर्तयितुं पापिन आह्वातुम् आगतोऽस्मि।¹⁴ अनन्तरं योहनः शिष्यास्तस्य समीपम् आगत्य कथयामासुः, किञ्चिन्तो वयञ्च पुनः पुनरुपवसामः, किन्तु तव शिष्या नोपवसन्ति, कुतः? ¹⁵ तदा यीशुस्तान् अवोचत् यावत् सप्तीनां संज्ञे कन्याया वरस्तिष्ठति, तावत् किं ते विलापं कर्तुं शक्नुवन्ति? किन्तु यदा तेषां संज्ञाद् वरं नयन्ति, तादृशः समय आगमिष्यति, तदा ते उपवत्स्यन्ति।¹⁶ पुरातनवसने कोपि नवीनवस्त्रं न योजयति, यस्मात् तेन योजितेन पुरातनवसने छिनत्ति तच्छिद्रञ्च बहुकुत्सितं दृश्यते।¹⁷ अन्यञ्च पुरातनकुत्वां कोपि नवानगोस्तनीरसं न निदधाति, यस्मात् तथा कृते कुतू विदीर्यते तेन गोस्तनीरसः पतति कुतूश्च नश्यति; तस्मात् नवीनायां कुत्वां नवीनो गोस्तनीरसः स्थाप्यते, तेन द्योरवनं भवति।¹⁸ अपरं तेनैतत्कथाक-थनकाले अकोऽधिपतिस्तं प्रणम्य बलाभे, मम दृढिता प्रायेणैतावत्काले मृता, तस्माद् भवानागत्य तस्या गात्रे हस्तमर्षयतु, तेन सा ज्जविष्यति।¹⁹ तदानीं यीशुः शिष्यैः साकम् उत्थाय तस्य पश्चाद् वराज।²⁰ एत्थनन्तरं द्वादशवत्सरान् यावत् प्रदरामयेन शीर्षका नारी तस्य पश्चाद् आगत्य तस्य वसनस्य ग्र-न्थे परस्पर्शः, ²¹ यस्मात् मया केवलं तस्य वसनं स्पृष्ट्वा स्वास्थं प्राप्स्यते, सा नारीति मनसि निश्चितवती।²² ततो यीशुर्वदनं परावर्त्य तां जगाद, हं कन्ये, त्वं सुस्थिरा भव, तव विश्वासस्त्वां स्वस्थामकार्षीत्। अेतद्वाक्ये गदितयेव सा योषित् स्वस्थाभूत्।²³ अपरं यीशुस्तस्याध्यक्षस्य गेहं गत्वा वाह-कप्रभृतीन् बहून् लोकान् शब्दायमानान् विलोक्य तान् अवदत्, ²⁴ पन्थानं त्यज, कन्येयं नाश्रित्य निद्रितास्ते; कथामेतां श्रुत्वा ते तमुपजडसुः।²⁵ किन्तु सर्वेषु बहिर्भूतेषु सोऽभ्यन्तरं गत्वा कन्यायाः करं धृतवान्, तेन सोऽतिष्ठत्; ²⁶ ततस्तत्कर्म्मणो यशः कृत्स्नं तं देशं व्याप्तवत्।²⁷ ततः परं यीशुस्तस्मात् स्थानाद् यात्रां यकार; तदा हे दायूदः सन्तान, अस्मान् दयस्व, एति वदन्तौ द्वौ जनावन्धौ प्रोचैराहूयन्तौ तत्पश्चाद् वप्रजतुः।²⁸ ततो यीशौ गेहमध्यं प्रवि-ष्टं तावपि तस्य समीपम् उपस्थितवन्तौ, तदानीं स तौ पृष्टवान् कर्मेतत् कर्तुं मम सामर्थ्यम् आस्ते, युवां किमिति प्रतीथः? तदा तौ प्रत्युचतुः, सत्यं प्रभो।²⁹ तदानीं स तयो लौयनानि स्पृशन् बलाभे, युवयोः प्रतीत्यनुसाराद् युवयो मङ्गलं भूयात्। तेन तत्क्षणात् तयो नैत्राणि प्रसन्नान्यभवन्, ³⁰ पश्चाद् यीशुस्तौ दृढमाज्ञाय जगाद, अवधत्तम् अेतां कथां कोपि मनुजो म ज्ञानीयात्।³¹ किन्तु तौ प्रस्थाप्य तस्मिन् कृत्स्ने देशे तस्य कीर्तिं प्रकाशयामासतुः।³² अपरं तौ बहिर्यात अेतस्मिन्नन्तरं मनुजा अेकं भूतग्रस्तमूकं तस्य समीपम् आनीतवन्तः।³³ तेन भूते त्याजिते स मूकः कथां कथयितुं प्रारभत, तेन जना विस्मयं विज्ञाय कथयामासुः, एसायेलो वंशे कदापि नेद्गदृश्यत; ³⁴ किन्तु किञ्चिन्तः कथयाञ्चकुः भूताधिपतिना स भूतान् त्याजयति।³⁵ ततः परं यीशुस्तेषां भजन-भवन उपदिशन् राज्ञस्य सुसंवाहं प्रचारयन् लोकानां तस्य य आमयो या य पीडासीत्, तान् शमयन् शमयन् सर्वाणि नगराणि ग्रामांश्च बलाभम्।

36 अन्यत्र मनुजान् व्याकुलान् अरक्षकमेधानिव य त्यक्तान् निरीक्ष्य तेषु कारुणिकः सन् शिष्यान् अवदत्, 37 शस्यानि प्रयुराणि सन्ति, किन्तु छेत्तारः स्तोकाः। 38 क्षेत्रं प्रत्यपरान् छेदकान् प्रहेतुं शस्यस्वामिनं प्रार्थयध्वम्।

10 अनन्तरं यीशु द्वादशशिष्यान् आहूयामेध्यभूतान् त्याजयितुं सर्वप्रकाररोगान् पीडाश्च शमयितुं तेभ्यः सामर्थ्यमदात्। 2 तेषां द्वादशश्रेण्याणां नामान्येतानि। प्रथमं शिमोनं यं पितरं वदन्ति, ततः परं तस्य सडञ्ज आन्द्रियः, सिवदियस्य पुत्रो याकूब् 3 तस्य सडञ्जो योडन्; इडिपि अर्थलमय् थोमाः करसंगाडी मथिः, आल्डेयपुत्रो याकूब्, 4 किनानीयः शिमोन, यं एष्करियोतीययिडूदाः फ्रीचं परकरेडपयत्। 5 अेतान् द्वादशशिष्यान् यीशुः प्रेषयन् एत्याजापयत्, यूयम् अन्यदेशीयानां पदवीं शेमिरोणीयानां किमपि नगरञ्च न प्रविश्ये 6 एस्त्रायेलगोत्रस्य डारिता ये ये मेघास्तेषामेव समीपं यात। 7 गत्वा गत्वा स्वर्गस्य राजत्वं सविधमभवत्, अेतानां कथां प्रयाययत्। 8 आमयग्रस्तान् स्वस्थान् कुरुत, कुष्णिनः परिष्कुरुत, मृतलोकान् ज्ञवयत, भूतान् त्याजयत, विना मूल्यं यूयम् अलभध्वं विनैव मूल्यं विश्राणयत। 9 किन्तु स्वेधां कटिबन्धेषु स्वर्णरूप्याम्राणां किमपि न गृह्णीत। 10 अन्यस्य यात्रायै येलसम्पुटं वा द्वितीयवसनं वा पादुके वा यष्टिः, अेतान् मा गृह्णीत, यतः कार्यकृतं लभुं योग्यो भवति। 11 अपरं यूयं यत् पुरं यत्र ग्रामं प्रविशथ, तत्र यो ज्ञो योग्यपात्रं तमवगत्य यानकावं यावत् तत्र तिष्ठत। 12 यदा यूयं तद्रेडं प्रविशथ, तदा तमाशिषं वदत। 13 यदि स योग्यपात्रं भवति, तर्हि तत्कल्याणं तस्मै भविष्यति, नोयेत् साशीर्धुमभ्यमेव भविष्यति। 14 किन्तु ये ज्ञना युष्माकमातिथ्यं न विदधति युष्माकं कथाञ्च न शृण्वन्ति तेषां गोडात् पुराद्वा प्रस्थानकावे स्वपदूलीः पातयत। 15 युष्मानहं तथ्यं वय्मि विचारदिने तत्पुरस्य दशातः सिदोममोरपुरयोर्दशा सह्यतरा भविष्यति। 16 पश्यत, वृक्षयूथमध्ये मेषः यथाविस्तथा युष्मान् प्रडिणोमि, तस्माद् यूयम् अडिरिव सतर्काः कपोताएवाडिंसका भवत। 17 नूभ्यः सावधाना भवत; यतस्तै यूयं राजसंसदि समर्पिष्यध्वे तेषां लज्जनगेडे प्रडारिष्यध्वे। 18 यूयं मन्त्रामहेतोः शास्तृणां राजाञ्च समक्षं तानन्यदेशिनश्चापि साक्षित्वार्थमानेष्यध्वे। 19 किन्त्वित्थं समर्पिता यूयं कथं किमुत्तरं वक्षथ तत्र मा यिन्तयत, यतस्तदा युष्माभि र्ध्वं वक्तव्यं तत् तदएडे युष्मन्मनः सु समुपस्थास्यति। 20 यस्मात् तदा यो वक्षति स न यूयं किन्तु युष्माकमन्तरस्यः पित्रात्मा। 21 सडञ्जः सडञ्जं तातः सुतञ्च मृतौ समर्पिष्यति, अपत्यागि स्वस्वपित्रो विपक्षीभूय तौ घातयिष्यन्ति। 22 मन्त्रामहेतोः सर्वे ज्ञना युष्मान् ऋतीयिष्यन्ते, किन्तु यः शेषं यावद् धैर्यं धृत्वा स्थास्यति, स त्रायिष्यते। 23 तै र्थदा यूयमेकपुरे ताडिष्यध्वे, तदा यूयमन्यपुरं पलायध्वं युष्मानहं तथ्यं वय्मि यावन्मनुजसुतो नैति तावद् एस्त्रायेलदेशीयसर्वनगरभ्रमणं समापयितुं न शक्यथ। 24 गुरोः शिष्यो न मडान्, प्रभोर्दसो न मडान्। 25 यदि शिष्यो निजगुरोर्दसिश्च स्वप्रभोः समानो भवति तर्हि तद् यथेष्टं। येतैर्गुणपतिर्भूतराज उच्यते, तर्हि परिवाराः किं तथा न वक्षन्ते? 26 किन्तु तेभ्यो यूयं मा बिभीत, यतो यत्र प्रकाशिष्यते, तादृक् एादितं किमपि नास्ति, यस्य न व्यञ्चिष्यते, तादृग् गुप्तं किमपि नास्ति। 27 यदहं युष्मान् तमसि वय्मि तद् युष्माभिर्दिप्यो कथ्यतां; कर्णाभ्यां यत् श्रूयते तद् गोडोपरि प्रयार्यतां। 28 ये कायं हन्तुं शक्नुवन्ति नात्मानं, तेभ्यो मा लैष्ट; यः कायात्मानौ निरये नाशयितुं, शक्नोति, ततो बिभीत। 29 द्वौ यट्कौ किमेकताम्रमुद्रया न विक्रीयेते? तथापि युष्मत्तातानुमतिं विना तेषामेकोपि भुवि न पतति। 30 युष्मच्छिरसां सर्वक्या गणिताः सन्ति। 31 अतो मा बिभीत, यूयं बहुयटकेभ्यो बहुमूल्याः। 32 यो मनुजसाक्षान्मामङ्गीकुरुते तमहं स्वर्गस्थतातसाक्षाद्गीकरिष्ये। 33 पृथ्व्यामहं शान्तिं दातुमागतमिति मानुभवत, शान्तिं दातुं न किन्त्वसिं। 34 पितृमानुश्रुभिः साकं सुतसुताभूधू विरोधयितुञ्चागतेऽस्मि। 35 ततः स्वस्वपरिवारस्येव नृशत्रुर्भवति। 36 यः पितरि मातरि वा मत्तोधिकं प्रीयते, स न मदर्हः; 37 यश्च सुते सुतायां वा मत्तोधिकं प्रीयते, सेऽपि न मदर्हः। 38 यः स्वकुशं गृह्णन् मत्पश्चान्नैति, सेऽपि न मदर्हः। 39 यः स्वप्राणानवति, स तान् डारयिष्यते, यस्तु मत्कृते स्वप्राणान् डारयति, स तानवति। 40 यो युष्माकमातिथ्यं विदधाति, स ममातिथ्यं विदधाति, यश्च ममातिथ्यं विदधाति, स मत्प्रेरकस्यातिथ्यं विदधाति। 41 यो भविष्यद्वादीति ज्ञात्वा तस्यातिथ्यं विधत्ते, स भविष्यद्वादिनः इलं लप्स्यते, यश्च धार्मिकं एति विदित्वा तस्यातिथ्यं विधत्ते स धार्मिकमानवस्य इलं प्राप्स्यति। 42 यश्च कश्चित् अेतेषां क्षुद्रनराणाम् यं कञ्चनैकं शिष्य एति विदित्वा कंसैकं शीतलसलिलं तस्मै दत्ते, युष्मानहं तथ्यं वदामि, स केनापि प्रकारेण इलेन न वञ्चिष्यते।

11 एत्थं यीशुः स्वद्वादशशिष्याणामाज्ञापनं समाप्य पुरे पुर उपदेष्टुं सुसंवाहं प्रयारयितुं तत्स्थानात् प्रतरथे। 2 अनन्तरं योडन् कारायां तिष्ठन् प्रिष्टस्य कर्माणां वार्त्तं प्राप्य यस्यागमनवार्त्तसीत् सअेव किं त्वं? वा वयमन्यम् अपेक्षिष्यामहे? 3 अेतत् प्रष्टुं निजौ द्वौ शिष्यौ प्राडिणोत्। 4 यीशुः प्रत्यवोयत्, अन्धा नेत्राणि लभन्ते, भ्रन्ना गच्छन्ति, कुष्णिनः स्वस्था भवन्ति, अधिराः शृण्वन्ति, मृता ज्ञवन्त उत्तिष्ठन्ति, दरिद्राणां समीपे सुसंवाहः प्रयार्यत, 5 अेतानि यधद् युवां शृणुथः पश्यथश्च गत्वा तद्वात्तां योडनं गदतं। 6 यस्याहं न विदमीभवामि, सअेव धन्यः। 7 अनन्तरं तयोः प्रस्थितयो र्थीशु योडनम् उदिश्य ज्ञान् जगाद, यूयं किं द्रष्टुं वडिर्मध्येप्रान्तरम् अगच्छत? किं वातेन कम्पितं नलं? 8 वा किं वीक्षितुं वडिर्गतवन्तः? किं परिडितसूक्ष्मवसनं मनुजमेकं? पश्यत, ये सूक्ष्मवसनानि परिदधति, ते राजधान्यां तिष्ठन्ति। 9 तर्हि यूयं किं द्रष्टुं वडिर्गगतवन्तः? तदेव सत्यं। युष्मानहं वदामि, स भविष्यद्वादिनोपि मडान्; 10 यतः, पश्य स्वकीयदूतोयं त्वदत्रे प्रेष्यते मया। स गत्वा तव पन्थानं स्मयङ् परिष्करिष्यति। अेतद्वयनं यमधि लिपितमास्ते सोडयं योडन्। 11 अपरं युष्मानहं तथ्यं व्रवीमि, मज्जयितुं योडनः श्रेष्ठः कोपि नारीतो नाज्जयत; तथापि स्वर्गराज्यमध्ये सर्वेभ्यो यः क्षुद्रः स योडनः श्रेष्ठः। 12 अपरञ्च आ योडनोडध यावत् स्वर्गराज्यं बलादाकान्तं भवति आकमिनश्च ज्ञना बलेन तदधिदुर्वन्ति। 13 यतो योडनं यावत् सर्वभविष्यद्वादिभि र्व्यवस्थाया य उपदेशः प्राकाश्यत। 14 यदि यूयमिदं वाक्यं ग्रीहीतुं शक्नुथ, तर्हि श्रेयः, यस्यागमनस्य वयनमास्ते सोडयम् अेलियः। 15 यस्य श्रोतुं कर्णौ स्तः स शृणोतु। 16 अेतै विद्यमानजनाः कै र्भयोपमीयन्ते? ये बालका इड्ट उपविश्य स्वं स्वं बन्धुमाहूय वदन्ति, 17 वयं युष्माकं समीपे वंशीरवाद्याम, किन्तु यूयं नानृत्यत; युष्माकं समीपे य वयमरोदिम, किन्तु यूयं न व्यलपत, तादृशैर् बालकैस्त उपमायिष्यन्ते। 18 यतो योडन् आगत्य न लुक्तवान् न पीतवांश्च, तेन लोका वदन्ति, स भूतग्रस्त एति। 19 मनुजसुत आगत्य लुक्तवान् पीतवांश्च, तेन लोका वदन्ति, पश्यत अेष लोक्ता मधपाता यएडालपापिनां बन्धश्च, किन्तु ज्ञानिनो ज्ञानव्यवडारं निर्दोषं ज्ञानन्ति। 20 स यत्र यत्र पुरे बह्वाश्चर्यं कर्म कृतवान्, तन्निवासिनां मनःपरावृत्त्यभावात् तानि नगराणि प्रति हन्तेत्युक्ता कथितवान्, 21 डा कोरासीन्, डा बैत्सैदे, युष्मन्मध्ये यदाश्चर्यं कर्म कृतं यदि तत् सोरसीदोन्नगर अकारिष्यत, तर्हि पूर्वमेव तन्निवासिनः शाणवसने लस्मनि योपविशन्तो मनांसि परावर्तिष्यन्त। 22 तस्मादहं युष्मान् वदामि, विचारदिने युष्माकं दशातः सोरसीदोर्दशा सह्यतरा भविष्यति। 23 अपरञ्च अत कङ्गनाहूम्, त्वं स्वर्गं यावदुन्नतोसि, किन्तु नरके निक्षेप्यसे, यस्मात् त्वयि यान्याश्चर्याणि कर्मण्यकारिषत, यदि तानि सिदोमनगर अकारिष्यन्त, तर्हि तदध यावदस्थास्यत्। 24 किन्त्वहं युष्मान् वदामि, विचारदिने तव दएडतः सिदोमो दएडो सह्यतरो भविष्यति। 25 अेतस्मिन्नेव समये यीशुः पुनरुवाच, हे स्वर्गपृथिव्योरेकाधिपते पितरस्त्वं ज्ञानवतो विदुषश्च लोकान् प्रत्येतानि न प्रकाश्य बालकान् प्रति प्रकाशितवान्, एति डेतोस्त्वां धन्यं वदामि। 26 हे पितः, एत्थं भवेत् यत एदं त्वदृष्टावुत्तमं। 27 पित्रा मयि सर्व्वाणि समर्पितानि, पितरं विना कोपि पुत्रं न ज्ञानाति, यान् प्रति पुत्रेण पिता प्रकाश्यते तान् विना पुत्राद् अन्यः कोपि पितरं न ज्ञानाति। 28 हे परिश्रान्ता भाराकान्ताश्च लोका यूयं मत्सन्निधिम् आगच्छत, अहं युष्मान् विश्रमयिष्यामि। 29 अहं क्षमणशीलो नम्रमनाश्च, तस्मात् मम युगं स्वेषामुपरि धारयत मत्तः शिष्यध्वञ्च, तेन यूयं स्वे स्वे मनसि विश्रामं लप्स्यध्वे। 30 यतो मम युगम् अनायासं मम भारश्च लघुः।

12 अनन्तरं यीशु विश्रामवारे शस्यमध्येन गच्छति, तदा तच्छिष्या लुभुक्षिताः सन्तः शस्यमञ्जरीशद्यत्वा छित्वा जादितुमारभन्त। 2 तद् विलोक्य किञ्चिन् शिनो यीशुं जगद्; पश्य विश्रामवारे यत् कर्माकर्त्तव्यं तदेव तव शिष्याः कुर्वन्ति। 3 स तान् प्रत्यावदत्, दायुद् तत्सङ्गिनश्च लुभुक्षिताः सन्तो यत् कर्माकुर्वन् तत् किं युष्माभिर्नपाडि? 4 ये दर्शनीयाः पूपाः याजकान् विना तस्य तत्सङ्गिमनुजान्नालोभो जनीयास्त एश्वरावासां प्रविष्टेन तेन लुक्ताः। 5 अन्यस्य विश्रामवारे मध्येमन्दिरे विश्रामवारीयं नियमं लड्वन्तोपि याजका निर्दोषा भवन्ति, शास्त्रमध्ये किमिदमपि युष्माभिर्न पठितं? 6 युष्मानहं वदा-

मि, अत्र स्थाने मन्दिरेण गरीयान् अेक आस्ते। 7 किन्तु द्यायां मे यथा प्रीतिर्न तथा यज्ञकर्मणि। अेतद्व्यनस्यार्थं यदि युयम् अज्ञासिष्ट तर्हि निर्दोषान् द्रोषिणो नाकार्षं। 8 अन्यस्य मनुजसुतो विश्रामवारस्यापि पतिरास्ते। 9 अनन्तरं स तत्स्थानात् प्रस्थाय तेषां भजनभवनं प्रविष्टवान्, तदानीम् अेकः शु- ष्ककरामयवान् उपस्थितवान्। 10 ततो यीशुम् अपवदितुं मानुषाः पप्रच्छुः, विश्रामवारे निरामयत्वं करणीयं न वा? 11 तेन स प्रत्युवाच, विश्रामवारे यदि कस्यचिद् अविर्गते पतति, तर्हि यस्तं धृत्वा न तोलयति, अेतादृशो मनुजो युष्माकं मध्ये क आस्ते? 12 अवे र्मानवः किं नहि श्रेयान्? अतो विश्रामवारे ङितकर्म कर्त्तव्यं। 13 अनन्तरं स तं मानवं गदितवान्, कं प्रसारय; तेन कं प्रसारिते सोऽन्यकरवत् स्वस्थोऽभवत्। 14 तदा किंशिनो बहिर्भूय कथं तं ङनि- ष्याम ङति कुमन्त्राणां तत्रातिङ्गल्येन यङ्कुः। 15 ततो यीशुस्तद् विदित्वा स्थानान्तरं गतवान्; अन्येषु बङ्गनरेषु तत्पश्चाद् गतेषु तान् स निरामयान् कृत्वा ङत्याज्ञापयत्, 16 यूयं मां न परियाययत। 17 तस्मात् मम प्रीयो मनोनीतो मनसस्तुष्टिकारकः। मदीयः सेवको यस्तु विद्यते तं समीक्षतां। तस्योपरि स्वकीया- त्मा मया संस्थापयिष्यते। तेनान्यदेश्वातेषु व्यवस्था संक्राशयते। 18 केनापि न विरोधं स विवाहञ्च करिष्यति। न य राण्यथे तेन वयनं श्रावयिष्यते। 19 व्यवस्था यलिता यावत् नहि तेन करिष्यते। तावत् नलो विदीर्षोऽपि भङ्ग्यते नहि तेन य। तथा सधूमवर्त्तिञ्च न स निर्व्वापयिष्यते। 20 प्रत्याशाञ्च करि- ष्यन्ति तत्राग्निं भिन्नदेश्वाः। 21 यान्येतानि वयनानि यिशयियभविष्यद्वादिना प्रोक्तान्यासन्, तानि सङ्गलान्यभवन्। 22 अनन्तरं लोके स्तत्समीपम् आनी- तो भूतग्रस्तान्धमूकमनुजस्तेन स्वस्थीकृतः, ततः सोऽन्धो मूको द्रष्टुं वक्तुञ्चारब्धवान्। 23 अनेन सर्व्वे विस्मिताः कथयाञ्चक्रुः, अेषः किं दायुः सन्तानो नहि? 24 किन्तु किंशिनस्तत् श्रुत्वा गदितवन्तः, आक्सिबूढान्भो भूतराण्यस्य साहाय्यं विना नायं भूतान् त्याज्यति। 25 तदानीं यीशुस्तेषाम् ङति मानसं विज्ञाय तान् अवदत् किञ्चन राण्यं यदि स्वविपक्षाद् भिद्यते, तर्हि तत् उच्छिद्यते; यस्य किञ्चन नगरं वा गृहं स्वविपक्षाद् विभिद्यते, तत् स्थातुं न शक्नो- ति। 26 तद्दत् शयतानो यदि शयतानं बहिः कृत्वा स्वविपक्षात् पृथक् पृथक् भवति, तर्हि तस्य राण्यं केन प्रकारेण स्थास्यति? 27 अहञ्च यदि आक्सिबूढा भूतान् त्याज्यामि, तर्हि युष्माकं सन्तानाः केन भूतान् त्याज्यन्ति? तस्माद् युष्माकम् अेतद्वियारयितारस्त अेव भविष्यन्ति। 28 किन्तवदं यदीश्वरात्मना भूतान् त्याज्यामि, तदीश्वरस्य राण्यं युष्माकं सन्निधिमागतवत्। 29 अन्यञ्च कोपि भवन्त ज्ञं प्रथमतो न बद्द्व्या केन प्रकारेण तस्य गृहं प्रविश्य तद्द्रव्यादि लोठयितुं शक्नोति? किन्तु तत् कृत्वा तदीयगृहस्य द्रव्यादि लोठयितुं शक्नोति। 30 यः कश्चित् मम स्वपक्षीयो नहि स विपक्षीय आस्ते, यश्च मया साकं न संगृह्णाति, स विकिरति। 31 अतयेव युष्मानहं वदामि, मनुजानां सर्व्वप्रकारपापानां निन्दयाश्च मर्षाणां भवितुं शक्नोति, किन्तु पवित्रस्यात्मनो वि- रुद्धान्निन्दया मर्षाणां भवितुं न शक्नोति। 32 यो मनुजसुतस्य विरुद्धान् कथां कथयति, तस्यापराधस्य क्षमा भवितुं शक्नोति, किन्तु यः कश्चित् पवित्रस्यात्मनो विरुद्धान् कथां कथयति नेहलोके न प्रेत्य तस्यापराधस्य क्षमा भवितुं शक्नोति। 33 पादपं यदि भद्रं वदथ, तर्हि तस्य इलमपि साधु वक्तव्यं, यदि य पादपं असाधुं वदथ, तर्हि तस्य इलमप्यसाधु वक्तव्यं; यतः स्वीयस्वीयइलेन पादपः परिधीयते। 34 रे लुण्णगवंशा यूयमसाधवः सन्तः कथं साधु वाक्यं वक्तुं शक्यथ? यस्माद् अन्तःकराण्यस्य पूर्णभावानुसाराद् वदनाद् वयो निर्गच्छति। 35 तेन साधुर्मानवोऽन्तःकराण्यपात् साधुभाषाऽगारात् साधु द्रव्यं निर्गमयति, असाधुर्मानुषस्त्वसाधुभाषाऽगाराद् असाधुवस्तुनि निर्गमयति। 36 किन्तवदं युष्मान् वदामि, मनुजा यावन्त्यालस्यवयांसि वदन्ति, विचारदिने तद्दुस्तरमवश्यं द्यातव्यं, 37 यतस्त्वं स्वीयवयोभिर्निरपराधः स्वीयवयोभिश्च सापराधो गणिष्यसे। 38 तदानीं कतिपया उपाध्यायाः किंशिनश्च जगद्गुः, ङे गुरो वयं भवन्तः किञ्चन लक्ष्म दिदृक्षामः। 39 तदा स प्रत्युक्तवान्, दुष्टो व्यभियारी य वंशो लक्ष्म भूगयते, किन्तु भविष्यद्वादिनो यूनसो लक्ष्म विहायान्यत् किमपि लक्ष्म ते न प्रदर्शयिष्यन्ते। 40 यतो यूनम् यथा त्र्यङ्गोरात्रं बृहन्मीनस्य कुक्षावासीत्, तथा मनुजपुत्रोपि त्र्यङ्गोरात्रं मेदिन्या मध्ये स्थास्यति। 41 अपरं नीनिवीया मानवा विचारदिने अेतद्वंशीयानां प्रतिकूलम् उत्थाय तान् द्रोषिणः करिष्यन्ति, यस्मात्ते यूनस उपदेशात् मनांसि परावर्त्तयाञ्चक्रिरे, किन्त्वत्र यूनसोपि गुरुतर अेक आस्ते। 42 पुनश्च दक्षिणदेशीया राज्ञी विचारदिने अेतद्वंशीयानां प्रतिकूलमुत्थाय तान् द्रोषिणः करिष्यति यतः सा राज्ञी सुलेमनो विहायाः कथां श्रोतुं मेदि- न्याः सीम आगच्छत्, किन्तु सुलेमनोपि गुरुतर अेको ज्ञोऽत्र आस्ते। 43 अपरं मनुजाद् बहिर्गतो ऽपवित्रभूतः शुष्कस्थानेन गत्वा विश्रामं गवेषयति, किन्तु तदलभमानः स वक्ति, यस्मा; निकेतनाद् आगमं, तदेव वेश्म पकावृत्य यामि। 44 पश्चात् स तत् स्थानम् उपस्थाय तत् शून्यं माञ्जिर्त्तं शोभितञ्च विलोक्य प्रणन् स्वतोपि दुष्टतरान् अन्यसप्तभूतान् सङ्गिनः करोति। 45 ततस्ते तत् स्थानं प्रविश्य निवसन्ति, तेन तस्य मनुजस्य शेषदशा पूर्व्वदशातोती- वाशुभा भवति, अेतेषां दुष्टवंशानामपि तथैव घटिष्यते। 46 मानवेभ्य अेतसां कथां कथनकाले तस्य माता सङ्गान्च तेन साकं काञ्चित् कथां कथयितुं वा- ङ्छन्तो बहिरेव स्थितवन्तः। 47 ततः कश्चित् तस्मै कथितवान्, पश्य तव ज्ञननी सङ्गान्च त्वया साकं काञ्चन कथां कथयितुं कामयमाना बहिस्तिष्ठन्ति। 48 किन्तु स तं प्रत्यवदत्, मम का ज्ञननी? के वा मम सङ्गान्? 49 पश्चात् शिष्यान् प्रति कं प्रसार्य्य कथितवान्, पश्य मम ज्ञननी मम सङ्गान्चैते; 50 यः कश्चित् मम स्वर्गस्थस्य पितुरिष्टं कर्म कुरुते, सअेव मम भ्राता भगिनी ज्ञननी य।

13 अपरञ्च तस्मिन् दिने यीशुः सन्नो गत्वा सरित्पते रोधसि समुपविवेश। 2 तत्र तत्सन्निधौ बङ्गजानां निवडोपस्थितेः स तरणिमारुह्य समुपा- विशत्, तेन मानवा रोधसि स्थितवन्तः। 3 तदानीं स दृष्टान्तैस्तान् ङन्थं बङ्गुश उपदिष्टवान्। पश्यत, कश्चित् कृषीवलो बीजानि वपुं बहिर्जगाम, 4 तस्य वपनकाले कतिपयबीजेषु मार्गपार्श्वे पतितेषु विडगास्तानि भक्षितवन्तः। 5 अपरं कतिपयबीजेषु स्तोकमुद्युक्तपाषाणेषु पतितेषु मृद्वल्पत्वात् तत्क्ष- णात् तान्यङ्कुदितानि, 6 किन्तु र्वावुदिते दग्धानि तेषां मूलाप्रविष्टत्वात् शुष्कतां गतानि य। 7 अपरं कतिपयबीजेषु कण्टकानां मध्ये पतितेषु कण्टकान्येधि- त्वा तानि जग्रासुः। 8 अपरञ्च कतिपयबीजानि उर्व्वरायां पतितानि; तेषां मध्ये कानियित् शतगुणानि कानियित् षष्टिगुणानि कानियित् त्रिंशदगुणानि इलानि इलितवन्ति। 9 श्रोतुं यस्य श्रुती आसाते स शृणुयात्। 10 अनन्तरं शिष्यैरागत्य सोऽपृच्छयत्, भवता तेभ्यः कुतो दृष्टान्तकथा कथ्यते? 11 ततः स प्रत्यव- दत्, स्वर्गराण्यस्य निगूढां कथां वेदितुं युष्मभ्यं सामर्थ्यमदायि, किन्तु तेभ्यो नादायि। 12 यस्माद् यस्यान्तिके वर्द्धते, तस्मायेव दायिष्यते, तस्मात् तस्य आङ्गुल्यं भविष्यति, किन्तु यस्यान्तिके न वर्द्धते, तस्य यत् किञ्चन आस्ते, तदपि तस्माद् आदायिष्यते। 13 ते पश्यन्तोपि न पश्यन्ति, शृण्वन्तोपि न शृण्वन्ति, बुध्यमाना अपि न बुध्यन्ते य, तस्मात् तेभ्यो दृष्टान्तकथा कथ्यते। 14 यथा कर्णैः श्रोष्यथ यूयं वै किन्तु यूयं न भोत्स्यथ। नेत्रैर्द्रक्ष्यथ यूयञ्च परिज्ञातुं न शक्यथ। ते मानुषा यथा नैव परिपश्यन्ति लोयनैः। कर्णै र्यथा न शृण्वन्ति न बुध्यन्ते य मानसैः। व्यावर्त्तितेषु यित्तेषु काले कुत्रापि तैर्ज्ञैः। मत्तस्ते मनुजाः स्वस्था यथा नैव भवन्ति य। तथा तेषां मनुष्याणां क्रियन्ते स्थूलबुद्ध्यः। अधिरीभूतकण्ठाश्च ज्ञाताश्च मुद्रिता दृशः। 15 यदतानि वयनानि यिशयियभवि- ष्यद्वादिना प्रोक्तानि तेषु तानि इलन्ति। 16 किन्तु युष्माकं नयनानि धन्यानि, यस्मात् तानि वीक्षन्ते; धन्याश्च युष्माकं शब्दग्राहाः, यस्मात् तैराकार्थते। 17 मया यूयं तथं वयामि युष्माभि र्यद्द वीक्ष्यते, तद् बडवो भविष्यद्वादिनो धार्मिकाश्च मानवा दिदृक्षन्तोपि द्रष्टुं नालभन्त, पुनश्च यूयं यद्यत् शृणुथ, तत् ते शृणुषुमाणा अपि श्रोतुं नालभन्त। 18 कृषीवलीयदृष्टान्तस्यार्थं शृणुत। 19 मार्गपार्श्वे बीजान्युप्तानि तस्यार्थं अेषः, यदा कश्चित् राण्यस्य कथां निशम्य न बुध्यते, तदा पापात्मागत्य तदीयमनस उप्तां कथां ङरन् नयति। 20 अपरं पाषाणस्थले बीजान्युप्तानि तस्यार्थं अेषः; कश्चित् कथां श्रुत्वैव ङर्षयित्तेन गृह्णाति, 21 किन्तु तस्य मनसि मूलाप्रविष्टत्वात् स किञ्चित्कालमात्रं स्थिरस्तिष्ठति; पश्चात् तत्कथाकारणात् कोपि क्लेस्ताऽना वा येत् ज्ञायते, तर्हि स तत्क्ष- णाद् विधनमेति। 22 अपरं कण्टकानां मध्ये बीजान्युप्तानि तदर्थं अेषः; केनयित् कथायां श्रुतायां सांसारिकयिन्ताभि र्भ्रान्तिभिश्च सा ग्रस्यते, तेन सा मा विडुला भवति। 23 अपरम् उर्व्वरायां बीजान्युप्तानि तदर्थं अेषः; ये तां कथां श्रुत्वा बुध्यन्ते, ते इलिताः सन्तः केयित् शतगुणानि केयित् षष्टिगुणानि केयि- त्य त्रिंशदगुणानि इलानि ज्ञनयन्ति। 24 अनन्तरं सोपराभेकां दृष्टान्तकथामुपस्थाप्य तेभ्यः कथयामास; स्वर्गीयराण्यं तादृशेन केनयिद् गृहस्थेनोपमीयते, येन स्वीयक्षेत्रे प्रशस्तबीजान्यौष्यन्त। 25 किन्तु क्षाण्दायां सकललोकेषु सुप्तेषु तस्य रिपुरागत्य तेषां गोधूमबीजानां मध्ये वन्यवमबीजान्युत्वा वराज्। 26 ततो यदा बीजैर्भ्योऽङ्कुरा ज्ञायमानाः कणिशानि धृतवन्तः; तदा वन्यवसान्यपि दृश्यमानान्यभवन्। 27 ततो गृहस्थस्य दासेया आगम्य तस्मै कथयाञ्च-

कुः, ङे मडेच्छ, भवता किं क्षेत्रे भद्रबीजानि नौष्यन्त? तथात्वे वन्यवसानि कृत आयन्? 28 तदानीं तेन ते प्रतिगदिताः, केनयित् रिपुणा कर्ममकारि। दा-
सेयाः कथयामासुः, वयं गत्वा तान्युत्पाप्य क्षिपामो भवतः कीदृशीच्छा ज्ञायते? 29 तेनावादि, नडि, शङ्केडं वन्यवसोत्पाटनकाले युष्माभिरस्तैः साकं गोधूमा
अप्युत्पाटिष्यन्ते। 30 अतः शस्यकर्त्तनकालं यावद् उभयान्यपि सड वद्धन्तां, पश्चात् कर्त्तनकाले कर्त्तकान् वक्ष्यामि, यूयमादौ वन्यवसानि संगृह्य दाडयितुं
वीटिका बद्ध्वा स्थापयत; किन्तु सर्वे गोधूमा युष्माभिर्भाण्डागारं नीत्वा स्थाप्यन्ताम्। 31 अनन्तरं सोपरामेकां दृष्टान्तकथामुत्पाप्य तेभ्यः कथितवान्
कश्चिन्मनुजः सर्षपबीजमेकं नीत्वा स्वक्षेत्रे उवाप। 32 सर्षपबीजं सर्वस्माद् बीजान् क्षुद्रमपि सद्दुकरितं सर्वस्मात् शाकात् बृहद् भवति; स तादृशस्तरु
र्भवति, यस्य शापासु नभसः भगा आगत्य निवसन्ति; स्वर्गीयराज्यं तादृशस्य सर्षपैकस्य समम्। 33 पुनरपि स उपमाकथामेकां तेभ्यः कथयाञ्चकार; का-
यन योषित् यत् किण्वमादाय द्रोणत्रयमितगोधूमयूषाणां मध्ये सर्वेषां मिश्रीभवनपर्यन्तं समाच्छाद्य निघन्तवती, तत्किण्वमिव स्वर्गराज्यं। 34 एतं यीशु
र्मनुजनिवहानां सन्निधावुपमाकथामिरेतान्याप्यानानि कथितवान् उपमां विना तेभ्यः किमपि कथां नाकथयत्। 35 अतेन दृष्टान्तीयेन वाक्येन व्यादाय वदनं
निजं। अहं प्रकाशयिष्यामि गुप्तवाक्यं पुराभवं। यदेतद्दयनं भविष्यद्वादिना प्रोक्तमासीत्, तत् सिद्धमभवत्। 36 सर्वान् मनुजान् विसृज्य यीशौ गृहं प्र-
विष्टे तच्छिष्या आगत्य यीशवे कथितवन्तः, क्षेत्रस्य वन्यवसोत्पाटनकथाम् भवान् अस्मान् स्पष्टीकृत्य वदतु। 37 ततः स प्रत्युवाच, येन भद्रबीजान्यु-
प्यन्ते स मनुजपुत्रः, 38 क्षेत्रं जगतु, भद्रबीजानी राज्यस्य सन्तानाः, 39 वन्यवसानि पापात्मनः सन्तानाः। येन रिपुणा तान्युत्पानि स शयतानः, कर्त्तन-
समयश्च जगतः शेषः, कर्त्तकाः स्वर्गीयदूताः। 40 यथा वन्यवसानि संगृह्य दाहन्ते, तथा जगतः शेषे भविष्यति; 41 अर्थात् मनुजसुतः स्वायंदूतान् प्रेषयि-
ष्यति, तेन ते य तस्य राज्यात् सर्वान् विघ्नकारिणोऽधार्मिकलोकांश्च संगृह्य 42 यत्र रोदनं दन्तघर्षणञ्च भवति, तत्राग्निकुण्डे निक्षेप्यन्ति। 43 तदानीं धा-
र्मिकलोकाः स्वेषां पितृराज्ये भास्करेण तेजस्विनो भविष्यन्ति। श्रोतुं यस्य श्रुती आसाते, म शृणुयात्। 44 अपरञ्च क्षेत्रमध्ये निधिं पश्यन् यो गोपय-
ति, ततः परं सानन्दो गत्वा स्वीयसर्वस्वं विक्रीय तक्षेत्रं क्रीणाति, स एव स्वर्गराज्यं। 45 अन्यञ्च यो वलिक् उत्तमां मुक्तां गवेषयन् 46 मडाधार्मिकं मुक्तां वि-
लोक्य निजसर्वस्वं विक्रीय तां क्रीणाति, स एव स्वर्गराज्यं। 47 पुनश्च समुद्रो निक्षिप्तः सर्वप्रकारमीनसंग्राहानायएव स्वर्गराज्यं। 48 तस्मिन् आनाये
पूर्णे जना यथा रोधस्युत्तोल्य समुपविश्य प्रशस्तमीनान् संग्रह्य भाजनेषु निदधते, कुत्सितान् निक्षिपन्ति; 49 तथैव जगतः शेषे भविष्यति, इतः स्वर्गीय-
दूता आगत्य पुण्यवज्जानानां मध्यात् पापिनः पृथक् कृत्वा वह्निकुण्डे निक्षेप्यन्ति, 50 तत्र रोदनं दन्तैर्दन्तघर्षणञ्च भविष्यति। 51 यीशुना ते पृष्टा युष्मा-
भिः किमेतान्याप्यानान्यबुध्यन्त? तदा ते प्रत्यवदन्, सत्यं प्रभो। 52 तदानीं स कथितवान्, निजभाण्डागारात् नवीनपुरातनानि वस्तूनि निर्गमयति यो गृह-
स्थः स एव स्वर्गराज्यमधि शिक्षिताः सर्व उपदेष्टारः। 53 अनन्तरं यीशुरेताः सर्वा दृष्टान्तकथाः समाप्य तस्मात् स्थानात् प्रतस्थे। अपरं स्वदेशमागत्य
जनान् भोजनभवन उपदिष्टवान्; 54 ते विस्मयं गत्वा कथितवन्त अतस्सैतादृशं ज्ञानम् आश्चर्य्यं कर्म य कस्माद् अजायत? 55 किमयं सूत्रधारस्य पुत्रो
नडि? अतस्य मातुर्नाम य किं मरियम् नडि? याकुब्-यूषङ्-शिभोन्-यिडूदाश्च किमेतस्य भ्रातरो नडि? 56 अतस्य भगिन्यश्च किमस्माकं मध्ये न सन्ति?
तर्हि कस्माद्यमेतानि लब्धवान्? एतं स तेषां विघ्नरूपो बभूव; 57 ततो यीशुना निगदितं स्वदेशीयजनानां मध्यं विना भविष्यद्वादी कुत्राप्यन्यत्र नासम्मा-
न्यो भवती। 58 तेषामविश्वासहेतोः स तत्र स्थाने बह्नाश्चर्य्यकर्माणि न कृतवान्।

14 तदानीं राजा डेरोद् यीशो र्यशः श्रुत्वा निजदासेयान् जगाद्, 2 अथ मज्जयित्वा योडन्, प्रमितेभ्यस्तस्योत्थानात् तेनेत्यमद्भुतं कर्म प्रकाशयते।
3 पुरा डेरोद् निजभ्रातुः द्विलिपो ज्ञायया डेरोदीयाया अनुरोधाद् योडनं धारयित्वा बद्धा कारायां स्थापितवान्। 4 यतो योडनं उक्तवान्, अतसयाः
संग्रहो भवतो नोयितः। 5 तस्मात् नृपतिस्तं डन्तुमिच्छन्नपि लोकेभ्यो विभयाञ्चकार; यतः सर्वे योडनं भविष्यद्वादिनं मेनिरे। 6 किन्तु डेरोदो जन्माडीय-
मह उपस्थिते डेरोदीयाया दृष्टिता तेषां समक्षं नृपतित्वा डेरोदमप्रीययत्। 7 तस्मात् भूपतिः शपथं कुर्वन् एति प्रत्यज्ञासीत्, त्वया यद् यास्यते, तदेवाहं दा-
स्यामि। 8 सा कुमारी स्वीयमातुः शिक्षां लब्धा बभाषे, मज्जयितुयौडनं उत्तमाङ्गं भाजने समानीय मह्यं विश्राणय। 9 ततो राजा शुशोय, किन्तु भोजना-
योपविशतां सङ्गिनां स्वकृतशपथस्य यानुरोधात् तत् प्रदातुम आदिदेश। 10 पश्चात् कारां प्रति नरं प्रदित्य योडनं उत्तमाङ्गं छित्त्वा 11 तत् भाजनं आनाय्य
तस्यै कुमार्यै व्यश्राणयत्, ततः सा स्वजनन्याः समीपं तन्ननाय। 12 पश्चात् योडनः शिष्या आगत्य कायं नीत्वा श्मशाने स्थापयामासुस्ततो यीशोः सन्नि-
धिं प्रजित्वा तद्वात्तां बभाषिरे। 13 अनन्तरं यीशुरिति निशब्दं नावा निर्जनस्थानम् अंकाडी गतवान्, पश्चात् मानवास्तत् श्रुत्वा नानानगरेभ्य आगत्य
पदैस्तत्पश्चाद् एयुः। 14 तदानीं यीशुर्बहिरागत्य मडान्तं जननिवहं निरीक्ष्य तेषु काराणिकः मन् तेषां पीडितजनान् निराभयान् यकार। 15 ततः परं सन्ध्या-
यां शिष्यास्तदन्तिकमागत्य कथयाञ्चक्रुः, एहं निर्जनस्थानं वेलाप्यवसन्नाः; तस्मात् मनुजान् स्वस्वग्रामं गन्तुं स्वार्थं लक्ष्याणि केतुञ्च भवान् तान् विसृजतु।
16 किन्तु यीशुस्तानवादीत्, तेषां गमने प्रयोजनं नास्ति, यूयमेव तान् भोजयत। 17 तदा ते प्रत्यवदन्, अस्माकमत्र पूषपञ्चकं मीनद्वयञ्च गृह्णन् स्वर्गं प्रति निरीक्ष्येश्वरी-
यगुणान् अनृद्ये भक्त्या शिष्येभ्यो दत्तवान्, शिष्याश्च लोकेभ्यो ददुः। 20 ततः सर्वे भुक्त्वा परितृप्तवन्तः, ततस्तदवशिष्टलक्ष्यैः पूषान् द्वादशडलकान् गृ-
हीतवन्तः। 21 ते भोक्तारः स्त्रीर्बालकांश्च विहाय प्रायेण पञ्च सड्भ्राणि पुमांस आसन्। 22 तदनन्तरं यीशु लोकाणां विसर्जनकाले शिष्यान् तरङ्गिमारोडुं
स्वात्रे पारं यातुञ्च गाढमादिष्टवान्। 23 ततो लोकेषु विसृष्टेषु स विविकते प्रार्थयितुं गिरिमेकं गत्वा सन्ध्यां यावत् तत्रैकाडी स्थितवान्। 24 किन्तु तदानीं
सम्भुजवतत्वात् सरित्पते मध्ये तरङ्गिस्तारिणोलायमानाभवत्। 25 तदा स यामिन्याश्चतुर्थप्रदरे पदुभ्यां प्रजन् तेषामन्तिकं गतवान्। 26 किन्तु शिष्यास्तं
सागरोपरि प्रजन्तं विलोक्य समुद्रिञ्चा जगदुः, अथ भूत एति शङ्कमाना उच्यैः शब्दायाञ्चक्रिरे य। 27 तदैव यीशुस्तानवदत्, सुस्थिरा भवत, मा भैष्ट,
अेषोडडम्। 28 ततः पितर एत्युक्तवान्, ङे प्रभो, यदि भवानेव, तर्हि मां भवत्समीपं यातुमाज्ञापयतु। 29 ततः तेनादिष्टः पितरस्तरणितोऽवरुह्य यीशो-
रन्तिकं प्राप्नुं तोयोपरि वप्राज। 30 किन्तु प्रयाणं पवनं विलोक्य भयात् तोये मन्तुम् आरेभे, तस्माद् उच्यैः शब्दायमानः कथितवान्, ङे प्रभो, मामवतु।
31 यीशुस्तत्क्षणात् करं प्रसार्य तं धरन् उक्तवान्, ङे स्तोत्रप्रत्ययिन् त्वं कुतः समशेथाः? 32 अनन्तरं तयोस्तरणिमार्गयोः पवनो निववृत्ते। 33 तदानीं ये
तरणयामासन्, त आगत्य तं प्रणय्य कथितवन्तः, यथार्थस्त्वमेवेश्वरसुतः। 34 अनन्तरं पारं प्राप्य ते गिनेधरन्नामकं नगरमुपतस्थुः, 35 तदा तत्रत्या जना
यीशुं परियीय तद्देशस्य यतुर्दिशो वात्तां प्रदित्य यत्र यावन्तः पीडिता आसन्, तावतयेव तदन्तिकमानयामासुः। 36 अपरं तदीयवसनस्य ग्रन्थिमात्रं स्प्रष्टुं
विनीय यावन्तो जनास्तत् स्पर्शं यकिरे, ते सर्वयेव निराभया बभूवुः।

15 अपरं यिश्शालमनगरीयाः कतिपया अध्यापकाः किर्जिनश्च यीशोः समीपमागत्य कथयामासुः, 2 तव शिष्याः किमर्थम् अप्रक्षालितकरैर्भक्षित्वा पर-
भ्रगगतं प्राचीनानां व्यवहारं लड्वन्ते? 3 ततो यीशुः प्रत्युवाच, यूयं परम्भ्रगगतायारेण कुत ईश्वराज्ञां लड्वध्वे। 4 ईश्वर एत्याज्ञापयत्, त्वं निज-
पितरौ संमन्येथाः, येन य निजपितरौ निन्देते, स निश्चितं म्रियेत; 5 किन्तु यूयं वदथ, यः स्वजनकं स्वजननीं वा वाक्यमिदं वदति, युवां मत्तो यल्लभेथे, तत्
न्यविधत, 6 स निजपितरौ पुन न संमन्यते। एतं यूयं परम्भ्रगगतेन स्वेषामायारेणेश्वरीयाज्ञां लुम्पथ। 7 रे कपटिनः सर्वे यिशयियो युष्मानधि भविष्यद्-
यनान्येतानि सम्यग् उक्तवान्। 8 वदन् मनुजा अते समायान्ति मदनिकं। तथाधरैर्भदीयञ्च मानं कुर्वन्ति ते नराः। 9 किन्तु तेषां मनो मत्तो विदूरयेव ति-
ष्ठति। शिक्षयन्तो विधीन् ब्राजा भजन्ते मां मुधैव ते। 10 ततो यीशु लोकांन् आहूय प्रोक्तवान्, यूयं श्रुत्वा बुध्यध्वं। 11 यन्मुपं प्रविशति, तत् मनुजम्
अमेधं न करोति, किन्तु यदास्यात् निर्गच्छति, तदेव मानुषममेध्वी करोती। 12 तदानीं शिष्या आगत्य तस्मै कथयाञ्चक्रुः, अतो कथां श्रुत्वा किर्जिनो व्यर-
ज्यन्त, तत् किं भवता ज्ञायते? 13 स प्रत्यवदत्, मम स्वर्गस्थः पिता यं कञ्चिद्दुकरं नारोपयत्, स उत्पाद्यते। 14 ते तिष्ठन्तु, ते अन्धमनुजानाम् अन्धमा-
र्गदर्शका अवे; यद्यन्धोऽन्धं पन्थानं दर्शयति, तर्ह्युभौ गर्ते पततः। 15 तदा पितरस्तं प्रत्यवदत्, दृष्टान्तमिममस्मान् बोधयतु। 16 यीशुना प्रोक्तं, यूयमद्य या-

वत् किमबोधाः स्थः? 17 कथामिमां किं न बुध्यध्वे? यदास्यं प्रेविशति, तद् उदरे पतन् बहिर्निर्वाति, 18 किन्त्वास्याद् यन्निर्वाति, तद् अन्तःकरणात् निर्यात-
त्वात् मनुजममेधं करोति। 19 यतोऽन्तःकरणात् कुचिन्ता बधः पारदारिकता वेश्यागमनं यैर्यं मिथ्यासाक्ष्यम् ईश्वरनिन्दा यैतानि सर्वाणि निर्यान्ति।
20 अेतानि मनुष्यमपवित्री कुर्वन्ति किन्त्वप्रक्षालितकरेण लोचनं मनुजममेधं न करोति। 21 अनन्तरं यीशुस्तस्मात् स्थानात् प्रस्थाय सोरसीदोन्नगरयोः
सीमामुपतस्थौ। 22 तदा तत्सीमातः काचित् किनानीया योषिद् आगत्य तमुच्यैरुवाच, हे प्रभो दायूदः सन्तान, ममैका दुष्टितास्ते सा भूतग्रस्ता सती मडा-
क्लेशं प्राप्नोति मम दयस्व। 23 किन्तु यीशुस्तां किमपि नोक्तवान्, ततः शिष्या आगत्य तं निवेदयामासुः, अेषा योषिद् अस्माकं पश्चाद् उच्यैराड्यागच्छ-
ति, अेनां विसृजतु। 24 तदा स प्रत्यवदत्, एसायेल्गोत्रस्य डारितमेषान् विना कस्याप्यन्यस्य समीपं नाहं प्रेषितोस्मि। 25 ततः सा नारीसमागत्य तं प्रण-
म्य जगाद, हे प्रभो मामुपकुतु। 26 स उक्तवान्, बालकानां लक्ष्यमादाय सारभेयेभ्यो दानं नोचितं। 27 तदा सा बभाषे, हे प्रभो, तत् सत्यं, तथापि प्रभो
र्भ्राद् यद्दृष्टिष्टं पतति, तत् सारभेयाः जादन्ति। 28 ततो यीशुः प्रत्यवदत्, हे योषित्, तव विश्वासो मडान् तस्मात् तव मनोबिलषितं सिद्ध्यतु, तेन
तस्याः कन्या तस्मिन्नेव दण्डे निरामयाभवत्। 29 अनन्तरं यीशुस्तस्मात् स्थानात् प्रस्थाय गालील्सागरस्य सन्निधिमागत्य धराधरमारुह्य तत्रोपविवेश।
30 पश्चात् जननिवले बहून् पञ्चान्धमकृशुककरमानुषान् आदाय यीशोः समीपमागत्य तस्यरशान्तिके स्थापयामासुः, ततः सा तान् निरामयान् अकरोत्।
31 एत्थं मूका वाक्यं वदन्ति, शुष्कराः स्वारथ्यमायान्ति, पञ्चवो गच्छन्ति, अन्धा वीक्षन्ते, एति विलोक्य लोका विस्मयं मन्यमाना एसायेल् ईश्वरं धन्यं
बभाषिरे। 32 तदानीं यीशुः स्वशिष्यान् आड्य गदितवान्, अेतज्जननिवलेषु मम दया जायते, अेते दिनत्रयं मया साकं सन्ति, अेषां लक्ष्यवस्तु य कञ्चि-
दपि नास्ति, तस्मादहमेतानकृताडारान् न विस्मयामि, तथात्वे वर्त्ममध्ये क्लाम्येषुः। 33 तदा शिष्या उच्युः, अेतस्मिन् प्रान्तरमध्ये अेतावतो मर्त्यान् तर्पयितुं
वयं कुत्र पूषान् प्राप्स्यामः? 34 यीशुरपृच्छत्, युष्माकं निकटे कति पूषा आसते? त उच्युः, सप्तपूषा अल्पाः क्षुद्रमीनाश्च सन्ति। 35 तदानीं स लोकनिवहं लू-
मावुपवेष्टुम् आदिश्य 36 तान् सप्तपूषान् मीनांश्च गृह्णन् ईश्वरीयगुणान् अनूद्य भंक्त्वा शिष्येभ्यो ददौ, शिष्या लोकेभ्यो ददुः। 37 ततः सर्वे लुक्त्वा तृप्त-
वन्तः; तदवशिष्टलक्ष्येण सप्तलकान् परिपूर्य्य संजगुः। 38 ते लोक्तारो योषितो बालकांश्च विहाय प्रायेण यतुःसड्साणि पुरुषा आसन्। 39 ततः परं
स जननिवहं विसृज्य तरिमारुह्य मण्डलाप्रदेशं गतवान्।

16 तदानीं डिर्शिनः सिद्धकिनागत्य तं परीक्षितुं नभमीयं किञ्चन लक्ष्म दर्शयितुं तस्मै निवेदयामासुः। 2 ततः स उक्तवान्, सन्ध्यायां नभसो रक्त-
त्वाद् यूयं वदथ, श्वो निर्मलं दिनं भविष्यति; 3 प्रातःकाले य नभसो रक्तत्वात् मलिनत्वाच्च वदथ, जग्भशद्य भविष्यति। हे कपटिनो यदि यूयम्
अन्तरीक्षस्य लक्ष्म बोद्धुं शक्नुथ, तर्हि कालस्यैतस्य लक्ष्म कथं बोद्धुं न शक्नुथ? 4 अेतत्कालस्य दुष्टो व्यभियारी य वंशो लक्ष्म गवेषयति, किन्तु यूनसो
भविष्यद्वादिनो लक्ष्म विनान्यत् किमपि लक्ष्म तान् न दर्शयिष्यते। तदानीं स तान् विहाय प्रतरथे। 5 अनन्तरमन्यपारगमनकाले तस्य शिष्याः पूषामानेतुं
विसृप्तवन्तः। 6 यीशुस्तानवादीत्, यूयं डिर्शिनां सिद्धकिनाञ्च किण्वं प्रति सावधानाः सतर्काश्च भवत। 7 तेन ते परस्परं विविच्य कथयितुमारैभिरे, वयं पू-
षामानेतुं विसृप्तवन्त अेतत्कारणाद् एति कथयति। 8 किन्तु यीशुस्तद्विज्ञाय तानवोयत्, हे स्तोत्रविश्वासिनो यूयं पूषानानयनमधि कुतः परस्परमेतद् विवि-
च्य? 9 युष्माभिः किमद्यापि न जायते? पञ्चभिः पूषैः पञ्चसड्सपुरुषेषु लोहितेषु लक्ष्योऽस्तिपूषान् कति डलकान् समगृह्णीतं; 10 तथा सप्तभिः पूषैश्चतुः-
सड्सपुरुषेषु लोहितेषु कति डलकान् समगृह्णीत, तत् किं युष्माभिर्न स्मर्यते? 11 तस्मात् डिर्शिनां सिद्धकिनाञ्च किण्वं प्रति सावधानास्तिष्ठत, कथामिमाम्
अहं पूषानधि नाकथयं, अेतद् यूयं कुतो न बुध्यध्वे? 12 तदानीं पूषकिण्वं प्रति सावधानास्तिष्ठतेति नोक्त्वा डिर्शिनां सिद्धकिनाञ्च उपदेशं प्रति सावधाना-
स्तिष्ठतेति कथितवान्, एति तैरबोधि। 13 अपरञ्च यीशुः कैसरिया-द्विपिप्रदेशमागत्य शिष्यान् अपृच्छत्, योऽहं मनुजसुतः सोऽहं कः? लोडैरहं किमुच्ये?
14 तदानीं ते कथितवन्तः, केचिद् वदन्ति त्वं मज्जयिता योडन्, केचिद्वदन्ति, त्वम् अेलियः, केचिय्य वदन्ति, त्वं यिरिमियो वा कश्चिद् भविष्यद्वादीति।
15 पश्चात् स तान् अपृच्छ, यूयं मां कं वदथ? ततः शिमोन् पितर उवाच, 16 त्वममेश्वरस्याभिषिक्तपुत्रः। 17 ततो यीशुः कथितवान्, हे यूनसः पुत्र शिमोन्
त्वं धन्यः; यतः कोपि अनुजस्त्वयैतज्जानं नोदपादयत्, किन्तु मम स्वर्गस्यः पितोदपादयत्। 18 अतोऽहं त्वां वदामि, त्वं पितरः (प्रस्तरः) अहञ्च तस्य
प्रस्तरस्योपरि स्वमण्डलीं निर्मास्यामि, तेन निरयो बलात् तां पराजितुं न शक्यति। 19 अहं तुभ्यं स्वर्गीयराज्यस्य कुञ्जिकां दास्यामि, तेन यत् किञ्चन त्वं
पृथिव्यां भंत्स्यसि तत्स्वर्गे भंत्स्यते, यस्य किञ्चन मह्यं मोक्षसि तत् स्वर्गे मोक्षयते। 20 पश्चात् स शिष्यानादिशत्, अहमभिषिक्तो यीशुरिति कथां कस्मै-
चिदपि यूयं मा कथयत। 21 अन्यञ्च यिर्शालमनगरं गत्वा प्राचीनलोकेभ्यः प्रधानयाजकेभ्य उपाध्यायेभ्यश्च बडुदुःभभोगस्तैर् हतत्वं तृतीयदिने पुनरुत्था-
नञ्च ममावश्यकम् अेताः कथा यीशुस्तत्कालमारभ्य शिष्यान् ज्ञापयितुम् आरब्धवान्। 22 तदानीं पितरस्तस्य करं धृत्वा तर्जयित्वा कथयितुमारब्धवान्, हे
प्रभो, तत् त्वत्तो दूरं यातु, त्वां प्रति कदापि न घटिष्यते। 23 किन्तु स वदनं परावर्त्य पितरं जगाद, हे विद्वन्कारिन्, मत्सम्भुमाद् दूरीभव, त्वं मां बाधसे,
ईश्वरीयकार्यात् मानुषीयकार्यं तुभ्यं रोयते। 24 अनन्तरं यीशुः स्वीयशिष्यान् उक्तवान् यः कश्चित् मम पश्चाद्गामी भवितुम् इच्छति, स स्वं दाम्यतु, तथा
स्वकुशं गृह्णन् मत्पश्चादायातु। 25 यतो यः प्राणान् रक्षितुमिच्छति, स तान् डारयिष्यति, किन्तु यो महर्थं निजप्राणान् डारयति, स तान् प्राप्स्यति। 26 मानु-
षो यदि सर्वं जगत् लभते निजप्राणान् डारयति, तर्हि तस्य को लाभः? मनुजो निजप्राणानां विनिमयेन वा किं दातुं शक्नोति? 27 मनुजसुतः स्वद्वैतैः साकं
पितुः प्रभावेणागमिष्यति; तदा प्रतिमनुजं स्वस्वकर्मानुसारात् कुलं दास्यति। 28 अहं युष्मान् तथ्यं वचिम्, सराज्यं मनुजसुतम् आगतं न पश्यन्तो मृत्युं
न स्वादिष्यन्ति, अेतादृशाः कतिपयजना अत्रापि दण्डायमानाः सन्ति।

17 अनन्तरं षड्दिनेभ्यः परं यीशुः पितरं याडुवं तत्सड्जं योडनञ्च गृह्णन् उच्यत्वे विविक्तस्थानम् आगत्य तेषां समक्षं रुपमन्यत् दधार। 2 तेन
तदास्यं तेजस्वि, तदाभरणम् आलोकवत् पाण्डरमभवत्। 3 अन्यस्य तेन साकं संलपन्ती मूसा अेलियश्च तेभ्यो दर्शनं ददतुः। 4 तदानीं पितरो
यीशुं जगाद, हे प्रभो स्थितिरत्रास्माकं शुभा, यदि भवतानुमन्यते, तर्हि भवदर्थमेकं मूसार्थमेकम् अेलियार्थञ्चैकम् एति त्रीणि दृष्याणि निर्मम। 5 अेतत्क-
थनकाले अेक उज्ज्वलः पयोदस्तेषामुपरि छायां कृतवान्, वारिदाद् अेषा नभसीया वाग् बभूव, ममायं प्रियः पुत्रः, अस्मिन् मम मडासन्तोष अेतस्य वा-
क्यं यूयं निशामयत। 6 किन्तु वायमेतां शृण्वन्तअेव शिष्या मृशं शङ्कमाना न्युञ्जा न्यपतन्। 7 तदा यीशुरागत्य तेषां गात्राणि स्पृशन् उवाच, उत्तिष्ठत, मा
लैष्ट। 8 तदानीं नेत्राण्युन्मील्य यीशुं विना कमपि न ददुः। 9 ततः परम् अद्रेस्वरोडणकाले यीशुस्तान् एत्यादिदेश, मनुजसुतस्य मृतानां मध्यादुत्थानं याव-
न् ज्ञायते, तावत् युष्माभिरेतद्दर्शनं कस्मैचिदपि न कथयितव्यं। 10 तदा शिष्यास्तं अपृच्छुः, प्रथमम् अेलिय आयास्यतीति कुत उपाध्यायैरुच्यते? 11 ततो
यीशुः प्रत्यवादीत्, अेलियः प्रागेत्य सर्वाणि साधयिष्यतीति सत्यं, 12 किन्त्वहं युष्मान् वचिम्, अेलिय अेत्य गतः, ते तमपरिवित्य तस्मिन् यथेच्छं व्यव-
जुः; मनुजसुतेनापि तेषामन्तिके तादृग् दुःखं लोक्तव्यं। 13 तदानीं स मज्जयितारं योडनमधि कथामेतां व्याहृतवान्, एत्थं तस्मिन्नुत्थाय बुबुधिरै।
14 पश्चात् तेषु जननिवहस्यान्तिकमागतेषु कश्चित् मनुजस्तदन्तिकमेत्य ज्ञानूनी पातयित्वा कथितवान्, 15 हे प्रभो, मत्पुत्रं प्रति कृपां विदधातु, सोपस्माराम-
येन लृशं व्यथितः सन् पुनः पुनर्वह्नौ मुडुं जलमध्ये पतति। 16 तस्माद् भवतः शिष्याणां समीपे तमानयं किन्तु ते तं स्वास्थं कर्तुं न शक्ताः। 17 तदा यीशुः
कथितवान् रे अविश्वासिनः, रे विपथगामिनः, पुनः कतिकालान् अहं युष्माकं सन्निधौ स्थास्यामि? कतिकालान् वा युष्मान् सदिष्ये? तमत्र ममान्तिकमान-
यत। 18 पश्चाद् यीशुना तर्जतअेव स भूतस्तं विहाय गतवान्, तदण्डअेव स बालको निरामयोऽभवत्। 19 ततः शिष्या गुप्तं यीशुमुपागत्य बभाषिरे, कुतो
वयं तं भूतं त्याजयितुं न शक्ताः? 20 यीशुना ते प्रोक्ताः, युष्माकमप्रत्ययात; 21 युष्मानहं तथ्यं वचिम् यदि युष्माकं सर्षपैकमात्रोपि विश्वासो जायते, तर्हि
युष्माभिरस्मिन् शैले त्वमितः स्थानात् तत् स्थानं याडीति ब्रूते स तदैव यलिष्यति, युष्माकं किमप्यसाध्यञ्च कर्म न स्थास्याति। किन्तु प्रार्थनोपवासौ विनै-
तादृशो भूतो न त्याज्येत। 22 अपरं तेषां गालील्प्रदेशे लमणकाले यीशुना ते गदिताः, मनुजसुतो जनानां करेषु समर्पयिष्यते तैर् हनिष्यते च, 23 किन्तु तृ-

तीयेडडिन् म उत्थापिष्यते, तेन ते भृशं दुःखिता अब्रूवः।²⁴ तदनन्तरं तेषु कङ्कनाङ्गुमगरमागतेषु करसंग्राहिणः पितरान्तिकमागत्य पप्रच्छुः, युष्माकं गुरुः किं मन्दिरार्थं करं न ददाति? ततः पितरः कथितवान् ददाति।²⁵ ततस्तस्मिन् गृहमध्यमागते तस्य कथाकथनात् पूर्वमेव यीशुरुवाच, हे शिमोन, मेदिन्या राजानः स्वस्वापत्येभ्यः किं विदेशिभ्यः केभ्यः करं गृह्णन्ति? अत्र त्वं किं बुध्यसे? ततः पितर उक्तवान्, विदेशिभ्यः।²⁶ तदा यीशुरुक्तवान्, तर्हि सन्ताना मुक्ताः सन्ति।²⁷ तथापि यथास्माभिस्तेषामन्तरायो न जन्यते, तद्भृते जलधेस्तीरं गत्वा वडिशं क्षिप, तेनादौ यो मीन उत्थास्यति, तं धृत्वा तन्मुषे भोग्धि-ते तोलकैकं त्र्यं प्राप्स्यसि, तद् गृहीत्वा तव मम यं कृते तेभ्यो दधि।

18 तदानीं शिष्या यीशोः समीपमागत्य पृष्टवन्तः स्वर्गराज्ये कः श्रेष्ठः? ² ततो यीशुः क्षुद्रमेकं बालकं स्वसमीपमानीय तेषां मध्ये निधाय जगाद, ³ युष्मानहं सत्यं ब्रवीमि, यूयं मनोविनिमयेन क्षुद्रबालवत् न सन्तः स्वर्गराज्यं प्रवेष्टुं न शक्नुथ। ⁴ यः कश्चिद् अतस्य क्षुद्रबालकस्य सममात्मानं नम्रीकरोति, सत्येव स्वर्गराज्ये श्रेष्ठः। ⁵ यः कश्चिद् अथादृशं क्षुद्रबालकमेकं मम नाम्नि गृह्णाति, स मामेव गृह्णाति। ⁶ किन्तु यो ज्ञो मयि इतविश्वासानामेतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् अकस्यापि विधिं ज्ञयति, कण्ठबद्धपेषणीकस्य तस्य सागरागाधजले मज्जन् श्रेयः। ⁷ विघ्नात् जगतः सन्तापो भविष्यति, विघ्नोऽवश्यं ज्ञयिष्यते, किन्तु येन मनुजेन विघ्नो ज्ञयिष्यते तस्यैव सन्तापो भविष्यति। ⁸ तस्मात् तव करश्चरणो वा यदि त्वां बाधते, तर्हि तं छित्वा निक्षिप, द्विकरस्य द्विपदस्य वा तवानप्तवह्नौ निक्षेपात्, पञ्चस्य वा छिन्नहस्तस्य तव ज्ज्वने प्रवेशो वरं। ⁹ अपरं तव नेत्रं यदि त्वां बाधते, तर्हि तदप्युत्पाद्य निक्षिप, द्विनेत्रस्य नरकाग्नौ निक्षेपात् काणस्य तव ज्ज्वने प्रवेशो वरं। ¹⁰ तस्मादवधद्, अतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् अकमपि मा तुच्छीकुरुत, ¹¹ यतो युष्मानहं तथं ब्रवीमि, स्वर्गं तेषां दूता मम स्वर्गस्थस्य पितुरास्यं नित्यं पश्यन्ति। अवं ये ये हारितास्तान् रक्षितुं मनुजपुत्र आगच्छत। ¹² यूयमत्र किं विविञ्चते? कस्यचिद् यदि शतं भेषाः सन्ति, तेषामेको हार्यते य, तर्हि स अकोनशतं भेषान् विहाय पर्वतं गत्वा तं हारितमेकं किं न भृगयते? ¹³ यदि यं कदाचित् तन्मेषोदेशं लभते, तर्हि युष्मानहं सत्यं कथयामि, सोऽविपथगामिभ्य अकोनशतमेषेभ्योपि तदेकहंतोरधिकम् आह्लादते। ¹⁴ तद्दृष्ट्वा अतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् अकोपि नश्यतीति युष्माकं स्वर्गस्थपितुर्नामिमतम्। ¹⁵ यद्यपि तव भ्राता त्वयि किमप्यपराध्यति, तर्हि गत्वा युवयोर्द्वयोः स्थितयोस्तस्यापराधं तं ज्ञापय। तत्र स यदि तव वाक्यं शृणोति, तर्हि त्वं स्वभ्रातरं प्राप्तवान्, ¹⁶ किन्तु यदि न शृणोति, तर्हि द्वाभ्यां त्रिभिर्वा साक्षीभिः सर्व्वं वाक्यं यथा निश्चितं ज्ञायते, तदर्थम् अकं द्वौ वा साक्षिणौ गृहीत्वा याहि। ¹⁷ तेन स यदि तयोर्वाक्यं न मान्यते, तर्हि समाजं तज्ज्ञापय, किन्तु यदि समाजस्यापि वाक्यं न मान्यते, तर्हि स तव समीपे देवपूजकं यद्वा यद्वा लघव यं भविष्यति। ¹⁸ अहं युष्मान् सत्यं वदामि, युष्माभिः पृथिव्यां यद् अद्यते तत् स्वर्गं भन्त्यते; मेदिन्यां यत् भोष्यते, स्वर्गोऽपि तत् मोक्षयते। ¹⁹ पुनरहं युष्मान् वदामि, मेदिन्यां युष्माकं यदि द्वावेकवाक्यीभूय किञ्चित् प्रार्थयते, तर्हि मम स्वर्गस्थपित्रा तत् तयोः कृते सम्पन्नं भविष्यति। ²⁰ यतो यत्र द्वौ त्रयो वा मम नाम्नि मिलन्ति, तत्रैवाहं तेषां मध्येऽस्मि। ²¹ तदानीं पितरस्तस्मामीपमागत्य कथितवान् हे प्रभो, मम भ्राता मम यद्यपराध्यति, तर्हि तं कतिङ्कत्वः क्षमिष्ये? ²² किं सप्तङ्कत्वः? यीशुस्तं जगाद, त्वां केवलं सप्तङ्कत्वो यावत् न वदामि, किन्तु सप्तत्या गुणितं सप्तङ्कत्वो यावत्। ²³ अपरं निजदासैः सह जिग्राहयिषुः कश्चिद् राजेव स्वर्गराज्यं। ²⁴ आरब्धे तस्मिन् गणने साहस्रसहस्रमुद्रापुरितानां दशसहस्रमुद्रकानाम् अकोऽधमार्गस्तस्ममक्षमानायि। ²⁵ तस्य परिशोधनाय द्रव्याभावात् परिशोधनार्थं स तदीयभार्य्यापुत्रादिसर्व्वस्वञ्च विक्रीयतामिति तत्रभुरादिदेश। ²⁶ तेन स दासस्तस्य पादयोः पतन् प्रणम्य कथितवान्, हे प्रभो भवता धैर्य्यं कृते मया सर्व्वं परिशोधिष्यते। ²⁷ तदानीं दासस्य प्रभुः सकरुणः सन् सकलार्ण क्षमित्वा तं तत्याज। ²⁸ किन्तु तस्मिन् दासे बहि र्याते, तस्य शतं मुद्रायतुर्थाशान् यो धारयति, तं सहदासं दृष्ट्वा तस्य कण्ठं निष्पीडय गदितवान्, मम यत् प्राप्यं तत् परिशोधय। ²⁹ तदा तस्य सहदासस्तत्यादयोः पतित्वा विनीय अब्राधे, त्वया धैर्य्यं कृते मया सर्व्वं परिशोधिष्यते। ³⁰ तथापि स तत् नाडगीकृत्य यावत् सर्व्वमृणं न परिशोधितवान् तावत् तं कारायां स्थापयामास। ³¹ तदा तस्य सहदासास्तस्यैतादृग् आचरणं विलोक्य प्रभोः समीपं गत्वा सर्व्वं वृत्तान्तं निवेदयामासुः। ³² तदा तस्य प्रभुस्तमाहूय जगाद, रे दृष्ट दास, त्वया मत्सन्निधौ प्रार्थिते मया तव सर्व्वमृणं त्यक्तं; ³³ यथा याहं त्वयि करुणं कृतवान्, तथैव त्वत्सहदासे करुणाकरुणं किं तव नोचितं? ³⁴ एति कथयित्वा तस्य प्रभुः कुद्ध्यन् निजप्राप्यं यावत् स न परिशोधितवान्, तावत् प्रहारकानां करेषु तं समर्पितवान्। ³⁵ यदि यूयं स्वान्तःकरुणैः स्वस्वसाहजानाम् अपराधान् न क्षमध्वे, तर्हि मम स्वर्गस्यः पितापि युष्मान् प्रतीत्यं करिष्यति।

19 अनन्तरम् अथासु कथासु समाप्तासु यीशुर्गालीलप्रदेशात् प्रस्थापय यदेनतीरस्थं यिडूदाप्रदेशं प्राप्तः। ² तदा तत्पश्चात् ज्ञननिवर्हे गते स तत्र तान् निरामयान् अकरोत्। ³ तदनन्तरं किर्जिनस्तस्मामीपमागत्य पारीक्षितुं तं पप्रच्छुः, कस्मादपि कारणात् नरेण स्वजाया परित्याज्या न वा? ⁴ स प्रत्युवाच, प्रथमम् ईश्वरो नरत्वेन नारीत्वेन यं मनुजान् ससर्ज, तस्मात् कथितवान्, ⁵ मानुषः स्वपितरौ परित्यज्य स्वपत्याम् आसक्ष्यते, तौ द्वौ जनावेकाङ्गौ भविष्यतः, किमेतद् युष्माभिर्न पठितम्? ⁶ अतस्तौ पुनर्न द्वौ तयोरेकाङ्गत्वं ज्ञातं, ईश्वरेण यस्य समयुज्यत, मनुजो न तद् भिन्धात्। ⁷ तदानीं ते तं प्रत्यवदन्, तथात्वे त्याज्यपत्रं दत्त्वा स्वां स्वां जायां त्यक्तुं व्यवस्थां मूसाः कथं विलेप? ⁸ ततः स कथितवान्, युष्माकं मनसां काठिन्याद् युष्मान् स्वां स्वां जायां त्यक्तुम् अन्वमन्यत किन्तु प्रथमाद् अेषो विधिर्नासीत्। ⁹ अतो युष्मानहं वदामि, व्यभियारं विना यो निजजायां त्यजेत् अन्याञ्च विवर्हेत्, स परदारान् गच्छति; यश्च त्यक्तां नारीं विवर्हेत् सोऽपि परदारेषु रमते। ¹⁰ तदा तस्य शिष्यास्तं अब्राधिर, यदि स्वजायया साकं पुंस अथादृक् सम्बन्धो ज्ञायते, तर्हि विवर्हणमेव न भद्रं। ¹¹ ततः स उक्तवान्, येभ्यस्तत्सामर्थ्यं आदायि, तान् विनान्यः कोपि मनुज अतन्मतं गृहीतुं न शक्नोति। ¹² कतिपया ज्ञन-कलीबः कतिपया नरकृतकलीबः स्वर्गराज्याय कतिपयाः स्वकृतकलीबाश्च सन्ति, ये गृहीतुं शक्नुवन्ति ते गृह्णन्तु। ¹³ अपरम् यथा स शिशूनां गात्रेषु हस्तं दत्त्वा प्रार्थयते, तदर्थं तत्समीपं शिशव आनीयन्त, तत आनयितुं शिष्यास्तिरस्कृतवन्तः। ¹⁴ किन्तु यीशुरुवाच, शिशवो मदन्तिकम् आगच्छन्तु, तान् मा वारयत, अथादृशां शिशूनामेव स्वर्गराज्यं। ¹⁵ ततः स तेषां गात्रेषु हस्तं दत्त्वा तस्मात् स्थानात् प्रतस्थे। ¹⁶ अपरम् अकं आगत्य तं पप्रच्छ, हे परमगुरो, अनन्तायुः प्राप्तुं मया किं किं सत्कर्म कर्त्तव्यं? ¹⁷ ततः स उवाच, मां परमं कुतो वदसि? विनेश्वरं न कोपि परमः, किन्तु यद्यनन्तायुः प्राप्तुं वाञ्छसि, तद्वाञ्छाः पालय। ¹⁸ तदा स पृष्टवान्, काः का आज्ञाः? ततो यीशुः कथितवान्, नरं मा हन्त्याः, परदारान् मा गच्छेः, मा योरयेः, मृषासाक्ष्यं मा दद्याः, ¹⁹ निजपितरौ संमन्यस्व, स्वसमीपवासिनि स्ववत् प्रेम कुरु। ²⁰ स युवा कथितवान्, आ बाल्याद् अथाः पालयामि, एदानीं किं न्यूनमास्ते? ²¹ ततो यीशुर्वदत्, यदि सिद्धो भवितुं वाञ्छसि, तर्हि गत्वा निजसर्व्वस्वं विक्रीय दरिद्रेभ्यो वितर, ततः स्वर्गं वित्तं लप्स्यसे; आगच्छ, मत्पश्चाद्दत्तं यं भव। ²² अंतां वायं श्रुत्वा स युवा स्वीयबहुसम्पत्तेर्विषणः सन् यलितवान्। ²³ तदा यीशुः स्वशिष्यान् अवदत्, धनिनां स्वर्गराज्यप्रवेशो म्हादुष्कर एति युष्मानहं तथं वदामि। ²⁴ पुनरपि युष्मानहं वदामि, धनिनां स्वर्गराज्यप्रवेशात् सूयैछिद्रेण म्हादुष्करं सुकरं। ²⁵ एति वाक्यं निशम्य शिष्या अतियमङ्कृत्य कथयामासुः; तर्हि कस्य परित्राणं भवितुं शक्नोति? ²⁶ तदा स तान् दृष्ट्वा कथयामास, तत् मानुषाणामशक्यं भवति, किन्त्वीश्वरस्य सर्व्वं शक्यम्। ²⁷ तदा पितरस्तं गदितवान्, पश्य, वयं सर्व्वं परित्यज्य भवतः पश्चाद्दत्तानोऽभवामः; वयं किं प्राप्स्यामः? ²⁸ ततो यीशुः कथितवान्, युष्मानहं तथं वदामि, यूयं मम पश्चाद्दत्तानो ज्ञाता एति कारणात् नवीनसृष्टिकाले यदा मनुजसुतः स्वीयैश्वर्य्यसिंहासन उपवेक्ष्यति, तदा यूयमपि द्वादशसिंहासनेषूपविश्य द्वादशसिंहासनां विचारं करिष्यथ। ²⁹ अन्यस्य यः कश्चित् मम नामकारणात् गृहं वा भ्रातरं वा भगिनीं वा पितरं वा मातरं वा जायां वा बालकं वा भूमिं परित्यजति, स तेषां शतगुणं लप्स्यते, अनन्तायुमोऽधिकारित्वञ्च प्राप्स्यति। ³⁰ किन्तु अग्रीया अनेके जनाः पश्चात्, पश्चातीयाश्चानेके लोका अग्रे भविष्यन्ति।

20 स्वर्गराज्यम् अथादृशा केनचिद् गृहस्थेन समं, योऽतिप्रभाते निजद्राक्षाक्षेत्रे कृषकान् नियोजितुं गतवान्। ² पश्चात् तैः साकं दिनैकभृतिं मुद्रायतुर्थाशं निरूप्य तान् द्राक्षाक्षेत्रं प्रेरयामास। ³ अनन्तरं प्रहरैकवेलायां गत्वा हृष्टे कतिपयान् निष्कर्म्मकान् विलोक्य तानवदत्, ⁴ यूयमपि मम द्राक्षाक्षेत्रं यात, युष्मभ्यमहं योग्यभृतिं दास्यामि, ततस्ते वप्रजुः। ⁵ पुनश्च स द्वितीयतृतीययोः प्रहरयोर्बहिर्गत्वा तथैव कृतवान्। ⁶ ततो दृष्ट्वावशिष्टायां वेलायां

अधिर्गत्वापरान् कतिपयजानान् निष्कर्म्मकान् विलोक्य पृष्टवान्, यूयं किमर्थम् अत्र सर्व्वं दिनं निष्कर्म्मांशस्तिष्ठथ? 7 ते प्रत्यवदन्, अस्मान् न कोपि कर्म-
णि नियुंक्तं। तदानीं स कथितवान्, यूयमपि मम द्राक्षाक्षेत्रं यात, तेन योग्यां भूतिं लप्स्यथ। 8 तदनन्तरं सन्ध्यायां सत्यां सख्येव द्राक्षाक्षेत्रपतिरध्यक्षं गदि-
वान्, इषकान् आहूय शेषजन्मारुभ्य प्रथमं यावत् तेभ्यो भूतिं देहि। 9 तेन ये दण्डय्यावस्थिते समायातास्तेषाम् अडेको जन्मो मुद्रायतुर्थांशं प्राप्नोत्।
10 तदानीं प्रथमनियुक्ता जना आगत्यानुमितवन्तो वयमधिर्कं प्रप्स्यामः, किन्तु तैरपि मुद्रायतुर्थांशोऽलाभि। 11 ततस्ते तं गृहीत्वा तेन क्षेत्रपतिना साकं वा-
ग्युद्धं कुर्वन्तः कथयामासुः, 12 वयं कृत्स्नं दिनं तापकलेशो सोढवन्तः, किन्तु पश्चात्ताया से जना दण्डय्यावमात्रं परिश्रान्तवन्तस्तेऽस्माभिः समानांशाः कृताः।
13 ततः स तेषामेकं प्रत्युवाच, हे वत्स, मया त्वां प्रति कोप्यन्त्यायो न कृतः किं त्वया मत्समक्षं मुद्रायतुर्थांशो नाङ्गीकृतः? 14 तस्मात् तव यत् प्राप्यं तदादाय
याहि, तुभ्यं यति, पश्चात्तीयनियुक्तलोकायापि तति दानुमिच्छामि। 15 स्वेच्छया निजद्रव्यव्यवहारं किं मया न कर्त्तव्यं? मम दानुत्वात् त्वया किम् ईर्ष्यादृ-
ष्टिः कियते? 16 एत्थम् अग्रीयलोकाः पश्चात्तीया भविष्यन्ति, पश्चात्तीयजनाश्चअग्रीयो भविष्यन्ति, अहूता बहवः किन्त्वल्पे मनोभिलषिताः। 17 तदनन्तरं
यीशु यिज्ञशात्मनगरं गच्छन् मार्गमध्ये शिष्यान् अकान्ते वभाषे, 18 पश्य वयं यिज्ञशात्मनगरं यामः, तत्र प्रधानयाजकाध्यापकानां करेषु मनुष्यपुत्रः समर्पि-
ष्यते; 19 ते यं तं हन्तुमाज्ञाप्य तिरस्कृत्य वेत्तेषां प्रदुर्तु कुशे धातयितुञ्चान्यदेशीयानां करेषु समर्पयिष्यन्ति, किन्तु स तृतीयदिवसे श्मशानाद् उत्थापिष्यते।
20 तदानीं सिवदीयस्य नारी स्वपुत्रावादाय यीशोः समीपम् अत्येय प्रणाम्य कञ्चनानुग्रहं तं यथाये। 21 तदा यीशुस्तां प्रोक्तवान्, त्वं किं यायसे? ततः सा
बभाषे, भवतो राजत्वे ममानयोः सुतयोरेकं भवदक्षिणपार्श्वं द्वितीयं वामपार्श्वं उपवेष्टुम् आज्ञापयतु। 22 यीशुः प्रत्युवाच, युवाभ्यां यद् याय्यते, तन्न भु-
ध्यते, अहं येन कंसेन पास्यामि युवाभ्यां किं तेन पातुं शक्यते? अहञ्च येन मज्जनेन मज्जिष्ये, युवाभ्यां किं तेन मज्जयितुं शक्यते? ते जगद्गुः शक्यते।
23 तदा स उक्तवान्, युवां मम कंसेनावश्यं पास्यथः, मम मज्जनेन य युवामपि मज्जिष्येथे, किन्तु येषां कृते मत्तातेन निरूपितम् एदं तान् विहायान्यं कम-
पि मदक्षिणपार्श्वं वामपार्श्वं य समुपवेशयितुं ममाधिकारो नास्ति। 24 अतो कथां श्रुत्वान्ये दशशिष्यास्तौ भ्रातरौ प्रति युक्नुपुः। 25 किन्तु यीशुः स्वसमीपं ता-
नाहूय जगाद, अन्यदेशीयलोकानां नरपतयस्तान् अधिदुर्वन्ति, ये तु महांतस्ते तान् शासति, एति यूयं ज्ञानीथ। 26 किन्तु युष्माकं मध्ये न तथा भवेत्, यु-
ष्माकं यः कश्चित् महांत् भुभूषति, स युष्मान् सेवेत; 27 यश्च युष्माकं मध्ये भुष्यो भुभूषति, स युष्माकं दासो भवेत्। 28 एत्थं मनुष्यपुत्रः सेव्यो भवितुं
नहि, किन्तु सेवितुं बहूनां परित्राणामूल्यार्थं स्वप्राणान् दानुत्सागतः। 29 अनन्तरं यिरीडोनगरात् तेषां बहिर्गमनसमये तस्य पश्चाद् बहवो लोका वप्रजुः।
30 अपरं वर्त्मपार्श्वं उपविशन्तौ द्वावन्धौ तेन मार्गेषां यीशो गमनं निशम्य प्रोच्यैः कथयामासतुः, हे प्रभो दायूदः सन्तान, आवयो र्दयां विधेहि। 31 ततो लो-
काः सर्व्वे तुषणीभ्रवतमित्युक्त्वा तौ तर्ज्यामासुः; तथापि तौ पुनरुच्यैः कथयामासतुः हे प्रभो दायूदः सन्तान, आवां दयस्व। 32 तदानीं यीशुः स्थगितः
सन् तावाहूय भाषितवान्, युवयोः कृते मया किं कर्त्तव्यं? युवां किं कामयेथे? 33 तदा तावुक्तवन्तौ, प्रभो नेत्राणि नौ प्रसन्नानि भवेयुः। 34 तदानीं यीशुस्तौ प्र-
ति प्रमन्नः सन् तयो नैत्राणि पस्पृश, तेनैव तौ सुवीक्षाञ्जकते तत्पश्चात् जग्मुतुश्च।

21 अनन्तरं तेषु यिज्ञशात्मनगरस्य समीपवर्तिनो जैतुनामकधराधरस्य समीपस्थितं वैत्कृगिग्रामम् आगतेषु, यीशुः शिष्यद्वयं प्रेषयन् जगाद, 2 यु-
वां सम्मुपस्थग्रामं गत्वा बहूनां यां सवत्सां गर्दभीं हठात् प्राप्स्यथः, तां भोगयित्वा मदनिकम् आनयतं। 3 तत्र यदि कश्चित् किञ्चिद् वक्ष्यति, तर्हि
वदिष्यथः, अेतस्यां प्रभोः प्रयोजनमास्ते, तेन स तत्क्षणात् प्रदेष्ट्यति। 4 सीयोनः कन्यकां यूयं भाषध्वमिति भारती। पश्य ते नम्रशीलः सन् नृप आरुह्य
गर्दभीं। अर्थादारुह्य तद्दत्तसमायास्यति त्वदन्तिकं। 5 भविष्यद्वादिनोक्तं वयनमिदं तदा सफलमभूत्। 6 अनन्तरं तौ शिष्यौ यीशो र्थथानिदेशं तं ग्रामं
गत्वा 7 गर्दभीं तद्वत्सञ्च समानीतवन्तौ, पश्चात् तदुपरि स्वीयवसनानी पातयित्वा तमारोहयामासतुः। 8 ततो बहवो लोका निजवसनानि पथि प्रसारयितु-
मारेभिरे, कतिपया जनाश्च पादपपर्णादिकं छित्वा पथि विस्तारयामासुः। 9 अग्रगामिनः पश्चाद्गामिनश्च मनुजो उर्यैर्ज्य ज्य दायूदः सन्तानेति जगद्गुः
परमेश्वरस्य नाम्ना य आयाति स धन्यः, सर्व्वोपरिस्थवर्गोपि जयति। 10 एत्थं तस्मिन् यिज्ञशात्मनं प्रविष्टे कोऽयमिति कथनात् कृत्स्नं नगरं यञ्चलमभ-
वत्। 11 तत्र लोकाः कथयामासुः, अेष गावीलप्रदेशीय-नासरतीय-भविष्यद्वादी यीशुः। 12 अनन्तरं यीशुरीश्वरस्य मन्दिरं प्रविश्य तन्मध्यात् क्यविक्रयिणो
वडिश्चकार; वणिज्जो मुद्रासनानी कपोतविक्रयिणाञ्चसनानी य न्युज्यामास। 13 अपरं तानुवाच, अेषा लिपिरास्ते, "मम गृहं प्रार्थनागृहमिति विख्यास्य-
ति", किन्तु यूयं तद् दृश्युनां गह्वरं कृतवन्तः। 14 तदनन्तरम् अन्धपञ्चलोकास्तस्य समीपमागताः, स तान् निरामयान् कृतवान्। 15 यदा प्रधानयाजका
अध्यापकाश्च तेन कृतान्येतानि चित्रकर्म्मणि दृष्टुः, ज्य ज्य दायूदः सन्तान, मन्दिरं बालकानाम् अेतादृशम् उर्यध्वनिं श्रुत्वा, तदा मडाकुद्धा बभूवः,
16 तं पप्रच्छुश्च, एमे यद् वदन्ति, तत् किं त्वं शृणोषि? ततो यीशुस्तान् अवोचत्, सत्यम्; स्तन्यपायिशिशूनाञ्च बालकानाञ्च वकत्रतः। स्वकीयं मडिमानं त्वं
संप्रकाशयसि स्वयं। अेतद्वाक्यं यूयं किं नापठत? 17 ततस्तान् विहाय स नगराद् अैथनियाग्रामं गत्वा तत्र रजनीं यापयामास। 18 अनन्तरं प्रभाते सति
यीशुः पुनरपि नगरमागच्छन् क्षुधात्तो बभूव। 19 ततो मार्गपार्श्वं उडुम्बरवृक्षमेकं विलोक्य तत्समीपं गत्वा पत्राणि विना किमपि न प्राप्य तं पादपं प्रोवाच,
अधारुभ्य कदापि त्वयि फलं न भवतु; तेन तत्क्षणात् स उडुम्बरमाडीरुहः शुष्कतां गतः। 20 तद् दृष्ट्वा शिष्या आश्चर्य्यं विज्ञाय कथयामासुः, आः, उडु-
म्बरपादपोसिततूर्णं शुष्कोऽभवत्। 21 ततो यीशुस्तानुवाच, युष्मानहं सत्यं वदामि, यदि यूयमसन्दिग्धाः प्रतीथ, तर्हि यूयमपि केवलोडुम्बरपादपं प्रतीत्यं
कर्तुं शक्यथ, तन्न, त्वं यलित्वा सागरे पतेति वाक्यं युष्माभिरस्मिन् शैवे प्रोक्तेपि तदैव तद् घटिष्यते। 22 तथा विश्वस्य प्रार्थ्य युष्माभि र्दृय यायिष्यते,
तदैव प्राप्स्यते। 23 अनन्तरं मन्दिरं प्रविश्योपदेशनसमये तत्समीपं प्रधानयाजकाः प्राचीनलोकाश्चागत्य पप्रच्छुः, त्वया केन सामर्थ्येनतानि कर्म्माणि किय-
न्ते? केन वा तुभ्यमेतानि सामर्थ्यानि दत्तानि? 24 ततो यीशुः प्रत्यवदत्, अहमपि युष्मान् वायमेकां पृच्छामि, यदि यूयं तदुत्तरं दानुं शक्यथ, तदा केन साम-
र्थ्येन कर्म्माण्येतानि करोमि, तदहं युष्मान् वक्ष्यामि। 25 योडनो मज्जनेन कस्याज्ञायामवत्? किमीश्वरस्य मनुष्यस्य वा? ततस्ते परस्परं विविच्य कथयामा-
सुः, यदीश्वरस्येति वदामस्तर्हि यूयं तं कुतो न प्रत्यैत? वायमेतां वक्ष्यति। 26 मनुष्यस्येति वक्तुमपि लोकेभ्यो बिभीमः, यतः सर्व्वैरपि योडन् भविष्यद्वादी-
ति ज्ञायते। 27 तस्मात् ते यीशु प्रत्यवदन्, तद् वयं न विद्मः। तदा स तानुक्तवान्, तर्हि केन सामर्थ्येन कर्म्माण्येतान्यहं करोमि, तदप्यहं युष्मान् न वक्ष्या-
मि। 28 कस्यचिज्जन्मस्य द्वौ सुतावास्तां स अेकस्य सुतस्य समीपं गत्वा जगाद, हे सुत, त्वमद्य मम द्राक्षाक्षेत्रे कर्म्म कर्तुं व्रज। 29 ततः स उक्तवान्, न
यास्यामि, किन्तु शेषेऽनुताप्य जगाम। 30 अनन्तरं सौन्यसुतस्य समीपं गत्वा तथैव कथितवान्; ततः स प्रत्युवाच, महेच्छ यामि, किन्तु न गतः। 31 अेतयोः
पुत्रयो र्मध्ये पितुरभिमतं केन पालितं? युष्माभिः किं बुध्यते? ततस्ते प्रत्युयुः, प्रथमेन पुत्रेण। तदानीं यीशुस्तानुवाच, अहं युष्मान् तथ्यं वदामि, यएडा-
ला गणिाकश्च युष्माकमग्रत ईश्वरस्य राज्जं प्रविशन्ति। 32 यतो युष्माकं समीपं योडनि धर्मपथेनागते यूयं तं न प्रतीथ, किन्तु यएडाला गणिाकश्च तं प्र-
त्यायन्, तद् विलोक्यापि यूयं प्रत्येतुं नाभिद्यध्वं। 33 अपरमेकं दृष्टान्तं शृणुत, कश्चिद् गृहस्थः क्षेत्रे द्राक्षालता रोपयित्वा तस्यतुर्दक्षु वारणीं विहाय तन्मध्ये
द्राक्षायन्त्रं स्थापितवान्, मात्रञ्च निर्मितवान्, ततः इषकेषु तत् क्षेत्रं समर्थं स्वयं दूरदेशं जगाम। 34 तदनन्तरं फलसमय उपस्थिते स इलानि प्राप्तुं कृषीव-
लानां समीपं निजदासान् प्रेषयामास। 35 किन्तु कृषीवलस्तस्य तान् दासेयान् धृत्वा कञ्चन प्रहृतवन्तः, कञ्चन पाषाणैराहतवन्तः, कञ्चन य हतवन्तः। 36 पु-
नरपि स प्रभुः प्रथमतोऽधिकदासेयान् प्रेषयामास, किन्तु ते तान् प्रत्यपि तथैव यकुः। 37 अनन्तरं मम सुते गते तं समादरिष्यन्ते, एत्युक्त्वा शेषे स निजसु-
तं तेषां सन्निधिं प्रेषयामास। 38 किन्तु ते कृषीवलाः सुतं वीक्ष्य परस्परम् एति मन्त्रयितुम् आरेभिरे, अयमुत्तराधिकारी वयमेनं निहत्यास्याधिकारं स्ववशीक-
रिष्यामः। 39 पश्चात् ते तं धृत्वा द्राक्षाक्षेत्राद् बहिः पातयित्वाबधिसुः। 40 यदा स द्राक्षाक्षेत्रपतिरागमिष्यति, तदा तान् कृषीवलान् किं करिष्यति? 41 ततस्ते
प्रत्यवदन्, तान् कलुषिणो दारुणयातनाभिराहनिष्यति, ये य समयानुक्रमात् इलानि दास्यन्ति, तादृशेषु कृषीवलेषु क्षेत्रं समर्पयिष्यति। 42 तदा यीशुना ते
गदिताः, ग्राहणं न कृतं यस्य पाषाणस्य नियायकैः। प्रधानप्रस्तरः कोणो सख्येव संभविष्यति। अेतत् परेशितुः कर्म्मास्मदृष्टावद्भूतं भवेत्। धर्मग्रन्थे लिपि-

तमेतद्वयं युष्माभिः किं नापाठि? 43 तस्मादहं युष्मान् वदामि, युष्मत्त एश्वरीयराज्यमपनीय इलोत्पादयित्रन्यजातये दायिष्यते। 44 यो ज्ञन अेतत्पाषा-
णोपरि पतिष्यति, तं स भक्ष्यते, किन्त्वयं पाषाणो यस्योपरि पतिष्यति, तं स धूलिवत् यूर्णोक्तिरिष्यति। 45 तदानीं प्राधनयाजकाः किंशिनश्च तस्येमां दृ-
ष्टान्तकथां श्रुत्वा सोऽस्मानुद्दिश्य कथितवान्, एति विज्ञाय तं धर्तुं येष्टितवन्तः; 46 किन्तु लोकेभ्यो भिष्युः, यतो लोकैः स भविष्यद्वादीत्यज्ञायि।

22 अनन्तरं यीशुः पुनरपि दृष्टान्तेन तान् अवादीत्, 2 स्वर्गीयराज्यम् अतादृशस्य नृपतेः समं, यो निज पुत्रं विवाह्यन् सत्त्वात् निमन्त्रितान् आनेतुं
दासेयान् प्रहितवान्, 3 किन्तु ते समागन्तुं नेष्टवन्तः। 4 ततो राजा पुनरपि दासानन्यान् एत्युक्त्वा प्रेषयामास, निमन्त्रितान् वदत, पश्यत, मम भे-
ज्यमासादितमास्ते, निजत्प्रादिपुष्टजन्तुन् मारयित्वा सर्व्वं पाद्यद्रव्यमासादितवान्, यूयं विवाहमागच्छत। 5 तथपि ते तुच्छीकृत्य केचित् निजक्षेत्रं केचित्
वाणिज्यं प्रति स्वस्वमार्गेषु यलितवन्तः। 6 अन्ये लोकास्तस्य दासेयान् धृत्वा दौरात्म्यं व्यवहृत्य तानवधिषुः। 7 अनन्तरं स नृपतिस्तां वार्त्तां श्रुत्वा कु-
ध्वन् सैन्यानि प्रहित्य तान् घातकान् उक्त्वा तेषां नगरे दाहयामास। 8 ततः स निजदासेयान् अभाषे, विवाहीयं भोज्यमासादितमास्ते, किन्तु निमन्त्रिता
ज्ञना अयोग्याः। 9 तस्माद् यूयं राजमार्गं गत्वा यावतो मनुजान् पश्यत, तावतयेव विवाहीयभोज्याय निमन्त्रयत। 10 तदा ते दासेया राजमार्गं गत्वा
भद्रान् अलभन्त वा यावतो ज्ञानं ददुःशुः, तावतयेव संगृह्णानयन्; ततोऽभ्यागतमनुजैर् विवाह्युक्तम् अपूर्यत। 11 तदानीं स राजा सर्व्वानभ्यागतान् द्र-
ष्टुम् अभ्यन्तरमागतवान्; तदा तत्र विवाहीयवसनलीनमेकं ज्ञनं वीक्ष्य तं जगाद्, 12 हे मित्र, वं विवाहीयवसनं विना कथमत्र प्रविष्टवान्? तेन स निरुत्तरो
अभूव। 13 तदा राजा निजानुययान् अवदत्, अेतस्य कस्यरक्षणं बद्धा यत्र रोदनं दन्तैर्दन्तधर्षणञ्च भवति, तत्र वडिर्भूतमिस्त्रे तं निक्षिपत। 14 एतं
अहं आहूता अल्पे मनोभिः। 15 अनन्तरं किंशिनः प्रगत्य यथा संलापेन तम् उन्माथे पातयेयुस्तथा मन्त्रयित्वा 16 डेरोदीयमनुजैः साकं निजशिष्य-
गणेन तं प्रति कथयामासुः, हे गुरो, भवान् सत्यः सत्यमीश्वरीयमार्गमुपदिशति, कमपि मानुषं नानुरुध्यते, कमपि नापेक्षते य, तद् वयं ज्ञानीमः। 17 अतः
कैसरभूपाय करोऽस्माकं दातव्यो न वा? अत्र भवता किं बुध्यते? तद् अस्मान् वदतु। 18 ततो यीशुस्तेषां अलतां विज्ञाय कथितवान्, रे कपटिनः युयं कुतो मां
परिक्षध्वे? 19 तत्करदानस्य मुद्रां मां दर्शयत। तदानीं तैस्तस्य समीपं मुद्रायतुर्थाभाग आनीते 20 स तान् पप्रच्छ, अत्र कस्येयं मूर्तिर् नाम यास्ते? ते जगदुः,
कैसरभूपस्य। 21 ततः स उक्तवान्, कैसरस्य यत् तत् कैसराय दत्त, एश्वरस्य यत् तद् एश्वराय दत्त। 22 एति वाक्यं निशम्य ते विस्मयं विज्ञाय तं विहाय
यलितवन्तः। 23 तस्मिन्नदिने सिद्दुकिनोडार्त्तां श्मशानात् नोत्थास्यन्तीति वाक्यं ये वदन्ति, ते यीशुः अन्तिकम् आगत्य पप्रच्छुः, 24 हे गुरो, कश्चिन्मनुज-
श्चेत् निःसन्तानः सन् प्राणान् त्यजति, तर्हि तस्य भ्राता तस्य ज्ञायां व्युद्य भ्रातुः सन्तानम् उत्पादयिष्यतीति मूसा आदिष्टवान्। 25 किन्त्वस्माकमत्र केऽपि
ज्ञनाः सप्तसहोदरा आसन्, तेषां ज्येष्ठ अेकां कन्यां व्यवहत्, अपरं प्राणत्यागकाले स्वयं निःसन्तानः सन् तां स्त्रियं स्वभ्रातरि समर्पितवान्, 26 ततो
द्वितीयादिसप्तमन्तान्श्च तथैव यक्षुः। 27 शेषे सापी नारी ममार। 28 मृतानाम् उत्थानसमये तेषां सप्तानां मध्ये सा नारी कस्य भार्या भविष्यति? यस्मात्
सर्व्वेयेव तां व्यवहन्। 29 ततो यीशुः प्रत्यवादीत्, यूयं धर्मपुस्तकम् एश्वरीयां शक्तिञ्च न विज्ञाय भ्रान्तिमन्तः। 30 उत्थानप्राप्ता लोका न विवदन्ति, न य
वाया दीयन्ते, किन्त्वैश्वरस्य स्वर्गस्थदूतानां सद्गशा भवन्ति। 31 अपरं मृतानामुत्थानमधि युष्मान् प्रतीयमीश्वरोक्तिः, 32 "अहमिब्राहीम एश्वर एरुडाक
एश्वरो याद्वै एश्वर" एति किं युष्माभिर् नापाठि? किन्त्वैश्वरो ज्ञवताम् एश्वरः, स मृतानामीश्वरो नहि। 33 एति श्रुत्वा सर्व्वे लोकास्तस्योपदेशाद् विस्मयं
गताः। 34 अनन्तरं सिद्दुकिनाम् निरुत्तरत्ववार्त्तां निशम्य किंशिन अेकत्र मिलितवन्तः, 35 तेषामेको व्यवस्थापको यीशु परीक्षितुं पप्रच्छ, 36 हे गुरो व्यवस्था-
शास्त्रमध्ये काजा श्रेष्ठा? 37 ततो यीशुरुवाच, त्वं सर्व्वान्तःकरणैः सर्व्वप्राणैः सर्व्वचित्तैश्च साकं प्रभो परमेश्वरे प्रीयस्व, 38 अेषा प्रथममहाज्ञा। तस्याः
सद्गशी द्वितीयाज्ञा, 39 तव समीपवासिनि स्वात्मनीव प्रेम कुरु। 40 अनयो द्वयोराराजयोः कृत्स्नव्यवस्थाया भविष्यद्दत्तुग्रन्थस्य य भारस्तिष्ठति।

41 अनन्तरं किंशिनान् अेकत्र स्थितिकाले यीशुस्तान् पप्रच्छ, 42 प्रीष्टमधि युष्माकं कीदृग्बोधो ज्ञायते? स कस्य सन्तानः? ततस्ते प्रत्यवदन्, दायुः सन्तान-
नः। 43 तदा स उक्तवान्, तर्हि दायुः कथम् आत्माधिष्ठानेन तं प्रभुं वदति? 44 यथा मम प्रभुमिदं वाक्यमवदत् परमेश्वरः। तवारीन् पादपीठं ते यावन्नहि
करोम्यहं। तावत् कालं मदीये त्वं दक्षपार्श्व उपाविश। अतो यदि दायुः तं प्रभुं वदति, तर्हि स कथं तस्य सन्तानो भवति? 45 तदानीं तेषां कोपि तद्वाक्यस्य
किमप्युत्तरं दातुं नाशक्नोत्; 46 तद्दिनमारभ्य तं किमपि वाक्यं प्रष्टुं कस्यापि साहसो नाभवत्।

23 अनन्तरं यीशु ज्ञननिवहं शिष्यांश्चावदत्, 2 अध्यापकाः किंशिनश्च मूसासने उपविशन्ति, 3 अतस्ते युष्मान् यद्यत् मन्तुम् आज्ञापयन्ति, तत्
मन्यध्वं पालयध्वञ्च, किन्तु तेषां कर्म्मनुत्तं कर्म्म न कुरुध्वं; यतस्तेषां वाक्यमात्रं सारं काव्यं किमपि नास्ति। 4 ते दुर्व्वान् गुरुतरान् भारान् अदृष्ट्वा
मनुष्याणां रूढधर्मपरि समर्पयन्ति, किन्तु स्वयमद्गुल्यैक्यापि न यालयन्ति। 5 केवलं लोकदर्शनाय सर्व्वकर्म्मणि कुर्वन्ति; इलतः पद्वन्धान् प्रसार्य धारय-
न्ति, स्ववस्त्रेषु य दीर्घग्रन्थीन् धारयन्ति; 6 भोजनभवन उच्यस्थानं, भोजनभवने प्रधानमासनं, 7 उद्वे नमस्कारं गुरुरिति सम्बोधनञ्चैतानि सर्वाणि वा-
ञ्छन्ति। 8 किन्तु यूयं गुरव एति सम्बोधनीया मा भवत, यतो युष्माकम् अेकः प्रीष्टयेव गुरु 9 यूयं सर्व्वे मिथो भ्रातरश्च। पुनः पृथिव्यां कमपि पितृते मा
सम्बुध्यध्वं, यतो युष्माकमेकः स्वर्गस्थयेव पिता। 10 यूयं नायकेति सम्भाषिता मा भवत, यतो युष्माकमेकः प्रीष्टयेव नायकः। 11 अपरं युष्माकं मध्ये यः
पुमान् श्रेष्ठः स युष्मान् सेविष्यते। 12 यतो यः स्वमुन्नमति, स नतः करिष्यते; किन्तु यः कश्चित् स्वमवनतं करोति, स उन्नतः करिष्यते। 13 उन्त कपटिन
उपाध्यायाः किंशिनश्च, यूयं मनुजानां समक्षं स्वर्गद्वारं रुन्ध, यूयं स्वयं तेन न प्रविशथ, प्रविविक्षन्पि वारयथ। वत कपटिन उपाध्यायाः किंशिनश्च यूयं
छलाद् दीर्घं प्रार्थ्य विधवानां सर्व्वस्वं ग्रसथ, युष्माकं धोरतरदण्डो भविष्यति। 14 उन्त कपटिन उपाध्यायाः किंशिनश्च, यूयमेकं स्वधर्मावलम्बिनं कर्त्तुं सा-
गरं भूमण्डलञ्च प्रदक्षिणीकुरुथ, 15 कञ्चन प्राप्य स्वतो द्विगुणनरकभाजनं तं कुरुथ। 16 वत अन्धपथदर्शकाः सर्व्वे, यूयं वदथ, मन्दिरस्य शपथकरणात् कि-
मपि न देयं; किन्तु मन्दिरस्यसुवर्णस्य शपथकरणाद् देयं। 17 हे मूढा हे अन्धाः सुवर्णं तत्सुवर्णपावकमन्दिरम् अेतयोरुभयो र्मध्ये किं श्रेयः? 18 अन्यस्य
वदथ, यज्ञवेद्याः शपथकरणात् किमपि न देयं, किन्तु तद्गुरुरिस्थितस्य नैवेद्यस्य शपथकरणाद् देयं। 19 हे मूढा हे अन्धाः, नैवेद्यं तन्नैवेद्यपावकवेदिरेतयोरुभयो
र्मध्ये किं श्रेयः? 20 अतः केनचित् यज्ञवेद्याः शपथे कृते तद्गुरुरिस्थस्य सर्व्वस्य शपथः क्रियते। 21 केनचित् मन्दिरस्य शपथे कृते मन्दिरतन्निवासिनोः शपथः क्रि-
यते। 22 केनचित् स्वर्गस्य शपथे कृते एश्वरीयसिंहासनतद्गुरुर्युपविष्टयोः शपथः क्रियते। 23 उन्त कपटिन उपाध्यायाः किंशिनश्च, यूयं पोटिनायाः सितच्छ-
त्राया जुरकस्य य दशमांशान् दत्थ, किन्तु व्यवस्थाया गुरुतरान् न्यायदयाविश्वासान् परित्यजथ; एभे युष्माभिरायराणीया अमी य न लंघनीयाः। 24 हे
अन्धपथदर्शका यूयं मशकान् अपसारयथ, किन्तु मडाङ्गान् ग्रसथ। 25 उन्त कपटिन उपाध्यायाः किंशिनश्च, यूयं पानपात्राणां भोजनपात्राणाञ्च अहिः परि-
ष्कुरुथ; किन्तु तदभ्यन्तरं दुरात्मतया क्लुषेण य परिपूर्णास्ते। 26 हे अन्धाः किंशिलोका आदौ पानपात्राणां भोजनपात्राणाञ्चाभ्यन्तरं परिष्कुरुत, तेन
तेषां अहिरपि परिष्कारिष्यते। 27 उन्त कपटिन उपाध्यायाः किंशिनश्च, यूयं शुक्लीकृतश्मशानस्वर्पा भवथ, यथा श्मशानभवनस्य अहिराश्च, किन्त्वभ्य-
न्तरं मृतलोकानां कीकशैः सर्व्वप्रकारमलेन य परिपूर्णाः; 28 तथैव यूयमपि लोकानां समक्षं अहिराभिः किन्त्वन्तःकरणेषु केवलकापत्याधर्माभ्यां परिपूर्णाः।
29 हा हा कपटिन उपाध्यायाः किंशिनश्च, यूयं भविष्यद्वादिनां श्मशानगणं निर्माथ, साधूनां श्मशाननिकेतनं शोभयथ 30 वदथ य यदि वयं स्वेषां पूर्व्वपुरु-
षाणां काल अस्थास्याम, तर्हि भविष्यद्वादिनां शोणितपातने तेषां सहभागिनो नाभविष्याम। 31 अतो यूयं भविष्यद्वादिघातकानां सन्ताना एति स्वयमेव
स्वेषां साक्ष्यं दत्थ। 32 अतो यूयं निजपूर्व्वपुरुषाणां परिमाणपात्रं परिपूरयत। 33 रे भुजगाः कृष्णभुजगवंशाः, यूयं कथं नरकदण्डाद् रक्षिष्यध्वे।
34 पश्यत, युष्माकमन्तिकम् अहं भविष्यद्वादिनो बुद्धिमत् उपाध्यायांश्च प्रेषयिष्यामि, किन्तु तेषां कतिपया युष्माभिर् धानिष्यन्ते, कुशे य धानिष्यन्ते, केचित्
भोजनभवने कषाभिराधानिष्यन्ते, नगरे नगरे ताडिष्यन्ते य; 35 तेन सत्पुरुषस्य अहिलो रक्तपातमारभ्य अेरिष्यिः पुत्रं यं सिपरियं यूयं मन्दिरस्यज्ञवेद्यो
र्मध्ये उतवन्तः, तदीयशोणितपातं यावद् अस्मिन् देशे यावतां साधुपुरुषाणां शोणितपातो ऽभवत् तत् सर्व्वेषामागसां दण्डा युष्मासु वर्त्तिष्यन्ते। 36 अहं

युष्मान्त तथ्यं वदामि, विद्यमानेऽस्मिन् पुरुषे सर्व्वं वर्त्तिष्यन्ते।³⁷ हे यिज्ञशावम् हे यिज्ञशावम् नगरि त्वं भविष्यद्वादिनो छतवती, तव समीपं प्रेरितांश्च पाषाणैराह्वतवती, यथा कुक्कुट्टी शावकान् पक्षाधः संगृह्णाति, तथा तव सन्तानान् संग्रहीतुं अहं बहुवारम् अयच्छं; किन्तु त्वं न सम्भन्यथाः।³⁸ पश्यत यष्माकं वासस्थानम् उच्छिन्नं त्यक्ष्यते।³⁹ अहं युष्मान् तथ्यं वदामि, यः परमेश्वरस्य नाम्नागच्छति, स धन्य इति वाणीं यावन्न वदिष्यथ, तावत् मां पुनर्न द्रक्ष्यथ।

24 अनन्तरं यीशु र्यदा मन्दिराद् बहिर्गच्छति, तदानीं शिष्यास्तं मन्दिरनिर्माणां दर्शयितुमागताः।² ततो यीशुस्तानुवाच, यूयं किमेतानि न पश्यथ? युष्मानहं सत्यं वदामि, अतन्निग्रयनस्य पाषाणैकमध्यनपाषाणैः परि न स्थास्यति सर्वाणि भूमिस्तात् कारिष्यन्ते।³ अनन्तरं तस्मिन् जैतुनपर्व्वतोपरि समुपविष्टे शिष्यास्तस्य समीपमागत्य गुप्तं पप्रच्छुः, अता घटनाः कदा भविष्यन्ति? भवत आगमनस्य युगान्तस्य य किं लक्ष्म? तदस्मान् वदतु।⁴ तदानीं यीशुस्तानुवाच, अवधद्वयं, कोपि युष्मान् न भ्रमयेत्।⁵ बहुवो मम नाम गृह्णन्त आगमिष्यन्ति, प्रीष्टोऽहमेवेति वार्यं वदन्तो बहुन् भ्रमयिष्यन्ति।⁶ यूयञ्च संग्रामस्य रणस्य याऽम्बरं श्रोष्यथ, अवधद्वयं तेन यञ्चला मा भवत, अतान्यवश्यं घटिष्यन्ते, किन्तु तदा युगान्तो नहि।⁷ अपरं देशस्य विपक्षो देशो राज्यस्य विपक्षो राज्यं भविष्यति, स्थाने स्थाने य द्युर्भिक्षं मडामारी लूकम्पश्च भविष्यन्ति,⁸ अतानि दुःखोपक्रमः।⁹ तदानीं लोका दुःखं भोजयितुं युष्मान् परकरेषु समर्पयिष्यन्ति हनिष्यन्ति य, तथा मम नामकारणाद् यूयं सर्व्वदेशीयमनुजानां समीपे घृणार्हा भविष्यथ।¹⁰ बहुषु विधनं प्राप्तवत्सु परस्परम् ऋतीयां कृतवत्सु य अकोऽपरं परकरेषु समर्पयिष्यति।¹¹ तथा बहुवो मृषाभविष्यद्वादिन उपस्थाय बहुन् भ्रमयिष्यन्ति।¹² दुष्कर्माणां बाहुल्याञ्च बहुनां प्रेम शीतलं भविष्यति।¹³ किन्तु यः कश्चित् शेषं यावद् धैर्य्यमाश्रयते, सञ्चैव परित्रायिष्यते।¹⁴ अपरं सर्व्वदेशीयलोकां प्रतिमाक्षी भवितुं राज्यस्य शुभसमाचारः सर्व्वजगति प्रचारिष्यते, अतादृशि सति युगान्त उपस्थास्यति।¹⁵ अतो यत् सर्व्वनाशकृद्गृणार्हा वस्तु दानियेलभविष्यद्वादिना प्रोक्तं तद् यदा पुण्यस्थाने स्थापितं द्रक्ष्यथ, (यः पठति, स बुध्यते)।¹⁶ तदानीं ये यिद्धीयदेशे तिष्ठन्ति, ते पर्व्वतेषु पलायन्तां।¹⁷ यः कश्चिद् गृहपृष्ठं तिष्ठति, स गृहात् किमपि वस्त्वानेतुम् अर्धे नावरोहत्।¹⁸ यश्च क्षेत्रे तिष्ठति, सोपि वस्त्रमानेतुं परावृत्त्य न यायात्।¹⁹ तदानीं गर्भिणीस्तन्यापयित्रीणां दुर्गति भविष्यति।²⁰ अतो यष्माकं पलायनं शीतकाले विश्रामवारे वा यत्र भवेत्, तदर्थं प्रार्थयध्वम्।²¹ आ जगदारम्भाद् अतत्कालपर्यन्तं यादृशः कदापि नाभवत् न य भविष्यति तादृशो मडाकलेशस्तदानीम् उपस्थास्यति।²² तस्य कलेशस्य समयो यदि हस्वो न क्रियेत, तर्हि कस्यापि प्राणिनो रक्षाणं भवितुं न शक्नुयात्, किन्तु मनोनीतमनुजानां कृते स कालो हस्वीकरिष्यते।²³ अपरञ्च पश्यत, प्रीष्टोऽत्र विद्यते, वा तत्र विद्यते, तदानीं यदी कश्चिद् युष्मान् इति वाक्यं वदति, तथापि तत् न प्रतीत्।²⁴ यतो भाक्तप्रीष्टा भाक्तभविष्यद्वादिनश्च उपस्थाय यानि मडन्ति लक्ष्माणि चित्रकर्माणि य प्रकाशयिष्यन्ति, तै र्यदि सम्भवेत् तर्हि मनोनीतमानवा अपि भ्रामिष्यन्ते।²⁵ पश्यत, घटनातः पूर्व्वं युष्मान् वार्ताम् अवादिषम्।²⁶ अतः पश्यत, स प्रान्तरं विद्यत इति वाक्ये केनचित् कथितेपि बहिर् मा गच्छत, वा पश्यत, सोन्तःपुरे विद्यते, अतद्वाक्ये उक्तेपि मा प्रतीत्।²⁷ यतो यथा विद्युत् पूर्व्वदिशो निर्गत्य पश्चिमदिशं यावत् प्रकाशते, तथा मानुषपुत्रस्याप्यागमनं भविष्यति।²⁸ यत्र शवस्तिष्ठति, तत्रैव गुम्ना मिलन्ति।²⁹ अपरं तस्य कलेशसमयस्याव्यवहितपरस्परं सूर्यस्य तेजो लोप्यते, यन्द्रमा ज्योत्स्नां न करिष्यति, नभसो नक्षत्राणि पतिष्यन्ति, गगणीया ग्रहाश्च विचलिष्यन्ति।³⁰ तदानीम् आकाशमध्ये मनुजसुतस्य लक्ष्म दर्शिष्यते, ततो निजपराक्रमेण मडातेजसा य मेघारूढं मनुजसुतं नभसागच्छन्तं विलोक्य पृथिव्याः सर्व्ववंशीया विलपिष्यन्ति।³¹ तदानीं स मडाशब्दायमानतूर्यां वादकान् निजदूतान् प्रह्वेष्यति, ते व्योम्न अकसीमातोऽपरसीमां यावत् यतुर्दिशस्तस्य मनोनीतजनान् आनीय मेलयिष्यन्ति।³² उद्गम्यरपादपस्य दृष्टान्तं शिक्षध्वं; यदा तस्य नवीनाः शापा ज्ञायन्ते, पल्लवादिश्च निर्गच्छति, तदा निदाघकालः सविधो भवतीति यूयं ज्ञानीथ; तद्दृष्ट्वा अता घटना दृष्ट्वा स समयो द्वार उपास्थाद् इति ज्ञानीत्।³⁴ युष्मानहं तथ्यं वदामि, एदानीन्तनजनानां गमनात् पूर्व्वमेव तानि सर्वाणि घटिष्यन्ते।³⁵ नभोमेदिन्यो लुप्तयोरपि मम वाक् कदापि न लोप्यते।³⁶ अपरं मम तातं विना मानुषः स्वर्गस्थो दूतो वा कोपि तर्दिनं तद्दृष्ट्वा न ज्ञापयति।³⁷ अपरं नोहे विद्यमाने यादृशमभवत् तादृशं मनुजसुतस्यागमनकालेपि भविष्यति।³⁸ इदतो जलावावनात् पूर्व्वं यर्दिनं यावत् नोडः पोतं नारोहत्, तावत्कालं यथा मनुष्या भोजने पाने विवर्धने विवर्धने य प्रवृत्ता आसन्; अपरम् आधावितोयमागत्य यावत् सकलमनुजान् ध्वावयित्वा नानयत्, तावत् ते यथा न विदामासुः, तथा मनुजसुतागमनेपि भविष्यति।⁴⁰ तदा क्षेत्रस्थितयोर्द्वयोरेकां धारिष्यते, अपरस्त्याजिष्यते।⁴¹ तथा पेषण्या पिषत्योरुभयो योषितोरेका धारिष्यतेऽपरा त्याजिष्यते।⁴² युष्माकं प्रभुः कस्मिन् दृष्टे आगमिष्यति, तद् युष्माभिर्न विगम्यते, तस्मात् ज्ञातः सन्तस्तिष्ठत।⁴³ कुत्र यामे स्तेन आगमिष्यतीति येद् गृहस्थो ज्ञातुम् अशक्यत्, तर्हि जगदित्वा तं सन्धिं कर्त्तितुम् अवारयिष्यत् तद् ज्ञानीत्।⁴⁴ युष्माभिरवधीयतां, यतो युष्माभिर्यत्र न बुध्यते, तत्रैव दृष्टे मनुजसुत आयास्यति।⁴⁵ प्रभु निर्जपरिवारान् यथाकालं भोजयितुं यं दासम् अध्यक्षीकृत्य स्थापयति, तादृशो विश्वास्यो धीमान् दासः कः? प्रभुरागत्य यं दासं तथायन्तं वीक्षते, सञ्चैव धन्यः।⁴⁷ युष्मानहं सत्यं वदामि, स तं निजसर्व्वस्वस्याधिपं करिष्यति।⁴⁸ किन्तु प्रभुरागन्तुं विलम्बत इति मनसि चिन्तयित्वा यो दृष्टो दासो अपरदासान् प्रदुर्चु मत्तानां सङ्गे लोक्तुं पानुञ्च प्रवर्त्तते, स दासो यदा नापेक्षते, यञ्च दृष्टं न ज्ञानीति, तत्कालञ्चैव तत्प्रभुरुपस्थास्यति।⁵¹ तदा तं दृष्टयित्वा यत्र स्थाने रोदनं दन्तधर्षणञ्चासाते, तत्र कपटिभिः साकं तद्दृशां निरूपयिष्यति।

25 या दश कन्याः प्रदीपान् गृह्णन्त्यो वरं साक्षात् कर्त्तुं बहिर्गताः, ताभिस्तदा स्वर्गीयराज्यस्य सादृश्यं भविष्यति।² तासां कन्यानां मध्ये पञ्च सुधियः पञ्च दुर्धिय आसन्।³ या दुर्धियस्ताः प्रदीपान् सङ्गे गृहीत्वा तैलं न जगुः, किन्तु सुधियः प्रदीपान् पात्रेण तैलञ्च जगुः।⁵ अनन्तरं वरे विलम्बिते ताः सर्वा निद्राविष्टा निद्रां जग्मुः।⁶ अनन्तरम् अर्द्धरात्रे पश्यत वर आगच्छति, तं साक्षात् कर्त्तुं बहिर्गता इति ज्ञानवात्⁷ ताः सर्वाः कन्या उत्थाय प्रदीपान् आसाद्ययितुं आरभन्त।⁸ ततो दुर्धियः सुधिय उयुः, किञ्चित् तैलं दत्त, प्रदीपा अस्माकं निर्व्वाणाः।⁹ किन्तु सुधियः प्रत्यवदन्, दत्ते युष्मानस्मांश्च प्रति तैलं न्यूनीभवत्, तस्माद् विकेतृणां समीपं गत्वा स्वार्थं तैलं क्रीणीत्।¹⁰ तदा तासु केतुं गतासु वर आजगाम, ततो याः सञ्जिता आसन्, तास्तेन साकं विवाहीयं वेश्म प्रविशिशुः।¹¹ अनन्तरं द्वारे रुद्धे अपराः कन्या आगत्य जगुः, हे प्रभो, हे प्रभो, अस्मान् प्रति द्वारं मोयय।¹² किन्तु स उक्तवान्, तथ्यं वदामि, युष्मानहं न वेधि।¹³ अतो ज्ञातः सन्तस्तिष्ठत, मनुजसुतः कस्मिन् दिने कस्मिन् दृष्टे वागमिष्यति, तद् युष्माभिर्न ज्ञायते।¹⁴ अपरं स अतादृशः कस्यचित् पुंसस्तुल्यः, यो दूरदेशं प्रति यात्राकाले निजदासान् आहूय तेषां स्वस्वसामर्थ्यानुग्रहम्¹⁵ अकस्मिन् मुद्राणां पञ्च पोटलिकाः अन्यस्मिंश्च द्वे पोटलिके अपरस्मिंश्च पोटलिकैकाम् इत्थं प्रतिजन्तं समर्थं स्वयं प्रवासं गतवान्।¹⁶ अनन्तरं यो दासः पञ्च पोटलिकाः लब्धवान्, स गत्वा वाणिज्यं विधाय ता द्विगुणीयकार।¹⁷ यश्च दासो द्वे पोटलिके अलभत, सोपि ता मुद्रा द्विगुणीयकार।¹⁸ किन्तु यो दास अेकां पोटलिकां लब्धवान्, स गत्वा भूमिं भनित्वा तन्मध्ये निजप्रभोस्ता मुद्रा गोपयाञ्चकार।¹⁹ तदनन्तरं बहुतिथे काले गते तेषां दासानां प्रभुरागत्य तैर्दासैः समं गणयाञ्चकार।²⁰ तदानीं यः पञ्च पोटलिकाः प्राप्तवान् स ता द्विगुणीकृतमुद्रा आनीय जगाद्; हे प्रभो, भवता मयि पञ्च पोटलिकाः समर्पिताः, पश्यतु, ता मया द्विगुणीकृताः।²¹ तदानीं तस्य प्रभुस्तमुवाच, हे उत्तम विश्वास्य दास, त्वं धन्योसि, स्तोकेन विश्वास्यो ज्ञातः, तस्मात् त्वां बहुवित्ताधिपं करोमि, त्वं स्वप्रभोः सुभस्य भागी भव।²² ततो येन द्वे पोटलिके लब्धे सोप्यागत्य जगाद्, हे प्रभो, भवता मयि द्वे पोटलिके समर्पिते, पश्यतु ते मया द्विगुणीकृते।²³ तेन तस्य प्रभुस्तमवोयत्, हे उत्तम विश्वास्य दास, त्वं धन्योसि, स्तोकेन विश्वास्यो ज्ञातः, तस्मात् त्वां बहुद्विवित्ताधिपं करोमि, त्वं निजप्रभोः सुभस्य भागी भव।²⁴ अनन्तरं य अेकां पोटलिकां लब्धवान्, स अेत्य कथितवान्, हे प्रभो, त्वां कठिनतरं ज्ञातवान्, त्वया यत्र नोपत्, तत्रैव कृत्यते, यत्र य न कीर्णं, तत्रैव संगृह्यते।²⁵ अतोहं सशङ्कः सन् गत्वा तव मुद्रा भूमध्ये संगोप्य स्थापितवान्, पश्य, तव यत् तदेव गृह्णाण।²⁶ तदा तस्य प्रभुः प्रत्यवदत् तं दृष्ट्वा दास, यत्राहं न वपामि, तत्र छिनन्धि, यत्र य न किरामि, तत्रैव संगृह्णामीति येदजानास्तर्हि²⁷ वणिक् मम वित्तार्पणं तवोचितमासीत्, येनाहमागत्य वृष्ट्या साकं मूलमुद्राः

प्राप्स्यम्।²⁸ अतोस्मात् तां पोटलिकाम् आदाय यस्य दश पोटलिकाः सन्ति तस्मिन्नर्पयत।²⁹ येन वर्द्ध्यते तस्मिन्नैवार्पिष्यते, तस्यैव य बाहुल्यं भविष्यति, किन्तु येन न वर्द्ध्यते, तस्यान्तिके यत् किञ्चन तिष्ठति, तदपि पुनर्मेध्यते।³⁰ अपरं यूयं तमकर्मण्यं दासं नीत्वा यत्र स्थाने कन्दनं दन्तधर्षणञ्च विद्येते, तस्मिन् बहिर्भूतमसि निक्षिपत।³¹ यदा मनुजसुतः पवित्रदूतान् सङ्गिनः कृत्वा निजप्रभावेनागत्य निजतेजोमये सिंहासने निवेक्ष्यति,³² तदा तत्सम्भुषे सर्व्वज्जातीया जना संमेलिष्यन्ति। ततो मेषपालको यथा छागोभ्योऽवीन् पृथक् करोति तथा सोष्येकस्मादन्यम् एतत् तान् पृथक् कृत्वावीन्³³ दक्षिणे छागांश्च वामे स्थापयिष्यति।³⁴ ततः परं राजा दक्षिणस्थितान् मानवान् वर्द्धिष्यति, आगच्छत मत्तातस्यानुग्रहभाजनानि, युष्मत्कृत आ जगदारम्भत् यद् राज्ञ्यम् आसादितं तदधिपुरत।³⁵ यतो बुभुक्षिताय मह्यं भोज्यम् अदत्त, पिपासिताय पेयमदत्त, विदेशिनं मां स्वस्थानमनयत,³⁶ वस्त्रहीनं मां वसनं पर्य्यधापयत, पीडितं मां द्रष्टुमागच्छत, कारास्थञ्च मां वीक्षितुम् आगच्छत।³⁷ तदा धार्मिकाः प्रतिवदिष्यन्ति, हे प्रभो, कदा त्वां क्षुधितं वीक्ष्य वयमभोज्याम? वा पिपासितं वीक्ष्य अपाययाम? ³⁸ कदा वा त्वां विदेशिनं विलोक्य स्वस्थानमनयाम? कदा वा त्वां नग्नं वीक्ष्य वसनं पर्य्यधापयाम? ³⁹ कदा वा त्वां पीडितं कारास्थञ्च वीक्ष्य त्वदन्तिकमगच्छाम? ⁴⁰ तदानीं राजा तान् प्रतिवदिष्यति, युष्मान् सत्यं वदामि, ममैतेषां भ्रातृणां मध्ये कञ्चनैकं क्षुद्रतमं प्रति यद् अकुरुत, तन्मां प्रत्यकुरुत।⁴¹ पश्चात् स वामस्थितान् जनान् वर्द्धिष्यति, रे शापग्रस्ताः सर्व्वे, शैताने तस्य दूतेभ्यश्च योऽनन्तवहिरासादित आस्ते, यूयं मदन्तिकतम् तमग्निं गच्छत।⁴² यतो क्षुधिताय मह्यमाहारं नादत्त, पिपासिताय मह्यं पेयं नादत्त,⁴³ विदेशिनं मां स्वस्थानं नानयत, वसनहीनं मां वसनं न पर्य्यधापयत, पीडितं कारास्थञ्च मां वीक्षितुं नागच्छत।⁴⁴ तदा ते प्रतिवदिष्यन्ति, हे प्रभो, कदा त्वां क्षुधितं वा पिपासितं वा विदेशिनं वा नग्नं वा पीडितं वा कारास्थं वीक्ष्य त्वां नासेवामहि? ⁴⁵ तदा स तान् वर्द्धिष्यति, तथ्यमहं युष्मान् ब्रवीमि, युष्माभिरेषां कञ्चन क्षोदिकं प्रति यन्नाकारि, तन्मां प्रत्येव नाकारि।⁴⁶ पश्चादन्यनन्तशास्तिं किन्तु धार्मिका अनन्तायुषं भोक्तुं यास्यन्ति।

26 यीशुरेतान् प्रस्तावान् समाप्य शिष्यानूये,² युष्माभिर्जातं दिनद्वयात् परं निस्तारमह उपस्थास्यति, तत्र मनुजसुतः कुशेन हन्तुं परकरेषु समर्पिष्यते।³ ततः परं प्रधानयाजकाध्यापकप्राञ्चः कियङ्गानाम्ना मडायाजकस्याट्टालिकायां मिलित्वा 4 केनोपायेन यीशुं धृत्वा हन्तुं शक्नुयुरिति मन्त्रयाञ्चक्रुः।⁵ किन्तु तैरुक्तं महकाले न धर्त्तव्यः, धृते प्रज्जानां कलहेन भवितुं शक्यते।⁶ ततो वैथनियापुरे शिमोनाभ्यस्य कुष्ठिनो वेश्मनि यीशौ तिष्ठति 7 कायनयोषा श्वेतोपलभाजनेन महार्धं सुगन्धि तैलमानीय भोजनयोपविशतस्तस्य शिरोभ्यर्षेयत्।⁸ किन्तु तदा लोकाय तच्छिष्यैः कुपितैरुक्तं, कुत एतथमपव्ययते? ⁹ येदं व्यक्तं तर्हि त्रिभूम्यं प्राप्य दरिद्रेभ्यो व्यतारिष्यत।¹⁰ यीशुना तदवगत्य ते समुदितः, योषामेनां कुतो द्युःभिर्नी कुरुथ, सा मां प्रति साधु कर्माकर्षीत्।¹¹ युष्माकमं समीपे दरिद्राः सततमेवासते, किन्तु युष्माकमन्तिके नसे सततं।¹² सा मम कायोपरि सुगन्धितैलं सिक्त्वा मम श्मशानदानकर्माकर्षीत्।¹³ अतोहं युष्मान् तथ्यं वदामि सर्व्वस्मिन् जगति यत्र यत्रैष सुसमाचारः प्रयारिष्यते, तत्र तत्रैतस्या नाय्याः स्मरणार्थम् कर्मैदं प्रयारिष्यते।¹⁴ ततो द्वादशशिष्याणाम् एषकरियोतीयिड्डानामक अेकः शिष्यः प्रधानयाजकानामन्तिकं गत्वा कथितवान्,¹⁵ यदि युष्माकं करेषु यीशुं समर्पयामि, तर्हि किं दास्यथ? तदानीं ते तस्मै त्रिंशन्मुद्रा दान्तुं स्थिरीकृतवन्तः।¹⁶ स तदारभ्य तं परकरेषु समर्पयितुं सुयोगं येषितवान्।¹⁷ अनन्तरं किंएवशून्यपूपपर्व्वणः प्रथमेहि शिष्या यीशुम् उपगत्य पप्रच्छुः भवत्कृते कुत्र वयं निस्तारमहभोज्यम् आयोजयिष्यामः? भवतः केच्छा? ¹⁸ तदा स गदितवान्, मध्येनगरममुकुपुंसः समीपं प्रजित्वा वदत, गुरु गदितवान्, मत्कालः सविधः, सह शिष्यैस्त्वदालये निस्तारमहभोज्यं भोक्ष्ये।¹⁹ तदा शिष्या यीशोस्तादृशनिदेशानुपक्रमं विधाय तत्र निस्तारमहभोज्यमासादयामासुः।²⁰ ततः सन्ध्यायां सत्यां द्वादशभिः शिष्यैः साकं स न्यविशत्।²¹ अपरं भुञ्जान उक्तवान् युष्मान् तथ्यं वदामि, युष्माकमेको मां परकरेषु समर्पयिष्यति।²² तदा तेऽतीव दुःखिता अेकैकशो वक्तुमारेभिरे, हे प्रभो, स किमहं? ²³ ततः स जगाद, मया साकं यो ज्जानो भोजनपात्रे करं संक्षिपति, स अेव मां परकरेषु समर्पयिष्यति।²⁴ मनुजसुतमधि यादृशं लिपितमास्ते, तदनुज्ञा तद्गतिं भविष्यति; किन्तु येन पुंसा स परकरेषु समर्पयिष्यते, हा हा येत् स नाजनिष्यत, तदा तस्य क्षेममभविष्यत।²⁵ तदा यिड्डानामा यो ज्जानस्तं परकरेषु समर्पयिष्यति, स उक्तवान्, हे गुरो, स किमहं? ततः स प्रत्युक्तवान्, त्वया सत्यं गदितम्।²⁶ अनन्तरं तेषामशनकाले यीशुः पूषमाद्येश्वरीयगुणाननूद्य भक्त्या शिष्येभ्यः प्रदाय जगाद, मद्रपुःस्वप्नमिमं गृहीत्वा पादत।²⁷ पश्चात् स कंसं गृह्णन् एश्वरीयगुणाननूद्य तेभ्यः प्रदाय कथितवान्, सर्व्वे युष्माभिरनेन पातव्यं,²⁸ यस्मादनेकेषां पापमर्षणाय पातितं यन्मन्त्रनियमत्रुषोषितं तदेतत्।²⁹ अपरमहं नून्गोस्तनीरसं न पास्यामि, तावत् गोस्तनीकृत्वरसं पुनः कदापि न पास्यामि।³⁰ पश्चात् ते गीतमेकं संगीय ज्जानोनाभ्यगिरिं गतवन्तः।³¹ तदानीं यीशुस्तानवोचत्, अस्यां रज्ज्यामहं युष्माकं सर्व्वेषां विघ्नत्रुपो भविष्यामि, यतो लिपितमास्ते, "मेघाणां रक्षको यस्तं प्रदरिष्याम्यहं ततः। मेघाणां निवहो नूनं प्रविकीर्णो भविष्यति"।³² किन्तु श्मशानात् समुत्थाय युष्माकमग्रेऽहं गालीवं गमिष्यामि।³³ पितरस्तं प्रोवाच, भवांश्चेत् सर्व्वेषां विघ्नत्रुपो भवति, तथापि मम न भविष्यति।³⁴ ततो यीशुना स उक्तः, तुभ्यमहं तथ्यं कथयामि, यामिन्यामस्यां यरणायुधस्य रवात् पूर्वं त्वं मां त्रिं नार्झीकरिष्यसि।³⁵ ततः पितर उदितवान्, यद्यपि त्वया समं मर्त्तव्यं, तथापि कदापि त्वां न नार्झीकरिष्यामि; तथैव सर्व्वे शिष्याश्चोचुः।³⁶ अनन्तरं यीशुः शिष्यैः साकं गेल्लिमानीनामकं स्थानं प्रस्थाप्य तेभ्यः कथितवान्, अहः स्थानं गत्वा यावदहं प्रार्थयिष्ये तावद् यूयमत्रोपविशत।³⁷ पश्चात् स पितरं सिवदियसुतौ य सङ्गिनः कृत्वा गतवान्, शोकाकुलोऽतीव व्यथितश्च अबभूव।³⁸ तानवादीय्य मृतियातनेव मत्प्राणानां यातना ज्ञायते, यूयमत्र मया सार्द्धं जगृत।³⁹ ततः स किञ्चिद्दूरं गत्वाधोमुषः पतन् प्रार्थयाञ्चक्रे, हे मत्पितर्यदि भवितुं शक्नोति, तर्हि कंसोऽयं मत्तो दूरं यातु; किन्तु मदिच्छावत् न भवतु, त्वदिच्छावद् भवतु।⁴⁰ ततः स शिष्यानुपेत्य तान् निद्रतो निरीक्ष्य पितराय कथयामास, यूयं मया साकं दएऽमेकमपि जागरितुं नाशङ्कत? ⁴¹ परीक्षायां न पतितुं जगृत प्रार्थयध्वञ्च; आत्मा समुद्यतोस्ति, किन्तु वपुर्दुर्बलं।⁴² स द्वितीयवारं प्रार्थयाञ्चक्रे, हे मत्तात, न पीते यदि कंसमिदं मत्तो दूरं यातुं न शक्नोति, तर्हि त्वदिच्छावद् भवतु।⁴³ स पुनरेत्य तान् निद्रतो ददर्श, यतस्तेषां नेत्राणि निद्रया पूर्णान्यासन्।⁴⁴ पश्चात् स तान् विहाय प्रजित्वा तृतीयवारं पूर्वंवत् कथयन् प्रार्थितवान्।⁴⁵ ततः शिष्यानुपागत्य गदितवान्, साम्प्रतं शयानाः किं विश्राम्यथ? पश्यत, समय उपास्थात्, मनुजसुतः पापिनां करेषु समर्पयते।⁴⁶ उत्तिष्ठत, वयं यामः, यो मां परकरेषु मसर्पयिष्यति, पश्यत, स समीपमायाति।⁴⁷ अेतत्कथाकथनकाले द्वादशशिष्याणामेको यिड्डानामको मुष्ययाजकलोकप्रायिनेः प्रदितान् असिधारियष्टिधारिणो मनुजान् गृहीत्वा तत्समीपमुपतस्थौ।⁴⁸ असौ परकरेष्वर्पयिता पूर्वं तान् एतत्सङ्केतयामास, यमहं युष्मिष्ये, सोऽसौ मनुजः, सअेव युष्माभिर्धार्थ्यतां।⁴⁹ तदा स सपदि यीशुमुपागत्य हे गुरो, प्रणामाभीत्युक्त्वा तं युयुम्बे।⁵⁰ तदा यीशुस्तमुवाच, हे मित्रं किमर्थमागतोसि? तदा तैरागत्य यीशुराक्यम एद्रे।⁵¹ ततो यीशोः सङ्गिनामेकः करं प्रसार्य कोषादसिं बहिष्कृत्य मडायाजकस्य दासमेकमाहृत्य तस्य कर्णं चिच्छेद।⁵² ततो यीशुस्तं जगाद, अङ्गं स्वस्थाने निधेहि यतो ये ये ज्जाना असिं धारयन्ति, तथेवासिना विनश्यन्ति।⁵³ अपरं पिता यथा मदन्तिकं स्वर्गीयदूतानां द्वादशवाहिनीतोऽधिकं प्रदितुयात् मया तमुद्दिश्येदानीमेव तथा प्रार्थयितुं न शक्यते, त्वया किमित्थं ज्ञायते? ⁵⁴ तथा सतीत्यं घटिष्यते धर्मपुस्तकस्य यदिदं वाक्यं तत् कथं सिध्येत? ⁵⁵ तदानीं यीशुर्जननिवहं जगाद, यूयं अङ्गायष्टीन् आदाय मां किं यौरं धर्नुमायाताः? अहं प्रत्यहं युष्माभिः साकमुपविश्य समुपादिशं, तदा मां नाधरत; ⁵⁶ किन्तु भविष्यद्वादिनां वाक्यानां संसिद्धये सर्व्वमेतदभूत्। तदा सर्व्वे शिष्यास्तं विहाय पलायन्त।⁵⁷ अनन्तरं ते मनुजा यीशुं धृत्वा यत्राध्यापकप्राञ्चः परिषदं कुर्वन्त उपाविशन् तत्र कियङ्गानामकमडायाजकस्यान्तिकं निन्युः।⁵⁸ किन्तु शेषे किं भविष्यतीति वेत्तुं पितरो दूरे तत्पश्चाद् प्रजित्वा मडायाजकस्याट्टालिकां प्रविश्य दासैः सङ्घित उपाविशत्।⁵⁹ तदानीं प्रधानयाजकप्रायिनामन्त्रिणः सर्व्वे यीशुं हन्तुं मृषासाक्ष्यम् अवलिप्तन्त, ⁶⁰ किन्तु न लेभिरे। अनेकेषु मृषासाक्षिष्वागतेष्वपि तत्र प्रापुः।⁶¹ शेषे द्वौ मृषासाक्षिष्वावागत्य जगदतुः, पुमानयमकथयत्, अहमीश्वरमन्दिरं भक्त्या दिनत्रयमध्ये तन्निर्मातुं शक्नोमि।⁶² तदा मडायाजक उत्थाय यीशुम् अवादीत्। त्वं किमपि न प्रतिवदसि? त्वामधि किमेते साक्ष्यं वदन्ति? ⁶³ किन्तु यीशुर्भौनीभूय तस्यौ। ततो मडायाजक उक्तवान्, त्वाम् अमरेश्वरानाम्ना शपयामि, त्वमीश्वरस्य पुत्रोऽभिषिक्तो भवसि

नवेति वद।⁶⁴ यीशुः प्रत्यवदत्, त्वं सत्यमुक्तवान्; अहं युष्मान् तथ्यं वदामि, एतः परं मनुजसुतं सर्वशक्तिमतो दक्षिणपार्श्वे स्थातुं गणरास्थं जलधरा-
नारुह्यायान्तं वीक्षध्वे।⁶⁵ तदा मडायाजको निजवसनं छित्त्वा जगाद, अेष ईश्वरं निन्दितवान्, अस्माकमपरसाक्ष्येण किं प्रयोजनं? पश्यत, यूयमेवास्या-
स्याद् ईश्वरनिन्दां श्रुतवन्तः,⁶⁶ युष्माभिः किं विविच्यते? ते प्रत्य्यूयुः, वधाडाडयं।⁶⁷ ततो लोकेस्तदास्ये निष्ठीवितं केचित् प्रतलमाहृत्य केचिय्य यपेटमाह-
ृत्य अभाषिरे,⁶⁸ हे प्रीष्ट त्वां कश्चपेटमाहृतवान्? एति गणायित्वा वदास्मान्।⁶⁹ पितरो बहिरङ्गन उपविशति, तदानीमेका दासी तमुपागत्य अभाषे, त्वं
गालीलीययीशोः सद्यस्त्रयेकः।⁷⁰ किन्तु स सर्वेषां समक्षम् अनङ्गीकृत्यावादीत्, त्वया यदुच्यते, तदर्थमहं न वेक्षि।⁷¹ तदा तस्मिन् बहिरङ्गितं गते ऽन्या दा-
सी तं निरीक्ष्य तत्रत्यजानानवदत्, अयमपि नासरतीययीशुना सार्द्धम् आसीत्।⁷² ततः स शपथेन पुनरनङ्गीकृत्य कथितवान्, तं नरं न परिचिनोमि।⁷³ क्ष-
णात् परं तिष्ठन्तो जना अत्ये पितरम् अवदन्, त्वमवश्यं तेषामेक एति त्वदुच्यारणमेव धोतयति।⁷⁴ किन्तु सोडभिषाय कथितवान्, तं जनं नाहं परिचि-
नोमि, तदा सपदि कुक्कुटो रुराव।⁷⁵ कुक्कुटरवात् प्राक् त्वं मां त्रिरपाहोष्यसे, येषा वाग् यीशुनावादि तां पितरः संस्मृत्य बहिरित्वा भेदाद् भृशं यकन्द।

27 प्रभाते ज्ञाते प्रधानयाजकलोकाप्रायीना यीशुं हन्तुं तत्रतिक्कलं मन्त्रयित्वा² तं बद्ध्वा नीत्वा पन्तीयपीलाताप्याधिपे समर्पयामासुः।³ ततो यीशोः
परकरेवर्षयिता यिडूदास्तत्रापादाडडाजां विदित्वा सन्तप्तमनाः प्रधानयाजकलोकाप्रायीनानां समक्षं तार्खीशन्मुद्राः प्रतिदायावादीत्,⁴ अतन्निरागो-
नरप्रापारकरार्पात् कलुषं कृतवानहं। तदा त उदितवन्तः, तेनास्माकं किं? त्वया तद् बुध्यताम्।⁵ ततो यिडूदा मन्दिमथ्ये ता मुद्रा निक्षिप्य प्रस्थितवान्
एत्वा य स्वयमात्मानमुद्धबन्ध।⁶ पश्चात् प्रधानयाजकास्ता मुद्रा आदाय कथितवन्तः, अंता मुद्राः शोषितमूढ्यं तस्माद् भाएडागारे न निधातव्याः।⁷ अन-
न्तरं ते मन्त्रयित्वा विदेशिनां श्मशानस्थानाय ताभिः कुलावस्य क्षेत्रमकीर्णम्।⁸ अतोऽद्यापि तत्स्थानं रक्तक्षेत्रं वदन्ति।⁹ एत्थं सति एस्त्रायेलीयसन्तानै
र्यस्य मूढ्यं निरुपितं, तस्य त्रिंशन्मुद्रामानं मूढ्यं¹⁰ मां प्रति परमेश्वरस्यादेशात् तेभ्य आदीयत, तेन य कुलावस्य क्षेत्रं क्रीतमिति यद्वयनं यिरिमियभविष्य-
द्वादिना प्रोक्तं तत् तदासिध्यत्।¹¹ अनन्तरं यीशौ तदधिपतेः सम्भुप उपतिष्ठति स तं पप्रच्छ, त्वं किं यिडूदीयानां राजा? तदा यीशुस्तमवदत्, त्वं सत्यमु-
क्तवान्।¹² किन्तु प्रधानयाजकप्रायीनैरभियुक्तेन तेन किमपि न प्रत्यवादि।¹³ ततः पीलातेन स उदितः, एमे त्वत्प्रतिक्कलतः कति कति साक्ष्यं ददति, तत् त्वं
न शृणोषि? तदापि स तेषामेकस्यापि वयस उत्तरं नोदितवान्; तेन सोडधिपति मंडायित्रं विदाभास।¹⁵ अन्यय्य तन्महकावेडधिपतेरेतादृशी रातिरा-
सीत्, प्रजा यं कञ्चन बन्धिं न याचन्ते, तमेव स मोचयतीति।¹⁶ तदानीं बरब्बानामा कश्चित् प्यातबन्ध्यासीत्।¹⁷ ततः पीलातस्तत्र मिलितान् लोकान्
अपृच्छत्, अेष बरब्बा बन्धी प्रीष्टविष्यातो यीशुश्चैतयोः कं भोययिष्यामि? युष्माकं किमीप्सितं? तैरीष्यया स समर्पित एति स ज्ञातवान्।¹⁹ अपरं
वियारासनोपवेशनकाले पीलातस्य पत्नी भृत्यं प्रदित्य तस्मै कथयामास, तं धार्मिकमनुजं प्रति त्वया किमपि न कर्त्तव्यं; यस्मात् तत्कृतेऽद्याहं स्वप्ने प्रभूत-
कृष्टमलमे।²⁰ अनन्तरं प्रधानयाजकप्रायीना बरब्बां याचित्वादातुं यीशुश्च हन्तुं सकललोकान् प्रावर्त्तयन्।²¹ ततोऽधिपतिस्तान् पृष्टवान्, अेतयोः कमहं
भोययिष्यामि? युष्माकं केच्छा? ते प्रोयु बरब्बां।²² तदा पीलातः पप्रच्छ, तर्हि यं प्रीष्टं वदन्ति, तं यीशुं किं करिष्यामि? सर्वे कथयामासुः, स कुशेन वि-
ध्यतां।²³ ततोऽधिपतिरवादीत्, कुतः? किं तेनापराद्धं? किन्तु ते पुनरुचै जगद्; स कुशेन विध्यतां।²⁴ तदा निजवाक्यमग्राह्यमभूत्, कलहश्चाप्यभूत्, पी-
लात एति विलोक्य लोकानां समक्षं तोयमादाय करौ प्रक्षाल्यावोयत्, अेतस्य धार्मिकमनुष्यस्य शोषितपाते निर्दोषोऽहं, युष्माभिरेव तद् बुध्यतां।²⁵ तदा
सर्वाः प्रजाः प्रत्यवोयन्, तस्य शोषितपातापराधोऽस्माकम् अस्मत्सन्तानानाञ्चोपरि भवतु।²⁶ ततः स तेषां समीपे बरब्बां भोययामास यीशुन्तु कषा-
भिराहृत्य कुशेन वेधितुं समर्पयामास।²⁷ अनन्तरम् अधिपतेः सेना अधिपते गर्ुडं यीशुमानीय तस्य समीपे सेनासमूहं संजगद्;।²⁸ ततस्ते तस्य वसनं
भोययित्वा कृषालोडितवर्णवसनं परिधापयामासुः।²⁹ कएटकानां मुकुटं निर्माय तच्छिरसि ददुः, तस्य दक्षिणकरे वेत्रमेकं दत्त्वा तस्य सम्भुपे ज्ञानूनि पातयि-
त्वा, हे यिडूदीयानां राजन्, तुभ्यं नम एत्युक्त्वा तं तिरश्चक्रुः,³⁰ ततस्तस्य गात्रे निष्ठीवं दत्त्वा तेन वेत्रेण शिर आजघ्नुः।³¹ एत्थं तं तिरस्कृत्य तद् वसनं
भोययित्वा पुनर्निजवसनं परिधापयामासुः, तं कुशेन वेधितुं नीतवन्तः।³² पश्चात्ते बहिरुयं कुरीणीयं शिमोन्नामकमेकं विलोक्य कुशं वोढे तमादितरे।³³ अन-
न्तरं गुल्गुत्ताम् अर्थात् शिरस्कपालनामकस्थानम् पस्थाय ते यीशवे पित्तमिश्रिताम्बरसं पातुं ददुः,³⁴ किन्तु स तमास्वाद्य न पपी।³⁵ तदानीं ते तं कुशेन सं-
विध्य तस्य वसनानि गुटिकापातेन विभज्य जगद्; तस्मात्, विभजन्तेऽधरीयं मे ते मनुष्याः परस्परं। मद्गुत्तरीयवस्त्रार्थं गुटिकां पातयन्ति य। यदेतद्व-
यनं भविष्यद्वादिभिरुक्तमासीत्, तदा तद् असिध्यत्,³⁶ पश्चात् ते तत्रोपविश्य तद्रक्षणकर्त्तव्यं नियुक्तास्तस्युः।³⁷ अपरम् अेष यिडूदीयानां राजा यीशु-
रित्यपवादलिपिपत्रं तच्छिरसि ओर्द्वे योजयामासुः।³⁸ ततस्तस्य वामे दक्षिणे य द्वौ यैरौ तेन साकं कुशेन विविधुः।³⁹ तदा पान्था निजशिरो लाडयित्वा
तं निन्दन्तो जगद्;,⁴⁰ हे ईश्वरमन्दिभञ्जक दिनत्रये तन्निर्मातः स्वं रक्ष, येत्त्वमीश्वरसुतस्तर्हि कुशादवरोड।⁴¹ प्रधानयाजकाध्यापकप्रायीनाश्च तथा तिर-
स्कृत्य जगद्;,⁴² सोऽन्यजानानावत्, किन्तु स्वमवितुं न शक्नोति। यदीस्त्रायेलो राजा भवेत्, तर्हीदानीमेव कुशादवरोडतु, तेन तं वयं प्रत्येष्यामः।⁴³ स
ईश्वरं प्रत्याशामकरोत्, यदीश्वरस्तस्मिन् सन्तुष्टस्तर्हीदानीमेव तमेवत्, यतः स उक्तवान् अहमीश्वरसुतः।⁴⁴ यौ स्तेनौ साकं तेन कुशेन विद्धौ तौ तद्वदेव तं
निन्दन्तुः।⁴⁵ तदा द्वितीययामात् तृतीययामं यावत् सर्वदेशे तमिरे अबूव,⁴⁶ तृतीययामे "अेली अेली लामा शिवक्तनी", अर्थात् मदीश्वर मदीश्वर कुतो
मामत्याक्षीः? यीशुरुचैरिति जगाद।⁴⁷ तदा तत्र स्थिताः केचित् तत् श्रुत्वा अभाषिरे, अयम् अेलियमाडूयति।⁴⁸ तेषां मध्याद् अेकः शीघ्रं गत्वा स्पञ्जं
गृहीत्वा तत्राम्बरसं दत्त्वा नलेन पातुं तस्मै ददौ।⁴⁹ एतरेऽकथयन् तिष्ठत, तं रक्षितुम् अेलिय आयाति नवेति पश्यामः।⁵⁰ यीशुः पुनरुचैराडूय प्राणान्
जडौ।⁵¹ ततो मन्दिरस्य विच्छेदवसनम् ओर्द्वेवाद्यो यावत् छिद्यमानं द्विधाभवत्,⁵² भूमिश्चकम्पे भूधरोव्यदीर्यत य। श्मशाने मुक्ते भूरिपुण्यवतां सु-
प्तदेहा उदतिष्ठन्,⁵³ श्मशानाद् बहिरुयं तदुत्थानात् परं पुण्यपुरं गत्वा बडुजानान् दर्शयामासुः।⁵⁴ यीशुरक्षायान् नियुक्तः शतसेनापतिस्तत्सङ्गिनश्च ता-
दृशीं लूकम्पादिघटानां दृष्ट्वा भीता अवदन्, अेष ईश्वरपुत्रो भवति।⁵⁵ या बडुयोषितो यीशुं सेवमाना गालीलस्तत्पश्चादागतस्तासां मध्ये⁵⁶ मगदलीनी
मरियम् याकूब्योश्यो माता या मरियम् सिबदियपुत्रयो माता य योषित अंता दूरे तिष्ठन्त्यो ददृशुः।⁵⁷ सन्ध्यायां सत्यम् अरिमथियानगरस्य यूषङ्नामा
धनी मनुजो यीशोः शिष्यत्वात्⁵⁸ पीलातस्य समीपं गत्वा यीशोः कायं ययाये, तेन पीलातः कायं दातुम् आदितेश।⁵⁹ यूषङ् तकायं नीत्वा शुचिवस्त्रेणा-
च्छाद्य⁶⁰ स्वार्थं शैले यत् श्मशानं यजान, तन्मध्ये तकायं निधाय तस्य द्वारि वृद्धत्वाषाणं ददौ।⁶¹ किन्तु मगदलीनी मरियम् अन्यमरियम् अंते स्त्रियो तत्र
श्मशानसम्भुप उपविशितुः।⁶² तदनन्तरं निस्तारोत्सवस्यायोजनदिनात् परेऽहनि प्रधानयाजकाः डिङ्गिनिश्च मिलित्वा पीलातमुपागत्याकथयन्,⁶³ हे
मडेच्छ स प्रतारको ज्वन अकथयत्, दिनत्रयात् परं श्मशानाद्दुत्थास्यामि तद्राक्यं स्मरामो वयं;⁶⁴ तस्मात् तृतीयदिनं यावत् तत् श्मशानं रक्षितुमादिशतु,
नोयेत् तच्छिष्या यामिन्यामागत्य तं हत्वा लोकान् वदिष्यन्ति, स श्मशानाद्दुदतिष्ठत्, तथा सति प्रथमन्तः शेषीयन्तान् मंडती भविष्यति।⁶⁵ तदा पी-
लात अवादीत्, युष्माकं समीपे रक्षिगण आस्ते, यूयं गत्वा यथा साध्यं रक्षयत।⁶⁶ ततस्ते गत्वा तद्दूरापपाषाणं मुद्राङ्कितं कृत्वा रक्षिगणं नियोज्य श्मशा-
नं रक्षयामासुः।

28 ततः परं विश्रामवारस्य शेषे सप्ताहप्रथमदिनस्य प्रभोते ज्ञाते मगदलीनी मरियम् अन्यमरियम् य श्मशानं द्रष्टुमागता।² तदा मडान् लूकम्पोडभ-
वत्; परमेश्वरीयदूतः स्वर्गादवरुह्य श्मशानद्वारात् पाषाणमपसार्य तदुपर्युपविवेश।³ तद्वदनं विद्युद्धत् तेजोमयं वसनं डिमशुभ्रत्।⁴ तदानीं
रक्षिगणस्तद्गयात् कम्पिता भूतवद् अबूवः।⁵ स दूतो योषितो जगाद, यूयं मा लैष्ट, कुशाडतयीशुं भूगयध्वे तदहं वेक्षि।⁶ सोऽत्र नास्ति, यथावदत् तथोत्थित-
वान्; अेतत् प्रभोः शयनस्थानं पश्यत।⁷ तूर्णं गत्वा तच्छिष्यान् एति वदत्, स श्मशानाद् उदतिष्ठत्, युष्माकमग्रे गालीलं यास्यति यूयं तत्र तं वीक्षिष्य-
ध्वे, पश्यताहं वार्त्ताभिमां युष्मानवादिषं।⁸ ततस्ता भयात् मडानन्दाश्च श्मशानात् तूर्णं बहिरुयं तच्छिष्यान् वार्त्ता वक्तुं धावितवत्यः। किन्तु शिष्यान्
वार्त्ता वक्तुं यान्ति, तदा यीशु दर्शनं दत्त्वा ता जगाद,⁹ युष्माकं कल्याणं भूयात्, ततस्ता आगत्य तत्पादयोः पतित्वा प्रणमुः।¹⁰ यीशुस्ता अवादीत्, मा

बिभीत, यूयं गत्वा मम भ्रातृन् गालीलं यातुं वदत, तत्र ते मां द्रक्ष्यन्ति।¹¹ स्त्रियो गच्छन्ति, तदा रक्षिणां केचित् पुरं गत्वा यद्यद् घटितं तत्सर्वं प्रधानया-
 जकान् ज्ञापितवन्तः।¹² ते प्राचीनैः समं संसदं कृत्वा मन्त्रयन्तो बडुमुद्राः सेनाभ्यो दत्त्वावदन्, ¹³ अस्मासु निद्रितेषु तच्छिष्या यामिन्यामागत्य तं हत्वान-
 यन्, एति यूयं प्रयास्यत।¹⁴ यद्येतदधिपतेः श्रोत्रगोयरीभवेत्, तर्हि तं बोधयित्वा युष्मानविष्यामः।¹⁵ ततस्ते मुद्रा गृहीत्वा शिक्षानुरूपं कर्म यक्नुः, यिद्धी-
 यानां मध्ये तस्याद्यापि किंवदन्ती विद्यते।¹⁶ अत्रैकादश शिष्या यीशुनिर्पितागालीलस्याद्रिं गत्वा ¹⁷ तत्र तं संवीक्ष्य प्रणोमुः, किन्तु केचित् सन्दिग्धवन्तः।
¹⁸ यीशुस्तेषां समीपमागत्य व्याहृतवान्, स्वर्गमेदिन्योः सर्वाधिपतित्वभारो मय्यर्पित आस्ते।¹⁹ अतो यूयं प्रयाय सर्वदेशीयान् शिष्यान् कृत्वा पितुः पुत्र-
 स्य पवित्रस्यात्मनश्च नाम्ना तानवगाह्यत; अहं युष्मान् यद्यदादिशं तदपि पालयितुं तानुपादिशत।²⁰ पश्यत, जगदन्तं यावत् सदाहं युष्माभिः साकं ति-
 ष्ठामि। एति।

मार्कलिपितः सुसंवादः

1 ईश्वरपुत्रस्य यीशुप्रीष्टस्य सुसंवादादरम्भः। 2 भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु लिपिरित्यमास्ते, पश्य स्वकीयदूतन्तु तवाग्रे प्रेषयाम्यहम्। गत्वा त्वदीयप-
न्थानं स हि परिष्करिष्यति। 3 "परमेशस्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्वतः। तस्य राजपथञ्चैव समानं कुरुताधुना।" इत्येतत् प्रान्तरे वाक्यं वदतः
कस्यचिद्रवः। 4 सञ्चैव योऽहं प्रान्तरे मञ्जितवान् तथा पापमार्जननिमित्तं मनोव्यावर्तकमञ्जितस्य कथाञ्च प्रचारितवान्। 5 ततो यिहुदादेशयिज्ञासालमन-
गरनिवासिनः सर्वे लोका बहिर्भूत्वा तस्य समीपमागत्य स्वानि स्वानि पापान्यङ्गीकृत्य यदननद्यां तेन मञ्जिता बभूवुः। 6 अस्य योऽहं परिधेयानि क-
मेलकलोमञ्जानि, तस्य कटिबन्धनं यर्मन्जातम्, तस्य भक्ष्याणि य शूककीटा वन्यमधूनि यासन्। 7 स प्रचारयन् कथयाञ्चक, अहं नम्रीभूय यस्य पादुकाबन्धनं
मोययितुमपि न योग्योस्मि, तादृशो मत्तो गुरुतर अकः पुरुषो मत्पश्चादागच्छति। 8 अहं युष्मान् जले मञ्जितवान् किन्तु स पवित्र आत्मानि संमञ्ज-
यिष्यति। 9 अपरञ्च तस्मिन्नेव काले गालीलप्रदेशस्य नासरद्ग्रामाद् यीशुरागत्य योऽहं यदननद्यां मञ्जितोऽभूत्। 10 स जलाद्दुत्थितमात्रो मेघद्वारं मुक्तं
कपोतवत् स्वस्थोपरि अवरोहन्तमात्मानञ्च दृष्टवान्। 11 त्वं मम प्रियः पुत्रस्त्वय्येव मममहासन्तोषं एयमाकाशीया वाणी बभूव। 12 तस्मिन् काले आत्मा
तं प्रान्तरमध्ये निनाय। 13 अथ स यत्वारिंशदिनानि तस्मिन् स्थाने वन्यपशुभिः सह तिष्ठन् शैताना परीक्षितः; पश्चात् स्वर्गीयदूतास्तं सिषेविरै। 14 अन-
न्तरं योऽहं बन्धनालये बद्धे सति यीशु गालीलप्रदेशमागत्य ईश्वरराज्यस्य सुसंवादे प्रचारयन् कथयामास, 15 कालः सम्पूर्णं ईश्वरराज्यञ्च समीपमागतं;
अतोऽहं तं यथं मनांसि व्यावर्तयध्वं सुसंवादे य विश्वासित। 16 तदनन्तरं स गालीलीयसमुद्रस्य तीरे गच्छन् शिमोन् तस्य भ्राता अन्द्रियनामा य एभौ द्वौ
जनौ मत्स्यधारिणौ सागरमध्ये जालं प्रक्षिपन्तौ दृष्ट्वा तावदत्, 17 युवां मम पश्चादागच्छतं, युवामहं मनुष्यधारिणौ करिष्यामि। 18 ततस्तौ तत्क्षणांमेव
जालानि परित्यज्य तस्य पश्चात् जग्मतुः। 19 ततः परं तत्स्थानात् किञ्चिद् दूरं गत्वा स सिवदीपुत्रयाङ्गु तद्भ्रातृयोऽहं य एभौ नौकायां जालानां जाल-
मुद्धारयन्तौ दृष्ट्वा तावाहूयत्। 20 ततस्तौ नौकायां वेतनभुग्भिः सहितं स्वपितरं विहाय तत्पश्चादीयतुः। 21 ततः परं कङ्कर्णाङ्गुनामकं नगरमुपस्थाप्य स वि-
श्रामदिवसे भोजनग्रहं प्रविश्य समुपदिदेश। 22 तस्योपदेशाल्लोका आश्चर्यं मेनिरे यतः सोऽध्यापकाएव नोपदिशन् प्रभाववानिव प्रोपदिदेश। 23 अपरञ्च
तस्मिन् भोजनगृहे अपवित्रभूतेन ग्रस्त अको मानुष आसीत्। स यीत्शब्दं कृत्वा कथयाञ्चक 24 भो नासरतीय यीशो त्वमस्मान् त्यज, त्वया सडास्माकं कः
सम्बन्धः? त्वं किमस्मान् नाशयितुं समागतः? त्वमीश्वरस्य पवित्रलोकं इत्यहं ज्ञानामि। 25 तदा यीशुस्तं तर्जयित्वा जगाद तूष्णीं भव एतो बहिर्भव य।
26 ततः सोऽपवित्रभूतस्तं सम्पीड्य अत्युच्चैश्चैकृत्य निर्जगाम। 27 तेनैव सर्वं यमदृश्य परस्परं कथयाञ्चक्रे, अहो किमिदं? कीदृशोऽयं नव्य उपदेशः?
अनेन प्रभावेनापवित्रभूतेष्वज्ञापितेषु ते तदाज्ञानवर्तिनो भवन्ति। 28 तदा तस्य यशो गालीलश्चतुर्दिक्स्थसर्वदेशान् व्याप्नोत्। 29 अपरञ्च ते भोजनगृ-
हाद् बहिर्भूत्वा याङ्गुयोऽहं सहा शिमोन् आन्द्रियस्य य निवेशनं प्रविशुः। 30 तदा पितरस्य श्वश्रुर्वरपीडिता शय्यायामास्त एति ते तं ऋटिति वि-
ज्ञापयाञ्चकः। 31 ततः स आगत्य तस्या हस्तं धृत्वा तामुदस्थापयत्; तदैव तां ज्वरोऽत्याक्षीत् ततः परं सा तान् सिषेवे। 32 अथास्तं गते रवौ सन्ध्याकाले
सति लोकास्तत्समीपं सर्वान् रोगिणो भूतधृताश्च समानिन्युः। 33 सर्वे नागरिका लोका द्वारि संमिलिताश्च। 34 ततः स नानाविधरोगिणो बहून् मनुजान-
रोगिणश्चकार तथा बहून् भूतान् त्याज्याञ्चकार तान् भूतान् किमपि वाक्यं वक्तुं निषिषेध य यतोऽहं तस्ते तमजानन्। 35 अपरञ्च सोऽतिप्रत्यूषे वस्तुतस्तु
रान्निशेषे समुत्थाय बहिर्भूय निर्जनं स्थानं गत्वा तत्र प्रार्थयाञ्चक्रे। 36 अनन्तरं शिमोन् तत्सङ्गिनश्च तस्य पश्चाद् गतवन्तः। 37 तद्देशं प्राप्य तमवदन् सर्वे
लोकास्तं मृगयन्ते। 38 तदा सोऽकथयत् आगच्छत वयं समीपस्थानि नगराणि यामः, यतोऽहं तत्र कथां प्रचारयितुं बहिरागमम्। 39 अथ स तेषां गाली-
लप्रदेशस्य सर्वेषु भोजनगृहेषु कथाः प्रचारयाञ्चक्रे भूतानत्याज्याञ्चक्रे। 40 अनन्तरमेकः कुष्ठी समागत्य तत्सम्भुषे ज्ञानुपातं विनयञ्च कृत्वा कथितवान् यद्दि
भवान् एच्छति तर्हि मां परिष्कर्तुं शक्नोति। 41 ततः कृपालु यीशुः करौ प्रसार्य तं स्पष्ट्वा कथयामास 42 ममेच्छा विद्यते त्वं परिष्कृतो भव। अतत्कथायाः
कथनमात्रात् स कुष्ठी रोगान्मुक्तः परिष्कृतोऽभवत्। 43 तदा स तं विसृजन् गाढमादिश्य जगाद 44 सावधानो भव कथामिमां कमपि मा वद; स्वात्मानं या-
जकं दर्शय, लोकेभ्यः स्वपरिष्कृतेः प्रमाणादानाय मूसाणिर्णीतं यद्दानं तद्दृश्यञ्च य। 45 किन्तु स गत्वा तत् कर्म इत्थं विस्तार्य प्रचारयितुं प्रारंभे तेनैव
यीशुः पुनः सप्रकाशं नगरं प्रवेष्टुं नाशक्नोत् ततोऽहं ततोऽहं बहिः काननस्थाने तस्यो; तथापि यतुर्दिग्भ्यो लोकास्तस्य समीपमाययुः।

2 तदनन्तरं यीशै कतिपयदिनानि विलम्ब्य पुनः कङ्कर्णाङ्गुनगरं प्रविष्टे स गृह आस्त एति किंवदन्त्या तत्क्षणां तत्समीपं बहवो लोका आगत्य समुपत-
स्थुः, 2 तस्माद् गृहमध्ये सर्वेषां कृते स्थानं नाभवद् द्वारस्य यतुर्दिक्वपि नाभवत्, तत्काले स तान् प्रति कथां प्रचारयाञ्चक्रे। 3 ततः परं लोकाश्चतुर्भि
र्मानवैरेकं पक्षाघातिनं वाडयित्वा तत्समीपम् आनिन्युः। 4 किन्तु जनानां बहुत्वात् तं यीशोः सम्भुषमानेतुं न शक्नुवन्तो यस्मिन् स्थाने स आस्ते तद्दुपरि-
गृहपृष्ठं अनित्वा छिद्रं कृत्वा तेन मार्गोऽस्य पक्षाघातिनम् अवरोडयामासुः। 5 ततो यीशुस्तेषां विश्वासं दृष्ट्वा तं पक्षाघातिनं बलापे ढे वत्स तव
पापानां मार्जनं भवतु। 6 तदा किन्तोऽध्यापकास्तत्रोपविशन्तो मनोभिर्वितर्कयाञ्चक्रे, अेष मनुष्य अेतादृशीमीश्वरनिन्दां कथां कुतः कथयति? 7 ईश्वरं विना
पापानि मार्जुं कस्य सामर्थ्यम् आस्ते? 8 इत्थं ते वितर्कयन्ति यीशुस्तत्क्षणां मनसा तद् बुद्ध्वा तानवदद् यूयमन्तःकरणैः कुत अेतानि वितर्कयथ? 9 तदनन्तरं
यीशुस्तत्स्थानात् पुनः समुद्रतटे ययौ; लोकिनवडे तत्समीपमागते स तान् समुपदिदेश। 10 किन्तु पृथिव्यां पापानि मार्जुं मनुष्यपुत्रस्य सामर्थ्यमस्ति, अेतद्
युष्मान् ज्ञापयितुं (स तस्मै पक्षाघातिने कथयामास) 11 उत्तिष्ठ तव शय्यां गृहीत्वा स्वगृहं याहि, अहं त्वामिदम् आज्ञापयामि। 12 ततः स तत्क्षणां
उत्थाय शय्यां गृहीत्वा सर्वेषां साक्षात् जगाम; सर्वे विस्मिता अेतादृशं कर्म वयम् कदापि नापश्याम, एमां कथां कथयित्वेश्वरं धन्यमब्रुवन्। 13 तदनन्तरं
यीशुस्तत्स्थानात् पुनः समुद्रतटे ययौ; लोकिनवडे तत्समीपमागते स तान् समुपदिदेश। 14 अथ गच्छन् करसञ्चयगृहं उपविष्टम् आङ्गीयपुत्रं लेविं दृष्ट्वा
तमाहूय कथितवान् मत्पश्चात् त्वामामच्छ ततः स उत्थाय तत्पश्चाद् ययौ। 15 अनन्तरं यीशो तस्य गृहे लोकिनुम् उपविष्टे बहवः करमञ्चायिनः पापिनश्च
तेन तस्मिन्नेव सङ्घोपविशुः, यतो बहवस्तत्पश्चादाजग्मुः। 16 तदा स करमञ्चायिभिः पापिभिश्च सह जादति, तद् दृष्ट्वाध्यापकाः किंरुशिनश्च तस्य
शिष्यान्तुः करमञ्चायिभिः पापिभिश्च सङ्घं कुतो लुंक्ते पिवति य? 17 तद्वाक्यं श्रुत्वा यीशुः प्रत्युवाच, अरोगिलोकानां चिकित्सकं प्रयोजनं नास्ति, किन्तु
रोगिणामेव; अहं धार्मिकानां हानुं नागतः किन्तु मनो व्यावर्तयितुं पापिन अेव। 18 ततः परं योऽहं किंरुशिनाञ्चोपवासायारिशिष्या यीशोः समीपम् आग-
त्य कथयामासुः, योऽहं किंरुशिनाञ्च शिष्या उपवसन्ति किन्तु भवतः शिष्या नोपवसन्ति किं कारणमस्य? 19 तदा यीशुस्तान् बलापे यावत् कालं सञ्चिभिः
सह कन्याया वरस्तिष्ठति तावत्कालं ते किमुपवस्तुं शक्नुवन्ति? यावत्कालं वरस्तेः सह तिष्ठति तावत्कालं त उपवस्तुं न शक्नुवन्ति। 20 यस्मिन् काले तेभ्यः
सकाशाद् वरो नेष्यते स काल आगच्छति, तस्मिन् काले ते जना उपवस्यन्ति। 21 कोपि जनः पुरातनवस्त्रे नूतनवस्त्रं न सीव्यति, यतो नूतनवस्त्रेण सह

सेवने कृते ञ्जोर्णं वस्त्रं छिद्यते तस्मात् पुन र्भङ्गं छिद्रं जायते।²² कोपि ज्ञनः पुरातनकुतूषु नूतनं द्राक्षारसं न स्थापयति, यतो नूतनद्राक्षारसस्य तेजसा ताः कुत्वो विदीर्यन्ते ततो द्राक्षारसश्च पतति कुत्वश्च नश्यन्ति, अतश्च नूतनद्राक्षारसो नूतनकुतूषु स्थापनीयः।²³ तदनन्तरं यीशु र्यदा विश्रामवारे शस्यक्षेत्रेण गच्छति तदा तस्य शिष्या गच्छन्तः शस्यमञ्जरीश्लेषं प्रवृत्ताः।²⁴ अतः किंरुशिनी यीशवे कथयामासुः पश्यतु विश्रामवासरे यत् कर्म न कर्तव्यं तद् एभे कुतः कुर्वन्ति? ²⁵ तदा स तेभ्योऽकथयत् दायूद् तत्संज्ञिनश्च भक्ष्याभावात् क्षुधिताः सन्तो यत् कर्म कृतवन्तस्तत् किं युष्माभिर् न पठितम्? ²⁶ अबिधायानामिके मडायान्कटां कुर्वन्ति स कथमीश्वरस्यावासं प्रविश्य ये दर्शनीयपूपा याञ्जकान् विनान्यस्य कस्यापि न भक्ष्यास्तानेव ब्रुमुञ्जे सङ्ग्लोकेभ्योऽपि ददौ।

²⁷ सोऽपरमपि जगाद, विश्रामवारी मनुष्यार्थमेव निरूपितोऽस्ति किन्तु मनुष्यो विश्रामवारार्थं नैव। ²⁸ मनुष्यपुत्रो विश्रामवारस्यापि प्रभुरास्ते।

3 अनन्तरं यीशुः पुन र्भञ्जनगुहं प्रविष्टस्तस्मिन् स्थाने शुष्कस्त अंको मानव आसीत्।² स विश्रामवारे तमरोगिणं करिष्यति नवत्यत्र बडवस्तम् अपवदितुं छिद्रमपेक्षितवन्तः।³ तदा स तं शुष्कस्तं मनुष्यं जगाद मध्यस्थाने त्वमुत्तिष्ठ।⁴ ततः परं स तान् पप्रच्छ विश्रामवारे छितमछितं तथा छि प्राणरक्षा वा प्राणनाश अेषां मध्ये किं करणीयं? किन्तु ते निःशब्दास्तस्युः।⁵ तदा स तेषामन्तःकरणानां काठिन्याद्धेतो दुःषितः क्रोधात् यत्किं दृशो दृष्टवान् तं मानुषं गदितवान् तं छस्तं विस्तारय, ततस्तेन छस्ते विस्तृते तद्धस्तोऽन्यछस्तवद् अरोगो जातः।⁶ अथ किंरुशिनीः प्रस्थाप्य तं नाशयितुं छेरोदीयैः सड मन्त्रयितुमारोभिरे।⁷ अतश्च यीशुस्तत्स्थानं परित्यज्य शिष्यैः सड पुनः सागरसमीपं गतः; ⁸ ततो गालीव्यिडूदा-यिश्शालम्-छेदोम्-यर्दन्नदीपार-स्थानेभ्यो लोकसमूहस्तस्य पश्चाद् गतः; तदन्यः सोरसीदनोः समीपवासिलोकसमूहश्च तस्य मडकर्मणां वार्त्तं श्रुत्वा तस्य सन्निधिमागतः।⁹ तदा लोकसमूहश्चेत् तस्योपरि पतति छत्याशङ्क्य स नावमेकां निकटे स्थापयितुं शिष्यानाद्वेषवान्।¹⁰ यतोऽनेकमनुष्याणामारोग्यकरणार्थं व्याधिग्रस्ताः सर्व्वे तं स्प्रष्टुं परस्परं बलेन यत्नवन्तः।¹¹ अपरञ्च अपवित्रभूतास्तं दृष्ट्वा तस्यरण्योः पतित्वा प्रोयैः प्रोयुः, त्वमीश्वरस्य पुत्रः।¹² किन्तु स तान् दृढम् आज्ञाप्य स्वं परियायितुं निषिद्धवान्।¹³ अनन्तरं स पर्व्वतमारुह्य यं यं प्रतिच्छा तं तमाहूतवान् ततस्ते तत्समीपमागताः।¹⁴ तदा स द्वादशजानान् स्वेन सड स्थातुं सुसंवाहप्रचाराय प्रेरिता भवितुं ¹⁵ सर्व्वप्रकारव्याधीनां शमनकरणाय प्रभावं प्राप्तुं भूतान् त्याजयितुञ्च नियुक्तवान्।¹⁶ तेषां नामानीमानि, शिमोन् सिवदि-पुत्रो ¹⁷ याङ्गु तस्य भ्राता योडन् य आन्द्रियः झिलिपो बर्थलमयः, ¹⁸ मथी थोमा य आल्कीयपुत्रो याङ्गु थदीयः किनानीयः शिमोन् यस्तं परछस्तेष्वपि-प्यति स छेकरियोतीयिडूदाश्च।¹⁹ स शिमोने पितर छत्युपनाम ददौ याङ्गुव्योडन्-भ्यां य विनैरिगिश् अर्थतो मेघनादपुत्रावित्युपनाम ददौ।²⁰ अनन्तरं ते निवेशनं गताः, किन्तु तत्रापि पुनर्भङ्गान् ज्ञनसमागमो ऽभवत् तस्मात्ते भोक्तुमध्यवकाशं न प्राप्ताः।²¹ ततस्तस्य सुहृद्वोका एभां वार्त्तां प्राप्य स छतज्ञानो-भूद् छति कथां कथयित्वा तं धृत्वानेतुं गताः।²² अपरञ्च यिश्शालम् आगता ये येऽध्यापकास्ते जगदुर्यं पुरुषो भूतपत्याबिष्टस्तेन भूतपतिना भूतान् त्या-जयति।²³ ततस्तानाड्य यीशु र्दृष्टान्तैः कथां कथितवान् शैतान् कथं शैतान् त्याजयितुं शक्नोति? ²⁴ किञ्चन राज्ञ्यं यद्वि स्वविरोधेन पृथग् भवति तर्हि तद् राज्ञ्यं स्थिरं स्थातुं न शक्नोति।²⁵ तथा कस्यापि परिवारो यद्वि परस्परं विरोधी भवति तर्हि सोपि परिवारः स्थिरं स्थातुं न शक्नोति।²⁶ तद्धत् शैतान् यद्वि स्वविपक्षतया उत्तिष्ठन् भिन्नो भवति तर्हि सोपि स्थिरं स्थातुं न शक्नोति किन्तुच्छिन्नो भवति।²⁷ अपरञ्च प्रबलं ज्ञनं प्रथमं न बद्धा कोपि तस्य गृ-हं प्रविश्य द्रव्याणि लुण्ठयितुं न शक्नोति, तं बद्ध्वैव तस्य गृहस्य द्रव्याणि लुण्ठयितुं शक्नोति।²⁸ अतोऽतो युष्मभ्यमडं सत्यं कथयामि मनुष्याणां सन्ताना यानि यानि पापानीश्वरनिन्दाञ्च कुर्वन्ति तेषां तत्सर्व्वेषामपराधानां क्षमा भवितुं शक्नोति, ²⁹ किन्तु यः कश्चित् पवित्रमात्मानं निन्दति तस्यापराध-स्य क्षमा कदापि न भविष्यति सोनन्तदण्डस्याडो भविष्यति।³⁰ तस्यापवित्रभूतोऽस्ति तेषामेतत्कथाऽतोः स छत्यं कथितवान्।³¹ अथ तस्य माता भ्रातृ-गणश्चागत्य बडिस्तिष्ठन्तो लोकान् प्रेष्य तमाहूतवन्तः।³² ततस्तस्मिन्निधौ समुपविष्टा लोकान्तं बलाधिरे पश्य बडिस्तिव माता भ्रातरश्च त्वाम् अन्वि-च्छन्ति।³³ तदा स तान् प्रत्युवाय मम माता का भ्रातरो वा के? ततः परं स स्वमीपोपविष्टान् शिष्यान् प्रति अवलोकनं कृत्वा कथयामास ³⁴ पश्यतैते मम माता भ्रातरश्च।³⁵ यः कश्चिद् छेश्वरस्येष्टां क्रियां करोति स अेव मम भ्राता भगिनी माता य।

4 अनन्तरं स समुद्रतटे पुनरुपदेष्टुं प्रारंभे, ततस्तत्र बडुञ्जानां समागमात् स सागरोपरि नौकामारुह्य समुपविष्टः; सर्व्वे लोकाः समुद्रकूले तस्युः।² तदा स दृष्टान्तकथाभिर् बडुपदिष्टवान् उपदिष्टं कथितवान्, ³ अवधानं कुरुत, अंको बीजवप्ता बीजानि वपन्तु गतः; ⁴ वपनकाले कियन्ति बीजानि मार्गापार्श्वे पतितानि, तत आकाशीयपक्षिण्ये अेत्य तानि यभाद्ः।⁵ कियन्ति बीजानि स्वल्पमृत्तिकावत्पाषाणभूमौ पतितानि तानि मृदोल्पत्वात् शीघ्रमड्कुर-रितानि; ⁶ किन्तुदिते सूर्ये दग्धानि तथा मूलानो नाधोगतत्वात् शुष्काणि य।⁷ कियन्ति बीजानि कण्टकित्वमध्ये पतितानि ततः कण्टकानि संवृष्ट्य तानि जग्न्यस्तानि न य झलितानि।⁸ तथा कियन्ति बीजान्युत्तमभूमौ पतितानि तानि संवृष्ट्य झलान्युत्पादितानि कियन्ति बीजानि त्रिशदुण्डुणानि कियन्ति षष्टिगु-णानि कियन्ति शतगुणानि झलानि झलितवन्ति।⁹ अथ स तानवदत् यस्य श्रोतुं कर्णो स्तः स शृणोतु।¹⁰ तदनन्तरं निर्जनसमये तत्संज्ञिनो द्वादशशिष्याश्च तं तदृष्टान्तवाक्यस्यार्थं पप्रच्छुः।¹¹ तदा स तानुदितवान् छेश्वरराज्यस्य निगूढवाक्यं बोद्धुं युष्माकमधिकारोऽस्ति; ¹² किन्तु ये वडिर्भूताः "ते पश्यन्तः पश्यन्ति किन्तु न जानन्ति, शृण्वन्तः शृण्वन्ति किन्तु न बुध्यन्ते, येतै र्मनःसु कदापि परिवर्त्तितेषु तेषां पापान्यभोययिष्यन्त," अतोऽतोस्तान् प्रति दृष्टान्तै-रेव तानि मया कथितानि।¹³ अथ स कथितवान् यूयं किमेतद् दृष्टान्तवाक्यं न बुध्यध्वे? तर्हि कथं सर्व्वान् दृष्टान्तान् भोत्स्यध्वे? ¹⁴ बीजवप्ता वाक्यरूपा-णि बीजानि वपति; ¹⁵ तत्र ये ये लोका वाक्यं शृण्वन्ति, किन्तु श्रुतमात्रात् शैतान् शीघ्रमागत्य तेषां मनःसूतानि तानि वाक्यरूपाणि बीजान्यपनयति तश्चेव उपतबीजमार्गपार्श्वस्वरूपाः।¹⁶ ये जना वाक्यं श्रुत्वा सडसा परमानन्देन गृह्णन्ति, किन्तु हृदि स्थैर्याभावात् किञ्चित् कालमात्रं तिष्ठन्ति तत्पश्चात् तद्वाक्य-हेतोः ¹⁷ कुत्रयित् क्लेशे उपद्रवे वा समुपस्थिते तदैव विधं प्राप्नुवन्ति तश्चेव उपतबीजपाषाणभूमिस्वरूपाः।¹⁸ ये जनाः कथां शृण्वन्ति किन्तु सांसारिकी यिन्ता धनभ्रान्तिर्विषयलोभश्च अेतै सर्व्वे उपस्थाप्य तां कथां ग्रसन्ति ततः मा विडला भवति ¹⁹ तश्चेव उपतबीजसकण्टकभूमिस्वरूपाः।²⁰ ये जना वाक्यं श्रुत्वा गृह्णन्ति तेषां कस्य वा त्रिशदुण्डुणानि कस्य वा षष्टिगुणानि कस्य वा शतगुणानि झलानि भवन्ति तश्चेव उपतबीजोर्वरभूमिस्वरूपाः।²¹ तदा सोऽपर-मपि कथितवान् कोपि ज्ञनो दीपाधारं परित्यज्य द्रोणस्याधः भटवाया अधे वा स्थापयितुं दीपमानयति किं? ²² अतोऽतो र्यन्न प्रकाशयिष्यते तादृग् लुक्का-यितं किमपि वस्तु नास्ति; यद् व्यक्तं न भविष्यति तादृशं गुप्तं किमपि वस्तु नास्ति।²³ यस्य श्रोतुं कर्णो स्तः स शृणोतु।²⁴ अपरमपि कथितवान् यूयं यद् यद् वाक्यं शृणुथ तत्र सावधाना भवत, यतो यूयं येन परिमाणेन परिमाथ तेनैव परिमाणेन युष्मदर्थमपि परिमास्यते; श्रोतारो यूयं युष्मभ्यमधिकं दास्यते।²⁵ यस्याश्रये वद्धते तस्मै अपरमपि दास्यते, किन्तु यस्याश्रये न वद्धते तस्य यत् किञ्चिदस्ति तदपि तस्मान् नेष्यते।²⁶ अनन्तरं स कथितवान् अंको लोकः क्षेत्रे बीजान्युत्पत्वा ²⁷ जागरणनिद्राभ्यां दिवानिशं गमयति, परन्तु तद्बीजं तस्याज्ञातरेणोऽड्कुरयति वद्धते य; ²⁸ यतोऽतोः प्रथमतः पत्राणि ततः परं कण्टकानि तत्पश्चात् कण्टकानि शस्यानि भूमिः स्वयमुत्पादयति; ²⁹ किन्तु झलेषु पक्केषु शस्यच्छेदनकालं ज्ञात्वा स तत्क्षणां शस्यानि छिनत्ति, अनेन तु-ल्यमीश्वरराज्यं।³⁰ पुनः सोऽकथयद् छेश्वरराज्यं केन समं? केन वस्तुना सड वा तदुपमास्यामि? ³¹ तत् सर्षपैकेन तुल्यं यतो मृदि वपनकाले सर्षपबीजं सर्व्वपृथिवीस्थबीजान् क्षुद्रं ³² किन्तु वपनात् परम् अड्कुरयित्वा सर्व्वशाकाद् बृहद् भवति, तस्य बृहत्त्यः शापाश्च जायन्ते ततस्तच्छयां पक्षिण्य आश्रय-न्ते।³³ छत्यं तेषां बोधानुरूपं सोऽनेकदृष्टान्तैस्तानुपदिष्टवान्, ³⁴ दृष्टान्तं विना कामपि कथां तेभ्यो न कथितवान् पश्चान् निर्जनं स शिष्यान् सर्व्वदृष्टान्तार्थं बोधितवान्।³⁵ तद्विनस्य सन्ध्यायां स तेभ्योऽकथयद् आगच्छत वयं पारं याम।³⁶ तदा ते लोकान् विसृज्य तमविलम्बं गृहीत्वा नौकया प्रतस्थिरे; अपरा अपि नावस्तया सड स्थिताः।³⁷ ततः परं मडाल्शगमात् नौ दौलायमाना तरङ्गेषु जलैः पूर्याभवस्य।³⁸ तदा स नौकायश्चाद्वागे उपधाने शिरो निधाय निद्रित आसीत् ततस्ते तं जागरयित्वा जगदुः, छे प्रभो, अस्माकं प्राणा यान्ति किमत्र भवतश्चिन्ता नास्ति? ³⁹ तदा स उत्थाय वायुं तर्जितवान् समुद्रञ्चो-

कृतवान् शान्तः सुस्थिरश्च भव; ततो वायौ निवृत्तेऽब्धिर्निस्तरङ्गोभूत्।⁴⁰ तदा स तानुवाय यूयं कुत अंतादृक्शङ्काकुला भवत? किं वो विश्वासो नास्ति?

⁴¹ तस्मान्तेऽतीवभीताः परस्परं वक्तुमारंभिरे, अहो वायुः सिन्धुश्चास्य निदेशग्राहिलौ कीदृगयं मनुजः।

5 अथ तू सिन्धुपारं गत्वा गिदेशीयप्रदेश उपतस्थुः।² नौकातो निर्गतमात्राद् अपवित्रभूतग्रस्त अेकः श्मशानादेत्य तं साक्षाय यकार।³ स श्मशानेऽवात्सीत् कोपि तं शृङ्गभलेन बद्ध्वा स्थापयितुं नाशकनोत्।⁴ जैनैर्वारि निगडैः शृङ्गभलैश्च स बद्धोपि शृङ्गभलान्याकृष्य मोयितवान् निगडानि य भंक्त्वा भएडं भएडं कृतवान् कोपि तं वशीकर्तुं न शक।⁵ द्विवानिशं सदा पर्वतं श्मशानञ्च भ्रमित्वा यीत्शब्दं कृतवान् ग्रावलिश्च स्वयं स्वं कृतवान्।⁶ स यीशुं दूरात् पश्यन्नेव धावन् तं प्रणानाम उर्यैरुवंश्रोवाय,⁷ उे सर्वोपरिस्थेश्वरपुत्र यीशो भवता सड मे कः सम्बन्धः? अहं त्वामीश्वरेण शापये मां मा यातय।⁸ यतो यीशुस्तं कथितवान् रे अपवित्रभूत, अस्मान्नाराद् बहिरिर्गच्छ।⁹ अथ स तं पृष्टवान् किन्ते नाम? तेन प्रत्युक्तं वयमनेके ऽस्मस्ततोऽस्मन्नाम आहिनी।¹⁰ ततोऽस्मान् देशान् प्रेषयेति ते तं प्रार्थयन्त।¹¹ तदानीं पर्वतं निकषा भूङ्क्त्वा वराहव्रजश्चरन्नासीत्।¹² तस्माद् भूता विनयेन जगद्गुः, अमुं वराहव्रजम् आश्रयितुम् अस्मान् प्रहिलु।¹³ यीशुनानुजातास्तेऽपवित्रभूता बहिरिर्नयाय वराहव्रजं प्राविशन् ततः सर्वे वराहा वस्तुतस्तु प्रायोद्विसहस्रसंश्रुयकाः कटेकेन मडाजवाद् धावन्तः सिन्धौ प्राणान् जडुः।¹⁴ तस्माद् वराहपालकाः पलायमानाः पुरे ग्रामे य तद्भार्तं कथयाञ्चकुः। तदा लोका घटितं तत्कार्यं द्रष्टुं बहिरिर्गमुः।¹⁵ यीशोः सन्निधिं गत्वा तं भूतग्रस्तम् अर्थाद् आहिनीभूतग्रस्तं नरं सवस्त्रं सयेतनं समुपविष्टञ्च दृष्ट्वा विभ्युः।¹⁶ ततो दृष्टतत्कार्य-लोकास्तस्य भूतग्रस्तनरस्य वराहव्रजस्यापि तां घटनां वर्णयामासुः।¹⁷ ततस्ते स्वसीमातो बहिरिर्गन्तुं यीशुं विनेतुमारंभिरे।¹⁸ अथ तस्य नौकारोडणकाले स भूतमुक्तो ना यीशुना सड स्थातुं प्रार्थयते; ¹⁹ किन्तु स तमननुमत्य कथितवान् त्वं निज्जात्मीयानां समीपं गृहञ्च गच्छ प्रभुस्त्वयि कृपां कृत्वा यानि कर्माणि कृतवान् तानि तान् ज्ञापय।²⁰ अतः स प्रस्थाय यीशुना कृतं तत्सर्वार्थं कर्म दिकापदिदेशे प्रयारयितुं प्रारब्धवान् ततः सर्वे लोका आश्चर्यं मेनिरे।²¹ अनन्तरं यीशौ नावा पुनरन्यपार उत्तीर्णो सिन्धुतटे य तिष्ठति सति तत्समीपे बहुलोकानां समागमोऽभूत्।²² अपरं यायीर् नाम्ना कश्चिद् भजन्गृह-स्याधिप आगत्य तं दृष्ट्वैव यराणयोः पतित्वा बहु निवेद्य कथितवान्; ²³ मम कन्या मृतप्रायाभूद् अतो भवानेत्य तदारोग्याय तस्या गात्रे हस्तम् अर्पयतु तेनैव सा ज्जुविष्यति।²⁴ तदा यीशुस्तेन सड यलितः किन्तु तत्पश्चाद् बहुलोकान् ब्रुवित्वा ताद्वात्रे पतिताः।²⁵ अथ द्वादशवर्षाणि प्रदररोगेण ²⁶ शीर्षां यि-कित्सकानां नानाधिकित्साभिश्च दुःखं भुक्तवती य सर्वस्वं व्ययित्वापि नारोग्यं प्राप्ता य पुनरपि पीडितासीत्य ²⁷ या स्त्री सा यीशो वर्ततां प्राप्य मनसाकथयत् यद्यहं तस्य वस्त्रमात्र स्प्रष्टुं लभेयं तदा रोगिणीना भविष्यामि।²⁸ अतोऽतोः सा लोकारण्यमध्ये तत्पश्चादागत्य तस्य वस्त्रं पस्पर्श।²⁹ तेनैव तत्क्षणां तस्या रक्तस्रोतः शुष्कं स्वयं तस्माद् रोगान्मुक्ता एत्यपि देडेऽनुभूता।³⁰ अथ स्वस्मात् शक्तिं निर्गता यीशुरेतन्मनसा ज्ञात्वा लोकनिवहं प्रति मुपं व्यावृत्य पृष्टवान् केन मद्भस्त्रं स्पृष्टं? ³¹ ततस्तस्य शिष्या उयुः भवतो वपुषि लोकाः संघर्षन्ति तद् दृष्ट्वा केन मद्भस्त्रं स्पृष्टमिति कुतः कथयति? ³² किन्तु केन तत् कर्म कृतं तद् द्रष्टुं यीशुश्चतुर्दिशो दृष्टवान्।³³ ततः सा स्त्री भीता कम्पिता य सती स्वस्या रुक्प्रतिक्रिया ज्ञातेति ज्ञात्वागत्य तत्सम्पुषे पतित्वा सर्व्ववृत्तान्तं सत्यं तस्मै कथयामास।³⁴ तदानीं यीशुस्तां गदितवान्, उे कन्ये तव प्रतीतिस्त्वाम् अरोगामकरोत् त्वं क्षेमेण व्रज स्वरोगान्मुक्ता य तिष्ठ।³⁵ एतिवाक्यवदनकाले भजन्गृहाधिपस्य निवेशनात् लोका अेत्याधिपं बभाषिरे तव कन्या मृता तस्माद् गुरुं पुनः कुतः क्लिन्नासि? ³⁶ किन्तु यीशुस्तद् वाक्यं श्रुत्वैव भजन्गृहाधिपं गदितवान् मा लैषीः केवलं विश्वासिहि।³⁷ अथ पितरो याकूब् तद्ब्रूता योऽहं य अेतान् विना कमपि स्वपश्चाद् यातुं नान्वमन्यत।³⁸ तस्य भजन्गृहाधिपस्य निवेशनसमीपम् आगत्य कलहं बहुरोदनं विवापञ्च कुर्वतो लोकान् ददर्श।³⁹ तस्मान् निवेशनं प्रविश्य प्रोक्तवान् यूयं कुत एतथं कलहं रोदनञ्च कुरुथ? कन्या न मृता निद्राति।⁴⁰ तस्मात्ते तमुपजडसुः किन्तु यीशुः सर्व्वान् बहिरिर्कृत्य कन्यायाः पितरौ स्वसङ्गिनश्च गृहीत्वा यत्र कन्यासीत् तत् स्थानं प्रविष्टवान्।⁴¹ अथ स तस्याः कन्याया हस्तौ धृत्वा तां बभाषे टालीथा कूमी, अर्थतो उे कन्ये त्वमुत्तिष्ठ एत्याज्ञापयामि।⁴² तुनैव तत्क्षणां सा द्वादशवर्षवयस्क्या कन्या पोत्थाय यलितुमारंभे, एतः सर्वे मडाविस्मयं गताः।⁴³ तत अेतस्यै किञ्चित् भाधं दत्तेति कथयित्वा अेतत्कर्म कमपि न ज्ञापयतेति दृढमादिष्टवान्।

6 अनन्तरं स तत्स्थानात् प्रस्थाय स्वप्रदेशमागतः शिष्याश्च तत्पश्चाद् गताः।² अथ विश्रामवारे सति स भजन्गृहे उपदेष्टुमारब्धवान् ततोऽनेके लोकास्तत्कथां श्रुत्वा विस्मित्य जगद्गुः, अस्य मनुजस्य एदृशी आश्चर्य्यक्रिया कस्माज् ज्ञाता? तथा स्वकराभ्याम् एत्यमद्भुतं कर्म कर्तां मुं अेतस्मै कथं ज्ञानं दत्तम्? ³ किमयं मरियमः पुत्रस्तज्ञा नो? किमयं याकूब्-योसि-यिडुदा-शिभोनां भ्राता नो? अस्य भगिन्यः किमिडास्माभिः सड नो? एतथं ते तदर्थं प्रत्युहं गताः।⁴ तदा यीशुस्तेभ्योऽकथयत् स्वदेशं स्वकुटुम्बान् स्वपरिजनांश्च विना कुत्रापि भविष्यद्वादी असत्कृतो न भवति।⁵ अपरञ्च तेषामप्रत्ययात् स विस्मितः कियतां रोगिणां वपुःषु हस्तम् अर्पयित्वा केवलं तेषामारोग्यकरणाद् अन्यत् किमपि यित्रकार्यं कर्तां न शक्तः।⁶ अथ स यतुर्दिक्स्थ ग्रामान् भ्रमित्वा उपदिष्टवान् ⁷ द्वादशशिष्यान् आहूय अमेध्यभूतान् वशीकर्तां शक्तिं दत्त्वा तेषां द्वौ द्वौ जनो प्रेषितवान्।⁸ पुनरित्यादिशद् यूयम् अेकेकां यष्टिं विना वस्त्रसंपुटः पूषः कटिबन्धे ताम्रभाण्डञ्च अेषां किमपि मा ग्रह्णीत, ⁹ मार्गयात्रायै पादेषूपानडौ दत्त्वा द्वे उत्तरीये मा परिधृत्वा।¹⁰ अपरमप्युक्तं तेन यूयं यस्यां पुय्यां यस्य निवेशनं प्रवेक्ष्यथ तां पुरीं यावन्न त्यक्ष्यथ तावत् तन्निवेशने स्थास्यथ।¹¹ तत्र यदि केपि युष्माकमातिथ्यं न विदधति युष्माकं कथाश्च न शृण्वन्ति तर्हि तत्स्थानात् प्रस्थानसमये तेषां विरुद्धं साक्ष्यं द्यातुं स्वपादान्स्फाल्य रजः सम्पातयत; अहं युष्मान् यथार्थं वय्मि विचारदिने तन्नगरस्यावस्थातः सिद्धोमाभोरयो नगरयोरवस्था सह्यतरा भविष्यति।¹² अथ ते गत्वा लोकानां मनःपरावर्तनीः कथा प्रयारितवन्तः।¹³ अेवमनेकान् भूतांश्च त्याञ्जितवन्तस्तथा तैलेन मर्दयित्वा बहुन् जनानरोगानकार्षुः।¹⁴ एतथं तस्य सुष्यातिश्रुतुर्दिशो व्याप्ता तदा डेरोद् राज्ञा तन्निशम्य कथितवान्, योऽहं मज्जकः श्मशानाद् उत्थित अतोऽतोस्तेन सर्वा अेतान् अद्भुतक्रियाः प्रकाशन्ते।¹⁵ अन्येऽकथयन् अयम् अेलियः, केपि कथितवन्त अेष भविष्यद्वादी यद्वा भविष्यद्वादिनां सद्दृश अेकीयम्।¹⁶ किन्तु डेरोद् एत्याकथयं भाषितवान् यस्याहं शिरश्छिन्नवान् स अेव योऽहं स श्मशानाद्दुदित्थत्।¹⁷ पूर्वं स्वभ्रातुः झिलिपस्य पत्न्या उद्गाहं कृतवन्तं डेरोदं योऽहं वादीत् स्वभातृवधुं न विवाह्या।¹⁸ अतः कारणात् डेरोद् लोकं प्रहित्य योऽहं धृत्वा बन्धनालये बद्धवान्।¹⁹ डेरोदिया तस्मै योऽहं प्रकथ्य तं हन्तुम् अैच्छत् किन्तु न शक्ता, ²⁰ यस्माद् डेरोद् तं धार्मिकं सत्पुरुषञ्च ज्ञात्वा सम्मन्य रक्षितवान्; तत्कथां श्रुत्वा तदनुसारेण बहुनि कर्माणि कृतवान् हृष्टमनास्तदुपदेशं श्रुतवांश्च।²¹ किन्तु डेरोद् यदा स्वजन्मदिने प्रधानलोकैभ्यः सेनानीभ्यश्च गावील्वप्रदेशीयश्रेष्ठलोकैभ्यश्च रात्रौ भोज्यमेकं कृतवान् ²² तस्मिन् शुभदिने डेरोदियायाः कन्या समेत्य तेषां समक्षं संनृत्य डेरोदस्तेन सडोपविष्टानाञ्च तोषमञ्जुञ्जन्त तता नृपः कन्यामाह स्म मत्तो यद् यायसे तदेव तुभ्यं दारस्ये।²³ शपथं कृत्वाकथयत् येद् राज्याद्धर्मपि यायसे तदपि तुभ्यं दारस्ये।²⁴ ततः सा बहिर्गत्वा स्वमातरं पप्रच्छ किमहं यायिष्ये? तदा साकथयत् योऽहं नो मज्जकस्य शिरः।²⁵ अथ तूर्णं भूपसमीपम् अेत्य यायमानावदत् क्षणस्मिन् योऽहं नो मज्जकस्य शिरः पात्रे निधाय देहि, अेतद् यायेऽहं।²⁶ तस्मात् भूपोऽतिदुःमितः, तथापि स्वशपथस्य सडभोजिनाञ्चानुरोधात् तदनङ्गीकर्तुं न शक्तः।²⁷ तत्क्षणां राज्ञा घातकं प्रेष्य तस्य शिर आनेतुमादिष्टवान्।²⁸ ततः स कारागारं गत्वा तच्छिरश्छित्वा पात्रे निधायानीय तस्यै कन्यायै दत्तवान् कन्या य स्वमात्रे ददौ।²⁹ अनन्तरं योऽहं शिष्यास्तद्भार्तां प्राप्यागत्य तस्य कुण्डलं श्मशानेऽस्थापयन्।³⁰ अथ प्रेषिता यीशोः सन्निधौ मिलिता यद् यय् यकुः शिक्षायामासुश्च तत्सर्व्ववार्तास्तस्मै कथितवन्तः।³¹ स तानुवाय यूयं विजन्स्थानं गत्वा विश्राम्यत यतस्तत्सन्निधौ बहुलोकानां समागमात् ते भोक्तुं नावकाशं प्राप्ताः।³² ततस्ते नावा विजन्स्थानं गुप्तं गम्भुः।³³ ततो लोकनिवहस्तेषां स्थानान्तरयानं ददर्श, अनेके तं परिचित्य नानापुरेभ्यः पदैर्व्रजित्वा ज्वेन तेषामत्रे यीशोः समीप उपतस्थुः।³⁴ तदा यीशुर्नावो बहिरिर्गत्य लोकारण्यानीं दृष्ट्वा तेषु करुणां कृतवान् यतस्तेऽरक्षकमेषा एवासन् तदा स तान नानाप्रसङ्गान् उपदिष्टवान्।³⁵ अथ दिवान्ते सति शिष्या अेत्य यीशुमयिरे, एहं विजन्स्थानं दिनञ्चावसन्न।³⁶ लोकानां किमपि भाधं नास्ति, अतश्चतुर्दिक्षु ग्रामान् गन्तुं भोज्यद्रव्याणि केतुञ्च भवान् तान्

विसृजतु।³⁷ तदा स तानुवाय यूयमेव तान् भोजयत; ततस्ते जगद्गुर्वयं गत्वा द्विशतसंभ्यकैर्मुद्रापादैः पूषान् क्रीत्वा किं तान् भोजयिष्यामः? ³⁸ तदा स तान् पूषवान् युष्माकं सन्निधौ कति पूषा आसते? गत्वा पश्यत; ततस्ते दृष्ट्वा तमवदन् पञ्च पूषा द्वौ मत्स्यौ य सन्ति। ³⁹ तदा स लोकान् शस्पोपरि पं-
क्तिभिरुपवेशयितुम् आदिष्टवान्, ⁴⁰ ततस्ते शतं शतं जनाः पञ्चाशत् पञ्चाशज्जनाश्च पंक्तिभिर्भुवि समुपविशुः। ⁴¹ अथ स तान् पञ्चपूषान् मत्स्य-
द्वयञ्च धृत्वा स्वर्गं पश्यन् एश्वरगुणान् अन्वकीर्त्तयत् तान् पूषान् भंक्त्वा लोकेभ्यः परिवेषयितुं शिष्येभ्यो दत्तवान् द्वा मत्स्यौ य विभज्य सर्वेभ्यो दत्त-
वान्। ⁴² ततः सर्वे लुक्त्वात्पुनः। ⁴³ अनन्तरं शिष्या अवशिष्टैः पूषैर्मत्स्यैश्च पूषान् द्रष्टुं द्रष्टुं दल्लकान् जगद्गुः। ⁴⁴ ते भोक्तारः प्रायः पञ्च सडस्राणि पु-
रुषा आसन्। ⁴⁵ अथ स लोकान् विसृजन्नेव नावमारोहं स्वस्मादग्रे पारे बैत्सैदापुरं यातुञ्च शिष्यान् वाढमादिष्टवान्। ⁴⁶ तदा स सर्वान् विसृज्य प्रार्थ-
यितुं पर्वतं गतः। ⁴⁷ ततः सन्ध्यायां सत्यां नौः सिन्धुमध्ये उपस्थिता किन्तु स अेकाकी स्थले स्थितः। ⁴⁸ अथ सम्भुपवातवडनात् शिष्या नावं वाडयित्वा
परिश्रान्ता एति ज्ञात्वा स निशाचतुर्थयामे सिन्धुपरि पट्टभ्यां व्रजन् तेषां समीपमेत्य तेषामग्रे यातुम् उद्यतः। ⁴⁹ किन्तु शिष्याः सिन्धुपरि तं व्रजन्तं दृष्ट्वा
भूतमनुमाय रुरुवुः, ⁵⁰ यतः सर्वे तं दृष्ट्वा व्याकुलिताः। अतश्चेव यीशुस्तत्क्षणां तैः सडालाप्य कथितवान्, सुस्थिरा भूत, अयमहं मा भैष्ट। ⁵¹ अथ नौ-
कामारुह्य तस्मिन् तेषां सन्निधिं गते वातो निवृत्तः; तस्मात्ते मनःसु विस्मिता आश्चर्य्य मेनिरे। ⁵² यतस्ते मनसां काठिन्यात् तत् पूषीयम् आश्चर्य्य कर्म न
विविक्तवन्तः। ⁵³ अथ ते पारं गत्वा गिनेषरत्तदशमेत्य तट उपस्थिताः। ⁵⁴ तेषु नौकातो बडिर्गतेषु तत्प्रदेशीया लोकास्तं परिचित्य ⁵⁵ यतुर्दिक्षु धावन्तो
यत्र यत्र रोगिणो नरा आसन् तान् सर्वान् भटवोपरि निधाय यत्र कुत्रयित तद्द्वार्ता प्रापुः तत् स्थानम् आनेतुम् आरेभिरे। ⁵⁶ तथा यत्र यत्र ग्रामे यत्र यत्र
पुरे यत्र यत्र पल्ल्याञ्च तेन प्रवेशः कृतस्तद्वर्त्ममध्ये लोकाः पीडितान् स्थापयित्वा तस्य खेलग्रन्थिमात्रं स्प्रष्टुम् तेषामर्थं तदनुज्ञां प्रार्थयन्तः यावन्तो लोकाः
पस्पृशुस्तावन्त अेव गद्यामुक्ताः।

7 अनन्तरं यिज्ञाशालम आगताः किञ्चिन्निशोः समीपम् आगताः। ² ते तस्य कियतः शिष्यान् अशुचिकरैर्यथा अप्रक्षालितवस्तैर्भुञ्जतो
दृष्ट्वा तानदूषयन्। ³ यतः किञ्चिन्निशः सर्वयिद्धीयाश्च प्रायां परम्परागतवाक्यं सम्मन्य प्रतलेन हस्तान् अप्रक्षाल्य न भुञ्जते। ⁴ आपनादागत्य
मज्जन्तं विना न भादन्ति; तथा पानपात्राणां जलपात्राणां पित्तलपात्राणाम् आसनानाञ्च जले मज्जन्तम् एत्याद्योन्त्येपि बडवस्तेषामाचाराः सन्ति। ⁵ ते
किञ्चिन्निशोःपदापकाश्च यीशुं पप्रच्छुः, तव शिष्याः प्रायां परम्परागतवाक्यानुसारेण नायरन्तोऽप्रक्षालितकरैः कुतो भुञ्जते? ⁶ ततः स प्रत्युवाय कपटिनो यु-
ष्मान् उदिश्य विशयिष्येभ्योऽपि युक्तमवादीत्। यथा स्वकीयैरधरेते सम्मन्यन्ते सदैव मां। किन्तु मत्तो विप्रकर्षे सन्ति तेषां मनांसि य। ⁷ शिक्षयन्तो
बिधीन् न्राज्ञा भजन्ते मां मुधैव ते। ⁸ यूयं जलपात्रपानपात्रादीनि मज्जन्तान्तो मनुजपरम्परागतवाक्यं रक्षथ किन्तु एश्वराणां लंघध्वे; अपरा एदृश्योनेकाः
क्रिया अपि कुरुध्वे। ⁹ अन्यञ्चाकथयत् यूयं स्वपरम्परागतवाक्यस्य रक्षार्थं स्पष्टपेण एश्वराणां लोपयथ। ¹⁰ यतो मूसाद्वारा प्रोक्तमस्ति स्वपितरौ सम्म-
न्यध्वं यस्तु मातरं पितरं वा दुर्व्याक्यं वक्ति स नितान्तं हन्त्यां। ¹¹ किन्तु मदीयेन येन द्रव्येण तवोपकारोभवत् तत् कर्त्तव्यमर्थान् एश्वराय निवेदितम् एदं
वाक्यं यदि कोपि पितरं मातरं वा वक्ति ¹² तर्हि यूयं मातुः पितुर्वापकारं कर्त्ता तं वारयथ। ¹³ एतथं स्वप्रचारितपरम्परागतवाक्येन यूयम् एश्वराणां मुधा वि-
धद्वे, एदृशान्यन्यान्नेका नि कर्त्तव्याणि कुरुध्वे। ¹⁴ अथ स लोकानाहूय बभाषे यूयं सर्वे मद्राक्यं शृणुत बुध्यध्वञ्च। ¹⁵ बाह्यान्तरं प्रविश्य नरमभेधं
कर्त्ता शक्नोति एदं किमपि वस्तु नास्ति, वरम् अन्तराद् बडिर्गतं यद्वस्तु तन्मनुजम् अमेधं करोति। ¹⁶ यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः स शृणोतु। ¹⁷ ततः स लो-
कान् डित्वा गृहमध्यं प्रविष्टस्तदा शिष्यास्तदृष्टान्तवाक्यार्थं पप्रच्छुः। ¹⁸ तस्मात् स तान् जगाद यूयमपि किमेतादृगबोधाः? किमपि द्रव्यं बाह्यान्तरं प्रवि-
श्य नरमभेधं कर्त्ता न शक्नोति कथामिमां किं न बुध्यध्वे? ¹⁹ तत् तदन्तरं प्रविशति किन्तु कुक्षिमध्यं प्रविशति शेषे सर्वेभ्योऽप्युत्तरादिषु बडिर्देशे निर्या-
ति। ²⁰ अपरमप्यवादीद् यन्नरान्निरेति तदेव नरमभेधं करोति। ²¹ यतोऽन्तराद् अर्थान् मानवानां मनोभ्यः कुञ्चिन्ता परस्त्रीवेश्यागमनं ²² नरवधश्चोर्ध्वं लोभो
दुष्टता प्रवञ्चना कामुकता कुदृष्टिरीश्वरनिन्दना गर्वस्तम एत्यादीनि निर्गच्छन्ति। ²³ अेतानि सर्वाणि दुरितान्यन्तरादेत्य नरमभेधं कुर्वन्ति। ²⁴ अथ स
उत्थाय तत्स्थानात् सोरसीदोन्पुरप्रदेशं जगाम तत्र किमपि निवेशनं प्रविश्य सर्वैरज्ञातः स्थातुं मतिञ्चकं किन्तु गुप्तः स्थातुं न शशाक। ²⁵ यतः सुरङ्गैर्निर्दिष्ट-
शीययूनानीवंशोद्भवस्त्रियाः कन्या भूतग्रस्तासीत्। सा स्त्री तद्द्वार्ता प्राप्य तत्समीपमागत्य तस्यररायोः पतित्वा ²⁶ स्वकन्यातो भूतं निराकर्त्ता तस्मिन् विनयं
कृतवती। ²⁷ किन्तु यीशुस्तामवदत् प्रथमं बालकास्तुप्यन्तु यतो बालकानां पादं गृहीत्वा कुक्कुरेभ्यो निक्षेपोऽनुयितः। ²⁸ तदा सा स्त्री तमवादीत् भोः प्रभो
तत् सत्यं तथापि मञ्चाधःस्थाः कुक्कुरा बालानां करपतितानि पादोपगडानि पादन्ति। ²⁹ ततः सोऽकथयद् अेतत्कथाडेतोः सकुशलवा याडि तव कन्यां त्यक्त्वा
भूतो गतः। ³⁰ अथ सा स्त्री गृहं गत्वा कन्यां भूतत्यक्तां शय्यास्थितां ददृश। ³¹ पुनश्च स सोरसीदोन्पुरप्रदेशात् प्रस्थाप्य टिकापविदेशस्य प्रान्तरभागेन
गालीज्जलधेः समीपं गतवान्। ³² तदा लोकेरेकं बधिरं कद्रुदञ्च नरं तत्रिकटमानीय तस्य गात्रे हस्तमर्पयितुं विनयः कृतः। ³³ ततो यीशु लोकारण्यात् तं नि-
र्जन्मानीय तस्य कर्णयोऽङ्गुली ददौ निष्ठीवं दत्त्वा य तज्जिह्वां पस्पृश। ³⁴ अनन्तरं स्वर्गं निरीक्ष्य दीर्घं निश्चस्य तमवदत् एतद्वतः अर्थान् मुक्तो भूयात्।
³⁵ ततस्तत्क्षणां तस्य कर्णां मुक्तौ जिह्वायाश्च जाड्यापगमात् स सुस्पष्टवाक्यमकथयत्। ³⁶ अथ स तान् वाढमित्यादिदेश यूयमिमां कथां कर्मैयिदपि मा
कथयत, किन्तु स यति न्यषेधत् ते तति बाहुल्येन प्राचारयन्; ³⁷ तेऽतियमकृत्य परस्परं कथयामासुः स अधिराय श्रवणशक्तिं मूक्याय य कथनशक्तिं दत्त्वा
सर्वे कर्म्मोत्तमप्रेषण यकार।

8 तदा तत्समीपं बडवो लोका आयाता अतस्तेषां भोज्यद्रव्याभावाद् यीशुः शिष्यानाहूय जगाद, ² लोकनिवडे मम कृपा जयते ते दिनत्रयं मया
सार्द्धं सन्ति तेषां भोज्यं किमपि नास्ति। ³ तेषां मध्येऽनेके दूराद् आगताः, अमुक्तेषु तेषु मया स्वगृहमभिप्रडितेषु ते पथि क्लमिष्यन्ति। ⁴ शिष्या
अवादिषुः, अेतावतो लोकान् तर्पयितुम् अत्र प्रन्तरे पूषान् प्राप्नुं केन शक्यते? ⁵ ततः स तान् पप्रच्छ युष्माकं कति पूषाः सन्ति? तेऽकथयन् सप्त। ⁶ ततः स
ताल्लोकान् भुवि समुपवेशुम् आदिश्य तान् सप्त पूषान् धृत्वा एश्वरगुणान् अनुकीर्त्तयामास, भंक्त्वा परिवेषयितुं शिष्यान् प्रति ददौ, ततस्ते लोकेभ्यः परि-
वेशयामासुः। ⁷ तथा तेषां समीपे ये क्षुद्रमत्स्या आसन् तानप्यादाय एश्वरगुणान् संकीर्त्त्य परिवेषयितुम् आदिष्टवान्। ⁸ ततो लोका लुक्त्वा तृप्तिं गता
अवशिष्टपादैः पूषाः सप्तदल्लका गृहीताश्च। ⁹ अेतो भोक्तारः प्रायश्चतुः सडस्रपुरुषा आसन् ततः स तान् विससर्ज। ¹⁰ अथ स शिष्यः सड नावमारु-
ह्य दध्मानूथासीमामागतः। ¹¹ ततः परं किञ्चिन्निश आगत्य तेन सड विवदमानास्तस्य परीक्षार्थम् आकाशीयचिह्नं द्रष्टुं याचितवन्तः। ¹² तदा सोऽन्तर्दीर्घं नि-
श्चस्यकथयत्, अेतो विधमाननराः कुतश्चिन्डं मृगयन्ते? युष्मान्दं यथार्थं ब्रवीमि लोकानेतान् किमपि चिह्नं न दृश्यिष्यते। ¹³ अथ तान् डित्वा पुनर्नावम्
आरुह्य पारमगात्। ¹⁴ अेतर्हि शिष्यैः पूषेषु विस्मृतेषु नावि तेषां सन्निधौ पूष अेकश्चेव स्थितः। ¹⁵ तदानीं यीशुस्तान् आदिष्टवान् किञ्चिन्निशं डेरोदश्च कि-
ण्वं प्रति सतर्काः सावधानाश्च भवत। ¹⁶ ततस्तेऽन्योन्यं विवेचनं कर्तुम् आरेभिरे, अस्माकं सन्निधौ पूषो नास्तीति डेतोरिदं कथयति। ¹⁷ तद् बुद्ध्वा यीशु-
स्तेभ्योऽकथयत् युष्माकं स्थाने पूषाभावात् कुत एतथं वितर्कयथ? यूयं किमद्यापि किमपि न जानीथ? बोद्धञ्च न शक्नुथ? यावदथ किं युष्माकं मनांसि कठिना-
नि सन्ति? ¹⁸ सत्सु नेत्रेषु किं न पश्यथ? सत्सु कर्णेषु किं न शृणुथ? न स्मरथ य? ¹⁹ यदाडं पञ्चपूषान् पञ्चसडस्राणां पुरुषाणां मध्ये भंक्त्वा दत्तवान्
तदानीं यूयम् अवशिष्टपूषैः पूषान् कति दल्लकान् गृहीतवन्तः? तेऽकथयन् द्वादशदल्लकान्। ²⁰ अपरञ्च यदा यतुःसडस्राणां पुरुषाणां मध्ये पूषान् भंक्त्वा-
ददां तदा यूयम् अतिरिक्तपूषानां कति दल्लकान् गृहीतवन्तः? ते कथयामासुः सप्तदल्लकान्। ²¹ तदा स कथितवान् तर्हि यूयम् अधुनापि कुतो बोद्धुं न
शक्नुथ? ²² अनन्तरं तस्मिन् बैत्सैदानगरे प्राप्ते लोका अन्धमेकं नरं तत्समीपमानीय तं स्प्रष्टुं तं प्रार्थयाञ्चकिरे। ²³ तदा तस्यान्धस्य करौ गृहीत्वा नगराद्
बडिर्देशं तं नीतवान्; तन्नेत्रे निष्ठीवं दत्त्वा तद्वात्रे हस्तावर्पयित्वा तं पप्रच्छ, किमपि पश्यसि? ²⁴ स नेत्रे उन्मील्य जगाद, वृक्षवत् मनुजान् गच्छतो निरी-
क्षे। ²⁵ ततो यीशुः पुनस्तस्य नयनयोर्हस्तावर्पयित्वा तस्य नेत्रे उन्मीलयामास; तस्मात् स स्वस्थो भूत्वा स्पष्टपं सर्वलोकान् ददृश। ²⁶ ततः परं त्वं ग्रा-

मं मा गच्छ ग्रामस्थं कमपि य किमप्यनुकृत्वा निजगृहं याहीत्यादिश्य यीशुस्तं निजगृहं प्रहितवान्।²⁷ अनन्तरं शिष्यैः सखितो यीशुः डैसरीयाङ्गिलिपिपुरं जगाम, पथि गच्छन् तानपृच्छत् कोऽडम् अत्र लोकाः किं वदन्ति? ²⁸ ते प्रत्युचुः त्वां योडनं मज्जकं वदन्ति किन्तु केपि केपि अेलियं वदन्ति; अपरे केपि केपि भविष्यद्वादिनाम् अंको ज्ञन एति वदन्ति। ²⁹ अथ स तानपृच्छत् किन्तु कोऽडम्? एत्यत्र यूयं किं वदथ? तदा पितरः प्रत्यवदत् भवान् अभिषिक्तस्त्रा- ता। ³⁰ ततः स तान् गाढमादिशद् यूयं मम कथा करमैयिदपि मा कथयत। ³¹ मनुष्यपुत्रेणावश्यं बडवो यातना भोक्तव्याः प्राचीनलोकेः प्रधानयाजकैरध्याप- कैश्च स निन्दितः सन् घातयिष्यते तृतीयदिने उत्थास्यति य, यीशुः शिष्यानुपदेशुमारभ्य कथामिमां स्पष्टमायष्ट। ³² तस्मात् पितरस्तस्य डस्तौ धृत्वा तं तज्जिह्वतवान्। ³³ किन्तु स मुषं परावर्त्य शिष्यगणं निरीक्ष्य पितरं तर्जयित्वावादीद् दूरीभव विघ्नकारिन् एश्वरीयकार्यादपि मनुष्यकार्यं तुभ्यं रोयततरां। ³⁴ अथ स लोकां शिष्यांश्चाडूय जगाद यः कश्चिन् मामनुगन्तुम् एच्छति स आत्मानं दाम्यतु, स्वकुशं गृहीत्वा मत्पश्चाद् आयातु। ³⁵ यतो यः कश्चित् स्व- प्राणं रक्षितुमिच्छति स तं डारयिष्यति, किन्तु यः कश्चिन् मर्दर्थं सुसंवादार्थं प्राणं डारयति स तं रक्षिष्यति। ³⁶ अपरञ्च मनुजः सर्व्वं जगत् प्राप्य यदि स्वप्राणं डारयति तर्हि तस्य को लाभः? ³⁷ नरः स्वप्राणविनिमयेन किं दातुं शक्नोति? ³⁸ अतेषां व्यभियारिणां पापिनाञ्च लोकानां साक्षाद् यदि कोपि मां मत्कथाञ्च लज्जस्तपदं ज्ञानाति तर्हि मनुजपुत्रो यदा धर्मदूतैः सह पितुः प्रभावेणागमिष्यति तदा सोपि तं लज्जस्तपदं ज्ञास्यति।

9 अथ स तानवादीत् युष्मभ्यमदं यथार्थं कथयामि, एश्वरराज्यं पराक्रमेणोपस्थितं न दृष्ट्वा मृत्युं नास्वादिष्यन्ते, अत्र दण्डायमानानां मध्येपि तादृ- शा लोकाः सन्ति। ² अथ षड्दिनेभ्यः परं यीशुः पितरं याकूबं योडनञ्च गृहीत्वा गिरेरुच्यस्य निर्जनस्थानं गत्वा तेषां प्रत्यक्षे मूर्त्यन्तरं दधार। ³ ततस्तस्य परिधेयम् एदृशम् उज्ज्वलवडिमपाण्डरं ज्ञातं यद् जगति कोपि रज्जको न तादृक् पाण्डरं कर्त्ता शक्नोति। ⁴ अपरञ्च अेलियो मूसाश्च तेभ्यो दर्शनं दत्त्वा यीशुना सह कथनं कर्त्तुमारेभाते। ⁵ तदा पितरो यीशुमवादीत् डे गुरोऽस्माकमत्र स्थितिरुत्तमा, ततश्च वयं त्वत्कृते अंकां मूसाकृते अंकां अेलियकृते अंकां, अेतास्तिः कुटी निर्मांमि। ⁶ किन्तु स यदुक्तवान् तत् स्वयं न बुबुधे ततः सर्व्वे बिभयाञ्चक्रुः। ⁷ अेतर्हि पयोदस्तां छाड्यामास, ममयां प्रियः पुत्रः कथासु तस्य मनांसि निवेशयतेति नभोवाणी तन्मेदान्निर्धयो। ⁸ अथ डडाते यतुर्दिशो दृष्ट्वा यीशुं विना स्वैः सखितं कमपि न दृष्टुः। ⁹ ततः परं गिरेरवरोडण्डाले स तान् गाढम् दृष्ट्वादिदेश यावन्नरसूनीः श्मशानादुत्थानं न भवति, तावत् दर्शनस्यास्य वार्त्ता युष्माभिः करमैयिदपि न वक्तव्या। ¹⁰ तदा श्मशानादुत्थानस्य कोमिप्राय एति विचार्य्य ते तद्वाक्यं स्वेषु गोपायाञ्चक्रिरे। ¹¹ अथ ते यीशुं पप्रच्छुः प्रथमत अेलियेनागन्तव्यम् एति वाक्यं कुत उपाध्या- या आडुः? ¹² तदा स प्रत्युवाच, अेलियः प्रथममेत्य सर्व्वकार्याणि साधयिष्यति; नरपुत्रे य लिपि र्थथास्ते तथैव सोपि बडुडुः प्राध्यावजास्यते। ¹³ कि- न्तवडं युष्मान् वदामि, अेलियार्थे लिपि र्थथास्ते तथैव स अेत्य ययौ, लोकाः स्वेच्छानुज्ञं तमभिव्यवडरन्ति स्म। ¹⁴ अनन्तरं स शिष्यसमीपमेत्य तेषां यतुःपार्श्वं तैः सह बडुजानान् विवदमानान् अध्यापकांश्च दृष्टवान्; ¹⁵ किन्तु सर्व्वलोकास्तं दृष्टवैव यमत्कृत्य तदासन्नं धावन्तस्तं प्रणोमुः। ¹⁶ तदा यीशुरध्या- पकानप्राक्षीद् अेतैः सह यूयं किं विवदध्वे? ¹⁷ ततो लोकानां कश्चिदेकः प्रत्यवादीत् डे गुरो मम सुनुं मूकं भूतधृतञ्च भवदासन्नम् आनयं। ¹⁸ यदासौ भूतस्त- माकमते तदैव पातसति तथा स डेणायते, दन्तैर्दन्तान् धर्षति क्षीणो भवति य; ततो डेतोस्तं भूतं त्याजयितुं भवच्छिष्यान् निवेदितवान् किन्तु ते न शेकुः। ¹⁹ तदा स तमवादीत्, रे अविश्वासिनः सन्ताना युष्माभिः सह कति कालानडं स्थास्यामि? अपरान् कति कालान् वा व आचारान् सखिष्ये? तं मदासन्नमान- यत। ²⁰ ततस्तत्सन्निधिं स आनीयत किन्तु तं दृष्टवैव भूतो बालकं धृतवान्; स य भूमौ पतित्वा डेणायमानो लुलोड। ²¹ तदा स तत्पितरं पप्रच्छ, अस्येदृ- शी दशा कति दिनानि भूता? ततः सोवादीत् बाल्यकालात्। ²² भूतोयं तं नाशयितुं बडुवारान् वह्नौ जले य न्यक्षिपत् किन्तु यदि भवान किमपि कर्त्ता शक्नो- ति तर्हि दयां कृत्वास्मान् उपकरोतु। ²³ तदा यीशुस्तमवदत् यदि प्रत्येत्तुं शक्नोषि तर्हि प्रत्ययिने ज्ञनाय सर्व्व साध्यम्। ²⁴ ततस्तत्क्षणां तद्बालकस्य पिता प्रोच्यै ड्वन् साश्रुनेत्रः प्रोवाच, प्रभो प्रत्येमि ममाप्रत्ययं प्रतिकुतु। ²⁵ अथ यीशु लौकसङ्गं धावित्वायान्तं दृष्ट्वा तमपूतभूतं तर्जयित्वा जगाद, रे अधिर मूक भूत त्वमेतस्माद् बडिर्भव पुनः कदापि माश्रयैन् त्वामडम् एत्यादिशामि। ²⁶ तदा स भूतश्रीरुषडं कृत्वा तमापीड्य बडिर्ज्जाम, ततो बालको मूतकडपो बभूव तस्मादयं मृतएत्यनेके कथयामासुः। ²⁷ किन्तु करं धृत्वा यीशुनोत्थापितः स उत्तस्थौ। ²⁸ अथ यीशो गृहं प्रविष्टे शिष्या गुप्तं तं पप्रच्छुः, वयमेनं भूतं त्याजयितुं कुतो न शक्ताः? ²⁹ स उवाच, प्रार्थनोपवासौ विना केनाप्यन्येन कर्मणा भूतमीदृशं त्याजयितुं न शक्यं। ³⁰ अनन्तरं स तत्स्थानादित्वा गाली- लधयेन ययौ, किन्तु तत् कोपि ज्ञानीयादिति स नैच्छत्। ³¹ अपरञ्च स शिष्यानुपदिशन् बभाषे, नरपुत्रो नरडस्तेषु समर्पयिष्यते ते य तं डनिष्यन्ति तैस्त- स्मिन् डते तृतीयदिने स उत्थास्यतीति। ³² किन्तु तत्कथां ते नाबुध्यन्त प्रच्छुञ्च बिभ्यः। ³³ अथ यीशुः कर्त्तुनाडुम्पुरमागत्य मध्येगुडञ्चैत्य तानपृच्छद् वर्त्म- मध्ये यूयमन्योन्यं किं विवदध्वे स्म? ³⁴ किन्तु ते निरुत्तरास्तस्यु र्थमात्तेषां को मुष्य एति वर्त्मानि तेडन्योन्यं व्यवदन्त। ³⁵ ततः स उपविश्य द्वादशशिष्यान् आडूय बभाषे यः कश्चित् मुष्यो भवितुमिच्छति स सर्व्वेभ्यो गौणः सर्व्वेषां सेवकश्च भवतु। ³⁶ तदा स बालकमेकं गृहीत्वा मध्ये समुपावेशयत् ततस्तं कोडे कृत्वा तानवादात्। ³⁷ यः कश्चिदीदृशस्य कस्यापि बालस्यातिथ्यं करोति स ममातिथ्यं करोति; यः कश्चिन्ममातिथ्यं करोति स केवलम् ममातिथ्यं करोति तत्र मत्प्रेरकस्याप्यातिथ्यं करोति। ³⁸ अथ योडन् तमब्रवीत् डे गुरो, अस्माकमनुगामिनम् अंके त्वान्नाम्ना भूतान् त्याजयन्तं वयं दृष्टवन्तः, अस्माकमपश्चाद्वा- मित्वाय्य तं न्यषेधाम। ³⁹ किन्तु यीशुरवदत् तं मा निषेधत, यतो यः कश्चिन् मन्नाम्ना यित्रं कर्म करोति स सहसा मां निन्दितुं न शक्नोति। ⁴⁰ तथा यः कश्चिद् युष्माकं विपक्षतां न करोति स युष्माकमेव सपक्षः। ⁴¹ यः कश्चिद् युष्मान् प्रीष्टशिष्यान् ज्ञात्वा मन्नाम्ना कंसैकेन पानीयं पातुं ददाति, युष्मानडं यथार्थं वरिमि, स ड्वलेन वरिमि न भविष्यति। ⁴² किन्तु यदि कश्चिन् मयि विश्वासिनामेषां सुद्रप्राणिनाम् अेकस्यापि विघ्नं ज्ञनयति, तर्हि तस्यैतडकर्म करणात् कण्डबद्धपेषणीकस्य तस्य सागरागाधजल मज्जन्तं भद्रं। ⁴³ अतः स्वकरो यदि त्वां बाधते तर्हि तं छिन्धि; ⁴⁴ यस्मात् यत्र कीटा न म्रियन्ते वह्निश्च न नि- र्व्वाति, तस्मिन् अनिर्वाणानलनरके करड्वयवस्तव गमनात् करडीनस्य स्वर्गप्रवेशस्तव क्षेमं। ⁴⁵ यदि तव पादो विघ्नं ज्ञनयति तर्हि तं छिन्धि, ⁴⁶ यतो यत्र कीटा न म्रियन्ते वह्निश्च न निर्व्वाति, तस्मिन् डनिर्वाणवह्नौ नरके द्विपादवस्तव निक्षेपात् पादडीनस्य स्वर्गप्रवेशस्तव क्षेमं। ⁴⁷ स्वेनेत्रं यदि त्वां बाधते तर्हि तदप्युत्पाटय, यतो यत्र कीटा न म्रियन्ते वह्निश्च न निर्व्वाति, ⁴⁸ तस्मिन् डनिर्वाणवह्नौ नरके द्विनेत्रस्य तव निक्षेपाद् अेकनेत्रवत एश्वरराज्ये प्रवेश- स्तव क्षेमं। ⁴⁹ यथा सर्व्वो बलि र्ववाणः कृत्यते तथा सर्व्वो ज्ञनो वह्निरूपेण लवणाक्तः कारिष्यते। ⁵⁰ लवणं भद्रं किन्तु यदि लवणो स्वादुता न तिष्ठति, तर्हि कथम् आस्वाद्युक्तं करिष्यथ? यूयं लवणयुक्ता भवत परस्परं प्रेम कुत।

10 अनन्तरं स तत्स्थानात् प्रस्थाप यर्दननधाः पारे थिडूदाप्रदेश उपस्थितवान्, तत्र तदन्तिके लोकानां समागमे ज्ञाते स निजरीत्यनुसारेण पुनस्तान् उपदिदेश। ² तदा डिडुशिनस्तत्समीपम् अेत्य तं परीक्षितुं पप्रच्छः स्वजाया मनुजानां त्यज्या न वेति? ³ ततः स प्रत्यवादीत्, अत्र कार्य्यं मूसा यु- ष्मान् प्रति किमाज्ञापयत? ⁴ त उच्युः त्यागपत्रं लेपितुं स्वपत्नीं त्यक्तुञ्च मूसाडनुमन्यते। ⁵ तदा यीशुः प्रत्युवाच, युष्माकं मनसां काठिन्याद्धेतो मूसा निदेश- मिमम् अलिपत्। ⁶ किन्तु सुष्टेरोडौ एश्वरो नरान् पुंरूपेण स्त्रीरूपेण य ससर्ज्ज। ⁷ "ततः कारणात् पुमान् पितरं मातरञ्च त्यक्त्वा स्वजायायाम् आसक्तो भविष्यति, ⁸ तौ द्वाव् अेकाङ्गौ भविष्यतः। " तस्मात् तत्कालमारभ्य तौ न द्वाव् अेकाङ्गौ। ⁹ अतः कारणाद् एश्वरो यदयोजयत् कोपि नरस्तत्र विद्येज्येत्। ¹⁰ अथ यीशु गृहं प्रविष्टस्तदा शिष्याः पुनस्तत्कथां तं पप्रच्छुः। ¹¹ ततः सोवदत् कश्चिद् यदि स्वभार्यां त्यक्तवान्याम् उड्डडति तर्हि स स्वभार्यायाः प्रा- तिडुल्येन व्यभियारी भवति। ¹² कायिन्नारी यदि स्वपतिं डित्वायन्पुंसा विवाडिता भवति तर्हि सापि व्यभियारिणी भवति। ¹³ अथ स यथा शिशून् स्पृ- शेत्, तदर्थं लोडैस्तदन्तिके शिशव आनीयन्त, किन्तु शिष्यास्तानानीतवतस्तर्ज्यामासुः। ¹⁴ यीशुस्तद् दृष्ट्वा कुड्यन् जगाद, मन्निडकटम् आगन्तुं शिशून् मा वारयत, यत अेतादृशा एश्वरराज्याधिडारिणः। ¹⁵ युष्मानडं यथार्थं वरिमि, यः कश्चित् शिशुवद् भूत्वा राज्यामीश्वरस्य न गृह्णीयात् स कदापि तद्वाज्यं प्र- वेष्टुं न शक्नोति। ¹⁶ अनन्तरं स शिशून्डै निधाय तेषां गात्रेषु डस्तौ दत्त्वाशिषं बभाषे। ¹⁷ अथ स वर्त्मना याति, अेतर्हि ज्ञन अेको धावन् आगत्य

तत्सम्भुजे जनुनी पातयित्वा पृष्टवान्, भोः परमगुरो, अनन्तायुः प्राप्तये मया किं कर्तव्यं? 18 तदा यीशुरुवाच, मां परमं कुतो वदसि? विनेश्वरं कोपि परमो न भवति। 19 परस्त्रीं नाभिगच्छ; नरं मा घातय; स्तेयं मा कुरु; मृषासाक्ष्यं मा दृष्टिः; हिंसाञ्च मा कुरु; पितरौ सम्मन्यस्व; निदेशा अते त्वया ज्ञाताः। 20 ततस्तन प्रत्युक्तं, हे गुरो बाल्यकालादहं सर्वानितान् आरयामि। 21 तदा यीशुस्तं विलोक्य स्नेहेन बलाघे, तवैकस्याभावात् आस्ते; त्वं गत्वा सर्वस्वं विक्रीय द्रिद्रेभ्यो विश्राणय, ततः स्वर्गं धनं प्राप्स्यसि; ततः परम् अत्यं कुशं वडन् मधुवर्ती भव। 22 किन्तु तस्य बहुसम्पद्धिमानत्वात् स एषां कथामा-
 कल्पं विषणो दुःखितश्च सन् जगाम। 23 अथ यीशुश्चतुर्दशो निरीक्ष्य शिष्यान् अवादीत्, धनिलोकानाम् ईश्वरराज्यप्रवेशः कीदृग् दृष्टः। 24 तस्य कथातः शिष्याश्चमस्यङ्कः, किन्तु स पुनरवदत्, हे बालका ये धने विश्वसन्ति तेषाम् ईश्वरराज्यप्रवेशः कीदृग् दृष्टः। 25 ईश्वरराज्ये धनिनां प्रवेशात् सूथिरन्ध्रेण मडाङ्गस्य गमनागमनं सुकरं। 26 तदा शिष्या अतीव विस्मिताः परस्परं प्रोयुः, तर्हि कः परित्राणं प्राप्तुं शक्नोति? 27 ततो यीशुस्तान् विलोक्य बलाघे, तन् नरस्यासाध्यं किन्तु नेश्वरस्य, यतो हेतोरीश्वरस्य सर्वं साध्यम्। 28 तदा पितर उवाच, पश्य वयं सर्वं परित्यज्य भवतोनुगामिनो ज्ञाताः। 29 ततो यीशुः प्रत्यवदत्, युष्मानहं यथार्थं वदामि, मधर्थं सुसंवादार्थं वा यो ज्ञनः सधनं भ्रातरं भगिनीं पितरं मातरं ज्ञयां सन्तानान् भूमि वा त्यक्त्वा 30 गृहभ्रातृभगि-
 नीपितृमातृपत्नीसन्तानभूमिनामिह शतगुणान् प्रेत्यान्तायुश्च न प्राप्नोति तादृशः कोपि नास्ति। 31 किन्त्वग्रीया अनेके लोकाः शेषाः, शेषीया अनेके लोका-
 श्चात्रा भविष्यन्ति। 32 अथ यिज्ञालभ्यान्काले यीशुस्तेषाम् अग्रगामी बभूव, तस्मात्ते यित्रं ज्ञात्वा पश्चाद्गामिनो भूत्वा बिल्युः। तदा स पुन द्वादशशि-
 ष्यान् गृहीत्वा स्वीयं यद्यद् घटिष्यते तत्तत् तेभ्यः कथयितुं प्रारंभे; 33 पश्यत वयं यिज्ञालभ्युः यामः, तत्र मनुष्यपुत्रः प्रधानयाजकानाम् उपाध्यायानाञ्च
 करेषु समर्पयिष्यते; ते य वधदण्डाज्ञां दापयित्वा परदेशीयानां करेषु तं समर्पयिष्यन्ति। 34 ते तमुपहस्य कशया प्रहृत्य तद्रूपि निष्ठीवं निक्षिप्य तं हनिष्य-
 न्ति, ततः स तृतीयदिने प्रोत्थास्यति। 35 ततः सिवदेः पुत्रौ याकूब्योहनी तदन्तिकम् अत्यं प्रोयतुः, हे गुरो यद् आवाभ्यां यायिष्यते तदस्मदर्थं भवान् करोतु
 निवेदनमिदमावयोः। 36 ततः स कथितवान्, युवां किमिच्छथः? किं मया युष्मदर्थं करणीयं? 37 तदा तौ प्रोयतुः, आवयोरेकं दक्षिणपार्श्वं वामपार्श्वं यैकं तवै-
 श्वर्यपदे समुपवेष्टुम् आज्ञापय। 38 किन्तु यीशुः प्रत्युवाच युवामज्ञात्वेदं प्रार्थयेथे, येन कंसेनाहं पास्यामि तेन युवाभ्यां किं पातुं शक्यते? यस्मिन् मञ्जने-
 नाहं मञ्जिष्ये तन्मञ्जने मञ्जयितुं किं युवाभ्यां शक्यते? तौ प्रत्युयतुः शक्यते। 39 तदा यीशुरवदत् येन कंसेनाहं पास्यामि तेनावश्यं युवामपि पास्य-
 थः, येन मञ्जनेन याहं मञ्जिष्ये तत्र युवामपि मञ्जिष्येथे। 40 किन्तु येषामर्थम् एदं निरूपितं, तान् विहायान्यं कमपि मम दक्षिणपार्श्वं वामपार्श्वं वा
 समुपवेशयितुं ममाधिकारो नास्ति। 41 अथान्यदशशिष्या एषां कथां श्रुत्वा याकूब्योह-
 न्यां युक्नुः। 42 किन्तु यीशुस्तान् समाहूय बलाघे, अन्यदेशीयानां रा-
 जत्वं ये कुर्वन्ति ते तेषामेव प्रभुत्वं कुर्वन्ति, तथा ये मडालोकारस्ते तेषाम् अधिपतित्वं कुर्वन्तीति यूयं ज्ञानीथ। 43 किन्तु युष्माकं मध्ये न तथा भविष्यति,
 युष्माकं मध्ये यः प्राधान्यं वाञ्छति स युष्माकं सेवको भविष्यति, 44 युष्माकं यो मडान् भवितुमिच्छति स सर्वेषां किङ्करो भविष्यति। 45 यतो मनुष्यपुत्रः
 सेव्यो भवितुं नागतः सेवां कर्ता तथानेकेषां परित्राणस्य मूल्यरूपस्वप्राणं दातुञ्चागतः। 46 अथ ते यिरीडोनगरं प्राप्तास्तस्मात् शिष्यैर् लोकेषु सड यीशो
 गमनकाले टीमथस्य पुत्रो अर्टीमथनामा अन्धस्तन्मार्गपार्श्वं भिक्षार्थम् उपविष्टः। 47 स नासरतीयस्य यीशोरागमनवार्तां प्राप्य प्रोयै र्वक्तुमारंभे, हे यीशो
 दायूदः सन्तान मां दयस्व। 48 ततोनेके लोका मौनीभवति तं तर्जयामासुः, किन्तु स पुनरधिकमुच्यै र्जगात्, हे यीशो दायूदः सन्तान मां दयस्व। 49 तदा यीशुः
 स्थित्वा तमाह्वातुं समादिदेश, ततो लोकास्तन्मन्धमाहूय बलाघिरे, हे नर, स्थिरो भव, उत्तिष्ठ, स त्वामाह्वयति। 50 तदा स उत्तरीयवस्त्रं निक्षिप्य प्रोत्थाय
 यीशोः समीपं गतः। 51 ततो यीशुस्तमवदत् त्वया किं प्रार्थयते? तुभ्यमहं किं करिष्यामी? तदा सोन्धस्तमुवाच, हे गुरो मदीया दृष्टिर्भवेत्। 52 ततो यीशुस्त-
 मुवाच याहि तव विश्वासस्त्वां स्वस्थमकार्षीत्, तस्मात् तत्क्षणां स दृष्टिं प्राप्य पथा यीशोः पश्चाद् ययौ।

11 अनन्तरं तेषु यिज्ञालमः समीपस्थयो र्वैत्ङ्गीवैथनीयपुरयोरन्तिकस्थं जैतुननामाद्रिमागतेषु यीशुः प्रेषणकाले द्वौ शिष्याविदं वाक्यं जगात्, 2 यु-
 वाममुं सम्भुपस्थं त्रामं यातं, तत्र प्रविश्य यो नरं नावडत् तं गर्दभशावकं द्रक्षथस्तं मोययित्वानयतं। 3 किन्तु युवां कर्मदे कुतः कुरुथः? कथामिमां
 यदि कोपि पृच्छति तर्हि प्रभोरत्र प्रयोजनमस्तीति कथिते स शीघ्रं तमत्र प्रेषयिष्यति। 4 ततस्तौ गत्वा द्विमार्गमेने कस्ययिद् द्वारस्य पार्श्वं तं गर्दभशावकं
 प्राप्य मोययतः, 5 अतर्हि तत्रोपस्थितलोकानां कश्चिद् अपृच्छत्, गर्दभशिशुं कुतो मोययथः? 6 तदा यीशोराज्ञानुसारेण तेभ्यः प्रत्युदिते तत्क्षणां तमादातुं
 तेडनुजङ्गुः। 7 अथ तौ यीशोः सन्निधिं गर्दभशिशुम् आनीय तदुपरि स्ववस्त्राणि पातयामासतुः, ततः स तदुपरि समुपविष्टः। 8 तदानेके पथि स्ववासांसि
 पातयामासुः, परैश्च तरुशाभाश्चित्वा मार्गं विकीर्णाः। 9 अपरञ्च पश्चाद्गामिनोऽग्रगामिनश्च सर्वे जना उयैःस्वरेण वक्तुमारंभे, जय जय यः परमेश्व-
 रस्य नाम्नागच्छति स धन्य एति। 10 तथास्माकं पूर्वपुरुषस्य दायूदो यद्राज्यं परमेश्वरनाम्नायाति तदपि धन्यं, सर्वस्माद्दुःखे स्वर्गं ईश्वरस्य जयो
 भवेत्। 11 एत्थं यीशु यिज्ञालमि मन्दिरे प्रविश्य यतुर्दिकस्थानि सर्वाणि वस्तूनि दृष्टवान्; अथ सायंकाल उपस्थिते द्वादशशिष्यसहितो वैथनियं
 जगाम। 12 अपरेहनि वैथनियाद् आगमनसमये क्षुधात्तां बभूव। 13 ततो दूरे सपत्रमुडुम्बरपादपं विलोक्य तत्र किञ्चित् फलं प्राप्तुं तस्य सन्निकृष्टं ययौ,
 तदानीं फलपातनस्य समयो नागच्छति। ततस्तत्रोपस्थितः पत्राणि विना किमप्यपरं न प्राप्य स कथितवान्, 14 अद्यारभ्य कोपि मानवस्त्वत्तः फलं न लु-
 ङ्गीत; एषां कथां तस्य शिष्याः श्रुतुः। 15 तदनन्तरं तेषु यिज्ञालममायातेषु यीशु मन्दिरे गत्वा तत्रस्थानां बणिज्जां मुद्रासनानि पारावतविकेनुणाम् आस-
 नानि न्युञ्ज्याञ्चकार सर्वांन् केतून् विकेनुश्च बलिञ्चकार। 16 अपरं मन्दिरेमध्येन किमपि पात्रं वोढुं सर्वजन् निवारयामास। 17 लोकानुपदिशन् जगात्,
 मम गृहं सर्वजातीयानां प्रार्थनागृहम् एति नाम्ना प्रथितं भविष्यति अतत् किं शास्त्रे लिपितं नास्ति? किन्तु यूयं तदेव योराणां गृहं कुरुथ। 18 एषां वा-
 णीं श्रुत्वाध्यापकाः प्रधानयाजकाश्च तं यथा नाशयितुं शक्नुवन्ति तयो ेपायं मृगयामासुः, किन्तु तस्योपदेशात् सर्वे लोका विस्मयं गता अतस्ते तस्माद्
 बिल्युः। 19 अथ सायंसमय उपस्थिते यीशुर्नगराद् बहिर्वत्राज। 20 अनन्तरं प्रातःकाले ते तेन मार्गेण गच्छन्तस्तमुडुम्बरमडीरुहं समूलं शुष्कं दृष्टुः।
 21 ततः पितरः पूर्ववाक्यं स्मरन् यीशुं बलाघं, हे गुरो पश्यतु य उडुम्बरविटपी भवता शप्तः स शुष्को बभूव। 22 ततो यीशुः प्रत्यवादीत्, यूयमीश्वरं वि-
 श्वसित। 23 युष्मानहं यथार्थं वदामि कोपि यद्यैतद्गिरिं वदति, त्वमुत्थाय गत्वा जलधौ पत, प्रोक्तमिदं वाक्यमवश्यं घटिष्यते, मनसा किमपि न सन्दिह्य ये-
 दिदं विश्वसेत् तर्हि तस्य वाक्यानुसारेण तद् घटिष्यते। 24 अतो हेतोरहं युष्मान् वस्मि, प्रार्थनाकाले यद्यदाकांक्षिष्यध्वे तत्तदवश्यं प्राप्स्यथ, एत्थं विश्व-
 सित, ततः प्राप्स्यथ। 25 अपरञ्च युष्मासु प्रार्थयितुं समुत्थितेषु यदि कोपि युष्माकम् अपराधी तिष्ठति, तर्हि तं क्षमध्वं, तथा कृते युष्माकं स्वर्गस्थः पितापि
 युष्माकमागामि क्षमिष्यते। 26 किन्तु यदि न क्षमध्वे तर्हि वः स्वर्गस्थः पितापि युष्माकमागामि न क्षमिष्यते। 27 अनन्तरं ते पुन यिज्ञालमं प्रविशुः, यीशु
 र्यदा मध्येमन्दिरे एतस्ततो गच्छति, तदानीं प्रधानयाजका उपाध्यायाः प्राञ्च्य तदन्तिकमेत्य कथामिमां पप्रच्छुः, 28 त्वं केनादेशेन कर्माण्येतानि करोषि?
 तथैतानि कर्माणि कर्ता केनादिष्टोसि? 29 ततो यीशुः प्रतिगदितवान् अहमपि युष्मान् अेककथां पृच्छामि, यदि यूयं तस्या उत्तरं कुरुथ, तर्हि कयाज्ञयाहं
 कर्माण्येतानि करोमि तद् युष्मभ्यं कथयिष्यामि। 30 योहो न मञ्जनेम् ईश्वरात् ज्ञातं किं मानवात्? तन्मह्यं कथयत। 31 ते परस्परं विवेक्तुं प्रारंभे, तद्
 ईश्वराद् भवति येद् वदामस्तर्हि कुतस्तं न प्रच्यैत? कथमेतां कथयिष्यति। 32 मानवाद् अभवदिति येद् वदामस्तर्हि लोकेभ्यो भयमस्ति यतो हेतोः सर्वे
 योहन् सत्यं भविष्यद्वादिनं मन्यन्ते। 33 अतयेव ते यीशुं प्रत्यवादिषु र्वयं तद् वक्तुं न शक्नुमः। यीशुरुवाच, तर्हि येनादेशेन कर्माण्येतानि करोमि, अहम-
 पि युष्मभ्यं तत्र कथयिष्यामि।

12 अनन्तरं यीशु दृष्टान्तेन तेभ्यः कथयितुमारंभे, कश्चिदेको द्राक्षाक्षेत्रं विधाय तस्यतुर्दिक्षु वारणीं कृत्वा तन्मध्ये द्राक्षापेषणकुण्डम् अपनत्, तथा
 तस्य गडमपि निर्मितवान् ततस्तत्क्षेत्रं कृषीवलेषु समर्प्य दूरदेशं जगाम। 2 तदनन्तरं फलकाले कृषीवलेभ्यो द्राक्षाक्षेत्रफलानि प्राप्तुं तेषां सविधे लृ-
 त्यम् अेकं प्राडिषोत्। 3 किन्तु कृषीवलास्तं धृत्वा प्रहृत्य रिक्तडस्तं विसृजुः। 4 ततः स पुनरन्धमेकं लृत्यं प्रषयामास, किन्तु ते कृषीवलाः पाषाणाघातै-

स्तस्य शिरो भङ्गत्वा सापमानं तं व्यसर्जन् ॥ 5 ततः परं सोपरं दासं प्राडिणोत् तदा ते तं जघ्नुः, अवेवम् अनेकेषां कस्यचित् प्रहारः कस्यचिद् वधश्च तैः कृतः ॥ 6 ततः परं मया स्वपुत्रे प्रहिते ते तमवश्यं सम्भंस्यन्ते, एत्युक्त्वावशेषे तेषां सन्निधौ निजप्रियम् अद्वितीयं पुत्रं प्रेषयामास ॥ 7 किन्तु कृषीवलाः परस्परं जगद्गुः, अेष उत्तराधिकारी, आगच्छत वयमेतं उन्मत्तथा कृते उधिकारोयम् अस्माकं भविष्यति ॥ 8 ततस्तं धृत्वा लत्वा द्राक्षाक्षेत्राद् बलिः प्राक्षिपन् ॥ 9 अनेनासौ द्राक्षाक्षेत्रपतिः किं करिष्यति? स अत्ये तान् कृषीवलान् संलुत्य तत्क्षेत्रम् अन्येषु कृषीवलेषु समर्पयिष्यति ॥ 10 अपरञ्च, "स्थपतयः करिष्यन्ति ग्रावाणं यन्तु तुच्छकं ॥ प्राधानप्रस्तरः कोणो स अवे संभविष्यति ॥ 11 अतत् कर्म परेशस्यां दूतं नो दृष्टितो भवेत् ॥ " एषां शास्त्रीयां लिपिं यूयं किं नापाठिष्य? 12 तदानीं स तानुद्दिश्य तां दृष्टान्तकथां कथितवान्, त एतथं बुद्ध्वा तं घत्तमिधुताः, किन्तु लोकेभ्यो बिल्युः, तदनन्तरं ते तं विहाय वप्रजुः ॥ 13 अपरञ्च ते तस्य वाक्यदोषं घत्तं कतिपयान् द्विजशिनो लोकोदीयांश्च लोकां तदन्तिकं प्रेषयामासुः ॥ 14 त आगत्य तमवदन्, हे गुरो भवान् तथ्यभाषी कस्याप्यनुरोधं न मन्यते, पक्षपातञ्च न करोति, यथार्थं तं ईश्वरीयं मार्गं दर्शयति वयमेतत् प्रज्जानीमः, कैसराय करो देयो न वा? वयं दास्यामो न वा? 15 किन्तु स तेषां कपटं ज्ञात्वा जगाद, कुतो मां परीक्षध्वे? अकं मुद्रापादं समानीय मां दर्शयत ॥ 16 तदा तैरेकस्मिन् मुद्रापादे समानीते स तान् पप्रच्छ, अत्र लिपितं नाम मूर्तिर्वा कस्य? ते प्रत्युयुः, कैसरस्य ॥ 17 तदा यीशुस्वदत् तर्हि कैसरस्य द्रव्याणि कैसराय दत्त, ईश्वरस्य द्रव्याणि तु ईश्वराय दत्त; ततस्ते विस्मयं मेनिरे ॥ 18 अथ मृतानामुत्थानं ये न मन्यन्ते ते सिद्धकिनो यीशोः समीपमागत्य तं पप्रच्छुः; 19 हे गुरो कश्चिज्जगन्नो यदि निःसन्ततिः सन् भाष्यायां सत्यां भ्रियते तर्हि तस्य भ्राता तस्य भाष्या गृहीत्वा भ्रातुर्वशीत्पत्तिं करिष्यति, व्यवस्थामिमां मूसा अस्मान् प्रति व्यलिपत् ॥ 20 किन्तु केचित् सप्त भ्रातर आसन्, ततस्तेषां ज्येष्ठभ्राता विवह निःसन्ततिः सन् अभ्रियत् ॥ 21 ततो द्वितीयो भ्राता तां स्त्रियमगृह्णत् किन्तु सोपि निःसन्ततिः सन् अभ्रियत्; अथ तृतीयोपि भ्राता तादृशोभवत् ॥ 22 एतथं सप्तैव भ्रातरस्तां स्त्रियं गृहीत्वा निःसन्तानाः सन्तोऽभ्रियन्त, सर्वशेषे सापि स्त्री भ्रियते स्म ॥ 23 अथ मृतानामुत्थानकाले यदा त उत्थास्यन्ति तदा तेषां कस्य भाष्या सा भविष्यति? यतस्ते सप्तैव तां व्यवहन् ॥ 24 ततो यीशुः प्रत्युवाच शास्त्रम् ईश्वरशक्तिञ्च यूयमज्ञात्वा किमब्राम्यत न? 25 मृतलोकानामुत्थानं सति ते न विवहन्ति वाग्दत्ता अपि न भवन्ति, किन्तु स्वर्गीयदूतानां सद्दशा भवन्ति ॥ 26 पुनश्च "अहम् एवाहोम ईश्वर एस्त्राक ईश्वरो याद्वुब्रुवः" यामिमां कथां स्तम्भमध्ये तिष्ठन् ईश्वरो मूसांमवादीत् मृतानामुत्थानार्थं सा कथा मूसालिपिते पुस्तके किं युष्मामिर्नापाठि? 27 ईश्वरो ज्वतां प्रभुः किन्तु मृतानां प्रभुर्न भवति, तस्माद्धेतो यूयं मडाभ्रमेण तिष्ठथ ॥ 28 अतर्हि अकोध्यापक अत्ये तेषामित्यं विचारं शुश्राव; यीशुस्तेषां वाक्यस्य सद्दुत्तरं दत्तवान् एति बुद्ध्वा तं पृष्टवान् सर्वसांम आज्ञानां का श्रेष्ठा? ततो यीशुः प्रत्युवाच, 29 "हे एसायेल्लोका अवधत्, अस्माकं प्रभुः परमेश्वर अक अवे, 30 यूयं सर्वन्तःकरणैः सर्वप्राणैः सर्वचित्तैः सर्वशक्तिभिश्च तस्मिन् प्रभौ परमेश्वरे प्रीयध्वं," एत्याज्ञा श्रेष्ठा ॥ 31 तथा "स्वप्रतिवासिनि स्ववत् प्रेम कुरुध्वं," अेषा या द्वितीयाज्ञा सा तादृशी; अताभ्यां द्वाभ्याम् आज्ञाभ्याम् अन्या काप्याज्ञा श्रेष्ठा नास्ति ॥ 32 तदा सोध्यापकस्तमवदत्, हे गुरो सत्यं भवान् यथार्थं प्रोक्तवान् यत अकस्माद् ईश्वराद् अन्यो द्वितीय ईश्वरो नास्ति; 33 अपरं सर्वान्तःकरणैः सर्वप्राणैः सर्वचित्तैः सर्वशक्तिभिश्च ईश्वरे प्रेमकरणं तथा स्वमीपवासिनि स्ववत् प्रेमकरणञ्च सर्वेभ्यो लोमबलिदानादिभ्यः श्रद्धं भवति ॥ 34 ततो यीशुः सुबुद्धेरिव तस्येदम् उत्तरं श्रुत्वा तं भाषितवान् त्वमीश्वरस्य राज्यात्र दूरसि ॥ एतः परं तेन सड कस्यापि वाक्यस्य विचारं कर्ता कस्यापि प्रगल्भता न ज्ञाता ॥ 35 अनन्तरं मध्येमन्दिरम् उपदिशन् यीशुरिमं प्रश्नं यकार, अध्यापका अभिषिक्तं (तारकं) कुतो दायुदः सन्तानं वदन्ति? 36 स्वयं दायुद पवित्रस्यात्मन आवेशेनेदं कथयामास ॥ यथा ॥ "मम प्रभुमिदं वाक्यवदत् परमेश्वरः ॥ तव शत्रून् दं यावत् पादपीठं करोमि न ॥ तावत् कालं मदीये त्वं दक्षपार्श्वं उपाविश ॥ " 37 यदि दायुद तं प्रभुं वदति तर्हि कथं स तस्य सन्तानो भवितुमर्हति? एतरे लोकास्तकथां श्रुत्वाननन्दुः ॥ 38 तदानीं स तानुपदिश्य कथितवान् ये नरा दीर्घपरिधेयानि लट्टे विपनो य 39 लोककृतमस्कारान् भोजनगृहे प्रधानासनानि भोजनकाले प्रधानस्थानानि य काङ्क्षन्ते; 40 विधवानां सर्वस्वं अस्तिवा एवाद् दीर्घकालं प्रार्थयन्ते तेभ्य उपाध्यायेभ्यः सावधाना भवतः; तेऽधिकतरान् दण्डान् प्राप्स्यन्ति ॥ 41 तदनन्तरं लोका भाएडागारे मुद्रा यथा निक्षिपन्ति भाएडागारस्य सम्भुषे समुपविश्य यीशुस्तदवलुलोकः; तदानीं बडवो धनिनस्तस्य मध्ये बडूनि धनानि निरक्षिपन् ॥ 42 पश्चाद् अका दरिद्रा विधवा समागत्य द्विपणमूल्यां मुद्रकां तत्र निरक्षिपत् ॥ 43 तदा यीशुः शिष्यान् आहूय कथितवान् युष्मानं यथार्थं वदामि ये ये भाएडागारेऽस्मिन् धनानि निःक्षिपन्ति स्म तेभ्यः सर्वेभ्य एयं विधवा दरिद्राधिकम् निःक्षिपति स्म ॥ 44 यतस्ते प्रभूतधनस्य किञ्चित् निरक्षिपन् किन्तु दीनेयं स्वदिनयापनयोग्यं किञ्चिदपि न स्थापयित्वा सर्वस्वं निरक्षिपत् ॥

13 अनन्तरं मन्दिराद् बडिर्गमनकाले तस्य शिष्याणामेकस्तं व्याहृतवान् हे गुरो पश्यतु कीदृशाः पाषाणाः कीदृक् य निययन् ॥ 2 तदा यीशुस्तम् अवदत् त्वं किमेतद् बडिर्गमनययन् पश्यसि? अस्मैकपाषाणोपि द्वितीयपाषाणोपरि न स्थास्यति सर्वे ऽधःक्षेप्यन्ते ॥ 3 अथ यस्मिन् काले जैतुन्गिरौ मन्दि-रस्य सम्भुषे स समुपविष्टस्तस्मिन् काले पितरो याद्वुब् योडन् आन्द्रियश्चैते तं रडसि पप्रच्छुः, 4 अता घटनाः कदा भविष्यन्ति? तथैतत्सर्वसां सिद्धयुप-क्रमस्य वा किं चिह्नं? तदस्मभ्यं कथयतु भवान् ॥ 5 ततो याशुस्तान् वक्तुमारभे, कोपि यथा युष्मान् न भ्रामयति तथात्र यूयं सावधाना भवत ॥ 6 यतः प्री-ष्टोऽमिति कथयित्वा मम नाम्नानेके समागत्य लोकानां भ्रमं जनयिष्यन्ति; 7 किन्तु यूयं रणस्य वार्ता रणाऽम्बरञ्च श्रुत्वा मा व्याकुला भवत, घटना अता अवश्यम्भाविन्यः; किन्त्वापाततो न युगान्तो भविष्यति ॥ 8 देशस्य विपक्षतया देशो राज्यस्य विपक्षतया य राज्यमुत्थास्यति, तथा स्थाने स्थाने भूमि-कम्पो दुर्भिक्षं मडाकलेशाश्च समुपस्थास्यन्ति, सर्वे अते द्युःप्रस्यारम्भाः ॥ 9 किन्तु यूयम् आत्मार्यं सावधानास्तिष्ठत, यतो लोका रणसभायां युष्मान् समर्प-यिष्यन्ति, तथा भोजनगृहे प्रडरिष्यन्ति; यूयं मद्ये देशाधिपान् भूषांश्च प्रति साक्षयदानाय तेषां सम्भुषे उपस्थापयिष्यध्वे ॥ 10 शेषीभवनात् पूर्वं सर्वान् देशीयान् प्रति सुसंवाहः प्रयारयिष्यते ॥ 11 किन्तु यदा ते युष्मान् धृत्वा समर्पयिष्यन्ति तदा यूयं यद्यद् उत्तरं दास्यथ, तद्यत् तस्य विवेयन् मा कुरुत तदर्थं कि-ञ्चिदपि मा चिन्तयत य, तदानीं युष्माकं मनःसु यद्यद् वाक्यम् उपस्थापयिष्यते तदेव वदिष्यथ, यतो यूयं न तद्दत्तारः किन्तु पवित्र आत्मा तस्य वक्ता ॥ 12 तदा भ्राता भ्रातरं पिता पुत्रं घातनार्थं परडस्तेषु समर्पयिष्यते, तथा पत्यानि मातापित्रो विपक्षतया तौ घातयिष्यन्ति ॥ 13 मम नामडेतोः सर्वेषां सविधे यूयं जुगुप्सिता भविष्यथ, किन्तु यः कश्चित् शेषपर्यन्तं धैर्यम् आलम्बिष्यते सअवे परित्त्रास्यते ॥ 14 दानियेल्भविष्यद्वादिना प्रोक्तं सर्वनाशि जुगुप्सि-तञ्च वस्तु यदा त्वयोग्यस्थाने विद्यमानं द्रक्षथ (यो जः पठति स बुध्यतां) तदा ये यिद्धीयदेशे तिष्ठन्ति ते मडीध्रं प्रति पलायन्तां; 15 तथा यो नरो गृहोप-रि तिष्ठति स गृहमध्यं नावरोडतु, तथा किमपि वस्तु गृहीतुं मध्येगुडं न प्रविशतु; 16 तथा य यो नरः क्षेत्रे तिष्ठति सोपि स्ववस्त्रं गृहीतुं परावृत्य न व्रज-तु ॥ 17 तदानीं गवर्भवतीनां स्तन्यदात्रीणाञ्च योषितां दुर्गतिं भविष्यति ॥ 18 युष्माकं पलायनं शीतकाले यथा न भवति तदर्थं प्रार्थयध्वं ॥ 19 यतस्तदा यादृशी दुर्घटना घटिष्यते तादृशी दुर्घटना ईश्वरसृष्टेः प्रथममारभ्याद्य यावत् कदापि न ज्ञाता न जनिष्यते य ॥ 20 अपरञ्च परमेश्वरो यदि तस्य समयस्य संक्षेपं न करोति तर्हि कस्यापि प्राणभूतो रक्षा भवितुं न शक्यति, किन्तु यान् ज्ञानान् मनोनीतान् अकरोत् तेषां स्वमनोनीतानां डेतोः स तदनेडसं संक्षेप्यति ॥ 21 अन्यस्य पश्यत प्रीष्टोत्रं स्थाने वा तत्र स्थाने विद्यते, तस्मिन्काले यदि कश्चिद् युष्मान् अतादृशं वाक्यं व्याडरति, तर्हि तस्मिन् वाक्ये लैव विश्वसित ॥ 22 यतोनेके मिथ्याप्रीष्टा मिथ्याभविष्यद्वादिनश्च समुपस्थाय बडूनि चिह्नान्दूतानि कर्माणि य दर्शयिष्यन्ति; तथा यदि सम्भवति तर्हि मनोनीतलोकानाम-पि मिथ्यामतिं जनयिष्यन्ति ॥ 23 पश्यत घटनातः पूर्वं सर्वकार्यस्य वार्ता युष्मभ्यमदाम्, यूयं सावधानास्तिष्ठत ॥ 24 अपरञ्च तस्य क्लेशकालस्याव्यव-हिते परकाले भास्करः सान्धकारो भविष्यति तथैव यन्द्रश्चन्द्रिकां न दास्यति ॥ 25 नभःस्थानि नक्षत्राणि पतिष्यन्ति, व्योमभाएडलस्था ग्रहाश्च विचलिष्य-न्ति ॥ 26 तदानीं मडापराक्रमेण मडैश्वर्येण य मेघमारुह्य समायान्तं मानवसुतं मानवाः समीक्षिष्यन्ते ॥ 27 अन्यस्य स निजदूतान् प्रडित्य नभोभूम्योः सी-मां यावद् जगतश्चतुर्दिग्भ्यः स्वमनोनीतलोकान् संग्रहीष्यति ॥ 28 उडुम्बरतरो दृष्टान्तं शिक्षध्वं यदोडुम्बरस्य तरो र्वीनाः शाभा ज्ञायन्ते पल्लवादीनि य

निगच्छन्ति, तदा निदाघकालः सविधो भवतीति यूयं ज्ञातुं शक्नुथ।²⁹ तद्वद् अतो घटना दृष्ट्वा स कालो द्वार्युपस्थित एति ज्ञानीत।³⁰ युष्मानं यथार्थं वदामि, आधुनिकलोकानां गमनात् पूर्वं तानि सवर्वाणि घटिष्यन्ते।³¹ धावापृथिव्यो विंयलितयोः सत्यो मदीया वाणी न विचलिष्यति।³² अपरञ्च स्वर्गस्थदूतगणो वा पुत्रो वा तातादन्यः कोपि तं दिवसं तं दण्डं वा न ज्ञापयति।³³ अतः स समयः कदा भविष्यति, अंतज्ज्ञानाभावाद् यूयं सावधानास्तिष्ठत, सतर्काश्च भूत्वा प्रार्थयध्वं;³⁴ यद्दत्तं कश्चित् पुमान् स्वनिवेशनाद् दूरदेशं प्रति यात्राकरणकाले दासेषु स्वकार्यस्य भारमर्पयित्वा सर्वान् स्वे स्वे कर्मणि नियोजयति; अपरं दौवारिकं जगारितुं समादिश्य याति, तद्वन् नरपुत्रः।³⁵ गृहपतिः सायंकाले निशीथे वा तृतीययामे वा प्रातःकाले वा कदागमिष्यति तद् यूयं न ज्ञानीथ;³⁶ स उदाहागत्य यथा युष्मान् निद्रितान् न पश्यति, तदर्थं जगारितास्तिष्ठत।³⁷ युष्मानं यद् वदामि तदेव सर्वान् वदामि, जगारितास्तिष्ठतेति।

14 तदा निस्तारोत्सवकिण्वलीनपूपोत्सवयोरारम्भस्य दिनद्वये ऽवशिष्टे प्रधानयाजका अध्यापकाश्च केनापि छलेन यीशुं धर्त्तां हन्तुञ्च मृगयाञ्चकिरे;² किन्तु लोकानां कलहलभ्यादूरिरे, नयोत्सवकाल उचितमेतदिति।³ अनन्तरं बैथनियापुंरे शिमोनकुष्णिनो गृहे योशौ भोत्कुमुपविष्टे सति कायिद्योषित् पाण्डुरपाषाणस्य सम्पुटकेन मडाध्यात्तमत्तैलम् आनीय सम्पुटकं भङ्क्त्वा तस्योत्तमाङ्गे तैलधारं पातयाञ्चके।⁴ तस्मात् केयित् स्वान्ते कुप्यन्तः कथितवन्तः कुतोयं तैलापव्ययः? यद्येतत् तैल व्यक्तेष्यत तर्हि मुद्रापादशतत्रयाध्याधिकं तस्य प्राप्तमूल्यं दरिद्रलोकैभ्यो दातुमशक्यत, कथामेतां कथयित्वा तथा योषिता साकं वायायुह्वन्।⁶ किन्तु यीशुरुवाच, कुत अतस्यै कृच्छ्रं ददासि? मह्यमियं कर्मात्तमं कृतवती।⁷ दरिद्राः सर्वदा युष्माभिः सल्ल तिष्ठन्ति, तस्माद् यूयं यद्येच्छथ तदैव तानुपकर्त्तां शक्नुथ, किन्त्वहं युष्माभिः सल्ल निरन्तरं न तिष्ठामि।⁸ अस्या यथासाध्यं तथैवाकरोदियं, श्मशानयापनात् पूर्वं समेत्य मद्रपुषि तैलम् अमर्दयत्।⁹ अहं युष्मभ्यं यथार्थं कथयामि, जगतां मध्ये यत्र यत्र सुसंवाद्योयं प्रचारयिष्यते तत्र तत्र योषित अतस्याः स्मरणार्थं तत्कृतकर्मैतत् प्रचारयिष्यते।¹⁰ ततः परं द्वादशानां शिष्याणामेकं ईष्यरियोतीययिडूदाभ्यो यीशुं परक्रेषु समर्पयितुं प्रधानयाजकानां समीपमियाय।¹¹ ते तस्य वाक्यं समाकर्ष्य सन्तुष्टाः सन्तस्तस्मै मुद्रा दातुं प्रत्यजानत; तस्मात् स तं तेषां क्रेषु समर्पणायोपायं मृगयामास।¹² अनन्तरं किण्ववशून्यपूपोत्सवस्य प्रथमेऽहनि निस्तारोत्सवार्थं मेषमारणासमये शिष्यास्तं पप्रच्छः कुत्र गत्वा वयं निस्तारोत्सवस्य भोज्यमासादयिष्यामः? किमिच्छति भवान्? तदानीं स तेषां द्वयं प्रेरयन् बभाषे युवयोः पुरमध्यं गतयोः सतो यो ज्ञनः सज्जलकुम्भं वहन् युवां साक्षात् करिष्यति तस्यैव पश्चाद् यातं; स यत् सद्वनं प्रवेक्ष्यति तद्वनपतिं वदतं, गुरुराह यत्र सशिष्योहं निस्तारोत्सवीयं भोजनं करिष्यामि, सा भोजनशाला कुत्रास्ति? ततः स परिष्कृतां सुसज्जितां बृहतीयञ्च यां शालां दर्शयिष्यति तस्याभस्मदर्थं भोज्यद्रव्याण्यसाद्यतं।¹⁶ ततः शिष्यो प्रस्थाय पुरं प्रविश्य स यथोक्तवान् तथैव प्राप्य निस्तारोत्सवस्य भोज्यद्रव्याणि समासाद्येताम्।¹⁷ अनन्तरं यीशुः सायंकाले द्वादशभिः शिष्यैः सार्द्धं जगाम; सर्वेषु भोजनाय प्रोपविष्टेषु स तानुदितवान् युष्मानं यथार्थं व्याहरामि, अत्र युष्माकमेको ज्ञनो यो मया सल्ल भुङ्क्ते मां परक्रेषु समर्पयिष्यते।¹⁹ तदानीं ते द्युःपिताः सन्त अकैकशस्तं प्रष्टुमारब्धवन्तः स किमहं? पश्चाद् अन्य अकैकभिदधे स किमहं? ततः स प्रत्यवदद् अतेषां द्वादशानां यो ज्ञनो मया समं भोजनापात्रे पाणिं मज्जयिष्यति स अवे।²¹ मनुजतनयमधि यादृशं लिपितमास्ते तदनुज्ञा गतिस्तस्य भविष्यति, किन्तु यो ज्ञनो मानवसुतं समर्पयिष्यते हन्त तस्य जन्माभावे सति भद्रमभविष्यत्।²² अपरञ्च तेषां भोजनसमये यीशुः पूषं गृहीत्वेश्वरगुणान् अनुकीर्त्य भङ्क्त्वा तेभ्यो दत्त्वा बभाषे, अतद् गृहीत्वा भुञ्जीध्वम् अतन्मम विग्रहउपं।²³ अनन्तरं स कंसं गृहीत्वेश्वरस्य गुणान् कीर्त्तयित्वा तेभ्यो ददौ, ततस्ते सर्वे पपुः।²⁴ अपरं स तानवादीद् बहूनां निमित्तं पातितं मम नवीननियमउपं शोषितमेतत्।²⁵ युष्मानं यथार्थं वदामि, ईश्वरस्य राज्ये यावत् सद्योजातं द्राक्षारसं न पास्यामि, तावदहं द्राक्षाङ्गलरसं पुनर् न पास्यामि।²⁶ तदनन्तरं ते गीतमेकं संगीय बहिर् जेतुं शिष्यैः ययुः।²⁷ अथ यीशुस्तानुवाच निशायामस्यां मयि युष्माकं सर्वेषां प्रत्युहो भविष्यति यतो लिपितमास्ते यथा, मेषाणां रक्षकञ्चाहं प्रहरिष्यामि वै ततः। मेषाणां निवहो नूनं प्रविकीर्णो भविष्यति।²⁸ कन्तु मद्गुत्थाने ज्ञाते युष्माकमग्रेऽहं गालीलं प्रजिष्यामि।²⁹ तदा पितरः प्रतिबभाषे, यद्यपि सर्वेषां प्रत्युहो भवति तथापि मम नैव भविष्यति।³⁰ ततो यीशुरुक्तावान् अहं तुभ्यं तथं कथयामि, क्षणाद्यायामध कुक्कुटस्य द्वितीयवारवणात् पूर्वं त्वं वारत्रयं मामपह्नीष्यसे।³¹ किन्तु स गाढं व्याहरद् यद्यपि त्वया सार्द्धं मम प्राणो याति तथापि कथमपि त्वां नापह्नीष्ये; सर्वेऽपीतरे तथैव बभाषिरे।³² अपरञ्च तेषु गेल्लिमानानीनामकं स्थान गतेषु स शिष्यान् जगाम, यावदहं प्रार्थये तावदत्र स्थाने यूयं समुपविशत।³³ अथ स पितरं याद्वहं योहन्त गृहीत्वा वप्राण; अत्यन्तं त्रासितो व्याकुलितश्च तेभ्यः कथयामास, निघनकालवत् प्राणो मेऽतीव दःभमेति, यूयं ज्ञात्रोत्र स्थाने तिष्ठत।³⁵ ततः स किञ्चिद्दूरं गत्वा भूमावधोमुषः पतित्वा प्रार्थितवानेतत्, यद्दि भवितुं शक्यं तर्हि द्युःभसमयोयं मत्तो दूरीभवतु।³⁶ अपरमुदितवान् हं पितर्हं पितः सर्वे त्वया साध्यं, ततो हंतोरिभं कंसं मत्तो दूरीकुरु, किन्तु तन् ममेच्छातो न तवेच्छातो भवतु।³⁷ ततः परं स अत्ये तान् निद्रितान् निरीक्ष्य पितरं प्रोवाच, शिमोन् त्वं किं निद्रासि? घटिकाभेकाम् अपि जगारितुं न शक्नोषि? परीक्षायां यथा न पतथ तदर्थं सयेतनाः सन्तः प्रार्थयध्वं; मन उद्युक्तमिति सत्यं किन्तु वपुरशक्तिं।³⁹ अथ स पुनर्प्रजित्वा पूर्ववत् प्रार्थयाञ्चके।⁴⁰ परावृत्त्यागत्य पुनरपि तान् निद्रितान् ददर्श तदा तेषां लोयनानि निद्रया पूर्णानि, तस्मात्तस्मै का कथा कथयित्वा त अतद् बोद्धुं न शेकुः।⁴¹ ततः परं तृतीयवारं आगत्य तेभ्यो ऽकथयद् घटानीमपि शयित्वा विश्राम्यथ? यथेष्टं ज्ञातं, सम्यश्रोपस्थितः पश्यत मानवतनयः पापिलोकानां पाणिषु समर्प्यते।⁴² उत्तिष्ठत, वयं प्रजामो यो ज्ञनो मां परपाणिषु समर्पयिष्यते पश्यत स समीपमायातः।⁴³ एभां कथां कथयति स, अतर्हिद्वादशानामेको यिडूदा नामा शिष्यः प्रधानयाजकानाम् उपाध्यायानां प्राचीनलोकानाञ्च सन्निधेः षड्वलगुडधारिणो बहूलोकान् गृहीत्वा तस्य समीप उपस्थितवान्।⁴⁴ अपरञ्चासौ परपाणिषु समर्पयित्वा पूर्वमिति सङ्केतं कृतवान् यमहं युम्बिष्यामि स अवेासौ तमेव धृत्वा सावधानं नयत।⁴⁵ अतो हंतोः स आगत्यैव योशोः सविधं गत्वा हं गुरो हं गुरो, एत्युक्त्वा तं युयुम्ब।⁴⁶ तदा ते तद्गुरो पाणीनर्पयित्वा तं दधुः।⁴⁷ ततस्तस्य पार्श्वस्थानां लोकानामेकः षड् निष्कोषयन् मडायाजकस्य दासमेकं प्रहृत्य तस्य कर्णं यिच्छेद।⁴⁸ पश्चाद् यीशुस्तान् व्याजहार षड्गान् लगुडांश्च गृहीत्वा मां किं यौरं धर्त्तां समायाताः? मध्येमन्दिरे समुपदिशन् प्रत्यहं युष्माभिः सल्ल स्थितवानतहं, तस्मिन् काले यूयं मां नादीधरत, किन्त्वनेन शास्त्रीयं वयनं सेधनीयं।⁵⁰ तदा सर्वे शिष्यास्तं परित्यज्य पलायाञ्चकिरे।⁵¹ अथैको युवा मानवो नग्नकाये वस्त्रमेकं निधाय तस्य पश्चाद् प्रजन् युवलोके धृतो वस्त्रं विहाय नग्नः पलायाञ्चके।⁵³ अपरञ्च यस्मिन् स्थाने प्रधानयाजका उपाध्यायाः प्राचीनलोकानाञ्च मडायाजकेन सल्ल सदसि स्थितास्तस्मिन् स्थाने मडायाजकस्य समीपं यीशुं निन्युः।⁵⁴ पितरो दूरे तत्पश्चाद् एत्वा मडायाजकस्याट्टालिकां प्रविश्य किङ्करैः सल्लोपविश्य वक्षितापं जग्राह।⁵⁵ तदानीं प्रधानयाजका मन्त्रिणश्च यीशुं घातयितुं तत्प्रातिद्वल्येन साक्षिणो मृगयाञ्चकिरे, किन्तु न प्राप्ताः।⁵⁶ अनैकैस्तद्विरुद्धं मृषासाक्ष्ये दत्तेपि तेषां वाक्यानि न समगच्छन्त।⁵⁷ सर्वशेषे किञ्चन्त उत्थाय तस्य प्रातिद्वल्येन मृषासाक्ष्यं दत्त्वा कथयामासुः, एहं करकृतमन्दिरे विनाश्य दिनत्रयमध्ये पुनरपरम् अकरकृतं मन्दिरे निर्मास्यामि, एति वाक्यम् अस्य मुभात् श्रुतमस्माभिरिति।⁵⁹ किन्तु तत्रापि तेषां साक्ष्यकथा न सज्जाताः।⁶⁰ अथ मडायाजको मध्येसल्लम् उत्थाय यीशुं व्याजहार, अते ज्ञानस्त्वयि यत् साक्ष्यमद्दुः त्वमेतस्य किमप्युत्तरं किं न दास्यसि? किन्तु स किमप्युत्तरं न दत्त्वा मौनीभूय तस्यै; ततो मडायाजकः पुनरपि तं पृष्टवान् त्वं सच्यिदानन्दस्य तनयो ऽभिषिक्तस्त्रता? तदा यीशुस्तं प्रोवाच भवाम्यहम् यूयञ्च सर्वशक्तिमतो दक्षिणपार्श्वे समुपविशन्तं मेघमारुह्य समायान्तञ्च मनुष्यपुत्रं सन्दक्षयथ।⁶³ तदा मडायाजकः स्वं वमनं छित्वा व्यावहर्त्त।⁶⁴ किमस्माकं साक्षिभिः प्रयोजनम्? ईश्वरनिन्दावाक्यं युष्माभिरश्रावि किं विचारयथ? तदानीं सर्वे जगद्गुरयं निघनदण्डमर्हति।⁶⁵ ततः कश्चित् कश्चित् तद्गुपि निष्ठीवं निचिक्षेप तथा तन्मुषमाच्छाद्य यपेटेन हत्वा गदितवान् गणयित्वा वद, अनुयराश्च यपेटैस्तमाज्जघ्नुः।⁶⁶ ततः परं पितरेऽट्टालिकाधःकोष्ठे तिष्ठति मडायाजकस्यैका दासी समेत्य तं विक्षितापं गृह्णन्तं विलोक्य तं सुनिरीक्ष्य बभाषे त्वमपि नासरतीययीशोः सङ्गिनाम् अको ज्ञन आसीः।⁶⁸ किन्तु सोपहृत्य जगाम तमहं न वक्षि त्वं यत् कथयामि तदप्यहं न

बुद्ध्ये | तदानीं पितरे यत्वरं गतवति कुक्कुटो रुराव | 69 अथान्या दासी पितरं दृष्ट्वा समीपस्थान् जगान् जगाद अयं तेषामेको जगः | 70 ततः स द्वितीयवारम् अपहृतवान् पश्चात् तत्रस्था लोकाः पितरं प्रोयुस्त्वमवश्यं तेषामेको जगः यतस्त्वं गालीलीयो नर इति तवोच्यारणं प्रकाशयति | 71 तदा स शपथाभिशापौ कृत्वा प्रोवाच यूयं कथां कथयथ तं नरं न जगनेडडं | 72 तदानीं द्वितीयवारं कुक्कुटो उरावीत् | कुक्कुटस्य द्वितीयरवात् पूर्व्वं त्वं मां वारत्रयम् अपह्नोष्यसि, इति यद्वाक्यं यीशुना समुदितं तत् तदा संस्मृत्य पितरो रोदितुम् आरभत |

15 अथ प्रभाते सति प्रधानयाजकाः प्राञ्च उपाध्यायाः सर्व्वे मन्त्रिणश्च सभां कृत्वा यीशुं बन्धयित्वा पीलाताप्यस्य देशाधिपतेः सविधं नीत्वा समर्पयामासुः | 2 तदा पीलातस्तं पृष्टवान् त्वं किं यिद्धूदीयलोकानां राज्ञः? ततः स प्रत्युक्तवान् सत्यं वदसि | 3 अपरं प्रधानयाजकास्तस्य बहुषु वाक्येषु दोषमारोपयाञ्चक्रुः किन्तु स किमपि न प्रत्युवाच | 4 तदानीं पीलातस्तं पुनः पप्रच्छ त्वं किं नोत्तरयसि? पश्यैते त्वद्विरुद्धं कतिपु साध्येषु साक्षं ददति | 5 कन्तु यीशुस्तदापि नोत्तरं ददौ ततः पीलात आश्चर्य्यं जगाम | 6 अपरञ्च काराबद्धे कस्तिंश्चित् जने तन्मण्डोत्सवकाले लोके यांयिते देशाधिपतिस्तं भोगयति | 7 ये यं पूर्व्वमुपप्लवमकार्षुर्पुप्लवे वधमपि कृतवन्तस्तेषां मध्ये तदानो बरब्बानामक अेको बद्ध आसीत् | 8 अतो डेतोः पूर्व्वपरीयां रीतिकथां कथयित्वा लोका उच्यैरुवन्तः पीलातस्य समक्षं निवेदयामासुः | 9 तदा पीलातस्तानायच्यौ तर्हि किं यिद्धूदीयानां राज्ञानं भोगयिष्यामि? युष्माभिः किमिष्यते? 10 यतः प्रधानयाजका एष्यात अेव यीशुं समर्पयन्ति स विवेद | 11 किन्तु यथा बरब्बानां भोगयति तथा प्रार्थयितुं प्रधानयाजका लोकान् प्रवर्तयामासुः | 12 अथ पीलातः पुनः पृष्टवान् तर्हि यं यिद्धूदीयानां राज्ञेति वदथ तस्य किं करिष्यामि युष्माभिः किमिष्यते? 13 तदा ते पुनरपि प्रोच्यैः प्रोयुस्तं कुशे वेधय | 14 तस्मात् पीलातः कथितवान् कुतः? स किं कुर्म कृतवान्? किन्तु ते पुनश्च रुवन्तो व्याजहस्तं कुशे वेधय | 15 तदा पीलातः सर्वावल्लोकान् तोषयितुमिच्छन् बरब्बानां भोगयित्वा यीशुं कशाभिः प्रहत्य कुशे वेद्धुं तं समर्पयाम्बभूव | 16 अनन्तरं सैन्यगणोऽट्टालिकाम् अर्थाद् अधिपते गृहं यीशुं नीत्वा सेनानिवडं समाडुयत् | 17 पश्चात् ते तं धूमलवर्णवस्त्रं परिधाप्य कष्टकमुकुटं रययित्वा शिरसि समारोप्य 18 डे यिद्धूदीयानां राजन् नमस्कारं एत्युक्त्वा तं नमस्कृतमिरेभिरे | 19 तस्योत्तमाङ्गे वेत्राघातं यक्रुस्तद्वात्रे निष्ठीवञ्च निचिक्षिपुः, तथा तस्य सम्भुषे जगानुपातं प्रणोमुः 20 एत्यमुपलस्य धूमलवर्णवस्त्रम् उत्तार्य्य तस्य वस्त्रं तं पर्य्यधापयन् कुशे वेद्धुं बळिर्नियुञ्च | 21 ततः परं सेकन्दरस्य रुद्रस्य य पिता शिमोत्रामा कुरीणीयलोक अेकः कुतश्चिद् ग्रामादेत्य पथि याति तं ते यीशोः कुशं वोढुं बलाद् एधुः | 22 अथ गुल्गुल्ला अर्थात् शिरःकपालनामकं स्थानं यीशुमानीय 23 ते गन्धसमिश्रितं द्राक्षारसं पातुं तस्मै एडुः किन्तु स न जग्राड | 24 तस्मिन् कुशे विद्धे सति तेषामेकैकशः किं प्राप्स्यतीति निर्णयय 25 तस्य परिधेयानां विभागार्थं गुटिकापातं यक्रुः | 26 अपरम् अेष यिद्धूदीयानां राज्ञेति लिपितं दोषपत्रं तस्य शिरोर्ध्वम् आरोपयाञ्चक्रुः | 27 तस्य वामदक्षिणयोर्द्वौ यौरौ कुशयोर्विधाते | 28 तेनैव "अपराधिजनैः सार्द्धं स गणितो भविष्यति," इति शास्त्रोक्तं वचनं सिद्धमभूत् | 29 अनन्तरं मार्गं ये ये लोका गमनागमने यक्रुस्ते सर्व्वे अेव शिरांस्यान्दोल्य निन्दन्तो जगदुः, रे मन्दिरनाशक रे दिनत्रयमध्ये तन्निर्मायिक, 30 अधुनात्मानम् अवित्वा कुशादवरोड | 31 किञ्च प्रधानयाजका अध्यापकाश्च तद्धत् तिरस्कृत्य परस्परं ययक्षिरे अेष परानावत् किन्तु स्वमवितुं न शक्नोति | 32 यदीस्त्रायेलो राजाभिषिक्तस्ताता भवति तर्ह्यधुनेन कुशादवरोडतु वयं तद् दृष्ट्वा विश्वसिष्यामः; किञ्च यौ लोको तेन सार्द्धं कुशे डविधेतां तावपि तं निर्भर्त्सयामासतुः | 33 अथ द्वितीययामात् तृतीययामं यावत् सर्व्वो देशः सान्धकारोभूत् | 34 ततस्तृतीयप्रडरे यीशुरुच्यैरवदत् अेली अेली लामा शिवक्तनी अर्थाद् "डे मदीश मदीश त्वं पर्य्यत्याक्षीः कुतो डि मां?" 35 तदा समीपस्थलोकानां केयितुं तद्वाक्यं निशम्यायच्युः पश्यैष अेलियम् आडूयति | 36 तत अेको जगो धावित्वागत्य स्पञ्जे डभरसं पूरयित्वा तं नडाग्रे निधाय पातुं तस्मै दत्त्वावदत् तिष्ठ अेलिय अेनमवरोडयितुम् अेति न वेति पश्यामि | 37 अथ यीशुरुच्यैः समाडूय प्राणान् जडौ | 38 तदा मन्दिरस्य जवनिकोर्ध्वाधःर्यन्ता विदीर्षा द्विभण्डाभूत् | 39 किञ्च एत्यमुच्यैराडूय प्राणान् त्यजन्तं तं दृष्ट्वा तद्रक्षणाय नियुक्तो यः सेनापतिरासीत् सोवदत् नरोयम् ईश्वरपुत्र इति सत्यम् | 40 तदानीं मगदलीनी मरिसम् कनिष्ठायाङ्गु योसेश्च मातान्यमरियम् शालोमी य याः स्त्रियो 41 गालीलप्रदेशे यीशुं सेवित्वा तदनुगामिन्यो जता एमास्तदन्त्याश्च या अनेका नार्यो यीशुना सार्द्धं यिडूशालममायातास्ताश्च दूरात् तानि ददृशुः | 42 अथासादनदिनस्यार्थाद् विश्रामवारात् पूर्व्वदिनस्य सायंकाल आगत 43 ईश्वरराज्यापेक्ष्यरिमथीययूषङ्गनामा मान्यमन्त्री समेत्य पीलातसविधं निर्भयो गत्वा यीशोर्दंडं ययारो | 44 किन्तु स एदानीं मृतः पीलात एत्यसम्भवं मत्वा शतसेनापतिमाडूय स कडा मृत इति पप्रच्छ | 45 शतसेनापतिमुपात् तज्ज्ञात्वा यूषङ्गे यीशोर्दंडं ददौ | 46 पश्चात् स सूक्ष्मं वासः क्रीत्वा यीशोः कायमवरोह्य तेन वाससा वेष्टायित्वा गिरौ भातश्मशाने स्थापितवान् पाषाणं लोडयित्वा द्वारि निदधे | 47 किन्तु यत्र सोस्थाप्यत तत मगदलीनी मरियम् योस्मिमातुमरियम् य ददृशतुः |

16 अथ विश्रामवारे गते मगदलीनी मरियम् याङ्गुबामाता मरियम् शालोमी येमास्तं मर्दयितुं सुगन्धिद्रव्याणि क्रीत्वा 2 सप्ताडप्रथमदिनेऽतिप्रत्यूषे सूच्योदयकाले श्मशानमुपगताः | 3 किन्तु श्मशानद्वारपाषाणोऽतिभुडन् तं कोऽपसारयिष्यतीति ताः परस्परं गदन्ति | 4 अेतर्हि निरीक्ष्य पाषाणो द्वारो ऽपसारित इति ददृशुः | 5 पश्चात्ताः श्मशानं प्रविश्य शुक्लवर्णदीर्घपरिच्छदावृतमेकं युवानं श्मशानदक्षिणार्धे उपविष्टं दृष्ट्वा यमच्यक्रुः | 6 सोऽवदत्, माभैष्ट यूयं कुशे डतं नासरतीययीशुं गवेषयथ सोत्र नास्ति श्मशानाद्दुदस्थात्; तै र्यत्र स स्थापितः स्थानं तर्दिदं पश्यत | 7 किन्तु तेन यथोक्तं तथा युष्माकमग्रे गालीलं यास्यते तत्र स युष्मान् साक्षात् करिष्यते यूयं गत्वा तस्य शिष्येभ्यः पितराय य वार्ताभिमां कथयत | 8 ताः कम्पिता विस्तिताश्च तूर्णं श्मशानाद् बळिर्गत्वा पलायन्त भयात् कमपि किमपि नावदंश्च | 9 अपरं यीशुः सप्ताडप्रथमदिने प्रत्यूषे श्मशानाद्दुत्थाय यस्याः सप्तभूतास्त्याजितास्तस्यै मगदलीनीमरियमे प्रथमं दर्शनं ददौ | 10 ततः सा गत्वा शोकरोदनकृद्भ्योऽनुगतलोकैभ्यस्तां वार्ता कथयामास | 11 किन्तु यीशुः पुनर्ज्वन् तस्यै दर्शनं दत्तवानिति श्रुत्वा ते न प्रत्ययन् | 12 पश्चात् तेषां द्वारयोर्ग्रामयानकाले यीशुरन्यवेशं धृत्वा ताभ्यां दर्शनं ददौ | 13 तावपि गत्वान्यशिष्येभ्यस्तां कथां कथयाञ्चक्रुः किन्तु तयोः कथामपि ते न प्रत्ययन् | 14 शेषत अेकादशशिष्येषु भोजनोपविष्टेषु यीशुस्तेभ्यो दर्शनं ददौ तथोत्थानात् परं तद्दर्शनप्राप्तलोकानां कथायामविश्वासाकरणात् तेषामविश्वासमनःकाङ्क्षिन्त्याभ्यां डेतुभ्यां स तांस्तर्जितवान् | 15 अथ तानायच्यौ यूयं सर्व्वजगद् गत्वा सर्व्वजनान् प्रति सुसंवाहं प्रचारयत | 16 तत्र यः कश्चिद् विश्वस्य मज्जिजतो भवेत् स परित्रास्यते किन्तु यो न विश्वसिष्यति स दण्डयिष्यते | 17 किञ्च ये प्रत्येभ्यन्ति तैरीदृग् आश्चर्य्यं कर्म प्रकाशयिष्यते ते मन्नाम्ना भूतान् त्याजयिष्यन्ति भाषा अन्याश्च वदिष्यन्ति | 18 अपरं तैः सर्पेषु धृतेषु प्राणनाशकवस्तुनि पीते य तेषां कापि क्षतिर्न भविष्यति; रोगिणां गात्रेषु करार्पिते तेऽरोगा भविष्यन्ति य | 19 अथ प्रभुस्तानित्यादिश्य स्वर्गं नीतः सन् परमेश्वरस्य दक्षिण उपविवेश | 20 ततस्ते प्रस्थाय सर्व्वत्र सुसंवादीकथां प्रचारयितुमारेभिरे प्रभुस्तु तेषां सहायः सन् प्रकाशिताश्चर्य्यक्रियाभिस्तां कथां प्रमाणावती यकार | इति |

લૂકલિપિત: સુસંવાદ:

1 પ્રથમતો યે સાક્ષિણો વાક્યપ્રચારકાશ્ર્વાસન્ તેડસ્માકં મધ્યે યદ્યત્ સપ્રમાણં વાક્યમર્પયન્તિ સ્મ 2 તદનુસારતોડન્યેપિ બહવસ્તદ્દુતાન્તં રચયિતું પ્રવ-
તા:| 3 અતએવ હે મહામહિમથિયફિલ્ ત્વં યા યા: કથા અશિક્ષયથાસ્તાસાં દૃઢપ્રમાણાનિ યથા પ્રાપ્નોષિ 4 તદર્થં પ્રથમમારભ્ય તાનિ સર્વાણિ જ્ઞાત્વા-
હમપિ અનુક્રમાત્ સર્વવૃત્તાન્તાન્ તુભ્યં લેખિતું મતિમકાર્ષમ્| 5 યિહુદાદેશીયહેરોદ્રામકં રાજત્વં કુર્વતિ અબીયયાજકસ્ય પર્યાયાધિકારી સિખરિયનામક
એકો યાજકો હારોણવંશોદ્ભવા ઇલીશેવાખ્યા 6 તસ્ય જાયા દ્વાવિમૌ નિર્દોષૌ પ્રભો: સર્વાજ્ઞા વ્યવસ્થાશ્ચ સંમન્ય ઈશ્વરદૃષ્ટૌ ધાર્મિકાવાસ્તામ્| 7 તયો:
સન્તાન એકોપિ નારીત્, યત ઇલીશેવા બન્ધ્યા તૌ દ્વાવેવ વૃદ્ધાવભવતામ્| 8 યદા સ્વપર્યાનુક્રમેણ સિખરિય ઈશ્વાસ્ય સમક્ષં યાજકીયં કર્મ કરોતિ 9 તદા
યજ્ઞસ્ય દિનપરિપાચ્યા પરમેશ્વરસ્ય મન્દિરે પ્રવેશકાલે ધૂપજ્વાલનં કર્મ તસ્ય કરણીયમાસીત્| 10 તદ્ભૂપજ્વાલનકાલે લોકનિવહે પ્રાર્થનાં કર્તુ બહિસ્તિષ્ઠતિ
11 સતિ સિખરિયો યસ્યાં વેદ્યાં ધૂપં જ્વાલયતિ તદક્ષિણપાર્શ્વે પરમેશ્વરસ્ય દૂત એક ઉપસ્થિતો દર્શનં દદૌ| 12 તં દૃષ્ટ્વા સિખરિય ઉદ્ભિવિજે શશ્કે ય|
13 તદા સ દૂતસ્તં બભાષે હે સિખરિય મા ભૈસ્તવ પ્રાર્થના ગ્રાહ્યા જાતા તવ ભાર્યા ઇલીશેવા પુત્રં પ્રસોષ્યતે તસ્ય નામ યોહન્ ઇતિ કરિષ્યસિ| 14 કિંચ
ત્વં સાનન્દ: સહર્ષશ્ચ ભવિષ્યસિ તસ્ય જન્મનિ બહવ આનન્દિષ્યન્તિ ય| 15 યતો હેતો: સ પરમેશ્વરસ્ય ગોચરે મહાન્ ભવિષ્યતિ તથા દ્રાક્ષારસં સુરાં વા
કિમપિ ન પાસ્યતિ, અપરં જન્મારભ્ય પવિત્રેણાત્મના પરિપૂર્ણ: 16 સન્ ઇસ્રાયેલ્વંશીયાન્ અનેકાન્ પ્રભો: પરમેશ્વરસ્ય માર્ગમાનેષ્યતિ| 17 સન્તાનાન્ પ્રતિ પિ-
તૃણાં મનાંસિ ધર્મજ્ઞાનં પ્રત્યનાજ્ઞાગ્રાહિણશ્ચ પરાવર્તયિતું, પ્રભો: પરમેશ્વરસ્ય સેવાર્થમ્ એકાં સજ્જિતજાતિં વિદ્યાતુચ્ચ સ એલિયરૂપાત્મશક્તિપ્રાપ્તસ્તસ્યા-
ગ્રે ગમિષ્યતિ| 18 તદા સિખરિયો દૂતમવાદીત્ કથમેતદ્ વેત્સ્યામિ? યતોહં વૃદ્ધો મમ ભાર્યા ય વૃદ્ધા| 19 તતો દૂત: પ્રત્યુવાચ પશ્યેશ્વરસ્ય સાક્ષાદ્દર્શી જિ-
બ્રાયેલનામ દૂતોહં ત્વયા સહ કથાં ગદિતું તુભ્યમિમાં શુભવાર્તા દાતુચ્ચ પ્રેષિત:| 20 કિન્તુ મદીયં વાક્યં કાલે ફલિષ્યતિ તત્ ત્વયા ન પ્રતીતમ્ અત: કારણાદ્
યાવદેવ તાનિ ન સેત્સ્યન્તિ તાવત્ ત્વં વક્તુમશક્તો મૂકો ભવ| 21 તદાનીં યે યે લોકા: સિખરિયમપૈક્ષન્ત તે મધ્યેમન્દિરં તસ્ય બહુવિલમ્બાદ્ આશ્ચર્ય્ય મેનિરે|
22 સ બહિરાગતો યદા કિમપિ વાક્યં વક્તુમશક્ત: સફ્લંતં કૃત્વા નિ:શબ્દસ્તસ્યૌ તદા મધ્યેમન્દિરં કસ્યચિદ્ દર્શનં તેન પ્રાપ્તમ્ ઇતિ સર્વે બુબુધિરે| 23 અન-
ન્તરં તસ્ય સેવનપર્યાયિ સમ્પૂર્ણે સતિ સ નિજગેહં જગામ| 24 કતિપયદિનેષુ ગતેષુ તસ્ય ભાર્યા ઇલીશેવા ગર્ભવતી બભૂવ 25 પશ્ચાત્ સા પશ્ચમાસાન્ સં-
ગોપ્યાકથયત્ લોકાનાં સમક્ષં મમાપમાનં ખણ્ડયિતું પરમેશ્વરો મયિ દૃષ્ટિં પાતયિત્વા કર્મદૃશં કૃતવાન્| 26 અપરચ્ચ તસ્યા ગર્ભસ્ય ષષ્ઠે માસે જાતે ગાલી-
લ્પ્રદેશીયાનાસરતપુરે 27 દાયુદો વંશીયાય યૂષ્કનામને પુરુષાય યા મરિયમ્નામકુમારી વાગ્દત્તાસીત્ તસ્યા: સમીપં જિબ્રાયેલ્ દૂત ઈશ્વરેણ પ્રહિત:| 28 સ ગત્વા
જગાદ હે ઈશ્વરાનુગૃહીતકન્યે તવ શુભં ભૂયાત્ પ્રભુ: પરમેશ્વરસ્તવ સહાયોસ્તિ નારીણાં મધ્યે ત્વમેવ ધન્યા| 29 તદાનીં સા તં દૃષ્ટ્વા તસ્ય વાક્યત ઉદ્ભિજ્ય
કીદૃશં ભાષણમિદમ્ ઇતિ મનસા ચિન્તયામાસ| 30 તતો દૂતોડવદત્ હે મરિયમ્ ભયં માકાર્ષા: ત્વયિ પરમેશ્વરસ્યાનુગ્રહોસ્તિ| 31 પશ્ય ત્વં ગર્ભં ધૃત્વા પુત્રં
પ્રસોષ્યસે તસ્ય નામ યીશુરિતિ કરિષ્યસિ| 32 સ મહાન્ ભવિષ્યતિ તથા સર્વેભ્ય: શ્રેષ્ઠસ્ય પુત્ર ઇતિ ખ્યાસ્યતિ; અપરં પ્રભુ: પરમેશ્વરસ્તસ્ય પિતુર્દાયુદ:
સિંહાસનં તસ્મૈ દાસ્યતિ; 33 તથા સ યાકુબો વંશોપરિ સર્વદા રાજત્વં કરિષ્યતિ, તસ્ય રાજત્વસ્યાન્તો ન ભવિષ્યતિ| 34 તદા મરિયમ્ તં દૂતં બભાષે નાહં
પુરુષસફ્લં કરોમિ તર્હિ કથમેતત્ સમ્ભવિષ્યતિ? 35 તતો દૂતોડકથયત્ પવિત્ર આત્મા ત્વામાશ્રયિષ્યતિ તથા સર્વશ્રેષ્ઠસ્ય શક્તિસ્તવોપરિ છાયાં કરિષ્યતિ
તતો હેતોસ્તવ ગર્ભાદ્ ય: પવિત્રબાલકો જનિષ્યતે સ ઈશ્વરપુત્ર ઇતિ ખ્યાતિં પ્રાપ્સ્યતિ| 36 અપરચ્ચ પશ્ય તવ જ્ઞાતિરિલીશેવા યાં સર્વે બન્ધ્યામવદન્
ઇદાનીં સા વાર્હક્યે સન્તાનમેકં ગર્ભેડધારયત્ તસ્ય ષષ્ઠમાસોભૂત્| 37 કિમપિ કર્મ નાસાધ્યમ્ ઈશ્વરસ્ય| 38 તદા મરિયમ્ જગાદ, પશ્ય પ્રભેરહં દાસી મહાં
તવ વાક્યાનુસારેણ સર્વમેતદ્ ઘટતામ્; અનનતરં દૂતસ્તસ્યા: સમીપાત્ પ્રતસ્થે| 39 અથ કતિપયદિનાત્ પરં મરિયમ્ તસ્માત્ પર્વતમયપ્રદેશીયયિહુદાયા
નગરમેકં શીઘ્રં ગત્વા 40 સિખરિયયાજકસ્ય ગૃહં પ્રવિશ્ય તસ્ય જાયામ્ ઇલીશેવાં સમ્બોધ્યાવદત્| 41 તતો મરિયમ: સમ્બોધનવાક્યે ઇલીશેવાયા: કર્ણયો: પ્ર-
વિષ્ટમાત્રે સતિ તસ્યા ગર્ભસ્થબાલકો નનર્ત| તત ઇલીશેવા પવિત્રેણાત્મના પરિપૂર્ણા સતી 42 પ્રોચ્યૈર્ગદિતુમારેભે, યોષિતાં મધ્યે ત્વમેવ ધન્યા, તવ ગર્ભ-
સ્થ: શિશુશ્ચ ધન્ય:| 43 ત્વં પ્રભોર્માતા, મમ નિવેશને ત્વયા ચરણાવર્પિતૌ, મમાદ્ય સૌભાગ્યમેતત્| 44 પશ્ય તવ વાક્યે મમ કર્ણયો: પ્રવિષ્ટમાત્રે સતિ મમોદર-
સ્થ: શિશુરાનન્દાન્ નનર્ત| 45 યા સ્ત્રી વ્યશ્વસીત્ સા ધન્યા, યતો હેતોસ્તાં પ્રતિ પરમેશ્વરોક્તં વાક્યં સર્વે સિદ્ધં ભવિષ્યતિ| 46 તદાનીં મરિયમ્ જગાદ|
ધન્યવાદં પરેશસ્ય કરોતિ મામકં મન:| 47 મમાત્મા તારકેશે ય સમુલ્લાસં પ્રગચ્છતિ| 48 અકરોત્ સ પ્રભુ દૃષ્ટિં સ્વદાસ્યા દુર્ગતિં પ્રતિ| પશ્યાધારભ્ય માં
ધન્યાં વક્ષ્યન્તિ પુરુષા: સદા| 49 ય: સર્વશક્તિમાન્ યસ્ય નામાપિ ય પવિત્રકં| સ એવ સુમહત્કર્મ કૃતવાન્ મન્નિમિતકં| 50 યે બિભ્યતિ જનાસ્તસ્માત્ તેષાં
સન્તાનપંક્તિષુ| અનુક્રમ્પા તદીયા ય સર્વદેવ સુતિષ્ઠતિ| 51 સ્વબાહુબલતસ્તેન પ્રાકાશયત પરાક્રમ:| મન:કુમન્ત્રણાસાર્દ્ધં વિકીર્યન્તેડભિમાનિન:| 52 સિંહા-
સનગતાલ્લોકાન્ બલિનશ્રાવરોહ સ:| પદેષૂચ્યેષુ લોકાંસ્તુ ક્ષુદ્રાન્ સંસ્થાપયત્યપિ| 53 ક્ષુધિતાન્ માનવાન્ દ્રવ્યૈરુત્તમૈ: પરિતર્પ્ય સ:| સકલાન્ ધનિનો લોકાન્
વિસૃજેદ્ રિક્તહસ્તકાન્| 54 ઇબ્રાહીમિ ય તદ્દંશે યા દયાસ્તિ સદૈવ તાં| સ્મૃત્વા પુરા પિતૃણાં નો યથા સાક્ષાત્ પ્રતિશ્રુતં| 55 ઇસ્રાયેલ્સેવકસ્તેન તથોપક્રિયતે
સ્વયં| 56 અનન્તરં મરિયમ્ પ્રાયેણ માસત્રયમ્ ઇલીશેવયા સહોષિત્વા વ્યાધુચ્ય નિજનિવેશનં યયૌ| 57 તદનન્તરમ્ ઇલીશેવાયા: પ્રસવકાલ ઉપસ્થિતે સતિ
સા પુત્રં પ્રાસોષ્ટ| 58 તત: પરમેશ્વરસ્તસ્યાં મહાનુગ્રહં કૃતવાન્ એતત્ શ્રુત્વા સમીપવાસિન: કુટુમ્બાશ્રાગત્ય તથા સહ મુમુદિરે| 59 તથાષ્ટમે દિને તે બાલકસ્ય
ત્વયં છેતુમ્ એત્ય તસ્ય પિતૃનામાનુરૂપં તન્નામ સિખરિય ઇતિ કર્તુમીષુ:| 60 કિન્તુ તસ્ય માતાકથયત્ તન્ન, નામાસ્ય યોહન્ ઇતિ કર્તવ્યમ્| 61 તદા તે વ્યાહ-
સ્ન્ તવ વંશમધ્યે નામેદૃશં કસ્યાપિ નાસ્તિ| 62 તત: પરં તસ્ય પિતરં સિખરિયં પ્રતિ સફ્લેત્ય પપ્રચ્છુ: શિશો: કિં નામ કારિષ્યતે? 63 તત: સ ફલકમેકં યાચિત્વા
લિલેખ તસ્ય નામ યોહન્ ભવિષ્યતિ| તસ્માત્ સર્વે આશ્ચર્ય્ય મેનિરે| 64 તદક્ષણં સિખરિયસ્ય જિહ્વાજાડ્યેડપગતે સ મુખં વ્યાદાય સ્પષ્ટવાર્ણમુચ્યાર્ય્ય
ઈશ્વરસ્ય ગુણાનુવાદં ચકાર| 65 તસ્માચ્યતુર્દિક્સ્થા: સમીપવાસિલોકા ભીતા એવમેતા: સર્વા: કથા યિહુદાયા: પર્વતમયપ્રદેશસ્ય સર્વત્ર પ્રચારિતા:|
66 તસ્માત્ શ્રોતારો મન:સુ સ્થાપયિત્વા કથયામ્બભૂવુ: કીદૃશોયં બાલો ભવિષ્યતિ? અથ પરમેશ્વરસ્તસ્ય સહાયોભૂત્| 67 તદા યોહન: પિતા સિખરિય:
પવિત્રેણાત્મના પરિપૂર્ણ: સન્ એતાદૃશં ભવિષ્યદ્વાક્યં કથયામાસ| 68 ઇસ્રાયેલ: પ્રભુ ચસ્તુ સ ધન્ય: પરમેશ્વર:| અનુગૃહ્ય નિજાલ્લોકાન્ સ એવ પરિમોચ-
યેત્| 69 વિપક્ષજનહસ્તેભ્યો યથા મોચ્યામહે વયં| યાવજજીવન્ન ધર્મોણ સારલ્યેન ય નિર્ભયા:| 70 સેવામહે તમેવૈકમ્ એતત્કારણમેવ ય| સ્વકીયં સુપવિ-
ત્રચ્ચ સંસ્મૃત્ય નિયમં સદા| 71 કૃપયા પુરુષાન્ પૂર્વાન્ નિકષાર્થાન્તુ ન: પિતુ:| ઇબ્રાહીમ: સમીપે યં શપથં કૃતવાન્ પુરા| 72 તમેવ સફલં કર્ત્ત તથા શત્રુગણસ્ય
ય| ઋત્વીયાકારિણશ્ચૈવ કરેભ્યો રક્ષણાય ન:| 73 સૃષ્ટે: પ્રથમત: સ્વીયૈ: પવિત્રે ભાવિવાદિભિ:| 74 યથોક્તવાન્ તથા સ્વસ્ય દાયુદ: સેવકસ્ય તુ| 75 વંશે
ત્રાતારમેકં સ સમુત્પાદિતવાન્ સ્વયમ્| 76 અતો હે બાલક ત્વન્તુ સર્વેભ્ય: શ્રેષ્ઠ એવ ય:| તસ્યૈવ ભાવિવાદીતિ પ્રવિષ્યાતો ભવિષ્યસિ| અસ્માકં ચરણાન્

क्षेमे मार्गे यालयितुं सदा। अवं ध्वान्तेऽर्धतो मृत्योश्छायायां ये तु मानवाः। 77 उपविष्टास्तु तानेव प्रकाशयितुमेव हि। कृत्वा मडानुकम्पां हि यामेव परमेश्वरः। 78 उद्दृष्ट्वात् सूर्यमृदायैवास्मभ्यं प्रादात्तु दर्शनं। तयानुकम्पया स्वस्य लोकानां पापभोजने। 79 परित्राणस्य तेभ्यो हि ज्ञानविश्राणनाय य। प्रभो मर्तिं परिष्कर्तुं तस्यात्रायी भविष्यसि। 80 अथ बालकः शरीरेण बुद्ध्या य वद्धितुमारंभे; अपरञ्च स छ्मायेवो वंशीयलोकानां समीपे यावन्न प्रकटीभूतस्तास्तावत् प्रान्तरे न्यवसत्।

2 अपरञ्च तस्मिन् काले राज्यस्य सर्वेषां लोकानां नामानि लेपयितुम् अगस्तकैसर आज्ञापयामास। 2 तदनुसारेण कुरीणियनामनि सुरियादेशस्य शासके सति नामलेपनं प्रारंभे। 3 अतो डेतो नमि लेपितुं सर्वे जनाः स्वीयं स्वीयं नगरं जग्मुः। 4 तदानीं यूषङ्ग नाम लेपितुं वागदत्तया स्वभार्यया गवर्भवत्या मरियमा सह स्वयं दायुदः सञ्जातिवंश इति कारणाद् गालीलप्रदेशस्य नासरत्नगराद् 5 यिहुदाप्रदेशस्य बैत्सेलमाभ्यं दायुद्गरे जगाम। 6 अन्यस्य तत्र स्थाने तयोस्तिष्ठतोः सतो मरियमः प्रसूतिका ल उपस्थिते 7 सा तं प्रथमसुतं प्रासोषे किन्तु तस्मिन् वासगृहे स्थानाभावाद् बालकं वस्त्रेण वेष्टित्वा गोशालायां स्थापयामास। 8 अनन्तरं ये कियन्तो मेषपालकाः स्वमेषप्रज्जरक्षायै तत्रदेशे स्थित्वा रज्ज्यां प्रान्तरे प्रहरिणः कर्म कुर्वन्ति, 9 तेषां समीपं परमेश्वरस्य दूत आगत्योपतस्थौ; तदा यतुष्पार्श्वं परमेश्वरस्य तेजसः प्रकाशितत्वात् तेऽतिशयश्चिरे। 10 तदा स दूत उवाच मा लैष पश्यताद्ये दायुदः पुरे युष्मन्निमित्तं त्राता प्रभुः श्रीष्टोऽजनिष्ट, 11 सर्वेषां लोकानां मडान-नज्जकम् एमं मङ्गलवृत्तान्तं युष्मान् ज्ञापयामि। 12 यूयं (तत्स्थानं गत्वा) वस्त्रवेष्टितं तं बालकं गोशालायां शयनं द्रक्ष्यथ युष्मान् प्रतीदं यिहं भविष्यति। 13 दूत एमां कथां कथितवति तत्राकस्मात् स्वर्गीयाः पृतना आगत्य कथाम् एमां कथयित्वेश्वरस्य गुणानन्ववादिषु; यथा, 14 सर्वोद्द्वेष्यैरीश्वरस्य मडिमा सम्प्रकाशयतां। शान्तिर्भूयात् पृथिव्यास्तु सन्तोषश्च नरान् प्रति। 15 ततः परं तेषां सन्निधे दूतगणे स्वर्गं गते मेषपालकाः परस्परम् अवेयन् आगच्छत प्रभुः परमेश्वरो यां घटनां ज्ञापितवान् तस्या याथर्थं ज्ञातुं वयमधुना बैत्सेलम्पुरं यामः। 16 पश्चात् ते तूर्णं व्रजित्वा मरियमं यूषङ्गं गोशालायां शयनं बालकञ्च ददृशुः। 17 एतं दृष्ट्वा बालकस्यार्थं प्रोक्तं सर्वकथां ते प्रायारयाञ्चक्रुः। 18 ततो ये लोका मेषरक्षकाणां वदनेभ्यस्तां वार्तां श्रुत्वुस्ते मडाश्वर्यं मेनिरे। 19 किन्तु मरियम् अतत्सर्वघटनानां तात्पर्यं विविच्य मनसि स्थापयामास। 20 तत्पश्चाद् दूतविज्ञापानुज्ञं श्रुत्वा दृष्ट्वा य मेषपालका ईश्वरस्य गुणानुवादे धन्यवादेऽप्युवाचः परावृत्य ययुः। 21 अथ बालकस्य त्वकण्ठेनकालेऽप्य-मदिवसे समुपस्थिते तस्य गवर्भवस्थितेः पुर्व्वं स्वर्गीयदूतो यथाज्ञापयत् तदनुज्ञं ते तन्नामधेयं यीशुरिति यच्छिरे। 22 ततः परं मूसालिपितव्यवस्थाया अनु-सारेण मरियमः श्रुतित्वा ल उपस्थिते, 23 "प्रथमजः सर्वः पुरुषसन्तानः परमेश्वरे समर्प्यतां," इति परमेश्वरस्य व्यवस्थया 24 यीशुं परमेश्वरे समर्पयितुम् शास्त्रीयविधुक्तं कपोतद्वयं पारावतशावकद्वयं वा बलिं दातुं ते तं गृहीत्वा यिश्शालमम् आययुः। 25 यिश्शालम्पुरनिवासी शिमियोन्नामा धार्मिक एक आसीत् स छ्मायेलः सान्त्वनामपेक्ष्य तस्थौ किञ्च पवित्र आत्मा तस्मिन्नाविर्भूतः। 26 अपरं प्रभुणा परमेश्वरेणाभिषिक्तं त्रातरि त्वया न दृष्टे त्वं न मरि-ष्यसीति वाक्यं पवित्रेण आत्मना तस्म प्राकथ्यत। 27 अपरञ्च यदा यीशोः पिता माता य तदर्थं व्यवस्थानुज्ञं कर्म कर्तुं तं मन्दिरम् आनिन्यतुस्तदा 28 शि-मियोन् आत्मन आकर्षणेन मन्दिरमागत्य तं कोडे निधाय ईश्वरस्य धन्यवादे कृत्वा कथयामास, यथा, 29 डे प्रभो तव दासोयं निजवाक्यानुसारतः। एदानी-न्तु सकल्याणो भवता संविसृज्यताम्। 30 यतः सकलदेशस्य दीप्तये दीप्तिरुपकं। 31 छ्मायेलीयलोकस्य मडागौरवउपकं। 32 यं त्रायकं जनानान्तु सम्भुपे त्वमज्जन्तः। सखेव विद्यतेस्माकं ध्रवं नयनगोचरे। 33 तदानीं तेनोक्ता अताः सकलाः कथाः श्रुत्वा तस्य माता यूषङ्ग य विस्मयं मेनाते। 34 ततः परं शिमियोन् तेभ्य आशिषं दत्त्वा तन्मातरं मरियमम् उवाच, पश्य छ्मायेलो वंशमध्ये बहूनां पातनायोत्थापनाय य तथा विरोधपात्रं भवितुं, बहूनां गुप्तम-नोगतानां प्रकटीकरणाय बालकोयं नियुक्तोस्ति। 35 तस्मात् तवापि प्राणाः शूलेन व्यत्यन्ते। 36 अपरञ्च आशेरस्य वंशीयकिनयेलो दुडिता छ्माया अति-ज्वरती भविष्यद्वादिन्येका या विवाहात् परं सप्त वत्सरान् पत्या सह न्यवसत् ततो विधवा भूत्वा यतुरशीतिवर्षवयःपर्यन्तं 37 मन्दिरं स्थित्वा प्रार्थनोप-वासैर्दिवानिशाम् ईश्वरम् असेवत सापि स्त्री तस्मिन् समये मन्दिरमागत्य 38 परमेश्वरस्य धन्यवादे यकार, यिश्शालम्पुरवासिनो यावन्तो लोका मुक्तिमपेक्ष्य स्थितास्तान् यीशोर्वृत्तान्तं ज्ञापयामास। 39 एतं परमेश्वरस्य व्यवस्थानुसारेण सर्वेषु कर्मसु कृतेषु तौ पुनश्च गालीलो नासरत्नामकं निजनगरं प्रतस्था-ते। 40 तत्पश्चाद् बालकः शरीरेण वृद्धिमैत्य ज्ञानेन परिपूर्ण आत्मना शक्तिमांश्च भवितुमारंभे तथा तस्मिन् ईश्वरानुग्रहो बभूव। 41 तस्य पिता माता य प्रतिवर्षं निस्तारोत्सवसमये यिश्शालमम् अगच्छताम्। 42 अपरञ्च यीशो द्वादशवर्षवयस्कं सति तौ पर्व्वसमयस्य रीत्यनुसारेण यिश्शालमं गत्वा 43 पार्व्व-णं सम्पाद्य पुनरपि व्याधुय्य यातः किन्तु यीशुर्बालको यिश्शालमि तिष्ठति। यूषङ्ग तन्माता य तद् अविदित्वा 44 स सङ्गिभिः सह विद्यत अतस्य बुद्ध्वा दिनैकगम्यमार्गे जग्मतुः। किन्तु शेषे ज्ञातिबन्धूनां समीपे मृगयित्वा तद्दृष्ट्वा शमप्राप्य 45 तौ पुनरपि यिश्शालमम् परावृत्यागत्य तं मृगयाञ्चक्रुः। 46 अथ दिनत्रयात् परं पण्डितानां मध्ये तेषां कथाः शृण्वन् तत्त्वं पृच्छन् मन्दिरं समुपविष्टः स ताभ्यां दृष्टः। 47 तदा तस्य बुद्ध्या प्रत्युत्तरैश्च सर्वे श्रोतारो विस्म-यमापद्यन्ते। 48 तादृशं दृष्ट्वा तस्य जनको जननी य यमयञ्चक्रुः किञ्च तस्य माता तमवदत्, डे पुत्र, कथमावां प्रतीत्यं समागच्छस्त्वम्? पश्य तव पिताञ्च शोकाकुर्वी सन्तौ त्वामन्विच्छावः स्म। 49 ततः सोवदत् कुतो माम् अ-वैरच्छतं? पितुर्गुडे मया स्थातव्यम् अतत् किं युवाभ्यां न ज्ञायते? 50 किन्तु तौ तस्यैत-द्वाक्यस्य तात्पर्यं बोद्धुं नाशक्नुतां। 51 ततः परं स ताभ्यां सह नासरतं गत्वा तयोर्वंशीभूतस्तस्थौ किन्तु सर्वा अताः कथास्तस्य माता मनसि स्थापया-मास। 52 अथ यीशो बृद्धिः शरीरञ्च तथा तस्मिन् ईश्वरस्य मानवानाञ्चानुग्रहो वद्धितुम् आरंभे।

3 अनन्तरं तिबिरियकैसरस्य राज्यस्य पञ्चदशे वत्सरे सति यदा पन्तीयपीलातो यिहुदादेशाधिपति डैरोद् तु गालीलप्रदेशस्य राजा डिलिपिनामा तस्य आता तु यितुरियायास्त्राभोनीतियाप्रदेशस्य य राजासीत् लुषानीयनामा अविलीनीदेशस्य राजासीत् 2 डानन् कियझाश्चेमौ प्रधानयाजडावास्तां तदा-नी सिपरियस्य पुत्राय योडने मध्येप्रान्तरम् ईश्वरस्य वाक्ये प्रकाशिते सति 3 स यर्दन उभयतटप्रदेशान् समेत्य पापभोजनार्थं मनःपरावर्तनस्य यिहूउपं यन्मज्जन्तं तदीयाः कथाः सर्वत्र प्रचारयितुमारंभे। 4 यिशयियभविष्यद्ग्रन्थे यादृशी लिपिरास्ते यथा, परमेशस्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्वतः। तस्य राज्यपथञ्चैव समानं कुरुताधुना। 5 कारिष्यन्ते समुच्छ्रायाः सकला निम्नभूमयः। कारिष्यन्ते नताः सर्वे पर्व्वताश्चोपपर्व्वताः। कारिष्यन्ते य या वडास्ताः सर्वाः सरला भुवः। कारिष्यन्ते समानास्ता या उच्यन्तीयभूमयः। 6 ईश्वरेण कृतं त्राणं द्रक्ष्यन्ति सर्वमानवाः। एत्येतत् प्रान्तरे वाक्यं वदतः कस्ययिद् रवः। 7 ये ये लोका मज्जन्तार्थं बडिराययुस्तान् सोवदत् रे रे सर्पवंशा आगामिनः कोपात् पलायितुं युष्मान् कश्चेतयामास? 8 तस्माद् एब्राहीम् अस्माकं पिता कथामीदृशीं मनोभिर्न कथयित्वा यूयं मनःपरिवर्तनयोग्यं कुलं इलत; युष्मानडं यथार्थं वदामि पाषाणोभ्य अतेभ्य ईश्वर एब्राहीमः सन्तानोत्पादने समर्थः। 9 अपरञ्च तरुमूलेऽधुनापि परशुः संलग्नोस्ति यस्तरुत्तमं कुलं न इलति स छिद्यतेऽग्नौ निक्षिप्यते य। 10 तदानीं लोकास्तं पप्रच्छुस्तर्हि किं कर्त्तव्य-मस्माभिः? 11 ततः सोवादीत् यस्य द्वे वसने विद्येते स वस्त्रहीनार्थकं वितरतु किञ्च यस्य पाद्यद्वयं विद्यते सोपि तथैव करोतु। 12 ततः परं कस्ययिदो मज्जन्तार्थम् आगत्य पप्रच्छुः डे गुरो किं कर्त्तव्यमस्माभिः? 13 ततः सोकथयत् निरूपितादधिर्कं न गृह्णित। 14 अनन्तरं सेनागण अत्ये पप्रच्छ किमस्माभि र्वा कर्त्तव्यम्? ततः सोभिदधे कस्य कामपि डानि मा डार्थं तथा मृषापवादे मा कुरुत निजवेतनेन य सन्तुष्य तिष्ठत। 15 अपरञ्च लोका अपेक्षया स्थित्वा सर्वपीति मनोभि र्वितर्कयाञ्चक्रुः, योडनयम् अभिषिक्तस्त्राता न वेति? 16 तदा योडन् सर्वान् व्याजहार, जलेऽडं युष्मान् मज्जन्तयामि सत्यं किन्तु यस्य पादुकाबन्धनं मोययितुमपि न योग्योस्मि तादृश अको मत्तो गुरुतरः पुमान् अति, स युष्मान् वडिहूरे पवित्र आत्मनि मज्जन्तयिष्यति। 17 अपरञ्च तस्य डस्ते शूर्प आस्ते स स्वशस्यानि शुद्धरूपं प्रस्फोट्य गोधूमान् सर्वान् भाण्डागारे संग्रहीष्यति किन्तु बूषाणि सर्वाण्यनिर्वाणवह्निना दाडयिष्यति। 18 यो-डन् उपदेशेनेत्यं नानाकथा लोकानां समक्षं प्रचारयामास। 19 अपरञ्च डैरोद् राजा डिलिपिनामः सडोदरस्य भार्य्या डैरोदियामधि तथान्यानि यानि यानि कुक-र्माणि कृतवान् तदधि य 20 योडना तिरस्कृतो भूत्वा कारागारे तस्य बन्धनाद् अपरमपि कुकर्म यकार। 21 एतः पूर्वं यस्मिन् समये सर्वे योडना मज्जन्-

तास्तदानीं यीशुरथागत्य मञ्जिष्ठतः।²² तदनन्तरं तेन प्रार्थिते मेघद्वारं मुक्तं तस्मात्पय पवित्र आत्मा मूर्तिमान् भूत्वा कपोतवत् तदुपर्यवरुरोहः; तदा त्वं मम प्रियः पुत्रस्त्वयि मम परमः सन्तोष इत्याकाशवाणी बभूव।²³ तदानीं यीशुः प्रायेण त्रिंशद्वर्षवयस्क आसीत्। लौकिकज्ञाने तु स यूषः पुत्रः,²⁴ यूषः अलेः पुत्रः, अलिर्मत्ततः पुत्रः, मत्तत् लेवेः पुत्रः, लेवि मर्कडेः पुत्रः, मर्कड्यान्नस्य पुत्रः; यान्नो यूषः पुत्रः।²⁵ यूषः मत्तथियस्य पुत्रः, मत्तथिय आमोसः पुत्रः, आमोसः नडूमः पुत्रः, नडूमः एषलेः पुत्रः, एषलेः नगेः पुत्रः।²⁶ नगिर्माटः पुत्रः, माट् मत्तथियस्य पुत्रः, मत्तथियः शिमियेः पुत्रः, शिमियेर्यूषः पुत्रः, यूषः यि-
डूदाः पुत्रः।²⁷ यिडूदा योडानाः पुत्रः, योडाना रीषाः पुत्रः, रीषाः सिरुब्बाबिलः पुत्रः, सिरुब्बाबिल् शल्तीयेलः पुत्रः, शल्तीयेल् नेरेः पुत्रः।²⁸ नेरिर्मर्कडेः पुत्रः, मर्कडेः अद्यः पुत्रः, अदी कोषमः पुत्रः, कोषम् एल्मोदः पुत्रः, एल्मोदः अरः पुत्रः।²⁹ अरः योशेः पुत्रः, योशिः एलीयेषरः पुत्रः, एलीयेषर् योरीमः पुत्रः, योरीम् मत्ततः पुत्रः, मत्तत लेवेः पुत्रः।³⁰ लेविः शिमियोनः पुत्रः, शिमियोन् यिडूदाः पुत्रः, यिडूदा यूषुः पुत्रः, यूषुः योननः पुत्रः, यानन् एलीयाकीमः पुत्रः।
³¹ एलियाकीमः मिलेयाः पुत्रः, मिलेया मैननः पुत्रः, मैनन् मत्तत्स्य पुत्रः, मत्तत्तो नाथनः पुत्रः, नाथन् दायूदः पुत्रः।³² दायूद् यिशयः पुत्रः, यिशय ओबेदः पु-
त्र, ओबेद् ओयसः पुत्रः, ओयस् सल्मोनः पुत्रः, सल्मोन् नडशोनः पुत्रः।³³ नडशोन् अम्मीनादबः पुत्रः, अम्मीनादब् अरामः पुत्रः, अराम् डिप्रोएः पुत्रः,
डिप्रोएः पेरसः पुत्रः, पेरस् यिडूदाः पुत्रः।³⁴ यिडूदा याकूबः पुत्रः, याकूब् एस्डाकः पुत्रः, एस्डाकः एब्राहीमः पुत्रः, एब्राहीम् तेरहः पुत्रः, तेरहः नाडोरेः पु-
त्रः।³⁵ नाडोर् सिरुगः पुत्रः, सिरुग् रिथ्वः पुत्रः, रिथ्वः पेलगः पुत्रः, पेलग् अवरः पुत्रः, अवरः शेलहः पुत्रः।³⁶ शेलहः डैननः पुत्रः, डैनन् अर्कक्षः पुत्रः,
अर्कक्षः शामः पुत्रः, शामः नोडः पुत्रः, नोडो लेमकः पुत्रः।³⁷ लेमकः मिथूशेलहः पुत्रः, मिथूशेलहः डनोकः पुत्रः, डनोक् येरदः पुत्रः, येरदः मडललेलः पुत्रः, मड-
ललेल् डैननः पुत्रः।³⁸ डैनन् एनोशः पुत्रः, एनोश् शेतः पुत्रः, शेत् आदमः पुत्र, आदम् एश्वरस्य पुत्रः।

4 ततः परं यीशुः पवित्रेणात्मना पूर्णः सन् यर्दननद्याः परावृत्त्यात्मना प्रान्तरं नीतः सन् यत्वारिशद्दिनानि यावत् शैताना परीक्षितोऽभूत्,² किञ्च तानि सर्वदिनानि लोञ्जन् विना स्थितत्वात् काले पूर्णो स क्षुधितवान्।³ ततः शैतानागत्य तमवदत् त्वं येदीश्वरस्य पुत्रस्तर्हि प्रस्तरानेतान् आज्ञया पूषान् कुरु।⁴ तदा यीशुरुवाच, लिपिरीदृशी विद्यते मनुजः केवलेन पूषेन न ज्वति किन्त्वीश्वरस्य सर्वाभिराज्ञाभि ज्वति।⁵ तदा शैतान् तमुच्यं पर्वतं नीत्वा निमिषैकमध्ये जगतः सर्वराज्यानि दर्शितवान्।⁶ पश्चात् तमवादीत् सर्वम् अतद् विभवं प्रतापञ्च तुभ्यं दास्यामि तन् मयि समर्पितमास्ते यं प्रति ममे-
च्छा जायते तस्मै दातुं शक्नोमि,⁷ त्वं येन्मां लज्जेसे तर्हि सर्वमेतत् तवैव भविष्यति।⁸ तदा यीशुस्तं प्रत्युक्तवान् हृरी भव शैतान् लिपिरास्ते, निजं प्रभुं परमेश्वरं लज्जेस्व केवलं तमेव सेवस्व य।⁹ अथ शैतान् तं यिश्शालमं नीत्वा मन्दिरस्य यूदाया उपरि समुपवेश्य जगाद त्वं येदीश्वरस्य पुत्रस्तर्हि स्थाना-
द्वितो लम्बित्वाद्यः¹⁰ पत यतो लिपिरास्ते, आज्ञापयिष्यति स्वीयान् दूतान् स परमेश्वरः।¹¹ रक्षितुं सर्वमार्गं त्वां तेन त्वय्यरणे यथा। न लगेत् प्रस्तराधा-
तस्त्वां धरिष्यन्ति ते तथा।¹² तदा यीशुना प्रत्युक्तम् एदमप्युक्तमस्ति त्वं स्वप्रभुं परेशं मा परीक्षस्व।¹³ पश्चात् शैतान् सर्वपरीक्षां समाप्य क्षाणत्तं त्य-
क्त्वा ययौ।¹⁴ तदा यीशुरात्मप्रभावात् पुनर्गालीलप्रदेशं गतस्तदा तत्सुभ्यातिश्रुतर्हिंशं च्यानशे।¹⁵ स तेषां लज्जेनगुणेषु उपदिश्य सर्वैः प्रशंसितो बभूव।
¹⁶ अथ स स्वपालनस्थानं नासरतपुरमेत्य विश्रामवारे स्वायाराद् लज्जेनगोडं प्रविश्य पठितुमुत्तस्थौ।¹⁷ ततो यिशयियभविष्यद्वादिनः पुस्तके तस्य कर्दते-
सति स तत् पुस्तकं विस्तार्य यत्र वक्ष्यमाणानि वयनानि सन्ति तत् स्थानं प्राप्य पपाठ।¹⁸ आत्मा तु परमेशस्य मदीयोपरि विद्यते। दरिद्रेषु सुसंवाहं वक्तुं
मां सोभिषिक्तवान्।¹⁹ लज्जेनगोडः कर्णालोकोऽन्यत् सुस्वस्थानं कर्तुमेव य। बन्दीकृतेषु लोकेषु मुक्ते धौषयितुं वयः। नेत्राणि दातुमन्धेभ्यस्त्रातुं बद्धजनानिपि।
²⁰ परेशानुग्रहे कालं प्रचारयितुमेव य। सर्वैतत्करणाथार्थं माभेव प्रदिशोति सः।²¹ ततः पुस्तकं बद्ध्वा परिचारकस्य हस्ते समर्प्य यासने समुपविष्टः,
ततो लज्जेनगुडं यावन्तो लोका आसन् ते सर्वेऽन्यदृष्ट्या तं विलुलोकिरे।²² अनन्तरम् अद्यैतानि सर्वाणि लिपितवयनानि युष्माकं मध्ये सिद्धानि स
एमां कथां लेभ्यः कथयितुमारेभे।²³ ततः सर्वे तस्मिन् अन्वरज्यन्त, किञ्च तस्य मुष्निर्गताभिरनुग्रहस्य कथामिश्रमत्कृत्य कथयामासुः किमयं यूषः पु-
त्रो न? ²⁴ तदा सोऽवादीद् हे किन्त्सक स्वमेव स्वस्थं कुरु कर्णालूमि यद्यत् कृतवान् तदश्रौभ्य तः सर्वाः क्रिया अत्र स्वदेशे कुरु कथामेतां यूयमेवावश्यं मां
वदिष्यथ।²⁵ पुनः सोऽवादीद् युष्मानं यथार्थं वदामि, कोऽपि भविष्यद्वादी स्वदेशे सत्कारं न प्राप्नोति।²⁶ अपरञ्च यथार्थं वस्मि, अलियस्य ज्वनकाले यदा
साद्भ्रिततयवर्षाणि यावत् जलप्रतिबन्धात् सर्वस्मिन् देशे मडाडुर्भिक्षम् अजनिष्ट तदानीम् एसायेलो देशस्य मध्ये बह्व्यो विधवा आसन्,²⁷ किन्तु सी-
दोन्-प्रदेशीयसारिक्तपुरनिवासिनीम् अंको विधवां विना कस्याश्चिदपि समीपे अलियः प्रेरितो नाभूत्।²⁸ अपरञ्च एलीशायभविष्यद्वादिविद्यमानताकाले
एसायेलेशे बहवः कुष्ठिन आसन् किन्तु सुरीयदेशीयं नामान्कुष्ठिनं विना कोऽप्यन्यः परिष्कृतो नाभूत्।²⁹ एमां कथां श्रुत्वा लज्जेनगोडस्थिता लोकाः सक्रोधम्
उत्थाय ³⁰ नगरात् बहिष्कृत्य यस्य शिपरिण उपरि तेषां नगरं स्थापितमास्ते तस्मान्निक्षेप्तुं तस्य शिपरं तं निन्युः ³¹ किन्तु स तेषां मध्याद्यपसृत्य स्थाना-
न्तरं जगाम।³² ततः परं यीशुर्गालीलप्रदेशीयकर्णालूमनगर उपस्थाय विश्रामवारे लोकांनुपदेश्चुम् आरब्धवान्।³³ तदुपदेशात् सर्वे यमय्यकु र्तस्तस्य
कथा गुरुरा आसन्।³⁴ तदानीं तद्लज्जेनगोडस्थितोऽमध्यभूतग्रस्त अंको जन् उर्यैः कथयामास, ³⁵ हे नासरतीययीशोऽस्मान् त्यज, त्वया सडास्माकं कः
सम्बन्धः? किमस्मान् विनाशयितुमायासि? त्वमीश्वरस्य पवित्रो जन् अतदहं ज्ञानामि।³⁶ तदा यीशुस्तं तर्जयित्वावदत् मौनी भव एतो बहिर्भव; ततः
सोमध्यभूतस्तं मध्यस्थाने पातयित्वा किञ्चिदप्यर्हिसित्वा तस्माद् बहिर्गतवान्।³⁷ ततः सर्वे लोकाश्चमत्कृत्य परस्परं वक्तुमारेभिरे कोयं यमत्कारः। अेष
प्रभावेण पराक्रमेण यामेध्यभूतान् आज्ञापयति तेनैव ते बहिर्गच्छन्ति।³⁸ अनन्तरं यतुर्किन्त्सकदेशान् तस्य सुभ्यातिव्याप्नोत्।³⁹ तदनन्तरं स लज्जेनगो-
डाद् बहिर्गत्य शिमोनो निवेशनं प्रविवेश तदा तस्य श्वश्रुज्वरिणात्यन्तं पीडितासीत् शिष्यास्तदर्थं तस्मिन् विनयं यकुः।⁴⁰ ततः स तस्याः समीपे स्थि-
त्वा ज्वरं तर्जयामास तेनैव तां ज्वरोऽत्याक्षीत् ततः सा तत्क्षणम् उत्थाय तान् सिषेवे।⁴¹ अथ सूर्यास्तकाले स्वेषां ये ये जना नानारोगैः पीडिता
आसन् लोकास्तान् यीशोः समीपम् आनिन्युः, तदा स अंकेकस्य गात्रे करमर्पयित्वा तानरोगान् यकार।⁴² ततो भूता बहुभ्यो निर्गत्य यीत्साब्दं कृत्वा य
बलाधिरे त्वमीश्वरस्य पुत्रोऽभिषिक्तत्राता; किन्तु सोभिषिक्तत्रातेति ते विविदुरेतस्मात् कारणात् तान् तर्जयित्वा तद्भक्तुं निषिधे।⁴³ अपरञ्च प्रभाते
सति स विज्जेनस्थानं प्रतस्थे पश्चात् जनास्तमन्विच्छन्तस्तन्निकटे गत्वा स्थानान्तरगमनार्थं तमन्वरुन्धन्।⁴⁴ किन्तु स तान् जगाद, एश्वरीयराज्यस्य सु-
संवाहं प्रचारयितुम् अन्यानि पुराण्यपि मया यातव्यानि यतस्तदर्थमेव प्रेरितोऽहं।⁴⁵ अथ गालीलो लज्जेनगोडेषु स उपदिदेश।

5 अनन्तरं यीशुरेकदा गिनेषरथस्य तीर उत्तिष्ठति, तदा लोका एश्वरीयकथां श्रोतुं तदुपरि प्रपतिताः।² तदानीं स हृदस्य तीरसमीपे नौद्वयं ददर्श किञ्च
मत्स्योपज्विनी नावं विहाय जालं प्रक्षालयन्ति।³ ततस्तयोर्द्वयो मध्ये शिमोनो नावमारुह्य तीरात् किञ्चिद्दूरं यातुं तस्मिन् विनयं कृत्वा नौकायामुप-
विश्य लोकांन् प्रोपदिष्टवान्।⁴ पश्चात् तं प्रस्तावं समाप्य स शिमोनं व्याजहार, गभीरे जलं गत्वा मत्स्यान् धर्तुं जालं निक्षिप।⁵ ततः शिमोन बलाधे, हे
गुरो यद्यपि वयं कृत्स्नां यामिनीं परिश्रम्य मत्स्यैकमपि न प्राप्तास्तथापि भवतो निदेशतो जालं क्षिपामः।⁶ अथ जाले क्षिप्ते बहुमत्स्यपतनाद् आनायः प्र-
च्छिन्नः।⁷ तस्माद् उपकर्तुम् अन्यनौस्थानं सङ्गिन आयातुम् एङ्गितेन समाह्वयन् ततस्त आगत्य मत्स्यै नौद्वयं प्रपूरयामासु यै नौद्वयं प्रमग्म।⁸ तदा शि-
मोन्पितरस्तद् विलोक्य यीशोश्चरणायोः पतित्वा, हे प्रभोऽहं पापी नरो मम निकटाद् भवान् यातु, एति कथितवान्।⁹ यतो जाले पतितानां मत्स्यानां यूथात्
शिमोन् तत्सङ्गिनश्च यमत्कृतवन्तः; शिमोनः सडकारिणौ सिवदेः पुत्रौ याकूब् योडन् येमौ तादृशौ बभूवतुः।¹⁰ तदा यीशुः शिमोनं जगाद मा लैषीरधारभ्य
त्वं मनुष्यधरो भविष्यसि।¹¹ अनन्तरं सर्वासु नौसु तीरम् आनीतासु ते सर्वांन् परित्यज्य तस्य पश्चाद्गामिनो बभूवतुः।¹² ततः परं यीशौ कस्मिंश्चित्
पुरे तिष्ठति जन् अंकोः सर्वाङ्गुष्ठस्तं विलोक्य तस्य समीपे न्युञ्जः पतित्वा सविनयं वक्तुमारेभे, हे प्रभो यद्यि भवानिच्छति तर्हि मां परिष्कर्तुं शक्नोति।
¹³ तदानीं स पाणिं प्रसार्य तदङ्गं स्पृशन् बलाधे त्वं परिष्कियस्वेति ममेच्छास्ति ततस्तत्क्षणं स कुष्ठात् मुक्तः।¹⁴ पश्चात् स तमाज्ञापयामास कथामिमां
कस्मैयिद् अकथयित्वा जाणकस्य समीपञ्च गत्वा स्वं दर्शय, लोकेभ्यो निजपरिष्कृतत्वस्य प्रमाणादानाय मूसाजानुसारेण द्रव्यमुत्सृजस्व य।¹⁵ तथापि यी-

शोः सुभ्याति र्बहु व्याप्तुमारेभे किञ्च तस्य कथां श्रोतुं स्वीयरोगेभ्यो भोक्तुञ्च लोका आञ्जमुः।¹⁶ अथ स प्रान्तरं गत्वा प्रार्थयाञ्चके।¹⁷ अपरञ्च अेकदा यीशुरुपदिशति, अेतर्हि गालीलियिडूदाप्रदेशयोः सव्वनगरेभ्यो यिश्शालमश्च कियन्तः किश्शिलोका व्यवस्थापकाश्च समागत्य तदनतिके समुपविशुः, तस्मिन् काले लोकानामारोग्यकारणात् प्रभोः प्रभावः प्रयकाशे।¹⁸ पश्चात् कियन्तो लोका अेकं पक्षाघातिनं भट्वायां निधाय यीशोः समीपमानेतुं सम्मुपे स्थापयितुञ्च व्याप्रियन्त।¹⁹ किन्तु बहुञ्जननिवडसम्वाधात् न शक्नुवन्तो गृहोपरि गत्वा गृहपृष्ठं पनित्वा तं पक्षाघातिनं सभटवं गृहमध्ये यीशोः सम्मुपे डवरोड्यामासुः।²⁰ तदा यीशुस्तेषाम् ईदृशं विश्वासं विलोक्य तं पक्षाघातिनं व्याञ्जहार, डे मानव तव पापमक्षम्यत।²¹ तस्माद् अध्यापकाः किश्शिनश्च यितैरित्थं प्रयिन्तितवन्तः, अेष ञन ईश्वरं निन्दति कोयं? केवलमीश्वरं विना पापं क्षन्तुं कः शक्नोति? तदा यीशुस्तेषाम् एत्थं यिन्तं विदित्वा तेभ्योकथयद् यूयं मनोभिः कुतो वितर्कयथ? तव पापक्षमा ञाता यद्वा त्वमुत्थाय व्रञ्ज अेतयो मध्ये का कथा सुकथ्या? किन्तु पृथिव्यां पापं क्षन्तुं मानवसुतस्य सामर्थ्यमस्तीति यथा यूयं ज्ञातुं शक्नुथ तदर्थं (स तं पक्षाघातिनं ञगाद्) उतिष्ठ स्वशय्यां गृहीत्वा गृहं याडीति त्वामादिशामि।²⁵ तस्मात् स तत्क्षणात् उत्थाय सव्वेषां साक्षात् निञ्जशयनीयं गृहीत्वा ईश्वरं धन्यं वदन् निञ्जनिवेशनं ययौ।²⁶ तस्मात् सव्वं विस्मय प्राप्ता मनःसु भीताश्च वयमद्यासम्भवकार्याण्यद-शाभि एत्युक्त्वा परमेश्वरं धन्यं प्रोदितः।²⁷ ततः परं बडिर्गयछन् करसञ्चयस्थाने लेविनामानं करसञ्चायकं दृष्ट्वा यीशुस्तमभिदधे मम पश्चादेडि।²⁸ तस्मात् स तत्क्षणात् सव्वं परित्यञ्ज्य तस्य पश्चादियाय।²⁹ अनन्तरं लेवि निञ्जगृहे तदर्थं मडाभोज्यं यकार, तदा तैः सडानेके करसञ्चायिनस्तदन्य-लोकाश्च भोक्तुमुपविशुः।³⁰ तस्मात् कारणात् यएडावानां पापिलोकानाञ्च सङ्गे यूयं कुतो भङ्घे पिवथ येति कथां कथयित्वा किश्शिनोडध्यापकाश्च तस्य शिष्यैः सह वाग्गुड्ढं कत्तुमारिरे।³¹ तस्माद् यीशुस्तान् प्रत्यवोयद् अरोगलोकानां यिकित्सकेन प्रयोञ्जं नास्ति किन्तु सरोगाणामेव।³² अडं धार्मिकान् आह्वानुं नागतोस्मि किन्तु मनः परावर्तयितुं पापिन अेव।³³ ततस्ते प्रोयुः, योडनः किश्शिनान् शिष्या वारंवारम् उपवसन्ति प्रार्थयन्ते य किन्तु तव शि-ष्याः कुतो भुञ्जते पिवन्ति य? तदा स तानायप्यौ वरे सङ्गे तिष्ठति वरस्य सभिगणं किमुपवासयितुं शक्नुथ? किन्तु यदा तेषां निकटाद् वरो नेष्यते तदा ते समुपवत्स्यन्ति।³⁶ सोपरमपि दृष्टान्तं कथयाम्भभूव पुरातनवस्त्रे कोपि नूतनवस्त्रं न सीव्यति यतस्तेन सेवनेन ञ्णोर्णवस्त्रं छिद्यते, नूतनपुरातनव-स्त्रयो मेलञ्च न भवति।³⁷ पुरातन्यां कुत्वां कोपि नूतनं द्राक्षारसं न निदधाति, यतो नवीनद्राक्षारसस्य तेञ्जसा पुरातनी कुतु विदीर्यते ततो द्राक्षारसः पतति कुतुश्च नश्यति।³⁸ ततो डेतो नूतन्यां कुत्वां नवीनद्राक्षारसः निधातव्यस्तेनोभयस्य रक्षा भवति।³⁹ अपरञ्च पुरातनं द्राक्षारसं पीत्वा कोपि नूतनं न वाञ्छ-ति, यतः स वक्ति नूतनात् पुरातनम् प्रशस्तम्।

6 अयरञ्च पर्वणो द्वितीयदिनात् परं प्रथमविश्रामवारे शस्यक्षेत्रेण यीशोर्गमनकाले तस्य शिष्याः कण्णिशं छित्त्वा करेषु मर्दयित्वा ञादितुमारिरे।² तस्मात् कियन्तः किश्शिनस्तानवदन् विश्रामवारे यत् कर्म न कर्त्तव्यं तत् कुतः कुरुथ? यीशुः प्रत्युवाय दायुद् तस्य सङ्गिनश्च क्षुधात्ताः किं यक्नुः स कथम् ईश्वरस्य मन्दिरं प्रविश्य 4 ये दर्शनीयाः पूपा याञ्जकान् विनान्यस्य कस्याप्यभोजनीयास्तानानीय स्वयं भुभञ्जे सङ्गिभ्योपि ददौ तत् किं युष्मभिः कदापि नापाठि? पश्चात् स तानवदत् मनुञ्जसुतो विश्रामवारस्यापि प्रभु भवति। अनन्तरम् अन्यविश्रामवारे स भञ्जगडं प्रविश्य समुपदिशति। तदा तत्स्थाने शुक्कदक्षिणकर अेकः पुमान् उपतस्थिवान्। तस्माद् अध्यापकाः किश्शिनश्च तस्मिन् दौषमारोपयितुं स विश्रामवारे तस्य स्वास्थ्यं करोति नवेति प्रतीक्षितुमारिरे। तदा यीशुस्तेषां यिन्तां विदित्वा तं शुक्ककरं पुमांसं प्रोवाय, त्वमुत्थाय मध्यस्थाने तिष्ठ। तस्मात् तस्मिन् उचित्यतवति यीशुस्तान् व्याञ्जहार, युष्मान् एमां कथां पृच्छामि, विश्रामवारे डितम् अडितं वा, प्राणरक्षणं प्राणानाशनं वा, अेतेषां किं कर्मकरणीयम्? पश्चात् यतुर्दिक्षु सव्वान् विलोक्य तं मानवं बलाषे, निञ्जकरं प्रसारय; ततस्तेन तथा कृत एतत्करवत् तस्य डस्तः स्वस्थोभवत्। तस्मात् ते प्रयएडकोपान्विता यीशु किं करिष्यन्तीति परस्परं प्रमन्त्रिताः। ततः परं स पर्वतमारुहेश्वरमुद्दिश्य प्रार्थयमानः कृत्स्नां रात्रिं यापितवान्। अथ दिने सति स सव्वान् शिष्यान् आहूत-वान् तेषां मध्ये पितरनाम्ना ञ्यातः शिमोन् तस्य भ्राता आन्द्रियश्च याडूब् योडन् य डिलिपु बर्थलमयश्च मथिः थोमा आड्डीयस्य पुत्रो याडूब् ञव-लन्तनाम्ना ञ्यातः शिमोन् 16 य याडूब्भो भ्राता यिडूदाश्च तं यः परकरेषु समर्पयिष्यति स ईष्करीयोतीययिडूदाश्चैतान् द्वादश ञनान् मनोनीतान् कृत्वा स ञग्राड तथा प्रेरित एति तेषां नाम यकार। ततः परं स तैः सह पर्वतादवरुह्य उपत्यकायां तस्थौ ततस्तस्य शिष्यसङ्घो यिडूदादेशाद् यिश्शालमश्च सौरः सीदोनश्च ञलधे रोडसो ञननिडाश्च अेत्य तस्य कथाश्रवणार्थं रोगमुक्त्वर्यञ्च तस्य समीपे तस्थुः। अमेध्यभूतग्रस्ताश्च तन्निडटमागत्य स्वास्थ्यं प्रा-पुः। सव्वेषां स्वास्थ्यकरणप्रभावस्य प्रकाशितत्वात् सव्वं लोका अेत्य तं स्प्रष्टुं येतिरे। पश्चात् स शिष्यान् प्रति दृष्टिं कृत्वा ञगाद्, डे दरिद्रा यूयं धन्या यत ईश्वरीये रञ्ज्ये वोडधिकारोस्ति। डे अधुना क्षुधितलोका यूयं धन्या यतो यूयं तप्स्यथ; डे एड रोदिनो ञना यूयं धन्या यतो यूयं डसिष्यथ। यदा लोका मनुष्यसूनो नर्मिडेतो र्थुष्मान् ऋतीयिष्यन्ते पृथक् कृत्वा निन्दिष्यन्ति, अधमानिव युष्मान् स्वसमीपाद् दूरीकरिष्यन्ति य तदा यूयं धन्याः। स्वर्गे युष्माकं यथेष्टं ड्वलं भविष्यति, अेतदर्थं तस्मिन् दिने प्रोवल्लसत आनन्देन नृत्यत य, तेषां पूर्वपुरुषाश्च भविष्यद्वादिनः प्रति तथैव व्यवाडरन्। किन्तु डा डा धनवन्तो यूयं सुभं प्राप्नुत। डन्त परिनुप्ता यूयं क्षुधिता भविष्यथ; एड डसन्तो यूयं वत युष्मभिः शोयितव्यं रोदितव्यञ्च। सव्वै-लाडै र्थुष्माकं सुभ्यात्ता कृतायां युष्माकं दुर्गतिं भविष्यति युष्माकं पूर्वपुरुषा मृषाभविष्यद्वादिनः प्रति तद्वत् कृतवन्तः। डे श्रोतारो युष्मभ्यमडं कथयामि, यूयं शत्रुषु प्रीयध्वं ये य युष्मान् द्विषन्ति तेषामपि डितं कुरुत। ये य युष्मान् शपन्ति तेभ्य आशिषं दत्त ये य युष्मान् अवमन्यन्ते तेषां मङ्गलं प्रार्थय-ध्वं। यडि कश्चित् तव कपोले यपेटाघातं करोति तर्हि तं प्रति कपोलम् अन्यं परावर्त्य सम्मुपीडुरु पुनश्च यडि कश्चित् तव गात्रीयवस्त्रं डरति तर्हि तं परि-धेयवस्त्रम् अपि गृहीतुं मा वारय। यस्त्वां यायते तस्मै डेडि, यश्च तव सम्पत्तिं डरति तं मा यायस्व। परेभ्यः स्वान् प्रति यथायरणाम् अपेक्षध्वे परान् प्रति यूयमपि तथायरत। ये ञना युष्मासु प्रीयन्ते केवलं तेषु प्रीयमाणेषु युष्माकं किं ड्वलं? पापिलोका अपि स्वेषु प्रीयमाणेषु प्रीयन्ते। यडि डि-तकारिण अेव डितं कुरुथ तर्हि युष्माकं किं ड्वलं? पापिलोका अपि तथा कुर्वन्ति। येभ्य ऋणपरिशोडस्य प्राप्तिप्रत्याशास्ते केवलं तेषु ऋणो समर्पिते यु-ष्माकं किं ड्वलं? पुनः प्राप्त्याशया पापीलोका अपि पापिञ्जनेषु ऋणम् अर्पयन्ति। अतो यूयं रिपुष्वपि प्रीयध्वं, परडितं कुरुत य; पुनः प्राप्त्याशां त्यक्त्वा ऋणमर्पयत, तथा कृते युष्माकं मडाड्वलं भविष्यति, यूयञ्च सव्वंप्रधानस्य सन्ताना एति ञ्यातिं प्राप्स्यथ, यतो युष्माकं पिता कृतधनानां दुर्दत्तानाञ्च डित-मायरति। अत अेव स यथा द्यालु र्थुयमपि तादृशा द्यालवो भवत। अपरञ्च परान् दौषिणो मा कुरुत तस्माद् यूयं दौषीकृता न भविष्यथ; अद-एडयान् मा दएडयत तस्माद् यूयमपि दएडं न प्राप्स्यथ; परेषां दौषान् क्षमध्वं तस्माद् युष्माकमपि दौषाः क्षमिष्यन्ते। दानानिदत्त तस्माद् यूयं दानानि प्रा-प्स्यथ, वरञ्च लोकाः परिमाणपात्रं प्रदलय्य सञ्चाल्य प्रोञ्चाल्य परिपूर्य युष्माकं कौडेषु समर्पयिष्यन्ति; यूयं येन परिमाणेन परिमाथ तेनैव परिमाणेन युष्म-द्वृते परिमास्यते। अथ स तेभ्यो दृष्टान्तकथामकथयत्, अन्धो ञनः किमन्धं पन्थानं दर्शयितुं शक्नोति? तस्माद् उभावपि किं गर्त्तं न पतिष्यतः? गुरोः शिष्यो न श्रेष्ठः किन्तु शिष्ये सिद्धे सति स गुरुतुल्यो भवितुं शक्नोति। अपरञ्च त्वं स्वयक्षुिषि नासाम् अदृष्ट्वा तव भ्रातुश्चक्षुषि यत्तुणामस्ति तदेव कुतः पश्यमि? स्वयक्षुषि या नासा विद्यते ताम् अज्ञात्वा, भ्रातस्त्व नेत्रात् तुणं बडिः करोमीति वाक्यं भ्रातरं कथं वक्तुं शक्नोषि? डे कपटिन् पूर्व स्व-नयनात् नासां बडिः कुरु ततो भ्रातुश्चक्षुषस्तुणं बडिः कर्तुं सुदृष्टिं प्राप्स्यसि। अन्यञ्च उत्तमस्तरः कदापि ड्वलमनुत्तमं न ड्वलति, अनुत्तमतरश्च ड्वलमुत्तमं न ड्वलति कारणादतः ड्वैस्तरवो ज्ञायन्ते। कएटकिपादपात् कोपि उडुम्बरड्वलानि न पातयति तथा शृगालकोलिवृक्षादपि कोपि द्राक्षाड्वलं न पातयति। तद्वत् साधुलोकोडन्तःकरणरूपात् सुभाएडागाराद् उत्तमानि द्रव्याणि बडिः करोति, दृष्टो लोकश्चान्तःकरणरूपात् कुभाएडागारात् कुत्सितानि द्रव्याणि निर्ग-मयति यतोडन्तःकरणाणां पूर्णभावनुरूपाणि वयांसि मुषान्निर्गच्छन्ति। अपरञ्च ममाज्ञानुरूपं नायरित्वा कुतो मां प्रभो प्रभो एति वदथ? यः कश्चिन् मम निकटम् आगत्य मम कथा निशाम्य तदनुत्तमं कर्म करोति स कस्य सदृशो भवति तदडं युष्मान् ज्ञापयामि। यो ञनो गभीरं पनित्वा पाषाणस्थले

भित्तिं निम्नाय स्वगुहं रययति तेन सड तस्योपमा भवति; यत आप्वाविजलमेत्य तस्य मूले वेगेन वडदपि तद्रेहं वाडयितुं न शक्नोति यतस्तस्य भित्तिः पाषाणोपरि तिष्ठति।⁴⁹ किन्तु यः कश्चिन् मम कथाः श्रुत्वा तदनुग्रुपं नाचरति स भित्तिं विना मृद्दुपरि गृहनिर्मात्रा समानो भवति; यत आप्वाविजलमागत्य वेगेन यदा वडति तदा तद्गुहं पतति तस्य मडत् पतनं ज्ञायते।

7 ततः परं स लोकाणां कर्णगोचरे तान् सर्वान् उपदेशान् समाप्य यदा कङ्कर्णाङ्गुपुरं प्रविशति² तदा शतसेनापतेः प्रियदास अको मृतकल्पः पीडित आसीत्।³ अतः सेनापति र्थीशो वर्तिर्ना निशम्य दासस्यारोग्यकरणाय तस्यागमनार्थं विनयकरणाय धिड्डीयान् कियतः प्रायः प्रेषयामास।⁴ ते यीशोरन्तिकं गत्वा विनयातिशयं वक्तुमारिभरे, स सेनापति र्भवतोनुग्रहं प्राप्नुम अर्हति।⁵ यतः सोस्मज्ज्जातीयेषु लोकेषु प्रीयते तथास्मद्वृते भजनगेहं निर्मितवान्।⁶ तस्माद् यीशुस्तैः सड गत्वा निवेशनस्य समीपं प्राप, तदा स शतसेनापति र्बक्ष्यमाणावाक्यं तं वक्तुं बन्धुन् प्राडिषोत्।⁷ हे प्रभो स्वयं श्रमो न कर्तव्यो यद् भवता मद्गुहमध्ये पादापरां कियेत तदप्यहं नाडामि,⁸ 7 किञ्चाहं भवत्समीपं यातुमपि नात्मानं योग्यं बुद्धवान्, ततो भवान् वाक्यमात्रं वदतु ते- नैव मम दासः स्वस्थो भविष्यति।⁹ यस्माद् अहं पराधीनोपि ममाधीना याः सेनाः सन्ति तासाम् अकञ्चनं प्रति याहीति मया प्रोक्तं स याति; तदन्यं प्रति आयाहीति प्रोक्तं स आयाति; तथा निजदासं प्रति अतत् कुर्वति प्रोक्तं स तदेव करोति।¹⁰ यीशुरिदं वाक्यं श्रुत्वा विस्मयं ययौ, मुपं परावर्त्य पश्चाद्वर्ति- नो लोकान् बलाभे य, युष्मानहं वदामि एसायेलो वंशमध्येपि विश्वासमीदृशं न प्राप्नवं।¹¹ ततस्ते प्रेषिता गृहं गत्वा तं पीडितं दासं स्वस्थं दृष्टुः।¹² परेडडनि स नायीनाभ्यं नगरं जगाम तस्यानेके शिष्या अन्ये य लोकास्तेन सार्द्धं ययुः।¹³ तेषु तन्नगरस्य द्वारसन्निधिं प्राप्तेषु कियन्तो लोका अकं मृतम- नुजं वडन्तो नगरस्य बडिर्यान्ति, स तन्मातुरेकपुत्रस्तन्माता य विधवा; तथा सार्द्धं तन्नगरीया बडवो लोका आसन्।¹⁴ प्रभुस्तां विलोक्य सानुकम्पः कथ- यामास, मा रोही। स समीपमित्वा भट्वां पस्पर्शं तस्माद् वाडकाः स्थगितास्तभ्युः; ¹⁵ तदा स उवाच हे युवमनुष्य त्वमुत्तिष्ठ, त्वामडम् आज्ञापयामि।¹⁶ तस्मात् स मृतो जनस्तत्क्षणाभ्युत्थाय कथां प्रकथितः; ततो यीशुस्तस्य मातरि तं समर्पयामास।¹⁷ तस्मात् सर्वे लोकाः शशङ्किरे; अको मडाभविष्यद्वादी मध्येडस्माकम् समुद्वैत्, एश्वरश्च स्वलोकानन्वगृह्णात् कथामिमां कथयित्वा एश्वरं धन्यं जगद्गुः।¹⁸ ततः परं समस्तं धिड्डीदादेशं तस्य यतुर्दिकस्थदेशञ्च तस्यै- तर्हीति र्व्यनिशे।¹⁹ ततः परं योडनः शिष्येषु तं तद्गुहं ज्ञापितवत्सु²⁰ स स्वशिष्याणां द्वौ जनावाड्य यीशुं प्रति वक्ष्यमाणां वाक्यं वक्तुं प्रेषयामास, यस्यागमनम् अपेक्ष्य तिष्ठामो वयं किं स अवे जन्स्त्वं? किं वयमन्यमपेक्ष्य स्थास्यामः? ²¹ पश्चात्तौ मानवौ गत्वा कथयामासतुः, यस्यागमनम् अपेक्ष्य तिष्ठामो वयं, किं सअवे जन्स्त्वं? किं वयमन्यमपेक्ष्य स्थास्यामः? कथामिमां तुभ्यं कथयितुं योडन् मज्ज्जक आवां प्रेषितवान्।²² तस्मिन् एडरे यीशुरोगि- णो मडाव्याधिमतो दुष्टभूतग्रस्तांश्च बडन् स्वस्थान् इत्वा, अनेकान्धेभ्यश्चक्षुषि दत्त्वा प्रत्युवाच, ²³ युवां व्रजतम् अन्धा नेत्राणि पञ्जाश्वरणांनि य प्राप्नु- वन्ति, कुष्ठिनः परिच्छिन्तन्ते, बधिराः श्रवणांनि मृताश्च ज्ञानानि प्राप्नुवन्ति, दरिद्राणां समीपेषु सुसंवाहः प्रचार्यते, यं प्रति विद्वन्स्वर्षोडं न भवामि स धन्यः, ²⁴ अतानि यानि पश्यथः शृणुथश्च तानि योडनं ज्ञापयतम्।²⁵ तयो र्वृतयो र्गतयोः सतो योडनि स लोकान् वक्तुमुपयङ्गमे, यूयं मध्येप्रान्तरं किं द्रष्टुं निरगमत? किं वायुना कम्पितं नडं? ²⁶ यूयं किं द्रष्टुं निरगमत? किं सूक्ष्मवस्त्रपरिधायिनं कमपि नरं? किन्तु ये सूक्ष्मभूद्वस्त्राणि परिदधति सूतमानि द्रव्याणि भुञ्जते य ते राजधानीषु तिष्ठन्ति।²⁷ तर्हि यूयं किं द्रष्टुं निरगमत? किमेकं भविष्यद्वादिनं? तदेव सत्यं किन्तु स पुमान् भविष्यद्वादिनोपि श्रेष्ठ एत्यहं यु- ष्मानहं वदामि स्त्रिया गवर्भजतानां भविष्यद्वादिनां मध्ये योडनो मज्ज्जकात् श्रेष्ठः कोपि नास्ति, तत्रापि एश्वरस्य राज्ञेयः यः सर्वस्मात् क्षुडः स योडनो- पि श्रेष्ठः।²⁸ अपरञ्च सर्वे लोकाः करमञ्चायिनश्च तस्य वाक्यानि श्रुत्वा योडना मज्ज्जनेन मज्ज्जताः परमेश्वरं निर्दोषं मेनिरे।²⁹ किन्तु किंशिनो व्यव- स्थापकाश्च तेन न मज्ज्जताः स्वान् प्रतीश्वरस्योपदेशं निष्कलम् अकुर्वन्।³⁰ अथ प्रभुः कथयामास, एदानीन्तनज्जनान् केनोपमामि? ते कस्य सद्गुहाः? ³¹ ये बालका विपणयाम् उपविश्य परस्परम् आड्य वाक्यमिदं वदन्ति, वयं युष्माकं निकटे वंशीरवादिभ्य, किन्तु यूयं नानर्तिष्ठ, वयं युष्माकं निकट अरोदि- भ्य, किन्तु युयं न व्यलपिष्ठ, बालकैरेतादृशैस्तेषाम् उपमा भवति।³² यतो योडन् मज्ज्जक आगत्य पूषं नाभादत् द्राक्षारसञ्च नापिवत् तस्माद् यूयं वदथ, भूतग्रस्तोयम्।³³ ततः परं मानवसुत आगत्याभादपिवाञ्च तस्माद् यूयं वदथ, भादकः सुरापश्चात्पादलपापिनां बन्धुरेको जन्ो दृश्यताम्।³⁴ किन्तु ज्ञानिनो ज्ञानं निर्दोषं विदुः।³⁵ पश्चादेकः किंशरी यीशुं भोजनाय न्यमन्त्रयत् ततः स तस्य गृहं गत्वा भोक्तुमुपविष्टः।³⁶ अतर्हि तत्किंशिनो गृहं यीशु र्भक्तुम् उपावेक्षीत् तच्छ्रुत्वा तन्नगरवासिनी कापि दुष्टा नारी पाण्डरप्रस्तरस्य सम्पुटके सुगन्धितैलम् आनीय ³⁷ तस्य पश्चात् पादयोः सन्निधौ तस्यो रुदती य ने- त्राम्बुभिस्तस्य चरणौ प्रक्षाल्य निजकयैरमाक्षीत्, ततस्तस्य चरणौ युष्मिन्त्वा तेन सुगन्धितैलेन ममर्द।³⁸ तस्मात् स निमन्त्रयिता किंशरी मनसा यिन्त- यामास, यद्ययं भविष्यद्वादी भवेत् तर्हि अनें स्पृशति या स्त्री सा का कीदृशी येति ज्ञातुं शक्नुयात् यतः सा दुष्टा।³⁹ तदा याशुस्तं जगाद, हे शिमोन् त्वां प्रति मम किञ्चिद् वक्तव्यमस्ति; तस्मात् स बलाभे, हे गुरो तद् वदतु।⁴⁰ अकोत्तमार्गस्य द्वावधमार्गावास्तां, तयोरेकः पञ्चशतानि मुद्रापादान् अपरश्च पञ्चाशत् मुद्रापादान् धारयामास।⁴¹ तदनन्तरं तयोः शोधाभावात् स उत्तमार्गस्तयो र्गृहे यक्षमे; तस्मात् तयोर्द्वयोः कस्तस्मिन् प्रेष्यते बहु? तद् ब्रूहि।⁴² शिमोन् प्रत्युवाच, मया बुध्यते यस्याधिकम् ऋणं यक्षमे स एति; ततो यीशुस्तं व्याजडार, त्वं यथार्थं व्यचारयः।⁴³ अथ तां नारीं प्रति व्याघुष्य शिमो- नमवोयत्, स्त्रीमिमां पश्यसि? तव गृहे मय्यागते त्वं पादप्रक्षालनार्थं जलं नादाः किन्तु योषिदेषा नयनजलै र्भम पादौ प्रक्षाल्य केशैरमाक्षीत्।⁴⁴ त्वं मां ना- युष्मीः किन्तु योषिदेषा स्वीयागमनादारभ्य मदीयपादौ युष्मिन्तु न व्यरस्त।⁴⁵ त्वञ्च मदीयोत्तमाङ्गे किञ्चिदपि तैलं नामर्दः किन्तु योषिदेषा मम चरणौ सुग- न्धितैलेनामर्दत्।⁴⁶ अतस्त्वां व्याजडारि, अतस्या बहु पापमक्षम्यत ततो बहु प्रीयते किन्तु यस्याल्पपापं क्षम्यते सोलपं प्रीयते।⁴⁷ ततः परं स तां बला- भे, त्वदीयं पापमक्षम्यत।⁴⁸ तदा तेन सार्द्धं ये भोक्तुम् उपविशिशुस्ते परस्परं वक्तुमारिभरे, अयं पापं क्षमते क अषः? ⁴⁹ किन्तु स तां नारीं जगाद, तव विश्वासस्त्वां पर्यत्रास्त त्वं क्षेमेण व्रज।

8 अपरञ्च यीशु र्वदशभिः शिष्यैः सार्द्धं नानानगरेषु नानाग्रामेषु य गच्छन् एश्वरीयराजत्वस्य सुसंवाहं प्रचारयितुं प्रारभे।² तदा यस्याः सप्त भूता निरगच्छन् सा मगदलीनीति विष्याता मरियम् डेरोद्राजस्य गृहाधिपतेः डोषे र्भाय्यां योडना शूशाना ³ प्रभृतयो या बन्धव्यः स्त्रियः दुष्टभूतेभ्यो रो- गोभ्यश्च मुक्ताः सत्यो निजविभूती र्व्ययित्वा तमसेवन्त, ताः सर्वस्तेन सार्द्धम् आसन्।⁴ अनन्तरं नानानगरेभ्यो बडवो लोका आगत्य तस्य समी- पेडमिलन्, तदा स तेभ्य अंकां दृष्टान्तकथां कथयामास। अकः कृषीबलो बीजानि वधुं बडिर्जगाम, ⁵ ततो वपनकाले कतिपयानि बीजानि मार्गपार्श्वे पेतुः, ततस्तानि पदतलै र्द्वितानि पक्षिभि र्भक्षितानि य।⁶ कतिपयानि बीजानि पाषाणस्थले पतितानि यद्यपि तान्यड्कुरितानि तथापि रसाभावात् शुशुषुः।⁷ कतिपयानि बीजानि कण्टकितनमध्ये पतितानि ततः कण्टकितनानि संवृद्धं तानि जगसुः।⁸ तदन्यानि कतिपयबीजानि य भूयामुत्तमायां पेतुस्ततस्ता- न्यड्कुरयित्वा शतगुणानि इलानि इवुः। स एमा कथां कथयित्वा प्रोच्यैः प्रोवाच, यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः स शृणोतु।⁹ ततः परं शिष्यास्तं पप्रच्छुरस्य दृष्टान- तस्य किं तात्पर्यं? ¹⁰ ततः स व्याजडार, एश्वरीयराजस्य गुह्यानि ज्ञातुं युष्मभ्यमधिकारो दीयते किन्त्वन्ये यथा दृष्टवापि न पश्यन्ति श्रुत्वापि म बुध्य- न्ते य तदर्थं तेषां पुरस्तात् ताः सर्वाः कथा दृष्टान्तेन कथ्यन्ते।¹¹ दृष्टान्तस्यास्याभिप्रायः, एश्वरीयकथा बीजस्वर्षा।¹² ये कथामात्रं शृण्वन्ति किन्तु पश्चाद् विश्वस्य यथा परित्राणां न प्राप्नुवन्ति तदाशयेन शैतानेत्य हृदयात् तां कथाम् अपडरति त अवे मार्गपार्श्वस्थभूमिस्वर्षाः।¹³ ये कथं श्रुत्वा सानन्दं गृह्णन्ति किन्त्वबद्धमूलत्वात् स्वल्पकालमात्रं प्रतीत्य परीक्षाकाले लश्यन्ति तयेव पाषाणभूमिस्वर्षाः।¹⁴ ये कथां श्रुत्वा यान्ति विषययिन्तायां धनलोभेन अेडिकसुपे य मज्ज्जन्त उपयुक्तइलानि न इलन्ति त अवेोत्तबीजकण्टकितभूस्वर्षाः।¹⁵ किन्तु ये श्रुत्वा सरलैः शुद्धैश्चान्तःकरणैः कथां गृह्णन्ति धैर्यम् अवलम्ब्य इलान्युत्पाद्यन्ति य त अवेोत्तमभूस्वर्षाः।¹⁶ अपरञ्च प्रदीपं प्रज्वाल्य कोपि पात्रेण नास्त्राद्यति तथा भटवाधोपि न स्थापयति, किन्तु दी-

पाधारोपर्य्येव स्थापयति, तस्मात् प्रवेशका दीप्तिं पश्यन्ति।¹⁷ यत्र प्रकाशयिष्यते तादृग् अप्रकाशितं वस्तु किमपि नास्ति यस्य न सुव्यक्तं प्रचारयिष्यते तादृग् गृप्तं वस्तु किमपि नास्ति।¹⁸ अतो यूयं केन प्रकारेण शृणुथ तत्र सावधाना भवत, यस्य समीपे बद्धंते तस्मै पुनर्दस्यते किन्तु यस्याश्रये न बद्धंते तस्य यद्यदस्ति तदपि तस्मात् नेष्यते।¹⁹ अपरञ्च यीशो मीता भ्रातरश्च तस्य समीपं ञिगमिषवः²⁰ किन्तु जनतासम्बाधात् तत्सन्निधिं प्राप्नुं न शक्नुः। तत्पश्चात् तव माता भ्रातरश्च त्वां साक्षात् यिकीर्षन्ती बहिस्तिष्ठन्तीति वार्तायां तस्मै कथितायां²¹ स प्रत्युवाय; ये जना ईश्वरस्य कथां श्रुत्वा तदनुग्रहमायरन्ति तत्रैव मम माता भ्रातरश्च।²² अनन्तरं अकदा यीशुः शिष्यैः सार्द्धं नावमारुह्य जगाद, आयात वयं हृदस्य पारं यामः, ततस्ते जग्मुः।²³ तेषु नौकां वाडयत्यु स निदद्रौ;²⁴ अथाकस्मात् प्रबलजम्भशगमाद् हृदे नौकायां तरङ्गैराच्छन्नायां विपत् तान् जग्रास। तस्माद् यीशोरन्तिकं गत्वा हं गुरो हं गुरो प्राणान् नो यान्तीति गदित्वा तं जगारयाम्भूवुः। तदा स उत्थाय वायुं तरङ्गांश्च तर्जयामास तस्माद्भौ निवृत्य स्थिरौ बभूवुः।²⁵ स तान् बलाघे युष्माकं विश्वासः क? तस्मात्ते भीता विस्मिताश्च परस्परं जगद्गुः, अहो कीदृगयं मनुजः पवनं पानीयञ्चादिशति तद्गुभयं तदादेशं वदति।²⁶ ततः परं गावी-ल्लप्रदेशस्य सम्मुपस्थगिदेरीयप्रदेशे नौकायां लगन्त्यां तटेऽवरोहमावाद्²⁷ बहुतिथकालं भूतग्रस्त एको मानुषः पुरादागत्य तं साक्षात्पश्यकार। स मनुषो वासो न परिदधत् गृहं य न वसन् केवलं श्मशानम् अध्युवास।²⁸ स यीशुं दृष्ट्वैव रीर्य्येव यकार तस्य सम्मुपे पतित्वा प्रोर्यैर्जगद्गु य, हं सर्वप्रधानेश्वरस्य पुत्र, मया सड तव कः सम्बन्धः? त्वयि विनयं करोमि मां मा यातय।²⁹ यतः स तं मानुषं त्यक्त्वा यातुम् अमेध्यभूतम् आदिदेश; स भूतस्तं मानुषम् असङ्कृद् दधार तस्मात्ल्लोकाः शृङ्गलेन निगडेन य बबन्धुः; स तद् भंक्त्वा भूतवशत्वात् मध्येप्रान्तरं ययौ।³⁰ अनन्तरं यीशुस्तं पप्रच्छ तव किन्नाम? स उवाय, मम नाम बाडिनो यतो बडवो भूतास्तमाशिश्रियुः।³¹ अथ भूता विनयेन जगद्गुः, गभीरं गर्तं गन्तुं माज्ञापयारमान्।³² तदा पर्वतोपरि वराडप्र-जश्वरति तस्माद् भूता विनयेन प्रोयुः, अमुं वराडप्रजम् आश्रयितुम् अस्मान् अनुजानीडि; ततः सोनुजशौ।³³ ततः परं भूतास्तं मानुषं विडाय वराडप्र-जम् आशिश्रियुः वराडप्रजश्च तत्क्षणात् कटकंन धावन्ती हृदे प्राणान् विजुडुः।³⁴ तद् दृष्ट्वा शूकरक्षकाः पलायमाना नगरं ग्रामञ्च गत्वा तत्सर्व्वृत्तान्तं कथयामासुः।³⁵ ततः किं वृत्तम् अतद्दर्शनार्थं लोका निर्गत्य यीशोः समीपं ययुः, तं मानुषं त्यक्तभूतं परिहितवस्त्रं स्वस्थमानुषवद् यीशोश्चरत्सन्निधौ सूप-विशन्तं विलोक्य बिल्युः।³⁶ ये लोकास्तस्य भूतग्रस्तस्य स्वारथ्यकरणं दृश्युस्ते तेभ्यः सर्व्वृत्तान्तं कथयामासुः।³⁷ तदनन्तरं तस्य गिदेरीयप्रदेशस्य यतुर्दिक्स्था बडवो जना अतिरस्ता विनयेन तं जगद्गुः, भवान् अस्माकं निकटाद् व्रजतु तस्मात् स नावमारुह्य ततो व्याद्युत्य जगाम।³⁸ तदानीं त्यक्त-भूतमनुजस्तेन सड स्थातुं प्रार्थयाञ्चक्रे³⁹ किन्तु तदर्थम् ईश्वरः कीदृङ्गडकर्म कृतवान् एति निवेशनं गत्वा विज्ञापय, यीशुः कथामेतां कथयित्वा तं विससर्ज्। ततः स प्रजित्वा यीशुस्तदर्थं यन्मडकर्म यकार तत् पुरस्य सर्व्वत्र प्रकाशयितुं प्रारभे।⁴⁰ अथ यीशौ परावत्यागते लोकास्तं आदरेण जगुडु र्यस्मात्ते सर्व्वे तमपेक्षाञ्चिरे।⁴¹ तदनन्तरं यायीनम्मो भजनगेडस्यैकोधिप आगत्य यीशोश्चरत्सोः पतित्वा स्वनिवेशनागमनार्थं तस्मिन् विनयं यकार,⁴² यतस्तस्य द्वादशवर्षवयस्का कन्यैकासीत् सा मूकल्लाभवत्। ततस्तस्य गमनकाले मार्गे लोकानां मडान् समागमो बभूव।⁴³ द्वादशवर्षाणि प्रदररोगग्रस्ता नाना वैद्वि-श्चिकित्सिता सर्व्वस्वं व्यथित्वापि स्वस्थं न प्राप्ता या योषित् सा यीशोः पश्चादागत्य तस्य वस्त्रग्रन्थिं पस्पर्श।⁴⁴ तस्मात् तत्क्षणात् तस्या रक्तस्रावो रुद्धः।⁴⁵ तदानीं यीशुरवदत् केनाडं स्पृष्टः? ततोऽनेकैरनङ्गीकृते पितरस्तस्य सङ्गिन्श्चावदन्, हं गुरो लोका निकटस्थाः सन्तस्तव देडे धर्षयन्ति, तथापि केनाडं स्पृष्टेति भवान् कुतः पृच्छति? ⁴⁶ यीशुः कथयामास, केनाप्यडं स्पृष्टो, यतो मत्तः शक्तिं निर्गतति मया निश्चितमज्ञायि।⁴⁷ तदा सा नारी स्वयं न गुपेति विदित्वा कम्भमाना सती तस्य सम्मुपे पपात; येन निमित्तेन तं पस्पर्श स्पर्शमात्राय येन प्रकारेण स्वस्थाभवत् तत् सर्व्वं तस्य साक्षादाप्ययौ।⁴⁸ ततः स तां जगाद हं कन्ये सुस्थिरा भव, तव विश्वासस्त्वां स्वस्थाम् अकार्षीत् त्वं क्षेमेण याडि।⁴⁹ यीशोरेतद्वाक्यवदनकाले तस्याधिपते निवेशनात् कश्चिल्लोक आगत्य तं बलाघे, तव कन्या मृता गुरुं मा क्लिशन।⁵⁰ किन्तु यीशुस्तदाक्यार्थाधिपतिं व्याजडार, मा भैषीः केवलं विश्वासिडि तस्मात् सा ञ्चिविष्यति।⁵¹ अथ तस्य निवेशने प्राप्ते स पितरं योडनं याडूबञ्च कन्याया मातरं पितरञ्च विना, अन्यं कञ्चन प्रवेष्टुं वारयामास।⁵² अपरञ्च ये रुदन्ति विलपन्ति य तान् सर्व्वान् जनान् उवाय, यूयं मा रोदिष्ट कन्या न मृता निद्राति।⁵³ किन्तु सा निश्चितं मृतेति ज्ञात्वा ते तमुपजडसुः।⁵⁴ पश्चात् स सर्व्वान् बडिः कृत्वा कन्यायाः करो धृत्वाजुडुवे, हं कन्ये त्वमुत्तिष्ठ, ⁵⁵ तस्मात् तस्याः प्राणेषु पुनरागतेषु सा तत्क्षणाद् उत्स्यौ। तदानीं तस्यै किञ्चिद् भक्ष्यं दातुम् आदिदेश।⁵⁶ ततस्तस्याः पितरौ विस्मयं गती किन्तु स तावादिदेश घटनाया अतस्याः कथां कस्मैचिदपि मा कथयत।

9 ततः परं स द्वादशशिष्यानाडूय भूतान् त्याजयितुं रोगान् प्रतिकर्तुञ्च तेभ्यः शक्तिमाधिपत्यञ्च ददौ।² अपरञ्च ईश्वरीयराज्यस्य सुसंवाहं प्रकाश-यितुम् रोगिणामारोग्यं कर्तुञ्च प्रेरणकाले तान् जगाद।³ यात्रार्थं यष्टि र्वस्त्रपुटकं भक्ष्यं मुद्रा द्वितीयवस्त्रम्, अेषां किमपि मा गृह्णीत।⁴ यूयञ्च यन्नि-वेशनं प्रविशथ नगरत्यागपर्य्यन्तं तन्निवेशने तिष्ठत।⁵ तत्र यदि कस्यचित् पुरस्य लोका युष्माकमातिथ्यं न कुर्वन्ति तर्हि तस्मान्नगराद् गमनकाले तेषां वि-रुद्धं साक्ष्यार्थं युष्माकं पदधृलीः सम्पातयत।⁶ अथ ते प्रस्थाय सर्व्वत्र सुसंवाहं प्रचारयितुं पीडितान् स्वस्थान् कर्तुञ्च ग्रामेषु भ्रमितुं प्रारभिरे।⁷ अतर्हि डेरोद् राजा यीशोः सर्व्वकर्मणां वार्तां श्रुत्वा भृशमुद्विगिष्टे⁸ यतः केयिदुयुयोडनं श्मशानाद्दुदतिष्ठत्। केयिदुयुः, अेलियो दर्शनं दत्तवान्; अेवमन्यलोका डीयुः पूर्व्वीयः कश्चिद् भविष्यद्वादी समुत्थितः।⁹ किन्तु डेरोदुवाय योडनः शिरोऽडमछिनदम् एदानीं यस्येदृक्कर्मणां वार्तां प्राप्नोमि स कः? अथ स तं द्र-ष्टुम् अर्य्येत्।¹⁰ अनन्तरं प्रेरिताः प्रत्यागत्य यानि यानि कर्माणि यकुस्तानि यीशवे कथयामासुः ततः स तान् बैत्सैदानामकनगरस्य विजन् स्थानं नीत्वा गुप्तं जगाम।¹¹ पश्चात् लोकास्तद् विदित्वा तस्य पश्चाद् ययुः; ततः स तान् नयन् ईश्वरीयराज्यस्य प्रसङ्गमुक्तवान्, येषां चिकित्साया प्रयोजनम् आसीत् तान् स्वस्थान् यकार य।¹² अपरञ्च दिवावसन्ने सति द्वादशशिष्या यीशोरन्तिकम् अेत्य कथयामासुः, वयमत्र प्रान्तरस्थाने तिष्ठामः, ततो नगराणि ग्रामा-णि गत्वा वासस्थानानि प्राप्य भक्ष्यद्रव्याणि केतुं जननिवडं भवान् विसृजतु।¹³ तदा स उवाय, यूयमेव तान् भेज्यध्वं; ततस्ते प्रोयुरस्माकं निकटे केवलं पञ्च पूषा द्वौ मत्स्यौ य विदन्ते, अतत्रैव स्थानान्तरम् एत्वा निमित्तमेतेषां भक्ष्यद्रव्येषु न कीतेषु न भवति।¹⁴ तत्र प्रायेण पञ्चसडसाणि पुरुषा आसन्।¹⁵ तदा स शिष्यान् जगाद पञ्चाशत् पञ्चाशज्जनैः पंक्तीकृत्य तानुपवेशयत, तस्मात् ते तदनुसारेण सर्व्वलोकानुपवेशयापासुः।¹⁶ ततः स तान् पञ्च पूषान् मीनद्वयञ्च गृहीत्वा स्वर्गं विलोक्येश्वरगुणान् कीर्त्तयाञ्चक्रे भङ्कता य लोकेभ्यः परिवेषणार्थं शिष्येषु समर्पयाम्भूव।¹⁷ ततः सर्व्वे भुक्त्वा तृप्तिं गता अवशिष्टानाञ्च द्वादश डल्लकान् संजगुडुः।¹⁸ अथैकदा निजने शिष्यैः सड प्रार्थनाकाले तान् पप्रच्छ, लोका मां कं वदन्ति? ¹⁹ ततस्ते प्रायुः, त्वां योडनम-ज्जकं वदन्ति; केचित् त्वाम् अेलियं वदन्ति, पूर्व्वकालिकः कश्चिद् भविष्यद्वादी श्मशानाद् उदतिष्ठद् एत्यपि केयिद् वदन्ति।²⁰ तदा स उवाय, यूयं मां कं वदथ? ततः पितर उक्तवान् त्वम् ईश्वराभिषिक्तः पुरुषः।²¹ तदा स तान् दृढमादिदेश, कथामेतां कस्मैचिदपि मा कथयत।²² स पुनरुवाय, मनुष्यपुत्रेण वडुयातना भोक्तव्याः प्राचीनलोकैः प्रधानयाज्जैरघ्यापकैश्च सोवजाय डन्तव्यः किन्तु तृतीयदिवसे श्मशानात् तेनीत्थातव्यम्।²³ अपरं स सर्व्वानुवाय, कश्चिद् यदि मम पश्चाद् गन्तुं वाञ्छति तर्हि स स्वं दाम्यतु, दिने दिने कुशं गृहीत्वा य मम पश्चादागच्छतु।²⁴ यतो यः कश्चित् स्वप्राणान् रिरक्षिषति स तान् डारयिष्यति, यः कश्चिन् मधर्थं प्राणान् डारयिष्यति स तान् रक्षिष्यति।²⁵ कश्चिद् यदि सर्व्वं जगत् प्राप्नोति किन्तु स्वप्राणान् डारयति स्वयं विनश्य-ति य तर्हि तस्य को लाभः? ²⁶ पुन र्यः कश्चिन् मां मम वाक्यं वा लज्जस्पर्धं जानाति मनुष्यपुत्रो यदा स्वस्य पितुश्च पवित्राणां दूतानाञ्च तेजोभिः परिवे-ष्टित आगमिष्यति तदा सोपि तं लज्जस्पर्धं ज्ञास्यति।²⁷ किन्तु युष्मानडं यथार्थं वदामि, ईश्वरीयराज्यत्वं न दृष्ट्वा मृत्युं नास्वादिष्यन्ते, अेतादृशाः डिय-न्तो लोका अत्र स्थनेऽपि दण्डायमानाः सन्ति।²⁸ अेतदाप्यानकथनात् परं प्रायेणाष्टसु दिनेषु गतेषु स पितरं योडनं याडूबञ्च गृहीत्वा प्रार्थयितुं पर्व्वतमेकं समारोड।²⁹ अथ तस्य प्रार्थनकाले तस्य मुष्पाकृतिरन्यत्रपा ज्ञाता, तदीयं वस्त्रमुज्ज्वलशुकलं ज्ञातं।³⁰ अपरञ्च मूसा अेलियश्चोभौ तेजस्विनौ दृष्टौ ³¹ तौ तेन यिड्शालम्पुरे यो मृत्युः साधिष्यते तदीयां कथां तेन सार्द्धं कथयितुम् आरेभाते।³² तदा पितराडयः स्वस्य सङ्गिनो निद्रयाकृष्टा आसन् किन्तु ज-

गरित्वा तस्य तेजस्तेन सार्द्धम् उत्तिष्ठन्तौ ज्ञनौ य दृष्टुः।³³ अथ तयोरुभयो र्गमनकाले पितरो यीशुं बलाघे, हे गुरोऽस्माकं स्थानेऽस्मिन् स्थितिः शु-
भा, तत अंका त्वदर्थ्या, अंका मूसार्था, अंका अखियाथ्या, एति तिस्रः कुट्योस्माभि निम्नीयन्तां, एभां कथां स न विविच्य कथयामास।³⁴ अपरञ्च तद्राक्यव-
दनकाले पयोद अंके आगत्य तेषामुपरि छायां यकार, ततस्तन्मध्ये तयोः प्रवेशात् ते शशङ्करे।³⁵ तदा तस्मात् पयोदाद् एयमाकाशीया वाणी निर्जगाम,
ममायं प्रियः पुत्र अतस्य कथायां मनो निघत।³⁶ एति शब्दे ज्ञाते ते यीशुमेकाकिं दृष्टुः किन्तु ते तदानीं तस्य दर्शनस्य वाच्यमेकामपि नोक्त्वा मनःसु स्था-
पयामासुः।³⁷ परेऽहनि तेषु तस्माच्छैलाद् अवउठेषु तं साक्षात् कर्तुं बडवो लोका आञ्जगुः।³⁸ तेषां मध्याद् अंको ज्ञन उच्यैरुवाच, हे गुरो अहं विनयं
करोमि मम पुत्रं प्रति कृपादृष्टिं करोतु, मम स अवेकः पुत्रः।³⁹ भूतेन धृतः सन् सं प्रसभं यीरुष्यं करोति तन्मुभात् द्वेषा निर्गच्छन्ति य, भूत एत्थं विद्यायं
क्लिष्टवा प्रायशस्तं न त्यजति।⁴⁰ तस्मात् तं भूतं त्याजयितुं तव शिष्यसमीपे न्यवेद्यं किन्तु ते न शेकुः।⁴¹ तदा यीशुरवादीत्, रे आविश्वासिन् विपथ-
गामिन् वंश कतिकालान् युष्माभिः सह स्थास्याम्यहं युष्माकम् आचरामि य सखिष्ये? तव पुत्रमिहानय।⁴² ततस्तस्मिन्नागतमात्रे भूतस्तं भूमौ पातयि-
त्वा विदहार; तदा यीशुस्तमभेद्यं भूतं तर्जयित्वा बालकं स्वस्थं कृत्वा तस्य पितरि समर्पयामास।⁴³ ईश्वरस्य महाशक्तिम् एभां विलोक्य सर्वे यमच्यकुः;
एत्थं यीशोः सर्वाभिः क्रियाभिः सर्वैर्लोकैराश्चर्यं मन्यमाने सति स शिष्यान् बलाघे,⁴⁴ कथयं युष्माकं कर्षेषु प्रविशतु, मनुष्यपुत्रो मनुष्याणां करेषु समर्प-
यिष्यते।⁴⁵ किन्तु ते तां कथां न बुबुधिर, स्पष्टत्वाभावात् तस्या अभिप्रायस्तेषां बोधगम्यो न बभूव; तस्या आशयः क एत्थपि ते भयात् प्रष्टुं न शेकुः।
⁴⁶ तदनन्तरं तेषां मध्ये कः श्रेष्ठः कथामेतां गृहीत्वा ते मिथो विवादं यकुः।⁴⁷ ततो यीशुस्तेषां मनोभिप्रायं विदित्वा बालकमेकं गृहीत्वा स्वस्य निकटे स्थाप-
यित्वा तान् जगाद,⁴⁸ यो ज्ञनो मम नाम्नास्य बालास्यातिथ्यं विदधाति स ममातिथ्यं विदधाति, यश्च ममातिथ्यं विदधाति स मम प्रेरकस्यातिथ्यं विदधा-
ति, युष्माकं मध्येयः स्वं सर्वस्मात् क्षुद्रं ज्ञानीते स अवे श्रेष्ठो भविष्यति।⁴⁹ अपरञ्च योऽहं व्याज्जहार हे प्रभो तव नाम्ना भूतान् त्याज्यन्तं मानुषम्
अंके दृष्टवन्तो वयं, किन्त्वस्माकम् अपश्चाद् गामित्वात् तं न्यषेधाम्। तदानीं यीशुरुवाच,⁵⁰ तं मा निषेधत, यतो यो ज्ञनोस्माकं न विपक्षः स अवेस्माकं
सपक्षो भवति।⁵¹ अनन्तरं तस्यारोहणसमय उपस्थिते स स्थिरयेता यिज्ञालमं प्रति यात्रां कर्तुं निश्चित्यात्रे दूतान् प्रेषयामास।⁵² तस्मात् ते गत्वा
तस्य प्रयोजनीयद्रव्याणि संगृहीतुं शोमिरोलीयानां ग्रामं प्रविशतुः।⁵³ किन्तु स यिज्ञालमं नगरं याति ततो लंते लोकास्तस्यातिथ्यं न यकुः।⁵⁴ अतएव
याङ्गुव्योहन्तौ तस्य शिष्यौ तद् दृष्ट्वा जगदतुः, हे प्रभो अखियो यथा यकार तथा वयमपि किं गगणाद् आगन्तुम् अेतान् भस्मीकर्तुञ्च वह्निमाज्ञापयामः?
भवान् किमिच्छति?⁵⁵ किन्तु स मुभं परावर्त्य तान् तर्जयित्वा गदितवान् युष्माकं मनोभावः कः, एति यूयं न ज्ञानीथ।⁵⁶ मनुजसुतो मनुजानां प्राणान् ना-
शयितुं नागच्छतु, किन्तु रक्षितुम् आगच्छतु। पश्चाद् एतदग्रामं ते ययुः।⁵⁷ तदनन्तरं पथि गमनकाले ज्ञन अकस्तं बलाघे, हे प्रभो भवान् यत्र याति भव-
ता सखालमपि तत्र यास्यामि।⁵⁸ तदानीं यीशुस्तमुवाच, गोमायूनां गर्ता आसते, विडायसीयविडगाणां नीडानि य सन्ति, किन्तु मानवतनयस्य शिरः
स्थापयितुं स्थानं नास्ति।⁵⁹ ततः परं स एतदज्ञं जगाद, त्वं मम पश्चाद् अखिः; ततः स उवाच, हे प्रभो पूर्वं पितरं श्मशाने स्थापयितुं मामादिशतु।
⁶⁰ तदा यीशुरुवाच, मृता मृतान् श्मशाने स्थापयन्तु किन्तु त्वं गत्वेश्वरीयराज्यस्य कथां प्रचारय।⁶¹ ततोऽन्यः कथयामास, हे प्रभो मयापि भवतः पश्चाद्
गंस्यते, किन्तु पूर्वं मम निवेशनस्य परिजानाम् अनुमतिं गृहीतुम् अहमादिश्यै भवता।⁶² तदानीं यीशुस्तं प्रोक्तवान्, यो ज्ञनो लाङ्गले करमर्पयित्वा
पश्चात् पश्यति स ईश्वरीयराज्यं नाईति।

10 ततः परं प्रभुरपरान् सप्ततिशिष्यान् नियुज्य स्वयं यानि नगराणि यानि स्थानानि य गमिष्यति तानि नगराणि तानि स्थानानि य प्रति द्वौ द्वौ
ज्ञनौ प्रहितवान्।² तेभ्यः कथयामास य शस्यानि बहूनीति सत्यं किन्तु एदेका अल्पे; तस्माद्धेतोः शस्यक्षेत्रे एदेकान् अपरानपि प्रेषयितुं क्षेत्रस्वा-
मिन् प्रार्थयध्वं।³ यूयं यात, पश्यत, वृक्षाणां मध्ये मेषशावकानि व युष्मान् प्रहितवामि।⁴ यूयं क्षुद्रं मडद् वा वसनसम्पुटं पादुकाश्च मा गृह्णीत, मार्गमध्ये
कमपि मा नमत य।⁵ अपरञ्च यूयं यद् यत् निवेशनं प्रविशथ तत्र निवेशनस्यास्य मङ्गलं भूयादिति वाक्यं प्रथमं वदत।⁶ तस्मात् तस्मिन् निवेशने यदि मङ्ग-
लपात्रं स्थास्यति तर्हि तन्मङ्गलं तस्य भविष्यति, नोयेत् युष्मान् प्रति परावर्त्तयते।⁷ अपरञ्च ते यत्किञ्चिद् दास्यन्ति तदेव लुक्त्वा पीत्वा तस्मिन्निवेशने
स्थास्यथ; यतः कर्मकारी ज्ञनो भूतिम् अर्हति; गृहाद् गृहं मा यास्यथ।⁸ अन्यस्य युष्मासु किमपि नगरं प्रविष्टेषु लोका यदि युष्माकम् आतिथ्यं करिष्य-
न्ति, तर्हि यत् पाद्यम् उपस्थास्यन्ति तदेव खादिष्यथ।⁹ तन्नगरस्थान् रोगिणः स्वस्थान् करिष्यथ, ईश्वरीयं राज्यं युष्माकम् अन्तिकम् आगमत् कथामे-
ताञ्च प्रचारयिष्यथ।¹⁰ किन्तु किमपि पुरं युष्मासु प्रविष्टेषु लोका यदि युष्माकम् आतिथ्यं न करिष्यन्ति, तर्हि तस्य नगरस्य पन्थानं गत्वा कथामेतां वदि-
ष्यथ,¹¹ युष्माकं नगरीया या धृत्योऽस्मासु समलगन् ता अपि युष्माकं प्रातिद्वयेन साक्ष्यार्थं सम्पातयामः; तथापीश्वरराज्यं युष्माकं समीपम् आगतम्
एति निश्चितं ज्ञनीत।¹² अहं युष्मभ्यं यथार्थं कथयामि, विचारदिने तस्य नगरस्य दशातः सिद्धो दशा सद्वा भविष्यति।¹³ डा डा कोरासीन् नगर, डा
डा बैत्सैदानगर युवयोर्मध्ये यादृशानि आश्चर्याणि कर्माण्यक्रियन्त, तानि कर्माणि यदि सोरसीदोनो नगरयोरकारिष्यन्त, तदा एतो बहूनिपूर्वं तन्निवा-
सिनः शाण्वस्त्राणि परिधाय गात्रेषु भस्म विलिप्य समुपविश्य समपेत्यन्त।¹⁴ अतो विचारदिनेसे युष्माकं दशातः सोरसीदोन्नवासिनां दशा सद्वा
भविष्यति।¹⁵ हे कङ्गनाडूम, त्वं स्वर्गं यावद् उन्नता किन्तु नरकं यावत् न्यगभविष्यसि।¹⁶ यो ज्ञनो युष्माकं वाक्यं गृह्णीति स ममैव वाक्यं गृह्णीति; किञ्च
यो ज्ञनो युष्माकम् अवज्ञां करोति स ममैवावज्ञां करोति; यो ज्ञनो ममावज्ञां करोति य स मत्प्रेरकस्यैवावज्ञां करोति।¹⁷ अथ ते सप्ततिशिष्या आनन्देन प्र-
त्यागत्य कथयामासुः, हे प्रभो भवतो नाम्ना भूता अध्यस्माकं वशीभवन्ति।¹⁸ तदानीं स तान् जगाद, विद्युतमिव स्वर्गात् पतन्तं शैतानम् अदर्शाम्।
¹⁹ पश्यत सर्पान् वृश्चिकान् रिपोः सर्वपराकामाश्च पदतलैर् दलयितुं युष्मभ्यं शक्तिं ददामि तस्माद् युष्माकं कापि हानिर् न भविष्यति।²⁰ भूता युष्माकं वशी-
भवन्ति, अतन्निमित्तत् मा समुल्लसत, स्वर्गं युष्माकं नामानि लिपितानि सन्तीति निमित्तं समुल्लसत।²¹ तद्वटिकायां यीशुं भनसि ज्ञाताह्लादः कथयामास
हे स्वर्गपृथिव्योरेकाधिपते पितस्त्वं ज्ञानवतां विदुषाञ्च लोकानां पुरस्तात् सर्वमेतद् अप्रकाश्य बालकानां पुरस्तात् प्राकाश्य अतस्माद्धेतोस्त्वां धन्यं वदामि,
हे पितरिथ्यं भवतु यद् अतदेव तव गोचर उत्तमम्।²² पित्रा सर्वाणि मयि समर्पितानि पितरं विना कोपि पुत्रं न ज्ञानाति किञ्च पुत्रं विना यस्मै ज्ञनाय पु-
त्रस्तं प्रकाशितवान् तञ्च विना कोपि पितरं न ज्ञानाति।²³ तपः परं स शिष्यान् प्रति परावृत्त्य गुप्तं जगाद, यूयमेतानि सर्वाणि पश्यथ ततो युष्माकं यक्ष-
षि धन्यानि।²⁴ युष्मानहं वदामि, यूयं यानि सर्वाणि पश्यथ तानि बडवो भविष्यद्वादिनो भूपतयश्च द्रष्टुमिच्छन्तोपि द्रष्टुं न प्राप्नुवन्, युष्माभि र्या याः
कथाश्च श्रूयन्ते ताः श्रोतुमिच्छन्तोपि श्रोतुं नालभन्त।²⁵ अनन्तरम् अंको व्यवस्थापक उत्थाय तं परीक्षितुं पप्रच्छ, हे उपदेशक अनन्तायुषः प्राप्तये मया
किं करणीयं? यीशुः प्रत्युवाच, अत्रार्थं व्यवस्थायां किं लिपितमस्ति? त्वं कीदृक् पठसि? ततः सोवदत्, त्वं सर्वान्तःकरणीः सर्वप्राणीः सर्वशक्तिभिः
सर्वचितैश्च प्रभो परमेश्वरे प्रेम कुरु, समीपवासिनि स्ववत् प्रेम कुरु य।²⁸ तदा स कथयामास, त्वं यथार्थं प्रत्यवोच; एत्थम् आचर तेनैव ज्ञविष्यसि।
²⁹ किन्तु स ज्ञनः स्वं निर्दोषं ज्ञापयितुं यीशुं पप्रच्छ, मम समीपवासी कः? ततो यीशुः प्रत्युवाच,³⁰ अंको ज्ञनो यिज्ञालमुपराद् यिरीडोपुरं याति, अतर्हि
दस्युनां करेषु पतिते ते तस्य वस्त्रादिकं हतवन्तः तमाहृत्य मृत्प्रायं कृत्वा त्यक्त्वा ययुः।³¹ अकस्माद् अंको याञ्जस्तेन मार्गेषु गच्छन् तं दृष्ट्वा मार्गान्य-
पार्श्वेन जगाम।³² एत्थम् अंको लेवीयस्तस्थानं प्राप्य तस्यान्तिकं गत्वा तं विलोक्यान्येन पार्श्वेन जगाम।³³ किन्वेकः शोमिरोलीयो गच्छन् तस्थानं
प्राप्य तं दृष्ट्वाद्यत।³⁴ तस्यान्तिकं गत्वा तस्य क्षतेषु तैलं द्राक्षारसञ्च प्रक्षिप्य क्षतानि बद्ध्वा निज्वाहनोपरि तमुपवेश्य प्रवासीयगुडम् आनीय तं सि-
षेवे।³⁵ परस्मिन् दिवसे निज्गमनकाले द्वौ मुद्रापादौ तद्दृष्ट्वाभिमने दत्त्वावदत् ज्ञनमेनं सेवस्व तत्र योऽधिको व्ययो भविष्यति तमहं पुनरागमनकाले परि-
शोत्स्यामि।³⁶ अेषां त्रयाणां मध्ये तस्य दस्युहस्तपतितस्य ज्ञनस्य समीपवासी कः? त्वया किं बुध्यते? ततः स व्यवस्थापकः कथयामास यस्तस्मिन्
दयां यकार। तदा यीशुः कथयामास त्वमपि गत्वा तथाचर।³⁸ ततः परं ते गच्छन्त अहं ग्रामं प्रविशतुः; तदा मर्थानामा स्त्री स्वगृहे तस्यातिथ्यं यकार।

39 तस्मात् मरियम् नामधेया तस्या भगिनी यीशोः पदसमीप उवविश्य तस्योपदेशकथां श्रोतुमारंभे | 40 किन्तु मर्था नानापरीयर्थायां व्यग्रा बभूव तस्माद्धे-
तोस्तस्य समीपमागत्य बभाषे; ४१ प्रभो मम भगिनी केवलं ममोपरि सर्वकर्मणां भारम् अर्पितवती तत्र भवता किञ्चिदपि न मनो निधीयते किम्? मम
साहाय्यं कर्तुं भवान् तामादिशतु | 41 ततो यीशुः प्रत्युवाच ४२ मर्ये ४३ मर्ये, त्वं नानाकार्येषु यिन्तितवती व्यग्रा यासि, 42 किन्तु प्रयोजनीयम् अेकमात्रम्
आस्ते | अपरञ्च यमुत्तमं भागं कोपि हर्षुं न शक्नोति सख्येव मरियमा वृतः |

11 अनन्तरं स कस्मिंश्चित् स्थाने प्रार्थयत तत्समाप्तौ सत्यां तस्यैकः शिष्यस्तं जगाद ४३ प्रभो योऽहं यथा स्वशिष्यान् प्रार्थयितुम् उपदिष्टवान् तथा
भवानप्यस्मान् उपदिशतु | 2 तस्मात् स कथयामास, प्रार्थनकाले यूयम् एतं कथयध्वं, ४३ अस्माकं स्वर्गस्थपितृस्तव नाम पूज्यं भवतु; तव राज-
त्वं भवतु; स्वर्गे यथा तथा पृथिव्यामपि तवेरुण्य सत्त्वं भवतु | 3 प्रत्यहम् अस्माकं प्रयोजनीयं भोज्यं देहि | 4 यथा वयं सर्वान् अपराधिनः क्षामाभे
तथा त्वमपि पापान्यस्माकं क्षमस्व | अस्मान् परीक्षां मानय किन्तु पापात्मनो रक्ष | 5 पश्चात् सोपरमपि कथितवान् यदि युष्माकं कस्यचिद् बन्धुस्तिष्ठति
निशीथे य तस्य समीपं स गत्वा वदति, 6 ४३ बन्धो पथिक अेको बन्धु मम निवेशनम् आयातः किन्तु तस्यातिथ्यं कर्तुं ममान्तिके किमपि नास्ति, अतख्येव पू-
पत्रयं मह्यम् ऋणं देहि; 7 तदा स यदि गृहमध्यात् प्रतिवदति मां मा क्लेशान्, ४३ दारणीं द्वारं रुद्धं शयने मया सऽहं बालकश्च तिष्ठन्ति तुभ्यं दातुम् उत्थातुं न
शक्नोमि, 8 तर्हि युष्मानन्दं वदामि, स यदि मित्रतया तस्मै किमपि दातुं नोत्तिष्ठति तथापि वारं वारं प्रार्थनात् उत्थापितः सन् यस्मिन् तस्य प्रयोजनं तदेव
दास्यति | 9 अतः कारणात् कथयामि, यायध्वं ततो युष्मभ्यं दास्यते, मृगयध्वं तत उद्देशं प्राप्स्यथ, द्वारम् आहत ततो युष्मभ्यं द्वारं मोक्षयते | 10 यो याय-
ते स प्राप्नोति, यो मृगयते स अवेदंशं प्राप्नोति, यो द्वारम् आहन्ति तदर्थं द्वारं मोक्षयते | 11 पुत्रेण पूपे यायिते तस्मै पाषाणं ददाति वा मत्स्ये यायिते
तस्मै सर्पं ददाति 12 वा आण्डे यायिते तस्मै वृश्चिकं ददाति युष्माकं मध्ये क अेतादृशः पितास्ते? 13 तस्मादेव यूयमभद्रा अपि यदि स्वस्वबालकेभ्य उक्तमानि
द्रव्याणि दातुं ज्ञानीय तर्ह्यस्माकं स्वर्गस्थः पिता निज्यायकेभ्यः किं पवित्रम् आत्मानं न दास्यति? 14 अनन्तरं यीशुना कस्माच्चिद् अेकस्मिन् भूकलूते त्या-
जिते सति स भूतत्यक्तो मानुषो वाक्यं वक्तुम् आरेभे; ततो लोकाः सकला आश्चर्यं मेनिरे | 15 किन्तु तेषां केचिद्भूय ज्ञानीयं बालसिबूवा अर्थाद् भूतरा-
जेन भूतान् त्याजयति | 16 तं परीक्षितुं केचिद् आकाशीयम् अेकं चिह्नं दर्शयितुं तं प्रार्थयाञ्चकिरे | 17 तदा स तेषां मनःकल्पनां ज्ञात्वा कथयामास, कस्यचिद्
राज्यस्य लोका यदि परस्परं विरुन्धन्ति तर्हि तद् राज्यम् नश्यति; केचिद् गृहस्था यदि परस्परं विरुन्धन्ति तर्हि तेपि नश्यन्ति | 18 तथैव शैतानिप स्वलो-
कान् यदि विरुद्ध्यन्ति तदा तस्य राज्यं कथं स्थास्यति? बालसिबूवाब्दं भूतान् त्याजयामि यूयमिति वदथ | 19 यद्यहं बालसिबूवा भूतान् त्याजयामि तर्हि
युष्माकं सन्तानाः केन त्याजयन्ति? तस्मात् तख्येव कथाया अेतस्या विचारयितारो भविष्यन्ति | 20 किन्तु यद्यहम् ईश्वरस्य पराक्रमेण भूतान् त्याजयामि
तर्हि युष्माकं निकटम् ईश्वरस्य राज्यमवश्यम् उपतिष्ठति | 21 बलवान् पुमान् सुसज्जमानो यतिकालं निज्जालिकां रक्षति ततिकालं तस्य द्रव्यं निरुपद्रवं
तिष्ठति | 22 किन्तु तस्माद् अधिकबलः कस्मिन्नागत्य यदि तं जयति तर्हि येषु शस्त्रास्त्रेषु तस्य विश्वास आसीत् तानि सर्वाणि हत्वा तस्य द्रव्याणि गृह्णा-
ति | 23 अतः कारणाद् यो मम सपक्षो न स विपक्षः, यो मया सऽहं न संगृह्णाति स विकिरति | 24 अपरञ्च अभेद्यभूतो मानुषस्यान्तर्निर्गत्य शुष्कस्थाने भ्रा-
न्त्वा विश्रामं भूयते किन्तु न प्राप्य वदति मम यस्माद् गृहाद् आगतोऽहं पुनस्तद् गृहं परावृत्य यामि | 25 ततो गत्वा तद् गृहं मार्जितं शोभितञ्च दृष्टवा
26 तत्क्षणात् अपगत्य स्वस्मादपि दुर्मतीन् अपरान् सप्तभूतान् सङ्घनयति ते य तद्गृहं पविश्य निवसन्ति | तस्मात् तस्य मनुष्यस्य प्रथमदशातः शेषदशा
दुःखतरा भवति | 27 अस्याः कथायाः कथनकाले ज्ञानामध्यस्था कायिन्नारी तमुच्यैः स्वरं प्रोवाय, या योषित् त्वां गभर्सेधारयत् स्तन्यमपाययस्य सैव
धन्या | 28 किन्तु सोकथयत् ये परमेश्वरस्य कथां श्रुत्वा तदनुग्रहम् आचरन्ति तख्येव धन्याः | 29 ततः परं तस्यान्तिके बडुलोकाणां समागमे जाते स वक्तुमारं-
भे, आधुनिका दृष्टलोकान्निहं द्रष्टुमिच्छन्ति किन्तु यूयस्त्वविष्यद्वादिनिश्चिह्नं विनान्यत् किञ्चिच्चिह्नं तान् न दर्शयिष्यते | 30 यूयस् तु यथा नीनिवीयलोकाणां
समीपे चिह्नं प्रोत्थयत तदा विद्यमानलोकानाम् अेषां समीपे मनुष्यपुत्रोपि चिह्नं प्रोत्थयति | 31 विचारसमये एदानीन्तनलोकानां प्रातिकूल्येन दक्षिणदिशि-
या राज्ञी प्रोत्थाय तान् द्रोषिणः करिष्यति, यतः सा राज्ञी सुलेमान उपदेशकथां श्रोतुं पृथिव्याः सीमात् आगच्छत् किन्तु पश्यत सुलेमानोपि गुरुरतर अेको
ज्जनीदस्मिन् स्थाने विद्यते | 32 अपरञ्च विचारसमये नीनिवीयलोका अपि वर्तमानलोकानां लोकाणां वैपरीत्येन प्रोत्थाय तान् द्रोषिणः करिष्यन्ति, यतो ४३-
तोस्ते यूयसो वाक्यात् यित्तानि परिवर्त्तयामासुः किन्तु पश्यत यूयसोतिगुरुरतर अेको ज्जनीदस्मिन् स्थाने विद्यते | 33 प्रदीपं प्रज्वाल्य द्रोणस्याधः कुत्रापि गु-
प्तरस्थाने वा कोपि न स्थापयति किन्तु गृहप्रवेशिभ्यो दीपिं दातुं दीपाधारोपर्येव स्थापयति | 34 ४३ ३३ देहस्य प्रदीपश्चस्तस्मादेव यक्षु र्थंदि प्रसन्नं भवति तर्हि
तव सर्वशरीरं दीप्तिमद् भविष्यति किन्तु यक्षु र्थंदि मलीमसं तिष्ठति तर्हि सर्वशरीरं सान्धकारं स्थास्यति | 35 अस्मात् कारणात् तवान्तःस्थं ज्योति र्य-
थान्धकारमयं न भवति तदर्थं सावधानो भव | 36 यतः शरीरस्य कुत्राप्यंशे सान्धकारं न जाते सर्वं यदि दीप्तिमत् तिष्ठति तर्हि तुभ्यं दीप्तिमाद्यिप्रोज्ज्व-
लन् प्रदीप एव तव सर्वशरीरं दीप्तिमद् भविष्यति | 37 अेतत्कथायाः कथनकाले किञ्चिन्त्येको भेजनाय तं निमन्त्रयामास, ततः स गत्वा भोक्तुम् उपविवेश |
38 किन्तु भोजनात् पूर्वं नामाङ्गीत् अेतद् दृष्टवा स किञ्चिन्त्याश्चर्यं मेने | 39 तदा प्रभुस्तं प्रोवाय यूयं किञ्चिलोकाः पानपात्राणां भोजनपात्राणाञ्च बन्धिः
परिष्कुरुथ किन्तु युष्माकमन्त दौर्घ्येनैव दुष्कियाभिश्च परिपूर्णं तिष्ठति | 40 ४३ सर्वं निर्बोधा यो बन्धिः ससर्ज स अेव किमन्त न ससर्ज? 41 तत अेव यु-
ष्माभिस्तःकराणं (ईश्वराय) निवेद्यतां तस्मिन् कृते युष्माकं सर्वाणि श्रुयितां यास्यन्ति | 42 किन्तु अन्त किञ्चिशिगाणा यूयं न्यायम् ईश्वरं प्रेम य परित्यज्य
पोदिनाया अरुदादीनां सर्वेषां शाकानाञ्च दशमांशान् दत्त किन्तु प्रथमं पालयित्वा शेषस्यालङ्घनं युष्माकम् उचितमसीत् | 43 ४३ किञ्चिशिनो यूयं भोजन-
गोढे प्रोत्थ्यासने आपरोषु य नमस्कारेषु प्रीयध्वे | 44 वत कपतिनोऽध्यापकाः किञ्चिन्त्या लोकायत् श्मशानम् अनुपलभ्य तदुपरि गच्छन्ति यूयम् तादृगप्रका-
शितश्मशानवाद् भवथ | 45 तदानीं व्यवस्थापकानाम् अेका यीशुमवदत्, ४३ उपदेशक वाक्येनेदृशेनास्मास्वपि दोषम् आरोपयसि | 46 ततः स उवाच, ४३ ४३
व्यवस्थापका यूयम् मानुषाणाम् उपरि दुःसहान् भारान् न्यस्यथ किन्तु स्वयम् अेकाङ्गुः क्ख्यापि तान् भारान् न स्पृश्यथ | 47 अन्त युष्माकं पूर्वपुरुषा यान्
भविष्यद्वादिनोऽवधिपुस्तेषां श्मशानानि यूयं निर्माथ | 48 तेनैव यूयं स्वपूर्वपुरुषाणां कर्माणि संमन्यध्वे तदेव सप्रमाणां कुरुथ य, यतस्ते तानवधिषुः यूयं
तेषां श्मशानानि निर्माथ | 49 अतख्येव ईश्वरस्य शास्त्रे प्रोक्तमस्ति तेषामन्तिके भविष्यद्वादिनः प्रेरितांश्च प्रेषयिष्यामि ततस्ते तेषां कांश्चन उनिष्यन्ति कां-
श्चन तादृशिष्यन्ति | 50 अेतस्मात् कारणात् ४३ ४३ ४३ शोषितपातमारभ्य मन्दिरयज्ञवेदो मध्ये उतस्य सिभरियस्य रक्तपातपर्यन्तं 51 जगतः सृष्टिमारभ्य
पृथिव्यां भविष्यद्वादिनां यतिरक्तपाता ज्ञातास्ततीनाम् अपराधदण्डा अेषां वर्तमानलोकानां भविष्यन्ति, युष्मानन्दं निश्चितं वदामि सर्वं दण्डा वंशस्यास्य
भविष्यन्ति | 52 ४३ ४३ व्यवस्थापका यूयं ज्ञानस्य कुञ्चिकां हत्वा स्वयं न प्रविष्टा ये प्रवेष्टुञ्च प्रयासिनस्तानपि प्रवेष्टुं वारितवन्तः | 53 एतं कथाकथनाद्
अध्यापकाः किञ्चिन्त्या सतर्काः 54 सन्तस्तमपवदितुं तस्य कथाया दोषं धर्त्तमिच्छन्तो नानाप्यानकथनाय तं प्रवर्त्तयितुं कोपयितुञ्च प्रारंभेरे |

12 तदानीं लोकाः सऽहं सऽहं आगत्य समुपस्थितास्तत् अेकैको ज्जन्धेवामुपरि पतितुम् उपयक्रमे; तदा यीशुः शिष्यान् बभाषे, यूयं किञ्चिशिनां कि-
ण्वरुपकापत्ये विशेषेण सावधानास्तिष्ठत | 2 यतो यत्र प्रकाशयिष्यते तदाख्येव वस्तु किमपि नास्ति; तथा यत्र ज्ञास्यते तद् गुप्तं वस्तु किमपि ना-
स्ति | 3 अन्धकारे तिष्ठन्तो याः कथा अकथयत ताः सर्वाः कथा दीप्तौ श्रोष्यन्ते निर्जनं ज्ञेयं य यदकथयत गृहपृष्ठात् तत् प्रचारयिष्यते | 4 ४३ ४३ ४३ बन्धो यु-
ष्मानन्दं वदामि, ये शरीरस्य नाशं विना किमप्यपरं कर्तुं न शक्नुवन्ति तेभ्यो मा भैष्ट | 5 तर्हि कस्माद् भेतव्यम् एतच्छब्दं वदामि, यः शरीरं नाशयित्वा नरकं नि-
क्षेपुं शक्नोति तस्मादेव भयं कुरुत, पुनरपि वदामि तस्मादेव भयं कुरुत | 6 पञ्च यत्कपक्षिणः किं द्वाभ्यां ताम्रपण्डाभ्यां न विक्रीयन्ते? तथापीश्वरस्तेषाम्
अेकमपि न विस्मरति | 7 युष्माकं शिरःकेशा अपि गणितानि सन्ति तस्मात् मा विभीत बह्व्ययत्कपक्षिणोपि यूयं बह्वूमृत्याः | 8 अपरं युष्मभ्यं कथयामि यः
कस्मिन् मानुषाणां साक्षान् मां स्वीकरोति मनुष्यपुत्र ईश्वरदूतानां साक्षात् तं स्वीकरीष्यति | 9 किन्तु यः कस्मिन्मानुषाणां साक्षान्मां अस्वीकरोति तम् ईश्वर-

रस्य दूतानां साक्षाद् अहम् अस्वीकरिष्यामि।¹⁰ अन्यस्य यः कश्चिन् मनुजसुतस्य निन्दाभावेन काञ्चित् कथां कथयति तस्य तत्पापस्य मोचनं भविष्यति किन्तु यदि कश्चित् पवित्रम् आत्मानं निन्दति तर्हि तस्य तत्पापस्य मोचनं न भविष्यति।¹¹ यदा लोका युष्मान् भोजनगोळे विचारकर्तृराज्यकर्तृणां सम्मुखे नेष्यन्ति तदा केन प्रकारेण किमुत्तरं वहिष्यथ किं कथयिष्यथ येत्यत्र मा चिन्तयत;¹² यतो युष्माभिर्बिर्द्ध्यद् वक्तव्यं तत् तस्मिन् समययेव पवित्र आत्मा युष्मान् शिक्षयिष्यति।¹³ ततः परं जन्तुमध्यस्थः कश्चिज्जन्तस्तं जगाद् ङे गुरो मया सद् पैतृकं धनं विभक्तुं मम भ्रातरमाज्ञापयतु भवान्।¹⁴ किन्तु स तमवदत् ङे मनुष्य युवयो विचारं विभागाच्च कर्तुं मां को नियुक्तवान्? अनन्तरं स लोकावदत् लोभे सावधानाः सतर्काश्च तिष्ठत, यतो बहुसम्पत्तिप्राप्त्या मनुष्यस्यायु न भवति।¹⁶ पश्चाद् दृष्टान्तकथामुत्थाप्य कथयामास, अेकस्य धनिनो भूमौ बहुनि शस्यानि ज्ञातानि।¹⁷ ततः स मनसा चिन्तयित्वा कथयाम्भूव ममैतानि समुत्पन्नानि द्रव्याणि स्थापयितुं स्थानं नास्ति किं करिष्यामि? ततोवदद् एतथं करिष्यामि, मम सर्व्वाणामाज्ञायाः सञ्चितानि सन्ति विश्रामं कुरु लुक्त्वा पीत्वा कौतुकञ्च कुरु। किन्तु विश्वरस्तम् अवदत्,²⁰ रे निर्बोध अद्य रात्रौ तव प्राणारस्त्वतो नेष्यन्ते तत येतानि यानि द्रव्याणि त्वयासादितानि तानि कस्य भविष्यन्ति? अतयेव यः कश्चिद् ईश्वरस्य समीपे धनसञ्चयमकृत्वा केवलं स्वनिक्टे सञ्चयं करोति सोपि तादृशः।²² अथ स शिष्येभ्यः कथयामास, युष्मानन्दं वदामि, किं भादिष्यामः? किं परिधास्यामः? धत्युक्त्वा ज्वनस्य शरीरस्य चार्थं चिन्तां मा कार्ण।²³ भक्ष्याज्ज्वनं भूषणायश्चरीरञ्च श्रेष्ठं भवति।²⁴ काकपक्षिणां कार्यं विचारयत, ते न वपन्ति शस्यानि य न छिन्दन्ति, तेषां भाण्डागाराणि न सन्ति कोषाश्च न सन्ति, तथा पीश्वरस्तेभ्यो भक्ष्याणि ददाति, यूयं पक्षिभ्यः श्रेष्ठतरा न किं? अपरञ्च भावयित्वा निजायुषः क्षणमात्रं वर्द्धयितुं शक्नोति, येतादृशो लाको युष्माकं मध्ये कोस्ति? अतयेव क्षुद्रं कार्यं साधयितुम् असमर्था यूयम् अन्यस्मिन् कार्ये कुतो भावयथ? अन्यस्य काम्पिलपुष्पं कथं वर्द्धते तदापि विचारयत, तत् कञ्चन श्रमं न करोति तन्तूश्च न जन्यति किन्तु युष्मभ्यं यथार्थं कथयामि सुलेभ्यो बह्वैश्वर्यान्वितोपि पुष्पस्यास्य सद्दृशो विभूषितो नासीत्।²⁸ अद्य क्षेत्रे वर्तमानं श्वश्रूढल्यां क्षेप्यमानं यत् तृणं, तस्मै यदीश्वर एतथं भूषयति तर्हि ङे अल्पप्रत्ययिनो युष्मान किं न परिधापयिष्यति? अतयेव किं भादिष्यामः? किं परिधास्यामः? अतयेव मा येष्टध्वं मा संदिग्धवञ्च।³⁰ जगतो देवार्थका येतानि सर्वाणि येष्टनते; अेषु वस्तुषु युष्माकं प्रयोजनमास्ते एति युष्माकं पिता ज्ञातानि।³¹ अतयेवेश्वरस्य राज्यार्थं सयेष्टा भवत तथा कृते सर्वाण्येतानि द्रव्याणि युष्मभ्यं प्रदायिष्यन्ते।³² ङे क्षुद्रमेषव्रज यूयं मा लेश्य युष्मभ्यं राज्यं दातुं युष्माकं पितुः सम्भतिरस्ति।³³ अतयेव युष्माकं या या सम्भतिरस्ति तां तां विक्रीय वितरत, यत् स्थानं यौरा नागच्छन्ति, कीटाश्च न क्षाययन्ति तादृशे स्वर्गे निजार्थम् अजरे सम्पुटके ऽक्षयं धनं सञ्चिनुत यः।³⁴ यतो यत्र युष्माकं धनं वर्तते तत्रेव युष्माकं मनः।³⁵ अपरञ्च यूयं प्रदीपं ज्वालयित्वा बहुकटयस्तिष्ठत; प्रभु विवाहादागत्य यदैव द्वारमाडन्ति तदैव द्वारं मोचयितुं यथा भृत्या अपेक्ष्य तिष्ठन्ति तथा यूयमपि तिष्ठत।³⁷ यतः प्रभुरागत्य यान् दासान् सयेतनान् तिष्ठतो द्रक्ष्यति तयेव धन्याः; अहं युष्मान् यथार्थं वदामि प्रभुस्तान् भोजनार्थम् उपवेश्य स्वयं बहुकटिः समीपमेत्य परिवेषयिष्यति।³⁸ यदि द्वितीये तृतीये वा प्रहरे समागत्य तथैव पश्यति, तर्हि तयेव दासा धन्याः।³⁹ अपरञ्च कस्मिन् क्षणे यौरा आगमिष्यन्ति एति यदि गृहपति ज्ञातुं शक्नोति तदावश्यं ज्ञानं निजगृहे सन्धिं कर्तयितुं वारयति यूयमेतद् वित्।⁴⁰ अतयेव यूयमपि सज्जमानास्तिष्ठत यतो यस्मिन् क्षणे तं नापेक्षध्वे तस्मिन्नेव क्षणे मनुष्यपुत्र आगमिष्यति।⁴¹ तदा पितरः पप्रच्छ, ङे प्रभो भवान् किमस्मान् उदिश्य किं सर्वाण् उदिश्य दृष्टान्तकथामिमां वदति? ततः प्रभुः प्रोवाय, प्रभुः समुचितकाले निजपरिवारार्थं भोज्यपरिवेषणाय यं तत्पदे नियोजयति तादृशो विश्वास्यो बोद्धा कर्माधीशः कोस्ति? प्रभुरागत्य यम् येतादृशे कर्मणि प्रवृत्तं द्रक्ष्यति सयेव दासो धन्यः।⁴⁴ अहं युष्मान् यथार्थं वदामि स तं निजसर्वस्वस्याधिपतिं करिष्यति।⁴⁵ किन्तु प्रभुर्विलम्बेनागमिष्यति, एति विचिन्त्य स दासो यदि तदन्यदासीदासान् प्रहर्तुम् लोक्तुं पातुं महितुञ्च प्रारभते,⁴⁶ तर्हि यदा प्रभुं नापेक्षिष्यते यस्मिन् क्षणे सोऽयेतनश्च स्थास्यति तस्मिन्नेव क्षणे तस्य प्रभुरागत्य तं पदभ्रष्टं कृत्वा विश्वासहीनैः सद् तस्य अंशं निरूपयिष्यति।⁴⁷ यो दासः प्रभेाराज्ञां ज्ञात्वापि सज्जितो न तिष्ठति तदाज्ञानुसारेण य कार्यं न करोति सोऽनेकान् प्रहारान् प्राप्स्यति; किन्तु यो ज्ञानोऽज्ञात्वा प्रहाराद् कर्म करोति सोऽल्पप्रहारान् प्राप्स्यति। यतो यस्मै बाहुल्येन दत्तं तस्मादेव बाहुल्येन ग्रहीष्यते, मानुषा यस्य निक्टे बहु समर्पयन्ति तस्माद् बहु यायन्ते।⁴⁹ अहं पृथिव्याम् अनैक्यरूपं वह्निं निक्षेप्तुम् आगतोस्मि, स येद् एदानीमेव प्रज्वलति तत्र मम का चिन्ता? किन्तु येन मज्जनेनाहं मग्नो भविष्यामि यावत्कालं तस्य सिद्धिर्न भविष्यति तावदहं कतिकष्टं प्राप्स्यामि।⁵¹ मेलनं कर्तुं जगद् आगतोस्मि यूयं किमितथं बोधध्वे? युष्मान् वदामि न तथा, किन्त्वहं मेलनाभावं कर्तुम् आगतोस्मि।⁵² यस्मादेतकालमारभ्य अेकत्रस्थपरिजनानां मध्ये पञ्चजनाः पृथग् भूत्वा त्रयो जना द्वयोर्जनयोः प्रतिकूला द्वौ जनौ य त्रयाणां जनानां प्रतिकूलौ भविष्यन्ति।⁵³ पिता पुत्रस्य विपक्षः पुत्रश्च पितुर्विपक्षो भविष्यति माता कन्याया विपक्षा कन्या य मातुर्विपक्षा भविष्यति, तथा श्वश्रुर्धवा विपक्षा भद्रश्च श्रवा विपक्षा भविष्यति।⁵⁴ स लोकेभ्योपरमपि कथयामास, पश्चिमदिशि मेघोद्गमं दृष्ट्वा यूयं ङडाद् वदथ वृष्टिर्भविष्यति ततस्तथैव जायते।⁵⁵ अपरं दक्षिणतो वायौ वाति सति वदथ निदाघो भविष्यति ततः सोपि जायते।⁵⁶ रे रे कपटिन आकाशस्य भूम्याश्च लक्षणां बोद्धुं शक्नुथ,⁵⁷ किन्तु कालस्यास्य लक्षणां कुतो बोद्धुं न शक्नुथ? यूयञ्च स्वयं कुतो न न्याष्यं विचारयथ? अपरञ्च विवादिना सार्द्धं विचारयितुः समीपं गच्छन् पथि तस्माद्द्वारं प्राप्नुं यतस्व नोयेत् स त्वां धृत्वा विचारयितुः समीपं नयति। विचारयिता यदि त्वां प्रहर्तुः समीपं समर्पयति प्रहर्ता त्वां कारायां बध्नाति⁵⁹ तर्हि त्वामहं वदामि त्वया निःशेषं कर्पकेषु न परिशोधितेषु त्वं ततो मुक्तिं प्राप्नुं न शक्यसि।

13 अपरञ्च पीलातो तेषां गालीलीयानां रक्तानि बलीनां रक्तैः सलामिश्रयत् तेषां गालीलीयानां वृत्तान्तं कतिपयजना उपस्थाप्य यीशवे कथयामासुः।² ततः स प्रत्युवाय तेषां लोकानाम् येतादृशी दुर्गतिर्घटिता तत्कारणाद् यूयं किमयेभ्यो गालीलीयेभ्योप्यधिकपापिनस्तान् बोधध्वे? युष्मानन्दं वदामि तथा न किन्तु मनःसु न परावर्तितेषु यूयमपि तथा नक्षयथ।⁴ अपरञ्च शीलोलान्मन् उच्यगृहस्य पतनाद् येऽष्टादशजना मृतास्ते यिज्ञालामि निवासिसर्वलोकेभ्योऽधिकपापराधिनः किं यूयमितथं बोधध्वे? युष्मानन्दं वदामि तथा न किन्तु मनःसु न परिवर्तितेषु यूयमपि तथा नक्षयथ।⁶ अनन्तरं स एमां दृष्टान्तकथामकथयद् अेको ज्ञानो द्राक्षाक्षेत्रमध्ये अेकमुद्भ्रवृक्षं रोपितवान्। पश्चात् स आगत्य तस्मिन् इलानि गवेषयामास,⁷ किन्तु इलाप्राप्तेः कारणाद् उद्यानकारं भृत्यं जगाद्, पश्य वत्सरत्रयं यावदागत्य अेतस्मिन्मुद्भ्रवृक्षे क्षलान्यन्विच्छामि, किन्तु नैकमपि प्रन्मोमि तरुत्रयं कुतो वृथा स्थानं व्याप्य तिष्ठति? अेनं छिन्धि।⁸ ततो भृत्यः प्रत्युवाय, ङे प्रभो पुनर्वर्षमेकं स्थातुम् आदिश; अेतस्य मूलस्य यतुर्दिक्षु भन्तिवाहम् आलवालं स्थापयामि।⁹ ततः इलितुं शक्नोति यदि न इलति तर्हि पश्चात् छेत्यसि।¹⁰ अथ विश्रामवारे भोजनगोळे यीशुरुपदिशति¹¹ तस्मिन् समये भूतग्रस्तत्वात् कुञ्जभूयाष्टादशवर्षाणि यावत् केनायुपायेन ऋणुर्भविष्यति न शक्नोति या दुर्बला स्त्री,¹² तां तत्रोपस्थितां विलोक्य यीशुस्तामाडूय कथितवान् ङे नारि तव दौर्बल्यात् त्वं मुक्ता भव।¹³ ततः परं तस्या गात्रे ङस्तार्पणमात्रात् सा ऋणुर्भूवेश्वरस्य धन्यवाहं कर्तुमारेभे।¹⁴ किन्तु विश्रामवारे यीशुना तस्याः स्वास्थ्यकरणाद् भोजनगोळस्याधिपतिः प्रकृष्य लोकां उवाय, षट्सु दिनेषु लोकेः कर्म कर्तव्यं तस्माद्देतोः स्वास्थ्यार्थं तेषु दिनेषु आगच्छत, विश्रामवारे मागच्छत।¹⁵ तदा पभुः प्रत्युवाय रे कपटिनो युष्माकम् अेकेको ज्ञानो विश्रामवारे स्वीयं स्वीयं वृषभं गर्दभं वा बध्नानामोचयित्वा जलं पाययितुं किं न नयति? तर्हाष्टादशवत्सरान् यावत् शैताना बद्धा एब्रालीमः सन्ततिरियं नारी किं विश्रामवारे न मोचयितव्या? अेषु वाक्येषु कथितेषु तस्य विपक्षाः सलज्जा ज्ञाताः किन्तु तेन कृतसर्वमहाकर्मकारणात् लोकनिवहः सानन्दोऽभवत्।¹⁸ अनन्तरं सोवदद् ईश्वरस्य राज्यं कस्य सद्दृशं? केन तद्गुपमास्यामि? यत् सर्षपबीजं गृहीत्वा कश्चिज्जन्तु उद्यानं उपतवान् तद् बीजमड्कुरितं सत् मडावृक्षोऽजायत, ततस्तस्य शाखासु विहायसीयविहगा आगत्य न्युषुः, तद्राज्यं तादृशेन सर्षपबीजेन तुल्यं।²⁰ पुनः कथयामास, ईश्वरस्य राज्यं कस्य सद्दृशं वहिष्यामि? यत् किण्वं कायित् स्त्री गृहीत्वा द्रोणत्रयपरिमितगोधूमयूर्णेषु स्थापया-

मास, ²¹ ततः क्रमेण तत् सर्व्वगोधूमयूर्णं व्याप्नोति, तस्य डिपवस्य तुल्यम् ईश्वरस्य राज्यं | ²² ततः स यिज्ञशावन्नगरं प्रति यात्रां कृत्वा नगरे नगरे ग्रामे ग्रामे समुपदिशन् जगाम | ²³ तदा कश्चिज्जन्तस्तं पप्रच्छ, हे प्रभो किं केवलम् अल्पे लोकाः परित्त्रास्यन्ते? ²⁴ ततः स लोकान् उवाच, संकीर्णद्वारेण प्रवेष्टुं यतध्वं, यतोऽहं युष्मान् वदामि, बलवः प्रवेष्टुं चेष्टिष्यन्ते किन्तु न शक्यन्ति | ²⁵ गृहपतिनोत्थाय द्वारे रुद्धे सति यदि यूयं बलिः स्थित्वा द्वारमाहृत्य वदथ, हे प्रभो हे प्रभो अस्मत्कारणाद् द्वारं मोचयतु, ततः स एति प्रतिवक्ष्यति, यूयं कुत्रत्या लोका एत्यहं न जानामि | ²⁶ तदा यूयं वद्विष्यथ, तव साक्षाद् वयं भेङ्गं पानञ्च कृतवन्तः, त्वञ्चास्माकं नगरस्य पथि समुपदिष्टवान् | ²⁷ किन्तु स वक्ष्यति, युष्मानहं वदामि, यूयं कुत्रत्या लोका एत्यहं न जानामि; हे दु-राचारिणो यूयं मत्तो दूरीभवत | ²⁸ तदा एब्राहीमं एस्डाकं याङ्गुबञ्च सर्व्वभविष्यद्वादिनश्च ईश्वरस्य राज्यं प्राप्तान् स्वांश्च बलिष्कृतान् दृष्ट्वा यूयं रोदनं एन्तैर्नन्तर्घर्षणञ्च करिष्यथ | ²⁹ अपरञ्च पूर्व्वपश्चिमदक्षिणोत्तरदिग्बन्धो लोका आगत्य ईश्वरस्य राज्ये निवत्स्यन्ति | ³⁰ पश्यतेतं शेषीया लोका अत्रा भविष्यन्ति, अत्रीया लोकाश्च शेषा भविष्यन्ति | ³¹ अपरञ्च तस्मिन् दिने क्रियन्तः डिज्ञशिन आगत्य यीशुं प्रोयुः, बलिर्गच्छ, स्थानादस्मात् प्रस्थानं कुरु, हेरोद् त्वां जिघांसति | ³² ततः स प्रत्यवोचत् पश्यताद्ये श्वश्च भूतान् विहाप्य रोगिणोऽरोगिणः कृत्वा तृतीयेऽदि सेत्स्यामि, कथामेतां यूयमित्वा तं भूरिमायं वदत | ³³ तत्राप्यद्य श्वः परश्वश्च मया गमनागमने कर्त्तव्ये, यतो हेतो यिज्ञशावन्नो बलिः कुत्रापि कोपि भविष्यद्वादी न धानिष्यते | ³⁴ हे यिज्ञशावल् हे यिज्ञ-शावल् त्वं भविष्यद्वादिनो हंसि तवान्तिके प्रेरितान् प्रस्तरैरमारयसि य, यथा कुक्कुटी निजपक्षाधः स्वशावकान् संगृह्णाति, तथाहमपि तव शिशून् संगृहीतुं कतिवारान् अर्येहं किन्तु त्वं नैर्यः | ³⁵ पश्यत युष्माकं वासस्थानानि प्रोच्छिद्यमानानि परित्यक्तानि य भविष्यन्ति; युष्मानहं यथार्थं वदामि, यः प्रभो ना-म्नागच्छति स धन्य एति वायं यावत्कालं न वद्विष्यथ, तावत्कालं यूयं मां न द्रक्षथ |

14 अनन्तरं विश्रामवारे यीशौ प्रधानस्य डिज्ञशिनो गृहे भोक्तुं गतवति ते तं वीक्षितुम् आरेभिरे | ² तदा जलोदरी तस्य सम्भुभे स्थितः | ³ ततः स व्यवस्थापकान् डिज्ञशिनश्च पप्रच्छ, विश्रामवारे स्वास्थ्यं कर्त्तव्यं न वा? ततस्ते किमपि न प्रत्यूयुः | ⁴ तदा स तं रोगिणं स्वस्थं कृत्वा विससर्ज्; ⁵ तानुवाच य युष्माकं कस्यचिद् गृह्णो वृषभो वा येद् गते पतति तर्हि विश्रामवारे तत्क्षणां स किं तं नोत्थापयिष्यति? ⁶ ततस्ते कथाया अतस्याः किमपि प्रतिवक्तुं न शक्नुः | ⁷ अपरञ्च प्रधानस्थानमनोनीतत्वकरणं विलोक्य स निमन्त्रितान् अतदुपदेशकथां जगाद, ⁸ त्वं विवाहादिभोज्येषु निमन्त्रितः सन् प्रधा-नस्थाने मोपावेक्षीः | त्वत्तो गौरवान्वितनिमन्त्रितज्जन्त आयाते ⁹ निमन्त्रयितागत्य मनुष्यायेतस्मै स्थानं देहीति वाक्यं येद् वक्ष्यति तर्हि त्वं सङ्कुचितो भू-त्वा स्थान एतरस्मिन् उपवेष्टुम् उद्यंस्यसि | ¹⁰ अस्मात् कारणादेव त्वं निमन्त्रितो गत्वाऽप्रधानस्थान उपविश, ततो निमन्त्रयितागत्य वद्विष्यति, हे बन्धो प्रोच्यस्थानं गत्वोपविश, तथा सति भोजनोपविष्टानां सकलानां साक्षात् त्वं मान्यो भविष्यसि | ¹¹ यः कश्चित् स्वमुन्नमयति स नमयिष्यते, किन्तु यः कश्चित् स्वं नमयति स उन्नमयिष्यते | ¹² तदा स निमन्त्रयितारं जन्मपि जगाद, मध्याह्ने रात्रौ वा भोज्ये कृते निजबन्धुगणो वा भ्रातृगणो वा ज्ञातिग-णो वा धनिगणो वा समीपवासिगणो वा अेतान् न निमन्त्रय, तथा कृते येत् ते त्वां निमन्त्रयिष्यन्ति, तर्हि परिशोधो भविष्यति | ¹³ किन्तु यदा भेज्यं करोषि तदा दरिद्रशुष्ककरभञ्जान्धान् निमन्त्रय, ¹⁴ तत आशिषं लप्स्यसे, तेषु परिशोधं कर्त्तुमशक्नुवत्सु श्मशानाद्वाभिर्भिकानामुत्थानकाले त्वं इलां लप्स्यसे | ¹⁵ अनन्तरं तां कथां निशम्य भोजनोपविष्टः कश्चित् कथयामास, यो जन्म ईश्वरस्य राज्ये भोक्तुं लप्स्यते सत्येव धन्यः | ¹⁶ ततः स उवाच, कश्चित् जन्मो रात्रौ भेङ्गं कृत्वा बहून् निमन्त्रयामास | ¹⁷ ततो भोजनसमये निमन्त्रितलोकान् आह्वातुं दासद्वारा कथयामास, पद्यद्वयाणि सर्वाणि समासादितानि सन्ति, यूयमागच्छत | ¹⁸ किन्तु ते सर्व्वे अेकैकं एलं कृत्वा क्षमां प्रार्थयान्ति | ¹⁹ प्रथमो जन्मः कथयामास, क्षेत्रमेकं कीतवानहं तदेव द्रष्टुं मया गन्तव्यम्, अत-येव मां क्षन्तुं तं निवेदय | ²⁰ अन्यो जन्मः कथयामास, दशवृषानहं कीतवान् तान् परीक्षितुं यामि तस्मादेव मां क्षन्तुं तं निवेदय | ²¹ अपरः कथयामास, व्यू-ढवानहं तस्मात् कारणाद् यातुं न शक्नोमि | ²² पश्चात् स दासो गत्वा निजप्रभोः साक्षात् सर्व्ववृत्तान्तं निवेदयामास, ततोऽसौ गृहपतिः कुपित्वा स्वदासं व्याजहार, त्वं सत्वरं नगरस्य सन्निवेशान् मार्गाश्च गत्वा दरिद्रशुष्ककरभञ्जान्धान् अत्रानय | ²³ ततो दासोऽवदत्, हे प्रभो भवत आजानुसारेणाक्रियत तथापि स्थानमस्ति | ²⁴ तदा प्रभुः पुनर्दासायाकथयत्, राजपथान् वृक्षमूलानि य यात्वा मदीयगृहपूरणार्थं लोकानागन्तुं प्रवर्त्तय | ²⁵ अहं युष्मत्कथयामि, पूर्व्वनिमन्त्रितानमेकीपि ममास्य रात्रिभोज्यस्यास्वाहं न प्राप्स्यति | ²⁶ अनन्तरं बहुषु लोकेषु यीशोः पश्चाद् प्रजितेषु सत्सु स व्याद्युद्यतेभ्यः कथया-मास, ²⁷ यः कश्चित् मम समीपम् आगत्य स्वस्य माता पिता पत्नी सन्ताना भ्रातरो भगिन्यो निजप्राणाश्च, अतेभ्यः सर्व्वेभ्यो मय्यधिकं प्रेम न करोति, स मम शिष्यो भवितुं न शक्यति | ²⁸ यः कश्चित् स्वीयं कुशं वडन् मम पश्चात् गच्छति, सोपि मम शिष्यो भवितुं न शक्यति | ²⁹ दुर्गनिर्भाणो कतिव्ययो भविष्यति, तथा तस्य समाप्तिकरणार्थं सम्पत्तिरस्ति न वा, प्रथममुपविश्य अतत्र गणयति, युष्माकं मध्य अेतादृशः कोस्ति? ³⁰ नोयेद् भित्तिं कृत्वा शेषे यदि समापयितुं न शक्यति, ³¹ तर्हि मानुषोयं नियेतुम् आरभत समापयितुं नाशक्नोत्, एति व्याहृत्य सर्व्वं तमुपलक्षिष्यन्ति | ³² अपरञ्च भिन्नभूपतिना सड युद्धं कर्त्तुम् उद्यम्य दशसडभ्राणो सैन्यानि गृहीत्वा विंशतिसडभ्रेः सैन्यैः सडितस्य समीपवासिनः सम्भुभं यातुं शक्यामि न वेति प्रथमं उपविश्य न वि-यारयति अेतादृशो भूमिपतिः कः? ³³ यदि न शक्नोति तर्हि रिपावतिदूरे तिष्ठति सति निजदूतं प्रेष्य सन्धिं कर्त्तुं प्रार्थयते | ³⁴ तद्वद् युष्माकं मध्ये यः कश्चित् मर्दथं सर्व्वस्वं हानुं न शक्नोति स मम शिष्यो भवितुं न शक्यति | ³⁵ लवणम् उत्तमम् एति सत्यं, किन्तु यदि लवणस्य लवणत्वम् अपगच्छति तर्हि तत् कथं स्वाद्युक्तं भविष्यति? ³⁶ तद् लभ्यर्थम् आलवलाशयर्थमपि भद्रं न भवति; लोकास्तद् बलिः क्षिपन्ति | यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः स शृणोतु |

15 तदा करसञ्चालिनः पापिनश्च लोका उपदेशकथां श्रोतुं यीशोः समीपम् आगच्छन् | ² ततः डिज्ञशिन उपाध्यायाश्च विवदमानाः कथयामासुः अेष मानु-षः पापिभिः सड प्रणयं कृत्वा तैः सार्द्धं भुङ्क्ते | ³ तदा स तेभ्य एभ्यो दृष्टान्तकथां कथितवान्, ⁴ कस्यचित् शतमेघेषु तिष्ठन्तु मेघमेकं स यदि हारय-ति तर्हि मध्येप्रान्तरम् अेकोनशतमेघान् विहाय हारितमेघस्य उदेशप्राप्तिपर्यन्तं न गवेषयति, अेतादृशो लोको युष्माकं मध्ये क आस्ते? ⁵ तस्योदेशं प्राप्य हृष्टमनास्तं स्कन्धे निधाय स्वस्थानम् आनीय बन्धुबान्धवसमीपवासिन आहूय वक्ति, ⁶ हारितं मेघं प्राप्तोऽहम् अतो हेतो मया सार्द्धम् आनन्दत | ⁷ तद्व-दहं युष्मान् वदामि, येषां मनःपरावर्त्तनस्य प्रयोजनं नास्ति, तादृशैकोनशतधार्मिककारणाद् य आनन्दस्तस्माद् अेकस्य मनःपरिवर्त्तनः पापिनः कारणात् स्वर्गोऽधिकानन्दो जायते | ⁸ अपरञ्च दशानां त्र्यम्बपदानाम् अेकभाण्डे हारिते प्रदीपं प्रज्वाल्य गृहं सम्भाज्यं तस्य प्राप्तिं यावद् यत्नेन न गवेषयति, अेतादृशी योषित् कारते? ⁹ प्राप्ते सति बन्धुबान्धवसमीपवासिनीराहूय कथयति, हारितं त्र्यम्बपदानं प्राप्तार्हं तस्मादेव मया सार्द्धम् आनन्दत | ¹⁰ तद्वदहं युष्मान् व्याजारामि, अेकेन पापिना मनसि परिवर्त्तिते, ईश्वरस्य दूतानां मध्येप्यानन्दो जायते | ¹¹ अपरञ्च स कथयामास, कस्यचिद् द्वौ पुत्रावास्तां, ¹² तयोः कनिष्ठः पुत्रः पित्रे कथयामास, हे पितस्तव सम्पत्त्या यमंशं प्राप्स्याम्यहं विभज्य तं देहि, ततः पिता निजं सम्पत्तिं विभज्य ताभ्यां ददौ | ¹³ कतिपयात् कालात् परं स कनिष्ठपुत्रः समस्तं धनं संगृह्य दूरदेशं गत्वा दुष्टायरणेन सर्वां सम्पत्तिं नाशयामास | ¹⁴ तस्य सर्व्वधने व्ययं गते तद्देशे मडादुर्भिक्षं बभूव, ततस्तस्य दैन्यदशा भवितुम् आरेभे | ¹⁵ ततः परं स गत्वा तद्देशीयं गृहस्थमेकम् आश्रयत; ततः सतं शूकरप्रजं यारयितुं प्रान्तरं प्रेषयामास | ¹⁶ केनापि तस्मै भक्ष्यादानात् स शूकरलवल्कलेन पिथिण्डपूरणं ववाञ्छ | ¹⁷ शेषे स मनसि येतनां प्राप्य कथयामास, हा मम पितुः समीपे कति कति वेतनभुजो दा-सा यथेष्टं ततोधिकञ्च भक्ष्यं प्राप्नुवन्ति किन्त्वहं क्षुधा मुमुर्षुः | ¹⁸ अहमुत्थाय पितुः समीपं गत्वा कथामेतां वद्विष्यामि, हे पितर् ईश्वरस्य तव य विरुद्धं पापमकरवम् ¹⁹ तव पुत्रेति विष्यातो भवितुं न योग्योस्मि य, मां तव वैतनिकं दासं कृत्वा स्थापय | ²⁰ पश्चात् स उत्थाय पितुः समीपं जगाम; ततस्तस्य पितातिदूरे तं निरीक्ष्य दयाञ्चक्रे, धावित्वा तस्य कण्ठं गृहीत्वा तं युयुम्ब य | ²¹ तदा पुत्र उवाच, हे पितर् ईश्वरस्य तव य विरुद्धं पापमकरवम्, तव पुत्रेति विष्यातो भवितुं न योग्योस्मि य | ²² किन्तु तस्य पिता निजदासान् आदिदेश, सर्व्वोत्तमवस्त्राण्यानीय परिधापयतैनं हस्ते याङ्गुरीयकम् अर्पयत पादयो-श्रोपान्डी समर्पयत; ²³ पुष्टं गोवत्सम् आनीय मारयत य तं भुङ्क्त्वा वयम् आनन्दाम | ²⁴ यतो मम पुत्रोयम् अग्निगत पुनरज्ज्वीद् हारितश्च लब्धोभूत्

ततस्त आनन्दिनुम् आरेभिरे।²⁵ तत्काले तस्य ज्येष्ठः पुत्रः क्षेत्र आसीत्। अथ स निवेशनस्य निकटं आगच्छन् नृत्यानां वाधानाञ्च शब्दं श्रुत्वा²⁶ दा-
सानाम् अकम् आडूय पप्रच्छ, किं कारणाभ्यस्य? ²⁷ ततः सोवादीत्, तव भ्रातागमत्, तव तातश्च तं सुशरीरं प्राप्य पुष्टं गोवत्सं मारितवान्। ²⁸ ततः स प्रकु-
प्य निवेशनान्तः प्रवेष्टुं न सम्भेने; ततस्तस्य पिता बहिरागत्य तं साधयामास। ²⁹ ततः स पितरं प्रत्युवाच, पश्य तव काञ्चिदप्याज्ञां न विदंध्य बहून्
वत्सरान् अहं त्वां सेवे तथापि मित्रैः सार्द्धम् उत्सवं कर्तुं कदापि छागमेकमपि मह्यं नाददाः; ³⁰ किन्तु तव यः पुत्रो वेश्यागमनादिभिस्तव सम्पत्तिम् अपव्य-
यितवान् तस्मिन्नागतमात्रे तस्यैव निमित्तं पुष्टं गोवत्सं मारितवान्। ³¹ तदा तस्य पितावोचत्, हे पुत्र त्वं सर्व्वदा मया सहासि तस्मान् मम यद्यदास्ते तत्स-
र्व्वं तव। ³² किन्तु तवायं भ्राता मृतः पुनरञ्जवीद् धारितश्च भूत्वा प्राप्तोभूत्, अतस्मात् कारणाद् उत्सवानन्दौ कर्तुम् उचितमस्माकम्।

16 अपरञ्च यीशुः शिष्येभ्यो-न्यामेकां कथां कथयामास कस्यचिद् धनवतो मनुष्यस्य गृहकार्य्याधीशे सम्पत्तेरपव्ययेऽपवादिते सति ² तस्य प्रभुस्तम्
आडूय जगाद, त्वयि यामिमां कथां शृणोमि सा कीदृशी? त्वं गृहकार्य्याधीशकर्मणो गणानां दर्शय गृहकार्य्याधीशपदे त्वं न स्थास्यसि। ³ तदा स
गृहकार्य्याधीशो मनसा चिन्तयामास, प्रभु र्यदि मां गृहकार्य्याधीशपदाद् लक्षयति तर्हि किं करिष्येऽहं? मृदं भनितुं मम शक्तिं नास्ति भिक्षितुञ्च लज्जि-
ष्येऽहं। ⁴ अतश्चेव मयि गृहकार्य्याधीशपदात् स्युते सति यथा लोका मह्यम् आश्रयं दास्यन्ति तदर्थं यत्कर्म मया करणीयं तन् निर्णीयते। ⁵ पश्चात् स स्व-
प्रभोरेकैकम् अधमर्णम् आडूय प्रथमं पप्रच्छ, त्वत्तो मे प्रभुणा कति प्राप्यम्? ⁶ ततः स उवाच, अकशताढकतैलानि; तदा गृहकार्य्याधीशः प्रोवाच, तव पत्र-
मानीय शीघ्रमुपविश्य तत्र पञ्चाशतं लिप। ⁷ पश्चादन्यमेकं पप्रच्छ, त्वत्तो मे प्रभुणा कति प्राप्यम्? ततः सोवादीद् अकशताढकगोधूमः; तदा स कथयामास,
तव पत्रमानीय अशीतिं लिप। ⁸ तेनैव प्रभुस्तमयथार्थकृतम् अधीशं तद्बुद्धिनैपुण्यात् प्रशंसन्; एत्थं दीप्तिरूपसन्तानेभ्य अतस्संसारस्य सन्ताना वर्तमान-
कालेऽधिकबुद्धिमन्तो भवन्ति। ⁹ अतो वदामि यूयमप्ययथार्थेन धनेन मित्राणि लभध्वं ततो युष्मासु पदभ्रष्टेष्वपि तानि चिरकालम् आश्रयं दास्यन्ति।
¹⁰ यः कश्चित् क्षुद्रे कार्य्ये विश्वास्यो भवति स महति कार्य्येपि विश्वास्यो भवति, किन्तु यः कश्चित् क्षुद्रे कार्य्येऽविश्वास्यो भवति स महति कार्य्येऽविश्वास्यो
भवति। ¹¹ अतश्चेव अयथार्थेन धनेन यदि यूयमविश्वास्या ज्ञातास्तर्हि सत्यं धनं युष्माकं करेषु कः समर्पयिष्यति? ¹² यदि य परधनेन यूयम् अविश्वास्या
भवथ तर्हि युष्माकं स्वकीयधनं युष्मत्स्यं को दास्यति? ¹³ कोपि दास उभौ प्रभु सेवितुं न शक्नोति, यत अकस्मिन् प्रीयमाणोऽन्यस्मिन्प्रीयते यद्वा अकं
जन् सम्राट् यतदन्त्यं तुच्छीकरोति तद्दद् यूयमपि धनेश्वरौ सेवितुं न शक्नुथ। ¹⁴ तदैताः सर्वाः कथाः श्रुत्वा लोभिक्त्रिंशिनस्तमुपजङ्गसुः। ¹⁵ ततः स
उवाच, यूयं मनुष्याणां निकटे स्वान् निर्दोषान् दर्शयथ किन्तु युष्माकम् अन्तःकरणाणीश्वरौ ज्ञानाति, यत् मनुष्याणाम् अति प्रशंस्यं तद् ईश्वरस्य धृष्यं।
¹⁶ योऽहं आगमनपर्यन्तं युष्माकं समीपे व्यवस्थाभविष्यद्वादिनां लेपनानि यासन् ततः प्रभूति ईश्वरराज्यस्य सुसंवाहः प्रचरति, अकैको लोकस्तन्मध्यं
यत्नेन प्रविशति य। ¹⁷ वरं नभसः पृथिव्याश्च लोपो भविष्यति तथापि व्यवस्थाया अकबिन्दोरपि लोपो न भविष्यति। ¹⁸ यः कश्चित् स्वीयां भाग्यां वि-
हाय स्त्रियमन्यां विवहति स परदारान् गच्छति, यश्च ता त्यक्तानां नारीं विवहति सोपि परदारान् गच्छति। ¹⁹ अको धनी मनुष्यः शुक्लानि सूक्ष्माणि वस्त्रा-
णि पर्य्येदधात् प्रतिदिनं परितोषरूपेणोभुञ्जतापिवस्य। ²⁰ सर्वाङ्गे क्षतयुक्त एलियासरनामा कश्चिद् दरिद्रस्तस्य धनवतो भोजनपात्रात् पतितम् उच्छिष्टं
भोक्तुं वाञ्छन् तस्य द्वारे पतित्वातिष्ठत्; ²¹ अथ श्वान आगत्य तस्य क्षतान्यलिङ्गन्। ²² कियत्कालात्परं स दरिद्रः प्राणान् जङ्घै; ततः स्वर्गीयदूतास्तं नी-
त्वा एब्राहीमः क्रोड उपवेशयामासुः। ²³ पश्चात् स धनवानपि ममार, तं श्मशाने स्थापयामासुश्च; किन्तु परलोकं स वेदनाकुलः सन् उर्द्ध्वान् निरीक्ष्य बहुदू-
राद् एब्राहीमं तत्क्रोडं एलियासरञ्च विलोक्य रुवन्नुवाच; ²⁴ हे पितर एब्राहीम अनुगृह्य अङ्गुल्यग्रभागं जले मञ्जयित्वा मम जिह्वां शीतलां कर्तुम्
एलियासरं प्रेरय, यतो वह्निशिखातोऽहं व्यथितोस्मि। ²⁵ तदा एब्राहीम बलाभे, हे पुत्र त्वं ज्ञान् सम्पदं प्राप्तवान् एलियासरस्तु विपदं प्राप्तवान् अतत्
स्मर, किन्तु सम्प्रति तस्य सुभं तव य द्दुःखं भवति। ²⁶ अपरमपि युष्माकम् अस्माकञ्च स्थानयो मध्ये महद्विद्वेषेऽहोऽस्ति तत अतत्स्थानस्य लोकास्तत्
स्थानं यातुं यद्वा तत्स्थानस्य लोका अतत् स्थानमायातुं न शक्नुवन्ति। ²⁷ तदा स उक्तवान्, हे पितस्तर्हि त्वां निवेदयामि मम पितु गेहं ये मम पञ्च भ्रात-
रः सन्ति ²⁸ ते यथैतद् यातनास्थानं नायास्यन्ति तथा मन्त्राणां दातुं तेषां समीपम् एलियासरं प्रेरय। ²⁹ तत एब्राहीम् उवाच, मूसाभविष्यद्वादिनाञ्च पुस्त-
कानि तेषां निकटे सन्ति ते तद्दयनानि मन्यन्तां। ³⁰ तदा स निवेदयामास, हे पितर एब्राहीम् न तथा, किन्तु यदि मृतलोकानां कश्चित् तेषां समीपं याति तर्हि
ते मनांसि व्याधोऽतिष्यन्ति। ³¹ तत एब्राहीम् जगाद, ते यदि मूसाभविष्यद्वादिनाञ्च वचनानि न मन्यन्ते तर्हि मृतलोकानां कस्मिंश्चिद् उचितेपि ते तस्य
मन्त्राणां न मंस्यन्ते।

17 एतः परं यीशुः शिष्यान् उवाच, विधनैरवश्यम् आगन्तव्यं किन्तु विधना येन घटिष्यन्ते तस्य दुर्गति भविष्यति। ² अतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् अकस्या-
पि विधनजननात् कण्ठबद्धपेषणीकस्य तस्य सागरागाधजले मञ्जन्तं भद्रं। ³ यूयं स्वेषु सावधानास्तिष्ठत; तव भ्राता यदि तव किञ्चिद् अपरा-
ध्यति तर्हि तं तर्जय, तेन यदि मनः परिवर्तयति तर्हि तं क्षमस्व। ⁴ पुनरेकदिनमध्ये यदि स तव सप्तकृतवोऽपराध्यति किन्तु सप्तकृतव आगत्य मनः परिवर्तय
मयापराद्धम् एति वदति तर्हि तं क्षमस्व। ⁵ तदा प्रेरिताः प्रभुम् अवदन् अस्माकं विश्वासं वर्द्धय। ⁶ प्रभुरुवाच, यदि युष्माकं सर्षपैकप्रमाणो विश्वासोस्ति
तर्हि त्वं समूलमुत्पाटितो भूत्वा समुद्रे रोपितो भव कथायाम् अतस्याम् अतद्दुष्पूरय कथितायां स युष्माकमाज्ञावहो भविष्यति। ⁷ अपरं स्वदासे हलं
वाहयित्वा वा पशून् यारयित्वा क्षेत्राद् आगते सति तं वदति, अहिं भोक्तुमुपविश, युष्माकम् अतादृशः कोस्ति? ⁸ वरञ्च पूर्वं मम भागमासाद्य यावद् लु-
ञ्जे पिवामि य तावद् बद्धकटिः परिवर पश्चात् त्वमपि भोक्ष्यसे पास्यसि य कथामीदृशी किं न वक्ष्यति? ⁹ तेन दासेन प्रभोरज्ञानुत्प्रे कर्मणि कृते प्रभुः किं
तस्मिन् बाधितो जातः? नेत्थं बुध्यते मया। ¹⁰ एत्थं निरूपितेषु सर्व्वकर्मसु कृतेषु सत्तु यूयमपीदं वाक्यं वदथ, वयम् अनुपकारिणो दासा अस्माभिर्यद्यत्क-
र्तव्यं तन्मात्रमेव कृतं। ¹¹ स यिज्ञाशालमि यात्रां कुर्वन् शोमिरोएगालीव्यप्रदेशमध्येन गच्छति, ¹² अतर्हि कुत्रचिद् ग्रामे प्रवेशमात्रे दशकुष्ठिनस्तं साक्षात् कृत्वा
¹³ दूरे तिष्ठन्त उच्यै र्वक्तुमारिभिरे, हे प्रभो यीशो दयस्वस्मान्। ¹⁴ ततः स तान् दृष्ट्वा जगाद, यूयं याजकानां समीपे स्वान् दर्शयत, ततस्ते गच्छन्तो
रोगान् परिष्कृताः। ¹⁵ तदा तेषामेकः स्वं स्वस्थं दृष्ट्वा प्रोच्यैरीश्वरं धन्यं वदन् व्याघुट्यायातो यीशो गुणाननुवदन् तस्यरणाधोभूमौ पपात; ¹⁶ स यासीत्
शोमिरोणी। ¹⁷ तदा यीशुरवदत्, दशजनाः किं न परिष्कृताः? तद्यन्ये नवजनाः कुत्र? ¹⁸ ईश्वरं धन्यं वदन्तम् अनेन विदेशिनं विना कोच्यन्तो न प्राप्यत।
¹⁹ तदा स तमुवाच, त्वमुत्थाय याहि विश्वासस्ते त्वां स्वस्थं कृतवान्। ²⁰ अथ कर्तेश्वरस्य राजत्वं भविष्यतीति किञ्चिन्निःपृष्टे स प्रत्युवाच, ईश्वरस्य रा-
जत्वम् अश्चर्य्यदर्शनेन न भविष्यति। ²¹ अत अतस्मिन् पश्य तस्मिन् वा पश्य, एति वाक्यं लोका वक्तुं न शक्यन्ति, ईश्वरस्य राजत्वं युष्माकम् अन्तरे-
वास्ते। ²² ततः स शिष्यान् जगाद, यदा युष्माभि र्मनुजसुतस्य दिनमेकं द्रष्टुम् वाञ्छिष्यते किन्तु न दर्शिष्यते, ईदृक्काल आयाति। ²³ तदात्र पश्य वा तत्र
पश्येति वाक्यं लोका वक्ष्यन्ति, किन्तु तेषां पश्चात् मा यात, मानुगच्छत य। ²⁴ यतस्तर्हि यथाकार्षिकदृश्युदिय तदन्यामपि दिशं व्याप्य प्रकाशते तद्दत् निज-
दिने मनुजसुतः प्रकाशिष्यते। ²⁵ किन्तु तत्पूर्वं तेनानेकानि द्युःभानि भोक्तव्यान्येतद्दत्तमानलोकैश्च सोऽवज्ञातव्यः। ²⁶ नोऽहस्य विद्यमानकाले यथाभवत् मनु-
ष्यसुनाः कालेपि तथा भविष्यति। ²⁷ यावत्कालं नोऽहो महापोतं नारोड् आप्लाविवाय्येत्य सर्व्वं नानाशयस्य तावत्कालं यथा लोका अनुञ्जतापिवन् व्यव-
हन् व्यवाहयन्; ²⁸ एत्थं लोटो वर्तमानकालेपि यथा लोका भोजनपानक्यविक्रयरोपणगृहनिर्माणाकर्मसु प्रावर्तन्त, ²⁹ किन्तु यदा लोट् सिदोमो निर्जगाम
तदा नभसः सगन्धकाग्निवृष्टि र्भूत्वा सर्व्वं व्यनाशयत् ³⁰ तद्दन् मानवपुत्रप्रकाशदिनेपि भविष्यति। ³¹ तदा यदि कश्चिद् गृहोपरि तिष्ठति तर्हि स गृहमध्यात्
किमपि द्रव्यमानेनुम् अवरुह्य नैतु; यश्च क्षेत्रे तिष्ठति सोपि व्याघुट्य नायातु। ³² लोटः पत्नी स्मरत। ³³ यः प्राणान् रक्षितुं येच्छिष्यते स प्राणान् हारयि-
ष्यति यस्तु प्राणान् हारयिष्यति सश्चेव प्राणान् रक्षिष्यति। ³⁴ युष्मानहं वचिं तस्यां रात्रौ शय्यैकगतयो लोकायोरेको धारिष्यते परस्त्यक्ष्यते। ³⁵ स्त्रियौ

युगपत् पेषणीं व्यावर्त्तयिष्यतस्तयोरेका धारिष्यते परत्यक्ष्यते।³⁶ पुरुषौ क्षेत्रे स्थास्यतस्तयोरेको धारिष्यते परस्त्यक्ष्यते।³⁷ तदा ते पप्रच्छुः, हे प्रभो कुत्रेत्थं भविष्यति? ततः स उवाच, यत्र शवस्तिष्ठति तत्र गध्ना मिलन्ति।

18 अपरञ्च लोकेरकलान्तैर्निरन्तरं प्रार्थयितव्यम् इत्याशयेन यीशुना दृष्टान्त अेकः कथितः।² कुत्रचिन्नगरे कश्चित् प्राड्विवाक आसीत् स ईश्वरान्नाभिभेत् मानुषांश्च नामन्यत।³ अथ तत्पुरवासिनी कायिद्विधवा तत्समीपमेत्य विवादिना सह मम विवाहं परिष्कुर्विति निवेदयामास।⁴ ततः स प्राड्विवाकः कियदिनानि न तदङ्गीकृतवान् पश्चाच्चित्ते चिन्तयामास, यद्यपीश्वरान्न भिभेमि मनुष्यान्पि न मन्ये⁵ तथाप्येषा विधवा मां क्लिञ्चति तस्मादस्या विवाहं परिष्करिष्यामि नोयेत् सा सदागत्य मां व्यग्रं करिष्यति।⁶ पश्चात् प्रभुरवदद् असावन्त्यायप्राड्विवाको यदाह तत्र मनो निधध्वं।⁷ ईश्वरस्य ये ऽभिरुचयितलोका दिवानिशां प्रार्थयन्ते स बहुदिनानि विलम्ब्यापि तेषां विवादान् किं न परिष्करिष्यति?⁸ युष्मानहं वदामि त्वरया परिष्करिष्यति, किन्तु यदा मनुष्यपुत्र आगमिष्यति तदा पृथिव्यां किमीदृशं विश्वासं प्राप्स्यति?⁹ ये स्वान् धार्मिकान् ज्ञात्वा परान् तुच्छीकुर्वन्ति अेतादृग्भ्यः, कियद्भ्य एभं दृष्टान्तं कथयामास।¹⁰ अेकः किंश्चयपरः करसञ्चायी द्वाविमौ प्रार्थयितुं मन्दिरं गतौ।¹¹ ततोऽसौ किंश्चयकपार्श्वे तिष्ठन् हे ईश्वर अहमन्यलोकवत् लोठयितान्यायी पारदारिकश्च न भवामि अस्य करसञ्चायिनस्तुल्यश्च न, तस्मात्त्वां धन्यं वदामि।¹² सप्तसु दिनेषु दिनद्वयमुपवसामि सर्व्वसम्भते ईशमांशं ददामि य, अेतत्कथां कथयन् प्रार्थयामास।¹³ किन्तु स करसञ्चायि दूरे तिष्ठन् स्वर्गं द्रष्टुं नेच्छन् वक्षसि कराघातं कुर्वन् हे ईश्वर पापिष्ठं मां दयस्व, एत्थं प्रार्थयामास।¹⁴ युष्मानहं वदामि, तयोर्द्वयो र्मध्ये केवलः करसञ्चायी पुण्यवत्त्वेन गणितो निष्कृष्टं जगाम, यतो यः कश्चित् स्वमुन्नमयति स नामधिष्यते किन्तु यः कश्चित् स्वं नमयति स उन्नमधिष्यते।¹⁵ अथ शिशूनां गात्रस्पर्शार्थं लोकास्तान् तस्य समीपमानिन्युः शिष्यास्तद् दृष्टवानेतन् तर्जयामासुः,¹⁶ किन्तु यीशुस्तान्नाहूय जगाद, मन्त्रिकटम् आगन्तुं शिशून् अनुजानीध्वं तांश्च मा वारयत; यत ईश्वरराज्याधिकारिण अेषां सदृशाः।¹⁷ अहं युष्मान् यथार्थं वदामि, यो ज्ञः शिशोः सदृशो भूत्वा ईश्वरराज्यं न गृह्णाति स केनापि प्रकारेण तत् प्रवेष्टुं न शक्नोति।¹⁸ अपरम् अेकोधिपतिस्तं पप्रच्छ, हे परमगुरो, अनन्तायुषः प्राप्तये मया किं कर्त्तव्यं? ¹⁹ यीशुरुवाच, मां कुतः परमं वदसि? ईश्वरं विना कोपि परमो न भवति।²⁰ परदारान् मा गच्छ, नरं मा जडि, मा योरय, मिथ्यासाक्ष्यं मा दैडि, मातरं पितरञ्च संमन्यस्व, अेता या आज्ञाः सन्ति तास्त्वं ज्ञानासि।²¹ तदा स उवाच, बाल्यकालात् सर्वा अेता आचरामि।²² एति कथां श्रुत्वा यीशुस्तमवदत्, तथापि तवैकं कर्म न्यूनमास्ते, निष्कं सर्व्वस्वं विक्रीय द्रिद्रेभ्यो वितर, तस्मात् स्वर्गं धनं प्राप्स्यसि; तत आगत्य ममानुगामी भव।²³ किन्त्वेतां कथां श्रुत्वा सोधिपतिः शुशोच, यतस्तस्य बहुधनमासीत्।²⁴ तदा यीशुस्तमतिशोकात्तन्ति दृष्ट्वा जगाद, धनवताम् ईश्वरराज्यप्रवेशः कीदृग् दुष्करः।²⁵ ईश्वरराज्ये धनिनः प्रवेशात् सूयेश्छिद्रेण मडाङ्गस्य गमनागमने सुकरे।²⁶ श्रोतारः पप्रच्छुस्तर्हि केन परित्राणं प्राप्स्यते? ²⁷ स उक्तवान्, यन् मानुषेणाशक्यं तद् ईश्वरेण शक्यं।²⁸ तदा पितर उवाच, पश्य वयं सर्व्वस्वं परित्यज्य तव पश्चाद्गमिनाऽभवाम।²⁹ ततः स उवाच, युष्मानहं यथार्थं वदामि, ईश्वरराज्यार्थं गृहं पितरौ भ्रातृगणं ज्ञायां सन्तानांश्च त्यक्तवा।³⁰ एह काले ततोऽधिकं परकाले जनन्तायुश्च न प्राप्स्यति लोक ईदृशः कोपि नास्ति।³¹ अनन्तरं स द्वादशशिष्यानाहूय बलाषे, पश्यत वयं यिज्ञुशलमनगरं यामः, तस्मात् मनुष्यपुत्रे भविष्यद्वादिभिरुक्तं यदस्ति तदनुज्ञं तं प्रति घटिष्यते; ³² वस्तुतस्तु सोऽन्यदेशीयानां हस्तेषु समर्पयिष्यते, ते तमुपलसिष्यन्ति, अन्यायमाचरिष्यन्ति तद्गुणेषु निष्ठीवं निक्षेप्यन्ति, कशाभिः प्रहृत्य तं हनिष्यन्ति य, ³³ किन्तु तृतीयदिने स श्मशानाद् उत्थास्यति।³⁴ अेतस्याः कथाया अभिप्रायं किञ्चिदपि ते बोद्धुं न शेकुः तेषां निकटेऽस्पष्टतात् तस्यैतासां कथानाम् आशयं ते ज्ञातुं न शेकुश्च।³⁵ अथ तस्मिन् थिरीडोः पुरस्यान्तिकं प्राते कश्चिदन्धः पथः पार्श्वे उपविश्य भिक्षाम् अकरोत्³⁶ स लोकसमूहस्य गमनशब्दं श्रुत्वा तत्कारणं पृष्टवान्।³⁷ नास्तरतीयथीशुर्थातीति लोकेरकले स उच्यैर्वस्तुमारेभे,³⁸ हे दायूदः सन्तान यीशो मां दयस्व।³⁹ ततोऽगामिनस्तं मौनी तिष्ठति तर्जयामासुः किन्तु स पुनारुवन् उवाच, हे दायूदः सन्तान मां दयस्व।⁴⁰ तदा यीशुः स्थगितो भूत्वा स्वान्तिकं तमानेतुम् आदिदेश।⁴¹ ततः स तस्यान्तिकम् आगमत्, तदा स तं पप्रच्छ, त्वं किमिच्छसि? त्वदर्थमहं किं करिष्यामि? स उक्तवान्, हे प्रभोऽहं द्रष्टुं लभे।⁴² तदा यीशुरुवाच, दृष्टिसक्तिं गृहाण तव प्रत्ययस्त्वां स्वस्थं कृतवान्।⁴³ ततस्तत्क्षणात् तस्य यक्षुषी प्रसन्ने; तस्मात् स ईश्वरं धन्यं वदन् तत्पश्चाद् ययौ, तदालोक्य सर्व्वं लोका ईश्वरं प्रशंसितुम् आरेभिरे।

19 यदा यीशु थिरीडोपुरं प्रविश्य तन्मध्येन गच्छंस्तदा² सक्केयनामा करसञ्चायिनां प्रधानो धनवानेको³ यीशुः कीदृगिति द्रष्टुं येष्टितवान् किन्तु पर्व्वत्वाल्लोकसंघमध्ये तद्दर्शनमप्राप्य⁴ येन पथा स यास्यति तत्पथेऽग्रे धावित्वा तं द्रष्टुम् उडुम्बरतरुमारोरोह।⁵ पश्चाद् यीशुस्तत्स्थानम् इत्वा उद्दिध्वं विलोक्य तं दृष्टवावादीत्, हे सक्केय त्वं शीघ्रमवरोह मयाद्य त्वद्देहं वस्तव्यं।⁶ ततः स शीघ्रमवरोह साह्वाहं तं जग्राह।⁷ तद् दृष्ट्वा सर्व्वं विवदमाना वक्तुमारैभिरे, सोतिथित्वेन दृष्टलोकगुहं गच्छति।⁸ किन्तु सक्केयो दृष्टायमानो वक्तुमारैभे, हे प्रभो पश्य मम या सम्पत्तिरस्ति तदहं द्रिद्रेभ्यो ददे, अपरम् अन्यायं कृत्वा कस्मादपि यदि कदापि किञ्चित् मया गृहीतं तर्हि तस्यतुर्गुणं ददामि।⁹ तदा यीशुस्तमुक्तवान् अयमपि एषाभिः सन्तानोऽतः कारणाद् अद्यास्य गृहं त्राणमुपस्थितं।¹⁰ यद् ङारितं तत् मुगयितुं रक्षितुञ्च मनुष्यपुत्र आगतवान्।¹¹ अथ स यिज्ञुशलमः समीपे उपातिष्ठद् ईश्वरराजत्वस्यानुष्ठानं तदैव भविष्यतीति लोकेरन्वभूयत, तस्मात् स श्रोतुभ्यः पुनर्दृष्टान्तकथाम् उत्थाप्य कथयामास।¹² कोपि मडाळ्लोको निजार्थं राजत्वपदं गृहीत्वा पुनरागन्तुं दूरदेशं जगाम।¹³ यात्राकाले निजान् दशदासान् आहूय दशस्वर्णमुद्रा दत्त्वा ममागमनपर्यन्तं वाणिज्यं कुरुतेत्यादिदेश।¹⁴ किन्तु तस्य प्रजास्तमवज्ञाय मनुष्यमेनम् अस्माकमुपरि राजत्वं न कारयित्वा म एभं वार्त्ता तन्निर्कटे प्रेरयामासुः।¹⁵ अथ स राजत्वपदं प्राप्यागतवान् अेकैको ज्ञो बाणिज्येन किं लब्धवान् एति ज्ञातुं येषु दासेषु मुद्रा अर्पयत् तान् आहूयानेतुम् आदिदेश।¹⁶ तदा प्रथम आगत्य कथितवान्, हे प्रभो तव तयैकया मुद्रया दशमुद्रा लब्धाः।¹⁷ ततः स उवाच त्वमुत्तमो दासः स्वल्पेन विश्वास्यो ज्ञात एतः कारणात् त्वं दशनगराणाम् अधिपो भव।¹⁸ द्वितीय आगत्य कथितवान्, हे प्रभो तवैकया मुद्रया पञ्चमुद्रा लब्धाः।¹⁹ ततः स उवाच, त्वं पञ्चानां नगराणामधिपति भव।²⁰ ततोऽन्य आगत्य कथयामास, हे प्रभो पश्य तव या मुद्रा अहं वस्त्रे बहुध्वास्थापयं सेयं।²¹ त्वं कृपणो यन्नास्थापयस्तदपि गृह्णासि, यन्नावपस्तदेव य छिनत्सि ततोऽहं त्वत्तो भूतः।²² तदा स जगाद, रे दृष्टदास तव वाक्येन त्वां द्रोषिणं करिष्यामि, यदहं नास्थापयं तदेव गृह्णासि, यदहं नावपञ्च तदेव छिनधि, अेतादृशः कृपणोऽहमिति यदि त्वं ज्ञानासि,²³ तर्हि मम मुद्रा बाणिजां निकटे कुतो नास्थापयः? तथा कृतेऽहम् आगत्य कुसीदेन साहं निजमुद्रा अप्राप्स्यम्।²⁴ पश्चात् स समीपस्थान् ज्ञानान् आज्ञापयत् अस्मात् मुद्रा आनीय यस्य दशमुद्राः सन्ति तस्मै दत्त।²⁵ ते प्रोयुः प्रभोऽस्य दशमुद्राः सन्ति।²⁶ युष्मानहं वदामि यस्याश्च ये वद्धते ऽधिकं तस्मै दायिष्यते, किन्तु यस्याश्च ये न वद्धते तस्य यद्यदस्ति तदपि तस्मान् नाधिष्यते।²⁷ किन्तु ममाधिपतित्वस्य वशत्वे स्थातुम् असम्भन्ममाना ये मम रिपवस्तानानीय मम समक्षं संदरत।²⁸ इत्युपदेशकथां कथयित्वा सोग्रः सन् यिज्ञुशलमपुरं ययौ।²⁹ ततो वैत्ङ्गीवैथनीयाग्रामयोः समीपे जैतुनाद्रेरन्तिकम् इत्वा शिष्यद्वयम् इत्युक्त्वा प्रेषयामास,³⁰ युवाममुं सम्पुपस्थग्रामं प्रविश्यैव यं कोपि मानुषः कदापि नारोहत् तं गर्हभशावकं बद्धं द्रक्ष्यथस्तं भोययित्वानयतं।³¹ तत्र कुतो भोययथ? एति येत् कोपि वक्ष्यति तर्हि वक्ष्यथः प्रभेारत्र प्रयोजनम् आस्ते।³² तदा तौ प्ररितौ गत्वा तत्कथांानुसारेण सर्व्वं प्राप्ता।³³ गर्हभशावकभोयनकाले तत्त्वामिन उयुः, गर्हभशावकं कुतो भोययथ? ³⁴ तावूयतुः प्रभोरत्र प्रयोजनम् आस्ते।³⁵ पश्चात् तौ तं गर्हभशावकं यीशोरन्तिकमाननीय तत्पृष्ठे निजवसनानि पातयित्वा तदुपरि यीशुमारोडयामासतुः।³⁶ अथ यात्राकाले लोकाः पथि स्ववस्त्राणि पातयितुम् आरेभिरे।³⁷ अपरं जैतुनाद्रेरुपत्यकाम् इत्वा शिष्यसंघः पूर्व्वदृष्टानि मडाकम्भाणि स्मृत्वा,³⁸ यो राज्ञा प्रभो नान्नायाति स धन्यः स्वर्गं कुशलं सर्व्वार्थ्ये जयध्वनि भवतु, कथामेतां कथयित्वा सानन्दम् उचैरीश्वरं धन्यं वक्तुमारैभे।³⁹ तदा लोकारण्यमध्यस्थाः कियन्तः किंश्चिनस्तत् श्रुत्वा यीशुं प्रोयुः, हे उपदेशक स्वशिष्यान् तर्जय।⁴⁰ स उवाच, युष्मानहं वदामि यद्यमी नीरवास्तिष्ठन्ति तर्हि पाषाणा उचैः कथाः कथयिष्यन्ति।⁴¹ पश्चात् तत्पुरान्तिकमेत्य तदवलोक्य साश्रुपातं जगाद,

42 डा डा येत् त्वमग्रेडज्ञास्यथाः, तवास्मिन्नेव दिने वा यदि स्वमङ्गलम् उपालप्स्यथाः, तर्ह्युत्तमम् अलविष्यत्, किन्तु क्षणोस्मिन् तत्तव दृष्टेरगोरम् भव-
ति। 43 त्वं स्वत्राणकाले न मनो न्यधत्वा एति डेतो र्यन्काले तव रिपवस्त्वां यतुर्दिक्षु प्राचीरेण वेष्टयित्वा रोत्स्यन्ति 44 बालकैः सार्द्धं भूमिसात् करिष्यन्ति
य त्वन्मध्ये पाषाणैकोपि पाषाणोपरि न स्थास्यति य, काल एष्टश उपस्थास्यति। 45 अथ मध्येमन्दिरे प्रविश्य तत्रत्यान् कृषिविक्रयिणो बलिष्कुर्वन्
46 अवदत् मद्रुहं प्रार्थनागुहमिति लिपिरास्ते किन्तु यूयं तदेव यैराणां गह्वरे कुरुथ। 47 पश्चात् स प्रत्यहं मध्येमन्दिरे उपदिदेश; ततः प्रधानयाजका अध्या-
पकाः प्राचीनाश्च तं नाशयितुं यिच्छेरे; 48 किन्तु तदुपदेशे सर्वे लोका निविष्टयिताः स्थितास्तस्मात् ते तत्कर्तुं नावकाशं प्रापुः।

20 अथैकदा यीशु मन्दिरे सुसंवाहं प्रचारयन् लोकानुपदिशति, अतर्हि प्रधानयाजका अध्यापकाः प्राञ्चश्च तन्निकटमागत्य पप्रच्छुः 2 कयाज्ञया त्वं कर्मा-
एयेतानि करोषि? को वा त्वामाज्ञापयत्? तदस्मान् वद। 3 स प्रत्युवाच, तर्हि युष्मानपि कथामेकां पृच्छामि तस्योत्तरं वदत। 4 योऽनो मञ्जुनम्
ईश्वरस्य मानुषाणां वाज्ञातो जातः 5 ततस्ते मिथो विविच्य जगद्गुः, यदीश्वरस्य वदामस्तर्हि तं कुतो न प्रत्यैत स एति वक्ष्यति। 6 यदि मनुष्यस्येति वदा-
मस्तर्हि सर्वे लोका अस्मान् पाषाणैर्दनिष्यन्ति यतो योऽनो अलविष्यद्वादीति सर्वे दृढं ज्ञानन्ति। 7 अतयेव ते प्रत्युचुः कस्याज्ञया जातम् एति वक्तुं न
शक्नुमः। 8 तदा यीशुरवदत् तर्हि कयाज्ञया कर्माएयेताति करोमीति य युष्मान् न वक्ष्यामि। 9 अथ लोकानां साक्षात् स एतां दृष्टान्तकथां वक्तुमारभे, कश्चिद्
द्राक्षाक्षेत्रं कृत्वा तत् क्षेत्रं कृषीवलानां हस्तेषु समर्प्य बहुकालार्थं दूरदेशं जगाम। 10 अथ कुलकाले कुलानि गृहीतु कृषीवलानां समीपे दासं प्राडिषोत् किन्तु
कृषीवलास्तं प्रहृत्य रिक्तहस्तं विससृजुः। 11 ततः सोधिपतिः पुनरन्यं दासं प्रेषयामास, ते तमपि प्रहृत्य कुलवहृत्य रिक्तहस्तं विससृजुः। 12 ततः स तृ-
तीयवारम् अन्यं प्राडिषोत् ते तमपि क्षताङ्गं कृत्वा बलिर्निषिष्युः। 13 तदा क्षेत्रपतिर्विचारयामास, ममेदानीं किं कर्तव्यं? मम प्रिये पुत्रे प्रहिते ते तमवश्यं
दृष्ट्वा समादरिष्यन्ते। 14 किन्तु कृषीवलास्तं निरीक्ष्य परस्परं विविच्य प्रोचुः, अयमुत्तराधिकारी आगच्छतैनं हन्मस्ततोधिकारोस्माकं अलविष्यति। 15 ततस्ते
तं क्षेत्राद् बलिर्निषात्य जघनुस्तस्मात् स क्षेत्रपतिस्तान् प्रति किं करिष्यति? 16 स आगत्य तान् कृषीवलान् हत्वा परेषां हस्तेषु तत्क्षेत्रं समर्पयिष्यति; एति
कथां श्रुत्वा ते ऽवदन् अंतादृशी घटना न भवतु। 17 किन्तु यीशुस्तानवलोक्य जगाद, तर्हि, स्थपतयः करिष्यन्ति ग्रावाणां यन्तु तुरच्छकं। प्रधानप्रस्तारः कोषो
स अये हि अलविष्यति। अतस्य शास्त्रीयवयनस्य किं तात्पर्यं? 18 अपरं तत्पाषाणोपरि यः पतिष्यति स भक्ष्यते किन्तु यस्योपरि स पाषाणः पतिष्यति
स तेन धूलिवयं यूर्णां अलविष्यति। 19 सोस्माकं विरुद्धं दृष्टान्तमिमं कथितवान् एति ज्ञात्वा प्रधानयाजका अध्यापकाश्च तदैव तं धर्तुं ववाञ्छुः किन्तु लोकेभ्यो
बिभ्युः। 20 अतयेव तं प्रति सतर्काः सन्तः कथं तद्वाक्यदोषं धृत्वा तं देशाधिपस्य साधुवेशधारिणश्चरान् तस्य समीपे प्रेषयामासुः। 21 तदा ते तं पप्रच्छुः,
हे उपदेशक भवान् यथार्थं कथयन् उपदिशति, कम्प्यनपेक्ष्य सत्यत्वेनैश्वरं मार्गमुपदिशति, वयमेतज्जाननीमः। 22 कैसरराज्याय करोस्माभिर्दियो न वा? 23 स
तेषां वञ्चनं ज्ञात्वावदत् कुतो मां परीक्षध्वे? मां मुद्रामेकं दर्शयत। 24 एह लिपिता मूर्तिरियं नाम य कस्य? तेऽवदन् कैसरस्य। 25 तदा स उवाच, तर्हि कैसर-
स्य द्रव्यं कैसराय दत्त; ईश्वरस्य तु द्रव्यमीश्वराय दत्त। 26 तस्मात्लोकानां साक्षात् तत्कथायाः कम्पि दोषं धर्तुमप्राप्य ते तस्योत्तराद् आश्चर्य्यं मन्यमाना भौ-
निनस्तस्थुः। 27 अपरञ्च श्मशानादुत्थानानङ्गीकारिणां सिद्धकिनां कियन्तो जना आगत्य तं पप्रच्छुः, 28 हे उपदेशक शास्त्रे मूसा अस्मान् प्रतीति लिलेभ
यस्य भ्राता भार्यायां सत्यां निःसन्तानो म्रियते स तज्ज्यायां विवह्य तद्दंशम् उत्पादयिष्यति। 29 तथाय केरियत् सप्त भ्रातर आसन् तेषां ज्येष्ठो भ्राता
विवह्य निरपत्यः प्राणान् जडौ। 30 अथ द्वितीयस्तस्य जयां विवह्य निरपत्यः सन् ममार। तृतीयश्च ताभेव व्युवाह; 31 एतथं सप्त भ्रातरस्ताभेव विवह्य
निरपत्याः सन्तो मभ्युः। 32 शेषे सा स्त्री य ममार। 33 अतयेव श्मशानादुत्थानकाले तेषां सप्तजनानां कस्य सा भार्या अलविष्यति? यतः सा तेषां सप्ताना-
भेव भार्यासीत्। 34 तदा यीशुः प्रत्युवाच, अतस्य जगतो लोका विवहन्ति वाग्दत्ताश्च भवन्ति 35 किन्तु ये तज्ज्याग्राप्तियोग्यत्वेन गणितां अलविष्यन्ति
श्मशानास्योत्थास्यन्ति ते न विवहन्ति वाग्दत्ताश्च न भवन्ति, 36 ते पुन न म्रियन्ते किन्तु श्मशानादुत्थापिताः सन्त ईश्वरस्य सन्तानाः स्वर्गीयदूतानां सद्-
शाश्च भवन्ति। 37 अधिक्न्तु मूसाः स्तम्भोपाख्याने परमेश्वर ईब्राहीम ईश्वर ईसहाक ईश्वरो याकूबश्च ईश्वर इत्युक्त्वा मृतानां श्मशानाद् उत्पादनस्य प्रमाणं
लिलेभ। 38 अतयेव य ईश्वरः स मृतानां प्रभु न किन्तु ज्योताभेव प्रभुः, तन्निकटे सर्वे ज्योन्तः सन्ति। 39 एति श्रुत्वा कियन्तोऽध्यापका उच्युः, हे उपदेशक
भवान् भद्रं प्रत्युक्तवान्। 40 एतः परं तं किमपि प्रष्टं तेषां प्रगल्भता नाभूत्। 41 पश्चात् स तान् उवाच, यः प्रीष्टः स दायुः सन्तान अंतां कथां लोकाः कथं
कथयन्ति? 42 यतः मम प्रभुमिदं वाक्यमवदत् परमेश्वरः। तव शत्रून् हं यावत् पादपीठं करोमि न। तावत् कालं मदीये त्वं दक्षपार्श्व उपाविश। 43 एति कथां
दायुद् स्वयं गीतग्रन्थेऽवदत्। 44 अतयेव यदि दायुद् तं प्रभुं वदति, तर्हि स कथं तस्य सन्तानो भवति? 45 पश्चाद् यीशुः सर्वजनानां कर्णोत्तरे शिष्यानु-
वाच, 46 येऽध्यापका दीर्घपरिच्छदं परिधाय भ्रमन्ति, डट्टापणयो नर्मस्कारे भज्जन्तेऽस्य प्रोच्यसासे भोजनगुहस्य प्रधानस्थाने य प्रीयन्ते 47 विधवानां
सर्वस्वं ग्रसित्वा छलेन दीर्घकालं प्रार्थयन्ते य तेषु सावधाना भवत, तेषामुग्रदण्डो अलविष्यति।

21 अथ धनिलोका भाण्डागारे धनं निक्षिपन्ति स तदेव पश्यति, 2 अतर्हि कायिदीना विधवा पण्डित्यं निक्षिपति तद् ददर्श। 3 ततो यीशुरुवाच युष्मा-
नहं यथार्थं वदामि, दरिद्रेयं विधवा सर्वेभ्योधिक् न्यक्षेप्सीत्, 4 यतोऽन्ये स्वप्राण्यधनेभ्य ईश्वराय किञ्चित् न्यक्षेप्सुः, किन्तु दरिद्रेयं विधवा दिनया-
पनार्थं स्वस्य यत् किञ्चित् स्थितं तत् सर्वं न्यक्षेप्सीत्। 5 अपरञ्च उत्तमप्रस्तैरुत्सृष्टव्यैश्च मन्दिरे सुशोभतेतरां कैश्चिदित्युक्ते स प्रत्युवाच 6 यूयं यदिहं
निययनं पश्यथ, अस्य पाषाणैकोप्यन्यपाषाणोपरि न स्थास्यति, सर्वे भूसाद्बलिष्यन्ति कालोयमायाति। 7 तदा ते पप्रच्छुः, हे गुरो घटनेदृशी कदा अलवि-
ष्यति? घटनाया अतस्यसश्चिह्नं वा किं अलविष्यति? 8 तदा स जगाद, सावधाना भवत यथा युष्माकं भ्रमं कोपि न जनयति, प्रीष्टोऽमित्युक्त्वा मम नाम्ना
बहुव उपस्थास्यन्ति स कालः प्रायेणोपस्थितः, तेषां पश्चान्मा गच्छत। 9 युद्धस्योपप्लवस्य य वार्ता श्रुत्वा मा शङ्कध्वं, यतः प्रथमम् अंता घटना अवश्यं
अलविष्यन्ति किन्तु नापाते युगान्तो अलविष्यति। 10 अपरञ्च कथयामास, तदा देशस्य विपक्षत्वेन देशो राज्यस्य विपक्षत्वेन राज्यम् उत्पास्यति, 11 नाना-
स्थानेषु मडाभूकम्पो दुर्बिहं मारी य अलविष्यन्ति, तथा व्योममण्डलस्य भयङ्करदर्शनान्यश्चर्य्यलक्षणानि य प्रकाशयिष्यन्ते। 12 किन्तु सर्वासाभेतासां घट-
नानां पूर्व्वं लोका युष्मान् धृत्वा ताऽयिष्यन्ति, भज्जनालये कारायाञ्च समर्पयिष्यन्ति मम नामकारणाद् युष्मान् भूपानां शासकानाञ्च सम्भुषं नेष्यन्ति य।
13 साक्ष्यार्थम् अंतानि युष्मान् प्रति घटिष्यन्ते। 14 तदा किमुत्तरं वक्तव्यम् अतत् न यिन्तयिष्याम एति मनःसु निश्चितनुत्। 15 विपक्षा यस्मात् किमप्युत्तरम्
आपत्तिञ्च कर्तुं न शक्यन्ति तादृशं वाक्पटुत्वं ज्ञानञ्च युष्मभ्यं दास्यामि। 16 किञ्च यूयं पित्रा मात्रा भ्रात्रा भन्धुना ज्ञात्या कुटुम्बेन य परकरेषु समर्पयिष्यध्वे;
ततस्ते युष्माकं कञ्चन कञ्चन घातयिष्यन्ति। 17 मम नाम्नः कारणात् सर्वे भूभ्यो यूयम् ऋणीयिष्यध्वे। 18 किन्तु युष्माकं शिरःकेशीकोपि न विनक्ष्यति,
19 तस्मादेव वैर्यमवलम्ब्य स्वस्वप्राणान् रक्षत। 20 अपरञ्च यिज्ञाशालम्पुरे सैन्यवेष्टितं विलोक्य तस्योच्छिन्नतायाः समयः समीप एत्यवगमिष्यथ। 21 तदा
यिद्धादेशस्था लोकाः पर्व्वतं पलायन्तां, ये य नगरे तिष्ठन्ति ते देशान्तरं पलायन्ता, ये य ग्रामे तिष्ठन्ति ते नगरे न प्रविशन्तु, 22 यतस्तदा समुचितदण्ड-
नाय धर्मपुस्तके यानि सर्वाणि लिपितानि तानि सङ्कलानि अलविष्यन्ति। 23 किन्तु या यास्तदा गर्भवत्यः स्तन्यदाव्यश्च तामां दुर्गति अलविष्यति, यत अंता-
ल्लोकान् प्रति कोपो देशे य विषमदुर्गति र्घटिष्यते। 24 वस्तुतस्तु ते भङ्गधारपरिवृद्धं लप्स्यन्ते बद्धाः सन्तः सर्वदेशेषु नायिष्यन्ते य किञ्चान्यदेशीयानां सम-
योपस्थितिपर्यन्तं यिज्ञाशालम्पुरे तैः पदतलैर्दलयिष्यते। 25 सूर्ययन्त्रनक्षत्रेषु लक्षणानि अलविष्यन्ति, भुवि सर्वदेशीयानां दुःखं यिन्ता य सिन्धो वीचीनां
तर्ज्जनं गर्ज्जनञ्च अलविष्यन्ति। 26 भूभौ भाविघटनां यिन्तयित्वा मनुजा भियामृतकल्पा अलविष्यन्ति, यतो व्योममण्डले तेजस्विनो दोलायमाना अलविष्य-
न्ति। 27 तदा पराङ्गमेणा मडातेजसा य मेघाङ्कं मनुष्यपुत्रम् आयान्तं द्रक्ष्यन्ति। 28 किन्वेतासां घटनानामारम्भे सति यूयं मस्तकान्युत्तोल्य उर्ध्वं द्रक्ष्यथ,
यतो युष्माकं मुक्तेः कालः सविधो अलविष्यति। 29 ततस्तेनैतदृष्टान्तकथा कथिता, पश्यत उडुम्बरादिवृक्षाणां 30 नवीनपत्राणि ज्ञातानीति दृष्ट्वा निदावकाल
उपस्थित एति यथा यूयं ज्ञानुं शक्नुथ, 31 तथा सर्वासाभारसां घटनानाम् आरम्भे दृष्टे सतीश्वरस्य राज्यत्वं निकटम् एत्यपि ज्ञास्यथ। 32 युष्मानहं यथार्थं

वदामि, विद्यमानलोकानामेषां गमनात् पूर्वम् अेतानि घटिष्यन्ते।³³ नभोभुवोर्लोपो भविष्यति मम वाक् तु कदापि लुप्ता न भविष्यति।³⁴ अतएव विष-
माशनेन पानेन य सांभारिकयिन्ताभिश्च युष्माकं यित्तेषु मत्तेषु तद्दिनम् अकस्माद् युष्मान् प्रति यथा नोपतिष्ठति तदर्थं स्वेषु सावधानास्तिष्ठत।³⁵ पृथिवी-
स्थसर्वलोकान् प्रति तद्दिनम् उन्माथ एव उपस्थास्यति।³⁶ यथा यूयम् अेतद्भावविघटना उत्तर्तुं मनुजसुतस्य सम्मुपे संस्थातुञ्च योग्या भवथ कारणा-
स्मात् सावधानाः सन्तो निरन्तरं प्रार्थयध्वं।³⁷ अपरञ्च स दिवा मन्दिर उपदिश्य रायै जैतुनाद्रिं गत्वातिष्ठत्।³⁸ ततः प्रत्युषे लाकास्तक्यां श्रोतुं मन्दिरे
तदन्तिकम् आगच्छन्।

22 अपरञ्च किं एव शून्यपूपोत्सवस्य काल उपस्थिते 2 प्रधानयाजका अध्यायकाश्च यथा तं हन्तुं शक्नुवन्ति तथोपायाम् अयेष्यन्त किन्तु लोकेभ्यो वि-
भ्युः।³ अतस्तिन् समये द्वादशशिष्येषु गणित एष्वरियोतीयरुढिमान् यो यिद्धास्तस्यान्तःकरणं शैतानाश्रितत्वात् 4 स गत्वा यथा यीशुं तेषां करेषु
समर्पयितुं शक्नोति तथा मन्त्राणां प्रधानयाजकैः सेनापतिभिश्च सल्ल यकार।⁵ तेन ते तुष्टास्तरमै मुद्रां दानुं पाणं यक्नुः।⁶ ततः सोझीकृत्य यथा लोकानामगो-
यरे तं परकरेषु समर्पयितुं शक्नोति तथावकाशं येष्टितुमारेभे।⁷ अथ किं एव शून्यपूपोत्सवदिने, अर्थात् यस्मिन् दिने निस्तारोत्सवस्य मेघो हन्तव्यस्तस्मिन्
दिने 8 यीशुः पितरं यो हन्तव्यो जगाद्, युवां गत्वास्माकं भोजनार्थं निस्तारोत्सवस्य द्रव्याण्यसादयत।⁹ तदा तौ पप्रच्छतुः कुयासाद्यावो भवतः के-
च्छा? 10 तदा सोवादीत्, नगरे प्रविष्टे कश्चिज्जलकुम्भमादाय युवां साक्षात् करिष्यति स यन्निवेशनं प्रविशति युवामपि तन्निवेशनं तत्पश्चादित्वा निवेशनप-
तिम् एति वाक्यं वदतं, 11 यत्राहं निस्तारोत्सवस्य भोजनं शिष्यैः साद्धं भोक्तुं शक्नोमि सातिथिशाखाा कुत्र? कथामिमां प्रभुस्त्वां पृच्छति।¹² ततः स
जनो द्वितीयप्रकोष्ठीयम् अकं शस्तं कोष्कं दर्शयिष्यति तत्र भोजनमासादयत।¹³ ततस्तौ गत्वा तद्वाक्यानुसारेण सर्वं दृष्ट्वा तत्र निस्तारोत्सवीयं भोजन-
मासादयामासतुः।¹⁴ अथ काल उपस्थिते यीशु द्वादशभिः प्रेरितैः सल्ल भोक्तुमुपविश्य कथितवान् 15 मम दुःखभोगात् पूर्वं युभाभिः सल्ल निस्तारोत्सव-
स्यैतस्य भोजनं भोक्तुं मयातिवाञ्छा कृता।¹⁶ युष्मान् वदामि, यावत्कालम् एश्वरराज्ये भोजनं न करिष्ये तावत्कालम् एहं न भोक्ष्ये।¹⁷ तदा स पानपा-
त्रमादाय एश्वरस्य गुणान् कीर्तयित्वा तेभ्यो दत्त्वावदत्, एहं गृह्णीत यूयं विभज्य पिवत।¹⁸ युष्मान् वदामि यावत्कालम् एश्वरराज्यत्वस्य संस्थापनं न
भवति तावद् द्राक्षावलसं न पास्यामि।¹⁹ ततः पूयं गृह्णीत्वा एश्वरगुणान् कीर्तयित्वा लङ्कता तेभ्यो दत्त्वावदत्, युष्मदर्थं समर्पितं यन्मम वपुस्तद्विदं,
अेतत् कर्म मम स्मरणार्थं कुरुध्वं।²⁰ अथ भोजनान्ते तादृशं पात्रं गृह्णीत्वावदत्, युष्मत्कृते पातितं यन्मम रक्तं तेन निर्णीतनवनियमत्रुपं पानपात्रमिदं।
21 पश्यत यो मां परकरेषु समर्पयिष्यति स मया सल्ल भोजनासन उपविशति।²² यथा निरूपितमास्ते तदनुसारेण मनुष्यपुत्रस्य गति र्भविष्यति किन्तु
यस्तं परकरेषु समर्पयिष्यति तस्य सन्तापो भविष्यति।²³ तदा तेषां को जन अेतत् कर्म करिष्यति तत् ते परस्परं प्रष्टुमारेभिरे।²⁴ अपरं तेषां को जनः
श्रेष्ठत्वेन गणयिष्यते, अत्रार्थं तेषां विवाहोभवत्।²⁵ अस्मात् कारणात् सोवदत्, अन्यदेशीयानां राजानः प्रजानामुपरि प्रभुत्वं कुर्वन्ति दारुणशासनं कृ-
त्वापि ते भूपतित्वेन विख्याता भवन्ति य।²⁶ किन्तु युष्माकं तथा न भविष्यति, यो युष्माकं श्रेष्ठो भविष्यति स कनिष्ठवद् भवतु, यश्च मुष्यो भविष्यति
स सेवकवद्भवतु।²⁷ भोजनोपविष्टपरियारकयोः कः श्रेष्ठः? यो भोजनायोपविशति स किं श्रेष्ठो न भवति? किन्तु युष्माकं मध्येऽहं परियारकवदस्मि।
28 अपरञ्च युयं मम परीक्षाकाले प्रथममारभ्य मया सल्ल स्थिता 29 अेतत्कारणात् पित्रा यथा मदर्थं राज्यमेकं निरूपितं तथाऽमपि युष्मदर्थं राज्यं निरूपया-
मि।³⁰ तस्मान् मम राज्ये भोजनासने य भोजनपाने करिष्यध्वं सिंहासनेषूपविश्य येसायेलीयानां द्वादशवंशानां विचारं करिष्यध्वे।³¹ अपरं प्रभुरुवाय,
हे शिमोन पश्य तिततना धान्यानीव युष्मान् शैतान् यालयितुम् अैच्छतुः, 32 किन्तु तव विश्वासस्य लोपो यथा न भवति अेतत् त्वदर्थं प्रार्थितं मया, त्वन्म-
नसि परिवर्तिते य त्वात्प्राणां मनांसि स्थिरीकुरु।³³ तदा सोवदत्, हे प्रभोऽहं त्वया साद्धं कारां मृतिञ्च यातुं मञ्जिजतोस्मि।³⁴ ततः स उवाच, हे पितर त्वां
वदामि, अद्य कुक्कुटस्वात् पूर्वं त्वं मत्परिययं वास्त्रयम् अपहोष्यसे।³⁵ अपरं स पप्रच्छ, यदा मुद्रासम्पुटे षाद्यपात्रं पादुकाञ्च विना युष्मान् प्राडिषत् तदा
युष्माकं कस्यापि न्यूनतासीत्? ते प्रोयुः कस्यापि न।³⁶ तदा सोवदत् किन्त्विदानीं मुद्रासम्पुटे षाद्यपात्रं वा यस्यास्ति तेन तद्गृहीतव्यं, यस्य य कृपाणोो
नास्ति तेन स्ववस्त्रं विक्रीय स क्रेतव्यः।³⁷ यतो युष्मानहं वदामि, अपराधिजनैः साद्धं गणितः स भविष्यति। एहं यच्छास्त्रीयं वयनं लिपितमस्ति तन्म-
यि क्लिष्यति यतो मम सम्बन्धीयं सर्वं सेत्स्यति।³⁸ तदा ते प्रोयुः प्रभो पश्य एमौ कृपाणौ। ततः सोवदत् अेतौ यथेष्टौ।³⁹ अथ स तस्माद्गृह्णीत्वा
स्वायारानुसारेण जैतुननामाद्रिं जगाम शिष्याश्च तत्पश्चाद् ययुः।⁴⁰ तत्रोपस्थाय स तानुवाच, यथा परीक्षायां न पतथ तदर्थं प्रार्थयध्वं।⁴¹ पश्चात् स
तस्माद् अकशरक्षेपाद् बलिं गत्वा जगानुनी पातयित्वा अेतत् प्रार्थयाञ्चक्रे, 42 हे पित र्यदि भवान् सम्मन्यते तर्हि कंसमेनं ममान्तिकाद् दूर्य किन्तु मदिच्छानु-
रुपं न त्वदिच्छानुरुपं भवतु।⁴³ तदा तस्मै शक्तिं दानुं स्वर्गीयदूतो दर्शनं ददौ।⁴⁴ पश्चात् सोत्यन्तं यातनया व्याकुलो भूत्वा पुनर्दृष्टं प्रार्थयाञ्चक्रे, तस्माद् बृ-
हच्छोषितबिन्दव एव तस्य स्वेदबिन्दवः पृथिव्यां पतितुमारेभिरे।⁴⁵ अथ प्रार्थनात् उत्थाय शिष्याणां समीपमेत्य तान् मनोदुःखिनो निद्रितान् दृष्ट्वाव-
दत् 46 कुतो निद्राथ? परीक्षायाम् अपतनार्थं प्रर्थयध्वं।⁴⁷ अेतत्कथायाः कथनकाले द्वादशशिष्याणां मध्ये गणितो यिद्धानामा जनतासडितस्तेषाम् अत्रे
यलित्वा यीशोश्चुम्बनार्थं तदन्तिकम् आययौ।⁴⁸ तदा यीशुरुवाच, हे यिद्धा किं युष्मनेन मनुष्यपुत्रं परकरेषु समर्पयसि? 49 तदा यद्यद् घटिष्यते तदनुमाय
सङ्गिभिरुक्तं, हे प्रभो वयं किं भङ्गेन घातयिष्यामः? 50 तत अकः करवालेनाहृत्य प्रधानयाजकस्य दासस्य दक्षिणं कर्णं यिच्छेद।⁵¹ अधूना निवर्तस्व एत्यु-
क्त्वा यीशुस्तस्य श्रुतिं स्पृष्ट्वा स्वस्यं यकार।⁵² पश्चाद् यीशुः समीपस्थान् प्रधानयाजकान् मन्दिरस्य सेनापतीन् प्राथीनांश्च जगाद्, यूयं कृपाणां यष्टी-
श्च गृहीत्वा मां किं योरं धर्तुमायाताः? 53 यदाहं युष्माभिः सल्ल प्रतिदिनं मन्दिरेऽतिष्ठं तदा मां धर्तुं न प्रवृत्ताः, किन्त्विदानीं युष्माकं समयोन्धकारस्य याधि-
पत्यमस्ति।⁵⁴ अथ ते तं घृत्वा मडायाजकस्य निवेशनं निन्युः। ततः पितरो दूरे दूरे पश्चादित्वा 55 बृहत्कोष्ठस्य मध्ये यत्राग्निं ज्वालयित्वा लोकाः समेत्यो-
पविष्टास्तत्र तैः साद्धं उपविवेश।⁵⁶ अथ वह्निसन्निधौ समुपवेशकाले कायिदासी मनो निविश्य तं निरीक्ष्यावदत् पुमानयं तस्य सङ्केऽस्थात्।⁵⁷ किन्तु स
तद् अपहृत्यावादीत् हे नारि तमहं न परिचिनोमि।⁵⁸ क्षणान्तरेऽन्यज्जन्तं दृष्ट्वाब्रवीत् त्वमपि तेषां निकरस्यैकज्जन्सि। पितरः प्रत्युवाच हे नर नाहम-
स्मि।⁵⁹ ततः साद्धं दृष्ट्वात् परं पुनरन्यो जनो निश्चित्य बलाभे, अेष तस्य सङ्गीति सत्यं यतोयं गालीलीयो लोकः।⁶⁰ तदा पितर उवाच हे नर त्वं यद्
वदमि तदहं बोद्धुं न शक्नोमि, एति वाक्ये कथितमात्रे कुक्कुटो रुराव।⁶¹ तदा प्रभुणा व्याधुत्य पितरे निरीक्षिते कुक्कुटस्वात् पूर्वं मां त्रिरपहोष्यसे एति
पूर्वोक्तं तस्य वाक्यं पितरः स्मृत्वा 62 बहिर्गत्वा मडापेदेन यकन्दे।⁶³ तदा यै यीशुर्धृत्स्ते तमुपहस्य प्रहर्तुमारेभिरे।⁶⁴ वस्त्रेण तस्य दृशौ बद्ध्वा कपोले
यपेटाघातं कृत्वा पप्रच्छुः, कस्ते कपोले यपेटाघातं कृतवान्? गणयित्वा तद् वद।⁶⁵ तदन्यत् तद्विरुद्धं बहूनिन्दावाक्यं वक्तुमारेभिरे।⁶⁶ अथ प्रभाते सति
लोकप्राञ्चः प्रधानयाजका अध्यायकाश्च सभां कृत्वा मध्येसभं यीशुमानीय पप्रच्छुः, त्वम् अभिषिक्तोसि न वास्मान् वद।⁶⁷ स प्रत्युवाच, मया तस्मिन्नु-
क्तेऽपि यूयं न विश्वसिष्यथ।⁶⁸ कस्मिंश्चिद्वाक्ये युष्मान् पृष्टेऽपि मां न तद्दुत्तरं वक्ष्यथ न मां त्यक्ष्यथ य।⁶⁹ किन्त्वितः परं मनुजसुतः सर्वशक्तिमतं एश्व-
रस्य दक्षिणे पार्श्वे समुपवेश्यति।⁷⁰ ततस्ते पप्रच्छुः, तर्हि त्वमीश्वरस्य पुत्रः? स कथयामास, यूयं यथार्थं वदथ स अेवाहं।⁷¹ तदा ते सर्वे कथयामासुः,
तर्हि साक्ष्येऽस्मिन् अस्माकं किं प्रयोजनं? अस्य स्वमुभादेव साक्ष्यं प्राप्तम्।

23 ततः सभास्थाः सर्वलोक उत्थाय तं पीलातसम्मुपं नीत्वाप्रोध वक्तुमारेभिरे, 2 स्वमभिषिक्तं राजानं वदन्तं कैमरराज्याय करदानं निषेधन्तं रा-
ज्यविपर्ययं कर्तुं प्रवर्तमानम् अेन प्राप्ता वयं।³ तदा पीलातस्तं पृष्टवान् त्वं किं यिद्धीयानां राजा? स प्रत्युवाच त्वं सत्यमुक्तवान्।⁴ तदा पी-
लातः प्रधानयाजकादिलोकान् जगाद्, अहमेतस्य कमप्यपराधं नाप्तवान्।⁵ ततस्ते पुनः साहमिनो भूत्वावदन्, अेष गालील अेतत्स्थानपर्यन्ते सर्वस्मिन्
यिद्धादेशे सर्वाल्लोकानुपदिश्य कुप्रवृत्तिं ग्राहीतवान्।⁶ तदा पीलातो गालीलप्रदेशस्य नाम श्रुत्वा पप्रच्छ, किमयं गालीलीयो लोकः? 7 ततः स गालीलप्रदे-
शीयडेरुद्राजस्य तदा स्थितेस्तस्य समीपे यीशुं प्रेषयामास।⁸ तदा डेरुद् यीशुं विवोक्य सन्तुतोष, यतः स तस्य बहुवृत्तान्तश्रवणात् तस्य किञ्चिद-
श्रीयडेरुद्राजस्य तदा स्थितेस्तस्य समीपे यीशुं प्रेषयामास।

શ્ચાર્યકર્મ પશ્યતિ ઇત્યાશાં કૃત્વા બહુકાલમારભ્ય તં દ્રષ્ટું પ્રયાસં કૃતવાન્ | 9 તસ્માત્ તં બહુકથા: પપ્રચ્છ કિન્તુ સ તસ્ય કસ્યાપિ વાક્યસ્ય પ્રત્યુત્તરે નો-
વાય | 10 અથ પ્રધાનયાજકા અધ્યાપકાશ્ચ પ્રોત્તિષ્ઠન્ત: સાહસેન તમપવદિતું પ્રારંભિરે | 11 હેરોદ્ તસ્ય સેનાગણાશ્ચ તમવજ્ઞાય ઉપહાસત્વેન રાજવસ્ત્રં પરિ-
ધાપ્ય પુન: પીલાતં પ્રતિ તં પ્રાહિણોત્ | 12 પૂર્વ્વ હેરોદ્ પીલાતયો: પરસ્પરં વૈરભાવ આસીત્ કિન્તુ તદ્દિને દ્વયો મેલનં જાતમ્ | 13 પશ્ચાત્ પીલાત: પ્રધાનયાજ-
કાન્ શાસકાન્ લોકાંશ્ચ યુગપદાહૂય બભાષે, 14 રાજ્યવિપર્યયકારકોયમ્ ઇત્યુક્ત્વા મનુષ્યમેનં મમ નિકટમાનેષ્ઠ કિન્તુ પશ્યત યુષ્માકં સમક્ષમ્ અસ્ય વિચારે
કૃત્વાપિ પ્રોકતાપવાદાનુરૂપેણાસ્ય કોપ્યપરાધ: સપ્રમાણો ન જાત: 15 યુચ્ચ હેરોદ: સન્નિધૌ પ્રેષિતા મયા તત્રાસ્ય કોપ્યપરાધસ્તેનાપિ ન પ્રાપ્ત: | પશ્યતાનેન
વધહેતુકં કિમપિ નાપરાહ્ | 16 તસ્માદેનં તાડયિત્વા વિહાસ્યામિ | 17 તત્રોત્સવે તેષામેકો મોચયિતવ્ય: | 18 ઇતિ હેતોસ્તે પ્રોચ્યૈરેકદા પ્રોયુ: એનં દૂરીકૃત્ય
બરબ્બાનામાનં મોચય | 19 સ બરબ્બા નગર ઉપપ્લવવધાપરાધાભ્યાં કારાયાં બદ્ધ આસીત્ | 20 કિન્તુ પીલાતો યીશુ મોચયિતું વાગ્છન્ પુનસ્તાનુવાય |
21 તથાપ્યેનં ક્રુશે વ્યધ ક્રુશે વ્યધેતિ વદન્તસ્તે રુરુવુ: | 22 તત: સ તૃતીયવારં જગાદ કુત: સ કિં કર્મ કૃતવાન્? નાહમસ્ય કમપિ વધાપરાધં પ્રાપ્ત: કેવલં તા-
ડયિત્વામું ત્યજામિ | 23 તથાપિ તે પુનરેનં ક્રુશે વ્યધ ઇત્યુક્ત્વા પ્રોચ્યૈર્દેહે પ્રાર્થયાન્નકિરે; 24 તત: પ્રધાનયાજકાદીનાં કલરવે પ્રબલે સતિ તેષાં પ્રાર્થનારૂપં કર્તુ
પીલાત આદિદેશ | 25 રાજદ્રોહવધયોરપરાધેન કારાસ્થં યં જનં તે યચાચિરે તં મોચયિત્વા યીશુ તેષામિચ્છાયાં સમાર્પયત્ | 26 અથ તે યીશુ ગૃહીત્વા યાન્તિ,
એતર્હિ ગ્રામાદાગતં શિમોનનામાનં કુરીણીયં જનં ધૃત્વા યીશો: પશ્ચાન્નેતુ તસ્ય સ્કન્ધે કુશમર્પયામાસુ: | 27 તતો લોકારણ્યમધ્યે બહુસ્ત્રિયો રુદત્યો વિલપ-
ન્ત્યશ્ચ યીશો: પશ્ચાદ્ યયુ: | 28 કિન્તુ સ વ્યાઘુટ્ય તા ઉવાય, હે યિરૂશાલમો નાર્યો યુયં મદર્થં ન રુદિત્વા સ્વાર્થં સ્વાપત્યાર્થાન્ન રુદિતિ; 29 પશ્યત ય: કદાપિ
ગર્ભવત્યો નાભવન્ સ્તન્યન્ન નાપાયયન્ તાદૃશી વર્નધ્યા યદા ધન્યા વક્ષ્યન્તિ સ કાલ આચાતિ | 30 તદા હે શૈલા અસ્માકમુપરિ પતત, હે ઉપશૈલા અસ્માના-
ચ્છાદયત કથામીદૃશીં લોકા વક્ષ્યન્તિ | 31 યત: સતેજસિ શાપિનિ ચેદેતદ્ ઘટતે તર્હિ શુષ્કશાપિનિ કિં ન ઘટિષ્યતે? 32 તદા તે હન્તું દ્વાવપરાધિનો તેન સાહ્લ
નિન્યુ: | 33 અપરે શિર:કપાલનામકસ્થાનં પ્રાપ્ય તં ક્રુશે વિવિધુ: તદ્વયોરપરાધિનોરેકં તસ્ય દક્ષિણો તદન્યં વામે ક્રુશે વિવિધુ: | 34 તદા યીશુરકથયત્ હે પિ-
તરેતાન્ ક્ષમસ્વ યત એતે યત્ કર્મ કુર્વન્તિ તન્ ન વિદુ:; પશ્ચાતે ગુટિકાપાતં કૃત્વા તસ્ય વસ્ત્રાણિ વિભજ્ય જગહુ: | 35 તત્ર લોકસંઘસ્તિષ્ઠન્ દદર્શ: તે તેષાં
શાસકાશ્ચ તમુપહસ્ય જગહુ: એષ ઇતરાન્ રક્ષિતવાન્ યદીશ્વરેણાભિરુચિતો ડભિષિક્તસ્ત્રાતા ભવતિ તર્હિ સ્વમધુના રક્ષતુ | 36 તદન્ય: સેનાગણા એત્ય
તસ્મૈ અબ્ધરસં દત્વા પરિહસ્ય પ્રોવાય, 37 ચેત્વં ચિહ્નુદીયાનાં રાજાસિ તર્હિ સ્વં રક્ષ | 38 ચિહ્નુદીયાનાં રાજેતિ વાક્યં યૂનાનીયરોમીયેબ્રીયાક્ષરૈ લિખિતં
તસ્ચિરસ ઊર્ધ્વેડસ્થાપ્યત | 39 તદોભયપાર્શ્વયો વિહ્લૌ યાવપરાધિનો તયોરેકસ્તં વિનિન્ધ બભાષે, ચેત્વમ્ અભિષિક્તોસિ તર્હિ સ્વમાવાન્ન રક્ષ | 40 કિન્ત્વ-
ન્યસ્તં તર્જયિત્વાવદત્, ઈશ્વરાત્તવ કિન્નિદપિ ભયં નાસ્તિ કિં? ત્વમપિ સમાનદણ્ડોસિ, 41 યોગ્યપાત્રે આવાં સ્વસ્વકર્મણાં સમુચિતફલં પ્રાપ્નુવ: કિન્ત્વનેન
કિમપિ નાપરાહ્ | 42 અથ સ યીશુ જગાદ હે પ્રભે ભવાન્ સ્વરાજ્યપ્રવેશકાલે માં સ્મરતુ | 43 તદા યીશુ: કથિતવાન્ ત્વાં યથાર્થં વદામિ ત્વમદૈવ મયા સાહ્લ
પરલોકસ્ય સુખસ્થાનં પ્રાપ્સ્યસિ | 44 અપરન્ન દ્વિતીયયામાત્ તૃતીયયામપર્યન્તં રવેસ્તેજસોન્તર્હિત્વાત્ સર્વ્વદેશોડન્ધકારેણાવૃતો 45 મન્દિરસ્ય યવનિકા ય
છિદામાના દ્વિધા બભૂવ | 46 તતો યીશુરુચ્યૈરુવાય, હે પિત મમાત્માનં તવ કરે સમર્પયે, ઇત્યુક્ત્વા સ પ્રાણાન્ જહૌ | 47 તદૈતા ઘટના દૃષ્ટવા શતસેનાપતિરી-
શ્વરં ધન્યમુક્ત્વા કથિતવાન્ અયં નિતાન્તં સાધુમનુષ્ય આસીત્ | 48 અથ યાવન્તો લોકા દ્રષ્ટુમ્ આગતાસ્તે તા ઘટના દૃષ્ટવા વક્ષ:સુ કરાઘાતં કૃત્વા વ્યાચુટ્ય
ગતા: | 49 યીશો જ્ઞાતયો યા યા યોષિતશ્ચ ગાલીલસ્તેન સાહ્લમાયાતાસ્તા અપિ દૂરે સ્થિત્વા તત્ સર્વ્વ દદૃશુ: | 50 તદા ચિહ્નુદીયાનાં મન્ત્રણાં ક્રિયાન્નાસમ્મન્ય-
માન ઈશ્વરસ્ય રાજત્વમ્ અપેક્ષમાણો 51 ચિહ્નુદિદેશીયો ડરિમથીયનગરીયો યૂષ્ફનામા મન્ત્રી ભદ્રો ધાર્મિકશ્ચ પુમાન્ 52 પીલાતાન્તિકં ગત્વા યીશો દેહં યચા-
યે | 53 પશ્ચાદ્ વપુરવરોદા વાસસા સંવેષ્ટ્ય યત્ર કોપિ માનુષો નાસ્થાપ્યત તસ્મિન્ શૈલે સ્વાતે શ્મશાને તદસ્થાપયત્ | 54 તદિનમાયોજનીયં દિનં વિશ્રામવાર-
શ્ચ સમીપ: | 55 અપરં યીશુના સાહ્લ ગાલીલ આગતા યોષિત: પશ્ચાદિત્વા શ્મશાને તત્ર યથા વપુ: સ્થાપિતં તસ્ય દૃષ્ટવા 56 વ્યાઘુટ્ય સુગન્ધિદ્રવ્યતૈલાનિ કૃ-
ત્વા વિધિવદ્ વિશ્રામવારે વિશ્રામં ચક્રુ: |

24

અથ સપ્તાહપ્રથમદિનેડતિપ્રત્યૂષે તા યોષિત: સમ્પાદિતં સુગન્ધિદ્રવ્યં ગૃહીત્વા તદન્યાભિ: ક્રિયતીભિ: સ્ત્રીભિ: સહ શ્મશાનં યયુ: | 2 કિન્તુ શ્મશાન-
દ્વારાત્ પાષાણમપસારિતં દૃષ્ટવા 3 તા: પ્રવિશ્ય પ્રભો દેહમપ્રાપ્ય 4 વ્યાકુલા ભવન્તિ એતર્હિ તેજોમયવસ્ત્રાન્વિતૌ દ્વૌ પુરુષૌ તાસાં સમીપે સમુપ-
સ્થિતૌ 5 તસ્માત્તા: શઙ્કાયુક્તા ભૂમાવધોમુખ્યસ્થસ્થુ: | તદા તૌ તા ઊચતુ મૃતાનાં મધ્યે જીવન્તં કુતો મૃગયથ? 6 સોત્ર નાસ્તિ સ ઉદસ્થાત્ | 7 પાપિનાં કરેષુ
સમર્પિતેન ક્રુશે હતેન ય મનુષ્યપુત્રેણ તૃતીયદિવસે શ્મશાનાદુત્થાતવ્યમ્ ઇતિ કથાં સ ગલીલિ તિષ્ઠન્ યુષ્મભ્યં કથિતવાન્ તાં સ્મરત | 8 તદા તસ્ય સા કથા
તાસાં મન:સુ જાતા | 9 અનન્તરં શ્મશાનાદ્ ગત્વા તા એકાદશશિષ્યાદિભ્ય: સર્વ્વભ્યસ્તાં વાર્તાં કથયામાસુ: | 10 મગ્દલીનીમરિયમ્, યોહના, યાકૂબો માતા
મરિયમ્ તદન્યા: સક્લિન્યો યોષિતશ્ચ પ્રેરિતેભ્ય એતા: સર્વા વાર્તા: કથયામાસુ: | 11 કિન્તુ તાસાં કથામ્ અનર્થકાપ્યાનમાત્રં બુદ્ધવા કોપિ ન પ્રત્યૈત્ | 12 તદા
પિતર ઉત્થાય શ્મશાનાન્તિકં દધાવ, તત્ર ય પ્રહ્લો ભૂત્વા પાર્શ્વેકસ્થાપિતં કેવલં વસ્ત્રં દદર્શ: તસ્માદાશ્ચર્ય મન્યમાનો યદઘટત તન્મનસિ વિચારયન્ પ્રતસ્થે |
13 તસ્મિન્નેવ દિને દ્વૌ શિષ્યૌ યિરૂશાલમશ્વતુષ્કોશાન્તરિતમ્ ઇમ્માયુગ્રામં ગચ્છન્તૌ 14 તાસાં ઘટનાનાં કથામકથયતાં 15 તયોરાલાપવિચારયો: કાલે યીશુરાગત્ય
તાભ્યાં સહ જગામ 16 કિન્તુ યથા તૌ તં ન પરિચિનુતસ્તદર્થં તયો દૃષ્ટિ: સંરુદ્ધા | 17 સ તૌ પૂષ્ટવાન્ યુવાં વિષણ્ણૌ કિં વિચારયન્તૌ ગચ્છથ: ? 18 તતસ્તયો:
ક્લિયપાનામા પ્રત્યુવાય યિરૂશાલમપુરેડધુના યાન્યઘટન્ત ત્વં કેવલવિદેશી કિં તદ્દુત્તાન્તં ન જાનાસિ? 19 સ પપ્રચ્છ કા ઘટના: ? તદા તૌ વક્તુમારેભાતે યીશુ-
નામા યો નાસરતીયો ભવિષ્યદ્વાદી ઈશ્વરસ્ય માનુષાણાન્ન સાક્ષાત્ વાક્યે કર્મણિ ય શક્તિમાનાસીત 20 તમ્ અસ્માકં પ્રધાનયાજકા વિચારકાશ્ચ કેનાપિ પ્ર-
કારેણ ક્રુશે વિદ્ધવા તસ્ય પ્રાણાનનાશયન્ તદીયા ઘટના:; 21 કિન્તુ ય ઇસ્રાયેલીયલોકાન્ ઉદ્ધારયિષ્યતિ સ એવાયમ્ ઇત્યાશાસ્માભિ: કૃતા | તદથા તથાસ્તુ
તસ્યા ઘટનાયા અદા દિનત્રયં ગતં | 22 અધિકન્ત્વસ્માકં સક્લિનીનાં ક્રિયત્સ્ત્રીણાં મુખેભ્યોડસમ્ભવવાક્યમિદં શ્રુતં; 23 તા: પ્રત્યૂષે શ્મશાનં ગત્વા તત્ર તસ્ય દે-
હમ્ અપ્રાપ્ય વ્યાઘુટ્યેત્વા પ્રોકતવત્ય: સ્વર્ગાસદ્ગૌ દૃષ્ટાવસ્માભિસ્તૌ યાવાદિષ્ટાં સ જીવિતવાન્ | 24 તતોસ્માકં કૈશ્ચિત્ શ્મશાનમગમ્યત તેડપિ સ્ત્રીણાં વા-
ક્યાનુરૂપં દૃષ્ટવન્ત: કિન્તુ તં નાપશ્યન્ | 25 તદા સ તાવુવાય, હે અબોઘૌ હે ભવિષ્યદ્વાદિભિરુક્તવાક્યં પ્રત્યેતું વિલખ્બમાનો; 26 એતત્સર્વ્વદુ:ખં ભુક્ત્વા સ્વ-
ભૂતિપ્રાપ્તિ: કિં પ્રીષ્ટસ્ય ન ન્યાચ્યા? 27 તત: સ મૂસાગ્રન્થમારભ્ય સર્વ્વભવિષ્યદ્વાદિનાં સર્વ્વશાસ્ત્રે સ્વસ્મિન્ લિખિતાપ્યાનાભિપ્રાયં બોધયામાસ | 28 અથ
ગમ્યગ્રામાભ્યર્ણ પ્રાપ્ય તેનાગ્રે ગમનલક્ષણે દર્શિતે 29 તૌ સાધયિત્વાવદતાં સહાવાભ્યાં તિષ્ઠ દિને ગતે સતિ રાત્રિરભૂત્; તત: સ તાભ્યાં સાહ્લ સ્થાતું ગૃહં
યયૌ | 30 પશ્ચાદ્ગોજનોપવેશકાલે સ પૂર્વં ગૃહીત્વા ઈશ્વરગુણાન્ જગાદ તન્ન ભંકત્વા તાભ્યાં દદૌ | 31 તદા તયો દૃષ્ટૌ પ્રસન્નાયાં તં પ્રત્યભિજ્ઞાતુ: કિન્તુ સ તયો:
સાક્ષાદન્તર્દેધે | 32 તતસ્તૌ મિથોભિઘાતુમ્ આરબ્ધવન્તૌ ગમનકાલે યદા કથામકથયત્ શાસ્ત્રાર્થબોધયત્ તદાવયો બુદ્ધિ: કિં ન પ્રાજ્વલત? 33 તૌ તત્ક્ષણા-
દુત્થાય યિરૂશાલમપુરં પ્રત્યાયયતુ: તસ્થાને શિષ્યાણામ્ એકાદશાનાં સક્લિનાન્ન દર્શનં જાતં | 34 તે પ્રોયુ: પ્રભુરુદતિષ્ઠદ્ ઇતિ સત્યં શિમોને દર્શનમદાર્ય |
35 તત: પથ: સર્વ્વઘટનાયા: પૂપભક્ષનેન તત્પરિચયસ્ય ય સર્વ્વવૃત્તાન્તં તૌ વક્તુમારેભાતે | 36 ઇત્યં તે પરસ્પરં વદન્તિ તત્કાલે યીશુ: સ્વયં તેષાં મધ્ય પ્રોત્યય
યુષ્માકં કલ્યાણં ભૂયાદ્ ઇત્યુવાય, 37 કિન્તુ ભૂતં પશ્યામ ઇત્યનુમાય તે સમુદ્ધિવિજિરે ત્રેષુશ્ચ | 38 સ ઉવાય, કુતો દુ:ખિતા ભવથ? યુષ્માકં મન:સુ સન્દેહ
ઉદેતિ ય કુત: ? 39 એષોહં, મમ કરૌ પશ્યત વરં સ્પૃષ્ટવા પશ્યત, મમ યાદૃશાનિ પશ્યથ તાદૃશાનિ ભૂતસ્ય માંસાસ્થીનિ ન સન્તિ | 40 ઇત્યુક્ત્વા સ હસ્તપા-
દાન્ દર્શયામાસ | 41 તેડસમ્ભવં જ્ઞાત્વા સાનન્દા ન પ્રત્યયન્ | તત: સ તાન્ પપ્રચ્છ, અત્ર યુષ્માકં સમીપે ખાદં કિન્નિદસ્તિ? 42 તતસ્તે ક્રિયદ્ગમમત્સ્યં મધુ ય
દદુ: 43 સ તદાદાય તેષાં સાક્ષાદ્ બુભુજે 44 કથયામાસ ય મૂસાવ્યવસ્થાયાં ભવિષ્યદ્વાદિનાં ગ્રન્થેષુ ગીતપુસ્તકે ય મયિ યાનિ સર્વાણિ વચનાનિ લિખિતાનિ
તદનુરૂપાણિ ઘટિષ્યન્તે યુષ્માભિ: સાહ્લ સ્થિત્વાહં યદેતદ્વાક્યમ્ અવદં તદિદાનીં પ્રત્યક્ષમભૂત્ | 45 અથ તેભ્ય: શાસ્ત્રબોધાધિકારે દત્વાવદત્, 46 પ્રીષ્ટેનેત્યં
મૃતિયાતના ભોક્તવ્યા તૃતીયદિને ય શ્મશાનાદુત્થાતવ્યન્નેતિ લિપિરસ્તિ; 47 તન્નામ્ના યિરૂશાલમમારભ્ય સર્વ્વદેશે મન:પરાવર્તનસ્ય પાપમોચનસ્ય ય સુસંવા-

दः प्रयारयितव्यः, ⁴⁸ अेषु सर्वेषु यूयं साक्षिणः। ⁴⁹ अपरञ्च पश्यत पित्रा यत् प्रतिज्ञातं तत् प्रेषयिष्यामि, अतमेव यावत्कालं यूयं स्वर्गीयां शक्तिं न प्राप्स्यथ तावत्कालं यिश्शालमनगरे तिष्ठत। ⁵⁰ अथ स तान् बैथनीयापर्यन्तं नीत्वा हस्तावुत्तौव्य आशिष वक्तुमारंभे ⁵¹ आशिषं वदन्नेव य तेभ्यः पृथग् भूत्वा स्वर्गायि नीतोऽभवत्। ⁵² तदा ते तं भजमाना मडानन्देन यिश्शालमं प्रत्याजग्मुः। ⁵³ ततो निरन्तरं मन्दिरे तिष्ठन्त ईश्वरस्य प्रशंसां धन्यवाद्भ्यः कर्त्तुम् आरंभिरे। इति।।

योहनलिपितः सुसंवाहः

1 आदौ वाह आसीत् स य वाह ईश्वरेण सार्धमासीत् स वाहः स्वयमीश्वर एव । 2 स आदावीश्वरेण सहासीत् । 3 तेन सर्व्व वस्तु ससृजे सर्व्वेषु सृष्टवस्तुषु किमपि वस्तु तेनासृष्टं नास्ति । 4 स ज्ञानस्याकारः, तस्य ज्ञानं मनुष्याणां ज्योतिः 5 तज्ज्योतिरन्धकारे प्रयकाशे किन्त्वन्धकारस्तत्र जग्राह । 6 योहन् नामक एको मनुज ईश्वरेण प्रेषयाञ्चके । 7 तद्द्वारा यथा सर्व्व विश्वसन्ति तदर्थं स तज्ज्योतिषि प्रमाणां दातुं साक्षिस्वप्नो भूत्वागमत्, 8 स स्वयं तज्ज्योतिर्न किन्तु तज्ज्योतिषि प्रमाणां दातुमागमत् । 9 जगत्यागत्य यः सर्व्वमनुजेषु दीप्तिं ददाति तदेव सत्यज्योतिः । 10 स यज्जगदसृष्टत् तन्मद्य एव स आसीत् किन्तु जगतो लोकास्तं नाजानन् । 11 निजाधिकारं स आगच्छत् किन्तु प्रजास्तं नागृह्णन् । 12 तथापि ये ये तमगृह्णन् अर्थात् तस्य नाम्नि व्यश्रसन् तेभ्य ईश्वरस्य पुत्रा भवितुम् अधिकारम् अददात् । 13 तेषां जनिः शोणितान्न शारीरिकाभिलाषान्न मानवानामिच्छातो न किन्त्वीश्वरादभवत् । 14 स वाहो मनुष्यरूपेणावतीर्थ्य सत्यतानुग्रहाभ्यां परिपूर्णः सन् सार्धम् अस्माभिर्न्यवसत् ततः पितुरद्वितीयपुत्रस्य योग्यो यो मडिमा तं मडिमानं तस्यापश्याम । 15 ततो योहनपि प्रचार्य्य साक्ष्यमिदं दत्तवान् यो मम पश्चाद् आगमिष्यति स मतो गुरुतरः, यतो मत्पूर्व्व स विद्यमान आसीत्; यदर्थम् अहं साक्ष्यमिदम् अहं स अेषः । 16 अपरञ्च तस्य पूर्णताया वयं सर्व्वे क्रमशः क्रमशोनुग्रहं प्राप्ताः । 17 मूसाद्वारा व्यवस्था दत्ता किन्त्वनुग्रहः सत्यत्तञ्च यीशुप्रीष्टद्वारा समुपातिष्ठतां । 18 कोपि मनुज ईश्वरं कदापि नापश्यत् किन्तु पितुः कोऽस्थोऽद्वितीयः पुत्रस्तं प्रकाशयत् । 19 त्वं कः? एति वाक्यं प्रेषुं यदा यिद्धीयलोका याजकान् लेविलोकांश्च यिज्ञासामो योहनः समीपे प्रेषयामासुः, 20 तदा स स्वीकृतवान् नापह्नतवान् नाहम् अभिषिक्तं इत्यङ्गीकृतवान् । 21 तदा तेऽपृच्छन् तर्हि को भवान्? किं ऐलियः? सोवदत; ततस्तेऽपृच्छन् तर्हि भवान् स भविष्यद्वाही? सोवदत नाहं सः । 22 तदा तेऽपृच्छन् तर्हि भवान् कः? वयं गत्वा प्रेरकान् त्वयि किं वक्ष्यामः? स्वस्मिन् किं वदसि? 23 तदा सोवदत् । परमेशस्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्व्वतः । एतीदं प्रान्तरे वाक्यं वदतः कस्यचिद्वयः । कथामिमां यस्मिन् यिशयियो भविष्यद्वाही लिपितवान् सोऽहम् । 24 ये प्रेषितास्ते किञ्चिलोकाः । 25 तदा तेऽपृच्छन् यदि नाभिषिक्तोऽसि ऐलियोसि न स भविष्यद्वाहपि नासि य, तर्हि लोकान् मज्जयसि कुतः? 26 ततो योहन् प्रत्यवोचत्, तोयेऽहं मज्जयामीति सत्यं किन्तु यं यूयं न जानीथ तादृश एको जनो युष्माकं मध्य उपतिष्ठति । 27 स मत्पश्चाद् आगतोपि मत्पूर्व्व वर्त्तमान आसीत् तस्य पादुकाबन्धनं मोचयितुमपि नाहं योग्योऽस्मि । 28 यदननधाः पारस्वभैथवारायां यस्मिन्स्थाने योहनमज्जयत् तस्मिन् स्थाने सर्व्वमेतद् अघटत । 29 परेऽहनि योहन् स्वनिक्तमागच्छन्तं यिशुं विलोक्य प्रावोचत् जगतः पापमोचकम् ईश्वरस्य मेघशावकं पश्यत । 30 यो मम पश्चादागमिष्यति स मतो गुरुतरः, यतो हेतोर्मत्पूर्व्व सोऽवर्त्तत यस्मिन्नहं कथामिमां कथितवान् स एवायं । 31 अपरं नाहमेनं प्रत्यभिज्ञातवान् किन्तु एसायेल्लोका अनेन यथा परिश्रितवन्ति तदभिप्रायेणाहं जले मज्जयितुमागच्छम् । 32 पुनश्च योहनपरमेकं प्रमाणां दत्त्वा कथितवान् विहायसः कपोतवद् अवतरन्तमात्मानम् अस्थोपर्य्यवतिष्ठन्तं य दृष्टवानहम् । 33 नाहमेनं प्रत्यभिज्ञातवान् एति सत्यं किन्तु यो जले मज्जयितुं मां प्रैरयत् स एवेमां कथामकथयत् यस्थोपर्य्यवतिष्ठन्तं य दृष्टवानहम् । 34 अवस्तन्निरिक्षायाम् ईश्वरस्य तनय एति प्रमाणां ददामि । 35 परेऽहनि योहन् द्वाभ्यां शिष्याभ्यां सार्द्धं तिष्ठन् 36 यिशुं गच्छन्तं विलोक्य गदितवान्, ईश्वरस्य मेघशावकं पश्यतं । 37 एमां कथां श्रुत्वा द्वौ शिष्यौ यीशोः पश्चाद् ईयतुः । 38 ततो यीशुः परावृत्य तौ पश्चाद् आगच्छन्तौ दृष्ट्वा पृष्टवान् युवां किं गवेशयथः? तावपृष्टतां हे रब्बि अर्थात् हे गुरो भवान् कुत्र तिष्ठति? 39 ततः सोवाहित् अत्य पश्यतं । ततो द्विवसस्य तृतीयप्रदस्य गतत्वात् तौ तद्दिनं तस्य सङ्गोऽस्थातां । 40 यौ द्वौ योहनो वाक्यं श्रुत्वा यिशोः पश्चाद् आगमतां तयोः शिमोन्पितरस्य भ्राता आन्द्रियः 41 स एत्वा प्रथमं निजसोदरं शिमोन् साक्षात्प्राप्य कथितवान् वयं प्रीष्टम् अर्थात् अभिषिक्तपुरुषं साक्षात्कृतवन्तः । 42 पश्चात् स तं यिशोः समीपम् आनयत् । तदा यीशुस्तं दृष्ट्वावदत् त्वं यूनसः पुत्रः शिमोन् किन्तु त्वन्नामधेयं कैङ्कः वा पितरः अर्थात् प्रस्तरो भविष्यति । 43 परेऽहनि यीशोः गालीलं गन्तुं निश्चितयेतसि सति किं लिपनामानं जन् साक्षात्प्राप्यावोचत् मम पश्चाद् आगच्छ । 44 वैत्सैदानाम्नि यस्मिन् ग्रामे पितरान्द्रिययोर्वासि आसीत् तस्मिन् ग्रामे तस्य किंलिपस्य वसतिरासीत् । 45 पश्चात् किंलिपो निथनेलं साक्षात्प्राप्यावदत् मूसा व्यवस्था ग्रन्थे भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु य यस्याभ्यां लिपितमास्ते तं यूषुः पुत्रं नासरतीयं यीशुं साक्षाद् अकार्भ वयं । 46 तदा निथनेल् कथितवान् नासरन्नगरात् किं कश्चिदुत्तम उत्पन्तुं शक्नोति? ततः किंलिपो ऽवोचत् अत्य पश्य । 47 अपरञ्च यीशुः स्वस्य समीपं तम् आगच्छन्तं दृष्ट्वा व्याहृतवान्, पश्यायं निष्कपटः सत्य एसायेल्लोकः । 48 ततः सोवदद्, भवान् मां कथं प्रत्यभिजानाति? यीशुरवादीत् किंलिपस्य आह्वानात् पूर्वं यदा त्वमुद्भरस्य तरोर्मूलेऽस्थास्तदा त्वामदर्शम् । 49 निथनेल् अयकथत्, हे गुरो भवान् नितान्तम् ईश्वरस्य पुत्रोऽसि, भवान् एसायेल्वंशस्य राजा । 50 ततो यीशुः व्याहृतत्, त्वामुद्भरस्य पादपस्य मूले दृष्टवानाहं ममैतस्माद्वाक्यात् किं त्वं व्यश्रसिः? अतस्मादप्याश्रयार्थाणि कार्याणि द्रक्ष्यसि । 51 अन्यस्यावादीद् युष्मानहं यथार्थं वदामि, एतः परं मोचितं मेघद्वारे तस्मान्मनुजसूनुना ईश्वरस्य दूतगणाम् अवरोहन्तमारोहन्तञ्च द्रक्ष्यथ ।

2 अनन्तरं तृतीयदिवसे गालील प्रदेशिये कान्नानाम्नि नगरे विवाह आसीत् तत्र य यीशोर्माता तिष्ठत् । 2 तस्मै विवाहाय यीशुस्तस्य शिष्याश्च निमन्त्रिता आसन् । 3 तदनन्तरं द्राक्षारसस्य न्यूनत्वाद् यीशोर्माता तमवदत् अतेषां द्राक्षारसो नास्ति । 4 तदा स तामवोचत् हे नारि मया सह तव किं कार्य्यं? मम समय एदानीं नोपतिष्ठति । 5 ततस्तस्य माता दासानवोयद् अयं यद् वदति तदेव कुरुत । 6 तस्मिन् स्थाने यिद्धीयानां श्रुतिवत्करणव्यवहारानुसारेणाढकैकजलधराणि पाषाणमयानि षड्वृत्तान्नाणिआसन् । 7 तदा यीशुस्तान् सर्व्वकलशान् जलैः पूरयितुं तानाज्ञापयत्, ततस्ते सर्व्वान् कुम्भानाकार्णं जलैः पर्य्यपूरयन् । 8 अथ तेभ्यः किञ्चिदुत्तार्थं भोज्याधिपातेःसमीपं नेतुं स तानादिशत्, ते तदनयन् । 9 अपरञ्च तज्जलं कथं द्राक्षारसोऽभवत् तज्जलवाहकादासा ज्ञातुं शक्ताः किन्तु तद्भोज्याधिपो ज्ञातुं नाशक्नोत् तदवलिह्य वरं सम्भोधावदत्, 10 लोकाः प्रथमं उत्तमद्राक्षारसं ददति तेषु यथेष्टं पितवस्तु तस्मा किञ्चिदुत्तमञ्च ददति किन्तु त्वमिदानीं यावत् उत्तमद्राक्षारसं स्थापयसि । 11 एत्वं यीशुर्गालीलप्रदेशे आश्रयार्थकार्भं प्रारम्भ निजमडिमानं प्राकाशयत् ततः शिष्यास्तस्मिन् व्यश्रसन् । 12 ततः परम् स निजमात्रुभ्रात्रुशिष्यैः सार्द्धं कङ्कर्नाडुमम् आगमत् किन्तु तत्र बहूनि आतिष्ठत् । 13 तदनन्तरं यिद्धीयानां निस्तारोत्सवे निकटमागते यीशु यिज्ञासाम् नगरम् आगच्छत् । 14 ततो मन्दिरस्य मध्ये गोमेषपारावतविक्रयिणो वाणिज्योपविष्टान् विलोक्य 15 रज्जुभिः कशां निर्माय सर्व्वगोमेषादिभिः सार्द्धं तान् मन्दिराद् दूरीकृतवान् । 16 वाणिज्यां मुद्रादि विकीर्य्य आसनानि न्युब्जुक्त्य पारावतविक्रयिणोऽकथयद् अस्मात् स्थानात् सर्वाण्येतानि नयत, मम पितुगृहं वाणिज्यगृहं मा कार्ष्ण । 17 तस्मात् तन्मन्दिरार्थं उद्योगो यस्तु स ग्रसतीव माम् । एमां शास्त्रीयलिपिं शिष्याःसमस्मरन् । 18 ततः परम् यिद्धीयलोका यीषिमवदन् तवमिदृशकर्म्मकरणात् किं चिह्नमस्मान् दर्शयसि? 19 ततो यीशुस्तानवोयद् युष्माभिरे

तस्मिन् मन्दिरे नाशिते दिनत्रयमध्येऽहं तद् उत्थापयिष्यामि।²⁰ तदा यिडूदिया व्याडार्थुः, अेतस्य मन्दिरेऽस्य निर्माणेन षट्यत्वारिंशद् वत्सरा गताः, त्वं किं दिनत्रयमध्ये तद् उत्थापयिष्यसि? ²¹ किन्तु स निज्जद्वेडुपमन्दिरे कथामिमां कथितवान्। ²² स यदेतादृशं गदितवान् तच्छिष्याः श्मशानात् तदीयोत्थाने सति स्मृत्वा धर्मग्रन्थे यीशुनोक्तकथायां य व्यश्वसिषुः। ²³ अनन्तरं निस्तारोत्सवस्य भोज्यसमये यिडूशालम् नगरे तत्कृताश्रय्यकर्मार्णि विवोक्त्य बडुभिस्तस्य नामनि विश्वसितं। ²⁴ किन्तु स तेषां करेषु स्वं न समर्पयत्, यतः स सर्वान्वैत्। ²⁵ स मानवेषु कस्यचित् प्रमाणं नापेक्षत यतो मनुजानां मध्ये यद्यदस्ति तत्तत् सोजानात्।

3 निकदिमनामा यिडूदीयानाम् अधिपतिः किडूशी क्षाणदायां ² यीशौरभ्यर्णम् आप्रज्य व्याडार्थित्, डे गुरो भवान् ईश्वराद् आगत्य अेक उपदेष्टा, अेतद् अस्माभिर्जायते; यतो भवता यान्याश्रय्यकर्मार्णि क्रियन्ते परमेश्वरस्य साडायं विना केनापि तत्तत्कर्मार्णि कर्तुं न शक्यन्ते। ³ तदा यीशुरत्तरं दत्तवान् तवाहं यथार्थतं व्याडारामि पुनर्जन्मनि न सति कोपि मानव ईश्वरस्य राज्यं द्रष्टुं न शक्नोति। ⁴ ततो निकदीमः प्रत्यवोयत् मनुजो वृद्धो भूत्वा कथं जनिष्यते? स किं पुनर्मातृजं प्रविश्य जनितुं शक्नोति? ⁵ यीशुरवादीद् यथार्थतरम् अहं कथयामि मनुजे तोयात्मभ्यां पुनर्न जाते स ईश्वरस्य राज्यं प्रवेष्टुं न शक्नोति। ⁶ मांसाद् यत् जायते तन् मांसमेव तथात्मनो यो जायते स आत्मैव। ⁷ युष्माभिः पुनर्जनिव्यं ममैतस्यां कथायाम् आश्रय्य मा मंस्थाः। ⁸ सदागतियां दिशमिच्छति तस्यामेव दिशि वाति, त्वं तस्य स्वं शृणोषि किन्तु स कुत आयाति कुत्र याति वा किमपि न जानासि तद्वाद् आत्मनः सकाशात् सर्वेषां मनुजानां जन्म भवति। ⁹ तदा निकदीमः पृष्टवान् अेतत् कथं भवितुं शक्नोति? ¹⁰ यीशुः प्रत्यक्तवान् त्वमिस्त्रायेलो गुरुभूत्वापि किमेतां कथां न वेत्सि? ¹¹ तुभ्यं यथार्थं कथयामि, वयं यद् विद्वस्तद् वयमः यंस्य पश्यामस्तस्यैव साक्ष्यं दध्मः किन्तु युष्माभिरस्माकं साक्षित्वं न गृह्यते। ¹² अेतस्य संसारस्य कथायां कथितायां यदि यूयं न विश्वसिथ तर्हि स्वर्गीयायां कथायां कथं विश्वसिष्यथ? ¹³ यः स्वर्गोऽस्ति यं यः स्वर्गाद् अवारोडत् तं मानवतनयं विना कोपि स्वर्गं नारोडत्। ¹⁴ अपरञ्च मूसा यथा प्रान्तरं सर्पं प्रोत्थापितवान् मनुष्यपुत्रोऽपि तथैवोत्थापितव्यः; ¹⁵ तस्माद् यः कश्चित् तस्मिन् विश्वसिष्यति सोऽविनाशः सन् अनन्तायुः प्राप्स्यति। ¹⁶ ईश्वर इत्थं जगददत्त यत् स्वमद्वितीयं तनयं प्राददात् ततो यः कश्चित् तस्मिन् विश्वसिष्यति सोऽविनाशः सन् अनन्तायुः प्राप्स्यति। ¹⁷ ईश्वरो जगतो लोकान् दददयितुं स्वपुत्रं न प्रेष्य तान् परित्रातुं प्रेषितवान्। ¹⁸ अतयेव यः कश्चित् तस्मिन् विश्वसिति स ददार्डो न भवति किन्तु यः कश्चित् तस्मिन् न विश्वसिति स एदानीमेव ददार्डो भवति, यतः स ईश्वरस्याद्वितीयपुत्रस्य नामनि प्रत्ययं न करोति। ¹⁹ जगतो मध्ये ज्योतिः प्राकाशत किन्तु मनुष्याणां कर्मणां दृष्टत्वात् ते ज्योतिषोपि तिमिरे प्रीयन्ते अेतदेव दददस्य कारणां भवति। ²⁰ यः कुकर्म करोति तस्यायारस्य दृष्टत्वात् स ज्योतिरुत्थित्वा तन्निर्गतं नायाति; ²¹ किन्तु यः सत्कर्म करोति तस्य सर्वाणि कर्मार्णीश्वरेण कृतानीति सथा प्रकाशते तदभिप्रायेण स ज्योतिषः सन्निधिम् आयाति। ²² ततः परम् यीशुः शिष्यैः साद् यिडूदीयदेशं गत्वा तत्र स्थित्वा मज्जयितुम् आरभत। ²³ तदा शालम् नगरस्य समीपस्थायिनि अैनन् ग्रामे बडुतरतोयस्थितेस्तत्र योहनं अमज्जयत् तथा य लोका आगत्य तेन मज्जिता अभवन्। ²⁴ तदा योहनं कारायां न बद्धः। ²⁵ अपरञ्च शायकर्मार्णि योहानः शिष्यैः सड यिडूदीयलोकानां विवादे जाते, ते योहनः सन्निधिं गत्वाकथयन्, ²⁶ डे गुरो यदननधाः पारे भवता साद् य आसीत् यस्मिन् भवान् साक्ष्यं प्रददात् पश्यतु सोपि मज्जयति सर्वे तस्य समीपं यान्ति य। ²⁷ तदा योहनं प्रत्यवोयद् ईश्वरेण न दत्ते कोपि मनुजः किमपि प्राप्नुं न शक्नोति। ²⁸ अहं अभिषिक्तो न भवामि किन्तु तद्रे प्रेषितोस्मि यामिमां कथां कथितवानाहं तत्र यूयं सर्वे साक्षिणः स्थ। ²⁹ यो जन्मः कन्यां लभते स अेव वरः किन्तु वरस्य सन्निधौ दददयमानं तस्य यन्मित्रं तेन वरस्य शब्दे श्रुतेऽतीवाह्लाद्यते ममापि तद्दद् आनन्दसिद्धिर्जाता। ³⁰ तेन कर्मशो वद्वित्वं किन्तु मया ह्मित्वं। ³¹ य उर्ध्वादागच्छत् स सर्वेषां मुष्यो यश्च संसाराद् उदपद्यत स सांसारिकः संसारीयां कथाञ्च कथयति यस्तु स्वर्गादागच्छत् स सर्वेषां मुष्यः। ³² स यदपश्यदृशोऽस्य तस्मिन्नेव साक्ष्यं ददाति तथापि प्रायशः कश्चित् तस्य साक्ष्यं न गृह्णाति; ³³ किन्तु यो गृह्णाति स ईश्वरस्य सत्यवाहित्वं मुद्राङ्कितं करोति। ³⁴ ईश्वरेण यः प्रेरितः सअेव ईश्वरीयकथां कथयति यत ईश्वर आत्मानं तस्मै अपरिमितम् अददात्। ³⁵ पिता पुत्रे स्नेहं कृत्वा तस्य हस्ते सर्वाणि समर्पितवान्। ³⁶ यः कश्चित् पुत्रे विश्वसिति स अेवानन्तम् परमायुः प्राप्नोति किन्तु यः कश्चित् पुत्रे न विश्वसिति स परमायुषो दर्शनं न प्राप्नोति किन्वीश्वरस्य कोपभाजनं भूत्वा तिष्ठति।

4 यीशुः स्वयं नामज्जयत् केवलं तस्य शिष्या अमज्जयत् किन्तु योहनोऽधिकशिष्यान् स करोति मज्जयति य, ² किडूशिन एमां वात्तमिशृण्वन् एति प्रभुरवगत्य ³ यिडूदीयदेशं विडाय पुनर्गालीलम् आगत्य। ⁴ ततः शोमिरोणप्रदेशस्य मधेन तेन गन्तव्ये सति ⁵ याडूब् निजपुत्राय यूषडं यां भूमिम् अददात् तत्समीपस्थायि शोमिरोणप्रदेशस्य सुभार् नाम्ना विष्यातस्य नगरस्य सन्निधावुपास्थात्। ⁶ तत्र याडूब्ः प्रडिरासीत्; तदा द्वितीययामवेलायां जातायां स मार्गे श्रमापन्नस्तस्य प्रडेः पार्श्वे उपाविशत्। ⁷ अेतर्हि काचित् शोमिरोणीया योषित् तोयोत्तोलनार्थम् तत्रागत् ⁸ तदा शिष्याः पाद्यद्रव्याणि केतुं नगरम् अगच्छन्। ⁹ यीशुः शोमिरोणीयां तां योषितम् व्याडार्थित् मह्यं किञ्चित् पानीयं पातुं देडि। किन्तु शोमिरोणीयैः साकं यिडूदीयलोका न व्यवाडरन् तस्माद्धेतोः साकथयत् शोमिरोणीया योषितदहं त्वं यिडूदीयोसि कथं मत्तः पानीयं पातुम् इच्छसि? ¹⁰ ततो यीशुरवदद् ईश्वरस्य यदानं तदीदृक् पानीयं पातुं मह्यं देडि य इत्थं त्वां यायते स वा क इति येदज्ञास्यथास्तर्हि तमयाधिष्यथाः स य तुभ्यममृतं तोयमदास्यत्। ¹¹ तदा सा सीमन्तिनी भाषितवति, डे मडेच्छ प्रडिर्गभीरो भवतो नीरोत्तोलनपात्रं नास्ती य तस्मात् तदमृतं कीलावं कुतः प्राप्स्यसि? ¹² योस्मभ्यम् एममन्धुं ददौ, यस्य य परिजना गोमेषादयश्च सर्वेऽस्य प्रडेः पानीयं पपुरेतादृशो योस्माकं पूर्वपुरुषो याडूब् तस्मादपि भवान् मडान् किं? ¹³ ततो यीशुरकथयद् एहं पानीयं सः पिवति स पुनस्तृषात्तो भविष्यति, ¹⁴ किन्तु मया दत्तं पानीयं यः पिवति स पुनः कदापि तृषात्तो न भविष्यति। मया दत्तम् एहं तोयं तस्यान्तः प्रस्रवणत्वं भूत्वा अनन्तायुर्भावत् सौष्यति। ¹⁵ तदा सा वनिताकथयत् डे मडेच्छ तर्हि मम पुनः पीपासा यथा न जायते तोयोत्तोलनाय यथात्रागमनं न भवति य तदर्थं मह्यं ततोयं देडि। ¹⁶ ततो यीशुरवददाडि तव पतिमाडूय स्थानेऽत्रागच्छ। ¹⁷ सा वामावदत् मम पतिर्नास्ति। यीशुरवदत् मम पतिर्नास्तीति वाक्यं भद्रमवोयः। ¹⁸ यतस्तव पत्र पतयोभवन् अधुना तु त्वया साद् यस्तिष्ठति स तव भर्ता न वाक्यमिदं सत्यमवादिः। ¹⁹ तदा सा मडिला गदितवति डे मडेच्छ भवान् अेको भविष्यद्वादीति बुद्धं मया। ²⁰ अस्माकं पितृलोका अेतस्मिन् शिलोय्येऽभजन्त, किन्तु भवद्विरुध्यते यिडूशालम् नगरे भजनयोग्यं स्थानमास्ते। ²¹ यीशुरवोयत् डे योषित् मम वाक्ये विश्वसिडि यदा यूयं केवलशैलेऽस्मिन् वा यिडूशालम् नगरे पितृभजनं न करिष्यध्वे काल अेतादृश आयाति। ²² यूयं यं भजध्वे तं न जानीथ, किन्तु वयं यं भजामडे तं जानीमडे, यतो यिडूदीयलोकानां मध्यात् परित्राणं जायते। ²³ किन्तु यदा सत्यभक्ता आत्मना सत्यरूपेण य पितृभजनं करिष्यन्ते समय अेतादृश आयाति, वरम् एदानीमपि विद्यते; यत अेतादृशो भक्तान् पिता येष्टे। ²⁴ ईश्वर आत्मा; ततस्तस्य ये भक्तास्तैः स आत्मना सत्यरूपेण य भजनीयः। ²⁵ तदा सा मडिलावादीत् श्रीष्टनाम्ना विष्यातोऽभिषिक्तः पुरुष आगमिष्यतीति जानामि स य सर्वाः कथा अस्मान् ज्ञापयिष्यति। ²⁶ ततो यीशुरवदत् त्वया साद् कथनं करोमि योऽहम् अहमेव स पुरुषः। ²⁷ अेतस्मिन् समये शिष्या आगत्य तथा स्त्रिया साद् तस्य कथोपकथने मडाश्रय्यम् अमन्यन्त तथापि भवान् किमिच्छति? यद्वा किमर्थम् अेतया साद् कथां कथयति? इति कोपि नापृच्छत्। ²⁸ ततः परं सा नारी कलशं स्थापयित्वा नगरमध्यं गत्वा लोकेभ्योऽकथायद् ²⁹ अहं यद्यत् कर्माकरं तत्सर्वं मह्यमकथयद् अेतादृशं मानवमेकम् आगत्य पश्यत रु किम् अभिषिक्तो न भवति? ³⁰ ततस्ते नगराद् बडिरागत्य तातस्य समीपम् आयन्। ³¹ अेतर्हि शिष्याः साधयित्वा तं व्याडार्थुः डे गुरो भवान् किञ्चिद् भुक्तां। ³² ततः सोवदद् युष्माभिर्यत्र ज्ञायते तादृशं लक्ष्यं ममास्ते। ³³ तदा शिष्याः परस्परं प्रष्टुम् आरभन्त, किमस्मै कोपि किमपि लक्ष्यमानीय दत्तवान्? ³⁴ यीशुरवोयत् मत्तरेकस्याभिमतानुरूपकराणं तस्यैव कर्मसिद्धिकाराणञ्च मम लक्ष्यं। ³⁵ मासयत्पुष्टये जाते शस्यकर्तनसमयो भविष्यतीति वाक्यं युष्माभिः किं नोद्यते? किन्त्वहं वदामि, शिर उत्तोल्य क्षेत्राणि प्रति निरीक्ष्य पश्यत, एदानीं कर्तनयोग्यानि शुक्लवर्णाऽन्यभवन्। ³⁶ यश्चिन्नत्ति स वेतनं लभते अनन्तायुःस्वरूपं शस्यं

स गृह्णाति य, तेनैव वप्ता छेत्ता य युगपद् आनन्दतः।³⁷ एत्थं सति वपत्येकश्चिन्तयन् एति वयनं सिद्ध्यति।³⁸ यत्र यूयं न पर्यश्राम्यत तादृशं शस्यं छेत्तुं युष्मान् प्रेरयन् अन्ये जनाः पर्यश्राम्यन् यूयं तेषां श्रगस्य कुलम् अलभध्वम्।³⁹ यस्मिन् काले यद्यत् कर्माकार्षं तत्सर्वं स मह्यम् अकथयत् तस्या वनिताया एदं साक्ष्यवाक्यं श्रुत्वा तन्नगरनिवासिनो बध्वः शोमिरोणीयलोका व्यश्रसन्।⁴⁰ तथा य तस्यान्तिके समुपस्थाय स्वेषां सन्निधौ कतिचिद् दिनानि स्थातुं तस्मिन् विनयम् अकुर्वान् तस्मात् स दिनद्वयं तत्स्थाने न्यवष्टत्।⁴¹ ततस्तस्योपदेशेन बध्वोऽपरे विश्वस्य⁴² तां योषामवदन् केवलं तव वाक्येन प्रतीम एति न, किन्तु स जगतोऽभिषिक्तस्त्रातेति तस्य कथां श्रुत्वा वयं स्वयमेवाज्ञासमहि।⁴³ स्वदेशे भविष्यद्भक्तुः सत्कारो नास्तीति यद्यपि यीशुः प्रमाणां दत्वाकथयत्⁴⁴ तथापि दिवसद्वयात् परं स तस्मात् स्थानाद् गालीलं गतवान्।⁴⁵ अनन्तरं ये गालीली लियलोका उत्सवे गता उत्सवसमये यिश्शलम् नगरे तस्य सर्वाः क्रिया अपश्यन् ते गालीलम् आगतं तम् आगृह्णन्।⁴⁶ ततः परम् यीशु यस्मिन् कानानगरे जलं द्राक्षारसम् आकरोत् तत् स्थानं पुनरगात्। तस्मिन्नेव समये कस्यचिद् राजसभास्तारस्य पुत्रः कङ्कनाडूमपुरी रोगग्रस्त आसीत्।⁴⁷ स येडूदीयदेशाद् यीशो गालीलागमनवार्तां निशम्य तस्य समीपं गत्वा प्रार्थ्य व्याहृतवान् मम पुत्रस्य प्रायेण काल आसन्नः भवान् आगत्य तं स्वस्थं करोतु।⁴⁸ तदा यीशुरकथयद् आश्चर्यं कर्म यिन्नं यिन्नं य न दृष्टा यूयं न प्रत्येक्षथ।⁴⁹ ततः स सभासदवदत् ढे मडेय्य मम पुत्रे न मृते भवानागच्छतु।⁵⁰ यीशुस्तमवदद् गच्छ तव पुत्रोऽज्ज्वीत् तदा यीशुनोक्तवाक्ये स विश्वस्य गतवान्।⁵¹ गमनकाले मार्गमध्ये दासास्तं साक्षात्प्राप्यावदन् भवतः पुत्रोऽज्ज्वीत्।⁵² ततः कं कालमारभ्य रोगप्रतीकारारम्भो ज्ञाता एति पृष्ठे तैरुक्तं ह्यः सार्द्धेऽप्युक्त्याधिकद्वितीययामे तस्य ज्वरत्यागोऽभवत्।⁵³ तदा यीशुस्तस्मिन् क्षणे प्रोक्तवान् तव पुत्रोऽज्ज्वीत् पिता तद्दुग्ध्वा सपरिवारो व्यश्रसीत्।⁵⁴ यिद्दूदीयदेशाद् आगत्य गालीली यीशुरेतद् द्वितीयम् आश्चर्यं कर्माकरोत्।

5 ततः परं यिद्दूदीयानाम् उत्सव उपस्थिते यीशु यिश्शालामं गतवान्।² तस्मिन्नगरे मेघनाम्नो द्वारस्य समीपे एध्रीयभाषया वैथेस्दा नाम्ना पिष्करिणी पञ्चघट्टयुक्तासीत्।³ तस्यास्तेषु घट्टेषु किलाकम्पनम् अपेक्ष्य अन्धपञ्चशुष्काङ्गाद्यो बध्वो रोगिणः पतन्तस्तिष्ठन्ति स्म।⁴ यतो विशेषकाले तस्य सरसो वारि स्वर्गीयदूत अत्याकम्पयत् तत्कीलाकम्पनात् परं यः कश्चिद् रोगी प्रथमं पानीयमवारोढत् स अत्र तत्क्षणाद् रोगमुक्तोऽभवत्।⁵ तदा-ष्टात्रिंशद्घट्टाणि यावद् रोगग्रस्त अकञ्चनस्तस्मिन् स्थाने स्थितवान्।⁶ यीशुस्तं शयितं दृष्ट्वा बहुकालिकरोगीति ज्ञात्वा व्याहृतवान् त्वं किं स्वस्थो भुभूषसि? ततो रोगी कथितवान् ढे मडेय्य यदा कीलालं कम्पते तदा मां पुष्करिणीम् अवरोढयितुं मम कोपि नास्ति, तस्मान् मम गमनकाले कश्चिदन्योऽग्नो गत्वा अवरोढति।⁸ तदा यीशुरकथयद् उत्तिष्ठ, तव शय्यामुत्तोल्य गृहीत्वा याहि।⁹ स तत्क्षणात् स्वस्थो भूत्वा शय्यामुत्तोल्यादाय गतवान् किन्तु तद्दिनं विश्रामवारः।¹⁰ तस्माद् यिद्दूदीयाः स्वस्थं नरं व्याडन् अथ विश्रामवारं शयनीयमादाय न यातव्यम्।¹¹ ततः स प्रत्यवोयद् यो मां स्वस्थम् अकार्षीत् शयनीयम् उत्तोल्यादाय यातुं मां स अवादिशत्।¹² तदा तेऽप्युच्यन् शयनीयम् उत्तोल्यादाय यातुं य आज्ञापयत् स कः? किन्तु स क एति स्वस्थो भूतो नाजानाद् यतस्तस्मिन् स्थाने जन्तस्तात्त्वाद् यीशुः स्थानान्तरम् आगमत्।¹⁴ ततः परं येशु मन्दिरे तं नरं साक्षात्प्राप्याकथयत् पश्येदानीम् अनामयो ज्ञातोसि यथा-धिका दुर्दशा न घटते तद्द्वेतोः पापं कर्म पुनर्माकार्षीः।¹⁵ ततः स गत्वा यिद्दूदीयान् अवदद् यीशु मां अरोगिणम् अकार्षीत्।¹⁶ ततो यीशु विश्रामवारं कर्म-दृशं कृतवान् एति ढेतो यिद्दूदीयास्तं ताऽयित्वा ङन्तुम् अयेष्टन्त।¹⁷ यीशुस्तानाप्यत् मम पिता यत् कार्यं करोति तदनुत्पन्नम् अहमपि करोति।¹⁸ ततो यि-डूदीयास्तं ङन्तुं पुनरयतन्त यतो विश्रामवारं नामन्यत तदेव केवलं न अधिकन्तु ईश्वरं स्वपितरं प्रोच्य स्वमपीश्वरतुल्यं कृतवान्।¹⁹ पश्चाद् यीशुरवदद् यु-ष्मानदं यथार्थतरं वदामि पुत्रः पितरं यद्यत् कर्म कुर्वन्तं पश्यति तदतिरिक्तं स्वच्छातः किमपि कर्म कर्तुं न शक्नोति। पिता यत् करोति पुत्रोपि तदेव करो-ति।²⁰ पिता पुत्रे स्नेहं करोति तस्मात् स्वयं यद्यत् कर्म करोति तत्सर्वं पुत्रं दर्शयति ; यथा य युष्माकं आश्चर्यज्ञानं जनिष्यते तदर्थम् एतोपि मडाकर्म तं दर्शयिष्यति।²¹ वस्तुतस्तु पिता यथा प्रमितान् उत्थाप्य सज्जिवान् करोति तद्वत् पुत्रोपि यं यं एच्छति तं तं सज्जिवं करोति।²² सर्वे पितरं यथा सत्कुर्वन्ति तथा पुत्रमपि सत्कारयितुं पिता स्वयं कस्यापि विचारमकृत्वा सर्वविचाराणां भारं पुत्रे समर्पितवान्।²³ यः पुत्रं सत् करोति स तस्य प्रेरकमपि सत् करोति।²⁴ युष्मानादं यथार्थतरं वदामि यो जनो मम वाक्यं श्रुत्वा मत्प्रेरके विश्वसिति सौनन्तायुः प्राप्नोति कदापि दण्डबाज्जं न भवति निघनादुत्थाय परमायुः प्रा-प्नोति।²⁵ अदं युष्मानतियथार्थं वदामि यदा मृता ईश्वरपुत्रस्य निनादं श्रोष्यन्ति ये य श्रोष्यन्ति ते सज्जिवा भविष्यन्ति समय अतादृश आयाति वरम् एदानीमप्युपतिष्ठति।²⁶ पिता यथा स्वयञ्जीवी तथा पुत्राय स्वयञ्जीवित्वाधिकारं दत्तवान्।²⁷ स मनुष्यपुत्रः अतस्मात् कारणात् पिता दण्डकरणाधिकारम-पि तस्मिन् समर्पितवान्।²⁸ अतएव यूयम् आश्चर्यं न मन्यध्वं यतो यस्मिन् समये तस्य निनादं श्रुत्वा श्मशानस्थाः सर्वे बहिरागमिष्यन्ति समय अता-दृश उपस्थास्यति।²⁹ तस्माद् ये सत्कर्माणि कृतवन्तस्त उत्थाय आयुः प्राप्स्यन्ति ये य कुकर्माणि कृतवन्तस्त उत्थाय दण्डं प्राप्स्यन्ति।³⁰ अदं स्वयं कि-मपि कर्तुं न शक्नोमि यथा शुणोमि तथा विचारयामि मम विचारञ्च न्याय्यः यतोऽदं स्वीयाभीष्टं नेडित्वा मत्प्रेरयितुः पितुरिष्टम् ईडे।³¹ यदि स्वस्मिन् स्व-यं साक्ष्यं ददामि तर्हि तत्साक्ष्यम् आग्राह्यं भवति ;³² किन्तु मधेयपरो जनः साक्ष्यं ददाति मधेयं तस्य यत् साक्ष्यं तत् सत्यम् अतएव यदं ज्ञानामि।³³ यु-ष्मानि योऽनं प्रति लोकेषु प्रेरितेषु स सत्यकथायां साक्ष्यमददात्।³⁴ मानुषाददं साक्ष्यं नोपेक्षे तथापि यूयं यथा परित्रयध्वे तदर्थम् एदं वाक्यं वदामि।³⁵ योऽनं देदीप्यमानो दीप एव तेजस्वी स्थितवान् यूयम् अल्पकालं तस्य दीप्त्यानन्दितुं सममन्यध्वं।³⁶ किन्तु तत्प्रमाणादपि मम गुरुतरं प्रमाणां विद्यते पिता मां प्रेष्य यद्यत् कर्म समापयितुं शक्तिमददात् मया कृतं तत्तत् कर्म मधेयं प्रमाणां ददाति।³⁷ यः पिता मां प्रेरितवान् मोपि मधेयं प्रमाणां ददाति। तस्य वाक्यं युष्माभिः कदापि न श्रुतं तस्य ऋपञ्च न दृष्टं³⁸ तस्य वाक्यञ्च युष्माकम् अन्तः कदापि स्थानं नाप्नोति यतः स यं प्रेषितवान् यूयं तस्मिन् न विश्व-सिथ।³⁹ धर्मपुस्तकानि यूयम् आलोचयध्वं तैर्वाक्यैरनन्तायुः प्राप्स्याम एति यूयं बुध्यध्वे तद्वर्म्पुस्तकानि मधेयं प्रमाणां ददति।⁴⁰ तथापि यूयं परमायुः-प्राप्तये मम संनिधिम् न ज्जिगमिषथ।⁴¹ अदं मानुषेभ्यः सत्कारं न गृह्णामि।⁴² अदं युष्मान् ज्ञानामि; युष्माकमन्तर ईश्वरप्रेम नास्ति।⁴³ अदं निजपितु नान्मागतोस्मि तथापि मां न गृह्णीथ किन्तु कश्चिद् यदि स्वनाम्ना समागमिष्यति तर्हि तं गृह्णीथ।⁴⁴ यूयम् ईश्वरात् सत्कारं न यिष्टत्वा केवलं परस्परं सत्कारम् येद् आदध्वे तर्हि कथं विश्वसितुं शक्नुथ?⁴⁵ पुत्रः समीपेऽदं युष्मान् अपवदिष्यामीति मा यिन्तयत यस्मिन्, यस्मिन् युष्माकं विश्वसः सअवेव मूसा युष्मान् अपवदति।⁴⁶ यदि यूयं तस्मिन् व्यश्रसिष्यत तर्हि मय्यपि व्यश्रसिष्यत, यत् स मयि लिपितवान्।⁴⁷ ततो यदि तेन लिपितवानि न प्रतिथ तर्हि मम वाक्यानि कथं प्रत्येक्षथ?

6 ततः परं यीशु गालील प्रदेशीयस्य तिविरियानाम्नः सिन्धोः पारं गतवान्।² ततो व्याधिमल्लोकरवास्थ्यकरणरुपाणि तस्याश्चर्याणि कर्माणि दृष्ट्वा बध्वो जनास्तत्पश्चाद् अगच्छन्।³ ततो यीशुः पर्वतमारुह्य तत्र शिष्यैः साकम्।⁴ तस्मिन् समये निस्तारोत्सवनाम्नि यिद्दूदीयानाम् उत्सव उप-स्थिते⁵ यीशु नरे उत्तोल्य बहुलोकान् स्वसमीपागतान् विलोक्य इल्लिपं पृष्ठवान् अतेषां भोजनाय भोजद्रव्याणि वयं कुत्र केतुं शक्नुमः?⁶ वाक्यमिदं तस्य परीक्षार्थम् अवादीत् किन्तु यत् करिष्यति तत् स्वयम् अजानात्।⁷ इल्लिपः प्रत्यवोयत् अतेषाम् अकैको यद्यल्पम् अल्पं प्राप्नोति तर्हि मुद्रापादद्विशतेन की-तपूपा अपि न्यूना भविष्यन्ति।⁸ शिमोन् पितरस्य भ्राता आन्द्रियाभ्यः शिष्याणामेको व्याहृतवान्।⁹ अत्र कस्यचिद् बालकस्य समीपे पञ्च यावपूपाः क्षुद्र-मत्स्यद्वयञ्च सन्ति किन्तु लोकानां अतावातां मध्ये तैः किं भविष्यति?¹⁰ पश्चाद् यीशुरवदत् लोकानुपवेशयत तत्र बहुयवससत्त्वात् पञ्चसदस्रेभ्यो न्यूना अधिका वा पुरुषा भूयाम् उपाविशन्।¹¹ ततो यीशुस्तान् पूपानादाय ईश्वरस्य गुणान् कीर्तयित्वा शिष्येषु समार्पयत् ततस्ते तेभ्य उपविष्टलोकैभ्यः पू-पान् यथेष्टमत्स्यञ्च प्रादुः।¹² तेषु तृप्तेषु स तानवोयद् अतेषां किञ्चिदपि यथा नापचीयते तथा सर्वाण्यवशिष्टानि संगृह्णीत।¹³ ततः सर्वेषां भोजनात् परं ते तेषां पञ्चानां यावपूपानां अवशिष्टान्यपिलानि संगृह्य द्वादशदल्लकान् अपूरयन्।¹⁴ अपरं यीशोरेतादृशीम् आश्चर्यक्रियां दृष्ट्वा लोका मिथो वक्तु-मारेभिरे जगति यस्यागमनं भविष्यति स अवेयम् अवश्यं भविष्यद्भक्ता।¹⁵ अतएव लोका आगत्य तमाक्यं राजानं करिष्यन्ति यीशुस्तेषाम् ईदृशं

मानसं विज्ञाय पुनश्च पर्वतम् अेकाकी गतवान्।¹⁶ सायंकाल उपस्थिते शिष्या जलघिततं प्रणित्वा नावमारुह्य नगरदिशि सिन्धौ वाडयित्वागमन्।¹⁷ तस्मिन् समये तिमिर उपातिष्ठत् किन्तु यीशुस्तेषां समीपं नागच्छत्।¹⁸ तदा प्रबलपवनवहनात् सागरे मछातरङ्गो भवितुम् आरेभे।¹⁹ ततस्ते वाडयित्वा द्वित्रान् क्रोशान् गताः पश्चाद् यीशुं जलधेरुपरि पट्ट्यां प्रणतं नौकान्तिकम् आगच्छन्तं विलोक्य त्रासयुक्ता अबलन्।²⁰ किन्तु स तानुक्तवान् अयमहं मा भैष्ट।²¹ तदा ते तं स्वैरे नावि गृहीतवन्तः तदा तत्क्षणाद् उद्दिष्टस्थाने नौरुपास्थात्।²² यथा नावा शिष्या अगच्छन् तदन्त्या कापि नौका तस्मिन् स्थाने नासीत् ततो यीशुः शिष्यैः साकं नागमत् केवलः शिष्या अगमन् अतत् पारस्था लोका ज्ञातवन्तः।²³ किन्तु ततः परं प्रभु यत्र ईश्वरस्य गुणान् अनुकीर्त्य लोकां पूषान् अबोजयत् तत्स्थानस्य समीपस्थतिविरियाया अपरास्तरणाय आगमन्।²⁴ यीशुस्त्र नास्ति शिष्या अपि तत्र ना सन्ति लोका एति विज्ञाय यीशुं गवेषयितुं तरणिभिः कङ्कर्णाम् पुरं गताः।²⁵ ततस्ते सरित्यतेः पारे तं साक्षात् प्राप्य प्रावोयन् ङे गुरो भवान् अत्र स्थाने कदागमत्? तदा यीशुस्तान् प्रत्यवादीद् युष्मानहं यथार्थतरं वदामि आश्चर्य्यकर्मदर्शनाद्देतो न किन्तु पूषभोजनात् तेन तृप्तत्वाच्च मां गवेषयथ।²⁷ क्षयणीयभक्ष्यार्थं मा श्रामिष्ट किन्वन्तापुर्भक्ष्यार्थं श्राम्यत, तस्मात् ताद्दृशं भक्ष्यं मनुजपुत्रो युष्माभ्यं दास्यति; तस्मिन् तात ईश्वरः प्रमाणां प्रादात्।²⁸ तदा तेऽपृच्छन् ईश्वरात्मिमतं कर्म कर्तुम् अस्माभिः किं कर्त्तव्यं? ततो यीशुरवदद् ईश्वरो यं प्रेरयत् तस्मिन् विश्वसनम् ईश्वरात्मिमतं कर्म।³⁰ तदा ते व्याडरन् भवता किं लक्षणां दर्शितं यद्दृष्टवा भवति विश्वशिष्यामः? त्वया किं कर्म कृतं? तस्माकं पूर्वपुरुषा मछाप्रान्तरे मात्रां भोकन्तु प्रापुः यथा लिपिरास्ते। स्वर्गीयाणि तु भक्ष्याणि प्रददौ परेश्वरः।³² तदा यीशुरवदद् अहं युष्मानतियथार्थं वदामि मूसा युष्माभ्यं स्वर्गीयं भक्ष्यं नादात् किन्तु मम पिता युष्माभ्यं स्वर्गीयं परमं भक्ष्यं ददाति।³³ यः स्वर्गादिवरुह्य जगतं ज्वनं ददाति स ईश्वरदत्तभक्ष्यरूपः।³⁴ तदा ते प्रावोयन् ङे प्रभो भक्ष्यमिदं नित्यमस्मभ्यं ददातु।³⁵ यीशुरवदद् अहमेव ज्वनरूपं भक्ष्यं यो ज्वनो मम सन्निधिम् आगच्छति स जगत् क्षुधात्तो न भविष्यति, तथा यो ज्वनो मां प्रत्येति स जगत् तृषात्तो न भविष्यति।³⁶ मां दृष्ट्वापि यूयं न विश्वसिथ युष्मानहम् एत्यवोयं।³⁷ पिता मह्यं यावतो लोकानददात् ते सर्व्व एव ममान्तिकम् आगमिष्यन्ति यः कश्चिद्य मम सन्निधिम् आयास्यति तं केनापि प्रकारेण न दूरीकरिष्यामि।³⁸ निज्जामिमतं साधयितुं न हि किन्तु प्रेरयितुरभिमतं साधयितुं स्वर्गाद् आगतोस्मि।³⁹ स यान् यान् लोकान् मह्यमददात् तेषामेकमपि न हारयित्वा शेषदिने सर्व्वानहम् उत्थापयामि एदं मत्प्रेरयितुः पितुरभिमतं।⁴⁰ यः कश्चिन् मानवसुतं विलोक्य विश्वसिति स शेषदिने मयोत्थापितः सन् अनन्तायुः प्राप्स्यति एति मत्प्रेरकस्याभिमतं।⁴¹ तदा स्वर्गाद् यद् भक्ष्यम् अवारोडत् तद् भक्ष्यम् अहमेव यिद्धीयलोकस्तस्यैतद् वाक्ये विवदमाना वक्तुमारोभिरे।⁴² यूषङ्कः पुत्रो यीशु र्यस्य मातापितरौ वयं ज्ञानीम अेष किं सअेव न? तर्हि स्वर्गाद् अवारोडम् एति वाक्यं कथं वक्ति? तदा यीशुस्तान् प्रत्यवदत् परस्परं मा विवदध्वं।⁴⁴ मत्प्रेरकेण पित्रा नाङ्कः कोपि ज्वनो ममान्तिकम् आयातुं न शक्नोति किन्त्वागतं ज्वनं यरमेडहि प्रोत्थापयिष्यामि।⁴⁵ ते सर्व्व ईश्वरेण शिक्षिता भविष्यन्ति भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु लिपिरित्यमास्ते अतो यः कश्चित् पितुः सकाशात् श्रुत्वा शिक्षते स अेव मम समीपम् आगमिष्यति।⁴⁶ य ईश्वराद् अज्जायत तं विना कोपि मनुष्यो ज्वनं नादर्शत् केवलः सअेव तातम् अद्राक्षीत्।⁴⁷ अहं युष्मान् यथार्थतरं वदामि यो ज्वनो मयि विश्वासं करोति सोनन्तायुः प्राप्नोति।⁴⁸ अहमेव तज्ज्वनभक्ष्यं।⁴⁹ युष्माकं पूर्वपुरुषा मछाप्रान्तरे मन्नाभक्ष्यं लुक्तापि मृताः।⁵⁰ किन्तु यद्भक्ष्यं स्वर्गादागच्छत् तद् यद्दि कश्चिद् लुङ्कते तर्हि स न म्रियते।⁵¹ यज्ज्वनभक्ष्यं स्वर्गादागच्छत् सोहमेव एदं भक्ष्यं यो ज्वनो लुङ्कते स नित्यज्ज्वी भविष्यति। पुनश्च जगतो ज्वनार्थमहं यत् स्वकीयपिषितं दास्यामि तदेव मया वितरितं भक्ष्यम्।⁵² तस्माद् यिद्धीयाः परस्परं विवदमाना वक्तुमारोभिरे अेष भोजनार्थं स्वीयं पलवं कथम् अस्मभ्यं दास्यति? तदा यीशुस्तान् आवोयद् युष्मानहं यथार्थतरं वदामि मनुष्यपुत्रस्यामिषे युष्माभि न लुक्ते तस्य रुधिरे य न पीते ज्वनेन सार्द्धं युष्माकं सम्बन्धो नास्ति।⁵⁴ यो ममामिषं स्वादति मम सुधिरञ्च पिवति सोनन्तायुः प्राप्नोति ततः शेषेदहि तमहम् उत्थापयिष्यामि।⁵⁵ यतो मदीयमामिषं परमं भक्ष्यं तथा मदीयं शोणितं परमं पेयं।⁵⁶ यो ज्वनो मदीयं पलवं स्वादति मदीयं रुधिरञ्च पिवति स मयि वसति तस्मिन्नहञ्च वसामि।⁵⁷ मत्प्रेरयित्रा ज्वता तातेन यथाहं ज्ज्वामि तद्दृष्ट् यः कश्चिन् मामत्ति सोपि मया ज्ज्विष्यति।⁵⁸ यद्भक्ष्यं स्वर्गादागच्छत् तर्हिदं यन्मात्रां स्वादित्वा युष्माकं पितरोऽम्रियन्त ताद्दृशम् एदं भक्ष्यं न भवति एदं भक्ष्यं यो लक्षति स नित्यं ज्ज्विष्यति।⁵⁹ यदा कङ्कर्णाम् पुष्यां लज्जगेहं उपादिशत् तदा कथा अेता अकथयत्।⁶⁰ तदेत्यं श्रुत्वा तस्य शिष्याणाम् अनेके परस्परम् अकथयन् एदं गाढे वाक्यं वाक्यमीदृशं कः श्रोतुं शक्नुयात्? किन्तु यीशुः शिष्याणाम् एत्यं विवाहं स्वयित्ते विज्ञाय कथितवान् एदं वाक्यं किं युष्माकं विधनं ज्वनयति? यद्दि मनुजसुतं पूर्ववासस्थानम् उर्द्ध्वं गच्छन्तं पश्यथ तर्हि किं भविष्यति? आत्मैव ज्वनदायकः वपुर्निष्कलं युष्मभ्यमहं यानि वयांसि कथयामि तान्यात्मा ज्वनञ्च।⁶⁴ किन्तु युष्माकं मध्ये केयन अविश्वासिनः सन्ति के के न विश्वसन्ति को वा तं परक्रेषु समर्पयिष्यति तान् यीशुराप्रथमाद् वेत्ति।⁶⁵ अपरमपि कथितवान् अस्मात् कारणाद् अकथयं पितुः सकाशात् शक्तिमप्राप्य कोपि ममान्तिकम् आगन्तुं न शक्नोति।⁶⁶ तत्कालेऽनेके शिष्या व्याद्युत्य तेन सार्द्धं पुनर्नागच्छन्।⁶⁷ तदा यीशुर्द्दशशिष्यान् उक्तवान् यूयमपि किं यास्यथ? ततः शिमोन् पितरः प्रत्यवोयत् ङे प्रभो कस्याभ्यर्णं गमिष्यामः? अनन्तज्वनदायिन्यो याः कथास्तास्तवैव। भवान् अमरेश्वरस्याभिषिक्तपुत्र एति विश्वस्य निश्चितं ज्ञानीमः।⁷⁰ तदा यीशुरवदत् किमहं युष्माकं द्वादशज्वनान् मनोनीतान् न कृतवान्? किन्तु युष्माकं मध्येपि कश्चिदेको विधनकारी विद्यते।⁷¹ एमां कथं स शिमोनः पुत्रम् ईश्वरीयोतीयं यिद्धाम् उद्दिश्य कथितवान् यतो द्वादशानां मध्ये गणितः स तं परक्रेषु समर्पयिष्यति।

7 ततः परं यिद्धीयलोकस्तं हन्तुं समैहन्त तस्माद् यीशु र्दिद्धाप्रदेशे पर्यटितुं नेच्छन् गालीलू प्रदेशे पर्यटितुं प्रारभत।² किन्तु तस्मिन् समये यिद्धीयानां दूष्यवासनामोत्सव उपस्थिते³ तस्य भ्रातरस्तम् अवदन् यानि कर्माणि त्वया क्रियन्ते तानि यथा तव शिष्याः पश्यन्ति तदर्थं त्वमितः स्थानाद् यिद्धीयदेशं प्रज।⁴ यः कश्चित् स्वयं प्रचिकाशिषित स कदापि गुप्तं कर्म न करोति यदीदृशं कर्म करोषि तर्हि जगति निजं परिचायय।⁵ यतस्तस्य भ्रातरोपि तं न विश्वसन्ति।⁶ तदा यीशुस्तान् अवोयत् मम समय एदानीं नोपतिष्ठति किन्तु युष्माकं समयः सततम् उपतिष्ठति।⁷ जगतो लोका युष्मान् ऋतीयितुं न शक्नुवन्ति किन्तु मामेव ऋतीयन्ते यतस्तेषां कर्माणि दृष्टानि तत्र साक्ष्यमिदम् अहं ददामि।⁸ अतअेव यूयम् उत्सवेऽस्मिन् यात नाहम् एदानीम् अस्मिन्नुत्सवे यामि यतो मम समय एदानीं न सम्पूर्णाः।⁹ एति वाक्यम् उक्त्वा स गालीलि स्थितवान्।¹⁰ किन्तु तस्य भ्रातृषु तत्र प्रस्थितेषु सत्सु सौऽप्रकट उत्सवम् अगच्छत्।¹¹ अनन्तरम् उत्सवम् उपस्थिता यिद्धीयास्तं मृगयित्वापृच्छन् स कुत्र? ततो लोकानां मध्ये तस्मिन् नानाविधा विवादा भवितुम् आरब्धवन्तः। केचिद् अवोयन् स उत्तमः पुरुषः केचिद् अवोयन् न तथा वरं लोकानां भ्रमं ज्वनयति।¹³ किन्तु यिद्धीयानां भयात् कोपि तस्य पक्षे स्पष्टं नाकथयत्।¹⁴ ततः परम् उत्सवस्य मध्यसमये यीशु मन्दिरे गत्वा समुपदिशति स्म।¹⁵ ततो यिद्धीया लोका आश्चर्य्यं ज्ञात्वाकथयन् अेषा मानुषो नाधीत्या कथम् अेतादृशो विद्वानभूत्? तदा यीशुः प्रत्यवोयद् उपदेशीयं न मम किन्तु यो मां प्रेषितवान् तस्य।¹⁷ यो ज्वनो निदेशं तस्य गृहीष्यति ममोपदेशो मतो भवति किम् ईश्वराद् भवति स गनस्तज्ज्जातुं शक्यति।¹⁸ यो ज्वनः स्वतः कथयति स स्वीयं गौरवम् ईडते किन्तु यः प्रेरयितु गौरवम् ईडते स सत्यवादी तस्मिन् कोप्यधर्मा नास्ति।¹⁹ मूसा युष्मभ्यं व्यवस्थाग्रन्थं किं नाददात्? किन्तु युष्माकं कोपि तां व्यवस्थां न समायरति। मां हन्तुं कुतो यतध्वे? तदा लोका अवदन् त्वं भूतग्रस्तस्त्वां हन्तुं को यतते? ततो यीशुरवोयद् अेकं कर्म मयाकारि तस्माद् यूयं सर्व्व मछाश्चर्य्यं मन्यध्वे।²² मूसा युष्मभ्यं त्वकछेदविधिं प्रददौ स मूसातो न ज्ञातः किन्तु पितृपुरुषेभ्यो ज्ञातः तेन विश्रामवारेऽपि मानुषाणां त्वकछेदं कुरुथ।²³ अतअेव विश्रामवारे मनुष्याणां त्वकछेदे कृते यद्दि मूसाव्यवस्थामङ्गनं न भवति तर्हि मया विश्रामवारे मानुषः सम्पूर्णाऽपेण स्वस्थोऽकारि तत्कारणाद् यूयं किं मह्यं कुर्यथ? सपक्षपातं विचारमङ्गत्वा न्याय्यं विचारं कुरुत।²⁵ तदा यिऽशालम् निवासिनः कतिपयज्वना अकथयन् एमे यं हन्तुं येष्टन्ते स अेवायं किं न? किन्तु पश्यत निर्भयः सन् कथां कथयति तथापि किमपि अ वदन्त्येते अयमेवाभिषिक्तो भवतीति निश्चितं किमधिपतयो ज्ञानन्ति? मनुजोयं कस्यादागमद् एति वयं ज्ञानोमः किन्त्वभिषिक्त

आगते स कस्मादागतवान् एति कोपि ज्ञातुं न शक्यति।²⁸ तदा यीशु मध्येमन्दिरम् उपदिश्य उच्यैःकारम् उक्तवान् यूयं किं मां ज्ञानीथ? कस्माद्यागतोस्मि तदपि किं ज्ञानीथ? नाहं स्वत आगतोस्मि किन्तु यः सत्यवादी सत्येव मां प्रेषितवान् यूयं तं न ज्ञानीथ।²⁹ तमहं ज्ञाने तेनाहं प्रेरित अगतोस्मि।³⁰ तस्माद् यिहूदीयास्तं धनुम् उद्यतास्तथापि कोपि तस्य गात्रे हस्तं नापर्ययद् यतो हेतोस्तदा तस्य समयो नोपतिष्ठति।³¹ किन्तु बहवो लोकास्तस्मिन् विश्वस्य कथितवान्तोऽभिषिक्तपुरुष आगत्य मानुषस्यास्य क्रियाः किम् अधिका आश्चर्याः क्रियाः करिष्यति? ततः परं लोकास्तस्मिन् एतत् विवदन्ते किं शिः प्रधानयाजकाञ्चेति श्रुतवन्तस्तं धृत्वा नेतुं पदातिगाणं प्रेषयामासुः।³² ततो यीशुरवदद् अहम् अल्पदिनानि युष्माभिः साह्यं स्थित्वा मन्त्रेरयितुः समीपं यास्यामि।³³ मां भूययिष्यध्वे किन्तुद्देशं न लप्स्यध्वे रत्र स्थास्यामि तत्र यूयं गन्तुं न शक्यथ।³⁴ तदा यिहूदीयाः परस्परं वक्तुमारोभिरे अस्योद्देशं न प्राप्स्याम अतादृशं किं स्थानं यास्यति? भिन्नदेशे विकीर्णानां यिहूदीयानां सन्निधिम् अेष गत्वा तान् उपदेक्ष्यति किं? ततो येत् मां गवेषयिष्यथ किन्तुद्देशं न प्राप्स्यथ अेष कोद्देशं वाक्यमिदं वदति? अनन्तरम् उत्सवस्य यस्मैऽहंनि अर्थात् प्रधानदिने यीशुरुत्तिष्ठन् उच्यैःकारम् आह्वयन् उदितवान् यदि कश्चित् तृषात्तो भवति तर्हि ममान्तिकम् आगत्य पिवतु।³⁵ यः कश्चिन्मयि विश्वसिति धर्मग्रन्थस्य वयनानुसारेण तस्याभ्यन्तरतोऽमृततयस्य स्रोतांसि निर्गमिष्यन्ति।³⁶ ये तस्मिन् विश्वसन्ति त आत्मानं प्राप्स्यन्तीत्यर्थे स एहं वाक्यं व्याहृतवान् अतत्कालं यावद् यीशु विभवं न प्राप्तस्तस्मात् पवित्र आत्मा नादीयत।³⁷ अतां वाणीं श्रुत्वा बहवो लोका अवदन् अयमेव निश्चितं स भविष्यद्वादी।³⁸ केचिद् अकथयन् अेषमेव सोभिषिक्तः किन्तु केचिद् अवदन् सोभिषिक्तः किं गालीलु प्रदेशे जनिष्यते? सोभिषिक्तो दायूदो वंशे दायूदो जन्मस्थाने वैतलेहमि पत्तने जनिष्यते धर्मग्रन्थे किमित्थं लिपितं नास्ति? एतत् तस्मिन् लोकाणां भिन्नवाक्यता ज्ञाता।³⁹ कतिपयलोकास्तं धनुम् अस्मिन् तथापि तद्गुणेषु कोपि हस्तं नापर्ययत्।⁴⁰ अनन्तरं पादातिगाणे प्रधानयाजकानां किं शिः समीपमागतवति ते तान् अपृच्छन् कुतो हेतोस्तं नानयत? तदा पदातयः प्रत्यवदन् स मानव एव कोपि कदापि नोपादिशत्।⁴¹ ततः किं शिः प्रावोयन् यूयमपि किमब्रामिष्य? अधिपतीनां किं शिः कोपि किं तस्मिन् व्यश्रसीत्? ये शास्त्रं न ज्ञानन्ति त एभ्योऽधमलोकाभ्येव शापग्रस्ताः।⁴² तदा निकटीमनामा तेषामेको यः क्षणदायां यीशोः सन्निधिम् अगात् स उक्तवान् तस्य वाक्ये न श्रुते कर्मणि य न विदिते ऽस्माकं व्यवस्था किं कञ्चन मनुजं दोषीकरोति? ततस्ते व्याहृतन् त्वमपि किं गालीलीयलोकः? विविच्य पश्य गलीली कोपि भविष्यद्वादी नोत्पद्यते।⁴³ ततः परं सर्वे स्वं स्वं गृहं गताः किन्तु यीशु जेतुनानामां शिलोच्ययं गतवान्।

8 प्रत्युषे यीशुः पनर्मन्दिरम् आगच्छत् ततः सर्वेषु लोकेषु तस्य समीप आगतेषु स उपविश्य तान् उपदेष्टुम् आरभत।¹ तदा अध्यापकाः किं शिः-ञ्च व्यभियारकर्मणि धृतं स्त्रियमेकाम् आनिय सर्वेषां मध्ये स्थापयित्वा व्याहृतन् तं गुरो योषितम् एमां व्यभियारकर्म कुर्वाणां लोका धृतवन्तः।² अतादृशलोकाः पाषाणोपाघातेन हन्तव्या एति विधिर्मास्यवस्थाग्रन्थे लिपितोस्ति किन्तु भवान् किमादिशति? तं तमपवदितुं परीक्षाभिप्रायेण वाक्यमिदम् अपृच्छन् किन्तु स प्रह्वीभूय भूमावद्गृह्या लेपितुम् आरभत।³ ततस्तेः पुनः पुनः पृष्ट उच्यथ कथितवान् युष्माकं मध्ये यो ज्ञो निरपराधी सत्येव प्रथमम् अनां पाषाणोपाघन्तु।⁴ पश्चात् स पुनश्च प्रह्वीभूय भूमौ लेपितुम् आरभत।⁵ तां कथं श्रुत्वा ते स्वस्वमनसि प्रबोधं प्राप्य ज्येष्ठानुकुम् अकैकशः सर्वे बहिरागच्छन् ततो यीशुरेकाकी तयक्तोभवत् मध्यस्थाने दण्डायमाना सा योषा य स्थिता।⁶ तत्पश्चाद् यीशुरुत्थाय तां वनितां विना कमप्यपरं न विलोक्य पृष्टवान् हे वामे तवापवादकाः कुत्र? कोपि त्वां किं न दण्डयति? सावदत् हे महेच्छ कोपि न तदा यीशुरवोयत् नाहमपि दण्डयामि याहि पुनः पापं माकर्षीः।⁷ ततो यीशुः पुनरपि लोकेभ्य एतत् कथयितुम् आरभत जगतोहं ज्योतिःस्वरूपो यः कश्चिन् मत्पश्चाद् गच्छति स तिमिरे न भ्रमित्वा ज्वन-रुपां दीप्तिं प्राप्स्यति।⁸ ततः किं शिः-ञ्चोऽवादिषुस्त्वं स्वार्थं स्वयं साक्ष्यं ददासि तस्मात् तव साक्ष्यं ग्राह्यं न भवति।⁹ तदा यीशुः प्रत्युदितवान् यद्यपि स्वार्थेऽहं स्वयं साक्ष्यं ददामि तथापि मत् साक्ष्यं ग्राह्यं यस्माद् अहं कुत आगतोस्मि क्व यामि य तदहं ज्ञानामि किन्तु कुत आगतोस्मि कुत्र गच्छामि य तद् यूयं न ज्ञानीथ।¹⁰ यूयं लौकिकं विचारयथ नाहं किमपि विचारयामि।¹¹ किन्तु यदि विचारयामि तर्हि मम विचारो गृहीतव्यो यतोऽहम् अंकाकी नास्मि प्रेरयिता पिता मया सह विद्यते।¹² द्वयोर् ज्ञानयोः साक्ष्यं ग्राहणीयं भवतीति युष्माकं व्यवस्थाग्रन्थे लिपितमस्ति।¹³ अहं स्वार्थं स्वयं साक्षित्वं ददामि यश्च मम तातो मां प्रेरितवान् सोपि मद्ये साक्ष्यं ददाति।¹⁴ तदा तेऽपृच्छन् तव तातः कुत्र? ततो यीशुः प्रत्यवादीद् यूयं मां न ज्ञानीथ मत्पितरञ्च न ज्ञानीथ यदि माम् अक्षास्यत तर्हि मम तातमप्यक्षास्यत।¹⁵ यीशु मन्दिर उपदिश्य भाण्डागारे कथा अता अकथयत् तथापि तं प्रति कोपि करं नोदतोवयत्।¹⁶ ततः परं यीशुः पुनरुदितवान् अधुनाहं गच्छामि यूयं मां गवेषयिष्यथ किन्तु निजैः पापै र्भिरिष्यथ यत् स्थानम् अहं यास्यामि तत् स्थानम् यूयं यातुं न शक्यथ।¹⁷ तदा यिहूदीयाः प्रावोयन् किमयम् आत्मघातं करिष्यति? यतो यत् स्थानम् अहं यास्यामि तत् स्थानम् यूयं यातुं न शक्यथ एति वाक्यं ब्रवीति।¹⁸ ततो यीशुस्तेभ्यः कथितवान् यूयम् अधःस्थानीया लोका अहम् उर्ध्वस्थानीयः यूयम् अतज्जगत्सम्बन्धीया अहम् अतज्जगत्सम्बन्धीयो न।¹⁹ तस्मात् कथितवान् यूयं निजैः पापै र्भिरिष्यथ यतोऽहं स पुमान् एति यदि न विश्वसिथ तर्हि निजैः पापै र्भिरिष्यथ।²⁰ तदा ते ऽपृच्छन् कस्त्वं? ततो यीशुः कथितवान् युष्माकं सन्निधौ यस्य प्रस्तावम् आ प्रथमात् करोमि सत्येव पुरुषोऽहं।²¹ युष्मासु मया बहुवाक्यं वक्तव्यं विचारयितव्यञ्च किन्तु मन्त्रेरयिता सत्यवादी तस्य समीपे यदहं श्रुतवान् तदेव जगते कथयामि।²² किन्तु स जन्के वाक्यमिदं प्रोक्तवान् एति ते नाबुध्यन्त।²³ ततो यीशुरकथयद् यदा मनुष्यपुत्रम् उर्ध्व उच्यथपिष्यथ तदाहं स पुमान् केवलः स्वयं किमपि कर्म न करोमि किन्तु तातो यथा शिक्षयति तदनुसारेण वाक्यमिदं वदामीति य यूयं ज्ञातुं शक्यथ।²⁴ मन्त्रेरयिता पिता माम् अंकाकिनं न त्यजति स मया साह्यं तिष्ठति यतोऽहं तदभिमतं कर्म सदा करोमि।²⁵ तदा तस्यैतानि वाक्यानि श्रुत्वा बहु-वस्तास्मिन् व्यश्रसन्।²⁶ ये यिहूदीया व्यश्रसन् यीशुस्तेभ्योऽकथयत् मम वाक्ये यदि यूयम् आस्थां कुरुथ तर्हि मम शिष्या भूत्वा सत्यत्वं ज्ञास्यथ ततः सत्यतया युष्माकं मोक्षो भविष्यति।²⁷ तदा ते प्रत्यवादिषुः वयम् एब्राहीमो वंशः कदापि कस्यापि दासा न ज्ञातास्तर्हि युष्माकं मुक्तिं भविष्यतीति वाक्यं कथं ब्रवीषि? तदा यीशुः प्रत्यवदद् युष्मानहं यथार्थतरं वदामि यः पापं करोति स पापस्य दासः।²⁸ दासश्च निरन्तरं निवेशने न तिष्ठति किन्तु पुत्रो निरन्तरं तिष्ठति।²⁹ अतः पुत्रो यदि युष्मान् मोचयति तर्हि नितान्तमेव मुक्ता भविष्यथ।³⁰ यूयम् एब्राहीमो वंश एतच्छं ज्ञानामि किन्तु मम कथा युष्मा-कम् अन्तःकरणेषु स्थानं न प्राप्नुवन्ति तस्माद्धेतो मां हन्तुम् ईष्टध्वे।³¹ अहं स्वपितुः समीपे यदपश्यं तदेव कथयामि तथा यूयमपि स्वपितुः समीपे यदप-श्यत तदेव कुरुध्वे।³² तदा ते प्रत्यवोयन् एब्राहीम् अस्माकं पिता ततो यीशुरकथयद् यदि यूयम् एब्राहीमः सन्ताना अभविष्यत तर्हि एब्राहीम आचार-णवद् आचरिष्यत।³³ ईश्वरस्य मुभात् सत्यं वाक्यं श्रुत्वा युष्मान् ज्ञापयामि योऽहं तं मां हन्तुं चेष्टध्वे एब्राहीम् अतादृशं कर्म न यकार।³⁴ यूयं स्वस्व-पितुः कर्माणि कुरुथ तदा तैरुक्तं न वयं जारजता अस्माकम् अकथ्येव पितास्ति स अवेश्वरः।³⁵ ततो यीशुना कथितम् ईश्वरो यदि युष्माकं तातोभविष्यत् तर्हि यूयं मयि प्रेमाकरिष्यत यतोऽहम् ईश्वरानिर्गत्यागतोस्मि स्वतो नागतोऽहं स मां प्राडिषोत्।³⁶ यूयं मम वाक्यमिदं न बुध्यध्वे कुतः? यतो यूयं ममोपदेशं सोढुं न शक्नुथ।³⁷ यूयं शैतान् पितुः सन्ताना अतस्माद् युष्माकं पितुरभिलाषं पूरयथ स आ प्रथमात् नरघाती तदन्तः सत्यत्वस्य लेशोपि नास्ति कारणा-दतः स सत्यतायां नातिष्ठत् स यदा मृषा कथयति तदा निजस्वभावानुसारेणैव कथयति यतो स मृषाभाषी मृषोत्पादकश्च।³⁸ अहं तथ्यवाक्यं वदामि कार-णादस्माद् यूयं मां न प्रतीथ।³⁹ मयि पापमस्तीति प्रमाणं युष्माकं को दातुं शक्नोति? यद्यहं तथ्यवाक्यं वदामि तर्हि कुतो मां न प्रतिथ? यः कश्चन ईश्वरी-यो लोकः स ईश्वरीयकथायां मनो निधत्ते यूयम् ईश्वरीयलोकान् न भवथ तन्निदानात् तत्र न मनांसि निधद्वे।⁴⁰ तदा यिहूदीयाः प्रत्यवादिषुः त्वमेकः शोमिरो-णीयो भूतग्रस्तश्च वयं किमिदं ब्रह्म नावादिष्य? ततो यीशुः प्रत्यवादीत् नाहं भूतग्रस्तः किन्तु निजतातं सम्मन्ये तस्माद् यूयं माम् अपमन्यध्वे।⁴¹ अहं स्वसुभ्यातिं न चेष्टे किन्तु चेष्टिता विचारयिता यापर अेक आस्ते।⁴² अहं युष्मभ्यम् अतीव यथार्थं कथयामि यो नरो मदीयं वाचं मन्यते स कदाचन निध-नं न द्रक्ष्यति।⁴³ यिहूदीयास्तमवदन् त्वं भूतग्रस्त एतीदानीम् अवैष्य। एब्राहीम् भविष्यद्वादिनञ्च सर्वे मृताः किन्तु त्वं भाषसे यो नरो मम भारती गृ-

ह्लाति स ज्ञातु निधानास्वाहं न लप्स्यते।⁵³ तर्हि त्वं किम् अस्माकं पूर्वपुरुषाद् एवब्राह्मीमोपि मडान्? यस्मात् सोपि मृतः भविष्यद्वादिनोपि मृताः त्वं स्वं कं पुमांसं मनुषे? ⁵⁴ यीशुः प्रत्यवोयद् यद्यहं स्वं स्वयं सम्मन्ये तर्हि मम तत् सम्मननं किमपि न किन्तु मम तातो यं यूयं स्वीयम् ईश्वरं भाषध्वे सभवे मां सम्मनुते। ⁵⁵ यूयं तं नावगच्छथ किन्त्वहं तमवगच्छामि तं नावगच्छामीति वाक्यं यद्दि वदामि तर्हि यूयमिव मृषाभाषी भवामि किन्त्वहं तमवगच्छामि तदक्षामपि गृह्णामि। ⁵⁶ युष्माकं पूर्वपुरुष एवब्राह्मीम् मम समयं द्रष्टुम् अतीवावाञ्छत् तन्निरिक्ष्यानन्दय्य। ⁵⁷ तदा यिहूदीया अपृच्छन् तव वयः पञ्चाशद्वत्सरा न त्वं किम् एवब्राह्मीम् अद्राक्षीः? ⁵⁸ यीशुः प्रत्यवादीद् युष्मानहं यथार्थतरं वदामि एवब्राह्मीमो जन्मनः पूर्वकालमारभ्याहं विद्ये। ⁵⁹ तदा ते पाषाणान् उत्तोल्य तमाहन्तुम् उदयच्छन् किन्तु यीशु गुप्तो मन्तिराद् बहिर्गत्य तेषां मध्येन प्रस्थितवान्।

9 ततः परं यीशुर्गच्छन् मार्गमध्ये जन्मान्धं नरम् अपश्यत्।² ततः शिष्यास्तम् अपृच्छन् हं गुरो नरोयं स्वपापेन वा स्वपित्राः पापेनान्धोऽजायत? ³ ततः स प्रत्युदितवान् अतस्य वास्य पित्रोः पापाद् अतादृशोभूद् एति नहि किन्त्वनेन यथेश्वरस्य कर्म प्रकाशयते तद्धेतोरेव। ⁴ दिने तिष्ठति मत्प्रेरयितुः कर्म मया कर्तव्यं यद्दि किमपि कर्म न क्रियते तादृशी निशागच्छति। ⁵ अहं यावत्कालं जगति तिष्ठामि तावत्कालं जगतो ज्योतिःस्वरूपोऽस्मि। ⁶ एत्युक्त्वा भूमौ निष्ठीवं निक्षिप्य तेन पङ्कं कृतवान् ⁷ पश्चात् तत्पङ्केन तस्यान्धस्य नेत्रे प्रलिप्य तमित्यादिशत् गत्वा शिलोहं डर्थात् प्रेरितनाम्नि सरसि स्नात्। ततोन्धो गत्वा तत्रास्नात् ततः प्रत्रयक्षु भूत्वा व्याघुट्यागात्। ⁸ अपरञ्च समीपवासिनो लोका ये यं तं पूर्वमन्धम् अपश्यन् ते अकतुम् आरभन्त योन्धलोको वर्त्मन्युपविश्यामिक्षत स अवेवायं जनः किं न भवति? ⁹ केयिदवदन् स अवे केयिदवोयन् तादृशो भवति किन्तु स स्वयमभ्रवीत् स अवेवाहं भवामि। ¹⁰ अतअवे ते अपृच्छन् त्वं कथं दृष्टिं प्राप्तवान्? ¹¹ ततः सोवदद् यीशनामक अको ज्ञो मम नयने पङ्केन प्रलिप्य एत्याज्ञापयत् शिलोहकासारं गत्वा तत्र स्नात्। ततस्तत्र गत्वा मयि स्नाते दृष्टिमहं लब्धवान्। ¹² तदा ते उवदन् स पुमान् कुत्र? तेनोक्तं नाहं ज्ञानामि। ¹³ अपरं तस्मिन् पूर्वान्धे जने किञ्चिन् शिनां निकटम् आनीते सति किञ्चिन् शिनोपि तमपृच्छन् कथं दृष्टिं प्राप्तोसि? ¹⁴ ततः स कथितवान् स पङ्केन मम नेत्रे उलिम्पत् पश्चाद् स्नात्वा दृष्टिमलभे। ¹⁵ किन्तु यीशु विश्रामवारं कर्दमं कृत्वा तस्य नयने प्रसन्नेऽकरोद् एतिकारणात् कतिपयकिञ्चिन् शिनोऽवदन् ¹⁶ स पुमान् ईश्वरान्न यतः स विश्रामवारं न मन्यते। ततोन्धे केयित् प्रत्यवदन् पापी पुमान् किम् अतादृशम् आश्चर्यं कर्म कर्तुं शक्नोति? ¹⁷ एत्थं तेषां परस्परं भिन्नवाक्यत्वम् अभवत्। पश्चात् ते पुनरपि तं पूर्वान्धं मानुषम् अप्राक्षुः यो जन्स्तव यक्षुषी प्रसन्ने कृतवान् तस्मिन् त्वं किं वदसि? स उक्तवान् स भविष्यद्वादी। ¹⁸ स दृष्टिम् आप्तवान् एति यिहूदीयास्तस्य दृष्टिं प्राप्तस्य जनस्य पित्रो मुभाद् अश्रुत्वा न प्रत्ययन्। ¹⁹ अतअवे ते तावपृच्छन् युवयो र्यं पुत्रं जन्मान्धं वदथः स किमयं? तर्हीदानीं कथं द्रष्टुं शक्नोति? ²⁰ ततस्तस्य पितरौ प्रत्यवोयताम् अयम् आवयोः पुत्र आ जनेरन्धश्च तदध्यावां ज्ञानीवः ²¹ किन्त्वधुना कथं दृष्टिं प्राप्तवान् तदावां न ज्ञानीवः कोस्य यक्षुषी प्रसन्ने कृतवान् तदपि न ज्ञानीव अेष वयःप्राप्त अनेन पृच्छत स्वकथां स्वयं वक्ष्यति। ²² यिहूदीयानां भयात् तस्य पितरौ वाक्यमिदम् अवदतां यतः कोपि मनुष्यो यद्दि यीशुम् अभिषिक्तं वदति तर्हि स भजन्गुडाद् दूरीकारिष्यते यिहूदीया एति मन्त्राणाम् अकुर्वन् ²³ अतस्तस्य पितरौ व्याडरताम् अेष वयःप्राप्त अनेन पृच्छत। ²⁴ तदा ते पुनश्च तं पूर्वान्धम् आहूय व्याडरन् ईश्वरस्य गुणान् वद अेष मनुष्यः पापीति वयं ज्ञानीमः। ²⁵ तदा स उक्तवान् स पापी न वेति नाहं ज्ञाने पूर्वान्धं आसमहम् अधुना पश्यामीति मात्रं ज्ञानामि। ²⁶ ते पुनरपृच्छन् स त्वां प्रति किमकरोत्? कथं नेत्रे प्रसन्ने ऽकरोत्? ²⁷ ततः सोवादीद् अेककृत्योक्तयं यूयं न शृणुथ तर्हि कुतः पुनः श्रोतुम् एच्छथ? यूयमपि किं तस्य शिष्या भवितुम् एच्छथ? ²⁸ तदा ते तं तिरस्कृत्य व्याडरन् त्वं तस्य शिष्यो वयं मूसाः शिष्याः। ²⁹ मूसावकत्रेणेश्वरो जगाद् तज्जानीमः किन्वेष कुत्रत्यलोक एति न ज्ञानीमः। ³⁰ सोवदद् अेष मम लोयने प्रसन्ने ऽकरोत् तथापि कुत्रत्यलोक एति यूयं न ज्ञानीथ अेतद् आश्चर्यं भवति। ³¹ ईश्वरः पापिनां कथां न शृणोति किन्तु यो जन्स्तस्मिन् भक्तिं कृत्वा तदिष्टक्रियां करोति तस्यैव कथां शृणोति अेतद् वयं ज्ञानीमः। ³² कोपि मनुष्यो जन्मान्धाय यक्षुषी अददात् जगदारम्भाद् अतादृशीं कथां कोपि कदापि नाशृणोत्। ³³ अस्माद् अेष मनुष्यो यदीश्वरान्नाजायत तर्हि किञ्चिदपीदृशं कर्म कर्तुं नाशक्नोत्। ³⁴ ते व्याडरन् त्वं पापाद् अजायथाः किमस्मान् त्वं शिक्षयसि? पश्चात्ते तं अडिक्कुर्वन्। ³⁵ तदनन्तरं यिहूदीयैः स अडिक्क्रियत यीशुरिति वार्ता श्रुत्वा तं साक्षात् प्राप्य पृष्टवान् ईश्वरस्य पुत्रे त्वं विश्वसिषि? ³⁶ तदा स प्रत्यवोयत् हं प्रभो स को यत् तस्मिन्नेहं विश्वसिमि? ³⁷ ततो यीशुः कथितवान् त्वं तं दृष्टवान् त्वया सार्क यः कथं कथयति सअवे सः। ³⁸ तदा हं प्रभो विश्वसिमीत्युक्त्वा स तं प्रणामत्। ³⁹ पश्चाद् यीशुः कथितवान् नयनहीना नयनानि प्राप्नुवन्ति नयनवन्तश्चान्धा भवन्तीत्यभिप्रायेण जगदाहम् आगच्छम्। ⁴⁰ अेतत् श्रुत्वा निकटस्थाः कतिपयाः किञ्चिन् शिनो व्याडरन् वयमपि किमन्धाः? ⁴¹ तदा यीशुरवादीद् यद्यन्धा अभवत तर्हि पापानि नातिष्ठन् किन्तु पश्यामीति वाक्यवदनाद् युष्माकं पापानि तिष्ठन्ति।

10 अहं युष्मानतियथार्थं वदामि, यो ज्ञो द्वारेण न प्रविश्य केनाप्यन्येन मेषगृहं प्रविशति स अवे स्तेनो दस्युश्च। ² यो द्वारेण प्रविशति स अवे मेषपालकः। ³ दौवारिकस्तस्मै द्वारं मोययति मेषगणश्च तस्य वाक्यं शृणोति स निजान् मेषान् स्वस्वनाम्नाहूय बहिः कृत्वा नयति। ⁴ तथा निजान् मेषान् बहिः कृत्वा स्वयं तेषाम् अत्रे गच्छति, ततो मेषास्तस्य शब्दं ब्रुध्यन्ते, तस्मात् तस्य पश्चाद् व्रजन्ति। ⁵ किन्तु परस्य शब्दं न ब्रुध्यन्ते तस्मात् तस्य पश्चाद् व्रजन्ति वरं तस्य समीपात् पलायिष्यन्ते। ⁶ यीशुस्तेभ्य एमां दृष्टान्तकथाम् अकथयत् किन्तु तेन कथितकथायास्तात्पर्यं ते नाब्रुध्यन्त। ⁷ अतो यीशुः पुनरकथयत्, युष्मानाहं यथार्थतरं व्याडरामि, मेषगृहस्य द्वारम् अहमेव। ⁸ मया न प्रविश्य य आगच्छन् ते स्तेना दस्यवश्च किन्तु मेषास्तेषां कथा नाशृणवन्। ⁹ अहमेव द्वारस्वरूपः, मया यः कश्चित् प्रविशति स रक्षां प्राप्स्यति तथा अडिक्स्तश्च गमनागमने कृत्वा यरपास्थानं प्राप्स्यति। ¹⁰ यो जन्स्तनः स केवलं स्तैन्यबधविनाशान् कर्तुमेव समायाति किन्त्वहम् आयुर्दातुम् अर्थात् बाहूलेन तदेव दातुम् आगच्छम्। ¹¹ अहमेव सत्यमेषपालको यस्तु सत्यो मेषपालकः स मेषार्थं प्राणत्यागं करोति; ¹² किन्तु यो ज्ञो मेषपालको न, अर्थाद् यस्य मेषा निजा न भवन्ति, य अतादृशो वैतनिकः स वृकम् आगच्छन्तं दृष्ट्वा मेज्वरञ्च विहाय पलायते, तस्माद् वृकस्तं व्रजं धृत्वा विकिरति। ¹³ वैतनिकः पलायते यतः स वेतनार्थी मेषार्थं न यिन्तयति। ¹⁴ अहमेव सत्यो मेषपालकः, पिता मां यथा ज्ञानाति, अहञ्च यथा पितरं ज्ञानामि, ¹⁵ तथा निजान् मेषानपि ज्ञानामि, मेषाश्च मां ज्ञानान्ति, अहञ्च मेषार्थं प्राणत्यागं करोमि। ¹⁶ अपरञ्च अेतद् गृहीय मेषेभ्यो भिन्ना अपि मेषा मम सन्ति ते सकला आनयितव्याः; ते मम शब्दं श्रोष्यन्ति तत अको व्रज अको रक्षको भविष्यति। ¹⁷ प्राणानहं त्यक्त्वा पुनः प्राणान् ग्रहीष्यामि, तस्मात् पिता मयि स्नेहं करोति। ¹⁸ कश्चिज्जो मम प्राणान् हन्तुं न शक्नोति किन्तु स्वयं तान् समर्पयामि तान् समर्पयितुं पुनर्ग्रहीतुञ्च मम शक्तिरास्ते भारमिमं स्वपितुः सकाशात् प्राप्तोऽहम्। ¹⁹ अस्माद्गुपदेशात् पुनश्च यिहूदीयानां मध्ये भिन्नवाक्यता जाता। ²⁰ ततो अहो व्याडरन् अेष भूतग्रस्त उन्मत्तश्च, कुत अेतस्य कथां शृणुथ? ²¹ केयिद् अवदन् अेतस्य कथा भूतग्रस्तस्य कथावन्न भवन्ति, भूतः किम् अन्धाय यक्षुषी दातुं शक्नोति? ²² शीतकाले यिज्ञालामि मन्दिरोत्सर्गपर्वण्युपस्थिते ²³ यीशुः सुलेमानो निःसारेण गमनागमने करोति, ²⁴ अेतस्मिन् समये यिहूदीयास्तं वेष्टयित्वा व्याडरन् कति कालान् अस्माकं विचिकित्सां स्थापयिष्यामि? यद्यभिषिक्तो भवति तर्हि तत् स्पष्टं वद। ²⁵ तदा यीशुः प्रत्यवदद् अहम् अयकथं किन्तु यूयं न प्रतीथ, निजपितुर्नाम्ना यां यां क्रियां करोमि सा क्रियैव मम साक्षिस्वरूपा। ²⁶ किन्त्वहं पूर्वमकथयं यूयं मम मेषा न भवथ, कारणादस्मान् न विश्वसिथ। ²⁷ मम मेषा मम शब्दं शृण्वन्ति तानहं ज्ञानामि ते य मम पश्चाद् गच्छन्ति। ²⁸ अहं तेभ्योऽनन्तायुर्ददामि, ते कदापि न नक्ष्यन्ति कोपि मम करात् तान् हर्तुं न शक्यति। ²⁹ यो मम पिता तान् मह्यं दत्तवान् स सर्वस्मात् मडान्, कोपि मम पितुः करात् तान् हर्तुं न शक्यति। ³⁰ अहं पिता य द्वयोरेकत्वम्। ³¹ ततो यिहूदीयाः पुनरपि तं हन्तुं पाषाणान् उदतोलयन्। ³² यीशुः कथितवान् पितुः सकाशाद् अह्नुयुत्तमकर्माणि युष्माकं प्राकाशयं तेषां कस्य कर्माणाः कारणात् मां पाषाणैराहन्तुम् उदताः स्थ? ³³ यिहूदीयाः प्रत्यवदन् प्रशस्तकर्माहंते न किन्तु त्वं मानुषः स्वमीश्वरम् उक्त्वेश्वरं निन्दसि कारणादस्मात् त्वां पाषाणैर्हन्तः। ³⁴ तदा यीशुः प्रत्युक्तवान् मया कथितं यूयम् ईश्वरा अेतद्वयनं युष्माकं शास्त्रे लिपितं नास्ति किं? ³⁵ तस्माद् ये-

षाम् उद्देशे ईश्वरस्य कथा कथिता ते यदीश्वरगणो उच्यन्ते धर्मग्रन्थस्याध्ययथा भवितुं न शक्यं, ³⁶ तर्ह्याहम् ईश्वरस्य पुत्र इति वाक्यस्य कथनात् यूयं पित्राभिषिक्तं जगति प्रेरितञ्च पुमांसं कथम् ईश्वरनिन्दकं वाद्यय? ³⁷ यद्यहं पितुः कर्म न करोमि तर्हि मां न प्रतीत; ³⁸ किन्तु यदि करोमि तर्हि मयि युष्माभिः प्रत्यये न कृतेऽपि कार्ये प्रत्ययः क्रियतां, ततो मयि पितास्तीति पितर्यहम् अस्मीति य क्षात्वा विश्वसिष्यथ। ³⁹ तदा ते पुनरपि तं धर्तुम् अयेष्यन्त किन्तु स तेषां करेभ्यो निस्तीर्य ⁴⁰ पुन र्यद्गन् अद्यास्तटे यत्र पुर्व्वं योहन् अमञ्जयत् तत्रागत्य न्यवसत्। ⁴¹ ततो बहवो लोकास्तत्समीपम् आगत्य व्याहरन् योहन् किमप्याश्रय्यं कर्म नाकरोत् किन्त्वस्मिन् मनुष्ये या यः कथा अकथयत् ताः सर्व्वाः सत्याः; ⁴² तत्र य बहवो लोकास्तस्मिन् व्यश्वसन्।

11 अनन्तरं मरियम् तस्या भगिनी मर्था य यस्मिन् वैथनीयाग्रामे वसतस्तस्मिन् ग्रामे एलियासर् नामा पीडित अक आसीत्। ² या मरियम् प्रभुं सुगन्धितेनैव मर्दयित्वा स्वकेशैस्तस्य यरणौ सममार्जत् तस्या भ्राता स एलियासर् रोगी। ³ अपरञ्च ह प्रभो भवान् यस्मिन् प्रीयते स अवे पीडितोस्तीति कथां कथयित्वा तस्य भगिन्यौ प्रेषितवत्यौ। ⁴ तदा यीशुरिमां वार्ता श्रुत्वाकथयत् पीडयं मरणार्थं न किन्त्वीश्वरस्य मडिमार्थम् ईश्वरपुत्रस्य मडिमप्रकाशार्थञ्च ज्ञाता। ⁵ यीशु र्यद्यपिमर्थायां तद्भगिन्याम् एलियासरि याप्रीयत, ⁶ तथापि एलियासरः पीडयाः कथं श्रुत्वा यत्र आसीत् तत्रैव दिनद्वयमतिष्ठत्। ⁷ ततः परम् स शिष्यानकथयद् वयं पुन र्यिहूदीयप्रदेशं यामः। ⁸ ततस्ते प्रत्यवदन्, ह गुरो स्वल्पदिनानि गतानि यिहूदीयास्त्वां पाषाणैर् न्तुम् उद्यतास्तथापि किं पुनस्तत्र यास्यसि? ⁹ यीशुः प्रत्यवदत्, अकस्मिन् दिने किं द्वादशघटिका न भवन्ति? कोपि दिवा गच्छन् न स्पलति यतः स अतज्जगतो दीप्तिं प्राप्नोति। ¹⁰ किन्तु रात्रौ गच्छन् स्पलति यतो हेतोस्तत्र दीप्ति नास्ति। ¹¹ एमां कथां कथयित्वा स तानवदद्, अस्माकं बन्धुः एलियासर् निद्रितोभूद् एदानीं तं निद्रातो जगदयितुं गच्छामि। ¹² यीशु मृतौ कथामिमां कथितवान् किन्तु विश्रामार्थं निद्रायां कथितवान् इति ज्ञात्वा शिष्या अकथयन्, ¹³ ह गुरो स यदि निद्राति तर्हि भद्रमेव। ¹⁴ तदा यीशुः स्पष्टं तान् व्याहरत्, एलियासर् अभियत; ¹⁵ किन्तु यूयं यथा प्रतीथ तदर्थमहं तत्र न स्थितवान् इत्यस्माद् युष्मन्निमित्तम् आह्लादितोहं, तथापि तस्य समीपे याम। ¹⁶ तदा थोमा यं द्दिदुमं वदन्ति स सङ्गिनः शिष्यान् अवदद् वयमपि गत्वा तेन सार्द्धं म्रियामहे। ¹⁷ यीशुस्तत्रोपस्थाय एलियासरः श्मशाने स्थापनात् यत्वारि दिनानि गतानीति वार्ता श्रुत्वान्। ¹⁸ वैथनीया यिश्शालमः समीपस्था कोशिकात्रान्तरिता; ¹⁹ तस्माद् बहवो यिहूदीया मर्था मरियमञ्च ल्यातृशोकापन्नं सान्त्वयितुं तयोः समीपम् आगच्छन्। ²⁰ मर्था यीशोरोगमनवार्ता श्रुत्वैव तं साक्षाद् अकरोत् किन्तु मरियम् गेह उपविश्य स्थिता। ²¹ तदा मर्था यीशुमवाद्यत्, ह प्रभो यदि भवान् अत्रास्थास्यत् तर्हि मम भ्राता नामरिष्यत्। ²² किन्त्विदानीमपि यद् ईश्वरे प्रार्थयिष्यते ईश्वरस्तद् दास्यतीति ज्ञानेऽहं। ²³ यीशुरवादीत् तव भ्राता समुत्थास्यति। ²⁴ मर्था व्याहरत् शेषदिवसे स उत्थानसमये प्रोत्थास्यतीति ज्ञानेऽहं। ²⁵ तदा यीशुः कथितवान् अहमेव उत्थापयिता ज्ञवयिता य यः कश्चन मयि विश्वसिति स मृत्वापि ज्ञवियति; ²⁶ यः कश्चन य ज्ञवन् मयि विश्वसिति स कदापि न मरिष्यति, अस्यां कथायां किं विश्वसिषि? ²⁷ सावदत् प्रभो यस्यावतरणापेक्षास्ति भवान् सअेवाभिषिक्त ईश्वरपुत्र इति विश्वसिमि। ²⁸ इति कथां कथयित्वा सा गत्वा स्वां भगिनीं मरियमं गुप्तमाहूय व्याहरत् गुरुरुपतिष्ठति त्वामाहूयति य। ²⁹ कथामिमां श्रुत्वा सा तूर्णम् उत्थाय तस्य समीपम् अगच्छत्। ³⁰ यीशु ग्राममध्यं न प्रविश्य यत्र मर्था तं साक्षाद् अकरोत् तत्र स्थितवान्। ³¹ ये यिहूदीया मरियमा साकं गृहे तिष्ठन्तस्ताम् असान्त्वयन् ते तां क्षिप्रम् उत्थाय गच्छन्ति विलोक्य व्याहरन्, स श्मशाने रोदितुं याति, इत्युक्त्वा ते तस्याः पश्चाद् अगच्छन्। ³² यत्र यीशुरतिष्ठत् तत्र मरियम् उपस्थाय तं दृष्ट्वा तस्य यरणयोः पतित्वा व्याहरत् ह प्रभो यदि भवान् अत्रास्थास्यत् तर्हि मम भ्राता नामरिष्यत्। ³³ यीशुस्तां तस्याः सङ्गिनो यिहूदीयांश्च रुदतो विलोक्य शोकार्तः सन् दीर्घं निश्चस्य कथितवान् तं कुत्रास्थापयत? ³⁴ ते व्याहरन्, ह प्रभो भवान् आगत्य पश्यतु। ³⁵ यीशुना क्न्दितं। ³⁶ अतयेव यिहूदीया अवदन्, पश्यतायं तस्मिन् किद्गु अप्रियत। ³⁷ तेषां केयिद् अवदन् योन्धाय यक्षुषी दत्तवान् स किम् अस्य मृत्युं निवारयितुं नाशकनोत्? ³⁸ ततो यीशुः पुनरन्तर्दीर्घं निश्चस्य श्मशानान्तिडम् अगच्छत्। तत् श्मशानम् अकं गह्वरं तन्मुपे पाषाण अक आसीत्। ³⁹ तदा यीशुरवदद् अनें पाषाणम् अपसारयत, ततः प्रमीतस्य भगिनी मर्थावदत् प्रभो, अधुना तत्र दुर्गन्धो ज्ञातः, यतोद्य यत्वारि दिनानि श्मशाने स तिष्ठति। ⁴⁰ तदा यीशुरवादीत्, यदि विश्वसिषि तर्ह्येश्वरस्य मडिमप्रकाशं द्रक्ष्यसि कथामिमां किं तुभ्यं नाकथयं? ⁴¹ तदा मृतस्य श्मशानात् पाषाणोऽपसारिते यीशुर्दृक् पश्यन् अकथयत्, ह पित मम नेवेसनम् अशृणोः कारणादस्मात् त्वां धन्यं वदामि। ⁴² त्वं सततं शृणोषि तद्यद्यहं ज्ञानामि, किन्तु त्वं मां यत् प्रैर्यस्तद् यथास्मिन् स्थाने स्थिता लोका विश्वसन्ति तदर्थम् एहं वाक्यं वदामि। ⁴³ एमां कथां कथयित्वा स प्रोत्थैराह्वयत्, ह एलियासर् बहिरागच्छ। ⁴⁴ ततः स प्रमीतः श्मशानवस्त्रैर् बद्धस्तपादो गात्रमार्जन्वाससा बद्धमुपश्च बहिरागच्छत्। यीशुरुदितवान् बन्धनानि मोचयित्वा त्यजतैनं। ⁴⁵ मरियमः समीपम् आगता ये यिहूदीयलोकास्तदा यीशोरेतत् कर्मपश्यन् तेषां बहवो व्यश्वसन्, ⁴⁶ किन्तु केयिदन्ये किंशिनं समीपं गत्वा यीशोरेतस्य कर्मणो वार्ताम् अवदन्। ⁴⁷ ततः परं प्रधानयाजकाः किंशिनाश्च सभां कृत्वा व्याहरन् वयं किं कुर्मः? अेष मानवो बहून्याश्रय्यकर्मार्णि करोति। ⁴⁸ यदीदृशं कर्म कर्तुं न वारयामस्तर्हि सर्व्वे लोकास्तस्मिन् विश्वसिष्यन्ति रोमिलोकाश्चागत्यास्माकम् अनया राजधान्या सार्द्धं राज्यम् आछेत्स्यन्ति। ⁴⁹ तदा तेषां किंशिनानामा यस्तस्मिन् वत्सरे मडयाजकपदे न्ययुज्यत स प्रत्यवदद् यूयं किमपि न ज्ञानीथ; ⁵⁰ समग्रदेशस्य विनाशतोपि सर्व्वलोकार्थम् अकस्य ज्ञनस्य मरणम् अस्माकं मङ्गलहेतुकम् अेतस्य विवेचनामपि न कुरुथ। ⁵¹ अेतं कथां स निज्बुद्ध्युद्या व्याहरद् इति न, ⁵² किन्तु यीशुस्तदेशीयानां कारणात् प्राणान् त्यक्षयति, दिशि दिशि विकीर्णान् ईश्वरस्य सन्तानान् संगृह्यैकजतिं करिष्यति य, तस्मिन् वत्सरे किंशिका मडयाजकवपदे नियुक्तः सन् एहं भविष्यद्वाक्यं कथितवान्। ⁵³ तद्दिनमारभ्य ते कथं तं हन्तुं शक्नुवन्तीति मन्त्रणां कर्तुं प्रारंभिरे। ⁵⁴ अतयेव यिहूदीयानां मध्ये यीशुः सप्रकाशं गमनागमने अकृत्वा तस्माद् गत्वा प्रान्तरस्य समीपस्था-यिप्रदेशस्येह्यायिम् नाम्नि नगरे शिष्यैः साकं कावं यापयितुं प्रारंभे। ⁵⁵ अनन्तरं यिहूदीयानां निस्तारोत्सवे निकटवर्तिनि सति तदुत्सवात् पूर्व्वं स्वान् शुयीन् कर्तुं बहवो जना ग्रामेभ्यो यिश्शालम नगरम् आगच्छन्, ⁵⁶ यीशोर-वेषणं कृत्वा मन्दिरे दृष्टायमानाः सन्तः परस्परं व्याहरन्, युष्माकं कीदृशो बोधो ज्ञायते? स किम् उत्सवेऽस्मिन् अत्रागमिष्यति? ⁵⁷ स य कुत्रास्ति यद्येतत् कश्चिद् वेत्ति तर्हि दर्शयतु प्रधानयाजकाः किंशिनश्च तं धर्तुं पूर्व्वम् एमाम् आसां प्रायारयन्।

12 निस्तारोत्सवात् पूर्व्वं दिनषट्के स्थिते यीशु र्यं प्रमीतम् एलियासरं श्मशानाद् उदस्थापरत् तस्य निवासस्थानं वैथनियाग्रामम् आगच्छत्। ² तत्र तदर्थं रञ्ज्यां लोञ्ज्ये कृते मर्था पर्य्यवेषयद् एलियासर् य तस्य सङ्गिभिः सार्द्धं लोञ्जनासन उपाविशत्। ³ तदा मरियम् अर्द्धसेटकं बडुमूढ्यं जटा-मांसीयं तैलम् आनीय यीशोश्चरणयोर् मर्दयित्वा निज्केश मर्षुम् आरभत; तदा तैलस्य परिमलेन गूढम् आमोदितम् अभवत्। ⁴ यः शिमोनः पुत्र रिष्करियोतीयो यिहूदानामा यीशु परकरेषु समर्पयिष्यति स शिष्यस्तदा कथितवान्, ⁵ अेतत्तैवं त्रिभिः शते मुद्रापटैर्विक्रीतं सद् दरिद्रेभ्यः कुतो नादीयत? ⁶ स दरिद्र-लोकार्थम् अचिन्तयद् इति न, किन्तु स यौर अवे तन्निज्कटे मुद्रासम्पुटकस्थित्या तन्मध्ये यदतिष्ठत् तदपाहरत् तस्मात् कारणाद् एमां कथामकथयत्। ⁷ तदा यीशुकथयद् अनेनां मा वारय सा मम श्मशानस्थापनदिनार्थं तदरक्षयत्। ⁸ दरिद्रा युष्माकं सन्निधौ सर्व्वदा तिष्ठन्ति किन्त्वहं सर्व्वदा युष्माकं सन्निधौ न तिष्ठामि। ⁹ ततः परं यीशुस्तत्रास्तीति वार्ता श्रुत्वा बहवो यिहूदीयास्तं श्मशानाद् उत्थापितम् एलियासरञ्च द्रष्टुं तत् स्थानम् आगच्छन्। ¹⁰ तदा प्रधानयाजकास्तम् एलियासरमपि संधर्तुम् अमन्त्रयन्; ¹¹ यतस्तेन बहवो यिहूदीया गत्वा यीशौ व्यश्वसन्। ¹² अनन्तरं यीशु यिश्शालम नगरम् आगच्छतीति वार्ता श्रुत्वा परेऽहनि उत्सवागता बहवो लोकाः ¹³ भञ्जूरुपरपाद्यानीय तं साक्षात् कर्तुं बहिरागत्य जय जयेति वायं प्रोत्थैर्वक्तुम् आरभन्त, एसायेवो यो राजा परमेश्वरस्य नाम्नागच्छति स धन्यः। ¹⁴ तदा "हं सियोनः कन्ये मा लैषीः पश्यायं तव राजा गर्दभशावकम् आरुह्यागच्छति" ¹⁵ इति शास्त्रीयवयनानुसारेण यीशुरेकं युवगर्दभं प्राप्य तदुपर्य्यारोहत्। ¹⁶ अस्याः घटनायास्तात्पर्य्यं शिष्याः प्रथमं नाबुध्यन्त, किन्तु यीशौ मडिमानं प्राप्ते सति वाक्यमिदं तस्मिन् अकथ्यत लोकाश्च तम्प्रतीत्यम् अकुर्वन् इति ते स्मृतवन्तः। ¹⁷ स एलियासरं श्मशानाद् आगन्तुम् आह्वितवान् श्मशानात् उदस्थापयद् ये ये लो-

कास्तत्कर्म साक्षाद् अपश्यन् ते प्रमाणां दातुम् आरभन्त | 18 स अंतादृशम् अद्भुतं कर्मकरोत् तस्य जन्मश्रुते लोकास्तं साक्षात् कर्तुम् आगच्छन् | 19 ततः
 किंशिनः परस्परं वक्तुम् आरभन्त युष्माकं सर्वांश्चेष्टा वृथा जाताः, एति किं यूयं न बुध्यध्वे? पश्यत सर्वे लोकास्तस्य पश्चाद्दर्शितोभवन् | 20 भोजनं
 कर्तुम् उत्सवागतानां लोकानां कतिपया जना अन्यदेशीया आसन्, 21 ते गालीलीयवैत्सैदानिवासिनः झिलिपस्य समीपम् आगत्य व्याहृन्ते महेच्छ वयं
 यीशुं द्रष्टुम् इच्छामः | 22 ततः झिलिपो गत्वा आन्द्रियम् अवदत् पश्चाद् आन्द्रियझिलिपौ यीशवे वार्ताम् अकथयतां | 23 तदा यीशुः प्रत्युद्धितवान् मानवसुत-
 स्य मडिमप्राप्तिसमय उपस्थितः | 24 अहं युष्मानतियथार्थं वदामि, धान्यबीजं मृत्तिकायां पतित्वा यदि न मृयते तर्हि कडकी तिष्ठति किन्तु यदि मृयते तर्हि
 बहुगुणं इलं इलति | 25 यो जनेना निजप्राणान् प्रियान् जानाति स तान् डारयिष्यति किन्तु येना जन्म एतल्लोके निजप्राणान् अप्रियान् जानाति सेान-
 न्तायुः प्राप्नुं तान् रक्षिष्यति | 26 कश्चिद् यदि मम सेवको भवितुं वाञ्छति तर्हि स मम पश्चाद्गामी भवतु, तस्माद् अहं यत्र तिष्ठामि मम सेवकेऽपि तत्र
 स्थास्यति; यो जन्म मां सेवते मम पितापि तं सम्भस्यते | 27 साम्प्रतं मम प्राणा व्याकुला भवन्ति, तस्माद् हे पितर अतस्मात् समयान् मां रक्ष, एत्यहं किं
 प्रार्थयिष्ये? किन्त्वहम् अतस्मभ्यार्थम् अवतीर्णवान् | 28 हे पितः स्वनाम्नो मडिमानं प्रकाशय; तनैव स्वनाम्नो मडिमानम् अहं प्रकाशयं पुनरपि प्रकाश-
 यिष्यामि, अेषा गगणीया वाणी तस्मिन् समयेऽज्जायत | 29 तश्च्रुत्वा समीपस्थलोकानां केचिद् अवदन् मेघोऽगच्छत्, केचिद् अवदन् स्वर्गीयदूतोऽनेन सह
 कथामयकथत् | 30 तदा यीशुः प्रत्यवादीत्, मधर्थं शब्दोयं नाभूत् युष्मदर्थमेवाभूत् | 31 अधुना जगतोस्य विचारः सम्पत्स्यते, अधुनास्य जगतः पती रा-
 ज्यात् व्योष्यति | 32 यद्ये पृथिव्या ऒर्द्वे प्रोत्थापितोस्मि तर्हि सर्वान् मानवान् स्वसमीपम् आकर्षिष्यामि | 33 कथं तस्य मृति भविष्यति, अतद् बोध-
 यितुं स एमां कथाम् अकथयत् | 34 तदा लोका अकथयन् सोभिषिक्तः सर्वेदा तिष्ठतीति व्यवस्थाग्रन्थे श्रुतम् अस्माभिः, तर्हि मनुष्यपुत्रः प्रोत्थापितो
 भविष्यतीति वाक्यं कथं वदसि? मनुष्यपुत्रोयं कः? 35 तदा यीशुरकथायद् युष्माभिः साद्धम् अल्पदिनानि ज्योतिरास्ते, यथा युष्मान् अन्धकारो नास्ति इत्यति
 तदर्थं यावत्कालं युष्माभिः साद्धं ज्योतिस्तिष्ठति तावत्कालं गच्छत; यो जन्मोऽन्धकारे गच्छति स कुत्र यातीति न जानाति | 36 अतश्चैव यावत्कालं युष्माकं
 निकटे ज्योतिरास्ते तावत्कालं ज्योतीरुपसन्ताना भवितुं ज्योतिषि विश्वसित; एमां कथां कथयित्वा यीशुः प्रस्थाप्य तेभ्यः स्वं गुप्तवान् | 37 यद्यपि यीशुस्ते-
 षां समक्षम् अंतावदाश्चर्यकर्मणि कृतवान् तथापि ते तस्मिन् न व्यश्रंसन् | 38 अतश्चैव कः प्रत्येति सुसंवाहं परेशास्मत् प्रचारितं? प्रकाशते परेशस्य हस्तः
 कस्य य सन्निधौ? यिशयियभविष्यद्वादिना यदेतद् वाक्यमुक्तं तत् सङ्गलम् अभवत् | 39 ते प्रत्येत्तुं नाशङ्कवन् तस्मिन् यिशयियभविष्यद्वादि पुनरवादीद्,
 40 यदा, "ते नयने न पश्यन्ति बुद्धिभिश्च न बुध्यन्ते तै र्मनःसु परिवर्तितेषु य तानहं यथा स्वस्थान् न करोमि तथा स तेषां लोयनान्यन्धानि कृत्वा तेषाम-
 न्तःकरणानि गाढानि करिष्यति | " 41 यिशयियो यदा यीशो मडिमानं विलोक्य तस्मिन् कथामकथयत् तदा भविष्यद्वाक्यम् ईदृशं प्रकाशयत् | 42 तथाप्यधिप-
 तानां भववस्तस्मिन् प्रत्यायन् | किन्तु किंशिनस्तान् भोजनगुहाद् दूरीकुर्वन्तीति भयात् ते तं न स्वीकृतवन्तः | 43 यत ईश्वरस्य प्रशंसातो मानवानां प्रशं-
 सायां तेऽप्रियन्त | 44 तदा यीशुरुच्यैःकारम् अकथयद् यो जन्मो मयि विश्वसिति स केवलं मयि विश्वसितीति न, स मत्प्रेरकेऽपि विश्वसिति | 45 यो जन्मो मां
 पश्यति स मत्प्रेरकमपि पश्यति | 46 यो जन्मो मां प्रत्येति स यथान्धकारे न तिष्ठति तदर्थम् अहं ज्योतिःस्वरूपो भूत्वा जगत्यस्मिन् अवतीर्णवान् | 47 मम
 कथां श्रुत्वा यदि कश्चिन् न विश्वसिति तर्हि तमहं दोषिणं न करोमि, यतो हेतो जगतो जनानां दोषान् निश्चितान् कर्तुं नागत्य तान् परियातुम् आगतोस्मि |
 48 यः कश्चिन् मां न श्रद्धाय मम कथं न गृह्णाति, अन्यस्तं दोषिणं करिष्यति वस्तुतस्तु यां कथामहम् अकथयं सा कथा यस्मैऽन्दि तं दोषिणं करिष्यति |
 49 यतो हेतोरेतं स्वतः किमपि न कथयामि, किं किं मया कथयितव्यं किं समुपेक्ष्येत्यत्र एति मत्प्रेरयिता पिता मामाज्ञापयत् | 50 तस्य साज्ञा अनन्तायुरित्यहं
 जानामि, अतश्चैवाहं यत् कथयामि तत् पिता यथाज्ञापयत् तथैव कथयाम्यहम् |

13 निस्तारोत्सवस्य किञ्चित्कालात् पूर्वं पृथिव्याः पितुः समीपगमनस्य समयः सन्निकर्षोभूद् एति ज्ञात्वा यीशुराप्रथमाद् येषु जगत्प्रवासिष्वात्मीय-
 लोकेषु प्रेम करोति स्म तेषु शेषं यावत् प्रेम कृतवान् | 2 पिता तस्य हस्ते सर्वं समर्पितवान् स्वयम् ईश्वरस्य समीपाद् आगच्छद् ईश्वरस्य समीपं
 यास्यति य, सर्वार्थेयैतानि ज्ञात्वा रञ्ज्यां भोजने सम्भूषो सति, 3 यदा शैतान् तं परहस्तेषु समर्पयितुं शिमोनः पुत्रस्य ईष्कारियोतियस्य यिहूदा अन्तःक-
 रणं कुप्रवृत्तिं समर्पयत्, 4 तदा यीशु भोजनासनाद् उत्थाय गात्रवस्त्रं मोचयित्वा गात्रमाज्जनवस्त्रं गृह्णीत्वा तेन स्वकटिम् अबध्नात्, 5 पश्चाद् अंकपात्रे
 जलम् अम्बिषिष्य शिष्याणां पादान् प्रक्षाल्य तेन कटिबद्धगात्रमाज्जनवाससा मार्चुं प्रारभत | 6 ततः शिमोन्पितरस्य समीपमागते स उक्तवान् हे प्रभो
 भवान् किं मम पादौ प्रक्षालयिष्यति? 7 यीशुरुदितवान् अहं यत् करोमि तत् सम्प्रति न जानासि किन्तु पश्चाज् ज्ञास्यसि | 8 ततः पितरः कथितवान् भवान्
 कदापि मम पादौ न प्रक्षालयिष्यति | यीशुरकथयद् यदि त्वां न प्रक्षालये तर्हि मयि तव कोयंशो नास्ति | 9 तदा शिमोन्पितरः कथितवान् हे प्रभो तर्हि केवल-
 पादौ न, मम हस्तौ शिरश्च प्रक्षालयतु | 10 ततो यीशुरवदद् यो जन्मो धीतस्तस्य सर्वज्ञपरिष्कृतत्वात् पादौ विनान्याङ्गस्य प्रक्षालनापेक्षा नास्ति | यूयं परि-
 ष्कृता एति सत्यं किन्तु न सर्वे, 11 यतो यो जन्मस्तं परकरेषु समर्पयिष्यति तं स ज्ञातवान्; अतश्चैव यूयं सर्वे न परिष्कृता एमां कथां कथितवान् | 12 एत्थं
 यीशुस्तेषां पादान् प्रक्षाल्य वस्त्रं परिधायासने समुपविश्य कथितवान् अहं युष्मान् प्रति किं कर्माकार्षं जानीथ? 13 यूयं मां गुरुं प्रभुञ्च वदथ तत् सत्यमेव
 वदथ यतोहं सत्येव भवामि | 14 यद्यहं प्रभु गुरुश्च सन् युष्माकं पादान् प्रक्षालितवान् तर्हि युष्माकमपि परस्परं पादप्रक्षालनम् उचितम् | 15 अहं युष्मान्
 प्रति यथा व्यवहारं युष्मान् तथा व्यवहर्तुम् अहं पन्थानं दर्शितवान् | 16 अहं युष्मानतियथार्थं वदामि, प्रभो दर्शितो न मडान् प्रेरकास्य प्रेरितो न मडान् |
 17 एमां कथां विदित्वा यदि तदनुसारतः कर्माणि कुरुथ तर्हि यूयं धन्या भविष्यथ | 18 सर्वेषु युष्मासु कथामिमां कथयामि एति न, ये मम मनोनीतास्तानहं
 जानामि, किन्तु मम भक्षयाणि यो भुङ्क्ते मत्प्राणप्रातिकूल्यतः | उत्थापयति पादस्य मूलं स अेष मानवः | यदेतद् धर्मपुस्तकस्य वयनं तदनुसारेणावश्यं
 घटिष्यते | 19 अहं स जन्म एत्यत्र यथा युष्माकं विश्वासो जायते तदर्थं अंतादृशघटनात् पूर्वं अहमिदानीं युष्मभ्यमकथयम् | 20 अहं युष्मानतीव यथार्थं
 वदामि, मया प्रेरितं जन्म यो गृह्णाति स मामेव गृह्णाति यश्च मां गृह्णाति स मत्प्रेरकं गृह्णाति | 21 अंतां कथां कथयित्वा यीशुः दूःभी सन् प्रमाणां दत्त्वा कथित-
 वान् अहं युष्मानतियथार्थं वदामि युष्माकम् अहं जन्मो मां परकरेषु समर्पयिष्यति | 22 ततः स कुमुदिश्य कथामेतां कथितवान् एत्यत्र सन्दिग्धाः शिष्याः पर-
 स्परं मुण्मालोकयितुं प्रारभन्त | 23 तस्मिन् समये यीशु र्स्मिन् अप्रीयत स शिष्यस्तस्य वक्षःस्थलम् अवालम्बत | 24 शिमोन्पितरस्तं सङ्केतेनावदत्, अयं
 कुमुदिश्य कथामेताम् कथयतीति पृच्छ | 25 तदा स यीशो वक्षःस्थलम् अवलम्ब्य पृष्ठवान्, हे प्रभो स जन्मः कः? 26 ततो यीशुः प्रत्यवदद् अंकपात्रं पूषं
 मञ्जयित्वा यस्मै दास्यामि सत्येव सः; पश्चात् पूषपात्रमेकं मञ्जयित्वा शिमोनः पुत्राय ईष्कारियोतीयाय यिहूदै दत्तवान् | 27 तस्मिन् दत्ते सति शैतान्
 तमाश्रयत्; तदा यीशुस्तम् अवदत् त्वं यत् करिष्यसि तत् क्षिप्रं कुरु | 28 किन्तु स येनाशयेन तां कथामकथायत् तम् उपविष्टलोकानां कोपि नाबुध्यत; 29 किन्तु
 यिहूदाः समीपे मुद्रासम्पुटकस्थितेः केचिद् एत्थम् अबुध्यन्त पार्वणासादनार्थं किमपि द्रव्यं क्रेतुं वा दरिद्रेभ्यः किञ्चिद् वितरितुं कथितवान् | 30 तदा पूषपात्र-
 ग्रहणात् परं स तूर्णं बडिरगच्छत्; रात्रिश्च समुपस्थिता | 31 यिहूदे बडिर्गते यीशुरकथयद् एदानीं मानवसुतस्य मडिमा प्रकाशते तेनेश्वरस्यापि मडिमा प्र-
 काशते | 32 यदि तेनेश्वरस्य मडिमा प्रकाशते तर्हि श्वरोपि स्वेन तस्य मडिमानं प्रकाशयिष्यति तूर्णमेव प्रकाशयिष्यति | 33 हे वत्सा अहं युष्माभिः साद्धं कि-
 ञ्चित्कालमात्रम् आसे, ततः परं मां मृगयिष्यध्वे किन्त्वहं यत्स्थानं यामि तत्स्थानं यूयं गन्तुं न शक्यथ, यामिमां कथां यिहूदीयेभ्यः कथितवान् तथाधुना यु-
 ष्मभ्यमपि कथयामि | 34 यूयं परस्परं प्रीयध्वम् अहं युष्मासु यथा प्रीये यूयमपि परस्परम् तथैव प्रीयध्वं, युष्मान् एमां नवीनाम् आज्ञाम् आदिशामि |
 35 तेनैव यदि परस्परं प्रीयध्वे तर्हि लक्षणानेन यूयं मम शिष्या एति सर्वे ज्ञातुं शक्यन्ति | 36 शिमोनपितरः पृष्ठवान् हे प्रभो भवान् कुत्र यास्यति? ततो
 यीशुः प्रत्यवदत्, अहं यत्स्थानं यामि तत्स्थानं साम्प्रतं मम पश्चाद् गन्तुं न शक्नोषि किन्तु पश्चाद् गमिष्यसि | 37 तदा पितरः प्रत्युद्धितवान्, हे प्रभो सा-

भ्रतं कुतो डेतोस्तव पश्चाद् गन्तुं न शक्नोमि? त्वदर्थं प्राणान् दातुं शक्नोमि।³⁸ ततो यीशुः प्रत्युक्तवान् मन्निमित्तं किं प्राणान् दातुं शक्नोमि? त्वामहं यथार्थं वदामि, कुक्कुटवपुसात् पूर्वं त्वं त्रि माम् अपहोष्यसे।

14 मनोदुःखिनो मा भूतः; ईश्वरं विश्वसित मयि य विश्वसित।² मम पितु गृहे बहूनि वासस्थानि सन्ति नो येत् पूर्वं युष्मान् अज्ञापयिष्यं युष्मदर्थं स्थानं सञ्जयितुं गच्छामि।³ यदि गत्वाहं युष्मन्निमित्तं स्थानं सञ्जयामि तर्हि पनरागत्य युष्मान् स्वसमीपं नेष्यामि, ततो यत्राहं तिष्ठामि तत्र यूयमपि स्थास्यथ।⁴ अहं यन्स्थानं ब्रजामि तत्स्थानं यूयं ज्ञानीथ तस्य पन्थानमपि ज्ञानीथ।⁵ तदा थोमा अवदत्, हे प्रभो भवान् कुत्र याति तद्वयं न ज्ञानीमः, तर्हि कथं पन्थानं ज्ञातुं शक्नुमः? ⁶ यीशुः कथयद् अहमेव सत्यञ्चनरूपपथो मया न गन्ता कोपि पितुः समीपं गन्तुं न शक्नोति।⁷ यदि माम् अज्ञास्यत तर्हि मम पितरमप्यज्ञास्यत किन्त्वधुना तस्तं ज्ञानीथ पश्यथ य।⁸ तदा द्विलिपः कथितवान्, हे प्रभो पितरं दर्शय तस्मादस्माकं यथेष्टं भविष्यति।⁹ ततो यीशुः प्रत्यावादीत्, हे द्विलिप युष्माभिः साद्धम् अंतावदिनानि स्थितमपि मां किं न प्रत्यभिजानासि? यो ज्ञानो माम् अपश्यत् स पितरमप्यपश्यत् तर्हि पितरम् अस्मान् दर्शयति कथां कथं कथयसि? ¹⁰ अहं पितरि तिष्ठामि पिता मयि तिष्ठतीति किं त्वं न प्रत्यभि? अहं यद्वाक्यं वदामि तत् स्वतो न वदामि किन्तु यः पिता मयि विराजते स अत्र सर्वकर्मणि कुराति।¹¹ अतएव पितर्यहं तिष्ठामि पिता य मयि तिष्ठति ममास्यां कथायां प्रत्ययं कुरुत, नो येत् कर्महेतोः प्रत्ययं कुरुत।¹² अहं युष्मान्तियथार्थं वदामि, यो ज्ञानो मयि विश्वसिति सोऽहमि कर्माणि करिष्यति वरं ततोपि महाकर्माणि करिष्यति यतो डेतोरहं पितुः समीपं गच्छामि।¹³ यथा पुत्रेण पितु मर्हिमा प्रकाशते तदर्थं मम नाम प्रोच्य यत् प्रार्थयिष्यध्वे तत् सङ्कलं करिष्यामि।¹⁴ यदि मम नाम्ना यत् किञ्चिद् याचध्वे तर्हि तदहं साधयिष्यामि।¹⁵ यदि मयि प्रीयध्वे तर्हि ममाज्ञाः समाचरत।¹⁶ ततो मया पितुः समीपे प्रार्थिते पिता निरन्तरं युष्माभिः साद्धं स्थातुम् एतरेकं साधयाम् अर्थात् सत्यमयम् आत्मानं युष्माकं निकटे प्रेषयिष्यति।¹⁷ अतश्च जगतो लोकास्तं ग्रीहीतुं न शक्नुवन्ति यतस्ते तं नापश्यन् नाञ्जन्श्च किन्तु यूयं ज्ञानीथ यतो डेतोः स युष्माकमन्तं निवसति युष्माकं मध्ये स्थास्यति य।¹⁸ अहं युष्मान् अनान्थान् कृत्वा न यास्यामि पुनरपि युष्माकं समीपम् आगमिष्यामि।¹⁹ कियत्कालरत् परम् अस्य जगतो लोका मां पुन न द्रक्ष्यन्ति किन्तु यूयं द्रक्ष्यथ; अहं ज्ञविष्यामि तस्मात् कारणाद् यूयमपि ज्ञविष्यथ।²⁰ पितर्यहमस्मि मयि य यूयं स्थ, तथाहं युष्मास्वस्मि तदपि तदा ज्ञास्यथ।²¹ यो ज्ञानो ममाज्ञा गृहीत्वा ता आचरति सत्रेव मयि प्रीयते; यो ज्ञानश्च मयि प्रीयते सत्रेव मम पितुः प्रियपात्रं भविष्यति, तथाहमपि तस्मिन् प्रीत्वा तस्मै स्वं प्रकाशयिष्यामि।²² तदा ईश्वरियोतीयाद् अन्यो यिद्धुदास्तमवदत्, हे प्रभो भवान् जगतो लोकानां सन्निधौ प्रकाशितो न भूत्वास्माकं सन्निधौ कुतः प्रकाशितो भविष्यति? ²³ ततो यीशुः प्रत्युदितवान्, यो ज्ञानो मयि प्रीयते स ममाज्ञा अपि गृह्णाति, तेन मम पितापि तस्मिन् प्रेष्यते, आवाञ्च तन्निकटमागत्य तेन सह निवत्स्यावः।²⁴ यो ज्ञानो मयि न प्रीयते स मम कथा अपि न गृह्णाति पुनश्च यामिमां कथां यूयं शृणुथ सा कथा केवलस्य मम न किन्तु मम प्रेरको यः पिता तस्यापि कथा।²⁵ एदानीं युष्माकं निकटे विद्यमानोऽहम् अंताः सकलाः कथाः कथयामि।²⁶ किन्तुः परं पित्रा यः सहायोऽर्थात् पवित्र आत्मा मम नाम्नि प्रेरयिष्यति स सर्वं शिक्षित्वा मयोक्ताः समस्ताः कथा युष्मान् स्मारयिष्यति।²⁷ अहं युष्माकं निकटे शान्तिं स्थापयित्वा यामि, निजं शान्तिं युष्मभ्यं ददामि, जगतो लोका यथा ददाति तथाहं न ददामि; युष्माकम् अन्तःकरणानि दुःखितानि लीतानि य न भवन्तु।²⁸ अहं गत्वा पुनरपि युष्माकं समीपम् आगमिष्यामि मयोक्तं वाक्यमिदं यूयम् अश्रौच; यदि मय्यप्रेष्यध्वं तर्हिहं पितुः समीपं गच्छामि ममास्यां कथायां यूयम् अह्निष्यध्वं यतो मम पिता मतोपि मडान्।²⁹ तस्या घटनायाः समये यथा युष्माकं श्रद्धा ज्ञायते तदर्थम् अहं तस्या घटनायाः पूर्वम् एदानीं युष्मान् अंतां वार्ता वदामि।³⁰ एतः परं युष्माभिः सह मम बहव आलापा न भविष्यन्ति यतः कारणाद् अतस्य जगतः पतिरागच्छति किन्तु मया सह तस्य कोपि सम्बन्धो नास्ति।³¹ अहं पितरि प्रेम करोमि तथा पितु विधिवत् कर्माणि करोमीति येन जगतो लोका ज्ञानन्ति तदर्थम् उत्तिष्ठत वयं स्थानादस्माद् गच्छाम।

15 अहं सत्यद्राक्षालतास्वर्गुपो मम पिता तूद्यानपरिचारकस्वर्गुपञ्च।² मम यासु शाभासु इलानि न भवन्ति ताः स छिनन्ति तथा इलवत्यः शाभा यथाधिकइलानि इलन्ति तदर्थं ताः परिच्छेदति।³ एदानीं मयोक्तोपदेशेन यूयं परिच्छेताः।⁴ अतः कारणात् मयि तिष्ठत तेनाहमपि युष्मासु तिष्ठामि, यतो डेतो द्राक्षालतायाम् असंलग्ना शाभा यथा इलवती भवितुं न शक्नोति तथा यूयमपि मय्यतिष्ठन्तः इलवन्तो भवितुं न शक्नुथ।⁵ अहं द्राक्षालतास्वर्गुपो यूयञ्च शाभास्वर्गुपोः; यो ज्ञानो मयि तिष्ठति यत्र याहं तिष्ठामि, स प्रयूरङ्गुलीः इलवान् भवति, किन्तु मां विना यूयं किमपि कर्तुं न शक्नुथ।⁶ यः कश्चिन् मयि न तिष्ठति स शुष्कशाभेव बहिर्निक्षिप्यते लोकाश्च ता आहृत्य वह्नौ निक्षिप्य दहन्ति।⁷ यदि यूयं मयि तिष्ठथ मम कथा य युष्मासु तिष्ठति तर्हि यद् वाञ्छित्वा याचिष्यध्वे युष्माकं तदेव सङ्कलं भविष्यति।⁸ यदि यूयं प्रयूरङ्गुलवन्तो भवथ तर्हि तद्द्वारा मम पितु मर्हिमा प्रकाशयते तथा यूयं मम शिष्या एति परिक्षायिष्यध्वे।⁹ पिता यथा मयि प्रीतवान् अहमपि युष्मासु तथा प्रीतवान् अतो डेतो यूयं निरन्तरं मम प्रेमपात्राणि भूत्वा तिष्ठत।¹⁰ अहं यथा पितुराज्ञा गृहीत्वा तस्य प्रेमभाजन् तिष्ठामि तथैव यूयमपि यदि ममाज्ञा गृह्णीथ तर्हि मम प्रेमभाजनानि स्थास्यथ।¹¹ युष्मन्निमित्तं मम य आह्लादः स यथा चिरं तिष्ठति युष्माकम् आनन्दश्च यथा पूर्यते तदर्थं युष्मभ्यम् अंताः कथा अत्रकथम्।¹² अहं युष्मासु यथा प्रीये यूयमपि परस्परं तथा प्रीयध्वम् अेषा ममाज्ञा।¹³ मित्राणां कारणात् स्वप्राणदानपर्यन्तं यत् प्रेम तस्मान् महाप्रेम कस्यापि नास्ति।¹⁴ अहं यद्यद् आदिशामि तत्तदेव यदि यूयम् आचरत तर्हि यूयमेव मम मित्राणि।¹⁵ अद्यारभ्य युष्मान् दासान् न वदिष्यामि यत् प्रभु र्थत् करोति दासस्तद् न जानाति; किन्तु पितुः समीपे यद्यद् अशृण्वं तत् सर्वं यूष्मान् अज्ञापयम् तत्कारणाद् युष्मान् मित्राणि प्रोक्तवान्।¹⁶ यूयं मां रोयितवन्त एति न, किन्त्वहमेव युष्मान् रोयितवान् यूयं गत्वा यथा इलान्युत्पादयथ तानि इलानि याक्षयाणि भवन्ति, तदर्थं युष्मान् न्यञ्जन्श्च तस्मान् मम नाम प्रोच्य पितरं यत् किञ्चिद् याचिष्यध्वे तदेव स युष्मभ्यं दास्यति।¹⁷ यूयं परस्परं प्रीयध्वम् अहम् एत्याज्ञापयामि।¹⁸ जगतो लोके युष्मासु ऋतीयतेषु ते पूर्वं मामेवात्तीयन्त एति यूयं ज्ञानीथ।¹⁹ यदि यूयं जगतो लोका अभाविष्यत तर्हि जगतो लोका युष्मान् आत्मीयान् बुद्ध्वाप्रेष्यन्त; किन्तु यूयं जगतो लोका न भवथ, अहं युष्मान् अस्माज्जगतोऽरोययम् अतस्मात् कारणाज्जगतो लोका युष्मान् ऋतीयन्ते।²⁰ दासः प्रभो मडान् न भवति ममैतत् पूर्वीयं वाक्यं स्मरत; ते यदि मामेवाताडयन् तर्हि युष्मानपि ताडयिष्यन्ति, यदि मम वाक्यं गृह्णन्ति तर्हि युष्माकमपि वाक्यं ग्रीहीष्यन्ति।²¹ किन्तु ते मम नामकारणाद् युष्मान् प्रति तादृशं व्यवहरिष्यन्ति यतो यो मां प्रेरितवान् तं ते न जानन्ति।²² तेषां सन्निधिम् आगत्य यद्यहं नाकथयिष्यं तर्हि तेषां पापं नाभविष्यत् किन्त्वधुना तेषां पापमाच्छाद्यितुम् उपायो नास्ति।²³ यो ज्ञानो माम् ऋतीयते स मम पितरमपि ऋतीयते।²⁴ यादृशानि कर्माणि केनापि कदापि नाक्रियन्त तादृशानि कर्माणि यदि तेषां साक्षाद् अहं नाकरिष्यं तर्हि तेषां पापं नाभविष्यत् किन्त्वधुना ते दृष्टवापि मां मम पितरञ्चात्तीयन्त।²⁵ तस्मात् तेषांकारणां माम् ऋतीयन्ते यदेतद् वयनं तेषां शास्त्रे लिपितमास्ते तत् सङ्कलम् अबवत्।²⁶ किन्तु पितु निर्गतं यं सहायमर्थात् सत्यमयम् आत्मानं पितुः समीपाद् युष्माकं समीपे प्रेषयिष्यामि स आगत्य मयि प्रमाणां दास्यति।²⁷ यूयं प्रथममारभ्य मया साद्धं तिष्ठथ तस्माद्धेतो यूयमपि प्रमाणां दास्यथ।

16 युष्माकं यथा वाधा न ज्ञायते तदर्थं युष्मान् अंतानि सर्ववाक्यानि व्याहरे।² लोका युष्मान् भञ्जन्गृहेभ्यो दूरीकरिष्यन्ति तथा यस्मिन् समये युष्मान् उक्त्वा ईश्वरस्य तुष्टिं ज्ञानं कर्माकुर्म एति मंस्यन्ते स समय आगच्छन्ति।³ ते पितरं मात्रं न जानन्ति, तस्माद् युष्मान् प्रतीदृशम् आचरिष्यन्ति।⁴ अतो डेताः समये समुपस्थिते यथा मम कथा युष्माकं मनःसुः समुपतिष्ठति तदर्थं युष्माभ्यम् अंतां कथां कथयामि युष्माभिः साद्धम् अहं तिष्ठन् प्रथमं तां युष्मभ्यं नाकथयं।⁵ साम्प्रतं स्वस्य प्रेरयितुः समीपं गच्छामि तथापि त्वं क्व गच्छसि कथामेतां युष्माकं कोपि मां न पृच्छति।⁶ किन्तु मयोक्ताभिराभिः कथाभि र्युष्माकम् अन्तःकरणानि दुःखेन पूर्णान्यभवन्।⁷ तथाप्यहं यथार्थं कथयामि मम गमनं युष्माकं हितार्थमेव, यतो डेतो गर्भने न कृते सहायो युष्माकं समीपं नागमिष्यति किन्तु यदि गच्छामि तर्हि युष्माकं समीपे तं प्रेषयिष्यामि।⁸ ततः स आगत्य पापपुण्यदण्डेषु जगतो लोकानां प्रबोधं

जन्मिष्यति।⁹ ते मयि न विश्वसन्ति तस्माद्धेतोः पापप्रबोधं जन्मिष्यति।¹⁰ युष्माकम् अदृश्यः सन्नद्धं पितुः समीपं गच्छामि तस्माद् पुण्ये प्रबोधं जन्मिष्यति।¹¹ अतश्च जगतोऽधिपतिर् दण्डाज्ञां प्राप्नोति तस्माद् दण्डे प्रबोधं जन्मिष्यति।¹² युष्मत्स्यं कथयितुं ममानेकाः कथा आसते, ताः कथा एदानीं यूयं सोढुं न शक्नुथः।¹³ किन्तु सत्यमय आत्मा यदा समागमिष्यति तदा सर्वं सत्यं युष्मान् नेष्यति, स स्वतः किमपि न वदिष्यति किन्तु यच्छ्रोष्यति तदेव कथयित्वा भाविकार्यं युष्मान् ज्ञापयिष्यति।¹⁴ मम मडिमानं प्रकाशयिष्यति यतो मदीयां कथां गृहीत्वा युष्मान् बोधयिष्यति।¹⁵ पितु र्यद् अस्ते तत् सर्वं मम तस्माद् कारणाद् अवादिषं स मदीयां कथां गृहीत्वा युष्मान् बोधयिष्यति।¹⁶ कियत्कालात् परं यूयं मां द्रष्टुं न लप्स्यध्वे किन्तु कियत्कालात् परं पुन द्रष्टुं लप्स्यध्वे यतोऽहं पितुः समीपं गच्छामि।¹⁷ ततः शिष्याणां कियन्तो जनाः परस्परं वदितुम् आरभन्त, कियत्कालात् परं मां द्रष्टुं न लप्स्यध्वे किन्तु कियत्कालात् परं पुन द्रष्टुं लप्स्यध्वे यतोऽहं पितुः समीपं गच्छामि, एति यद् वाक्यम् अयं वदति तत् किं? ततः कियत्कालात् परम् एति तस्य वाक्यं किं? तस्य वाक्यस्याभिप्रायं वयं बोद्धुं न शक्नुमस्तैरिति।¹⁹ निगदिते यीशुस्तेषां प्रश्नेषां ज्ञात्वा तेभ्योऽकथयत् कियत्कालात् परं मां द्रष्टुं न लप्स्यध्वे, किन्तु कियत्कालात् परं पुन द्रष्टुं लप्स्यध्वे, यामिमां कथामकथयं तस्या अभिप्रायं किं यूयं परस्परं भृगयध्वे? युष्मान् अतियथार्थं वदामि यूयं कन्दिष्यथ विलपिष्यथ य, किन्तु जगतो लोका आनन्दिष्यन्ति; यूयं शोकाकुला भविष्यथ किन्तु शोकात् परं आनन्दयुक्ता भविष्यथ।²¹ प्रसवकाल उपस्थिते नारी यथा प्रसववेदनया व्याकुला भवति किन्तु पुत्रे भूमिषे सति मनुष्येको जन्मना नरलोके प्रविष्ट एतान् नन्दात् तस्यास्तत्सर्वं दुःखं मनसि न तिष्ठति,²² तथा यूयमपि साम्प्रतं शोकाकुला भवथ किन्तु पुनरपि युष्मत्स्यं दर्शनं दास्यामि तेन युष्माकम् अन्तःकरणानि सानन्दाणि भविष्यन्ति, युष्माकं तम् आनन्दश्च कोपि हर्षुं न शक्यति।²³ तस्मिन् दिवसे कामपि कथां मां न प्रक्षयथ। युष्मान् अतियथार्थं वदामि, मम नाम्ना यत् किञ्चिद् पितरं याचिष्यध्वे तदेव स दास्यति।²⁴ पूर्वं मम नाम्ना किमपि नायायध्वं, यायध्वं ततः प्राप्स्यथ तस्माद् युष्माकं सम्पूर्णान्दो जन्मिष्यते।²⁵ उपमाकथाभिः सर्वार्थेयानि युष्मान् ज्ञापितवान् किन्तु यस्मिन् समये उपमया नोक्त्वा पितुः कथां स्पष्टं ज्ञापयिष्यामि समयं अतादृश आगच्छति।²⁶ तदा मम नाम्ना प्रार्थयिष्यध्वे ऽहं युष्मन्निमित्तं पितरं विनेष्ये कथामिमां न वदामि; यतो यूयं मयि प्रेमं कुरुथ, तथाऽहम् ईश्वरस्य समीपाद् आगतवान् एत्यपि प्रतीथ, तस्माद् कारणात् कारणात् पिता स्वयं युष्मासु प्रीयते।²⁸ पितुः समीपाज्जगद् आगतोस्मि जगत् परित्यज्य य पुनरपि पितुः समीपं गच्छामि।²⁹ तदा शिष्या अवदन्, हे प्रभो भवान् उपमया नोक्त्वा धुना स्पष्टं वदति।³⁰ भवान् सर्वज्ञः केनचित् पृष्ठो भवितुमपि भवतः प्रयोजनं नास्तीत्यधुनास्माकं स्थिरज्ञानं ज्ञातं तस्माद् भवान् ईश्वरस्य समीपाद् आगतवान् एत्यत्र वयं विश्वसिमः।³¹ ततो यीशुः प्रत्यवादीद् एदानीं किं यूयं विश्वसिथ? ³² पश्यत सर्वे यूयं विकीर्णाः सन्तो माम् अंकाकिं पीरत्यज्य स्वं स्वं स्थानं गमिष्यथ, अतादृशः समय आगच्छति वरं प्रायेणोपस्थितवान्; तथाप्यहं नैकाकी भवामि यतः पिता मया सार्द्धम् आस्ते।³³ यथा मया युष्माकं शान्तिं ज्ञायते तदर्थम् अताः कथा युष्मत्स्यं अयकथं; अस्मिन् जगति युष्माकं क्लेशो घटिष्यते किन्त्वक्षोभा भवत यतो मया जगज्जगतं।

17 ततः परं यीशुरेताः कथाः कथयित्वा स्वर्गं विलोक्यैतत् प्रार्थयत्, हे पितः समय उपस्थितवान्; यथा तव पुत्रस्तव मडिमानं प्रकाशयति तदर्थं त्वं निजपुत्रस्य मडिमानं प्रकाशय।² त्वं योल्लोकान् तस्य हस्ते समर्पितवान् स यथा तेभ्योऽनन्तायुर् ददाति तदर्थं त्वं प्राणिमात्राणाम् अधिपतित्व-भारं तस्मै दत्तवान्।³ यस्त्वम् अद्वितीयः सत्य ईश्वरस्तव्या प्रेरितश्च यीशुः प्रीष्ट अंतयोरुभयोः परिचये प्राप्तेऽनन्तायुर् भवति।⁴ त्वं यस्य कर्मणो भारं मह्यं दत्तवान्, तत् सम्पन्नं कृत्वा जगत्स्यस्मिन् तव मडिमानं प्रकाशय।⁵ अतयेव हे पित जगत्स्यविद्यमाने त्वया सः तिष्ठतो मम यो मडिमासीत् सम्प्रति तव समीपे मां तं मडिमानं प्रापय।⁶ अन्यथ त्वम् अतश्च जगतो याल्लोकान् मह्यम् अददा अहं तेभ्यस्तव नाम्नस्तत्त्वज्ञानम् अददां, ते तवैवासान्, त्वं तान् मह्यमददा; तस्मात् तवोपदेशम् अगृह्णन्।⁷ त्वं मह्यं यत् किञ्चिद् अददास्तत्सर्वं त्वत्तो ज्ञायते एत्यधुनाजानन्।⁸ मह्यं यमुपदेशम् अददा अहमपि तेभ्यस्तमुपदेशम् अददां तेषां तमगृह्णन् त्वत्तोऽहं निर्गत्य त्वया प्रेरितोभवम् अत्र य व्यश्वसन्।⁹ तेषामेव निमित्तं प्रार्थयेऽहं जगतो लोकिनिमित्तं न प्रार्थये किन्तु याल्लोकान् मह्यम् अददास्तेषामेव निमित्तं प्रार्थयेऽहं यतस्ते तवैवासते।¹⁰ ये मम ते तव ये य तव ते मम तथा तै र्मम मडिमा प्रकाशयते।¹¹ साम्प्रतम् अस्मिन् जगति ममावस्थितेः शेषम् अभवत् अहं तव समीपं गच्छामि किन्तु ते जगति स्थास्यन्ति; हे पवित्र पितरावयो र्यथैकत्वमास्ते तथा तेषामध्येऽहं त्वं भवति तदर्थं याल्लोकान् मह्यम् अददास्तान् स्वनाम्ना रक्ष।¹² यावन्ति दिनानि जगत्स्यस्मिन् तैः सः साऽहमासं तावन्ति दिनानि तान् तव नाम्नाऽहं रक्षितवान्; याल्लोकान् मह्यम् अददास्तान् सर्वान् अहमरक्षं, तेषां मध्ये केवलं विनाशपात्रं ढारितं तेन धर्मपुस्तकस्य वचनं प्रत्यक्षं भवति।¹³ किन्त्वधुना तव सन्निधिं गच्छामि मया यथा तेषां सम्पूर्णान्दो भवति तदर्थमहं जगति तिष्ठन् अताः कथा अकथयम्।¹⁴ तवोपदेशं तेभ्योऽददां जगता सः यथा मम सम्बन्धो नास्ति तथा जगता सः तेषामपि सम्बन्धाभावाद् जगतो लोकास्तान् ऋतीयन्ते।¹⁵ त्वं जगतस्तान् गृहाणोति न प्रार्थये किन्त्वशुभाद् रक्षति प्रार्थयेऽहम्।¹⁶ अहं यथा जगत्सम्बन्धीयो न भवामि तथा तेषां जगत्सम्बन्धीया न भवन्ति।¹⁷ तव सत्यकथया तान् पवित्रीकुरु तव वाक्यमेव सत्यं।¹⁸ त्वं यथा मां जगति प्रेरयस्तथाऽहमपि तान् जगति प्रेरयं।¹⁹ तेषां हितार्थं यथाऽहं स्वं पवित्रीकरोमि तथा सत्यकथया तेषां पवित्रीभवन्तु।²⁰ केवलं अन्तेषामर्थं प्रार्थयेऽहम् एति न किन्न्वेतेषामुपदेशेन ये जना मयि विश्वसिष्यन्ति तेषामध्ययं प्रार्थयेऽहम्।²¹ हे पितस्तेषां सर्वेषाम् अकत्वं भवतु तव यथा मयि मम य यथा त्वयैकत्वं तथा तेषामप्यावयोरैकत्वं भवतु तेन त्वं मां प्रेरितवान् एति जगतो लोकाः प्रतियन्तु।²² यथावयोरैकत्वं तथा तेषामध्येकत्वं भवतु तेष्वहं मयि य त्वम् एत्थं तेषां सम्पूर्णैकत्वं भवतु, त्वं प्रेरितवान् त्वं मयि यथा प्रीयसे य तथा तेष्वपि प्रीतवान् अंतद्यथा जगतो लोका ज्ञानन्ति।²³ तदर्थं त्वं यं मडिमानं मह्यम् अददास्तं मडिमानम् अहमपि तेभ्यो दत्तवान्।²⁴ हे पित जगतो निर्माणात् पूर्वं मयि स्नेहं कृत्वा यं मडिमानं दत्तवान् मम तं मडिमानं यथा ते पश्यन्ति तदर्थं याल्लोकान् मह्यं दत्तवान् अहं यत्र तिष्ठामि तेषां यथा तत्र तिष्ठन्ति ममैषा वाञ्छा।²⁵ हे यथार्थिक पित जगतो लोकेऽस्त्वय्यज्ञातेपि त्वामहं ज्ञाने त्वं मां प्रेरितवान् एतीमे शिष्या ज्ञानन्ति।²⁶ यथाऽहं तेषु तिष्ठामि तथा मयि येन प्रेम्ना प्रेमाकरोस्तत् तेषु तिष्ठति तदर्थं तव नाम्नाऽहं तान् ज्ञापितवान् पुनरपि ज्ञापयिष्यामि।

18 ताः कथाः कथयित्वा यीशुः शिष्यानादाय किद्रोत्रामकं स्रोत उत्तीर्य शिष्यैः सः तत्रत्योद्यानं प्राविशत्।² किन्तु विश्वासघातियिद्धास्तत् स्थानं परिधीयते यतो यीशुः शिष्यैः सार्द्धं कदाचित् तत् स्थानम् अगच्छत्।³ तदा स यिद्धाः सैन्यगणं प्रधानयाजकानां किर्शिनाञ्च पदातिगणञ्च गृहीत्वा प्रदीपान् उल्कान् अस्त्राणि यादाय तस्मिन् स्थाने उपस्थितवान्।⁴ स्वं प्रति यद् घटिष्यते तज् ज्ञात्वा यीशुरत्रैसरः सन् तान्पृच्छत् कं गवेषयथ? ⁵ ते प्रत्यवदन्, नासरतीयं यीशुः ततो यीशुरवादीद् अहमेव सः; तैः सः विश्वासघाती यिद्धाश्चातिष्ठत्।⁶ तदाऽहमेव स तस्यैतां कथां श्रुत्वैव ते पश्चादेत्य भूमौ पतितः।⁷ ततो यीशुः पुनरपि पृष्ठवान् कं गवेषयथ? ततस्ते प्रत्यवदन् नासरतीयं यीशुः।⁸ तदा यीशुः प्रत्युदितवान् अहमेव स एमां कथामयकथम्; यदि मामन्विष्यथ तर्हीमान् गन्तुं मा वारयत।⁹ एत्थं भूते मह्यं याल्लोकान् अददास्तेषाम् अकमपि नाडारयम् एमां यां कथां स स्वयमकथयत् सा कथा सङ्गला ज्ञाता।¹⁰ तदा शिमोन्पितरस्य निकटे भङ्गल्लिथतेः स तं निष्कोषं कृत्वा मडयाजकस्य माल्वनामानं दासम् आहृत्य तस्य दक्षिणैकं छिन्नवान्।¹¹ ततो यीशुः पितरम् अवदत्, भङ्गं कोषे स्थापय मम पिता मह्यं पातुं यं कंसम् अददात् तेनाहं किं न पास्यामि? ¹² तदा सैन्यगणः सेनापति र्शिद्धीयानां पदातयश्च यीशुं धृत्वा बद्ध्वा डानन्नामः कियद्गः श्वशुरस्य समीपं प्रथमम् अनयन्।¹³ स कियद्गस्तस्मिन् वत्सरे मडयाजत्वपदे नियुक्तः।¹⁴ सन् साधारणलोकानां भङ्गल्लार्थम् अकजन्स्य मरणमुचितम् एति यिद्धीयैः सार्द्धम् अमन्त्रयत्।¹⁵ तदा शिमोन्पितरोऽन्यैकशिष्यश्च यीशोः पश्चाद् अगच्छतां तस्यान्यशिष्यस्य मडयाजकेन परिचितत्वात् स यीशुना सः मडयाजकस्याट्टालिकां प्राविशत्।¹⁶ किन्तु पितरो बद्धिर्दारस्य समीपेऽतिष्ठद् अतयेव मडयाजकेन परिचितः स शिष्यः पुनर्बद्धिर्गत्वा दौवायिकार्यै कथयित्वा पितरम् अल्पन्तरम् आनयत्।¹⁷ तदा स द्वाररक्षिका पितरम् अवदत् त्वं किं न तस्य मानवस्य शिष्यः? ततः सोवदद् अहं न भवामि।¹⁸ ततः परं यत्रस्थाने दासाः पदातयश्च शीतलेतोरङ्गारै र्विहं प्रज्वाल्य तापं सेवितवन्तस्तस्थाने पितरस्तिष्ठन् तैः सः वहि-

तापं सेवितुम् आरभत।¹⁹ तदा शिष्येषूपदेशे य मडायाजकेन यीशुः पृष्टः²⁰ सन् प्रत्युक्तवान् सर्व्वलोकानां समक्षं कथामकथयं गुप्तं कामपि कथां न कथयित्वा यत् स्थानं यिद्धीयाः सततं गच्छन्ति तत्र भोजनगृहे मन्दिरे याशिष्ययं।²¹ मत्तः कुतः पृच्छसि? ये जना मद्गृहदेशम् अशुभं तानेव पृच्छ यद्यद् अवदं ते तत् जानन्ति।²² तदेत्थं प्रत्युद्धितत्वात् निकटस्थपदाति रीशुं यपेटेनाहृत्य व्याहरत् मडायाजकम् अवं प्रतिवदसि? ततो यीशुः प्रतिगदितवान् यद्यथार्थम् अकथयं तर्हि तस्यायथार्थस्य प्रमाणं दधि, किन्तु यदि यथार्थं तर्हि कुतो डेतो मम अताडयः? त्वं पूर्वं हानन् सभन्धनं तं कियङ्गामडायाजकस्य समीपं प्रैषयत्।²⁵ शिमोन्पितरस्तिष्ठन् वक्षितापं सेवते, अतस्मिन् समये कियन्तस्तम् अपृच्छन् त्वं किम् अतस्य जनस्य शिष्यो न? ततः सोपहृत्याब्रवीद् अहं न भवामि।²⁶ तदा मडायाजकस्य यस्य दासस्य पितरः कर्णमस्तिष्ठन् तस्य कुटुम्बः प्रत्युद्धितवान् उद्याने तेन सह तिष्ठन्तं त्वां किं नापश्यं?²⁷ किन्तु पितरः पुनरपहृत्य कथितवान्; तदानीं कुक्कुटोडरौत्।²⁸ तदनन्तरं प्रत्युषे ते कियङ्गगुडाद् अधिपते गुंळं यीशुम् अनयन् किन्तु यस्मिन् अशुभित्वे ज्ञाते तै निस्तारोत्सवे न भोक्तव्यं, तस्य भयाद् यिद्धीयास्तद्गुंळं नाविशन्।²⁹ अपरं पीलातो बहिरागत्य तान् पृष्ठवान् अतस्य मनुष्यस्य कं द्योषं वदथ?³⁰ तदा ते पेत्यवदन् दृष्टमकारिणि न सति भवतः समीपे नैनं समार्पयिष्यामः।³¹ ततः पीलातोऽवदद् यूयमेनं गृहीत्वा स्वेषां व्यवस्थया विचारयत। तदा यिद्धीयाः प्रत्यवदन् कस्यापि मनुष्यस्य प्राणदण्डं कर्तुं नास्माकम् अधिकारोऽस्ति।³² अवं सति यीशुः स्वस्य मृत्यौ यां कथां कथितवान् सा सङ्ग्राहयत्।³³ तदनन्तरं पीलातः पुनरपि तद् राजगृहं गत्वा यीशुमाहूय पृष्ठवान् त्वं किं यिद्धीयानां राज्ञा? यीशुः प्रत्यवदत् त्वम् अंतां कथां स्वतः कथयसि किमन्यः कश्चिन् मयि कथितवान्? पीलातोऽवदद् अहं किं यिद्धीयः? तव स्वदेशीया विशेषतः प्रधानयाजका मम निकटे त्वां समार्पयन्, त्वं किं कृतवान्? यीशुः प्रत्यवदत् मम राज्यम् अतज्जगत्सम्बन्धीयं न भवति यदि मम राज्यं जगत्सम्बन्धीयम् अलविष्यत् तर्हि यिद्धीयानां हस्तेषु यथा समर्पितो नाभवत् तदर्थं मम सेवका अयोत्स्यन् किन्तु मम राज्यम् अहिकं न।³⁷ तदा पीलातः कथितवान्, तर्हि त्वं राजा भवसि? यीशुः प्रत्युक्तवान् त्वं सत्यं कथयसि, राजाहं भवामि; सत्यतायां साक्ष्यं दातुं जनिं गृहीत्वा जगत्सम्बन्धम् अवतीर्णवान्, तस्मात् सत्यधर्मपक्षपातिनो मम कथां शृण्वन्ति।³⁸ तदा सत्यं किं? अंतां कथां पृष्ट्वा पीलातः पुनरपि बहिरागत्य यिद्धीयान् अभाषत, अहं तस्य कमध्यपराधं न प्राप्नोमि।³⁹ निस्तारोत्सवसमये युष्माभिरभिरुचित्य अको जनो मया मोचयितव्य अेषा युष्माकं शीतिरस्ति, अतएव युष्माकं निकटे यिद्धीयानां राजानं किं मोचयामि, युष्माकम् पृच्छा का? तदा ते सर्व्वे रुवन्तो व्याहरन् अंनं मानुषं नहि अरब्ध्वां मोचय। किन्तु स अरब्ध्वा दस्युरासीत्।

19 पीलातो यीशुम् आनीय कशया प्राहारयत्।² पश्चात् सेनागणैः कष्टकनिर्मितं मुकुटं तस्य मस्तके समर्प्य वार्त्तकीवर्णं राजपरिच्छदं परिधाप्य, तं यिद्धीयानां राजन् नमस्कारं एत्युक्त्वा तं यपेटेनाहन्तुम् आरभत।⁴ तदा पीलातः पुनरपि बहिरागत्य लोकान् अवदत्, अस्य कमध्यपराधं न लभेऽहं, पश्यत तद् युष्मान् ज्ञापयितुं युष्माकं सन्निधौ बहिरैनम् आनयामि।⁵ ततः परं यीशुः कष्टकमुकुटवान् वार्त्तकीवर्णवसनवांश्च बहिरागच्छत्। ततः पीलात उक्तवान् अंनं मनुष्यं पश्यत।⁶ तदा प्रधानयाजकाः पदातयश्च तं दृष्ट्वा, अंनं कुशे विध, अंनं कुशे विध, एत्युक्त्वा रवितुं आरभन्त। ततः पीलातः कथितवान् यूयं स्वयम् अंनं नीत्वा कुशे विधत, अहम् अतस्य कमध्यपराधं न प्राप्तावान्।⁷ यिद्धीयाः प्रत्यवदन् अस्माकं या व्यवस्थास्ते तदनुसारेणस्य प्राणहानम् उचितं यतोयं स्वम् ईश्वरस्य पुत्रमवदत्।⁸ पीलात एमां कथां श्रुत्वा महात्रासयुक्तः सन् पुनरपि राजगृहं आगत्य यीशुं पृष्ठवान् त्वं कुत्रत्यो लोकः? किन्तु यीशस्तस्य किमपि प्रत्युत्तरं नावदत्।¹⁰ १० ततः पीलात कथितवान् त्वं किं मया सार्द्धं न संलपिष्यसि? त्वां कुशे वेधितुं वा मोचयितुं शक्तिं ममास्ते एति किं त्वं न जानासि? तदा यीशुः प्रत्यवदद् ईश्वरेणैतन्ममोपरि तव किमध्यधिपतित्वं न विद्यते, तथापि यो जनो मां तव हस्ते समार्पयत् तस्य महापातकं ज्ञातम्।¹¹ तदा यीशुः प्रत्यवदद् ईश्वरेणैतन्ममोपरि तव किमध्यधिपतित्वं न विद्यते, तथापि यो जनो मां तव हस्ते समार्पयत् तस्य महापातकं ज्ञातम्।¹² तदारभ्य पीलातस्तं मोचयितुं येष्टितवान् किन्तु यिद्धीया रुवन्तो व्याहरन् यदीमं मानवं त्यजसि तर्हि त्वं कैसरस्य मित्रं न भवसि, यो जनः स्वं राजानं वक्ति सअवे कैसरस्य विरुद्धं कथां कथयति।¹³ अंतां कथां श्रुत्वा पीलातो यीशुं बहिरानीय निस्तारोत्सवस्य आसादनदिनस्य द्वितीयप्रदरात् पूर्वं प्रस्तरबन्धननाम्नि स्थाने उर्थात् एब्रीयभाषया यद् गव्विथया कथ्यते तस्मिन् स्थाने विचारान् उपविशत्।¹⁴ अनन्तरं पीलातो यिद्धीयान् अवदत्, युष्माकं राजानं पश्यत।¹⁵ किन्तु अंनं दूरीकुरु, अंनं दूरीकुरु, अंनं कुशे विध, एति कथां कथयित्वा ते रवितुम् आरभन्त; तदा पीलातः कथितवान् युष्माकं राजानं किं कुशे वेधिष्यामि? प्रधानयाजका उत्तरम् अवदन् कैसरं विना कोपि राजास्माकं नास्ति।¹⁶ ततः पीलातो यीशुं कुशे वेधितुं तेषां हस्तेषु समार्पयत्, ततस्ते तं धृत्वा नीतवन्तः।¹⁷ ततः परं यीशुः कुशं वलन् शिरःकपालम् अर्थाद् यद् एब्रीयभाषया गुल्गलतां वदन्ति तस्मिन् स्थाने उपस्थितः।¹⁸ ततस्ते मध्यस्थाने तं तस्योभयपार्श्वे द्वावपरौ कुशेऽविधन्।¹⁹ अपरम् अेष यिद्धीयानां राजा नासरतीययीशुः, एति विज्ञापनं लिपित्वा पीलातस्तस्य कुशोपरि समयोजयत्।²⁰ सा लिपिः एब्रीययूनानीयरोमीयभाषाभि लिपिता; यीशोः कुशवेधनस्थानं नगरस्य समीपं, तस्माद् बहवो यिद्धीयास्तां पठितुम् आरभन्त।²¹ यिद्धीयानां प्रधानयाजकाः पीलातमिति न्यवेदयन् यिद्धीयानां राजेति वाक्यं न किन्तु अेष स्वं यिद्धीयानां राजानम् अवदद् एत्थं लिपितुं।²² ततः पीलात उत्तरं दत्तवान् यल्लेजनीयं तल्लिपितवान्।²³ एत्थं सेनागणो यीशुं कुशे विधित्वा तस्य परिधेयवस्त्रं यतुरो भागान् कृत्वा अकैकेसेना अकैकेलागम् अगृह्णत् तस्योत्तरीयवस्त्रागृह्णत्। किन्तुत्तरीयवस्त्रं सूयिसेवनं विना सर्व्वम् उत।²⁴ तस्मात् व्याहरन् अतत् कः प्राप्स्यति? तत्र अपडयित्वा तत्र गुटिकापातं करवाम। विभजन्तेऽधरीयं मे वसनं ते परस्परं। ममोत्तरीयवस्त्रार्थं गुटिकां पातयन्ति य। एति यद्वाक्यं धर्मपुस्तके लिपितमास्ते तत् सेनागणैरेत्थं व्यवहरणत् सिद्धमभवत्।²⁵ तदानीं यीशो माता मातुर्भगिनी य या क्लियपा भार्या मरियम् मगदलीनी मरियम् य अतास्तस्य कुशस्य सन्निधौ समतिष्ठन्।²⁶ ततो यीशुः स्वमातरं प्रियतमशिष्यश्च समीपे दण्डायमानौ विलोक्य मातरम् अवदत्, डे योषिद् अंनं तव पुत्रं पश्य, शिष्यन्त्ववदत्, अंनं तव मातरं पश्य। ततः स शिष्यस्तद्वटिकायां तां निजगृहं नीतवान्।²⁸ अनन्तरं सर्व्वे कर्माधुना सम्पन्नमभूत् यीशुरिति ज्ञात्वा धर्मपुस्तकस्य वयनं यथा सिद्धं भवति तदर्थम् अकथयत् मम पिपासा ज्ञाता।²⁹ ततस्तस्मिन् स्थाने अम्बरसेन पूर्णपात्रस्थित्या ते स्पञ्जमेकं तदम्बरसेनाद्रीकृत्य अंसोबले तद् योजयित्वा तस्य मुषस्य सन्निधावस्थापयन्।³⁰ तदा यीशुरम्बरसेनं गृहीत्वा सर्व्वे सिद्धम् एति कथां कथयित्वा मस्तकं नमयन् प्राणान् पर्य्यत्यजत्।³¹ तद्विनम् आसादनदिनं तस्मात् परेऽहनि विश्रामवारं देहा यथा कुशोपरि न तिष्ठन्ति, यतः स विश्रामवारो महादिनमासीत्, तस्माद् यिद्धीयाः पीलातनिकटे गत्वा तेषां पादभञ्जनस्य स्थानान्तरनयनस्य यानुमतिं प्रार्थयन्त।³² अतः सेना आगत्य यीशुना सह कुशे उतयोः प्रथमद्वितीययोः पादान् अलञ्जन्; किन्तु यीशोः सन्निधिं गत्वा स मृत एति दृष्ट्वा तस्य पादौ नाभञ्जन्।³⁴ पश्चाद् अको योद्धा शूलाघातेन तस्य कुक्षिम् अविधत् तद्विषात् तस्माद् रक्तं जलञ्च निरगच्छत्।³⁵ यो जनोऽस्य साक्ष्यं ददाति स स्वयं दृष्टवान् तस्येदं साक्ष्यं सत्यं तस्य कथा युष्माकं विश्वासं जनयितुं योग्या तत् स जानाति।³⁶ तस्यैकम् अरुध्यपि न भक्षयते, तद् अन्वशास्त्रेपि लिप्यते, यथा, "दृष्टिपातं करिष्यन्ति तेऽविधन् यन्तु तम्प्रति।" ³⁸ अरिमथीयनगरस्य यूषङ्गनामा शिष्य अेक आसीत् किन्तु यिद्धीयेभ्यो भयात् प्रकाशितो न भवति; स यीशो ईहं नेतुं पीलातस्यानुमतिं प्रार्थयत्, ततः पीलातेनानुमते सति स गत्वा यीशो ईहम् अनयत्।³⁹ अपरं यो निकदीमो राजौ यीशोः समीपम् अगच्छत् सोपि गन्धरसेन मिश्रितं प्रायेण पञ्चाशत्सेटकमगुरुं गृहीत्वागच्छत्।⁴⁰ ततस्ते यिद्धीयानां श्मशाने स्थापनरीत्यनुसारेण तस्युगन्धिद्रव्येण सङ्घितं तस्य दहं वस्त्रेषावेष्टयन्।⁴¹ अपरञ्च यत्र स्थानं तं कुशेऽविधन् तस्य निकटस्थोद्याने यत्र किमपि मृतदेहं कदापि नास्थाप्यत तादृशम् अेकं नूतनं श्मशानम् आसीत्।⁴² यिद्धीयानाम् आसादनदिनागमनात् ते तस्मिन् समीपस्थश्मशाने यीशुम् अशापयन्।

20 अनन्तरं सप्ताहस्य प्रथमदिने उतिप्रत्युषे ऽन्धकारे तिष्ठति मगदलीनी मरियम् तस्य श्मशानस्य निकटे गत्वा श्मशानस्य मुष्पात् प्रस्तरमपसारितम् अपश्यत्।² पश्चाद् धावित्वा शिमोन्पितराय यीशोः प्रियतमशिष्याय येदम् अकथयत्, लोकाः श्मशानात् प्रभुं नीत्वा कुत्रास्थापयन् तद् वक्तुं न

शक्नोमि | 3 अतः पितरः सोन्यशिष्यश्च बर्हिर्भुत्वा श्मशानस्थानं गन्तुम् आरभेतां | 4 उभयोर्धावतोः सोन्यशिष्यः पितरं पश्चात् त्यक्त्वा पूर्वं श्मशान-
स्थानं उपस्थितवान् | 5 तदा प्रह्वीभूय स्थापितवस्त्राणि दृष्टवान् किन्तु न प्राविशत् | 6 अपरं शिमोन्पितर आगत्य श्मशानस्थानं प्रविश्य 7 स्थापितवस्त्रा-
णि मस्तकस्य वस्त्रञ्च पृथक् स्थानान्तरे स्थापितं दृष्टवान् | 8 ततः श्मशानस्थानं पूर्वम् आगतो योन्यशिष्यः सोपि प्रविश्य तादृशं दृष्ट्वा व्यश्वसीत् | 9 यतः
श्मशानात् स उच्यते पयितव्यं अतस्तस्य धर्मपुस्तकवचनस्य भावं ते तदा वोढुं नाशङ्कवन् | 10 अनन्तरं तौ द्वौ शिष्यौ स्वं स्वं गृहं परावृत्यागच्छताम् |
11 ततः परं मरियम् श्मशानद्वारस्य बर्हिः स्थित्वा रोदितुम् आरभत ततो रुदती प्रह्वीभूय श्मशानं विलोक्य 12 यीशोः शयनस्थानस्य शिरःस्थाने पदतले य
द्वयोर्दृष्टो द्वौ स्वर्गीयदूतावपविष्टौ समपश्यत् | 13 तौ पृष्टवन्तौ हे नारि कुतो रोदिषि? सावदत् लोका मम प्रभुं नीत्वा कुत्रास्थापयन् एति न जानामि |
14 एत्युक्त्वा मुष्ं परावृत्य यीशुं दृष्टायमानम् अपश्यत् किन्तु स यीशुरिति सा ज्ञातुं नाशङ्कोत् | 15 तदा यीशुस्ताम् अपृच्छत् हे नारि कुतो रोदिषि? कं वा
भूयसे? ततः सा तम् उवाच त्वं ज्ञात्वा व्याहृत्य, हे महेच्छ त्वं यदीतः स्थानात् तं नीतवान् तर्हि कुत्रास्थापयस्तद् वद तत्स्थानात् तम् आनयामि |
16 तदा यीशुस्ताम् अवदत् हे मरियम् | ततः सा परावृत्य प्रत्यवदत् हे रब्बूनी अर्थात् हे गुरो | 17 तदा यीशुरवदत् मां मा धर, एदानीं पितुः समीपे
उद्दिष्टवगमनं न करोमि किन्तु यो मम युष्माकञ्च पिता मम युष्माकञ्चेश्वरस्तस्य निकट उद्दिष्टवगमनं कर्तुम् उद्यतोस्मि, एमां कथां त्वं गत्वा मम भ्रातृगणं ज्ञा-
पय | 18 ततो मगदलीनीमरियम् तत्क्षणाद् गत्वा प्रभुस्तस्यै दर्शनं दत्त्वा कथा अत्रा अकथयद् एति वार्ता शिष्येभ्योऽकथयत् | 19 ततः परं सप्ताहस्य प्रथम-
दिनस्य सन्ध्यासमये शिष्या अेकत्र मिलित्वा यिहूदीयेभ्यो भिया द्वाररुद्धम् अकुर्वन्, अतस्मिन् काले यीशुस्तेषां मध्यस्थाने तिष्ठन् अकथयद् युष्माकं
कल्याणं भूयात् | 20 एत्युक्त्वा निजहस्तं कुक्षिञ्च दर्शितवान्, ततः शिष्याः प्रभुं दृष्ट्वा हृष्टा अभवन् | 21 यीशुः पुनरवदद् युष्माकं कल्याणं भूयात् पिता
यथा मां प्रेषयत् तथाहमपि युष्मान् प्रेषयामि | 22 एत्युक्त्वा स तेषामुपरि दीर्घप्रश्नासं दत्त्वा कथितवान् पवित्रम् आत्मानं गृह्णाति | 23 यूयं येषां पापानि मो-
ययिष्यथ ते मोययिष्यन्ते येषाञ्च पापाति न मोययिष्यथ ते न मोययिष्यन्ते | 24 द्वादशमध्ये गणितो यमजो थोमानामा शिष्यो यीशोरागमनकाले तैः सार्द्धं
नासीत् | 25 अतो वयं प्रभुम् अपश्यामेति वाक्येऽन्यशिष्यैरुक्तं सोवदत्, तस्य हस्तयोर् लौडकीलकानां चिह्नं न विलोक्य तस्मिन् अङ्गुल्या न स्पृष्ट्वा
तस्य कुक्षौ हस्तं नारोप्य याहं न विश्वसिष्यामि | 26 अपरम् अष्टमेऽङ्गि गते सति थोमासहितः शिष्यगण अेकत्र मिलित्वा द्वारं रुद्ध्वाभ्यन्तर आसीत्,
अतर्हि यीशुस्तेषां मध्यस्थाने तिष्ठन् अकथयत्, युष्माकं कुशलं भूयात् | 27 पश्चात् थामै कथितवान् त्वम् अङ्गुलीम् अत्रार्पयित्वा मम करो पश्य करं प्रसा-
र्य मम कुक्षावर्षय नाविशस्य | 28 तदा थोमा अवदत्, हे मम प्रभो हे मदीश्वर | 29 यीशुरकथयत्, हे थोमा मां निरीक्ष्य विश्वसिषि ये न दृष्ट्वा विश्वसन्ति
तत्रेव धन्याः | 30 अतदन्यानि पुस्तकेऽस्मिन् अलिपितानि बहून्प्रायश्चर्माणि यीशुः शिष्याणां पुरस्ताद् अकरोत् | 31 किन्तु यीशुरीश्वरस्याभिषिक्तः
सुत अवेति यथा यूयं विश्वसिष्य विश्वस्य य तस्य नाम्ना परमायुः प्राप्नुथ तदर्थम् अेतानि सर्वाण्यलिप्यन्त |

21 ततः परं तिबिरियाजलघेस्तटे यीशुः पुनरपि शिष्येभ्यो दर्शनं दत्तवान् दर्शनस्याभ्यानमिदम् | 2 शिमोन्पितरः यमजथोमा गालीलीयकान्नानगरनि-
वासी निधनेव् सिवदेः पुत्रावन्यौ द्वौ शिष्यौ यैतेष्वेकत्र मिलितेषु शिमोन्पितरोऽकथयत् मत्स्यान् धर्तुं यामि | 3 ततस्ते व्याहृन् तर्हि वयमपि त्वया
सार्द्धं यामः तदा ते बर्हिर्गताः सन्तः क्षिप्रं नावम् आरोहन् किन्तु तस्यां रण्य्याम् अेकमपि न प्राप्नुवन् | 4 प्रभाते सति यीशुस्तटे स्थितवान् किन्तु स यीशु-
रिति शिष्या ज्ञातुं नाशङ्कवन् | 5 तदा यीशुरपृच्छत्, हे वत्सा सन्निधौ किञ्चित् पाद्यद्रव्यम् आस्ते? तेऽवदन् किमपि नास्ति | 6 तदा सोऽवदत् नौकाया दक्षि-
णपार्श्वे जालं निक्षिपत ततो लप्स्यथ्वे, तस्मात् तैर्निक्षिप्ते जाले मत्स्या अेतान्तोऽपतन् येन ते जालमाकृष्य नोत्तोलयितुं शक्ताः | 7 तस्माद् यीशोः प्रिय-
तमशिष्यः पितरायाकथयत् अेष प्रभु भवेत्, अेष प्रभुरिति वायं श्रुत्वैव शिमोन् नग्राताहेतो मत्स्यधारिण उत्तरीयवस्त्रं परिधाय ह्रदं प्रत्युदलभकथयत् |
8 अपरं शिष्या मत्स्यैः सार्द्धं जालम् आकर्षन्तः क्षुद्रनौकां वाहयित्वा कूलमानयन् ते कूलाद् अतिदूरे नासन् द्विशतहस्तेभ्यो दूर आसन् एत्यनुमीयते | 9 तीरं
प्राप्तैस्तैस्तत्र प्रण्वलिताग्निस्तदुपरि मत्स्याः पूपाश्च दृष्टाः | 10 ततो यीशुरकथयद् यान् मत्स्यान् अधरत तेषां कतिपयान् आनयत् | 11 अतः शिमोन्पितरः
परावृत्य गत्वा बृहद्विस्त्रिपञ्चाशदधिकशतमत्स्यैः परिपूर्णां तज्जालम् आकृष्योत्तोलयत् किन्त्वेतावद्भिर् मत्स्यैरपि जालं नाछिद्यत् | 12 अनन्तरं यीशुस्तान्
अवादीत् यूयमागत्य भुग्ध्वं; तदा सअेव प्रभुरिति ज्ञातत्वात् त्वं कः? एति प्रष्टुं शिष्याणां कस्यापि प्रगल्भता नाभवत् | 13 ततो यीशुरागत्य पूषान्
मत्स्यांश्च गृहीत्वा तेभ्यः पर्यवेषयत् | 14 एत्थं श्मशानादुत्थानात् परं यीशुः शिष्येभ्यस्तृतीयवारं दर्शनं दत्तवान् | 15 भोजने समाप्ते सति यीशुः शिमो-
न्पितरं पृष्टवान्, हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं किम् अतेभ्योधिकं मयि प्रीयसे? ततः स उदितवान् सत्यं प्रभो त्वयि प्रीयेऽहं तद् भवान् जानाति; तदा यीशुरक-
थयत् तर्हि मम मेषगावकगणं पालय | 16 ततः स द्वितीयवारं पृष्टवान् हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं किं मयि प्रीयसे? ततः स उक्तवान् सत्यं प्रभो त्वयि प्री-
येऽहं तद् भवान् जानाति; तदा यीशुरकथयत् तर्हि मम मेषगाणं पालय | 17 पश्चात् स तृतीयवारं पृष्टवान्, हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं किं मयि प्रीयसे? अत-
द्वाक्यं तृतीयवारं पृष्टवान् तस्मात् पितरो दुःखितो भूत्वाऽकथयत् हे प्रभो भवतः किमप्यगोचरं नास्ति त्वय्यहं प्रीये तद् भवान् जानाति; ततो यीशुरवदत्
तर्हि मम मेषगाणं पालय | 18 अहं तुभ्यं यथार्थं कथयामि यौवनकाले स्वयं बद्धकटि र्यत्रेच्छा तत्र यातवान् किन्तवतः परं वृद्धे वयसि हस्तं विस्तारयिष्यसि,
अन्यज्जनस्त्वां बद्ध्वा यत्र गन्तुं तवेच्छा न भवति त्वां धृत्वा तत्र नेष्यति | 19 कुलतः कीदृशेन मरणेन स ईश्वरस्य मडिमानं प्रकाशयिष्यति तद् बोधयितुं
स एति वाक्यं प्रोक्तवान् | एत्युक्ते सति स तमवोयत् मम पश्चाद् आगच्छ | 20 यो ज्ञानो रात्रिकाले यीशो र्वक्षोऽवलम्ब्य, हे प्रभो को भवन्तं परकरेषु सम-
र्पयिष्यतीति वाक्यं पृष्टवान्, तं यीशोः प्रियतमशिष्यं पश्चाद् आगच्छन्तं 21 पितरो मुष्ं परावर्त्य विलोक्य यीशुं पृष्टवान्, हे प्रभो अतस्तस्य मानवस्य कीदृ-
शी गतिर्भविष्यति? 22 स प्रत्यवदत्, मम पुनरागमनपर्यन्तं यदि तं स्थापयितुम् एच्छामि तत्र तव किं? त्वं मम पश्चाद् आगच्छ | 23 तस्मात् स शिष्यो
न मरिष्यतीति भ्रातृगणमध्ये किंवन्ती जाता किन्तु स न मरिष्यतीति वाक्यं यीशुर्नावदत् केवलं मम पुनरागमनपर्यन्तं यदि तं स्थापयितुम् एच्छामि तत्र
तव किं? एति वाक्यम् उक्तवान् | 24 यो ज्ञान अेतानि सर्वाणि लिपितवान् अत्र साक्ष्यञ्च दत्तवान् सअेव स शिष्यः, तस्य साक्ष्यं प्रमाणांमिति वयं ज्ञानी-
मः | 25 यीशुरेतेभ्योऽपरायपि बहूनि कर्माणि कृतवान् तानि सर्वाणि यद्येकैकं कृत्वा लिप्यन्ते तर्हि ग्रन्था अेतान्तो भवन्ति तेषां धारणो पृथिव्यां स्थानं
न भवति | एति |

પ્રેરિતાનાં કર્મણામાખ્યાનં

1 હે થિયકિલ, યીશુ: સ્વમનોનીતાન્ પ્રેરિતાન્ પવિત્રેણાત્મના સમાદિશ્ય યસ્મિન્ દિને સ્વર્ગમારોહત્ યાં યાં ક્રિયામકરોત્ યદાદ્ ઉપાદિશચ્ય તાનિ સર્વા-
ણિ પૂર્વ મયા લિખિતાનિ | 2 સ સ્વનિધનદુઃખભોગાત્ પરમ્ અનેકપ્રત્યયક્ષપ્રમાણૌ: સ્વં સજીવં દર્શયિત્વા 3 યત્વારિશદિનાનિ યાવત્ તેભ્ય: પ્રેરિતેભ્યો
દર્શનં દત્તેશ્વરીયરાજ્યસ્ય વર્ણનમ અકરોત્ | 4 અનન્તરં તેષાં સભાં કૃત્વા ઇત્યાજ્ઞાપયત્, યૂયં યિરૂશાલમોડન્યત્ર ગમનમકૃત્વા યસ્તિન્ પિત્રાઙ્ગીકૃતે મમ વદ-
નાત્ કથા અશૃણુત તત્રાપ્તિમ્ અપેક્ષ્ય તિષ્ઠત્ | 5 યોહન્ જલે મજ્જિજતાવાન્ કિન્ત્વલ્પદિનમધ્યે યૂયં પવિત્ર આત્મનિ મજ્જિજતા ભવિષ્યથ | 6 પશ્ચાત્ તે
સર્વે મિલિત્વા તમ્ અપૃચ્છન્ હે પ્રભો ભવાન્ કિમિદાનીં પુનરપિ રાજ્યમ્ ઇસ્રાયેલીયલોકાનાં કરેષુ સમર્પયિષ્યતિ? 7 તત: સોવદત્ યાન્ સર્વાન્ કાલાન્
સમયાંશ્ચ પિતા સ્વવશેડસ્થાપયત્ તાન્ જ્ઞાતું યુષ્માકમ્ અધિકારો ન જ્ઞાયતે | 8 કિન્તુ યુષ્માસુ પવિત્રસ્થાત્મન આવિભાવે સતિ યૂયં શક્તિં પ્રાપ્ય યિરૂશાલમિ
સમસ્તયિહૂદાશોમિરોણદેશયો: પૃથિવ્યા: સીમાં યાવદ્ યાવન્તો દેશાસ્તેષુ ચર્વેષુ ય મયિ સાક્ષ્યં દાસ્યથ | 9 ઇતિ વાક્યમુક્ત્વા સ તેષાં સમક્ષં સ્વર્ગ ની-
તોડભવત્, તતો મેઘમારુદ્ધ તેષાં દૃષ્ટેરગોચરોડભવત્ | 10 યસ્મિન્ સમયે તે વિહાયસં પ્રત્યનન્યદૃષ્ટ્યા તસ્ય તાદૃશમ્ ઊર્દ્ધ્વગમનમ્ અપશ્યન્ તસ્મિન્નેવ
સમયે શુકલવસ્ત્રૌ ટ્વી જનોં તેષાં સન્નિઘૌ દણ્ડાયમાનો કથિતવન્તો, 11 હે ગાલીલીયલોકા યૂયં કિમર્થ ગગણં પ્રતિ નિરીક્ષ્ય દણ્ડાયમાનાસ્તિષ્ઠથ? યુષ્માકં
સમીપાત્ સ્વર્ગ નીતો યો યીશુસ્તં યૂયં યથા સ્વર્ગમ્ આરોહન્તમ્ અદર્શમ્ તથા સ પુનશ્ચાગમિષ્યતિ | 12 તત: પરં તે જૈતુનામ્ન: પર્વતાદ્ વિશ્રામવારસ્ય
પથ: પરિમાણમ્ અર્થાત્ પ્રાયેણાદ્દ્વકોશં દુરસ્થં યિરૂશાલમનગરં પરાવૃત્યાગચ્છન્ | 13 નગરં પ્રવિશ્ય પિતરો યાક્રૂબ્ યોહન્ આન્દ્રિય: કિલિપ: થોમા બર્થજમયો
મથિરાલ્કીયપુત્રો યાક્રૂબ્ ઉઘોગાં શિમોન્ યાક્રૂબો ભ્રાતા યિહૂદા એતે સર્વે યત્ર સ્થાને પ્રવસન્તિ તસ્મિન્ ઉપરિતનપ્રકોષ્ઠે પ્રાવિશન્ | 14 પશ્ચાદ્ ઇમે કિય-
ત્ય: સ્ત્રિયશ્ચ યીશો માર્તા મરિયમ્ તસ્ય ભ્રાતરશ્ચૈતે સર્વે એકચિત્તીભૂત સતતં વિનયેન વિનયેન પ્રાર્થયન્ત | 15 તસ્મિન્ સમયે તત્ર સ્થાને સાકલ્યેન વિશત્ય-
ધિકશતં શિષ્યા આસન્ | તત: પિતરસ્તેષાં મધ્યે તિષ્ઠન્ ઉક્તવાન્ 16 હે ભ્રાતૃગણ યીશુધારિણાં લોકાનાં પથદર્શકો યો યિહૂદાસ્તસ્મિન્ દાયુદા પવિત્ર આત્મા
યાં કથાં કથયામાસ તસ્યા: પ્રત્યક્ષીભવનસ્યાવશ્યકત્વમ્ આસીત્ | 17 સ જનોડસ્માકં મધ્યવર્તી સન્ અસ્યા: સેવાયા અંશમ્ અલભત | 18 તદનન્તરં કુકર્મ-
ણા લબ્ધં યન્મૂલ્યં તેન ક્ષેત્રમેકં ક્રીતમ્ અપરં તસ્મિન્ અધોમુખે ભૂમૌ પતિતે સતિ તસ્યોદરસ્ય વિદીર્ણત્વાત્ સર્વા નાડ્યો નિરગચ્છન્ | 19 એતાં કથાં યિરૂશા-
લમ્નિવાસિન: સર્વે લોકા વિદાન્તિ; તેષાં નિજભાષયા તત્ક્ષેત્રઞ્ચ હકલ્દામા, અર્થાત્ રક્તક્ષેત્રમિતિ વિખ્યાતમાસ્તે | 20 અન્યચ્ય, નિકેતનં તદીયન્તુ શુન્યમેવ
ભવિષ્યતિ | તસ્ય દૃષ્યે નિવાસાર્થ કોપિ સ્થાસ્યતિ નૈવ હિ | અન્ય એવ જનસ્તસ્ય પદં સંપ્રાપ્સ્યતિ ધ્રુવં | ઇત્યં ગીતપુસ્તકે લિખિતમાસ્તે | 21 અતો યોહનો
મજ્જનમ્ આરભ્યાસ્માકં સમીપાત્ પ્રભો યીશો: સ્વર્ગારોહણદિનં યાવત્ સોસ્માકં મધ્યે યાવન્તિ દિનાનિ યાપિતવાન્ 22 તાવન્તિ દિનાનિ યે માનવા અસ્મા-
ભિ: સાદ્ધં તિષ્ઠન્તિ તેષામ્ એકેન જનેનાસ્માભિ: સાદ્ધં યીશોરુથાને સાક્ષિણા ભવિતવ્યં | 23 અતો યસ્ય રૂઢિ યુષ્તો યં બર્શબ્બેત્યુક્ત્વાહૂયન્તિ સ યુષ્ક
મતથિશ્ચ ઢાવેતૌ પૃથક્ કૃત્વા ત ઈશ્વરસ્ય સન્નિઘૌ પ્રાર્થ્ય કથિતવન્ત: 24 હે સર્વાન્તર્યામિન્ પરમેશ્વર, યિહૂદા: સેવનપ્રેરિતત્વપદચ્યુત: 25 સન્ નિજસ્થાનમ્
અગચ્છત્, તત્પદં લબ્ધુમ્ એનયો જનયો મધ્યે ભવતા કોડભિરુચિતસ્તદસ્માન્ દર્શયતાં | 26 તતો ગુટિકાપાટે કૃતે મતથિનિરચીયત તસ્માત્ સોન્યેષામ્ એકાદ-
શાનાં પ્રરિતાનાં મધ્યે ગણિતોભવત્ |

2 અપરઞ્ચ નિસ્તારોત્સવાત્ પરં પશ્ચાશતમે દિને સમુપસ્થિતે સતિ તે સર્વે એકાચિત્તીભૂય સ્થાન એકસ્મિન્ મિલિતા આસન્ | 2 એતસ્મિન્નેવ સમયેડક-
સ્માદ્ આકાશાત્ પ્રયણ્ડાત્યુગ્રવાયો: શબ્દવદ્ એક: શબ્દ આગત્ય યસ્મિન્ ગૃહે ત ઉપાવિશન્ તદ્ ગૃહં સમસ્તં વ્યાપ્નોત્ | 3 તત: પરં વહ્નિશિખાસ્વરૂ-
પા જિહ્વા: પ્રત્યક્ષીભૂય વિભક્તા: સત્ય: પ્રતિજનોર્દ્ધવે સ્થગિતા અભૂવન્ | 4 તસ્માત્ સર્વે પવિત્રેણાત્મના પરિપૂર્ણા: સન્ત આત્મા યથા વાચિતવાન્ તદનુ-
સારેણાન્યદેશીયાનાં ભાષા ઉક્તવન્ત: | 5 તસ્મિન્ સમયે પૃથિવીસ્થસર્વદેશોભ્યો યિહૂદીયમતાવલમ્બિનો ભક્તલોકા યિરૂશાલમિ પ્રાવસન્; 6 તસ્યા: કથાયા:
કિંવદન્ત્યા જાતત્વાત્ સર્વે લોકા મિલિત્વા નિજનિજભાષયા શિષ્યાણાં કથાકથનં શ્રુત્વા સમુદ્વિગ્ના અભવન્ | 7 સર્વએવ વિસ્મયાપન્ના આશ્ચર્યાન્વિતાશ્ચ
સન્ત: પરસ્પરં ઉક્તવન્ત: પશ્યત યે કથાં કથયન્તિ તે સર્વે ગાલીલીયલોકા: કિં ન ભવન્તિ? 8 તર્હિ વયં પ્રત્યેકશ: સ્વસ્વજન્મદેશીયભાષાભિ: કથા એતેષાં
શૃણુમ: કિમિદં? 9 પાર્થી-માદી-અરામ્નહરયિમ્દેશનિવાસિમનો યિહૂદા-કપ્પદકિયા-પન્ત-આશિયા- 10 કુગિયા-પમ્ફુલિયા-મિસરનિવાસિન: કુરીણીનિકટવર્તિલૂ-
બીયપ્રદેશનિવાસિનો રોમનગરાદ્ આગતા યિહૂદીયલોકા યિહૂદીયમતગ્રાહિણ: ક્રીતીયા અરાબીયાદયો લોકાશ્ચ યે વયમ્ 11 અસ્માકં નિજનિજભાષાભિરેતે-
ષામ્ ઈશ્વરીયમહાકર્મવ્યાખ્યાનં શૃણુમ: | 12 ઇત્યં તે સર્વએવ વિસ્મયાપન્ના: સન્દિગ્ધચિત્તા: સન્ત: પરસ્પરમૂચુ: અસ્ય કો ભાવ: ? 13 અપરે કેચિત્ પરિહ-
સ્ય કથિતવન્ત એતે નવીનદ્રાક્ષારસેન મત્તા અભવન્ | 14 તદા પિતર એકાદશભિ જૈનૈ: સાકં તિષ્ઠન્ તાલ્લોકાન્ ઉચ્યૈ:કારમ્ અવદત્, હે યિહૂદીયા હે યિરૂશા-
લમ્નિવાસિન: સર્વે, અવધાનં કૃત્વા મદીયવાક્યં બુધ્ધવં | 15 ઇદાનીમ્ એકયામાદ્ અધિકા વેલા નાસ્તિ તસ્માદ્ યૂયં યદ્ અનુમાથ માનવા ઇમે મદાપાનેન
મત્તાસ્તત્ર | 16 કિન્તુ યોચેલભવિષ્યદ્દકત્રૈતદ્વાક્યમુક્તં યથા, 17 ઈશ્વર: કથયામાસ યુગાન્તસમયે ત્વહમ્ | વર્ષિષ્યામિ સ્વમાત્માનં સર્વપ્રાણયુપરિ ધ્રુવમ્ | ભા-
વિવાક્યં વદિષ્યન્તિ કન્યા: પુત્રાશ્ચ વસ્તુત: | પ્રત્યાદેશઞ્ચ પ્રાપ્સ્યન્તિ યુષ્માકં યુવમાનવા: | તથા પ્રાચીનલોકાસ્તુ સ્વપ્નાન્ દ્રક્ષ્યન્તિ નિશ્ચિતં | 18 વર્ષિષ્યામિ
તદાત્માનં દાસદાસીજનોપિરિ | તેનૈવ ભાવિવાક્યં તે વદિષ્યન્તિ હિ સર્વશ: | 19 ઊર્દ્ધ્વસ્થે ગગણે ચૈવ નીચસ્થે પૃથિવીતલે | શોણિતાનિ બૃહદ્ધાનૂન્ ધનધૂ-
માદિકાનિ ય | ચિહ્નાનિ દર્શયિષ્યામિ મહાશ્ચર્યક્રિયાસ્તથા | 20 મહાભયાનકસ્યૈવ તદિનસ્ય પરેશિતુ: | પુરાગમાદ્ રવિ: કૃષ્ણો રક્તશ્ચન્દ્રો ભવિષ્યત: | 21 કિ-
ન્તુ ય: પરમેશસ્ય નામ્નિ સમ્પ્રાર્થયિષ્યતે | સએવ મનુજો નૂનં પરિત્રાતો ભવિષ્યતિ | | 22 અતો હે ઇસ્રાયેલ્વંશીયલોકા: સર્વે કથાયામેતસ્યામ્ મનો નિઘદ્ધવં
નાસરતીયો યીશુરીશ્વરસ્ય મનોનીત: પુમાન્ એતદ્ ઈશ્વરસ્તત્કૃતૈરાશ્ચર્યાદ્દુતકર્મભિ લક્ષણૈશ્ચ યુષ્માકં સાક્ષાદેવ પ્રતિપાદિતવાન્ ઇતિ યૂયં જાનીય |
23 તસ્મિન્ યીશૌ ઈશ્વરસ્ય પૂર્વનિશ્ચિતમન્ત્રાણાનિરૂપણાનુસારેણ મૃત્યૌ સમર્પિતે સતિ યૂયં તં ધૃત્વા દુષ્ટલોકાનાં હસ્તૈ: કુશો વિધિત્વાહત | 24 કિન્ત્વીશ્વરસ્તં
નિધનસ્ય બન્ધનામ્નોચયિત્વા ઉદસ્થાપયત્ યત: સ મૃત્યુના બદ્ધસ્તિષ્ઠતીતિ ન સમ્ભવતિ | 25 એતસ્તિન્ દાયુદપિ કથિતવાન્ યથા, સર્વદા મમ સાક્ષાતં
સ્થાપય પરમેશ્વરં | સ્થિતે મદક્ષિણે તસ્મિન્ સ્ખલિષ્યામિ ત્વહં નહિ | 26 આનન્દિષ્યતિ તદ્દેતો મમિકીનં મનસ્તુ વૈ | આહ્વાદિષ્યતિ જિહ્વાપિ મદીયા તુ તથૈવ
ય | પ્રત્યાશયા શરીરન્તુ મદીયં વૈશયિષ્યતે | 27 પરલોકે યતો હેતોસ્ત્વં માં નૈવ હિ ત્યક્ષ્યસિ | સ્વકીયં પુણ્યવન્તં ત્વં ક્ષયિતું નૈવ દાસ્યસિ | એવં જીવનમાર્ગ
ત્વં મામેવ દર્શયિષ્યસિ | 28 સ્વસમ્મુખે ય આનન્દો દક્ષિણે સ્વસ્ય યત્ સુખં | અનન્તં તેન માં પૂર્ણ કરિષ્યસિ ન સંશય: | | 29 હે ભ્રાતરોડસ્માકં તસ્ય પૂર્વપુ-
રુષસ્ય દાયુદ: કથાં સ્પષ્ટં કથયિતું મામ્ અનુમન્યધ્વં, સ પ્રાણાન્ ત્યક્ત્વા શ્મશાને સ્થાપિતોભવદ્ અદ્યાપિ તત્ શ્મશાનમ્ અસ્માકં સન્નિઘૌ વિદ્યતે | 30 ફલતો
લૌકિકભાવેન દાયુદો વંશે પ્રીષ્ટં જન્મ ગ્રાહયિત્વા તસ્યૈવ સિંહાસને સમુવેષ્ટું તમુત્યાપયિષ્યતિ પરમેશ્વર: શપથં કૃત્વા દાયુદ: સમીપ ઇમમ્ અઙ્ગીકારં કૃતવાન્,

31 एति ज्ञात्वा दायूद् भविष्यद्वादी सन् भविष्यत्कालीयज्ञानेन श्रीष्टोत्थानेन कथामिमां कथयामास यथा तस्यात्मा परलोके न त्यक्ष्यते तस्य शरीरञ्च न क्षेप्य-
ति; 32 अतः परमेश्वर एतेन यीशुं श्मशानाद् उदस्थापयत् तत्र वयं सर्वे साक्षिण आस्महे। 33 स एश्वरस्य दक्षिणकरेणोन्नतं प्राप्य पवित्र आत्मिन पिता
यमङ्गीकारं कृतवान् तस्य इलं प्राप्य यत् पश्यथ शृणुथ य तदवर्षत्। 34 यतो दायूद् स्वर्गं नारुरोड किन्तु स्वयम् एषां कथाम् अकथयद् यथा, मम प्रभुमिदं
वाक्यमवदत् परमेश्वरः। 35 तव शत्रून् हं यावत् पादपीठं करोमि न। तावत् कालं मदीये त्वं दक्षवार्ध्वं उपाविश। 36 अतो यं यीशुं यूयं कुशोडत् परमेश्वरस्तं
प्रभुत्वाभिषिक्तत्पदे न्ययुंक्तेति एसायेलीया लोका निश्चितं ज्ञानन्तु। 37 अथादृशी कथां श्रुत्वा तेषां हृदयानां विदीर्णत्वात् ते पितरा य तदन्यप्रेरितेभ्यश्च
कथितवन्तः, हे भ्रातृगण वयं किं करिष्यामः? 38 ततः पितरः प्रत्यवदद् यूयं सर्वे स्वं स्वं मनः परिवर्तयध्वं तथा पापमोयनार्थं यीशुप्रीष्टस्य नाम्ना मञ्जि-
ताश्च भवत, तस्माद् दानत्रं परित्रम् आत्मानं लप्स्यथ। 39 यतो युष्माकं युष्मत्सन्तानानाञ्च दूरस्थसर्वलोकानाञ्च निमित्तम् अर्थाद् अस्माकं प्रभुः परमे-
श्वरो यावतो लोकान् आह्वस्यति तेषां सर्वेषां निमित्तम् अयमङ्गीकार आस्ते। 40 अतदन्याभिर्बहुकथाभिः प्रमाणां दत्वाकथयत् अतेभ्यो विपथगामिभ्यो
वर्त्तमानलोकेभ्यः स्वान् रक्षत। 41 ततः परं ये सानन्दारस्तां कथाम् अगृह्णन् ते मञ्जिजता अभवन्। तस्मिन् दिवसे प्रायेण त्रीणि सडसाणि लोकास्तेषां
सपक्षाः सन्तः 42 प्रेरितानाम् उपदेशे सङ्गतौ पूषभञ्जने प्रार्थनासु य मनःसंयोगं कृत्वातिष्ठन्। 43 प्रेरितैर्नानाप्रकारलक्षणेषु मडाश्वर्यकर्मसु य दृशितेषु
सर्वलोकानां भयमुपस्थितं। 44 विश्वासकारिणः सर्वे य सड तिष्ठन्तः। स्वेषां सर्वाः सम्पत्तीः साधारण्येन स्थापयित्वाभुञ्जत। 45 इलतो गृडाणि द्रव्या-
णि य सर्वाणि विक्रीय सर्वेषां स्वस्वप्रयोजनानुसारेण विभज्य सर्वेभ्योऽददन्। 46 सर्वे अकथितोभूय दिने दिने मन्दिरे सन्तिष्ठमाना गृहं गृहं य पू-
पानभञ्जन्त एश्वरस्य धन्यवाढं कुर्वन्तो लोकेः समादृताः परमानन्देन सरलान्तःकरणेन भोजनं पानञ्चकुर्वन्। 47 परमेश्वरो दिने दिने परित्राणामाञ्जनैर्भेद-
लीम् अवर्द्धयत्।

3 तृतीययामवेलायां सत्यां प्रार्थनायाः समये पितरयोऽनौ सम्भूय मन्दिरे गच्छतः। 2 तस्मिन्नेव समये मन्दिप्रवेशकानां समीपे भिक्षारणार्थं यं जन्म-
पञ्जमानुषं लोका मन्दिरेण सुन्दरनाम्नि द्वारे प्रतिदिनम् अस्थापयन् तं वडन्तस्तद्वारे आनयन्। 3 तदा पितरयोऽनौ मन्दिरे प्रवेश्युम् उद्यतौ विलोक्य
स पञ्जस्तौ किञ्चिद् भिक्षितवान्। 4 तस्माद् योऽना सडितः पितरस्तम् अनन्यदृष्ट्या निरीक्ष्य प्रोक्तवान् आवां प्रति दृष्टिं कुरु। 5 ततः स किञ्चित् प्राप्या-
शया तौ प्रति दृष्टिं कृतवान्। 6 तदा पितरो गदितवान् मम निकटे स्पर्शत्र्यादि किमपि नास्ति किन्तु यदास्ते तद् ददामि नासरतीयस्य यीशुप्रीष्टस्य नाम्ना
त्वमुत्थाय गमनागमने कुरु। 7 ततः परं स तस्य दक्षिणकरं धृत्वा तम् उदतोलयत्; तेन तत्क्षणात् तस्य जन्मस्य पादगुल्फयोः सवलत्वात् स उल्लङ्घ्य प्रो-
त्थाय गमनागमने ऽकरोत्। 8 ततो गमनागमने कुर्वन् उल्लङ्घ्य एश्वरं धन्यं वदन् ताभ्यां सार्द्धं मन्दिरे प्राविशत्। 9 ततः सर्वे लोकास्तं गमनागमने कुर्व-
न्तम् एश्वरं धन्यं वदन्तश्च विलोक्य 10 मन्दिरेण सुन्दरे द्वारे य उपविश्य भिक्षितवान् सअवेवायम् एति ज्ञात्वा तं प्रति तथा घटनया यमत्कृता विस्मयापन्ना-
श्चाभवन्। 11 यः पञ्जः स्वस्थोभवत् तेन पितरयोऽनोः करयोर्दृष्टयोः सतोः सर्वे लोका सन्निधिम् आगच्छन्। 12 तद् दृष्ट्वा पितरस्तोभ्योऽकथयत्, हे
एसायेलीयलोका यूयं कुतो ऽनेनाश्वर्यं मन्यध्वे? आवां निजशक्त्या यद्वा निजपुण्येन पञ्जमनुष्यमेतं गमितवन्ताविति चिन्तयित्वा आवां प्रति कुतोऽनन्यद-
ष्टिं कुरुथ? 13 यं यीशुं यूयं परकरेषु समार्पयत ततो यं पीलातो भोययितुम् अेच्छत् तथापि यूयं तस्य साक्षान् नाङ्गीकृतवन्त एषाडीम एरडाको याडूभश्च-
श्वरोऽर्थाद् अस्माकं पूर्वपुरुषाणाम् एश्वरः स्वपुत्रस्य तस्य यीशो मडिमानं प्राकाशयत्। 14 किन्तु यूयं तं पवित्रं धार्मिकं पुमांसं नाङ्गीकृत्य डत्याकारिणमेकं
स्वेभ्यो दातुम् अयायध्वं। 15 पश्चात् तं ज्ञानस्याधिपतिम् अडत किन्त्वीश्वरः श्मशानात् तम् उदस्थापयत तत्र वयं साक्षिण आस्महे। 16 एषं यं मानुषं
यूयं पश्यथ परियनुथ य स तस्य नाम्नि विश्वासकरणात् यलनशक्तिं लब्धवान् तस्मिन् तस्य यो विश्वासः स तं युष्माकं सर्वेषां साक्षात् सम्भुर्णत्रेण
स्वस्थम् अकार्षीत्। 17 हे भ्रातरो यूयं युष्माकम् अधिपतयश्च अज्ञात्वा कर्माण्येतानि कृतवन्त एदानीं ममैष बोधो जायते। 18 किन्त्वीश्वरः प्रीष्टस्य दुःभ-
भोगे भविष्यद्वादिनां मुषेभ्यो यां यां कथां पूर्वमकथयत् ताः कथा एतं सिद्धा अकरोत्। 19 अतः स्वेषां पापमोयनार्थं भेदं कृत्वा मनांसि परिवर्तयध्वं,
तस्माद् एश्वरात् सान्त्वनाप्राप्तेः समय उपस्थास्यति; 20 पुनश्च पूर्वकालम् आरभ्य प्रयारितो यो यीशुप्रीष्टस्तम् एश्वरो युष्मान् प्रति प्रेषयिष्यति। 21 कि-
न्तु जगतः सृष्टिमारभ्य एश्वरो निजपवित्रभविष्यद्वादिगणोऽन यथा कथितवान् तदनुसारेण सर्वेषां कार्याणां सिद्धिपर्यन्तं तेन स्वर्गं वासः कर्त्तव्यः।
22 युष्माकं प्रभुः परमेश्वरो युष्माकं भ्रातृगणमध्यात् मत्सदृशं भविष्यद्दत्तारम् उत्पादयिष्यति, ततः स यत् किञ्चित् कथयिष्यति तत्र यूयं मनांसि निधेध्वं।
23 किन्तु यः कश्चित् प्राणी तस्य भविष्यद्वादिनः कथां न गृहीष्यति स निजलोकानां मध्याद् उच्छेत्स्यते," एषां कथाम् अस्माकं पूर्वपुरुषेभ्यः केवलो भूसाः
कथयामास एति नडि, 24 शिभूयेलभविष्यद्वादिनम् आरभ्य यावन्तो भविष्यद्वाक्यम् अकथयन् ते सर्वेअेव समयस्यैतस्य कथाम् अकथयन्। 25 यूयमपि
तेषां भविष्यद्वादिनां सन्तानाः, " तव वंशोद्भवपुंसा सर्वदेशीया लोका आशिषं प्राप्ता भविष्यन्ति", एषाडीमे कथामेतां कथयित्वा एश्वरोऽस्माकं पूर्वपुरुषैः
सार्द्धं यं नियमं स्थिरीकृतवान् तस्य नियमस्याधिकारिणोपि यूयं भवथ। 26 अत एश्वरो निजपुत्रं यीशुम् उत्पाप्य युष्माकं सर्वेषां स्वस्वपापात् परावर्त्य
युष्मभ्यम् आशिषं दातुं प्रथमतस्तं युष्माकं निकटे प्रेषितवान्।

4 यस्मिन् समये पितरयोऽनौ लोकां उपदिशतस्तस्मिन् समये याजका मन्दिरेण सेनापतयः सिद्धीगणश्च 2 तयोर् उपदेशकरणे प्रीष्टस्योत्थानम्
उपलक्ष्य सर्वेषां मृतानाम् उत्थानप्रस्तावे य व्यग्राः सन्तस्तावुपागमन्। 3 तौ धृत्वा दिनवासानकारणात् परदिनपर्यन्तं रुद्ध्वा स्थापितवन्तः।
4 तथापि ये लोकास्तयोर्पदेशम् अशृण्वन् तेषां प्रायेण पञ्चसडसाणि जना व्यश्वसन्। 5 परेऽडनि अधिपतयः प्राचीना अध्यापकाश्च डानननामा मडाया-
जकः 6 कियडा योऽन सिकन्दर एत्याद्यो मडायाजकस्य ज्ञातयः सर्वे चिडशाऽलमगरे मिलिताः। 7 अनन्तरं प्रेरितौ मध्ये स्थापयित्वापृच्छन् युवां कया
शक्तया वा केन नाम्ना कर्माण्येतानि कुरुथः? 8 तदा पितरः पवित्रेणात्मना परिपूर्णः सन् प्रत्यवादीत्, हे लोकानाम् अधिपतिगण हे एसायेलीयप्राचीनाः,
9 अेतस्य दुर्बलमानुषस्य डितं यत् कर्माडियत, अर्थात्, स येन प्रकारेण स्वस्थोभवत् तस्येद् अद्यावां पृच्छथ, 10 तर्हि सर्वे एसायेलीयलोका यूयं ज्ञा-
नीत नासरतीयो यो यीशुप्रीष्टः कुशो युष्माभिरविध्यत यश्चेश्वरेण श्मशानाद् उत्पापितः, तस्य नाम्ना ज्ञनोयं स्वस्थः सन् युष्माकं सम्भुषे प्रोत्तिष्ठति।
11 नियेतुमि र्भुष्माभिरयं यः प्रस्तरोऽवजातोऽभवत् स प्रधानकोणस्य प्रस्तरोऽभवत्। 12 तद्विन्नादपरत् कस्मादपि परित्राणां भवितुं न शक्नोति, येन त्राणां
प्राप्येत भूमण्डलस्यलोकानां मध्ये तादृशं किमपि नाम नास्ति। 13 तदा पितरयोऽनोरेतादृशीम् अक्षेभतां दृष्ट्वा तावदिदंसी नीडलोकाविति बुद्ध्वा आश्व-
र्यम् अमन्यन्त तौ य यीशोः सङ्गिनौ ज्ञताविति ज्ञातुम् अशक्नुवन्। 14 किन्तु ताभ्यां सार्द्धं तं स्वस्थमानुषं तिष्ठन्तं दृष्ट्वा ते कामप्यपराम् आपत्तिं कर्त्तं
नाशक्नुन्। 15 तदा ते सत्मातः स्थानान्तरं गन्तुं तान् आज्ञाप्य स्वयं परस्परम् एति मन्त्रणामकुर्वन् 16 तौ मानवौ प्रति किं कर्त्तव्यं? तावेकं प्रसिद्धम् आश्व-
र्यं कर्म कृतवन्तौ तद् चिडशाऽलमिवासिनां सर्वेषां लोकानां समीपे प्राकाशत तस्य वयमपहोतुं न शक्नुमः। 17 किन्तु लोकानां मध्यम् अेतद् यथा न व्याप्नो-
ति तदर्थं तौ भयं प्रदर्श्य तेन नाम्ना कमपि मनुष्यं नोपदिशतम् एति दृढं निषेधामः। 18 ततस्ते प्रेरितावाडूय अेतदाज्ञापयन् एतः परं यीशो नमिना कदापि का-
मपि कथां मा कथयत किमपि नोपदिशत्। 19 ततः पितरयोऽनौ प्रत्यवदताम् एश्वरस्याज्ञाग्राडणं वा युष्माकम् आज्ञाग्राडणम् अेतयो मध्ये एश्वरस्य गोचरे
किं विडितं? यूयं तस्य विवेयनां कुरुत। 20 वयं यद् अपश्याम यदशृणुम य तत्र प्रयारयिष्याम अेतत् कदापि भवितुं न शक्नोति। 21 यदघटत तद् दृष्ट्वा सर्वे
लोका एश्वरस्य गुणान् अनववदन् तस्मात् लोकभयात् तौ दण्डयितुं कमप्युपायं न प्राप्य ते पुनरपि तर्जयित्वा तावत्यजन्। 22 यस्य मानुषर्यैतत् स्वास्थ-
करणम् आश्वर्यं कर्माडियत तस्य वयश्चत्वारिंशद्वत्सरा व्यतीताः। 23 ततः परं तौ विसुष्टौ सन्तौ स्वसङ्गिनां सन्निधिं गत्वा प्रधानयाजकैः प्राचीनलोकेश्च
प्रोक्ताः सर्वाः कथा ज्ञापितवन्तौ। 24 तच्छ्रुत्वा सर्वे अेकयितीभूय एश्वरमुद्दिश्य प्रोच्यैरेतत् प्रार्थयन्त, हे प्रभो गगणापृथिवीपयोधीनां तेषु य यदद् आस्ते
तेषां श्चेश्वरस्तत्त्वं। 25 त्वं निजसेवकेन दायूदा वाक्यमिदम् उवयिथ, मनुष्या अन्यदेशीयाः कुर्वन्ति कलडं कुतः। लोकाः सर्वे किमर्थं वा चिन्तां कुर्वन्ति नि-

ञ्जुलां²⁶ परमेश्वरस्य तेनैवाभिषिक्तस्य ज्ञनस्य य। विरुद्धमितिष्ठन्ति पृथिव्याः पतयः कुतः।²⁷ इलतस्तव हस्तेन मन्त्राया य पूर्व यद्यत् स्थिरीकृतं तद् यथा सिद्धं भवति तदर्थं त्वं यम् अधिषिक्तवान् स अयं पवित्रो यीशुस्तस्य प्रातिकूल्येन डेरौद् पन्तीयपीलातो²⁸ डन्यदेशीयलोका एस्त्रायेल्लोकाश्च सर्व्व अते सभायाम् अतिष्ठन्।²⁹ डे परमेश्वर अधुना तेषां तर्जनं गर्जनञ्च शृणु;³⁰ तथा स्वास्थ्यकराकर्मणा तव बाडुबलप्रकाशपूर्व्वकं तव सेवकान् निर्भयेन तव वाक्यं प्रचारयितुं तव पवित्रपुत्रस्य यीशो नमिना आश्चर्याण्यसम्भवानि य कर्माणि कर्तुञ्चाज्ञापय।³¹ इत्थं प्रार्थनया यत्र स्थाने ते सभायाम् आसन् तत् स्थानं प्राकम्पत; ततः सर्व्वे पवित्रेणात्मना परिपूर्णाः सन्त ईश्वरस्य कथाम् अक्षोभेण प्राचारयन्।³² अपरञ्च प्रत्ययकारिवोक्तसमूहा अकमनस अकथित्तीभूय स्थिताः। तेषां केपि निजसम्पत्तिं स्वीयां नाजानन् किन्तु तेषां सर्वाः सम्पत्तयः साधारण्येन स्थिताः।³³ अन्यस्य प्रेरिता मडाशक्तिप्रकाशपूर्व्वकं प्रभो रीशोरुत्थाने साक्ष्यम् अदद्; तेषु सर्व्वेषु मडानुग्रहोऽभवत्।³⁴ तेषां मध्ये कस्यापि द्रव्यन्यूनता नाभवद् यतस्तेषां गृहभूम्याद्या याः सम्पत्तय आसन् ता विक्रीय³⁵ तन्मूल्यमानीय प्रेरितानां यरणेषु तैः स्थापितं; ततः प्रत्येकशः प्रयोजनानुसारेण दत्तमभवत्।³⁶ विशेषतः कुप्रोपट्टीपीयो यो-सिनामको लेविवंशजत अको जनो भूम्यधिकारी, यं प्रेरिता बार्णव्या अर्थात् सान्वनादायक इत्युक्त्वा समाह्वयन्,³⁷ स जनो निजभूमिं विक्रीय तन्मूल्यमानीय प्रेरितानां यरणेषु स्थापितवान्।

5 तदा अनानियनामक अको जनो यस्य भार्याया नाम सहीरा स स्वाधिकारं विक्रीय² स्वभार्यां ज्ञापयित्वा तन्मूल्यस्यैकांशं सङ्गोप्य स्थापयित्वा तद-न्यांशमात्रमानीय प्रेरितानां यरणेषु समर्पितवान्।³ तस्मात् पितरोकथयत् डे अनानिय भूमे मूल्यं किञ्चित् सङ्गोप्य स्थापयितुं पवित्रस्यात्मनः सन्निधौ मृषावाक्यं कथयितुञ्च शैतान् कुतस्तवान्तःकरणे प्रवृत्तिमज्जनयत्? 4 सा भूमि र्यदा तव हस्तगता तदा किं तव स्वीया नासीत्? तर्हि स्वान्तःकरणे कुत अता-दृशी कुकल्पना त्वया कृता? त्वं केवलमनुष्यस्य निकटे मृषावाक्यं नावादीः किन्त्वीश्वरस्य निकटेऽपि। 5 अंतां कथां श्रुत्वैव सोऽनानियो भूमौ पतन् प्राणान् अत्यजत्, तद्दृत्तान्तं यावन्तो लोका अशृण्वन् तेषां सर्व्वेषां मडाभयम् अजायत्। 6 तदा युवलोकास्तं वस्त्रेणास्थाय बहिर्नीत्वा श्मशानेऽस्थापयन्। 7 ततः प्रडेरकानन्तरं किं वृत्तं तन्नावगत्य तस्य भार्यापि तत्र समुपस्थिता। 8 ततः पितरस्ताम् अपृच्छत्, युवाभ्याम् अंतावन्मुद्राभ्यो भूमिं विंकीता न वा? अंतत्वं वद; तदा सा प्रत्यवादीत् सत्यम् अंतावद्भ्यो मुद्राभ्य अयं। 9 ततः पितरोकथयत् युवां कथं परमेश्वरस्यात्मानं परीक्षितुम् अकमन्त्राणामवतां? पश्य ये तव पतिं श्मशाने स्थापितवन्तस्ते द्वारस्य समीपे समुपतिष्ठन्ति त्वामपि बहिर्न्यन्ति। 10 ततः सापि तस्य यरणसन्निधौ पतित्वा प्राणान् अत्याक्षीत्। पश्चात् ते युवानोऽत्यन्तरम् आगत्य तामपि मृतां दृष्ट्वा बहिर्नीत्वा तस्याः पत्युः पार्श्वे श्मशाने स्थापितवन्तः। 11 तस्मात् मण्डल्याः सर्व्वे लोका अन्यलोकाश्च तां वार्तां श्रुत्वा साध्वसं गताः। 12 ततः परं प्रेरितानां हस्ते लोकाणां मध्ये बह्वाश्चर्याण्यद्वृतानि कर्माण्यक्रियन्त; तदा शिष्याः सर्व्व अकथित्तीभूय सुलेमानो डलिनडे सम्भूयासन्। 13 तेषां सङ्घान्तर्गां भवितुं कोपि प्रगल्भतां नागमत् किन्तु लोकास्तान् समाद्रियन्त। 14 स्त्रियः पुरुषाश्च बड-वो लोका विश्वास्य प्रभुं शरणमापन्नाः। 15 पितरस्य गमनागमनाभ्यां केनापि प्रकारेण तस्य छाया डस्मिंश्चिज्जने लगिष्यतीत्याशया लोका रोगिणः शि-विक्रया पटवया यानीय पथि पथि स्थापितवन्तः। 16 यतुर्दिकस्थनगरेभ्यो बडवो लोकाः सम्भूय रोगिणोऽपवित्रभुतग्रस्तांश्च यिःशालमम् आनयन् ततः सर्व्वे स्वस्था अक्रियन्त। 17 अनन्तरं मडायाजकः सिद्धकिनां मतग्राडिणस्तेषां सड्यराश्च 18 मडाकोधान्विताः सन्तः प्रेरितान् धृत्वा नीयलोकानां कारायां बद्ध्वा स्थापितवन्तः। 19 किन्तु रात्रौ परमेश्वरस्य दूतः काराया द्वारं मोचयित्वा तान् बहिरानीयाकथयत्, 20 यूयं गत्वा मन्दिरे दण्डायमानाः सन्तो लोकान् प्रतीमां ज्वनदायिकां सर्वां कथां प्रचारयत। 21 इति श्रुत्वा ते प्रत्युषे मन्दिरे उपस्थाय उपदिष्टवन्तः। तदा सड्यरगणेन सडितो मडायाजक आगत्य मन्त्रिणाम् एस्त्रायेल्वंशस्य सर्व्वान् राजसभासदः सभास्थान् कृत्वा कारायास्तान् आपयितुं पदातिगणं प्रेरितवान्। 22 ततस्ते गत्वा कारायां तान् अप्राप्य प्रत्यागत्य इति वार्ताम् अवादिषु; 23 वयं तत्र गत्वा निर्व्विघ्नं काराया द्वारं रुद्धं रक्षकांश्च द्वारस्य बहिर्दण्डायमानान् अदर्शाम् अयं किन्तु द्वारं मोचयित्वा तन्मध्ये डमपि द्रष्टुं न प्राप्ताः। 24 अंतां कथां श्रुत्वा मडायाजको मन्दिरेस्य सेनापतिः प्रधानयाजकाश्च, एत परं किमपरं भविष्यतीति यिन्तयित्वा सन्दिग्ध-यित्ता अभवन्। 25 अंतस्मिन्नेव समये कश्चित् जन आगत्य वार्तामिताम् अवदत् पश्यत यूयं यान् मानवान् कारायाम् अस्थापयत ते मन्दिरे तिष्ठन्तो लो-कान् उपदिशन्ति। 26 तदा मन्दिरेस्य सेनापतिः पदातयश्च तत्र गत्वा येल्लोकाः पाषाणान् निक्षिप्यास्मान् मारयन्तीति भिया विनत्यायारं तान् आनयन्। 27 ते मडासभाया मध्ये तान् अस्थापयन् ततः परं मडायाजकस्तान् अपृच्छत्, 28 अनेन नाम्ना समुपदेष्टुं वयं किं दृढं न न्यषेधाम? तथापि पश्यत यूयं स्वे-षां तेनोपदेशेने यिःशालमं परिपूर्णां कृत्वा तस्य जनस्य रक्तपातजनितापराधम् अस्मान् प्रत्यानेतुं येष्टध्वे। 29 ततः पितरोन्यप्रेरिताश्च प्रत्यवदन् मानुष-स्याज्ञाग्रहणार्थं ईश्वरस्याज्ञाग्रहणम् अस्माकमुच्यितम्। 30 यं यीशुं यूयं कुशे वेधित्वाडत तम् अस्माकं पैतृक ईश्वर उत्थाय 31 एस्त्रायेल्वंशानां मनःपरिवर्त-नं पापक्षमाञ्च कर्तुं राजानं परित्रातरञ्च कृत्वा स्वदक्षिणपार्श्वे तस्यान्नतिम् अकरोत्। 32 अंतस्मिन् वयमपि साक्षिण आस्मडे, तत् केवलं नडि, ईश्वर आज्ञाग्राडिभ्यो यं पवित्रम् आत्मनं दत्तवान् सोपि साक्ष्यस्ति। 33 अंतद्राक्ये श्रुते तेषां हृदयानि विद्वान्यभवन् ततस्ते तान् डन्तुं मन्त्रितवन्तः। 34 अंत-स्मिन्नेव समये तत्सभास्थानां सर्व्वलोकानां मध्ये सुभ्यातो गमिलीयेलनामक अको जनो व्यवस्थापकः डिःशिलोक उत्थाय प्रेरितान् क्षणार्थं स्थानान्तरं गन्तुम् आदिश्य कथितवान्, 35 डे एस्त्रायेल्वंशीयाः सर्व्वे यूयम् अंताम् मानुषान् प्रति यत् कर्तुम् उद्यतास्तस्मिन् सावधाना भवत। 36 इतः पूर्व्वं थूदानामैको जन उपस्थाय स्वं डमपि मडापुरुषम् अवदत्, ततः प्रायेण यतुःशतलोकास्तस्य मतग्राडिणोभवन् पश्चात् स डतोभवत् तस्याज्ञाग्राडिणो यावन्तो लोका-स्ते सर्व्वे विर्कीर्णाः सन्तो डकृतकार्या अभवन्। 37 तस्माज्जनात् परं नामलेपनसमये गालीलीययिडूदानामैको जन उपस्थाय बडूल्लोकान् स्वमतं ग्राडीत-वान् ततः सोपि व्यनश्यत् तस्याज्ञाग्राडिणो यावन्तो लोका आसन् ते सर्व्वे विर्कीर्णा अभवन्। 38 अधुना वदामि, यूयम् अंताम् मनुष्यान् प्रति डिमपि न कृत्वा क्षान्ता भवत, यत अेष सडूल्प अंतत् कर्म य यदि मनुष्याडभवत् तर्हि विडवं भविष्यति। 39 यदीश्वराडभवत् तर्हि यूयं तस्यान्यथा कर्तुं न शक्यथ, वरम् ईश्वररोधका भविष्यथ। 40 तदा तस्य मन्त्राणां स्वीकृत्य ते प्रेरितान् आह्वय प्रहृत्य यीशो नमिना डामपि कथां कथयितुं निषिध्य व्यसर्जन। 41 किन्तु तस्य नामार्थं वयं लज्जाभोगस्य योग्यत्वेन गणिता इत्यत्र ते सानन्दाः सन्तः सभास्थानां साक्षाद् अगच्छन्। 42 ततः परं प्रतिदिनं मन्दिरे गृडे गृडे या-विश्रामम् उपदिश्य यीशुश्चीष्टस्य सुसंवाडं प्रचारितवन्तः।

6 तस्मिन् समये शिष्याणां बाडुल्यात् प्रात्यडिकदानस्य विश्राणैर्निर्नदेशीयानां विधवास्त्रीगण उपेक्षिते सति एब्रीयलोकैः सडान्यदेशीयानां विवाड उपातिष्ठत्। 2 तदा द्वाडशप्रेरिताः सर्व्वान् शिष्यान् संगृह्णाकथयन् ईश्वरस्य कथाप्रयारं परित्यज्य भोजनगवेषणम् अस्माकम् उच्यितं नडि। 3 अतो डे आतुगण वयम् अंतत्कर्मणो भारं येभ्यो दातुं शक्युम अंतादृशान् सुभ्यात्यापन्नां पवित्रेणात्मना ज्ञानेन य पूर्णान् सप्रजान् यूयं स्वेषां मध्ये मनोनी-तान् कुरुत, 4 किन्तु वयं प्रार्थनायां कथाप्रयारकर्मणि य नित्यप्रवृत्ताः स्थास्यामः। 5 अंतस्यां कथायां सर्व्वे लोकाः सन्तुष्टाः सन्तः स्वेषां मध्यात् स्तिडानः डिलिपः प्रपरो निकानोर् तीमन् पर्मिणो यिडूडिमतग्राडी-आन्तियभियानगरीयो निकला अंताम् परमभक्तान् पवित्रेणात्मना परिपूर्णान् सप्त जनान् 6 प्रे-रितानां समक्षम् आनयन्, ततस्ते प्रार्थनां कृत्वा तेषां शिरःसु डस्तान् आर्पयन्। 7 अपरञ्च ईश्वरस्य कथा देशं व्याप्नोत् विशेषतो यिःशालमि नगरे शिष्या-णां संभ्या प्रभूतत्रेणावर्द्धत याजकानां मध्येपि बडवः प्रीष्टमतग्राडिणोऽभवन्। 8 स्तिडानो विश्वासेन पराकमेण य परिपूर्णाः सन् लोकानां मध्ये बडु-विधम् अद्वृतम् आश्चर्य्य कर्माकरोत्। 9 तेन विभर्त्तिनीयनाम्ना विभ्यातसडूयस्य कतिपयजनाः कुरीणीयसिडन्दरीय-डिलिडीयाशीयादेशीयाः डियन्तो जना-श्चोत्थाय स्तिडानेन सार्द्धं व्यवदन्त। 10 किन्तु स्तिडानो ज्ञानेन पवित्रेणात्मना य एदृशी कथां कथितवान् यस्यास्ते आपत्तिं कर्तुं नाशक्युवन्। 11 पश्चात् तै लोभिताः कतिपयजनाः कथामेनाम् अकथयन्, वयं तस्य मुपतो मूसा ईश्वरस्य य निन्दावाक्यम् अश्रौभम्। 12 ते लोकानां लोकप्राचीनानाम् अध्यापकानाञ्च प्रवृत्तिं जनयित्वा स्तिडानस्य सन्निधिम् आगत्य तं धृत्वा मडासभामध्याम् आनयन्। 13 तदनन्तरं कतिपयजनेषु मिथ्यासाक्षिषु समानीतेषु तेऽकथयन् अेष

ज्जन् अतएतपुण्यस्थानव्यवस्थयो निन्दतः कदापि न निवर्तते।¹⁴ इलतो नासरतीययीशुः स्थानमेतद् उच्छिन्नं करिष्यति मूसासमर्पितम् अस्माकं व्यवहारम् अन्यत्रुं करिष्यति तस्यैतादृशीं कथां वयम् अशुशुम्।¹⁵ तदा मडासभास्थाः सर्वे तं प्रति स्थिरं दृष्टिं कृत्वा स्वर्गद्वारमुपसृष्टं तस्य मुपमं अपश्यन्।

7 ततः परं मडायाजकः पृष्टवान्, अेषा कथां किं सत्या? 2 ततः स प्रत्यवदत्, डे पितरो डे आतरः सर्वे लाका मनांसि निधुद्वं। अस्माकं पूर्वपुरुष एब्राहीम् डारणनगरे वासकरणात् पूर्व यदा अराम्-नडरयिमदेशे आसीत् तदा तेजोमय एश्वरो दर्शनं दत्त्वा 3 तमवदत् त्वं स्वदेशजातिमित्राणि परित्यज्य यं देशमडं दर्शयिष्यामि तं देशं प्रज। 4 अतः स कस्दीयदेशं विहाय डारणनगरे न्यवसत्, तदनन्तरं तस्य पितरि मृते यत्र देशे यूयं निवसथ स अनेन देशमागच्छत्। 5 किन्वीश्वरस्तस्मै कम्प्यधिकारम् अर्थाद् अेकपदपरिमितां भूमिमपि नाददात्; तदा तस्य कोपि सन्तानो नासीत् तथापि सन्तानैः सा- र्द्धम् अेतस्य देशस्याधिकारी त्वं भविष्यसीति तम्प्रत्यङ्गीकृतवान्। 6 एश्वर एत्यम् अपरमपि कथितवान् तव सन्तानाः परदेशे निवस्यन्ति ततस्तदेशीयलो- काश्वतुःशतवत्सरान् यावत् तान् दासत्वे स्थापयित्वा तान् प्रति कुव्यवहारं करिष्यन्ति। 7 अपरम् एश्वर अेनां कथामपि कथितवान्, ये लोकास्तान् दासत्वे स्थापयिष्यन्ति ताव्लोकान् अडं दण्डयिष्यामि, ततः परं ते अडिर्गताः सन्तो माम् अत्र स्थाने सेविष्यन्ते। 8 पश्चात् स तस्मै त्वकछेदस्य नियमं दत्तवान्, अत एस्डकानाम्नि एब्राहीम अेकपुत्रे ज्ञाते, अष्टमदिने तस्य त्वकछेदम् अकरोत्। तस्य एस्डकः पुत्रो याकूब्, ततस्तस्य याकूब्डस्माकं द्वादश पूर्वपुरुषा अज्जायन्त। 9 ते पूर्वपुरुषा एश्वर्या परिपूर्णा मिसरदेशं प्रेषयितुं यूषडं व्यकीलान्। 10 किन्वीश्वरस्तस्य सडायो भूत्वा सर्वस्या दुर्गते रक्षित्वा तस्मै अुद्धिं दत्त्वा मिसरदेशस्य राजाः किरीशः प्रियपात्रं कृतवान् ततो राजा मिसरदेशस्य स्वीयसर्वपरिवारस्य य शासनपदं तस्मै दत्तवान्। 11 तस्मिन् समये मिसर- किनानदेशयो दुर्मिक्षडेतोरतिक्लिष्टत्वात् नः पूर्वपुरुषा लक्ष्यद्रव्यं नावलन्त। 12 किन्तु मिसरदेशे शस्यानि सन्ति, याकूब् एभां वार्तां श्रुत्वा प्रथमम् अस्मा- कं पूर्वपुरुषान् मिसरं प्रेषितवान्। 13 ततो द्वितीयवारगमने यूषड् स्वभ्रातृभिः परियितोडभवत्; यूषडो आतरः किरीशं राजेन परियिता अवन्त। 14 अन- न्तरं यूषड् भ्रातृगणं प्रेष्य निजपितरं याकूब्ं निजान् पञ्चाधिकसप्ततिसंभ्यकान् ज्ञातिजनांश्च समाहूतवान्। 15 तस्माद् याकूब् मिसरदेशं गत्वा स्वयम् अस्माकं पूर्वपुरुषाश्च तस्मिन् स्थानेडभ्रियन्त। 16 ततस्ते शिभिंमं नीता यत् श्मशानम् एब्राहीम् मुद्रादत्त्वा शिभिः पितु डंभोरः पुत्रेभ्यः क्रीतवान् तत्श्म- शाने स्थापयाञ्चकिरे। 17 ततः परम् एश्वर एब्राहीमः सन्निधौ शपथं कृत्वा यां प्रतिज्ञां कृतवान् तस्याः प्रतिज्ञायाः इलनसमये निकटे सति एस्त्रायेल्लोका सिम- रदेशे वर्द्धमाना अडुसंभ्या अवन्त। 18 शेषे यूषडं यो न परियिनोति तादृश अेको नरपतिरुपस्थाया 19 अस्माकं ज्ञातिभिः सार्द्धं धूर्ततां विहाय पूर्वपुरुषान् प्रति कुव्यवहारपूर्वकं तेषां वंशनाशनाय तेषां नवजातान् शिशून् अडि निरक्षेपयत्। 20 अेतस्मिन् समये मूसा जज्ञे, स तु परमसु-एरोडभवत् तथा पितृग- डे मासत्रयपर्यन्तं पालितोडभवत्। 21 किन्तु तस्मिन् अडिर्निक्षिप्ते सति किरीशराजस्य कन्या तम् उत्तोल्य नीत्वा दत्तकपुत्रं कृत्वा पालितवती। 22 तस्मात् स मूसा मिसरदेशीयायाः सर्वविधायाः पारदृष्या सन् वाक्ये क्रियायाञ्च शक्तिमान् अवन्त। 23 स सम्पूर्णयत्वारिशद्वत्सरवयस्को भूत्वा एस्त्रायेलीयवंश- निजभ्रातृन् साक्षात् कर्तुं मर्ति यडे। 24 तेषां ज्जन्मेकं डिसितं दृष्ट्वा तस्य सपक्षः सन् डिसितज्जन्म उपकृत्य मिसरीयज्जन्म जघान्। 25 तस्य डस्तेनेश्वर- स्तान् उड्डरिष्यति तस्य भ्रातृगण एति ज्ञास्यति स एत्यनुमानं यकार, किन्तु ते न अुबुधिरे। 26 तत्परे डडनि तेषाम् उलभयो ज्जन्मयो वाक्कलड उपस्थिते सति मूसाः समीपं गत्वा तयो मेलनं कर्तुं मर्ति कृत्वा कथयामास, डे मडाशयो युवां आतरौ परस्परम् अन्यायं कुतः कुरुथः? 27 ततः समीपवासिनं प्रति यो ज्जन्डन्यायं यकार स तं दूरीकृत्य कथयामास, अस्माकमुपरि शास्तृत्वविचारयितृत्वपदयोः कस्त्वां नियुक्तवान्? 28 ह्यो यथा मिसरीयं डतवान् तथा किं माम- पि डनिष्यसि? 29 तदा मूसा अेतादृशीं कथां श्रुत्वा पलायनं यडे, ततो मिडियनदेशं गत्वा प्रवासी सन् तस्थौ, ततस्तत्र द्वौ पुत्रौ जज्ञाते। 30 अनन्तरं यत्वा- रिशद्वत्सरेषु गतेषु सीनयपर्वतस्य प्रान्तरे प्रज्वलितस्तम्बस्य वक्षिशिभायां परमेश्वरदूतस्तस्मै दर्शनं ददौ। 31 मूसास्तस्मिन् दर्शने विस्मयं मत्वा विशेषं ज्ञातुं निकटे गच्छति, 32 अेतस्मिन् समये, अडं तव पूर्वपुरुषाणाम् एश्वरोडर्थाद् एब्राहीम एश्वर एस्डक एश्वरो याकूब् एश्वरश्च, मूसा मुदृश्य परमेश्वर- स्यैतादृशीं विहायसीया वाणी अवभूव, ततः स कम्पान्वितः सन् पुन निरीक्षितुं प्रगल्भो न अवभूव। 33 परमेश्वरस्तं जगाद, तव पादयोः पादुके मोयय यत्र तिष्ठसि सा पवित्रभूमिः। 34 अडं मिसरदेशस्थानां निजलोकानां दुर्दशां नितान्तम् अपश्यं, तेषां कातर्योक्तिश्च श्रुतवान् तस्मात् तान् उड्डर्तुम् अवरुहाग- मम्; एदानीम् आगच्छ मिसरदेशं त्वां प्रेषयामि। 35 कस्त्वां शास्तृत्वविचारयितृत्वपदयो निर्युक्तवान्, एति वाक्यमुक्त्वा ते यौ मूसा अवजातस्तमेव एश्वरः स्तम्बमध्ये दर्शनदात्र तेन दूतेन शास्तारं मुक्तिदातारश्च कृत्वा प्रेषयामास। 36 स य मिसरदेशे सूडनाम्नि समुद्रे य पश्चात् यत्वारिशद्वत्सरान् यावत् मडा- प्रान्तरे नानाप्रकाराण्यद्वुतानि कर्माणि लक्षणाणि य दर्शयित्वा तान् अडिः कृत्वा समानिनाय। 37 प्रभुः परमेश्वरो युष्माकं भ्रातृगणस्य मध्ये माडृशम् अेकं भविष्यद्वक्तारम् उत्पादयिष्यति तस्य कथायां यूयं मनो निधास्यथ, यो ज्जन् एस्त्रायेलः सन्तानेभ्य अेनां कथां कथयामास स अेष मूसाः। 38 मडाप्रान्तर- स्थमण्डलीमध्येडपि स अेव सीनयपर्वतोपरि तेन सार्द्धं संलापिनो दूतस्य यास्मत्पितृगणस्य मध्यस्थः सन् अस्मत्भ्यं दातव्यनि ज्ज्वनदायकानि वाक्यानि लेभे। 39 अस्माकं पूर्वपुरुषास्तम् अमान्यं कत्वा स्वेभ्यो दूरीकृत्य मिसरदेशं परावृत्य गन्तुं मनोभिरभिलष्य डारोणं जगुः, 40 अस्माकम् अग्नेडग्ने गन्तुं अस्मदर्थं देवगणं निर्माडि यतो यो मूसा अस्मान् मिसरदेशाद् अडिः कृत्वानीतवान् तस्य किं ज्ञातं तदस्माभि न ज्ञायते। 41 तस्मिन् समये ते गोवत्साङ्गतिं प्रतिमां निर्माय तामुदृश्य नैवेद्यम्भुज्य स्वडस्तकृतवस्तुना आनन्डितवन्तः। 42 तस्माद् एश्वरस्तेषां प्रति विमुपः सन् आकाशस्थं ज्योतिर्ग- णं पूजयितुं तेभ्योडनुमर्ति ददौ, यादृशं भविष्यद्वाडिनां ग्रन्थेषु लिपितमास्ते, यथा, एस्त्रायेलीयवंशा रे यत्वारिशत्समान् पुरा। मडति प्रान्तरे संस्था यूयन्तु यानि य। अडिडोमाडिकर्माणि कृतवन्तस्तु तानि किं। मां समुदृश्य युष्माभिः प्रकृतानीति नैव य। 43 किन्तु वो मोलकाभ्यस्य देवस्य दूष्यमेव य। युष्माकं रिङ्कनाभ्याया देवतायाश्च तारका। अेतयोरुलभयो मूर्ती युष्माभिः परिपूजिते। अतो युष्मांस्तु आबेलः पारं नेष्यामि निश्चितं। 44 अपरञ्च यन्निदर्शनम् अपश्यस्तदनुसारेण दूष्यं निर्माडि यस्मिन् एश्वरो मूसाम् अेतद्राक्यं अभाषे तत् तस्य निरूपितं साक्ष्यस्वरुपं दूष्यम् अस्माकं पूर्वपुरुषैः सड प्रान्तरे तस्थौ। 45 पश्चात् यिडोशुयेन सडितैस्तेषां वंशजतैरस्मत्पूर्वपुरुषैः स्वेषां सम्पुणाद् एश्वरेण दूरीकृतानाम् अन्यदेशीयानां देशाधिकृतिकाले समानीतं तद् दू- ष्यं दायुदोधिकारं यावत् तत्र स्थान आसीत्। 46 स दायुद् परमेश्वरस्थानुग्रडं प्राप्य याकूब् एश्वरार्थम् अेकं दूष्यं निर्मातुं ववाञ्छ; 47 किन्तु सुलेमान् तदर्थं मन्दिस्म अेकं निर्मितवान्। 48 तथापि यः सर्वोपरिस्थः स कस्मिंश्चिद् डस्तकृते मन्दिरे निवसतीति नडि, भविष्यद्वाडी कथामेतां कथयति, यथा, 49 परेशो वदति स्वर्गो राजसिंहासनं मम। मदीयं पादपीठञ्च पृथिवी भवति ध्रुवं। तडि यूयं कृते मे किं प्रनिर्मास्यथ मन्दिरे। विश्रामाय मदीयं वा स्थानं किं विद्यते त्विड। 50 सर्वोप्येतानि वस्तूनि किं मे डस्तकृतानि न। 51 डे अनाजाग्राडका अन्तःकरणे श्रवणे यापवित्रलोकाः यूयम् अनवरतं पवित्रस्यात्मनः प्रातिकृ- ल्यम् आचरथ, युष्माकं पूर्वपुरुषा यादृशा यूयमपि तादृशाः। 52 युष्माकं पूर्वपुरुषाः कं भविष्यद्वाडिनं नाताडयन्? ये तस्य धार्मिकस्य ज्जन्स्यागमनकथां कथितवन्तस्तान् अडन्न् यूयम् अधूना विश्वासघातिनो भूत्वा तं धार्मिकं ज्जन्म् अडत। 53 यूयं स्वर्गीयदूतगणेन व्यवस्थां प्राप्यापि तां नाचरथ। 54 एभां कथां श्रुत्वा ते मनःसु अिद्धाः सन्तस्तं प्रति दन्तधर्षणम् अकुर्वन्। 55 किन्तु स्तिङ्गानः पवित्रेणात्मना पूर्णा भूत्वा गगणं प्रति स्थिरदृष्टिं कृत्वा एश्वरस्य दक्षिणे दण्डायमानं यीशुञ्च विलोक्य कथितवान्; 56 पश्य, मेघद्वारं मुक्तम् एश्वरस्य दक्षिणे स्थितं मानवसुतञ्च पश्यामि। 57 तदा ते प्रोच्यैः शब्दं कृत्वा कर्णवडुगुवी निर्धाय अेकयितीभूय तम् आकमन्। 58 पश्चात् तं नगराद् अडिः कृत्वा प्रस्तरैराडन् साक्षिणो लाकाः शौलनाम्नो युनश्वररासन्निधौ निजव- स्त्राणि स्थापितवन्तः। 59 अनन्तरं डे प्रभो यीशे मदीयमात्मानं गूडाण स्तिङ्गानस्येति प्रार्थनवाक्यवदनसमये ते तं प्रस्तरैराडन्। 60 तस्मात् स ज्जानुनी पातयित्वा प्रोच्यैः शब्दं कृत्वा, डे प्रभे पापमेतद् अेतेषु मा स्थापय, एत्युक्त्वा मडानिद्रां प्राप्नोत्।

8 तस्य डत्याकरणं शौलोपि सममन्यत। तस्मिन् समये यिडृशालनगरस्थां मण्डलीं प्रति मडाताडनायां ज्ञातायां प्रेरितलोकान् डित्वा सर्वेडपरे यिडू- द्वाशोमिरोणदेशयो नानास्थाने विकीर्णाः सन्तो गताः। 2 अन्यत्र्य भक्तलोकान् स्तिङ्गानं श्मशाने स्थापयित्वा अडु व्यलपन्। 3 किन्तु शौलो गृडे गृडे

भ्रमित्वा स्त्रियः पुरुषांश्च धृत्वा कारायां बद्ध्वा माण्डव्या मळोत्पातं कृतवान्।⁴ अन्यस्य ये विकीर्णा अभवन् ते सर्वत्र भ्रमित्वा सुसंवादे प्राचारयन्।⁵ तदा द्विलिपः शोमिरोएनगरं गत्वा प्रीष्टाभ्यान् प्राचारयत्; ⁶ ततोऽशुचि-भृत्ग्रस्तलोकैर्भ्यो भूताश्रीत्कृत्यागच्छन् तथा बद्धवः पक्षाघातिनः भस्त्रा लोकाश्च स्वस्था अभवन्।⁷ तस्मात् लाका एदृशं तस्याश्चर्यं कर्म विलोक्य निश्चयं य सर्व्वं अकथितं भूय तेनोक्ताभ्याने मनांसि न्येदधुः।⁸ तस्मिन्नगरे मळानन्द-श्राभवत्।⁹ ततः पूर्वं तस्मिन्नगरे शिमोत्रामा कश्चिज्जन्तो बह्वी मयाक्रियाः कृत्वा स्वं कञ्चन मडापुरुषं प्रोच्य शोमिरोएणीयानां मोहं जनयामास।¹⁰ तस्मात् स मानुष ईश्वरस्य मडाशक्तिस्वरूपं एत्युक्त्वा बालवृद्धवनिताः सर्व्वे लाकास्तस्मिन् मनांसि न्येदधुः।¹¹ स बहुकालान् मायाविक्रियया सर्व्वान् अतीव मोहयाञ्चकार, तस्मात् ते तं मेनिरे।¹² किन्तु ईश्वरस्य राजस्य यीशुप्रीष्टस्य नाम्नश्चाभ्यान्प्रचारिणः द्विलिपस्य कथायां विश्वस्य तेषां स्त्रीपुरु-षोभयलोका मञ्जिता अभवन्।¹³ शेषे स शिमोनपि स्वयं प्रत्यैत् ततो मञ्जितः सन् द्विलिपेन कृताम् आश्चर्यक्रियां लक्षाञ्च विलोक्यासम्भवं मन्थमा-नस्तेन सह स्थितवान्।¹⁴ एतं शोमिरोएदेशीयलोका ईश्वरस्य कथाम् अगृह्णन् एति वार्त्ता यिज्ञाशालमनगरस्थप्रेरिताः प्राप्य पितरं योऽनञ्च तेषां निकटे प्रे-षितवन्तः।¹⁵ ततस्तौ तत् स्थानम् उपस्थाप्य लोका यथा पवित्रम् आत्मानं प्राप्नुवन्ति तदर्थं प्रार्थयताम्।¹⁶ यतस्ते पुरा केवलप्रभुयीशो नाम्ना मञ्जितमा-त्रा अभवन्, न तु तेषां मध्ये कमपि प्रति पवित्रस्यात्मन आविर्भावो जातः।¹⁷ किन्तु प्रेरिताभ्यां तेषां गात्रेषु करेष्वर्पितेषु सत्सु ते पवित्रम् आत्मानम् प्रा-प्नुवन्।¹⁸ एतं लोकानां गात्रेषु प्रेरितयोः करार्पणेन तान् पवित्रम् आत्मानं प्राप्तान् दृष्ट्वा स शिमोन् तयोः समीपे मुद्रा आनीय कथितवान्; ¹⁹ अहं यस्य गात्रे ङस्तम् अर्पयिष्यामि तस्यापि यथेत्यं पवित्रात्मप्राप्ति र्भवति तादृशी शक्तिं मह्यं दत्तं।²⁰ किन्तु पितरस्तं प्रत्यवदत् तव मुद्रास्त्वया विनश्यन्तु यत ईश्वरस्य दानं मुद्राभिः क्रीयते त्वमित्यं बुद्धवान्; ²¹ ईश्वराय तावन्तःकरां सरलं नहि, तस्माद् अत्र तवांशोऽधिकारश्च कोपि नास्ति।²² अत एतत्पापदे-तोः भेदान्वितः सन् केनापि प्रकारेण तव मनस्य अतस्याः कुल्पनायाः क्षमा भवति, अतदर्थम् ईश्वरे प्रार्थनां कुरु; ²³ यतस्त्वं तिक्रतपिते पापस्य बन्धने य यदसि तन्मया बुद्धम्।²⁴ तदा शिमोन् अकथयत् तर्हि युवाभ्यामुदिता कथा मयि यथा न इवति तदर्थं युवां मन्निमित्तं प्रभो प्रार्थनां कुरुतं।²⁵ अनेन प्रकारेण तौ साक्ष्यं दत्त्वा प्रभोः कथां प्रचारयन्तौ शोमिरोएणीयानाम् अनेकग्रामेषु सुसंवादे च प्रचारयन्तौ यिज्ञाशालमनगरं परावृत्तौ गतौ।²⁶ ततः परम् ईश्वरस्य दूतः द्विलिपम् एत्यादिशत्, त्वमुत्थाय दक्षिणस्यां दिशि यो मार्गो प्रान्तरस्य मध्येन यिज्ञाशालमोऽसानगरं याति तं मार्गं गच्छ।²⁷ ततः स उत्थाय गतवान्; तदा कन्दाकीनामः कृश्लोकानां राज्ञाः सर्व्वसम्पत्तेरधीशः कृशदेशीय अकः षण्डो लज्जनार्थं यिज्ञाशालमनगरम् आगत्य ²⁸ पुनरपि रथमारुह्य विशयियनाम्नो भवि-ष्यद्वादिनो ग्रन्थं पठन् प्रत्यागच्छति।²⁹ अतस्मिन् समये आत्मा द्विलिपम् अवदत्, त्वम् रथस्य समीपं गत्वा तेन सार्द्धं मिल।³⁰ तस्मात् स धावन् तस्य सन्निधावुपस्थाप्य तेन पठ्यमानं विशयियविषयवादिनो वाक्यं श्रुत्वा पृष्टवान् यत् पठसि तत् किं बुध्यसे? ³¹ ततः स कथितवान् केनचित् बोधितोऽहं कथं बु-ध्येय? ततः स द्विलिपं रथमारोह्य स्वेन सार्द्धम् उपवेष्टुञ्च न्यवेदयत्।³² स शास्त्रस्येत्द्राक्यं पठितवान् यथा, समानीयत धाताय स यथा मेषशावकः। लोम-च्छेदकसाक्षात् मेषश्च नीरवो यथा। आबध्य वदनं स्वीयं तथा स समतिष्ठत।³³ अन्यायेन विचारेण स उच्छिन्नोऽभवत् तदा। तत्कालीनमनुभ्यान् को-ज्जो वर्णयितुं क्षमः। यतो ज्वन्नासां देशात् स उच्छिन्नोऽभवत् घृवं।³⁴ अनन्तरं स द्विलिपम् अवदत् निवेदयामि, भविष्यद्वादी यामिमां कथां कथयामास स किं स्वस्मिन् वा कस्मिंश्चिद् अन्यस्मिन्? ³⁵ ततः द्विलिपस्तत्प्रकरणम् आरभ्य यीशोरुपाभ्यान् तस्याग्रे प्रास्तौत्।³⁶ एतं मार्गं गच्छन्तौ जलाशय-स्य समीपे उपस्थितौ; तदा क्लीबोऽवादीत् पश्यात्र स्थाने जलमास्ते मम मञ्जने का बाधा? ³⁷ ततः द्विलिप उच्यते व्याहृतं स्वान्तःकरणेन साकं यदि प्र-त्येभि तर्हि बाधा नास्ति। ततः स कथितवान् यीशुप्रीष्ट ईश्वरस्य पुत्र एत्येदं प्रत्येभि।³⁸ तदा रथं स्थगितं कर्तुम् आदिष्टे द्विलिपकलीबो द्वौ जलम् अवा-रुहतां; तदा द्विलिपस्तम् मञ्जयामास।³⁹ तत्पश्चात् जलमध्याद् उच्यते यतोः सतोः परमेश्वरस्यात्मा द्विलिपं हत्वा नीतवान्, तस्मात् क्लीबः पुनस्तं न दृ-ष्टवान् तथापि हृष्टचित्तः सन् स्वमार्गं गतवान्।⁴⁰ द्विलिपश्चात्सोऽनगरम् उपस्थाप्य तस्मात् कैसरियानगरं उपस्थितकालपर्यन्तं सर्व्वस्मिन्नगरे सुसंवादे प्रचारयन् गतवान्।

9 तत्कालपर्यन्तं शौलः प्रभोः शिष्याणां प्रातिद्वयेन ताऽनाबधयोः कथां निःसारयन् मडायाञ्चकस्य सन्निधिं गत्वा ² स्त्रियं पुरुषञ्च तन्मतग्राहिणं यं कञ्चित् पश्यति तान् धृत्वा बद्ध्वा यिज्ञाशालमम् आनयतीत्याशयेन दम्भेकनगरीयं धर्मसमाजान् प्रति पत्रं याचितवान्।³ गच्छन् तु दम्भेकनगरनि-कटं उपस्थितवान्; ततोऽकस्माद् आकाशात् तस्य यतुर्दक्षु तेजसः प्रकाशनात् स भूमावपतत्।⁴ पश्चात् ङे शौल ङे शौल कुतो मां ताऽयसि? स्वं प्रति प्रो-क्तम् अतं शब्दं श्रुत्वा ⁵ स पृष्टवान्, ङे प्रभो भवान् कः? तदा प्रभुरकथयत् यं यीशुं त्वं ताऽयसि स अवाऽहं; कष्टकस्य मुपे पदाघातकरां तव कष्टम्।⁶ तदा कम्पमानो विस्मयापन्नश्च सोवदत् ङे प्रभो मया किं कर्त्तव्यं? भवत एच्छा का? ततः प्रभुराज्ञापयद् उत्थाय नगरं गच्छ तत्र त्वया यत् कर्त्तव्यं तद्-वदिष्यते।⁷ तस्य सङ्गिनो लोका अपि तं शब्दं श्रुतवन्तः किन्तु कमपि न दृष्ट्वा स्तब्धाः सन्तः स्थितवन्तः।⁸ अनन्तरं शौलो भूमित उत्थाय यक्षुषी-उन्मील्य कमपि न दृष्टवान्। तदा लोकास्तस्य ङस्तौ धृत्वा दम्भेकनगरम् आनयन्।⁹ ततः स दिनत्रयं यावद् अन्धो भूत्वा न लुक्तवान् पीतवांश्च।¹⁰ तद-नन्तरं प्रभुस्तदम्भेकनगरवासिन अकस्मै शिष्याय दर्शनं दत्त्वा आहूतवान् ङे अननिय। ततः स प्रत्यवादीत्, ङे प्रभो पश्य शृणोमि।¹¹ तदा प्रभुस्तमाज्ञा-पयत् त्वमुत्थाय सरलनामानं मार्गं गत्वा यिद्धानिवेशने तार्षनगरीयं शौलनामानं जन् गवेषयन् पृच्छ; ¹² पश्य स प्रार्थयते, तथा अननियनामक अको-ज्जस्तस्य समीपम् आगत्य तस्य गात्रे ङस्तार्पणं कृत्वा दृष्टिं ददातीत्यं स्वप्ने दृष्टवान्।¹³ तस्माद् अननियः प्रत्यवदत् ङे प्रभो यिज्ञाशालमि पवित्रलोकान् प्रति सोऽनेकदिशां कृतवान्; ¹⁴ अत्र स्थाने य ये लोकास्तव नाम्नि प्रार्थयन्ति तानपि बद्ध्वा स प्रधानयाञ्चकैर्भ्यः शक्तिं प्राप्तवान्, एषां कथाम् अहम् अनेके-षां मुपेभ्यः श्रुतवान्।¹⁵ किन्तु प्रभुरकथयत्, याहि भिन्नदेशीयलोकानां भूपतीनाम् एसायैवलोकाञ्च निकटे मम नाम प्रचारयितुं स ज्जो मम मनोनीतपात्र-मास्ते।¹⁶ मम नामनिमित्तञ्च तेन कियान् मळान् क्लेशो लोक्तव्य एतत् तं दर्शयिष्यामि।¹⁷ ततोऽननियो गत्वा गृहं प्रविश्य तस्य गात्रे ङस्तार्पणं कृत्वा कथितवान्, ङे भ्रातः शौल त्वं यथा दृष्टिं प्राप्नोषि पवित्रेणात्मना परिपूर्णां भवसि य, तदर्थं तवागमनकाले यः प्रभुयीशुस्तुभ्यं दर्शनम् अददात् स मां प्रेषि-तवान्।¹⁸ एत्युक्तमात्रे तस्य यक्षुष्यामि मीनशल्कवद् वस्तुनि निर्गतं तत्क्षणात् स प्रसन्नयक्षु भूत्वा प्रोत्थाय मञ्जितोऽभवत् लुक्त्वा पीत्वा सवलोभव-य्य।¹⁹ ततः परं शौलः शिष्यैः सह कतिपयदिवसान् तस्मिन् दम्भेकनगरे स्थित्वाऽविलम्बं ²⁰ सर्व्वलज्जनभवनानि गत्वा यीशुरीश्वरस्य पुत्र एषां कथां प्राचारयत्।²¹ तस्मात् सर्व्वे श्रोतारश्चमत्कृत्य कथितवन्तो यो यिज्ञाशालमनगरं अतन्नाम्ना प्रार्थयितुं लोकां विनाशितवान् अवेम अतादृशलोकां बद्ध्वा प्र-धानयाञ्चकनिकटं नयतीत्याशया अतत्स्थानमध्यागच्छत् सअवे किमयं न भवति? ²² किन्तु शौलः क्रमश उत्साहवान् भूत्वा यीशुरीश्वरेणाभिषिक्तो जन् अतस्मिन् प्रमाणां दत्त्वा दम्भेक-निवासियिद्धीयलोकां निरुत्तरान् अकरोत्।²³ एतं बहुतिथे काले गते यिद्धीयलोकास्तं ङन्तु मन्त्रयामासुः ²⁴ किन्तु शौ-लस्तेषामेतस्या मन्त्राणाया वार्त्ता प्राप्तवान्। ते तं ङन्तुं तु दिवानिशं गुप्ताः सन्तो नगरस्य द्वारेऽतिष्ठन्; ²⁵ तस्मात् शिष्यास्तं नीत्वा रात्रौ पिटके निधाय प्रायीरेणावारोऽयन्।²⁶ ततः परं शौलो यिज्ञाशालमं गत्वा शिष्यगणेन सार्द्धं स्थातुम् अैदत्, किन्तु सर्व्वे तस्मादभिमयुः स शिष्य एति य न प्रत्ययन्।²⁷ अतस्माद् अर्णव्वास्तं गृहीत्वा प्रेरितानां समीपमानीय मार्गमध्ये प्रभुः कथं तस्मै दर्शनं दत्तवान् याः कथाश्च कथितवान् स य यथाक्षोभः सन् दम्भेकन-गरे यीशो नाम प्राचारयत् अतान् सर्व्ववृत्तान्तान् तान् ज्ञापितवान्।²⁸ ततः शौलस्तैः सह यिज्ञाशालमि कालं यापयन् निर्भयं प्रभो यीशो नाम प्राचारयत्।²⁹ तस्माद् अन्यदेशीयलोकैः सार्द्धं विवाहस्योपस्थितत्वात् ते तं ङन्तुम् अयेष्टन्त।³⁰ किन्तु भ्रातृगाएस्तज्ज्ञात्वा तं कैसरियानगरं नीत्वा तार्षनगरं प्रेषित-वान्।³¹ एतं सति यिद्धीयागालीव्शोमिरोएदेशीयाः सर्व्वा माण्डव्यो विश्रामं प्राप्तास्ततस्तासां निष्ठाभवत् प्रभो र्भिया पवित्रस्यात्मनः सान्त्वनया य कालं क्षेपयित्वा बहुसंख्या अभवन्।³² ततः परं पितरः स्थाने स्थाने भ्रमित्वा शेषे लोद्गरनिवासिपवित्रलोकानां समीपे स्थितवान्।³³ तदा तत्र पक्षाघा-तव्याधिनाष्टौ वत्सरान् शय्यागतम् अनेयनामानं मनुष्यं साक्षत् प्राप्य तमवदत्, ³⁴ ङे अनेय यीशुप्रीष्टस्त्वां स्वस्थम् अकार्षीत्, त्वमुत्थाय स्वशय्यां नि-

क्षिप, धृत्युक्तमात्रे स उदतिष्ठत्।³⁵ अथादृशं दृष्ट्वा लोदृशारोणनिवासिनो लोकाः प्रभुं प्रति परावर्तन्त।³⁶ अपरञ्च भिक्षादानादिषु नानक्रियासु नित्यं प्र-
वृत्ता या याङ्गिनगरनिवासिनी टाबिथानामा शिष्या यां दृक्कां अर्थाद् उरिणीमयुक्त्वा आह्वयन् सा नारी³⁷ तस्मिन् समये रुग्णा सती प्राणान् अत्यजत्,
ततो लोकास्तां प्रक्षाल्योपरिस्थप्रकोष्ठे शाययित्वास्थापयन्।³⁸ लोदृगं याङ्गिनगरस्य समीपस्थं तस्मात्तत्र पितर आस्ते, एति वार्त्तां श्रुत्वा तूर्णं तस्यागम-
नार्थं तस्मिन् विनयमुक्त्वा शिष्यगणो द्वौ मनुजौ प्रेषितवान्।³⁹ तस्मात् पितर उत्थाय ताभ्यां सार्द्धम् आगच्छन्, तत्र तस्मिन् उपस्थित उपरिस्थप्रकोष्ठं
समानीते य विधवाः स्वाभिः सङ् स्थितिकाले दृक्कया कृतानि यान्युत्तरीयाणि परिधेयानि य तानि सर्वाणि तं दर्शयित्वा रुदत्यश्रुतसृषु दिक्कवतिष्ठन्।
⁴⁰ किन्तु पितरस्ताः सर्वा बलिः कृत्वा ज्ञानुनी पातयित्वा प्रार्थितवान्; पश्चात् शवं प्रति दृष्टिं कृत्वा कथितवान्, हे टाबीथे त्वमुत्तिष्ठ, एति वाक्य उक्ते सा
स्त्री यक्षुषी प्रोन्मील्य पितरम् अवलोक्योत्थायोपाविशत्।⁴¹ ततः पितरस्तस्याः करौ धृत्वा उत्तोल्य पवित्रलोकान् विधवाश्चाहूय तेषां निकटे सञ्चवां तां
समार्षयत्।⁴² अेषा कथा समस्तयाङ्गिनगरं व्याप्ता तस्माद् अनेके लोकाः प्रभौ व्यश्वसन्।⁴³ अपरञ्च पितरस्तथाङ्गिनगरीयस्य कस्यचित् शिमोन्नामश्रम-
कारस्य गृहे बहूनि नान्यवसत्।

10 कैसरियानगर एतावत्याभ्यसैन्यान्तर्गतः कर्णीलियनामा सेनापतिरासीत्² स सपरिवारो भक्त ईश्वरपरायणश्चासीत्; लोकेभ्यो बहूनि दानादीनि
दत्त्वा निरन्तरम् ईश्वरे प्रार्थयाञ्चक।³ अकदा तृतीयप्रदरवेलायां स दृष्टवान् ईश्वरस्यैको दूतः सप्रकाशं तत्समीपम् आगत्य कथितवान्, हे कर्णी-
लिय।⁴ किन्तु स तं दृष्ट्वा भीतोऽकथयत्, हे प्रभो किं? तदा तमवदत् तव प्रार्थना दानादि य साक्षिस्वरूपं भूत्वेश्वरस्य गौरवरमभवत्।⁵ एतानीं याङ्गिनगरं
प्रति लोकान् प्रेष्य समुद्रतीरे शिमोन्नामश्रमकारस्य गृहे प्रवासकारी पितरनाम्ना विप्यातो यः शिमोन् तम् आह्वयय;⁶ तस्मात् त्वया यद्यत् कर्त्तव्यं तत्तत्
स वदित्यति।⁷ धृत्युपदिश्य दूते प्रस्थिते सति कर्णीलियः स्वगृहस्थानां दासानां द्वौ जनों नित्यं स्वसङ्गिनां सैन्यानाम् अंकां भक्तसेनाञ्चाहूय⁸ सकलमेतं
वृत्तान्तं विज्ञाप्य याङ्गिनगरं तान् प्राडिषोत्।⁹ परस्मिन् दिने ते यात्रां कृत्वा यदा नगरस्य समीपे उपातिष्ठन्, तदा पितरो द्वितीयप्रदरवेलायां प्रार्थयितुं गृ-
हपृष्ठम् आरोहत्।¹⁰ अतस्मिन् समये क्षुधार्तः सन् किञ्चिद् भोक्तुम् अर्हन्तुं किन्तु तेषाम् अन्नासादनसमये स मूर्च्छितः सन्नपतत्।¹¹ ततो मेघद्वारं मुक्तं
यतुर्भिः कोणैर् लम्बितं बृहद्रस्त्रमिव किञ्चन भाजनम् आकाशात् पृथिवीम् अवारोहतीति दृष्टवान्।¹² तन्मध्ये नानप्रकारा ग्राभ्यवन्पशवः भेयरोरोगामि-
प्रभृतयो जन्तवश्चासन्।¹³ अनन्तरं हे पितर उत्थाय हत्वा भुङ्क्व तम्प्रतीयं गगणीया वाणी जता।¹⁴ तदा पितरः प्रत्यवदत्, हे प्रभो ईदृशं मा भवतु,
अहम् अतत् कालं यावत् निषिद्धम् अशुचि वा द्रव्यं किञ्चिदपि न भुक्तवान्।¹⁵ ततः पुनरपि तादृशी विडयसीया वाणी जता यद् ईश्वरः शुचि कृतवान्
तत् त्वं निषिद्धं न जानीहि।¹⁶ एत्थं त्रिः सति तत् पात्रं पुनराकृष्टं आकाशम् अगच्छत्।¹⁷ ततः परं यद् दर्शनं प्राप्तवान् तस्य को भाव एत्यत्र पितरो मन-
सा सन्देग्धि, अतस्मिन् समये कर्णीलियस्य ते प्रेषिता मनुष्या द्वारस्य सन्निधावुपस्थाया, ¹⁸ शिमोन् गृहमन्विच्छन्तः सम्भृष्ट्याहूय कथितवन्तः पितरना-
म्ना विप्यातो यः शिमोन् स किमत्र प्रवसति? ¹⁹ यदा पितरस्तद्दर्शनस्य भावं मनसान्दोलयति तदात्मा तमवदत्, पश्य त्रयो जनास्तां भूयन्ते। ²⁰ त्वम्
उत्थायावरुह्य निःसन्देहं तैः सङ् गच्छ मयैव ते प्रेषिताः। ²¹ तस्मात् पितरोऽवरुह्य कर्णीलियप्रेरितलोकानां निकटमागत्य कथितवान् पश्यत यूयं यं भूयध्वे
स जनों, यूयं किन्निमित्तम् आगताः? ²² ततस्ते प्रत्यवदन् कर्णीलियनामा शुद्धसत्त्व ईश्वरपरायणो यिद्धीयदेशस्थानां सर्वेषां सन्निधौ सुप्यात्यापन्न अंकः
सेनापति निर्जगृहं त्वामाहूय नेतुं त्वत्तः कथा श्रोतुञ्च पवित्रदूतेन समादिष्टः। ²³ तदा पितरस्तान्भ्यन्तरं नीत्वा तेषामातिथ्यं कृतवान्, परेऽहनि तैः सार्द्धं
यात्रामकरोत्, याङ्गिनवासिनां भ्रातृणां कियन्तो जनाश्च तेन सङ् गताः। ²⁴ परस्मिन् दिवसे कैसरियानगरमध्यप्रवेशसमये कर्णीलियो ज्ञातिबन्धून् आहूया-
नीय तान् अपेक्ष्य स्थितः। ²⁵ पितरे गृह उपस्थिते कर्णीलियस्तं साक्षात्कृत्य यरणयोः पतित्वा प्राणमत्। ²⁶ पितरस्तमुत्थाप्य कथितवान्, उत्तिष्ठाहमपि
मानुषः। ²⁷ तदा कर्णीलियेन साकम् आलपन् गृहं प्राविशत् तन्मध्ये य बहूलोकानां समागमं दृष्ट्वा तान् अवदत्, ²⁸ अन्यजतीयलोकैः मङ्गलपनं वा तेषां
गृहमध्ये प्रवेशनं यिद्धीयानां निषिद्धम् अस्तीति यूयम् अवगच्छथ; किन्तु कमपि मानुषम् अव्यवहार्यम् अशुचि वा ज्ञातुं मम नोयितम् एति परमेश्वरो मां
ज्ञापितवान्। ²⁹ एति हंतोराहानश्रवणमात्रात् काञ्चनापत्तिम् अकृत्वा युष्माकं समीपम् आगतोस्मि; पृच्छामि यूयं किन्निमित्तं माम् आहूयत? ³⁰ तदा कर्णी-
लियः कथितवान्, अद्य यत्वारि दिनानि ज्ञातानि अथावद्रेलां यावद् अहम् अनाहार आसन् ततस्तृतीयप्रदरे सति गृहे प्रार्थनसमये तेजोभयवस्त्रभृद् अंको
जनों मम समक्षं तिष्ठन् अंतां कथाम् अकथयत्, ³¹ हे कर्णीलिय त्वदीया प्रार्थना ईश्वरस्य कर्णगौरवरीभूता तव दानादि य साक्षिस्वरूपं भूत्वा तस्य दृष्टि-
गौरवरमभवत्। ³² अतो याङ्गिनगरं प्रति लोकान् प्रहित्य तत्र समुद्रतीरे शिमोन्नामः कस्यचिद्यश्रमकारस्य गृहे प्रवासकारी पितरनाम्ना विप्यातो यः शिमोन्
तमाहूयय; ततः स आगत्य त्वाम् उपदिक्षयति। ³³ एति कारणात् तत्कारणात् तव निकटे लोकान् प्रेषितवान्, त्वमागतवान् एति भद्रं कृतवान्। ईश्वरो या-
न्याभ्यानां कथयितुम् आदिशत् तानि श्रोतुं वयं सर्वे साम्प्रतम् ईश्वरस्य साक्षाद् उपस्थिताः स्मः। ³⁴ तदा पितर एमां कथां कथयितुम् आरब्धवान्,
ईश्वरो मनुष्याणाम् अपक्षपाती सन् ³⁵ यस्य कस्यचिद् देशस्य यो लोकस्तस्माद्गीत्वा सत्कर्म करोति स तस्य ग्राह्यो भवति, अतस्य निश्चयम् उपलब्ध-
वानहम्। ³⁶ सर्वेषां प्रभु यो यीशुप्रीष्टस्तेन ईश्वर एसायेल्वंशानां निकटे सुसंवादे प्रेष्य सम्मेलनस्य यं संवादे प्राचारयत् तं संवादे यूयं श्रुतवन्तः। ³⁷ यतो
योहना मञ्जने प्रचारिते सति स गाविलदेशमारभ्य समस्तयिद्धीयदेशं व्याप्नोत्; ³⁸ इत एश्वरेण पवित्रेणात्मना शक्त्या यामिषिकतो नासरतीययीशुः
स्थाने स्थाने भ्रमन् सुक्रियां कुर्वन् शैतानां क्लिष्टान् सर्वलोकान् स्वस्थान् अकरोत्, यत ईश्वरस्तस्य सहाय आसीत्; ³⁹ वयञ्च यिद्धीयदेशे यिज्ञासाम-
गरे य तेन कृतानां सर्वेषां कर्मणां साक्षिणो भवामः। लोकान् कुशो विदुष्व्वा हतवन्तः, ⁴⁰ किन्तु तृतीयदिवसे ईश्वरस्तमुत्थाप्य सप्रकाशम् अदर्शयत्।
⁴¹ सर्वलोकानां निकट एति न हि, किन्तु तस्मिन् श्मशानादुत्थिते सति तेन सार्द्धं भोजनं पानञ्च कृतवन्त अथादृशा ईश्वरस्य मनोनीताः साक्षिणो ये वयम्
अस्माकं निकटे तमदर्शयत्। ⁴² ज्वितमृतोभयलोकानां विचारं कर्तुम् ईश्वरो यं नियुक्तवान् स अवे स जन्; एमां कथां प्रचारयितुं तस्मिन् प्रमाणां दातुञ्च
सोऽस्मान् आज्ञापयत्। ⁴³ यस्तस्मिन् विश्वासिते स तस्य नाम्ना पापान्मुक्तो भविष्यति तस्मिन् सर्वे भविष्यद्दिनिोपि अथादृशं साक्ष्यं ददति। ⁴⁴ पित-
रस्यैतत्कथाकथनकाले सर्वेषां श्रोतृणामुपरि पवित्र आत्मावारोहत्। ⁴⁵ ततः पितरेण सार्द्धम् आगतास्त्वच्छेदिनो विश्वासिनो लोका अन्यदेशीयेभ्यः पवित्र
आत्मनि दत्ते सति ⁴⁶ ते नानाजतीयभाषाभिः कथां कथयन्त ईश्वरं प्रशंसन्ति, एति दृष्ट्वा श्रुत्वा य विस्मयम् आपद्यन्त। ⁴⁷ तदा पितरः कथितवान्, वय-
मिव ये पवित्रम् आत्मानं प्राप्तास्तेषां जलमञ्जने किं कोपि निषेद्धं शक्नोति? ⁴⁸ ततः प्रभो नाम्ना मञ्जिता भवतेति तानाज्ञापयत्। अनन्तरं ते स्वेः
सार्द्धं कतिपयदिनानि स्थातुं प्रार्थयन्त।

11 एत्थं भिन्नदेशीयलोका अपीश्वरस्य वाक्यम् अगृह्णन् एमां वार्त्तां यिद्धीयदेशस्थप्रेरिता भ्रातृगणश्च श्रुतवन्तः। ² ततः पितरे यिज्ञासामगरे गत-
वति त्वच्छेदिनो लोकास्तेन सङ् विवदमाना अवदन्, ³ त्वम् अत्वच्छेदिनलोकानां गृहं गत्वा तैः सार्द्धं भुक्तवान्। ⁴ ततः पितर आदितः कमशस्त-
त्कार्यस्य सर्ववृत्तान्तमाभ्यातुम् आरब्धवान्। ⁵ याङ्गिनगर अकदाहं प्रार्थयमानो मूर्च्छितः सन् दर्शनेन यतुर्षु कोणेषु लम्बनमानं वृहद्रस्त्रमिव पात्रमेकम्
आकाशदवरुह्य मन्त्रिकम् आगच्छद् अपश्यम्। ⁶ पश्चात् तद् अनन्यदृष्ट्या दृष्ट्वा विविच्य तस्य मध्ये नानाप्रकारान् ग्राभ्यवन्पशुन् उरोगामिभेयरांश्च
दृष्टवान्; ⁷ हे पितर त्वमुत्थाय गत्वा भुङ्क्व मां सम्बोध्य कथयन्तं शब्दमेकं श्रुतवांश्च। ⁸ ततोहं प्रत्यवदं, हे प्रभो नेत्थं भवतु, यतः किञ्चन निषिद्धम् अशु-
चि द्रव्यं वा मम मुजमध्यं कदापि न प्राविशत्। ⁹ अपरम् ईश्वरो यत् शुचि कृतवान् तन्निषिद्धं न जानीहि द्वि मांमप्रतीदृशी विडायसीया वाणी जता। ¹⁰ त्रि-
रित्यं सति तत् सर्वं पुनराकाशम् आकृष्टं। ¹¹ पश्चात् कैसरियानगरात् त्रयो जना मन्त्रिकं प्रेषिता यत्र निवेशने स्थितोहं तस्मिन् समये तत्रोपातिष्ठन्।
¹² तदा निःसन्देहं तैः सार्द्धं यातुम् आत्मा मामादिष्टवान्; ततः परं मया सदैतेषु षड्भ्रातृषु गतेषु वयं तस्य मनुजस्य गृहं प्राविशाम। ¹³ सोऽस्माकं निकटे
कथामेताम् अकथयत् अकदा दूत अंकः प्रत्यक्षीभूय मम गृहमध्ये तिष्ठन् मामित्याज्ञापितवान्, याङ्गिनगरं प्रति लोकान् प्रहित्य पितरनाम्ना विप्यातं शिमो-

नम् आहूय; ¹⁴ ततस्तव त्वदीयपरिवाराणाञ्च येन परित्राणं भविष्यति तत् स उपदेक्ष्यति। ¹⁵ अहं तां कथामुत्थाप्य कथितवान् तेन प्रथमम् अस्माकम् उपरि यथा पवित्र आत्मावर्द्धवान् तथा तेषामभ्युपरि समवर्द्धवान्। ¹⁶ तेन योहन् जले मञ्जिष्ठतवान् एति सत्यं किन्तु यूयं पवित्र आत्मनि मञ्जिष्ठता भविष्यथ, एति यद्वाक्यं प्रभुरुद्धितवान् तत् तदा मया स्मृतम्। ¹⁷ अतः प्रभा यीशुप्रीष्टे प्रत्ययकारिणो ये वयम् अस्मभ्यम् ईश्वरो यद् दत्तवान् तत् तेभ्यो लोकेभ्योपि दत्तवान् ततः कोऽहं? किमहम् ईश्वरं वारयितुं शक्नोमि? ¹⁸ कथामेतां श्रुवा ते क्षान्ता ईश्वरस्य गुणान् अनुकीर्त्य कथितवन्तः, तर्हि परमायुःप्राप्तिनिमित्तम् ईश्वरो-यद्देशीयलोकेभ्योपि मनःपरिवर्त्तनरूपं दानम् अदात्। ¹⁹ स्तिङ्गानं प्रति उपद्रवे घटिते ये विकीर्णा अभवन् तै ईनीकीकुप्राप्तियभियासु भ्रमित्वा केवलयिद्धीयलोकान् विना कस्याप्यन्यस्य समीप ईश्वरस्य कथां न प्राचारयन्। ²⁰ अपरं तेषां कुप्रीयाः कुरीनीयाश्च कियन्तो जना आन्तियभियानगरं गत्वा यूनानीयलोकानां समीपेपि प्रभोर्योशोः कथां प्राचारयन्। ²¹ प्रभोः करस्तेषां सहाय आसीत् तस्माद् अनेके लोका विश्वस्य प्रभुं प्रति परावर्त्तन्। ²² एति वार्त्तायां यिश्शालमस्थमएडलीयलोकानां कर्णगोयरीभूतायाम् आन्तियभियानगरं गन्तु ते अर्णव्वां प्रैरयन्। ²³ ततो अर्णव्वास्तत्र उपस्थितः सन् ईश्वरस्यानुगच्छस्य कुलं दृष्ट्वा सानन्दो जातः, ²⁴ स स्वयं साधु विश्वासेन पवित्रेणात्मना य परिपूर्णाः सन् गनोनिष्टया प्रभावास्थां कर्तुं सर्वान् उपदिष्टवान् तेन प्रभोः शिष्या अनेके अबभूवुः। ²⁵ शेषे शौलं मृगयितुं अर्णव्वास्ताषनगरं प्रस्थितवान्। तत्र तस्योद्देशं प्राप्य तम् आन्तियभियानगरम् आनयत्; ²⁶ ततस्तौ मएडलीस्थलौकैः सभां कृत्वा संवत्सरमेकं यावद् बहुलोकान् उपादिशतां; तस्मिन् आन्तियभियानगरे शिष्याः प्रथमं प्रीष्टीयनाम्ना विख्याता अभवन्। ²⁷ ततः परं भविष्यद्वादिगणो यिश्शालम आन्तियभियानगरम् आगते सति ²⁸ आगावनामा तेषामेक उल्थाय आत्मनः शिक्षया सर्वदेशे दुर्भिक्षं भविष्यतीति ज्ञापितवान्; ततः कलौदियकैसरस्याधिकारे सति तत् प्रत्यक्षम् अभवत्। ²⁹ तस्मात् शिष्या अनेकेऽकशः स्वस्वशक्त्यनुसारतो यिद्धीयदेशनिवासिनां भ्रतृणां दिनयापनार्थं धनं प्रेषयितुं निश्चित्य ³⁰ अर्णव्वाशौलयो द्वारा प्राचीनलोकानां समीपं तत् प्रेषितवन्तः।

12 तस्मिन् समये डेरौदराजो मएडल्याः क्रियञ्जनेभ्यो दुःखं दातुं प्रारभत्। ² विशेषतो योहन्ः सोदरं याकूबं कर्वालाघातेन हतवान्। ³ तस्माद् यिद्धीयाः सन्तुष्टा अभवन् एति विज्ञाय स पितरमपि धर्तुं गतवान्। ⁴ तदा डिप्वशून्यपूपोत्सवसमय उपातिष्ठत्; अत उत्सवे गते सति लोकानां समक्षं तं अडिरानेय्यामीति मनसि स्थिरीकृत्य स तं धारयित्वा रक्षार्थम् येषाम् अनेकेऽसंघे यत्वारो जनाः सन्ति तेषां यतुर्णां रक्षकसंघानां समीपे तं समर्थं कारायां स्थापितवान्। ⁵ किन्तु पितरस्य कारास्थितिकारणात् मएडल्या लोका अविश्रामम् ईश्वरस्य समीपे प्रार्थयन्त। ⁶ अनन्तरं डेरौदि तं अडिरानायितुं उद्यते सति तस्यां रात्रौ पितरो रक्षकद्वयमध्यस्थाने शृङ्गुलद्वयेन अदृष्टवः सन् निद्रित आसीत्, दौवारिकाश्च कारायाः सम्भुषे तिष्ठन्तो द्वारम् अरक्षिषुः। ⁷ अतस्मिन् समये परमेश्वरस्य दूते समुपस्थिते कारा दीप्तिमती जाता; ततः स दूतः पितरस्य कुक्षावावात् कृत्वा तं जागरयित्वा भाषितवान् तूर्णमुत्तिष्ठ; ततस्तस्य हस्तस्थशृङ्गुलद्वयं गलत् पतितं। ⁸ स दूतस्तमवदत्, अदृष्टः सन् पादयोः पादुके अर्पय; तेन तथा कृते सति दूतस्तम् उक्तवान् गात्रीयवस्त्रं गात्रे निधाय मम पश्चाद् अेहि। ⁹ ततः पितरस्तस्य पश्चाद् व्रजन् अडिरगच्छत्, किन्तु दूतेन कर्मेतत् कृतमिति सत्यमज्ञात्वा स्वप्नदर्शनं ज्ञातवान्। ¹⁰ एतथं तौ प्रथमां द्वितीयाञ्च कारां लक्षित्वा येन लौहनिर्मितद्वारेण नगरं गम्यते तत्समीपं प्राप्नुतां; ततस्तस्य क्वाटं स्वयं मुक्तमभवत् ततस्तौ तत्स्थानाद् अडिर्भूत्वा मार्गेकस्य सीमां यावद् गतौ; ततोऽकस्मात् स दूतः पितरं त्यक्तवान्। ¹¹ तदा स येतनां प्राप्य कथितवान् निजदूतं प्रहित्य परमेश्वरो डेरौदो हस्ताद् यिद्धीयलोकानां सर्वशायाश्च मां समुद्धृतवान् एत्यहं निश्चयं ज्ञातवान्। ¹² स विविच्य मार्कनाम्ना विख्यातस्य योहानो मातु र्भिरियमो यस्मिन् गृहे अडवः सम्भूय प्रार्थयन्त तन्नियेशनं गतः। ¹³ पितरेण अडिर्द्वार आहते सति रोदानाम् अडिका द्रष्टुं गता। ¹⁴ ततः पितरस्य स्वरं श्रुवा सा अर्षयुक्ता सती द्वारं न मोययित्वा पितरो द्वारे तिष्ठतीति वार्त्ता वक्तुम् अभ्यन्तरं धावित्वा गतवती। ¹⁵ ते प्रावोयन् त्वमुन्मत्ता जातासि किन्तु सा मुहुर्मुहुःकृतवती सत्यमेवैतत्। ¹⁶ तदा ते कथितवन्तस्तर्हि तस्य दूतो भवेत्। ¹⁷ पितरो द्वारमाहृतवान् अतस्मिन्नन्तरं द्वारं मोययित्वा पितरं दृष्ट्वा विस्मयं प्राप्ताः। ¹⁸ ततः पितरो निःशब्दं स्थानुं तान् प्रति हस्तेन सङ्केतं कृत्वा परमेश्वरो येन प्रकारेण तं काराया उद्धृत्यानीतवान् तस्य वृत्तान्तं तानज्ञापयत्, यूयं गत्वा याकूबं भ्रातृगणान् वा-र्त्तामेतां वदतेत्युक्ता स्थानान्तरं प्रस्थितवान्। ¹⁹ प्रभाते सति पितरः क्व गत एत्यत्र रक्षकाणां मध्ये मडान् कलडो जातः। ²⁰ डेरौद् बहु मृगयित्वा तस्योद्देशे न प्राप्ते सति रक्षकान् संपृच्छ्य तेषां प्राणान् हन्तुम् आदिष्टवान्। ²¹ पश्चात् स यिद्धीयप्रदेशात् कैसरियानगरं गत्वा तत्रावातिष्ठत्। ²² सोरसीदीन-शयो लोकेभ्यो डेरौदि युयुत्सौ सति ते सर्वे अेकमन्त्राणाः सन्तस्तस्य समीप उपस्थाय व्वास्तनामानं तस्य वस्त्रगुडाधीशं सहायं कृत्वा डेरौदा सार्द्धं सन्धिं प्रार्थयन्त यतस्तस्य राज्ञो देशेन तेषां देशीयानां भरणम् अभवत् ²³ अतः कुत्रयिन् निरुपितदिने डेरौद् राजकीयं परिच्छेदं परिधाय सिडासने समुपविश्य तान् प्रति कथाम् उक्तवान्। ²⁴ ततो लोका उच्यैःकारं प्रत्यवदन्, अेष मनुजस्वरो न हि, ईश्वरीयस्वरोः। ²⁵ तदा डेरौद् ईश्वरस्य सम्मानं नाकरोत्; तस्माद्धेतोः परमेश्वरस्य दूतो हडात् तं प्राडरत् तेनैव स कीटैः क्षीणः सन् प्राणान् अजडात्। किन्तीश्वरस्य कथा देशं व्याप्य प्रबलाभवत्। ततः परं अर्णव्वाशौलौ यस्य कर्मणो भारं प्राप्नुतां ताभ्यां तस्मिन् सम्पादिते सति मार्कनाम्ना विख्यातो यो योहन् तं सङ्गिनं कृत्वा यिश्शालमनगरात् प्रत्यागतौ।

13 अपरञ्च अर्णव्वाः, शिमोन् यं निजं वदन्ति, कुरीनीयलुकियो डेरौदा राजा सड कृतविद्याभ्यासो मिनडेम्, शौलश्चैते ये कियन्तो जना भविष्य-द्वादिन उपदेष्टारान्तियभियानगरस्थमएडल्याम् आसन्, ² ते यदोपवासां कृत्वेश्वरम् असेवन्त तस्मिन् समये पवित्र आत्मा कथितवान् अहं यस्मिन् कर्मणि अर्णव्वाशौलौ नियुक्तवान् तत्कर्म कर्तुं तौ पृथक् कुरुत। ³ ततस्तैरुपवासप्रार्थनयोः कृतयोः सतोस्ते तयो गर्त्रयो हस्तापिणं कृत्वा तौ व्यसृ-जन्। ⁴ ततः परं तौ पवित्रेणात्मना प्रेरितौ सन्तौ सिलूकियानगरम् उपस्थाय समुद्रपथेन कुप्रोपद्वीपम् अगच्छतां। ⁵ ततः सालामीनगरम् उपस्थाय तत्र यिद्धीयानां भजनभवाननि गत्वेश्वरस्य कथां प्राचारयतां; योहन्पि तत्सहयरोडभवत्। ⁶ एतथं ते तस्योपद्वीपस्य सर्वत्र भ्रमन्तः पाङ्गनगरम् उपस्थिताः; तत्र सुविवेकं सञ्चिपौलनाम्ना तद्देशाधिपतिना सड भविष्यद्वादिनो वेशधारी बर्याशुनामा यो मायावी यिद्धी आसीत् तं साक्षात् प्राप्तवतः। ⁷ तद्देशाधिप ईश्वरस्य कथां श्रोतुं वाञ्छन् पौलअर्णव्वाभ्यां न्यमन्त्रयत्। ⁸ किन्विलुमा यं मायाविनं वदन्ति स देशाधिपतिं धर्ममार्गाद् अडिर्भूतं कर्तुम् अयतत। ⁹ तस्मात् शोलोडथार्त्तः पौलः पवित्रेणात्मना परिपूर्णाः सन् तं मायाविनं प्रत्यन्यदृष्टिं कृत्वाकथयत्, ¹⁰ हे नरकिन् धर्मद्वेषिन् कौटिल्यदुष्कर्मपरिपूर्णा, त्वं किं प्रभोः सत्यपथस्य विपर्ययकरणात् कदापि न निवर्त्तिष्यसे? ¹¹ अधुना परमेश्वरस्तव समुचितं करिष्यति तेन कतिपयदिनानि त्वम् अन्धः सन् सूर्यमपि न द्रक्ष्यसि। तत्क्षणाद् रात्रिवद् अन्धकारस्तस्य दृष्टिम् आच्छादितवान्; तस्मात् तस्य हस्तं धर्तुं स लोकमन्विच्छन् एतस्ततो भ्रमणं कृतवान्। ¹² अनां घटनां दृष्ट्वा स देशाधिपतिः प्रभूपदेशाद् विस्मित्य विश्वासं कृतवान्। ¹³ तदनन्तरं पौलस्तसङ्गिनी य पाङ्गनगरात् प्रोतं यावयित्वा पम्कुलियादेशस्य पर्गीनगरम् अगच्छन् किन्तु योहन् तयोः समीपाद् अेत्य यिश्शालमं प्रत्यागच्छत्। ¹⁴ पश्चात् तौ पर्गीतो यात्रां कृत्वा पिसिदियादेशस्य आन्तियभियानगरम् उपस्थाय विश्रामवारे भजनभवनं प्रविश्य समुपाविशतां। ¹⁵ व्यवस्थाभविष्यद्वाक्ययोः पठितयोः सतो हं भ्रातरौ लोकान् प्रति युवयोः कायिद् उपदेशकथा यद्यस्ति तर्हि तां वदतं तौ प्रति तस्य भजनभवनस्याधिपतयः कथाम् अेतां कथयित्वा प्रेषयन्। ¹⁶ अतः पौल उत्तिष्ठन् हस्तेन सङ्केतं कुर्वन् कथितवान् हे अस्त्राये-लीयमनुष्या ईश्वरपरायणाः सर्वे लोका यूयम् अवधद्वं। ¹⁷ अेतेषामिस्त्रायेल्लोकानाम् ईश्वरोऽस्माकं पूर्वपरुषान् मनोनीतान् कत्वा गृहीतवान् ततो मिसरि देशे प्रवसनकाले तेषामुन्नतिं कृत्वा तस्मात् स्वीयबाहुबलेन तान् अडिः कृत्वा समानयत्। ¹⁸ यत्वारिश्शद्वत्सरान् यावय्य मडाप्रान्तरे तेषां भरणं कृत्वा ¹⁹ किनान्देशान्तर्वर्तीणि सप्तराज्यानि नाशयित्वा गुटिकापातेन तेषु सर्वदेशेषु तेभ्योऽधिकारं दत्तवान्। ²⁰ पञ्चाशदधिकयत्ःशतेषु वत्सरेषु गतेषु य शिम्-येलभविष्यद्वादिपर्यन्तं तेषामुपरि विचारयितुं नियुक्तवान्। ²¹ तैश्च राज्ञि प्रार्थिते, ईश्वरो भिन्यामीनो वंशजातस्य कीशः पुत्रं शौलं यत्वारिश्शद्वर्षपर्यन्तं तेषामुपरि राजानं कृतवान्। ²² पश्चात् तं पदस्युतं कृत्वा यो मदिष्टक्रियाः सर्वाः करिष्यति तादृशं मम मनोभिमतम् अेकं जन् यिशयः पुत्रं दायुदं प्राप्तवान् एहं प्रमाणां यस्मिन् दायुदि स दत्तवान् तं दायुदं तेषामुपरि राजत्वं कर्तुम् उत्पादितवान्। ²³ तस्य स्वप्रतिश्रुतस्य वाक्यस्यानुसारेण अस्त्रायेल्लोकानां निमित्तं

तेषां मनुष्याणां वंशाद् ईश्वर अकं यीशुं (त्रातारम्) उदधाद्यत्।²⁴ तस्य प्रकाशनात् पूर्वं योऽहं एसायेल्लोकाणां सन्निधौ मनःपरावर्तनरूपं मञ्जुं प्रायार-
यत्।²⁵ यस्य यं कर्मणोऽं भारं प्रप्तवान् योऽहं तन् निष्पाद्यन् अंतां कथां कथितवान्, यूयं मां कं ज्ञं ज्ञानीथ? अहं अभिषिक्तत्राता नहि, किन्तु
पश्यत यस्य पादयोः पादुकायोर् बन्धने भोगयितुमपि योग्यो न भवामि तादृश अको ज्ञो मम पश्चाद् उपतिष्ठति।²⁶ हे एब्राहीमो वंशजता भ्रातरो हे
ईश्वरभिताः सर्वलोका युष्मान् प्रति परित्राणस्य कथेषु प्रेरिता।²⁷ यिज्ञालम्निवासिनस्तेषाम् अधिपतयश्च तस्य यीशोः परिययं न प्राप्य प्रतिविश्रामवारं
पठ्यमानानां भविष्यद्वादिक्थानाम् अभिप्रायम् अबुद्ध्वा य तस्य वधेन ताः कथाः सङ्ग्राह्यं अकुर्वन्।²⁸ प्राणान्नस्य कमपि हेतुम् अप्राप्यापि पीलातस्य
निकटे तस्य वधं प्रार्थयन्त।²⁹ तस्मिन् याः कथा लिपिताः सन्ति तदनुसारेण कर्म सम्पाद्य तं कुशाद् अवतार्य श्मशाने शायितवन्तः।³⁰ किन्तु ईश्वरः श्म-
शानात् तमुदस्थापयत्, ³¹ पुनश्च गालीलप्रदेशाद् यिज्ञालमनगरं तेन सार्द्धं ये लोका आगच्छन् स बहूनि तेभ्यो दर्शनं दत्तवान्, अतस्त एदानीं लोकान्
प्रति तस्य साक्षिणः सन्ति।³² अस्माकं पूर्वपुरुषाणां समक्षम् ईश्वरो यस्मिन् प्रतिज्ञातवान् यथा, त्वं मे पुत्रोसि याद्य त्वां समुत्थापितवान्।³³ एतं
यद्द्वयं द्वितीयगीते लिपितमास्ते तद् यीशोरुत्थानेन तेषां सन्ताना ये वयम् अस्माकं सन्निधौ तेन प्रत्यक्षी कृतं, युष्मान् एतं सुसंवादे ज्ञापयामि।³⁴ परमे-
श्वरेण श्मशानाद् उत्थापितं तदीयं शरीरं कदापि न क्षेप्यते, अतस्मिन् स स्वयं कथितवान् यथा दायूदं प्रति प्रतिज्ञातो यो वरस्तमहं तुभ्यं दारस्यामि।
³⁵ अतदन्यस्मिन् गीतेऽपि कथितवान्। स्वकीयं पुण्यवन्तं त्वं क्षयितुं न य दारस्यसि।³⁶ दायूद ईश्वराभिमतसेवायै निष्ठायुषि व्यथिते सति स मडानिद्रां
प्राप्य निष्ठैः पूर्वपुरुषैः सह मिलितः सन् अक्षीयत; ³⁷ किन्तु यमीश्वरः श्मशानाद् उदस्थापयत् स नाक्षीयत।³⁸ अतो हे भ्रातरः, अनेन जनेन पापमोयं
भवतीति युष्मान् प्रति प्रचारितम् आस्ते।³⁹ इलतो मूसाव्यवस्थया यूयं येभ्यो दोषेभ्यो मुक्ता भवितुं न शक्यथ तेभ्यः सर्वदोषेभ्य अतस्मिन् जने वि-
श्रामिनः सर्वे मुक्ता भविष्यन्तीति युष्माभिर् ज्ञायतां।⁴⁰ अपरञ्च। अवज्ञाकारिणो लोकाश्चक्षुरुन्मील्य पश्यत। तथैवासम्भवं ज्ञात्वा स्यात् यूयं विल-
ञ्जिताः। यतो युष्मासु तिष्ठन्सु करिष्ये कर्म तादृशं। येनैव तस्य वृत्तान्ते युष्मभ्यं कथितेऽपि हि। यूयं न तन्तु वृत्तान्तं प्रत्येक्ष्यथ कदाचन।⁴¹ येयं कथा
भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु लिपितास्ते सावधाना भवत स कथा यथा युष्मान् प्रति न घटते।⁴² यिज्ञालमननगरं निर्गतयोस्तयोः भिन्नदेशीयैर्वक्ष्यमाणा
प्रार्थना कृता, आगामिनि विश्रामवारेऽपि कथेयम् अस्मान् प्रति प्रचारिता भवत्विति।⁴³ सभायां भङ्गे सति बहवो यिज्ञालीयलोका यिज्ञालमननगरादिषु
भक्तलोकाश्च बर्णव्यापौलयोः पश्चाद् आगच्छन्, तेन तौ तैः सह नानाकथाः कथयित्वेश्वरानुग्रहाश्रये स्थातुं तान् प्रावर्तयतां।⁴⁴ परविश्रामवारे नगरस्य
प्रायेण सर्वे लाका ईश्वरीयां कथां श्रोतुं मिलिताः, ⁴⁵ किन्तु यिज्ञालीयलोका जनिवहं विलोक्य ईश्वर्या परिपूर्णाः सन्तो विपरीतकथाकथनेन श्वरनिन्दया य
पौलेनोक्तां कथां भण्डयितुं चेष्टितवन्तः।⁴⁶ ततः पौलेनोक्तां कथां कथितवन्तौ प्रथमं युष्माकं सन्निधावीश्वरीयकथायाः प्रचारणम् उचितमासीत् कि-
न्तु तद्ग्राह्यत्वकरणेन यूयं स्वान् अनन्तायुषोऽयोग्यान् दर्शयथ, अतस्कारणाद् वयम् अन्यदेशीयलोकानां समीपं गच्छामः।⁴⁷ प्रभुस्मान् एतन्म आदिष्ट-
वान् यथा, यावद्य जगतः सीमां लोकानां त्राणकारणात्। मयान्यदेशमध्ये त्वं स्थापितो भूः प्रदीपवत्।⁴⁸ तदा कथामीदृशीं श्रुत्वा भिन्नदेशीया आह्लादिताः
सन्तः प्रभोः कथां धन्यां धन्याम् अवदन्, यावन्तो लोकाश्च परमायुः प्राप्तिनिमित्तं निरूपिता आसन् ते व्यश्वसन्।⁴⁹ एतयं प्रभोः कथा सर्वदेशं व्या-
प्नोत्।⁵⁰ किन्तु यिज्ञालीय नगरस्य प्रधानपुरुषान् सम्मान्याः कथिपया भक्ता योषितश्च कुप्रवृत्तिं ग्राहयित्वा पौलबर्णव्यो ताडयित्वा तस्मात् प्रदेशाद् दूरी-
कृतवन्तः।⁵¹ अतः कारणात् तौ निष्पद्यन्तौ प्रातिकूल्येन पातयित्वेकनियं नगरं गतौ।⁵² ततः शिष्यगण आनन्देन पवित्रेणात्मना य परिपूर्णां भ-
वत्।

14 तौ द्वौ जनी युगपद् एकनियनगरस्थयिज्ञालीयानां भजनभवनं गत्वा यथा बहवो यिज्ञालीय अन्यदेशीयलोकाश्च व्यश्वसन् तादृशीं कथां कथितव-
न्तौ।² किन्तु विश्रामसिनीना यिज्ञालीय अन्यदेशीयलोकां कुप्रवृत्तिं ग्राहयित्वा भ्रातृगणं प्रति तेषां वैरं जनिवन्तः।³ अतः स्वानुग्रहकथायाः प्रमा-
णं दत्वा तयोर् हस्तैर् बहूलक्षणां अद्भुतकर्मं यं प्राकाशयद् यः प्रभुस्तस्य कथा अक्षोभेन प्रचार्यं तौ तत्र बहूनिनि समवातिष्ठतां।⁴ किन्तु कियन्तो लोका
यिज्ञालीयानां सपक्षाः कियन्तो लोकाः प्रेरितानां सपक्षा जताः, अतो नागरिकजननिवहमध्ये भिन्नवाक्यत्वम् अभवत्।⁵ अन्यदेशीया यिज्ञालीयानां कथां
अधिपतयश्च दारान्यं कृत्वा तौ प्रस्तरेऽहन्तुम् उद्यताः।⁶ तौ तद्वात्तां प्राप्य पलायित्वा लुकायनियादेशस्यान्तर्वर्तिवृत्तान्तान् ⁷ तत्समीपस्थदेशञ्च गत्वा
तत्र सुसंवादे प्रचारयतां।⁸ तत्रोभयपादयोश्चलनशक्तिहीनो जन्मारभ्य भङ्गः कदापि गमनं नाकरोत् अंतादृश अको मानुषो लुस्त्रानगर उपविश्य पौलस्य
कथां श्रुतवान्।⁹ अतस्मिन् समये पौलस्तम्प्रति दृष्टिं कृत्वा तस्य स्वारथ्ये विश्रामं विदित्वा प्रोच्यैः कथितवान् ¹⁰ पदुभ्यामुत्तिष्ठन् ऋणुर्भव। ततः स
उल्लभं कृत्वा गमनागमने कुतवान्।¹¹ तदा लोकाः पौलस्य तत् कार्यं विलोक्य लुकायनीयभाषया प्रोच्यैः कथामेतां कथितवन्तः, देवा मनुष्यरूपं धृत्वास्माकं
समीपम् अवरोहन्।¹² ते बर्णव्यां यूपितरम् अवदन् पौलश्च मुष्यो वक्ता तस्मात् तं मर्कुरियम् अवदन्।¹³ तस्य नगरस्य सम्भूषे स्थापितस्य यूपितर-
विग्रहस्य याञ्जको वृषान् पुष्पमालाश्च द्वारसमीपम् आनीय लोकैः सार्द्धं तावुद्दिश्य समुत्सृज्य दातुम् उद्यतः।¹⁴ तद्वात्तां श्रुत्वा बर्णव्यापौलौ स्वीयवस्त्रा-
णि छित्वा लोकानां मध्यं वेगेन प्रविश्य प्रोच्यैः कथितवन्तौ, ¹⁵ हे मडेश्चः कुत अंतादृशं कर्म कुरुथ? आवामपि युष्मादृशौ सुभद्रः भोगिनी मनुष्यौ, यु-
यम् अंताः सर्वा वृथाकल्पनाः परित्यज्य यथा गणवसुन्धराजलनिधीनां तन्मध्यस्थानां सर्वेषाञ्च स्रष्टारममरम् ईश्वरं प्रति परावर्तयित्वा तदर्थम् आवां
युष्माकं सन्निधौ सुसंवादे प्रचारयावः।¹⁶ स ईश्वरः पूर्वकाले सर्वदेशीयलोकां स्वस्वमार्गं यचितुमनुमतिं दत्तवान्, ¹⁷ तथापि आकाशात् तोयवर्षणेन ना-
नाप्रकारशस्योत्पत्त्या य युष्माकं हितैषी सन् भक्षयैरानन्देन य युष्माकम् अन्तःकरणानि तर्पयन् तानि दानानि निष्साक्षिवस्त्राणि स्थपितवान्।¹⁸ किन्तु
तादृशायां कथायां कथितायामपि तयोः समीप उत्सर्जनात् लोकनिवहं प्रायेण निवर्तयितुं नाशक्नुताम्।¹⁹ आन्तियभिया-एकनियनगराभ्यां कतिपययिज्ञाली-
यलोका आगत्य लोकान् प्रावर्तयन्त तस्मात् तौ पौलं प्रस्तरेऽहन्ते तेन स मृत एति विज्ञाय नगरस्य बहिस्तम् आकृष्य नीतवन्तः।²⁰ किन्तु शिष्यगणो
तस्य यतुर्दिशि तिष्ठति सति स स्वयम् उत्थाय पुनरपि नगरमध्यं प्राविशत् तत्परेऽहनि बर्णव्यासहितो एवमनगरं गतवान्।²¹ तत्र सुसंवादे प्रचार्य
बहूलोकान् शिष्यान् कृत्वा तौ लुस्त्राम् एकनियम् आन्तियभियाञ्च परावृत्त्य गतौ।²² बहूनिनि लुक्त्वापीश्वरराज्यं प्रवेष्टव्यम् एति कारणाद् धर्ममार्गं
स्थातुं विनयं कृत्वा शिष्यगणस्य मनःस्थैर्यम् अकुरुतां।²³ मण्डलीनां प्राचीनवर्गां नियुज्य प्रार्थनोपवासौ कृत्वा यत्रभौ ते व्यश्वसन् तस्य हस्ते तान्
समर्प्य ²⁴ पिसिदियामध्येन पाम्कुलियादेशं गतवन्तौ।²⁵ पश्चात् पगानगरं गत्वा सुसंवादे प्रचार्य अन्तियभियानगरं प्रस्थितवन्तौ।²⁶ तस्मात् समुद्रपथेन
गत्वा ताभ्यां यत् कर्म सम्पन्नं तत्कर्म साधयितुं यन्नगरे दयालोरीश्वरस्य हस्ते समर्पितौ जता तद् आन्तियभियानगरं गतवन्तौ।²⁷ तत्रोपस्था यन्नगर-
स्थमण्डलीं संगृह्य स्वाभ्याम् ईश्वरो यद्यत् कर्मकरोत् तथा येन प्रकारेण भिन्नदेशीयलोकां प्रति विश्रामरूपद्वारम् अमोययद् अंतां सर्ववृत्तान्तान् तान्
ज्ञापितवन्तौ।²⁸ ततस्तौ शिष्यैः सार्द्धं तत्र बहूनिनि न्यवसताम्।

15 यिज्ञालीयानां कियन्तो जना आगत्य भ्रातृगणमित्यं शिक्षितवन्तो मूसाव्यवस्थया यद्दि युष्माकं त्वच्छेदो न भवति तर्हि यूयं परित्राणं प्राप्नुं न
शक्यथ।² पौलबर्णव्यो तैः सह बहून् विचारान् विवादांश्च कृतवन्तौ, ततो मण्डलीयनोका अतस्याः कथायास्तत्त्वं ज्ञातुं यिज्ञालमनगरस्थान् प्रे-
रितान् प्राचीनांश्च प्रति पौलबर्णव्याप्रभृतीन् कतिपयजनान् प्रेषयितुं निश्चयं कृतवन्तः।³ ते मण्डल्या प्रेरिताः सन्तः इङ्ग्रीकीशोमिरोन्देशाभ्यां गत्वा भिन्न-
देशीयानां मनःपरिवर्तनस्य वार्तया भ्रातृणां परमाह्लादम् अज्जनयन्।⁴ यिज्ञालम्युपस्थाय प्रेरितगणेन लोकप्राचीनगणेन समाजनेन य समुपगृहीताः सन्तः
स्वैरीश्वरो यानि कर्माणि कृतवान् तेषां सर्ववृत्तान्तान् तेषां समक्षम् अकथयन्।⁵ किन्तु विश्रामिनः कियन्तः इङ्ग्रीशिमत्रादिषु लोका उत्थाय कथामेतां
कथितवन्तो भिन्नदेशीयानां त्वच्छेदं कर्तुं मूसाव्यवस्थां पालयितुञ्च समादेष्व्यम्।⁶ ततः प्रेरिता लोकप्राचीनाश्च तस्य विवेयानां कर्तुं सभायां स्थितवन्तः।
⁷ बहूनिविचारेषु ज्ञातषु पितर उत्थाय कथितवान्, हे भ्रातरो यथा भिन्नदेशीयलोका मम मुभात् सुसंवादे श्रुत्वा विश्वसन्ति तदर्थं बहूनिनात् पूर्वम् ईश्वरो-

स्माकं मध्ये मां वृत्वा नियुक्तवान्।⁸ अन्तर्ध्यामीश्वरो यथास्मभ्यं तथा भिन्नदेशीयेभ्यः पवित्रमात्मानं प्रदाय विश्वासेन तेषाम् अन्तःकरणानि पवित्राणि कृत्वा⁹ तेषाम् अस्माकञ्च मध्ये किमपि विशेषं न स्थापयित्वा तानधि स्वयं प्रमाणं दत्तवान् एति यूयं ज्ञानीथ।¹⁰ अतश्चेवास्माकं पूर्वपुरुषा वयञ्च स्वयं यद्युगस्य भारं सोढुं न शक्ताः सम्प्रति तं शिष्यगणस्य स्कन्धेषु न्यसितुं कुत ईश्वरस्य परीक्षां करिष्यथ? 11 प्रभो यीशुप्रीष्टस्यानुग्रहेण ते यथा वयमपि तथा परित्राणं प्राप्तुम् आशां कुर्मः।¹² अनन्तरं बर्णव्यापौलाभ्याम् ईश्वरो भिन्नदेशीयानां मध्ये यद्यद् आश्चर्यम् अद्भुतञ्च कर्म कृतवान् तद्भूतान्तं तौ स्वमुभाभ्याम् अवर्णयितां सभास्थाः सर्वे नीरवाः सन्तः श्रुतवन्तः।¹³ तयोः कथायां समाप्तायां सत्यां यादृक् कथयितुम् आरब्धवान्।¹⁴ हे भ्रातरौ मम कथायाम् मनो निधत्त। ईश्वरः स्वनामार्थं भिन्नदेशीयलोकानाम् मध्याद् अयं लोकसंघं गृहीतुं मतिं कृत्वा येन प्रकारेण प्रथमं तान् प्रति कृपावलेकं कृतवान् तं शिमोन् वर्णितवान्।¹⁵ भविष्यद्वादिभिरुक्तानि यानि वाक्यानि तैः सार्द्धम् अंतरस्यैक्यं भवति यथा लिपितमास्ते।¹⁶ सर्वेषां कर्मणां यस्तु साधकः परमेश्वरः। स अवेदं वदेद्वाक्यं शेषाः सकलमानवाः। भिन्नदेशीयलोकानाम् यावन्तो मम नामतः। भवन्ति हि सुविष्यातास्ते यथा परमेशितुः।¹⁷ तत्वं सम्यक् समीढन्ते तन्निमित्तमहं किं। परावृत्त्य समागत्य दायुदः पतितं पुनः। दूष्यमुत्थापयिष्यामि तदीयं सर्व्ववस्तु य। पतितं पुनरुत्थाप्य सञ्जयिष्यामि सर्व्वथा।¹⁸ आ प्रथमाद् ईश्वरः स्वीयानि सर्व्वकर्मणि ज्ञानाति।¹⁹ अतश्चेव मम निवेदनमिदं भिन्नदेशीयलोकानां मध्ये ये जना ईश्वरं प्रति परावर्तन्त तेषामुपरि अन्यं कमपि भारं न न्यस्य²⁰ देवताप्रसादाशुचिभक्ष्यं व्यभियारकम् कण्ठसम्पीडनमारितप्राणिलक्ष्यं रक्तभक्ष्यञ्च अेतानि परित्यक्तुं लिप्तामः।²¹ यतः पूर्वकालतो मूसाव्यवस्थाप्रचारिणो लोका नगरे नगरे सन्ति प्रतिविश्रामवारञ्च भोजनभवने तस्याः पाठो भवति।²² ततः परं प्रेरितगणो लोकप्राचीनगणः सर्वा माण्डली य स्वेषां मध्ये बर्णव्या नाम्ना विष्यातो मनोनीती कृत्वा पौलबर्णव्याभ्यां सार्द्धम् आन्तियभियानगरं प्रति प्रेषणम् उचितं बुद्ध्वा ताभ्यां पत्रं प्रेषयन्।²³ तस्मिन् पत्रे लिपितमिदं, आन्तियभिया-सुरिया-किलिकियादेशस्थभिन्नदेशीयभ्रातृगणाय प्रेरितगणस्य लोकप्राचीनगणस्य भ्रातृगणस्य य नमस्कारः।²⁴ विशेषतोऽस्माकम् आज्ञाम् अप्राप्यापि कियन्तो जना अस्माकं मध्याद् गत्वा त्वच्छेदो मूसाव्यवस्था य पालयितव्याविति युष्मान् शिक्षयित्वा युष्माकं मनसामस्वैर्यं कृत्वा युष्मान् ससन्देहान् अकुर्वन् अेतान् कथां वयम् अशृणुम्।²⁵ तत्कारणाद् वयम् अेकमन्त्रणाः सन्तः सभायां स्थित्वा प्रभो यीशुप्रीष्टस्य नामनिमित्तं मृत्युमुपगताभ्यामस्माकं²⁶ प्रियबर्णव्यापौलाभ्यां सार्द्धं मनोनीतलोकानां केषाञ्चिद् युष्माकं सन्निधौ प्रेषणम् उचितं बुद्धवन्तः।²⁷ अतो यिद्दुदासीलौ युष्मान् प्रति प्रेषितवन्तः, अेतयो मुभाभ्यां सर्वा कथां ज्ञास्यथ।²⁸ देवताप्रसादभक्ष्यं रक्तभक्ष्यं गलपीडनमारितप्राणिलक्ष्यं व्यभियारकम् येमानि सर्वाणि युष्माभिरुत्थापयिष्यामि; अेतत्प्रयोजनीयाज्ञाव्यतिरेकेन युष्माकम् उपरि भारमन्यं न न्यसितुं पवित्रस्यात्मनोऽस्माकञ्च उचितज्ञानम् अभवत्।²⁹ अतश्चेव तेभ्यः सर्व्वेभ्यः स्वेषु रक्षितेषु यूयं भद्रं कर्म करिष्यथ। युष्माकं मङ्गलं भूयात्।³⁰ ते विस्पृष्टाः सन्त आन्तियभियानगर उपस्थाय लोकनिवहं संगृह्य पत्रम् अददन्।³¹ ततस्ते तत्पत्रं पठित्वा सान्त्वनां प्राप्य सानन्दा अभवन्।³² यिद्दुदासीलौ य स्वयं प्रयारकौ भूत्वा भ्रातृगणं नानोपदिश्य तान् सुस्थिरान् अकुरुताम्।³³ एतं तौ तत्र तैः साकं कतिपयदिनानि यापयित्वा पश्चात् प्रेरितानां समीपे प्रत्यागमनार्थं तेषां सन्निधेः कल्याणेन विस्पृष्टावभवतां।³⁴ किन्तु सीलस्तत्र स्थातुं वाञ्छितवान्।³⁵ अपरं पौलबर्णव्यां बहवः शिष्याश्च लोकान् उपदिश्य प्रभोः सुसंवाहं प्रयारयन्त आन्तियभियायां कालं यापितवन्तः।³⁶ कतिपयदिनेषु गतेषु पौलो बर्णव्याम् अवदत् आगच्छावां येषु नगरेष्वीश्वरस्य सुसंवाहं प्रयारितवन्तौ तानि सर्व्वनगराणि पुनर्गत्वा भ्रातरः कीदृशाः सन्तीति द्रष्टुं तान् साक्षात् कुर्व्वः।³⁷ तेन मार्कानाम्ना विष्यातं योढनं सङ्गिनं कर्तुं बर्णव्या मतिमकरोत्,³⁸ किन्तु स पूर्व ताभ्यां सह कार्यार्थं न गत्वा पाम्कूलियादेशे तौ त्यक्तवान् तत्कारणात् पौलस्तं सङ्गिनं कर्तुम् अनुयितं ज्ञातवान्।³⁹ एतं तयोरतिशयविरोधस्योपस्थितत्वात् तौ परस्परं पृथगभवतां ततो बर्णव्या मार्कं गृहीत्वा पोतेन कुप्रोपद्वीपं गतवान्;⁴⁰ किन्तु पौलः सीलं मनोनीतं कृत्वा भ्रातृभिरेश्वरानुग्रहं समर्पितः सन् प्रस्थाय⁴¹ सुरियाकिलिकियादेशाभ्यां माण्डलीः स्थिरीकुर्वन् अगच्छत्।

16 पौलो एवर्षोऽनुस्त्रानगरयोरुपस्थितोभवत् तत्र तीमथियनामा शिष्ये अेक आसीत्; स विश्वासिन्या यिद्दुदीयाया योषितो गर्भवन्तः किन्तु तस्य पितान्यदेशीयलोकः।² स जन्तो लुस्त्रा-एकनियनगरस्थानां भ्रातृणां समीपेपि सुभ्यातिमान् आसीत्।³ पौलस्तं स्वसङ्गिनं कर्तुं मतिं कृत्वा तं गृहीत्वा तद्देशनिवासिनां यिद्दुदीयानाम् अनुरोधात् तस्य त्वच्छेदं कृतवान् यतस्तस्य पिता भिन्नदेशीयलोक एति सर्व्वैरज्ञायत।⁴ ततः परं ते नगरे नगरे भ्रमित्वा यिद्रशासकस्यैः प्रेरितैर् लौकप्राचीनैश्च निरूपितं यद् व्यवस्थापत्रं तदनुसारेणायरितुं लोकैभ्यस्तद् दत्तवन्तः।⁵ तेनैव सर्व्वे धर्मसमाजः प्रीष्टधर्मं सुस्थिराः सन्तः प्रतिदिनं वद्विंता अभवन्।⁶ तेषु कुगियागालातियादेशमध्येन गतेषु सत्सु पवित्र आत्मा तान् आशियादेशे कथां प्रकाशयितुं प्रतिषिद्धवान्।⁷ तथा मुसियादेशे उपस्थाय विथुनियां गन्तुं तैरुद्योगे कृते आत्मा तान् नान्वमन्यत।⁸ तस्मात् ते मुसियादेशं परित्यज्य त्रोयानगरं गत्वा समुपस्थिताः।⁹ रात्रौ पौलः स्वप्ने दृष्टवान् अेको माकिदनियलोकस्तिष्ठन् विनयं कृत्वा तस्मै कथयति, माकिदनियादेशम् आगत्यास्मान् उपकुर्व्विति।¹⁰ तस्यैत्थं स्वप्नदर्शनात् प्रभुस्तद्देशीयलोकान् प्रति सुसंवाहं प्रयारयितुम् अस्मान् आह्वयतीति निश्चितं बुद्ध्वा वयं तूर्णं माकिदनियादेशं गन्तुम् उद्योगम् अकुर्मः।¹¹ ततः परं वयं त्रोयानगराद् प्रस्थाय ऋजुमार्गेण सामग्राकियोपद्वीपेन गत्वा परेऽहनि नियापलिनगर उपस्थिताः।¹² तस्माद् गत्वा माकिदनियान्तर्व्वर्त्ति रोमीयवसतिस्थानं यत् कि्लिपीनामप्रधाननगरं तत्रोपस्थाय कतिपयदिनानि तत्र स्थितवन्तः।¹³ विश्रामवारं नगराद् बहिर् गत्वा नदीतटे यत्र प्रार्थनाचार आसीत् तत्रोपविश्य समागता नारीः प्रति कथां प्रायारयाम्।¹⁴ ततः थुयातीरानगरीया धूसराम्बरविकाधिणी लुदियानामिका या ईश्वरसेविका योषित् श्रीत्रीणां मध्य आसीत् तथा पौलस्तवाक्यानि यद् गृह्यन्ते तदर्थं प्रभुस्तस्या मनोद्वारं मुक्तवान्।¹⁵ अतः सा योषित् सपरिवारा मञ्जिता सती विनयं कृत्वा कथितवती, युष्माकं विचारद् यदि प्रभो विश्वासिनी ज्ञाताहं तर्हि मम गृहम् आगत्य तिष्ठत। एतं सा यत्नेनास्मान् अस्थापयत्।¹⁶ यस्या गणनया तदधिपतीनां बहुधनोपार्जनं ज्ञातं तादृशी गणकभूतग्रस्ता कायन दासी प्रार्थनास्थानगमनकाल आगत्यास्मान् साक्षात् कृतवती।¹⁷ सास्माकं पौलस्य य पश्चाद् अेत्य प्रोच्यैः कथामिमां कथितवती, मनुष्या अेतै सर्व्वोपरिस्थस्येश्वरस्य सेवकाः सन्तोऽस्मान् प्रति परित्राणस्य मार्गं प्रकाशयन्ति।¹⁸ सा कन्या बहुदिनानि तादृशम् अकरोत् तस्मात् पौलो दुःषितः सन् मुष्ं परावर्त्यं तं भूतमवदद्, अहं यीशुप्रीष्टस्य नाम्ना त्वामाज्ञापयामि त्वमस्या बहिर्गच्छ; तेनैव तत्क्षणात् स भूतस्तस्या बहिर्गतः।¹⁹ ततः स्वेषां लाभस्य प्रत्याशा विह्वला ज्ञातेति विलोक्य तस्याः प्रभवः पौलं सीलञ्च धृत्वाकृष्य विचारस्थानेऽधिपतीनां समीपम् आनयन्।²⁰ ततः शासकानां निकटे नीत्वा रोमिलोका वयम् अस्माकं यद् व्यवहारं गृहीतुम् आयरितुञ्च निषिद्धं,²¹ एते यिद्दुदीयलोकः सन्तीपि तदेव शिक्षयित्वा नगरेऽस्माकम् अतीव कलहं कुर्व्वन्ति,²² एति कथिते सति लोकनिवहस्तयोः प्रातिकूल्येनोदतिष्ठत् तथा शासकास्तयो वस्त्राणि छित्वा वेत्राघातं कर्तुम् आज्ञापयन्।²³ अपरं ते तौ बहु प्रहार्यं त्वमेतौ कारां नीत्वा सावधानं रक्षयति कारारक्षकम् आदिशन्।²⁴ एतम् आज्ञां प्राप्य स तावन्त्यन्तरस्य कारां नीत्वा पादेषु पादपाशीभिर् बद्ध्वा स्थापितवान्।²⁵ अथ निशीथसमये पौलसीलावीश्वरमुद्दिश्य प्राथनां गानञ्च कृतवन्तौ, कारास्थिता लोकान् तदृशु-एवन्²⁶ तदाकस्मात् मलान् भूमिकम्पोऽभवत् तेन भित्तिमूलेन सह कारा कम्पिताभूत् तत्क्षणात् सर्वाणि द्वाराणि मुक्तानि ज्ञातानि सर्व्वेषां बन्धनानि य मुक्तानि।²⁷ अतश्चेव कारारक्षको निद्रातो जगद्विन्ना काराया द्वाराणि मुक्तानि दृष्ट्वा बन्दिनोकाः पलायिता एत्यनुमाय कोषात् पङ्कं बहिः कृत्वात्मघातं कर्तुम् उद्यतः।²⁸ किन्तु पौलः प्रोच्यैस्ताड्य कथितवान् पश्य वयं सर्व्वेऽत्रासभे, त्वं निष्प्राणसिंसां माकार्षीः।²⁹ तदा प्रदीपम् आनेतुम् उक्तवा स कम्पमानः सन् उल्लभ्याभ्यन्तरम् आगत्य पौलसीलयोः पादेषु पतितवान्।³⁰ पश्चात् स तौ बहिरानीय पृष्टवान् हे मडेच्छौ परित्राणं प्राप्तुं मया किं कर्त्तव्यं?³¹ पश्चात् तौ स्वगृहमानीय तयोः सम्भुषे जाधद्रव्याणि स्थापितवान् तथा स स्वयं तदीयाः सर्व्वे परिवाराश्चेश्वरे विश्वसन्तः सानन्दिता अभवन्।³² तस्मै तस्य गृहस्थितसर्व्वलोकैभ्यश्च प्रभोः कथां कथितवन्तौ।³³ तथा रात्रेस्तस्मिन्नेव दृष्टे स तौ गृहीत्वा तयोः प्रहाराणां क्षतानि प्रक्षालितवान् ततः स स्वयं तस्य सर्व्वे परिजनाश्च मञ्जिता अभवन्।³⁴ पश्चात् तौ स्वगृहमानीय तयोः सम्भुषे जाधद्रव्याणि स्थापितवान् तथा स स्वयं तदीयाः सर्व्वे परिवारा-

श्रेष्ठरे विश्वसन्तः सानन्दिता अभवन्।³⁵ दिन उपस्थिते तौ लोको भोययेति कथां कथयितुं शासकाः पदातिगाणं प्रेषितवन्तः।³⁶ ततः कारारक्षकः पौलाय तौ वार्तां कथितवान् युवां त्वाञ्जयितुं शासका लोकां प्रेषितवन्त एदानीं युवां बहिर्भूत्वा कुशलेन प्रतिष्ठेतां।³⁷ किन्तु पौलस्तान् अवदत् रोमिलोकयोरावयोः कमपि द्रोषम् न निश्चित्य सर्वेषां समक्षम् आवां कशया ताडयित्वा कारायां बद्धवन्त एदानीं किमावां गुप्तं विस्त्रक्षयन्ति? तत्र भविष्यति, स्वयमागत्यावां बहिः कृत्वा नयन्तु।³⁸ तदा पदातिभिः शासकेभ्य एतद्द्वारत्तयां कथितायां तौ रोमिलोकाविति कथां श्रुत्वा ते भीताः³⁹ सन्तस्तयोः सन्निधिमागत्य विनयम् अकुर्वन् अपरं बहिः कृत्वा नगरात् प्रस्थातुं प्रार्थितवन्तः।⁴⁰ ततस्तौ काराया निर्गत्य लुधियाया गृहं गतवन्तौ तत्र भ्रातृगाणं साक्षात्कृत्य तान् सान्त्वयित्वा तस्मात् स्थानात् प्रस्थितौ।

17 पौलसीलौ आम्ब्रिपल्यापल्लोनियानगराभ्यां गत्वा यत्र यिडूदीयानां भजनभवनभेदम् आस्ते तत्र थिषलनीकीनगर उपस्थितौ।² तदा पौलः स्वाराणुसारेण तेषां समीपं गत्वा विश्रामवारत्रये तैः सार्द्धं धर्मपुस्तकीयकथाया विचारं कृतवान्।³ कुलतः श्रीष्टेन दुःखभोगः कर्त्तव्यः श्मशानदुत्थानञ्च कर्त्तव्यं युष्माकं सन्निधौ यस्य यीशोः प्रस्तावं करोमि स ईश्वरेणामिषिकतः स अतोः कथाः प्रकाश्य प्रभाणं दत्वा स्थिरीकृतवान्।⁴ तस्मात् तेषां कतिपय-जना अन्यदेशीया बहवो भक्तलोका बहवः प्रधाननार्यश्च विश्वस्य पौलसीलयोः पश्चाद्गामिनो जाताः।⁵ किन्तु विश्वासहीना यिडूदीयलोका ईर्ष्याया परिपूर्णाः सन्तो डट्टस्य कतिनयलम्पटलोकां सङ्गिनः कृत्वा जन्तया नगरमध्ये मडाकलवं कृत्वा यासोनो गृहम् आक्रम्य प्रेरितान् धृत्वा लोकनिवडस्य समीपम् आनेतुं येषितवन्तः।⁶ तेषामुद्देशम् अप्राप्य य यासोनं कतिपयान् भ्रातृश्रुं धृत्वा नगराधिपतीनां निकटमानीय प्रोच्यैः कथितवन्तो ये मनुष्या जगद्द्वारद्वितवन्तस्ते डत्राप्युपस्थिताः सन्ति,⁷ अेष यासोन् आतिथ्यं कृत्वा तान् गृहीतवान्।⁸ यीशुनामक अेको राजस्तीति कथयन्तस्ते कैसरस्याज्ञाविरुद्धं कर्म कुर्वति।⁹ तेषां कथामिमां श्रुत्वा लोकनिवडो नगराधिपतयश्च समुद्रिशा अभवन्।¹⁰ तदा यासोनस्तदन्वेषाञ्च धनदण्डं गृहीत्वा तान् परित्यक्तवन्तः।¹¹ ततः परं भ्रातृगाणो रञ्ज्यां पौलसीलौ शीघ्रं विरयानगरं प्रेषितवान् तौ तत्रोपस्थाया यिडूदीयानां भजनभवनं गतवन्तौ।¹² तत्रस्था लोकाः थिषलनीकीस्थल्लोकेभ्यो मडात्मान आसन् यत एत्थं भवति न वेति ज्ञातुं दिने दिने धर्मग्रन्थस्यालोचनं कृत्वा स्वैरे कथाम् अगृह्णन्।¹³ तस्माद् अनेके यिडूदीया अन्यदेशीयानां मान्या स्त्रियः पुरुषाश्चानेके व्यश्वसन्।¹⁴ किन्तु विरयानगरं पौलेनेश्वरीया कथा प्रचार्यत एति थिषलनीकीस्था यिडूदीया ज्ञात्वा तत्स्थानमध्यागत्य लोका-नां कुप्रवृत्तिम् अजन्तु।¹⁵ अतएव तस्मात् स्थानात् समुद्रेण यान्तीति दर्शयित्वा भ्रातरः क्षिप्रं पौलं प्राडिषवन् किन्तु सीलतीमथियौ तत्र स्थितवन्तौ।¹⁶ ततः परं पौलस्य मार्गदर्शकास्तम् आथीनीनगर उपस्थापयन् पश्चाद् युवां तूर्णम् अेतत् स्थानं आगमिष्यथः सीलतीमथियौ प्रतीमाम् आजां प्राप्य ते प्रत्यागताः।¹⁷ पौल आथीनीनगरे तावपेक्ष्य तिष्ठन् तन्नगरं प्रतिमाभिः परिपूर्णं दृष्ट्वा सन्तप्तहृदयो डभवत्।¹⁸ ततः स भजनभवने यान् यिडूदीयान् भक्तलोकांश्च डष्टे य यान् अपश्यत् तैः सड प्रतिदिनं विचारितवान्।¹⁹ किन्त्वपिङ्करीयमतग्राडिषाः स्तोथिकीयमतग्राडिषाश्च कियन्तो जनास्तेन सार्द्धं व्यव-दन्त। तत्र केयिद् अकथयन् अेष वायालः किं वक्तुम् इच्छति? अपरे केयिद् अेष जन्ः केषाञ्चिद् विदेशीयदेवानां प्रचारक इत्यनुमीयते यतः स यीशुम् उत्थितिञ्च प्रचारयत्।²⁰ ते तम् अरेयपागनाम विचारस्थानम् आनीय प्रावोयन् इदं यन्नवीनं मतं त्वं प्राचीकश इदं कीदृशं अेतद् अस्मान् श्रावय;²¹ या-मिमाम् असम्भवकथाम् अस्माकं कर्णगोयरीकृतवान् अस्या भावार्थः क इति वयं ज्ञातुम् इच्छामः।²² तदाथीनीनिवासिनस्तन्नगरप्रवासिनश्च केवलं कस्या-श्चन नवीनकथायाः श्रवणेन प्रचारणेन य कालम् अयापयन्।²³ पौलोडरेयपागस्य मध्ये तिष्ठन् अेषां कथां प्रचारितवान्, डे आथीनीयलोका यूयं सर्वथा दे-वपूजयाम् आसक्ता इत्यड प्रत्यक्षं पश्यामि।²⁴ यतः पर्यटनकाले युष्माकं पूजनीयानि पश्यन् 'अविज्ञातेश्वराय' अेतद्विपियुक्तां यज्ञवेदीभेदां दृष्टवान्; अतो न विदित्वा यं पूजयध्वे तस्यैव तत्वं युष्मान् प्रति प्रचारयामि।²⁵ जगतो जगत्स्थानां सर्व्ववस्तूनाञ्च स्रष्टा य ईश्वरः स स्वर्गपृथिव्योरेकाधिपतिः सन् करनिर्मितमन्दिरेषु न निवसति;²⁶ स अेव सर्व्वेभ्यो ज्वानं प्राणान् सर्व्वसामग्रीश्च प्रददाति; अतएव स कस्याश्चित् सामग्र्या अभावेडेतो मनुष्या-णां डस्तैः सेवितो भवतीति न।²⁷ स भूमण्डले निवासार्थम् अेकस्मात् शोषितात् सर्व्वान् मनुष्यान् सृष्ट्वा तेषां पूर्व्वनिर्भूतसमयं वसतिसीमाञ्च निर-यिनोत्;²⁸ तस्मात् लोकेः केनापि प्रकारेण मृगयित्वा परमेश्वरस्य तत्वं प्राप्तुं तस्य गवेषणं करणीयम्।²⁹ किन्तु सोडस्माकं कस्माच्चिदपि दूरे तिष्ठतीति नडि, वयं तेन निश्चसनप्रश्नसंगमनागमनप्राणधारणानि कुर्मः, पुुनश्च युष्माकमेव कतिपयाः कवयः कथयन्ति 'तस्य वंशा वयं स्मो डि' इति।³⁰ अत-एव यडि वयम् ईश्वरस्य वंशा भवामस्तडि मनुष्ये विद्यया कीशलेन य तक्षितं स्वर्णं त्र्यं दृष्ट्वा वैतेषामीश्वरत्वम् अस्माभिर् न ज्ञातव्यं।³¹ तेषां पूर्व्वीय-लोकानाम् अज्ञानतां प्रतीश्वरो यधपि नावाधत्त तथापीदानीं सर्व्वत्र सर्व्वान् मनः परिवर्त्तयितुम् आजापयति,³² यतः स्वनियुक्तेन पुरुषेण यदा स पृथिवी-स्थानां सर्व्वलोकानां विचारं करिष्यति तदिनं न्यडपयत्; तस्य श्मशानोत्थापनेन तस्मिन् सर्व्वेभ्यः प्रभाणं प्रादात्।³³ तदा श्मशानाद् उत्थानस्य कथां श्रुत्वा केयिद् उपाडमन्, केयिद्वदन् अेषां कथां पुनरपि त्वत्तः श्रोष्यामः।³⁴ ततः पौलस्तेषां समीपात् प्रस्थितातवान्।³⁵ तथापि केयिल्लोकास्तेन सार्द्धं मिलित्वा व्यश्वसन् तेषां मध्ये डरेयपागीयदियनुसियो दामारीनामा कायिचारी कियन्तो नराश्चासन्।

18 तद्वदनातः परं पौल आथीनीनगराद् यात्रां कृत्वा करिन्थनगरम् आगच्छत्।² तस्मिन् समये क्लौदियः सर्व्वान् यिडूदीयान् रोमानगरं विडाय गन्तुम् आजापयत्, तस्मात् प्रिस्किल्लानाम्ना जायया सार्द्धम् एतादित्यादेशात् डिञ्चितपूर्व्वम् आगमत् यः पन्तदेशे जात आक्किलनामा यिडूदीयलो-कः पौलस्तं साक्षात् प्राप्य तयोः समीपमितवान्।³ तौ दूष्यनिर्माणज्जुविनौ, तस्मात् परस्परम् अेकवृत्तिकत्वात् स ताभ्यां सड उषित्वा तत् कर्माकरोत्।⁴ पौलः प्रतिविश्रामवारं भजनभवनं गत्वा विचारं कृत्वा यिडूदीयान् अन्यदेशीयांश्च प्रवृत्तिं ग्राडितवान्।⁵ सीलतीमथिययो माडिदनियादेशात् समेतयोः सतोः पौल उत्पत्तमना भूत्वा यीशुरीश्वरेणामिषिकतो भवतीति प्रभाणं यिडूदीयानां समीपे प्रादात्।⁶ किन्तु ते डतीव विरोधं विधाय पाषण्डीयकथां कथित-वन्तस्ततः पौलो वस्त्रं धुवन् अेषां कथां कथितवान्, युष्माकं शोषितपातापराधो युष्मान् प्रत्येव भवतु, तेनाडं निरपराधो डधारभ्य भिन्नदेशीयानां समीपं यामि।⁷ स तस्मात् प्रस्थाया भजनभवनसमीपस्थस्य युस्तनाम्न ईश्वरभक्तस्य भिन्नदेशीयस्य निवेशनं प्राविशत्।⁸ ततः कीष्यनामा भजनभवनाधिप-तिः सपरिवारः प्रभो व्यश्वसीत्, करिन्थनगरीया बहवो लोकाश्च समाकण्य विश्वस्य मञ्जिजता अभवन्।⁹ क्षणदायां प्रभुः पौलं दर्शनं दत्वा भाषितवान्, मा भैषीः, मा निरसीः कथां प्रचारय।¹⁰ अडं त्वया सार्द्धम् आस डिंसार्थं कोपि त्वां स्रष्टुं न शक्यति नगरेडस्मिन् मदीया लोका बहव आसते।¹¹ तस्मात् पौलस्तन्नगरे प्रायेण सार्द्धवत्सरपर्यन्तं संस्थायेश्वरस्य कथाम् उपाडिषत्।¹² गाल्लियनामा कश्चिद् आभायादेशस्य प्राडुविवाकः समभवत्, ततो यिडूदीया अेकवाक्याः सन्तः पौलम् आक्रम्य विचारस्थानं नीत्वा।¹³ मानुष अेष व्यवस्थाया विरुद्धम् ईश्वरभजनं कर्त्तुं लोकां कुप्रवृत्तिं ग्राडयतीति निवेदितवन्तः।¹⁴ ततः पौले प्रत्युत्तरं दातुम् उधते सति गाल्लिया यिडूदीयान् व्याडरत्, यडि कस्यचिद् अन्यायस्य वातिशयदुष्टतायराणस्य विचारोडभविष्यत् तडि युष्मा-कं कथा मया सडनीयाभविष्यत्।¹⁵ किन्तु यडि केवलं कथाया वा नाम्नो वा युष्माकं व्यवस्थाया विवाधो भवति तडि तस्य विचारमडं न करिष्यामि, यूयं तस्य मीमांसां कुरुत।¹⁶ ततः स तान् विचारस्थानाद् दूरीकृतवान्।¹⁷ तदा भिन्नदेशीयाः सोस्थिनिनामानं भजनभवनस्य प्रधानाधिपतिं धृत्वा विचारस्था-नस्य सम्भुषे प्राडरन् तथापि गाल्लिया तेषु सर्व्वकर्मसु न मनो न्यदधात्।¹⁸ पौलस्तत्र पुनर्बडुदिनानि न्यवसत्, ततो भ्रातृगाणाद् विसर्जनं प्राप्य डिञ्चन-प्रतनिमित्तं डिङ्कियानगरे शिरो मुण्डयित्वा प्रिस्किल्लोक्किलाभ्यां सडितो जलपथेन सुरियादेशं गतवान्।¹⁹ तत इडिषनगर उपस्थाया तत्र तौ विसृज्य स्वयं भजनभवनं प्रविश्य यिडूदीयैः सड विचारितवान्।²⁰ ते स्वैः सार्द्धं पुनः कतिपयदिनानि स्थातुं तं व्यनयन्, स तदनुरीकृत्य कथामेषां कथितवान्, यिडूदीया-लमि आगाभ्युत्सवपालनार्थं मया गमनीयं; पश्चाद् ईश्वरेच्छयां जतायां युष्माकं समीपं प्रत्यागमिष्यामि। ततः परं स तैर्विसृष्टः सन् जलपथेन इडिषन-गरात् प्रस्थितवान्।²¹ ततः कैसरियाम् उपस्थितः सन् नगरं गत्वा समाजं नमस्कृत्य तस्माद् आन्तियणियानगरं प्रस्थितवान्।²² तत्र कियत्कालं यापयि-त्वा तस्मात् प्रस्थाया सर्व्वेषां शिष्याणां मनांसि सुस्थिराणि कृत्वा कर्मशो गलातियाकुगियादेशयो भ्रमित्वा गतवान्।²³ तस्मिन्नेव समये सिक्न्दरियानगरे

ज्वात आपल्लोनामा शास्त्रवित् सुवकता यिडूदीय अको ज्वात एडिषनगरम् आगतवान्।²⁵ स शिक्षितप्रभुमार्गो मनसोद्योगी य सन् योडनो मज्जन्ममात्रं ज्ञात्वा यथार्थतया प्रभोः कथां कथयन् समुपादिशत्।²⁶ अेष ज्वातो निर्भयत्वेन भज्जन्मवने कथयितुम् आरब्धवान्, ततः प्रिस्किव्लाक्किवौ तस्योपदेशकथां निशम्य तं स्वयोः समीपम् आनीय शुद्धरूपेश्वरस्य कथाम् अबोधयताम्।²⁷ पश्चात् स आपायादेशं गन्तुं मतिं कृतवान्, तदा तत्रत्यः शिष्यगणो यथा तं गृह्णाति तदर्थं भ्रातृगणोन् समाश्वस्य पत्रे लिखिते सति, आपल्लास्तत्रोपस्थितः सन् अनुग्रहेण प्रत्ययिनां बहूपकारान् अकरोत्,²⁸ इलतो यीशुरभिषिक्त-स्त्रातेति शास्त्रप्रमाणं दत्वा प्रकाशरूपेण प्रतिपन्नं कृत्वा यिडूदीयान् निरुत्तरान् कृतवान्।

19 करिन्धनगर आपल्लसः स्थितिकाले पौल उत्तरप्रदेशराज्येण एडिषनगरम् उपस्थितवान्। तत्र कतिपयशिष्यान् साक्षत् प्राप्य तान् अपृच्छत्, ययं विश्वस्य पवित्रमात्मानं प्राप्ता न वा? ततस्ते प्रत्यवदन् पवित्र आत्मा दीयते इत्यस्माभिः श्रुतमपि नहि।³ तदा साडवदत् तर्हि ययं केन मज्जिज्वाता अभवत्? तेऽकथयन् योडनो मज्जन्मेन।⁴ तदा पौल उक्तवान् इतः परं य उपस्थास्यति तस्मिन् अर्थत यीशुप्रीष्टे विश्वसितव्यमित्युक्त्वा यो-डन् मनःपरिवर्तनसूयकेन मज्जन्मेन ज्वले लोकान् अमज्जयत्।⁵ तादृशीं कथां श्रुत्वा ते प्रभो यीशुप्रीष्टस्य नाम्ना मज्जिज्वाता अभवन्।⁶ ततः पौलेन तेषां गात्रेषु करेऽर्पिते तेषामुपरि पवित्र आत्मावर्षवान्, तस्मात् ते नानादेशीया भाषा भविष्यत्कथाश्च कथितवन्तः।⁷ ते प्रायेण द्वादशजना आसन्।⁸ पौलो भज्जन्मवन् गत्वा प्रायेण मासत्रयम् ईश्वरस्य राज्यस्य विचारं कृत्वा लोकान् प्रवर्त्य साडसेन कथामकथयत्।⁹ किन्तु कठिनान्तःकरणात्वात् कियन्तो ज्वा-न विश्वस्य सर्वेषां समक्षम् अतत्पथस्य निन्दां कर्तुं प्रवृत्ताः, अतः पौलस्तेषां समीपात् प्रस्थाप्य शिष्यगणं पृथक्कृत्वा प्रत्यहं तुरान्नान्मनः कस्यचित् ज्वा-स्य पाठशालायां विचारं कृतवान्।¹⁰ इत्थं वत्सरद्वयं गतं तस्माद् आशियादेशनिवासिनः सर्वे यिडूदीया अन्यदेशीयलोकान् प्रभो यीशोः कथाम् अश्रौ-षन्।¹¹ पौलेन य ईश्वर अंतादृशान्यदूतानि कर्माणि कृतवान्¹² यत् परिधेये गात्रमार्जनवस्त्रे वा तस्य देहात् पीडितलोकानाम् समीपम् आनीते ते निराम-या ज्वाता अपवित्रा भूताश्च तेष्यो बहिर्गतवन्तः।¹³ तदा देशाटनकारिणः कियन्तो यिडूदीया भूतापसारिणो भूतग्रस्तनोकानां सन्निधौ प्रभे यीशो नाम् ज्वात्वा वाक्यमिदम् अवदन्, यस्य कथां पौलः प्रचारयति तस्य यीशो नाम्ना युष्मान् आज्ञापयामः।¹⁴ स्किवनाम्नो यिडूदीयानां प्रधानयाजकस्य सप्तभिः पुत्तैस्तथा कृते सति¹⁵ कश्चिद् अपवित्रो भूतः प्रत्युदितवान्, यीशुं ज्वातामि पौलश्च परिधिनीमि किन्तु के ययं? इत्युक्त्वा सोपवित्रभूतग्रस्तो मनुष्यो लम्बुं कृत्वा तेषामुपरि पतित्वा बलेन तान् जितवान्, तस्मात्ते नग्राः क्षताङ्गाश्च सन्तस्तस्माद् गेहात् पलायन्त।¹⁷ सा वाग् एडिषनगरनिवासिनसं सर्वेषां यिडू-दीयानां भिन्नदेशीयानां लोकानाञ्च श्रवणोद्योगीभूताः, ततः सर्वे भयं गताः प्रभो यीशो नाम्ना यशो डवदन्त।¹⁸ येषामनेकेषां लोकानां प्रतीतिरज्वायत त आगत्य स्वैः कृताः क्रियाः प्रकाशरूपेणाङ्गीकृतवन्तः।¹⁹ बडवो मायाकर्मकारिणः स्वस्वग्रन्थान् आनीय राशीकृत्य सर्वेषां समक्षम् अदाडयन्, ततो गणनां कृत्वाबुध्यन्त पञ्चायुतत्रयमुद्रामुल्यपुस्तकानि दग्धानि।²⁰ इत्थं प्रभोः कथा सर्वदेशं व्याप्य प्रबला ज्वाता।²¹ सर्वेष्वेतेषु कर्मसु सम्पन्नेषु सत्सु पौलो मा-किडनियाभायादेशाभ्यां यिडूशालाम् गन्तुं मतिं कृत्वा कथितवान् तत्स्थानं यात्रायां कृतायां सत्यां मया रोमानगरं द्रष्टव्यं।²² स्वानुगतलोकानां तीमथियेरास्तौ द्वौ ज्वातौ माकिडनियादेशं प्रति प्रहित्य स्वयम् आशियादेशे कतिपयदिनानि स्थितवान्।²³ किन्तु तस्मिन् समये मतेऽस्मिन् कलङ्को ज्वातः।²⁴ तत्कारणमिदं, अर्त्तिमीद्वेष्या इयमन्दिरेनिर्माणेन सर्वेषां शिल्पिनां यथेष्टलाभम् अज्जनयत् यो दीमीत्रियनामा नाडीन्धमः²⁵ स तान् तत्कर्मज्वाविनः सर्वलोकान्च समा-डूय भाषितवान् छे मडेच्छा अयेतेन मन्दिरेनिर्माणेनास्माकं ज्वाविका भवति, अतद् ययं वित्थः;²⁶ किन्तु इस्तनिर्मितेश्वरा ईश्वरा नहि पौलनाम्ना केनयि-ज्जन्मेन कथामिमां व्याहृत्य केवलैडिषनगरे नहि प्रायेण सर्वस्मिन् आशियादेशे प्रवृत्तिं ग्राडयित्वा बडूलोकानां शेमुषी परावर्त्तिता, अतद् युष्माभिः दृश्यते श्रूयते य।²⁷ तेनास्माकं वाणिज्यस्य सर्वथा डानेः सम्भवनं केवलमिति नहि, आशियादेशस्यै वा सर्वज्वात्स्यै लोडैः पूज्या यार्त्तिमी मडाडेवी तस्या मन्दिरेस्यावज्ञानस्य तस्या अश्वर्यस्य नाशस्य य सम्भावना विद्यते।²⁸ अंतादृशीं कथां श्रुत्वा ते मडाडोधान्विताः सन्त उच्यैःकारे कथितवन्त एडिषी-यानाम् अर्त्तिमी देवी मडती भवति।²⁹ ततः सर्वनगरं कलङ्केन परिपूर्णमभवत्, ततः परं ते माकिडेनीयगयारिस्तार्पनामानौ पौलस्य द्वौ सडयरो धृत्वैक-यिता रड्ढुमिं ज्वेन धावितवन्तः।³⁰ ततः पौलो लोकानां सन्निधिं यातुम् उद्यतवान् किन्तु शिष्यगणस्तं वारितवान्।³¹ पौलस्यत्मीया आशियादेशस्थाः कतिपयाः प्रधानलोकस्तस्य समीपं नरमेकं प्रेष्य त्वं रड्ढुमिं मागा एति न्यवेदयन्।³² ततो नानालोकानां नानाकथाकथनात् सभा व्याकुला ज्वाता किं कारणाद् अंतावती ज्वाताभवत् अतद् अधिडे लोडै नड्ढायि।³³ ततः परं ज्वातामध्याद् यिडूदीयैर्बहिष्कृतः सिक्नरो इस्तेन सड्ढेत् कृत्वा लोकेभ्य उत्तरं दातुमुद्यत-वान्।³⁴ किन्तु स यिडूदीयलोक एति निश्चिते सति एडिषीयानाम् अर्त्तिमी देवी मडतीति वाक्यं प्रायेण पञ्च दण्डान् यावद् अकस्वरेण लोकिनवडैः प्रोक्तं।³⁵ ततो नगराधिपतिस्तान् स्थिरान् कृत्वा कथितवान् छे एडिषीयाः सर्वे लोका आकण्ठयत, अर्त्तिमीमडाडेव्या मडाडेवात् पतितायास्तत्प्रतिमायाश्च पूजन्म एडिषनगरस्थाः सर्वे लोकाः कुर्वन्ति, अतत् के न ज्वान्ति? तस्माद् अतत्प्रतिकूलं केपि कथयितुं न शक्नुवन्ति, एति ज्ञात्वा युष्माभिः सुस्थिरत्वेन स्था-तव्यम् अविविच्य किमपि कर्म न कर्त्तव्यञ्च।³⁷ यान् अतान् मनुष्यान् युयमत्र समानयत ते मन्दिरेद्रव्यापडारका युष्माकं देव्या निन्दाश्च न भवन्ति।³⁸ यदि कञ्चन प्रति दीमीत्रियस्य तस्य सडायानाञ्च कायिद् आपत्ति विद्यते तर्हि प्रतिनिधिलोका विचारस्थानञ्च सन्ति, ते तत् स्थानं गत्वा उत्तरप्रत्युत्तरे कु-र्वन्तु।³⁹ किन्तु युष्माकं कायिदपरा कथा यदि तिष्ठति तर्हि नियमितायां सभायां तस्या निष्पत्ति र्भविष्यति।⁴⁰ किन्तुवेतस्य विरोधस्योत्तरं येन दातुं शक्नुम् अंतादृशस्य कस्यचित् कारणात्साम्बावाद् अद्यतनघटनाडेतो राजद्रोडिणामिवास्माकम् अभियोगो भविष्यतीति शङ्का विद्यते।⁴¹ एति कथयित्वा स सभा-स्थलोकान् विसृष्टवान्।

20 इत्थं कलङ्के निवृत्ते सति पौलः शिष्यगणाम् आडूय विसर्जनं प्राप्य माकिडनियादेशं प्रस्थितवान्।² तेन स्थानेन गच्छन् तदेशीयान् शिष्यान् बडू-पदिश्य यूनानीयदेशम् उपस्थितवान्।³ तत्र मासत्रयं स्थित्वा तस्मात् सुरियादेशं यातुम् उद्यतः, किन्तु यिडूदीयास्तं डन्तुं गुप्ता अतिष्ठन् तस्मात् स पुनरपि माकिडनियामार्गेण प्रत्यागन्तुं मतिं कृतवान्।⁴ बिरयानगरीयसोपात्रः थिषलनीकीयारिस्तार्पसिक्नुदो डव्वानगरीयगायतीमथियौ आशियादेशीय-तुभिक्त्रकिमौ य तेन साड्ढ आशियादेशं यावद् गतवन्तः।⁵ अयेते सर्वे डग्रसराः सन्तो डस्मान् अपेक्ष्य त्रोयानगरे स्थितवन्तः।⁶ किण्वशून्यपूपोत्सवदिने य गते सति वयं डिलिपीनगरात् तीयपथेन गत्वा पञ्चभिः दिनेस्त्रोयानगरम् उपस्थाप्य तत्र सप्तदिनान्यवातिष्ठाम।⁷ सप्तान्धस्य प्रथमदिने पूपान् डंकतु शिष्येषु मिलितेषु पौलः परदिने तस्मात् प्रस्थातुम् उद्यतः सन् तदहि प्रायेण क्षपाया यामद्वयं यावत् शिष्येभ्यो धर्मकथाम् अकथयत्।⁸ उपरिस्थे यस्मिन् प्रकोष्ठे सभां कृत्वासन् तत्र बडवः प्रदीपाः प्राण्वलन्।⁹ उतुभनामा कश्चन युवा य वातायन उपविशन् घोरतरनिद्राग्रस्तो डभूत् तदा पौलेन बडूक्षणां कथा-यां प्रचारितायां निद्रामग्नः स तस्माद् उपरिस्थतृतीयप्रकोष्ठाद् अपतत्, ततो लोकास्तं मृतकल्पं धृत्वोदतोलयन्।¹⁰ ततः पौलोडवरुह्य तस्य गात्रे पतित्वा तं डोडे निधाय कथितवान्, ययं व्याकुला मा भूत नायं प्राणै विंयुक्तः।¹¹ पश्चात् स पुनश्चोपरि गत्वा पूपान् डंकत्वा प्रभातं यावत् कथोपकथने कृत्वा प्रस्थित-वान्।¹² ते य तं ज्वान्तं युवानं गृहीत्वा गत्वा परमाध्यायिता ज्वाताः।¹³ अनन्तरं वयं पोतेनाग्रसरा भूत्वास्मनगरम् उतीर्य पौलं ग्रीडुतुं मतिम् अकुर्म यतः स तत्र पडूभ्यां प्रजितुं मतिं कृत्वेति निरूपितवान्।¹⁴ तस्मात् तत्रास्माभिः साड्ढ तस्मिन् मिलिते सति वयं तं नीत्वा मितुलीन्युपद्वीपं प्राप्तवन्तः।¹⁵ तस्मात् पोतं मोययित्वा परेडडनि पीयोपद्वीपस्य सम्भुपं लब्धवन्तस्तस्माद् अडेकनाह्ना सामोपद्वीपं गत्वा पोतं लागायित्वा त्रोगुल्लिये स्थित्वा परस्मिन् दिवसे मेलीतनगरम् उपातिष्ठाम।¹⁶ यतः पौल आशियादेशे कालं यापयितुम् नाभिलषन् एडिषनगरे त्यक्त्वा यातुं मन्त्राणां स्थिरीकृतवान्; यस्माद् यदि साड्ढं भवति तर्हि निस्तारोत्सवस्य पञ्चाशत्तमदिने स यिडूशालाम्युपस्थातुं मतिं कृतवान्।¹⁷ पौलो मिलीताद् एडिषं प्रति लोडं प्रहित्य समाजस्य प्राचीनान् आडूयानीतवान्।¹⁸ तेषु तस्य समीपम् उपस्थितेषु स तेभ्य एभां कथां कथितवान्, अडम् आशियादेशे प्रथमागमनम् आरब्धाद्य यावद् युष्माकं सन्निधौ स्थित्वा सर्वसमये यथायचित्तवान् तद् ययं ज्वानीथ;¹⁹ इलतः सर्वथा नम्रमनाः सन् बडुश्रुपातेन यिडूदीयानाम् कुमन्त्राणाज्वातानापरीक्षाभिः प्रभोः सेवा-

मकरं।²⁰ कामपि ङितकथां न गोपायितवान् तां प्रयार्थ्य सप्रकाशं गृहं गृहं समुपदिश्येत्प्रति प्रति मनः परावर्त्तनीयं प्रभौ यीशुप्रीष्टे विश्वसनीयं²¹ यि-
डूदीयानाम् अन्यदेशीयलोकानाञ्च समीपं अंतादृशं साक्ष्यं ददामि।²² पश्यत साम्प्रतम् आत्मनादृष्टः सन् यिज्ञाशलम्नगरे यात्रां करोमि, तत्र माम्प्रति यद्यद्
घटिष्यते तान्यहं न जानामि;²³ किन्तु मया बन्धनं क्लेशश्च लोक्तव्यं एति पवित्र आत्मा नगरे नगरे प्रमाणं ददाति।²⁴ तथापि तं क्लेशमहं तृणाय न
मन्ये; ईश्वरस्यानुग्रहविषयकस्य सुसंवाहस्य प्रमाणं दातुं, प्रभो यीशोः सकाशाद् यस्याः सेवायाः भारं प्राप्नवं तां सेवां साधयितुं सानन्दं स्वमार्गं समाप-
यितुं निजप्राणानपि प्रियान् न मन्ये।²⁵ अधुना पश्यत येषां समीपेऽहम् ईश्वरीयराज्यस्य सुसंवाहं प्रयार्थ्यं भ्रमणं कृतवान् अंतादृशा यूनं मम वदनं
पुनर्द्रष्टुं न प्राप्स्यथ अंतदप्यहं जानामि।²⁶ युष्मभ्यम् अहम् ईश्वरस्य सर्वान् आदेशान् प्रकाशयितुं न न्यवर्त्ते।²⁷ अहं सर्वेषां लोकानां रक्तपातदोषाद्
यन्निर्दोष आसे तस्याद्य युष्मान् साक्षिणः करोमि।²⁸ यूनं स्वेषु तथा यस्य व्रजस्याध्यक्षन् आत्मा युष्मान् विधाय न्ययुङ्क्त तत्सर्वस्मिन् सावधाना
भवत, य समाजञ्च प्रभु निर्जरक्तमूल्येन क्रीतवान् तम् अवत, ²⁹ यतो मया गमने कृतयेव दृष्ट्या वृका युष्माकं मध्यं प्रविश्य व्रजं प्रति निर्दयताम् आयरि-
ष्यन्ति, ³⁰ युष्माकमेव मध्यादपि लोका उत्थाय शिष्यगणाम् अपहन्तुं विपरीतम् उपदेक्ष्यन्तीत्यहं जानामि।³¹ एति डेतो यूयं सयैतन्याः सन्तस्तिष्ठत,
अहञ्च साश्रुपातः सन् वत्सरत्रयं यावद् दिवानिशनं प्रतिजन्तं बोधयितुं न न्यवर्त्ते तदपि स्मरत।³² एदानीं डे भ्रातरो युष्माकं निष्ठां ज्ञयितुं पवित्रीकृतलो-
कानां मध्येऽधिकारञ्च दातुं समर्थो य ईश्वरस्तस्यानुग्रहस्य यो वादश्च तयोरोभयो युष्मान् समार्पयम्।³³ कस्यापि स्वार्णं त्रयं वस्त्रं वा प्रति मया लोभो न
कृतः।³⁴ किन्तु मम मत्सङ्घरलोकानाञ्चावश्यकव्ययाय मदीयमिदं करद्वयम् अश्राम्यद् अतद् यूयं जानीथ।³⁵ अनेन प्रकारेण ग्रहणं दातुं भद्रमिति यद्वाक्यं
प्रभु यीशुः कथितवान् तत् स्मर्त्तुं दरिद्रलोकानामुपकारार्थं श्रमं कर्त्तुञ्च युष्माकम् उचितम् अंतत्सर्वं युष्मानहम् उपदिष्टवान्।³⁶ अंतां कथां कथयित्वा स ज्ञा-
नुनी पातयित्वा सर्वैः सह प्रार्थयत।³⁷ तेन ते कन्धन्तः ³⁸ पुनर्भमं मुपं न द्रक्ष्यथ विशेषत एषा या कथा तेनाकथि तत्कारणात् शोकं विलापञ्च कृत्वा कण्ठं
धृत्वा युष्मितवन्तः। पश्चात् ते तं पोतं नीतवन्तः।

21 तैर्विसृष्टाः सन्तो वयं पोतं बाहयित्वा ऋजुमार्गोण कोषम् उपद्वीपम् आगत्य परेऽहनि रोदियोपद्वीपम् आगच्छाम ततस्तस्मात् पातारायाम्
उपातिष्ठाम।² तत्र डैनीकियादेशगामिनम् पोतमेकं प्राप्य तमारुह्य गतवन्तः।³ कुप्रोपद्वीपं दृष्ट्वा तं सव्यदिशि स्थापयित्वा सुरियादेशं गत्वा पो-
तस्थद्रव्याण्यवरोडयितुं सोरनगरे लागितवन्तः।⁴ तत्र शिष्यगणस्य साक्षात्करणाय वयं तत्र सप्तदिनानि स्थितवन्तः पश्चात्ते पवित्रेणात्मना पौलं व्याह-
रन् त्वं यिज्ञाशलम्नगरे मा गमः।⁵ ततस्तेषु सप्तसु दिनेषु यापितेषु सत्सु वयं तस्मात् स्थानात् निजवर्त्मना गतवन्तः, तस्मात् ते सबाववृद्धवनिता
अस्माभिः सह नगरस्य परिसरपर्यन्तम् आगताः पश्चाद्द्वयं जलधितटे ज्ञानुपातं प्रार्थयामहि।⁶ ततः परस्परं विसृष्टाः सन्तो वयं पोतं गतास्ते तु स्वस्व-
गृहं प्रत्यागतवन्तः।⁷ वयं सोरनगरात् नावा प्रस्थाप्य तलिमायिनगरम् उपातिष्ठाम तत्रास्माकं समुद्रीयमार्गस्यान्तोऽभवत् तत्र भ्रातृगणं नमस्कृत्य दिनमेकं
तैः सार्द्धम् उषतवन्तः।⁸ परे ऽहनि पौलस्तस्य सङ्गिनो वयञ्च प्रतिष्ठमानाः डैसरियानगरम् आगत्य सुसंवाहप्रचारकानां सप्तजनानां इलिपनाम्न ऐकस्य
गृहं प्रविश्यावतिष्ठाम।⁹ तस्य यतस्रो दृष्टितरोऽनूढा भविष्यद्वादिन्य आसन्।¹⁰ तत्रास्मासु बहुदिनानि प्रोषितेषु यिडूदीयदेशाद् आगत्यागावनामा
भविष्यद्वादी समुपस्थितवान्।¹¹ सोस्माकं समीपमेत्य पौलस्य कटिबन्धनं गृहीत्वा निजहस्तापादान् बद्ध्वा भाषितवान् यस्येदं कटिबन्धनं तं यिडूदीय-
लोका यिज्ञाशलम्नगरे एतं बद्ध्वा भिन्नदेशीयानां करेषु समर्पयिष्यन्तीति वाक्यं पवित्र आत्मा कथयति।¹² अंतादृशीं कथां श्रुत्वा वयं तन्नगरवासिनो भ्रा-
तरश्च यिज्ञाशलं न यातुं पौलं व्यनयामहि; ¹³ किन्तु स प्रत्यावादीत, यूयं किं कुरुथ? किं कन्दनेन ममान्तःकरणं विदीर्णं करिष्यथ? प्रभो यीशो नमिन्तो निमित्तं
यिज्ञाशलमि बद्धो भवितुं केवलं तन्न प्राणान् दातुमपि ससज्जोस्मि।¹⁴ तेनास्माकं कथायाम् अगृहीतायाम् ईश्वरस्य यथेच्छा तथैव भवत्वित्युक्त्वा वयं
निरस्याम।¹⁵ परेऽहनि पाथेयद्रव्याणि गृहीत्वा यिज्ञाशलं प्रति यात्राम् अकुर्म।¹⁶ ततः डैसरियानगरनिवासिनः कतिपयाः शिष्या अस्माभिः सार्द्धम्
एत्वा डूप्रीयेन म्नासन्नाम्ना येन प्राचीनशिष्येन सार्द्धम् अस्माभिर्वस्तव्यं तस्य समीपम् अस्मान् नीतवन्तः।¹⁷ अस्मासु यिज्ञाशलम्नपस्थितेषु तत्रस्थभ्रा-
तृगणोऽस्मान् आह्लादेन गृहीतवान्।¹⁸ परस्मिन् दिवसे पौलेऽस्माभिः सह याकुबो गृहं प्रविष्टे लोकप्राचीनाः सर्वे तत्र परिषदि संस्थिताः।¹⁹ अनन्तरं स
तान् नत्वा स्वीयप्रचारणेन भिन्नदेशीयान् प्रतीश्वरो यानि कर्माणि साधितवान् तदीयां कथाम् अनुकृमात् कथितवान्।²⁰ एति श्रुत्वा ते प्रभुं धन्यं प्रोच्य वा-
क्यमिदम् अभाषन्त, डे भ्रात यिडूदीयानां मध्ये बहुसहस्राणि लोका विश्वासिन आसते किन्तु ते सर्वे व्यवस्थामतायारिण अंतत् प्रत्यक्षं पश्यसि।
²¹ शिष्यानां त्वच्छेदनाद्यायरणं प्रतिषिध्य त्वं भिन्नदेशनिवासिनो यिडूदीयलोकान् मूसावाक्यम् अश्रद्धातुम् उपदिशसीति तैः श्रुतमस्ति।²² त्वमत्रागतोसीति
वार्त्ता समाकर्ण्य ज्ञानिवडो मिलित्वावश्यमेवागमिष्यति; अतयेव किं करणीयम्? अत्र वयं मन्त्रयित्वा समुपायं त्वां वदामस्तं त्वमायार।²³ व्रतं कर्त्तुं कृत-
सङ्कल्पा येऽस्माकं यत्वारो मानवाः सन्ति ²⁴ तान् गृहीत्वा तैः सङ्घितः स्वं शुचिं कुरु तथा तेषां शिरोमुण्डने यो व्ययो भवति तं त्वं दधि। तथा कृते त्वदीया-
यारे या ज्ञानश्रुतिं ज्ञायते सालीका किन्तु त्वं विधिं पालयन् व्यवस्थानुसारेणोवायरसीति ते भोत्सन्ते।²⁵ भिन्नदेशीयानां विश्वासिलोकानां निकटे वयं पत्रं
लिपित्वेत्थं स्थिरीकृतवन्तः, देवप्रसादभोजनं रक्तं गलपीडनमारितप्राणिभोजनं व्यभियारश्चैतेभ्यः स्वरक्षणव्यतिरेकेण तेषामन्यविधिपालनं करणीयं न।
²⁶ ततः पौलस्तान् मानुषानाद्याय परस्मिन् दिवसे तैः सह शुचिं भूत्वा मन्दिरे गत्वा शौचकर्मणो दिनेषु सम्पूर्णेषु तेषाम् अङ्कैर्वा नैवेद्याद्युत्सर्गो भविष्यती-
ति ज्ञापितवान्।²⁷ तेषु सप्तसु दिनेषु समाप्तकल्पेषु आशियादेशनिवासिनो यिडूदीयास्तं मध्येमन्दिरे विलोक्य ज्ञानिवडस्य मनःसु कुप्रवृत्तिं ज्ञयित्वा तं
धृत्वा ²⁸ प्रोच्यैः प्रावोयन्, डे छत्रायेल्लोकाः सर्वे साहस्यं कुरुत। यो मनुज एतेषां लोकानां मूसाव्यवस्थाया अंतस्य स्थानस्यापि विपरीतं सर्वत्र
सर्वान् शिक्षयति स एषः; विशेषतः स भिन्नदेशीयलोकान् मन्दिरेम् आनीय पवित्रस्थानमेतद् अपवित्रमकरोत्।²⁹ पूर्व्वं ते मध्येनगरम् इङ्घिनगरीयं त्रिङ्-
मं पौलेन सङ्घितं दृष्टवन्त अंतस्मात् पौलस्तं मन्दिरेमध्यम् आनयद् एत्यन्वमिमत्।³⁰ अतयेव सर्वस्मिन् नगरे कलडोत्पन्नत्वात् धावन्तो लोका आगत्य
पौलं धृत्वा मन्दिरेस्य बहिराकृष्यानयन् तत्क्षणाद् द्वाराणि सर्वाणि य रुद्धानि।³¹ तेषु तं डन्तुमुद्यतेषु यिज्ञाशलम्नगरे मडानुपद्रवो ज्ञात एति वार्त्तायां
सहस्रसेनापतेः कर्णगोयरीभूतायां सत्यां स तत्क्षणात् सैन्यानि सेनापतिगणञ्च गृहीत्वा जवेनागतवान्।³² ततो लोकाः सेनागणेन सह सहस्रसेनापतिम्
आगच्छन्तं दृष्ट्वा पौलताडनातो न्यवर्त्तन्त।³³ स सहस्रसेनापतिः सन्निधावागम्य पौलं धृत्वा शृङ्खलद्वयेन बद्धम् आदिश्य तान् पृष्टवान् एष कः? किं
कर्म यायं कृतवान्? ³⁴ ततो ज्ञानसमूहस्य कश्चिद् ऐकप्रकारं कश्चिद् अन्यप्रकारं वाक्यम् अरोत् स तत्र सत्यं ज्ञातुम् कलडकारणाद् अशक्तः सन् तं दूर्णं नेतुम्
आज्ञापयत्।³⁵ तेषु सोपानस्योपरि प्राप्तेषु लोकानां साहसकारणात् सेनागणः पौलमुत्तोल्य नीतवान्।³⁶ ततः सर्वे लोकाः पश्चाद्गामिनः सन्त एतेन दुरीकु-
रतेति वाक्यम् उच्यैरवदन्।³⁷ पौलस्य दुर्गानयनसमये स तस्मै सहस्रसेनापतये कथितवान्, भवतः पुरस्तात् कथां कथयितुं किम् अनुमन्यते? स तमप-
च्छत् त्वं किं यूनानीयां भाषां जानासि? ³⁸ यो मिसरीयो ज्ञानः पूर्व्वं विरोधं कृत्वा यत्वारि सहस्राणि घातकान् सङ्गिनः कृत्वा विपिनं गतवान् त्वं किं सयेव
न भवसि? ³⁹ तदा पौलोऽकथयत् अहं किलिकियादेशस्य तार्षनगरीयो यिडूदीयो, नाहं सामान्यनगरीयो मानवः; अतयेव विनयेऽहं लोकाणां समक्षं कथां
कथयितुं मामनुजानीष्व।⁴⁰ तेनानुज्ञातः पौलः सोपानोपरि तिष्ठन् हस्तेनेङ्गितं कृतवान्, तस्मात् सर्वे सुस्थिरा अभवन्। तदा पौल एद्वीयभाषया कथयि-
तुम् आरभत,

22 डे पितृगणा डे भ्रातृगणाः, एदानीं मम निवेदने समवधत्।² तदा स एद्वीयभाषया कथां कथयतीति श्रुत्वा सर्वे लोका अतीव निःशब्दा
सन्तोऽतिष्ठन्।³ पश्चात् सोऽकथयद् अहं यिडूदीय एति निश्चयः किलिकियादेशस्य तार्षनगरं मम जन्मभूमिः, अंतन्नगरीयस्य गमिलीयेलना-
भोऽध्यापकस्य शिष्यो भूत्वा पूर्व्वपुरुषाणां विधिव्यवस्थानुसारेण सम्पूर्णरूपेण शिक्षितोऽभवम् एदानीन्तना यूयं यादृशा भवथ तादृशोऽहमपीश्वरसेवा-
याम् उद्योगी ज्ञातः।⁴ मतमेतद् दृष्ट्वा तद्ग्राहिनारीपुरुषान् कारायां बद्ध्वा तेषां प्राणनाशपर्यन्तां विपक्षताम् अकरवम्।⁵ मडायाजकः सभासदः प्रा-

यीनलोकाश्च ममैतस्याः कथायाः प्रमाणां दातुं शक्नुवन्ति, यस्मात् तेषां समीपाद् दम्भेषकनगरनिवासिभ्रातृगणार्थम् आज्ञापत्राणि गृहीत्वा ये तत्र स्थितास्तान् दण्डयितुं यिज्ञाशालम् आनयनार्थं दम्भेषकनगरं गतोस्मि। 6 किन्तु गच्छन् तन्नगरस्य समीपं प्राप्तवान् तदा द्वितीयप्रदरवेलायां सत्याम् अकस्माद् गगणान्निर्गत्य मळती दीप्ति मम यतुर्दिशि प्रकाशितवती। 7 ततो मयि भूमौ पतिते सति, हे शौल हे शौल कुतो मां ताडयसि? माम्प्रति भाषितं अतादृशं अको रवोपि मया श्रुतः। 8 तदाहं प्रत्यवदं, हे प्रभो को भवान्? ततः सोऽवादीत् यं त्वं ताडयसि स नासरतीयो यीशुरहं। 9 मम सङ्गिनो लोकास्तां दीप्तिं दृष्ट्वा भियं प्राप्ताः, किन्तु माम्प्रत्युदितं तद्वाक्यं ते नाबुध्यन्त। 10 ततः परं पृष्टवानहं, हे प्रभो मया किं कर्तव्यं? ततः प्रभुरकथयत्, उत्थाय दम्भेषकनगरं याहि त्वया यद्यत् कर्तव्यं निरूपितमास्ते तत् तत्र त्वं ज्ञापयिष्यसे। 11 अनन्तरं तस्याः भरतरदीपतेः कारणात् किमपि न दृष्ट्वा सङ्गिगणं धृतस्तः सन् दम्भेषकनगरं प्रजितवान्। 12 तन्नगरनिवासिनां सर्वेषां यिद्धीयानां मान्यो व्यवस्थानुसारेण भक्तश्च हनानीयनामा मानव अको 13 मम सन्निधिम् अत्येतिष्ठन् अकथयत्, हे भ्रातः शौल सुदृष्टि र्भव तस्मिन् दण्डेऽहं सम्यक् तं दृष्टवान्। 14 ततः स मह्यं कथितवान् यथा त्वम् ईश्वरस्याभिप्रायं वेत्सि तस्य शुद्धसत्त्वजनस्य दर्शनं प्राप्य तस्य श्रीमूषस्य वाक्यं शृणोषि तन्निमित्तम् अस्माकं पूर्वपुरुषाणाम् ईश्वरस्तां मनोनीतं कृतवान्। 15 यतो यद्यद् अद्राक्षीरश्रौषीश्च सर्वेषां मानवानां समीपे त्वं तेषां साक्षी भविष्यसि। 16 अतरेव कुतो विलम्बसे? प्रभो नमिना प्रार्थ्य निष्पापप्रक्षालनार्थं मञ्जनाय समुत्तिष्ठ। 17 ततः परं यिज्ञाशालमनगरं प्रत्यागत्य मन्दिरेऽहम् अकदा प्रार्थये, तस्मिन् समयेऽहम् अभिभूतः सन् प्रभूं साक्षात् पश्यन्, 18 त्वं त्वरया यिज्ञाशालमः प्रतिष्ठस्व यतो लोकामयि तव साक्ष्यं न गृहीष्यन्ति, माम्प्रत्युदितं तस्येदं वाक्यम् अश्रौषम्। 19 ततोहं प्रत्यवादिषम् हे प्रभो प्रतिभजनभवनं त्वयि विश्वासिनो लोकान् बद्ध्वा प्रहृतवान्, 20 तथा तव साक्षिणः स्तिङ्गनस्य रक्तपातनसमये तस्य विनाशं सम्मन्य सन्निधौ तिष्ठन् हन्तृलोकानां वासांसि रक्षितवान्, अतत् ते विद्मः। 21 ततः सोऽकथयत् प्रतिष्ठस्व त्वां दूरस्थभिन्नदेशीयानां समीपं प्रेषयिष्ये। 22 तदा लोका अतावत्पर्यन्तां तदीयां कथां श्रुत्वा प्रोच्यैरकथयन्, अंनं भूमिदण्डाद् दूरीकुरुत, अतादृशजनस्य ज्वनं नोयितम्। 23 एत्युच्यैः कथयित्वा वसनानि परित्यज्य गगणं प्रति धूलिरक्षिपन् 24 ततः सङ्गसेनापतिः पौलं दुर्गाभ्यन्तरं नेतुं समादिशत्। अतस्य प्रतिकूलाः सन्तो लोकाः किन्निमित्तम् अतावदुच्यैःस्वरम् अकुर्वन्, अतद् वेतुं तं कथया प्रहृत्य तस्य परीक्षां कर्तुमादिशत्। 25 पदातयश्चर्मनिर्मितरज्जुभिस्तस्य बन्धनं कर्तुमुद्यतास्तास्तदानीं पौलः सम्मुपस्थितं शतसेनापतिम् उक्तवान् दण्डाज्ञायाम् अप्राप्तायां किं रोमिलोकं प्रदुर्बु युष्माकम् अधिकारोस्ति? 26 अनां कथां श्रुत्वा स सङ्गसेनापतेः सन्निधिं गत्वा तां वार्तामवदत् स रोमिलोकं अतस्मात् सावधानः सन् कर्म कुरु। 27 तस्मात् सङ्गसेनापति गत्वा तमप्राक्षीत् त्वं किं रोमिलोकः? इति मां ब्रूहि। सोऽकथयत् सत्यम्। 28 ततः सङ्गसेनापतिः कथितवान् बद्धुविषां दत्त्वाहं तत् पौरसभ्यं प्राप्तवान्; किन्तु पौलः कथितवान् अहं जनुना तत् प्राप्तोऽस्मि। 29 एत्थं सति ये प्रदारेण तं परीक्षितुं समुद्यता आसन् ते तस्य समीपात् प्रातिष्ठन्तः सङ्गसेनापतिस्तं रोमिलोकं विज्ञाय स्वयं यत् तस्य बन्धनम् अकार्षीत् तत्कारणाद् अभिभेत्। 30 यिद्धीयलोकाः पौलं कुतोऽपवदन्ते तस्य वृत्तान्तं ज्ञातुं वाञ्छन् सङ्गसेनापतिः परेऽहनि पौलं बन्धनात् मोचयित्वा प्रधानयाजकान् मडासभायाः सर्वलोकाश्च समुपस्थातुम् आदिश्य तेषां सन्निधौ पौलम् अवरोह्य स्थापितवान्।

23 सभासद्लोकान् प्रति पौलोऽनन्यदृष्ट्या पश्यन् अकथयत्, हे भ्रातृगणा अध यावत् सरलेन सर्वान्तःकरणेश्वरस्य साक्षाद् आचरामि। 2 अनेन हनानीयनामा मडायाजकस्तं कपोले यपेटेनाहन्तुं समीपस्थलोकान् आदिष्टवान्। 3 तदा पौलस्तमवदत्, हे बहिष्परिभृत्, ईश्वरस्तां प्रदुर्बुम् उद्यतोस्ति, यतो व्यवस्थानुसारेण विचारयितुम् उपविश्य व्यवस्थां लङ्घित्वा मां प्रदुर्बुम् आज्ञापयसि। 4 ततो निकटस्था लोका अकथयन्, त्वं किम् ईश्वरस्य मडायाजकं निन्दसि? 5 ततः पौलः प्रतिभाषितवान् हे भ्रातृगणा मडायाजकं अेष इति न बुद्धं मया तदन्यस्य स्वलोकानाम् अधिपतिं प्रति दुर्वृत्त्यां मा कथय, अतादृशी लिपिरस्ति। 6 अनन्तरं पौलस्तेषाम् अर्द्धं सिद्धूलोका अर्द्धं द्विशिलोका इति दृष्ट्वा प्रोच्यैः सभास्थलोकान् अवदत् हे भ्रातृगणा अहं द्विशिमतावलम्बी द्विशिनः सन्तान्, मृतलोकानाम् उत्थानं प्रत्याशाकरणाद् अहमपवादितोस्मि। 7 इति कथायां कथितायां द्विशिसिद्धूलोकाः परस्परं भिन्नवाक्यत्वात् सभाया मध्ये द्वौ संघौ ज्ञातौ। 8 यतः सिद्धूलोका उत्थानं स्वर्गीयदूता आत्मानश्च सर्वेषाम् अतेषां कमपि न मन्यन्ते, किन्तु द्विशिनः सर्वम् अङ्गीकुर्वन्ति। 9 ततः परस्परम् अतिशयकोलाहले समुपस्थिते द्विशिनां पक्षीयाः सभास्था अध्यापकाः प्रतिपक्षा उत्तिष्ठन्तोऽकथयन्, अतस्य मानवस्य कमपि दोषं न पश्यामः; यदि कश्चिद् आत्मा वा कश्चिद् दूत अंनं प्रत्यादिशत् तर्हि वयम् ईश्वरस्य प्रातिकूल्येन न योत्स्यामः। 10 तस्माद् अतीव भिन्नवाक्यत्वे सति ते पौलं जण्डं जण्डं करिष्यन्तीत्याशङ्क्या सङ्गसेनापतिः सेनागणं तत्स्थानं यातुं सभातो बलात् पौलं धृत्वा दुर्गं नेतञ्चाज्ञापयत्। 11 रात्रौ प्रभुस्तस्य समीपे तिष्ठन् कथितवान् हे पौल निर्भयो भव यथा यिज्ञाशालमनगरं मयि साक्ष्यं दत्तवान् तथा रोमानगरेपि त्वया दत्तव्यम्। 12 दिने समुपस्थिते सति कियन्तो यिद्धीयलोका अकमन्त्रणाः सन्तः पौलं न हत्वा भोजनपाने करिष्याम इति शपथेन स्वान् अबधन्। 13 यत्वारिशज्जनेभ्योऽधिका लोका इति पणाम् अकुर्वन्। 14 ते मडायाजकानां प्राचीनलोकानाञ्च समीपं गत्वा कथयन्, वयं पौलं न हत्वा किमपि न भोक्ष्यामहे दृढेनानेन शपथेन बद्ध्वा अबवाम। 15 अतरेव साम्प्रतं सभासद्लोकैः सङ्ग वयं तस्मिन् कञ्चिद् विशेषविचारं करिष्यामस्तदर्थं भवान् श्वोऽस्माकं समीपं न आनयत्विति सङ्गसेनापतये निवेदनं कुरुत तेन युष्माकं समीपं उपस्थितेः पूर्वं वयं तं हन्तुं सञ्जिष्याम। 16 तदा पौलस्य भागिनेयस्तेषामिति मन्त्रणां विज्ञाय दुर्गं गत्वा तां वार्तां पौलम् उक्तवान्। 17 तस्मात् पौल अहं शतसेनापतिम् आहूय वाक्यमिदम् भाषितवान् सङ्गसेनापतेः समीपेऽस्य युवमनुष्यस्य किञ्चिन्निवेदनम् आस्ते, तस्मात् तत्सविधम् अंनं नय। 18 ततः स तमादाय सङ्गसेनापतेः समीपम् उपस्थाप्य कथितवान्, भवतः समीपेऽस्य किमपि निवेदनमास्ते तस्मात् बन्धिः पौलो मामाहूय भवतः समीपम् अनेन आनेतुं प्रार्थितवान्। 19 तदा सङ्गसेनापतिस्तस्य हस्तं धृत्वा निर्जनस्थानं नीत्वा पृष्ठवान् तव किं निवेदनं? तत् कथय। 20 ततः सोऽकथयत्, यिद्धीयलोकाः पौले कमपि विशेषविचारं हलं कृत्वा तं सभां नेतुं भवतः समीपे निवेदयितुं अमन्त्रयन्। 21 किन्तु भवता तन्न स्वीकर्तव्यं यतस्तेषां मध्येवर्तिनश्चत्वारिशज्जनेभ्योऽधिकलोका अकमन्त्रणा भूत्वा पौलं न हत्वा भोजनं पानञ्च न करिष्याम इति शपथेन बद्धाः सन्तो घातका एव सञ्जिष्यता एदानीं केवलं भवतोऽनुमतिम् अपेक्षन्ते। 22 यामिमां कथां त्वं निवेदितवान् तां कस्मैचिदपि मा कथयेत्युक्त्वा सङ्गसेनापतिस्तं युवानं विसृष्टवान्। 23 अनन्तरं सङ्गसेनापति द्वौ शतसेनापती आहूयेदम् आदिशत्, युवां रात्रौ प्रदरैकावशिष्टायां सत्यां कैसरियानगरं यातुं पदातिसैन्यानां द्वे शते घोटकारोडिसैन्यानां सप्ततिं शक्तिधारिसैन्यानां द्वे शते य जनुना सञ्जिष्यतां कुरुत। 24 पौलम् आरोहयितुं द्वीलिक्षाधिपतेः समीपं निर्व्विधं नेतुञ्च वाहानि समुपस्थापयत। 25 अपरं स पत्रं लिपित्वा दत्तवान् तद्विहितमेतत्, 26 मडामडिमश्रीयुक्तद्वीलिक्षाधिपतये क्वीदियलुषियस्य नमस्कारः। 27 यिद्धीयलोकाः पूर्वं अंनं मानवं धृत्वा स्वहस्ते हन्तुम् उद्यता अतस्मिन्नन्तरं सैन्योहं तत्रोपस्थाप्य अेष जनु रोमीय इति विज्ञाय तं रक्षितवान्। 28 किन्निमित्तं ते तमपवदन्ते तज्ज्ञातुं तेषां सभां तमानायितवान्। 29 ततस्तेषां व्यवस्थाया विरुद्ध्या कथायन कथया सोऽपवादितोऽभवत्, किन्तु स शृङ्गमबन्धनाहो वा प्राणानाशाहो भवतीदृशः कोप्यपराधो मयास्य न दृष्टः। 30 तथापि मनुष्यस्यास्य वधार्थं यिद्धीया घातकाएव सञ्जिष्यता अतां वार्तां श्रुत्वा तत्क्षणात् तव समीपमेनं प्रेषितवान् अस्यापवादकांश्च तव समीपं गत्वापवदितुम् आज्ञापयम्। भवतः कुशलं भूयात्। 31 सैन्यगणा आज्ञानुसारेण पौलं गृहीत्वा तस्यां रज्ज्याम् आन्तिपात्रिनगरम् आनयत्। 32 परेऽहनि तेन सङ्ग यातुं घोटकारुडिसैन्यगणं स्थापयित्वा परावृत्य दुर्गं गतवान्। 33 ततः परे घोटकारोडिसैन्यगणाः कैसरियानगरम् उपस्थाप्य तत्पत्रम् अधिपतेः करे समर्प्य तस्य समीपे पौलम् उपस्थापितवान्। 34 तदाधिपतिस्तत्पत्रं पठित्वा पृष्ठवान् अेष किम्प्रदेशीयो जनः? स किंलिकियाप्रदेशीय अको जन इति ज्ञात्वा कथितवान्, 35 तवापवादकगणा आगतं तव कथां श्रोष्यामि। हेरोद्राजगृहे तं स्थापयितुम् आदिष्टवान्।

24 पञ्चभ्यो दिनेभ्यः परं ढनानीयनामा मडायाज्जकोडधिपतेः समक्षं पौलस्य प्रातिकूल्येन निवेदयितुं तर्तुल्लनामानं कञ्चन वक्तारं प्राचीनजनांश्च सङ्गिनः कृत्वा कैसरियानगरम् आगच्छतु।² ततः पौले समानीते सति तर्तुल्लस्तस्यापवादकथां कथयितुम् आरभत ङे मडामडिमड्रीलिक्ष भवतो वयम् अतिनिर्विद्वं कालं यापयामो भवतः परिणामदृशितया अतद्देशीयानां बडूनि मडूलानि धटितानि,³ एति ङेतो वयमतिकृतज्ञाः सन्तः सर्वत्र सर्वदा भवतो गुणान् गाथमः।⁴ किन्तु बडूभिः कथाभिर्भवन्तं येन न विरञ्जयामि तस्माद् विनये भवान् अनुकम्प्य मदल्पकथां शृणोतु।⁵ अथ मडामारीस्ववृषो नासरतीयमतग्राहिसंघातस्य मुष्यो भूत्वा सर्वदेशेषु सर्वेषां यिडूदीयानां राजद्रोहायराप्रवृत्तिं जनयतीत्यस्माभिर्निश्चितं।⁶ स मन्दिरेमपि अशुचि कर्तुं येषितवान्; एति कारणाद् वयम् अंनं धृत्वा स्वव्यवस्थानुसारेण विचारयितुं प्रावर्त्तामिडि;⁷ किन्तु लुषियः सडस्रसेनापतिरागत्य बलाद् अस्माकं करेभ्य अंनं गृहीत्वा⁸ अतस्यापवादकान् भवतः समीपम् आगन्तुम् आज्ञापयतु। वयं यस्मिन् तमपवादाभो भवता पदपवादकथायां विचारितायां सत्यां सर्वे वृत्तान्तं वेदितुं शक्यते।⁹ ततो यिडूदीया अपि स्वीकृत्य कथितवन्त अेषा कथा प्रमाणां।¹⁰ अधिपतौ कथां कथयितुं पौलं प्रतीङ्गितं कृतवति स कथितवान् भवान् बडून् वत्सरान् यावद् अतद्देशस्य शासनं करोतीति विज्ञाय प्रत्युत्तरं दातुम् अक्षोभोडभवम्।¹¹ अथ केवलं द्वादश दिनानि यातानि, अडम् आराधनां कर्तुं यिडूशालमनगरं गतवान् अेषा कथा भवता ज्ञातुं शक्यते;¹² किन्त्विभे मां मध्येमन्दिरे केनापि सड वितएडां कुर्वन्तं कुत्रापि भजनभवने नगरे वा लोकान् कुप्रवृत्तिं जनयन्तुं न दृष्टवन्तः।¹³ एदानीं यस्मिन् यस्मिन् माम् अपवदन्ते तस्य किमपि प्रमाणां दातुं न शक्नुवन्ति।¹⁴ किन्तु भविष्यद्वाक्यग्रन्थे व्यवस्थाग्रन्थे य या या कथा लिपितास्ते तासु सर्वासु विश्वस्य यन्ममम् एमे विधर्मं जनन्ति तन्मतानुसारेणां निजपितृपुरुषाणाम् एश्वरम् आराधयामीत्यङं भवतः समक्षम् अङ्गीकरोमि।¹⁵ धार्मिकाणाम् अधार्मिकाणाम् प्रमीतलोकानामेवोत्थानं भविष्यतीति कथामिमे स्वीकुर्वन्ति तथाडमपि तस्मिन् एश्वरे प्रत्याशां करोमि;¹⁶ एश्वरस्य मानवानाञ्च समीपे यथा निर्दोषो भवामि तदर्थं सततं यत्नवान् अस्मि।¹⁷ बडूषु वत्सरेषु गतेषु स्वदेशीयलोकानां निमित्तं दानीयद्रव्याणि नैवेद्यानि य समादाय पुनरागमनं कृतवान्।¹⁸ ततोडं शुचि भूत्वा लोकानां समागमं कलङं वा न कारितवान् तथाप्याशियादेशीयाः कियन्तो यिडूदीयलौका मध्येमन्दिरे मां धृतवन्तः।¹⁹ ममोपरि यद्वि कथिदपवादकथास्ति तर्हि भवतः समीपम् उपस्थाय तेषामेव साक्ष्यदानम् उचितम्।²⁰ नोयेत् पूर्वं मडासभारथानां लोकानां सन्निधौ मम दएडायमानत्वसमये, अडमध मृतानामुत्थाने युष्माभिर्विचारितोस्मि,²¹ तेषां मध्ये तिष्ठन्नङं यामिमां कथामुच्यैः स्वरेण कथितवान् तदन्यो मम कोपि दोषोडलभ्यत न वेति वरम् अयेते समुपस्थितलौका वदन्तु।²² तदा ड्रीलिक्ष अयेतां कथां श्रुत्वा तन्मतस्य विशेषवृत्तान्तं विज्ञातुं विचारं स्थगितं कृत्वा कथितवान् लुषिये सडस्रसेनापतौ समायाते सति युष्माकं विचारम् अङं निष्पादयिष्यामि।²³ अनन्तरं बन्धनं विना पौलं रक्षितुं तस्य सेवनाय साक्षात्कराय वा तदीयात्मीयबन्धुजनान् न वारयितुञ्च शमसेनापतिम् आदिष्टवान्।²⁴ अल्पदिनात् परं ड्रीलिक्षोडधिपतिं दूषिल्लानाम्ना यिडूदीयाया स्वभारथ्या सडागत्य पौलमाडूय तस्य मुभात् प्रीष्टधर्मस्य वृत्तान्तम् अश्रीषीत्।²⁵ पौलेन न्यायस्य परिमितभोगस्य यरमविचारस्य य कथायां कथितायां सत्यां ड्रीलिक्षः कम्पमानः सन् व्याडरद् एदानीं याडि, अडम् अवकाशं प्राप्य त्वाम् आडूस्यामि।²⁶ मुक्तिप्रप्त्यर्थं पौलेन महं मुद्रादास्यन्ते एति पत्याशां कृत्वा स पुनः पुनस्तमाडूय तेन साकं कथोपकथनं कृतवान्।²⁷ किन्तु वत्सरद्वयात् परं पडियड्रीष्ट ड्रीलिक्षस्य पदं प्राप्ते सति ड्रीलिक्षो यिडूदीयान् सन्तुष्टान् यिडूीर्षन् पौलं बडून् संस्थाप्य गतवान्।

25 अनन्तरं ड्रीष्टो निजराज्यम् आगत्य दिनत्रयात् परं कैसरियातो यिडूशालमनगरम् आगमत्।² तदा मडायाज्जको यिडूदीयानां प्रधानलौकाश्च तस्य समक्षं पौलम् अपावदन्त।³ भवान् तं यिडूशालमम् आनेतुम् आज्ञापयत्विति विनीय ते तस्माद् अनुग्रहं वाञ्छितवन्तः।⁴ यतः पश्चिम्ये गोपनेन पौलं ङन्तुं तैर्घातका नियुक्ताः। ड्रीष्ट उत्तरं दत्तवान् पौलः कैसरियायां स्थास्यति पुनरल्पदिनात् परम् अङं तत्र यास्यामि।⁵ ततस्तस्य मानुषस्य यद्वि कश्चिद् अपराधस्तिष्ठति तर्हि युष्माकं ये शक्नुवन्ति ते मया सड तत्र गत्वा तमपवदन्तु स अयेतां कथां कथितवान्।⁶ दशदिवसेभ्योडधिङं विलम्ब्य ड्रीष्टस्तस्मात् कैसरियानगरं गत्वा परस्मिन् दिवसे विचारासन उपदिश्य पौलम् आनेतुम् आज्ञापयतु।⁷ पौले समुपस्थिते सति यिडूशालमनगराद् आगता यिडूदीयलौकास्तं यतुर्दिशि संवेष्ट्य तस्य विरुद्धं बडून् मडादोषान् उत्थापितवन्तः किन्तु तेषां किमपि प्रमाणां दातुं न शक्नुवन्तः।⁸ ततः पौलः स्वस्मिन् उत्तरमिदम् उदितवान्, यिडूदीयानां व्यवस्थाया मन्दिरेस्य कैसरस्य वा प्रतिकूलं किमपि कर्म नाङं कृतवान्।⁹ किन्तु ड्रीष्टो यिडूदीयान् सन्तुष्टान् कर्तुम् अमिलषन् पौलम् अभाषत त्वं किं यिडूशालमं गत्वास्मिन् अभियोगे मम साक्षाद् विचारितो भविष्यसि? ततः पौल उत्तरं प्रोक्तवान्, यत्र मम विचारो भवितुं योग्यः कैसरस्य तत्र विचारासन अेव समुपस्थितोस्मि; अङं यिडूदीयानां कामपि ङानि नाकार्षम् एति भवान् यथार्थतो विजानाति।¹¹ कश्चिदपराङं किञ्चन वधाङं कर्म वा यद्यडम् अकरिष्यं तर्हि प्राणाननदएडमपि भोक्तुम् उद्यतोडभविष्यं, किन्तु ते मम समपवादं कुर्वन्ति स यद्वि कल्पितमात्रो भवति तर्हि तेषां करेषु मां समर्पयितुं कस्याप्यधिकारो नास्ति, कैसरस्य निकटे मम विचारो भवतु।¹² तदा ड्रीष्टो मन्त्रिभिः सार्द्धं संमन्थ्य पौलाय कथितवान्, कैसरस्य निकटे किं तव विचारो भविष्यति? कैसरस्य समीपं गमिष्यसि।¹³ कियदिनेभ्यः परम् आग्रिप्पराज्ज बर्षाङ्की य ड्रीष्टं साक्षात् कर्तुं कैसरियानगरम् आगतवन्तौ।¹⁴ तदा तौ बडूदिनानि तत्र स्थितौ ततः ड्रीष्टस्तं राजानं पौलस्य कथां विज्ञाप्य कथयितुम् आरभत पौलनामानम् अङं बन्दि ड्रीलिक्षो बडून् संस्थाप्य गतवान्।¹⁵ यिडूशालमि मम स्थितिकाले मडायाज्जको यिडूदीयानां प्राचीनलौकाश्च तम् अपोथे तम्प्रति दएडाजां प्रार्थयन्त।¹⁶ ततोडम् एत्युत्तरम् अवदं यावद् अपोदितो जनः स्वापवादकान् साक्षात् कृत्वा स्वस्मिन् योडपराध आरोपितस्तस्य प्रत्युत्तरं दातुं सुयोगं न प्राप्नोति, तावत्कालं कस्यापि मानुषस्य प्राणानाशापनं रोमिलोकानां रीतिर्नङि।¹⁷ ततस्तेष्वत्रागतेषु परस्मिन् दिवसेडडम् अविलम्बं विचारासन उपविश्य तं मानुषम् आनेतुम् आज्ञापयम्।¹⁸ तदनन्तरं तस्यापवादका उपस्थाय यादृशम् अङं यिन्तितवान् तादृशं कञ्चन मडापवादं नोत्थाप्य¹⁹ स्वेषां मते तथा पौलो यं सञ्जुवं वदति तस्मिन् यीशुनामनि मृतजने य तस्य विरुद्धं कथितवन्तः।²⁰ ततोडं तादृग्विचारे संशयानः सन् कथितवान् त्वं यिडूशालमं गत्वा किं तत्र विचारितो भवितुम् इच्छसि? तदा पौलो मडाराजस्य निकटे विचारितो भवितुं प्रार्थयत, तस्माद् यावत्कालं तं कैसरस्य समीपं प्रेषयितुं न शक्नोमि तावत्कालं तमत्र स्थापयितुम् आदिष्टवान्।²² तत आग्रिप्पः ड्रीष्टम् उक्तवान्, अडमपि तस्य मानुषस्य कथां श्रोतुम् अमिलषामि। तदा ड्रीष्टो व्याडरत् श्वस्तदीयां कथां त्वं श्रोष्यसि।²³ परस्मिन् दिवसे आग्रिप्पो बर्षाङ्की य मडासमागमं कृत्वा प्रधानवाङ्निपतिभिर्नगरस्थप्रधानलौकैश्च सड मिलित्वा राजगृहमागत्य समुपस्थितौ तदा ड्रीष्टस्याज्ञया पौल आनीतोडभवत्।²⁴ तदा ड्रीष्टः कथितवान् ङे राजन् आग्रिप्प ङे उपस्थिताः सर्वे लोका यिडूशालमनगरे यिडूदीयलोकसमूडो यस्मिन् मानुषे मम समीपे निवेदनं कृत्वा प्रोच्यैः कथामिमां कथितवान् पुनरल्पकालमपि तस्य ज्वनं नोयितं तमेतं मानुषं पश्यत।²⁵ किन्त्वेष ज्ञनः प्राणानाशङं किमपि कर्म न कृतवान् एत्यजानां तथापि स मडाराजस्य सन्निधौ विचारितो भवितुं प्रार्थयत तस्मात् तस्य समीपं तं प्रेषयितुं मतिमकरवम्।²⁶ किन्तु श्रीयुक्तस्य समीपम् अतस्मिन् किं लेपनीयम् एत्यस्य कस्यचिन् निर्णयस्य न जातत्वाद् अतस्य विचारे सति यथाङं लेपितुं किञ्चन निश्चितं प्राप्नोमि तदर्थं युष्माकं समक्षं विशेषतो ङे आग्रिप्पराज्ज भवतः समक्षम् अेतम् आनये।²⁷ यतो बन्दिप्रेषणसमये तस्याभियोगस्य किञ्चिदलेपनम् अडम् अयुक्तं जानामि।

26 तत आग्रिप्पः पौलम् अवादीत्, निजं कथां कथयितुं तुभ्यम् अनुमति दीयते। तस्मात् पौलः करं प्रसार्य स्वस्मिन् उत्तरम् अवादीत्।² ङे आग्रिप्पराज्ज यत्कारणाङं यिडूदीयैरपवादितो डभवतं तस्य वृत्तान्तम् अथ भवतः साक्षान् निवेदयितुमनुमतोडम् एदं स्वीयं परमं भाग्यं मन्ये;³ यतो यिडूदीयलोकानां मध्ये या या रीतिः सूक्ष्मविचाराश्च सन्ति तेषु भवान् विज्ञातः; अतयेव प्रार्थये धैर्यमवलम्ब्य मम निवेदनं शृणोतु।⁴ अङं यिडूशालमनगरे स्वदेशीयलोकानां मध्ये तिष्ठन् आ यौवनकालाद् यद्रूपम् आयरितवान् तद् यिडूदीयलौकाः सर्वे विदन्ति।⁵ अस्माकं सर्वेभ्यः शुद्धतमं यत् ड्रिडूशीयमतं तदवलम्बी भूत्वाङं कालं यापितवान् ये ज्ञना आ बाल्यकालान् मां जानान्ति ते अयेतादृशं साक्ष्यं यद्वि ददाति तर्हि दातुं शक्नुवन्ति।⁶ किन्तु ङे आग्रिप्पराज्ज एश्वरोडस्माकं पूर्वपुरुषाणां निकटे यद् अङ्गीकृतवान् तस्य प्रत्याशाङेतोरडम् एदानीं विचारस्थाने दएडायमानोस्मि।⁷ तस्याङ्गीकारस्य इलं प्राप्नुम् अस्माकं

द्वादशवंशा द्विवादिनिशं मडायत्नाद् ईश्वरसेवनं कृत्वा यां प्रत्याशां कुर्वन्ति तस्याः प्रत्याशाया ढेतोरदं यिद्धीयैरपवादितोऽभवत् ॥ 8 ॥ ईश्वरो मृतान् उत्थापयिष्यतीति वाक्यं युष्माकं निकटेऽसम्भवं कुतो भवेत्? 9 नासरतीययीशो नमिन् विरुद्धं नानाप्रकारप्रतिकूलायरणम् उचितम् इत्यदं मनसि यथार्थं विज्ञाय 10 यिज्ञासलमनगरे तदकरवं इलतः प्रधानयाजकस्य निकटात् क्षमतां प्राप्य बद्धुं पवित्रलोकान् कारयां बद्धवान् विशेषतस्तेषां ढननसमये तेषां विरुद्धां निज्जां सम्मतिं प्रकाशितवान् ॥ 11 ॥ वारं वारं भज्जनभवनेषु तेभ्यो दण्डं प्रदत्तवान् बलात् तं धर्म्मं निन्दयितवांश्च पुनश्च तान् प्रति मडाक्रोधाद् उन्मत्तः सन् विदेशीयनगराणि यावत् तान् ताडितवान् ॥ 12 ॥ इत्थं प्रधानयाजकस्य समीपात् शक्तिम् आज्ञापत्रञ्च लब्ध्वा दम्भेषकनगरं गतवान् ॥ 13 ॥ तदाढं ढे राजन् मार्गमध्ये मध्याह्नाकाले मम मदीयसङ्गिनां लोकानाञ्च यतसुषु दिक्षु गगणात् प्रकाशमानां भास्करतोपि तेजस्वतीं दीप्तिं दृष्टवान् ॥ 14 ॥ तस्माद् अस्मासु सर्वेषु भूमौ पतितेषु सन्सु ढे शौल ढे शौल कुतो मां ताडयसि? कण्टकानां मुषे पाद्याढनं तव दुःसाध्यम् इषीयभाषया गदित अेतादृश अेकः शब्दो मया श्रुतः ॥ 15 ॥ तदाढं पुष्टवान् ढे प्रभो को भवान्? ततः स कथितवान् यं यीशुं त्वं ताडयसि सोढं, 16 किन्तु समुत्तिष्ठ त्वं यद् दृष्टवान् इतः पुनश्च यद्यत् त्वां दर्शयिष्यामि तेषां सर्वेषां कार्याणां त्वां साक्षिणं मम सेवकञ्च कर्तुम् दर्शनम् अदाम् ॥ 17 ॥ विशेषतो यिद्धीयलोकैभ्यो भिन्नजातीयेभ्यश्च त्वां मनोनीतं कृत्वा तेषां यथा पापमोयनं भवति 18 यथा ते मयि विश्वस्य पवित्रीकृतानां मध्ये भागं प्राप्नुवन्ति तदभिप्रायेण तेषां ज्ञानयक्षुषि प्रसन्नानि कर्तुं तथाढ्काराद् दीप्तिं प्रति शैतानाघिकारास्य ईश्वरं प्रति मतीः परावर्त्तयितुं तेषां समीपं त्वां प्रेष्यामि ॥ 19 ॥ ढे आग्निष्पराज् अेतादृशं स्वर्गीयप्रत्यादेशं अग्राह्यम् अकृत्वाढं 20 प्रथमतो दम्भेषकनगरे ततो यिज्ञासलमि सर्वस्मिन् यिद्धीयदेशे अन्येषु देशेषु य येन लोका मतिं परावर्त्त्य ईश्वरं प्रति परावर्त्तयन्ते, मनःपरावर्त्तनयोग्यानि कर्म्मणि य कुर्वन्ति तादृशम् उपदेशं प्रचारितवान् ॥ 21 ॥ अेतत्कारणाद् यिद्धीया मध्येमन्दिरं मां धृत्वा ढन्तुम् उद्यताः ॥ 22 ॥ तथापि श्रीष्टो दुःषं लुक्त्वा सर्वेषां पूर्वं श्मशानाद् उत्थाय निज्जदेशीयानां भिन्नदेशीयानाञ्च समीपे दीप्तिं प्रकाशयिष्यति 23 भविष्यद्वादिगाणो मूसाश्च भाविकार्यस्य यदितं प्रमाणम् अददुरेतद् विनाभ्यां कथां न कथयित्वा ईश्वराद् अनुग्रहं लब्ध्वा मढतां क्षुद्राणाञ्च सर्वेषां समीपे प्रमाणां दत्त्वाद्य यावत् तिष्ठामि ॥ 24 ॥ तस्यमां कथां निशम्य ङीष्ट उर्यैः स्वरेण कथितवान् ढे पौल त्वम् उन्मत्तोसि बद्धुविद्याभ्यासेन त्वं ढतज्ञानो जातः ॥ 25 ॥ स उक्तवान् ढे मढामढिम ङीष्ट नाढम् उन्मत्तः किन्तु सत्यं विवेयनीयञ्च वाक्यं प्रस्तौमि ॥ 26 ॥ यस्य साक्षाद् अक्षोभः सन् कथां कथयामि स राजा तद्दृत्तान्तं जानाति तस्य समीपे किमपि गुप्तं नेति मया निश्चितं बुध्यते यतस्तद् विज्जेने न कृतं ॥ 27 ॥ ढे आग्निष्पराज् भवान् किं भविष्यद्वादिगाणोक्तानि वाक्यानि प्रत्येति? भवान् प्रत्येति तदढं जानामि ॥ 28 ॥ तत आग्निष्पः पौलम् अभिहितवान् त्वं प्रवृत्तिं ज्ञयित्वा प्रायेण मामपि श्रीष्टीयं करोषि ॥ 29 ॥ ततः सोऽवादीत् भवान् ये ये लोकाश्च मम कथाम् अद्य शृण्वन्ति प्रायेण इति नढि किन्त्वेतत् शृण्वलबन्धनं विना सर्वथा ते सर्वे मादृशा भवन्तिवीश्वरस्य समीपे प्रार्थयेऽढम् ॥ 30 ॥ अेतस्यां कथायां कथितायां स राजा सोऽधिपति र्वाणीकी सभास्था लोकाश्च तस्माद् उत्थाय 31 गोपने परस्परं विविच्य कथितवन्त अेष ज्जो बन्धनाढं प्राणढननाढं वा किमपि कर्म्म नाकरोत् ॥ 32 ॥ तत आग्निष्पः ङीष्टम् अवदत्, यद्येष मानुषः कैसरस्य निकटे विचारितो भवितुं न प्रार्थयिष्यत् तढि मुक्तो भवितुम् अशक्यत् ॥

27 जलपथेनास्माकम् इतोवियादेशं प्रति यात्रायां निश्चितायां सत्यां ते यूयिनाभ्नो मढाराजस्य संघातान्तर्गतस्य सेनापतेः समीपे पौलं तदभ्यान् कतिनयज्जनांश्च समार्पयन् ॥ 2 ॥ वयम् आद्रामुत्तीयं पोतमेकम् आरुह्य आशियादेशस्य तटसमीपेन यातुं मतिं कृत्वा लङ्गम् उत्थाप्य पोतम् अभोययामः माकिदनियादेशस्थथिषलनीकीनिवास्यारिस्तार्पनामा कश्चिद् ज्जोऽस्माभिः साढ्ढम् आसीत् ॥ 3 ॥ परस्मिन् दिवसे ऽस्माभिः सीदोन्नगरे पोते लागिते तत्र यूयिः सेनापतिः पौलं प्रति सौजन्यं प्रदर्थ्य सान्त्वनार्थं बन्धुबान्धवान् उपयातुम् अनुज्जौ ॥ 4 ॥ तस्मात् पोते मोयिते सति सम्भुजवायोः सम्भवाद् वयं कुप्रोपट्टीपस्य तीरसमीपेन गतवन्तः ॥ 5 ॥ किलिकियायाः पाभ्दूवियायाश्च समुद्रस्य पारे गत्वा लूकियादेशान्तर्गतं मुरानगरम् उपातिष्ठाम ॥ 6 ॥ तत्स्थानाद् इतलवियादेशं गच्छति यः सिक्न्दरियानगरस्य पोतस्तं तत्र प्राप्य शतसेनापतिस्तं पोतम् अस्मान् आरोढयत् ॥ 7 ॥ ततः परं बढ्ढुनि दिनानि शनैः शनैः र्गत्वा ङनीदपार्श्वोपस्थितैः पूर्वं प्रतिकूलेन पवनेन वयं सल्मोभ्याः सम्भुजम् उपस्थाय क्रीत्युपट्टीपस्य तीरसमीपेन गतवन्तः ॥ 8 ॥ कष्टेन तमुत्तीर्य लासेयानगरस्याघः सुन्दरनामकं भातम् उपातिष्ठाम ॥ 9 ॥ इत्थं बढ्ढुतियः कालो यापित उपवासदिनञ्चातीतं, तत्कारणात् नौवर्त्तनि भयङ्करे सति पौलो विनयेन कथितवान्, 10 ढे मढेच्छा अढं निश्चयं जानामि यात्रायामस्याम् अस्माकं क्लेशा बढ्ढुनामपययाश्च भविष्यन्ति, ते केवलं पोतसामग्र्योरिति नढि, किन्त्वस्माकं प्राणानामपि ॥ 11 ॥ तदा शतसेनापतिः पौलोक्तवाक्यतोपि कण्ठारस्य पोतवर्षिज्जश्च वाक्यं बढ्ढुमस्त ॥ 12 ॥ तत् भातं शीतकाले वासार्ढस्थानं न तस्माद् अवायीप्रतीयोर्दिशोः क्रीत्याः ङ्नीकियभातं यातुं यदि शक्नुवन्तस्तढि तत्र शीतकाले यापयितुं प्रायेण सर्वे मन्त्रयामासुः ॥ 13 ॥ ततः परं दक्षिणवायु र्भन्दं वढ्ढतीति विलोक्य निजाभिप्रायस्य सिद्धेः सुयोगो भवतीति बुद्ध्वा पोतं मोययित्वा क्रीत्युपट्टीपस्य तीरसमीपेन यलितवन्तः ॥ 14 ॥ किन्त्वल्पक्षणात् परमेव उरकलुदोन्नामा प्रतिकूलः प्रयण्डो वायु र्बढ्ढुं पोतेऽलगीत् ॥ 15 ॥ तस्याभिमुषं गन्तुम् पोतस्याशक्तत्वाद् वयं वायुना स्वयं नीताः ॥ 16 ॥ अनन्तरं क्लौदीनाभ्न उपट्टीपस्य कूलसमीपेन पोतं गमयित्वा बढ्ढुना कष्टेन क्षुद्रनावम् अरक्षाम ॥ 17 ॥ ते तामारुह्य रज्ज्जया पोतस्याधोभागम् अबध्नन् तदनन्तरं येत् पोतो सैकते लगतीति भयाद् वातवसनाभ्यमोययन् ततः पोतो वायुना यालितः ॥ 18 ॥ किन्तु क्रमशो वायोः प्रबलत्वात् पोतो दौलायमानोऽभवत् परस्मिन् दिवसे पोतस्थानि कतिपयानि द्रव्याणि तोये निक्षिप्तानि ॥ 19 ॥ तृतीयदिवसे वयं स्वढ्ढस्तेः पोतसज्जणद्रव्याणि निक्षिप्तवन्तः ॥ 20 ॥ ततो बढ्ढुदिनानि यावत् सूर्यनक्षत्रादीनि समाच्छन्नानि ततो ऽतीव वात्यागमाद् अस्माकं प्राणरक्षायाः कापि प्रत्याशा नातिष्ठत् ॥ 21 ॥ बढ्ढुदिनेषु लोङ्गैरनाढारेण यापितेषु सर्वेषां साक्षत् पौलस्तिष्ठन् अकथयत्, ढे मढेच्छाः क्रीत्युपट्टीपात् पोतं न मोययितुम् अढं पूर्वं यद् अवदं तद्ग्राहणं युष्माकम् उचितम् आसीत् तथा कृते युष्माकम् अेषा विपद् अेषोपययश्च नाघटिष्येताम् ॥ 22 ॥ किन्तु साम्प्रतं युष्मान् विनीय ब्रवीम्यढं, यूयं न क्षुभ्यत युष्माकम् अेकस्यापि प्राणिनो ढानि र्न भविष्यति, केवलस्य पोतस्य ढानि र्भविष्यति ॥ 23 ॥ यतो यस्वैश्वरस्य लोकोऽढं यञ्चाढं परियरामि तदीय अेको दूतो ह्यो रात्रौ ममान्तिके तिष्ठन् कथितवान्, 24 ढे पौल मा भैषीः कैसरस्य सम्भुपे त्वयोपस्थातव्यं; तवैतान् सङ्गिनो लोकान् ईश्वरस्तुभ्यं दत्तवान् ॥ 25 ॥ अतयेव ढे मढेच्छा यूयं स्थिरमनसो भवत महां या कथाकथि सावश्यं घटिष्यते ममैतादृशी विश्वास ईश्वरे विद्यते, 26 किन्तु कस्यचिद् उपट्टीपस्योपरि पतितव्यम् अस्माभिः ॥ 27 ॥ ततः परम् आद्रियासमुद्रे पोतस्तथैव दौलायमानः सन् इतस्ततो गच्छन् यतुर्दशदिवसस्य रात्रे द्वितीयप्रढरसमये कस्यचित् स्थलस्य समीपमुपतिष्ठतीति पोतीयलोका अभ्यन्यन्त ॥ 28 ॥ ततस्ते जलं परिमाय तत्र विंशति व्यामा जलानीति ज्ञातवन्तः ॥ किञ्चिद्दूरं गत्वा पुनरपि जलं परिमितवन्तः ॥ तत्र पञ्चदश व्यामा जलानि दृष्ट्वा 29 येत् पाषाणे लगतीति भयात् पोतस्य पश्चाद्गागतश्चतुरो लङ्गरान् निक्षिप्य द्विवाकरम् अपेक्ष्य सर्वे स्थितवन्तः ॥ 30 ॥ किन्तु पोतीयलोकाः पोताग्रभागे लङ्गरनिक्षेपं ढलं कृत्वा जलधौ क्षुद्रनावम् अवरोह्य पलायितुम् अयेष्टन्त ॥ 31 ॥ ततः पौलः सेनापतये सैन्यगणाय य कथितवान्, अेते यदि पोतमध्ये न तिष्ठन्ति तढि युष्माकं रक्षाणं न शक्यं ॥ 32 ॥ तदा सेनागणो रज्ज्जुन् ढित्वा नावं जले पतितुम् अददात् ॥ 33 ॥ प्रभातसमये पौलः सर्वान् जनान् भोजनार्थं प्रार्थ्य व्याढरत्, अद्य यतुर्दशदिनानि यावद् यूयम् अपेक्षमाना अनाढाराः कालम् अयापयत किमपि नाढुगं ॥ 34 ॥ अतो विनयेऽढं लक्ष्यं लुज्यतां ततो युष्माकं मङ्गलं भविष्यति, युष्माकं कस्यचिज्जणस्य शिरसः केशैकोपि न नक्षयति ॥ 35 ॥ इति व्याहृत्य पौलं पूषं गूढीत्वेश्वरं धन्यं भाषमाणस्तं लंकत्वा भोक्तुम् आरब्धवान् ॥ 36 ॥ अनन्तरं सर्वे य सुस्थिराः सन्तः भाढानि पर्यगृह्णन् ॥ 37 ॥ अस्माकं पोते षट्सप्तत्यधिकशतद्रव्यलोका आसन् ॥ 38 ॥ सर्वेषु लोकेषु यथेष्टं लुक्तवत्सु पोतस्थन् गोधुमान् जलधौ निक्षिप्य तैः पोतस्य भारो लघुकृतः ॥ 39 ॥ दिने जातेऽपि स को देश इति तदा न पर्ययीयत; किन्तु तत्र समतटम् अेकं भातं दृष्ट्वा यदि शक्नुमस्तढि वयं तस्याभ्यन्तरं पोतं गमयाम इति मतिं कृत्वा ते लङ्गरान् ढित्वा जलधौ त्यक्तवन्तः ॥ 40 ॥ तथा कर्णबन्धनं मोययित्वा प्रधानं वातवसनम् उत्तोल्य तीरसमीपं गतवन्तः ॥ 41 ॥ किन्तु द्रयोः समुद्रयोः सङ्गमस्थाने सैकतोपरि पोते निक्षिप्ते ऽग्राभागे बाधिते पश्चाद्भागे प्रबलतरङ्गोऽलगतं तेन पोतो भग्नः ॥ 42 ॥ तस्माद् बन्धयश्चेद् बाढुभिस्तरन्तः पलायन्ते इत्याशङ्क्या सेनागणस्तान् ढन्तुम् अभ्यन्यत् ॥ 43 ॥ किन्तु शतसेनापतिः पौलं रक्षितुं प्रयत्नं कृत्वा तान् तय्येष्टाया निवर्त्य

एत्यादिष्टवान्, ये बाहुतराणं ज्ञानन्ति तेऽग्रे प्रोत्वम्य समुद्रे पतित्वा बाहुभिस्तीर्त्वा कूलं यान्तु।⁴⁴ अपरम् अवशिष्टा जनाः काष्ठं पोतीयं द्रव्यं वा येन यत् प्राप्यते तदवलम्ब्य यान्तु; एत्थं सर्व्वं भूमिं प्राप्य प्राणैः श्रुविताः।

28 एत्थं सर्व्वेषु रक्षां प्राप्तेषु तत्रत्योपद्वीपस्य नाम मिलीतेति ते ज्ञातवन्तः।² असत्यलोका यथेष्टम् अनुकम्पां कृत्वा वर्त्तमानवृष्टेः शीताय्य वह्निं प्र-
 ज्जवाल्यास्माकम् आतिथ्यम् अकुर्व्वन्।³ किन्तु पौल एन्धनानि संगृह्य यदा तस्मिन् अग्नौ निरक्षिपत्, तदा वह्निः प्रतापात् अेकः कृष्णसर्पो निर्गत्य
 तस्य हस्ते द्रष्टवान्।⁴ तेऽसत्यलोकास्तस्य हस्ते सर्पम् अवलम्बमानं दृष्ट्वा परस्परम् उक्तवन्त अेषे ज्ञानोऽवश्यं नरडा भविष्यति, यतो यद्यपि जलधे
 रक्षां प्राप्तवान् तथापि प्रतिफलदायक अेनं श्रुवितुं न ददाति।⁵ किन्तु स हस्तं विधुन्वन् तं सर्पम् अग्निमध्ये निक्षिप्य कामपि पीडां नाप्तवान्।⁶ ततो विष-
 ज्जवालयया अेतस्य शरीरं स्फीतं भविष्यति यद्वा हडादयं प्राणान् त्यक्ष्यतीति निश्चित्य लोका बहुक्षणाणि यावत् तद् द्रष्टुं स्थितवन्तः किन्तु तस्य कस्याश्चिद्
 विपद्योऽघटनात् ते तद्विपरीतं विज्ञाय भाषितवन्त अेषे कश्चिद् देवो भवेत्।⁷ पुब्लियनामा ज्ञान अेकस्तस्योपद्वीपस्याधिपतिरासीत् तत्र तस्य भूम्यादि य
 स्थितं। स ज्ञानोऽस्मान् निजगृहं नीत्वा सौजन्धं प्रकाश्य दिनत्रयं यावद् अस्माकं आतिथ्यम् अकरोत्।⁸ तदा तस्य पुब्लियस्य पिता ज्वरातिसारेण पी-
 ज्यमानः सन् शय्यायाम् आसीत्; ततः पौलस्तस्य समीपं गत्वा प्रार्थनां कृत्वा तस्य गात्रे हस्तं समर्प्य तं स्वस्थं कृतवान्।⁹ एत्थं भूते तद्वीपनिवासिन
 एतरेपि रोगिलोका आगत्य निरामया अभवन्।¹⁰ तस्मात्तेऽस्माकम् अतीव सत्कारं कृतवन्तः, विशेषतः प्रस्थानसमये प्रयोजनीयानि नानद्रव्याणि दत्तव-
 न्तः।¹¹ एत्थं तत्र त्रिषु मासेषु गतेषु यस्य चिह्नं दियस्फूरी तादृश अेकः सिकन्दरीयनगरस्य पोतः शीतकालं यापयन् तस्मिन् उपद्वीपे ऽतिष्ठत् तमेव पोतं
 वयम् आरुह्य यात्राम् अकुर्व्वम्।¹² ततः प्रथमतः सुराकूसनगरम् उपस्थाय तत्र त्रीणि दिनानि स्थितवन्तः।¹³ तस्माद् आवृत्य रीगियनगरम् उपस्थिताः
 दिनैकस्मात् परं दक्षिणायौ सानुकूल्ये सति परस्मिन् दिवसे पतियलीनगरम् उपातिष्ठाम।¹⁴ ततोऽस्मासु तत्रत्यं भ्रातृगाणं प्राप्तेषु ते स्वैः सार्द्धम् अस्मान्
 सप्त दिनानि स्थापयितुम् अयतन्त, एत्थं वयं रोमानगरम् प्रत्यगच्छाम।¹⁵ तस्मात् तत्रत्याः भ्रातरोऽस्माकम् आगमनवार्तां श्रुत्वा आप्पियङ्करं त्रिष्टाव-
 णीञ्च यावद् अग्रेसराः सन्तोऽस्मान् साक्षात् कर्तुम् आगमन्; तेषां दर्शनात् पौल ईश्वरं धन्यं वदन् आश्वासम् आप्तवान्।¹⁶ अस्मासु रोमानगरं गतेषु
 शतसेनापतिः सर्व्वान् बन्दीन् प्रधानसेनापतेः समीपे समार्पयत् किन्तु पौलाय स्वर्क्षकपदातिना सह पृथग् वस्तुम् अनुमतिं दत्तवान्।¹⁷ दिनत्रयात् परं पौ-
 लस्तद्देशस्थान् प्रधानयिद्धिन आहूतवान् ततस्तेषु समुपस्थितेषु स कथितवान्, हे भ्रातृगाण निजलोकानां पूर्व्वपुरुषाणां वा रीते विपरीतं किञ्चन कर्म्मालं
 नाकरवं तथापि यिज्ञाशलमनिवासिनो लोका मां बन्दिं कृत्वा रोमिलोकानां हस्तेषु समर्पितवन्तः।¹⁸ रोमिलोका विचार्य्य मम प्राणान्नाहं किमपि कारणं न
 प्राप्य मां मोचयितुम् अैच्छन्; ¹⁹ किन्तु यिद्धिलोकानाम् आपत्त्या मया कैसरराजस्य समीपे विचारस्य प्रार्थना कर्त्तव्या जाता नोयेत् निजदेशीयलोकान् प्रति
 मम कोप्यभियोगो नास्ति।²⁰ अेतत्कारणाद् अहं युष्मान् द्रष्टुं संलपितुञ्चाह्वयम् अस्नायेत्वशीयानां प्रत्याशाहेतोऽहम् अेतान् शुङ्गलेन बद्धोऽभवम्।²¹ तदा
 ते तम् अवादिषुः, यिद्धीयदेशाद् वयं त्वामधि किमपि पत्रं न प्राप्ता ये भ्रातरः समायातास्तेषां कोपि तव कामपि वार्ता नावदत् अन्मद्रमपि नाकथयस्य।
²² तव मतं किमिति वयं त्वत्तः श्रोतुमिच्छामः। यद् एहं नवीनं मतमुत्थितं तत् सर्व्वत्र सर्व्वेषां निकटे निन्दितं ज्ञातम् एति वयं ज्ञानीमः।²³ तैस्तदर्थम् अेक-
 स्मिन् दिने निरूपिते तस्मिन् दिने बहव अेकत्र मिलित्वा पौलस्य वासगृहम् आगच्छन् तस्मात् पौल आ प्रातःकालात् सन्ध्याकालं यावन् मूसाव्यवस्थाग्र-
 न्थाद् भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेभ्यश्च यीशोः कथाम् उत्थाप्य ईश्वरस्य राज्ये प्रमाणां दत्त्वा तेषां प्रवृत्तिं ज्ञानयितुं येषितवान्।²⁴ केयितु तस्य कथां प्रत्यायन्
 केयितु न प्रत्यायन्; ²⁵ अेतत्कारणात् तेषां परस्परम् अनैक्यात् सर्व्वे खलितवन्तः; तथापि पौल अेतां कथामेकां कथितवान् पवित्र आत्मा यिशयियस्य
 भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेभ्यश्च यीशोः कथाम् उत्थाप्य ईश्वरस्य राज्ये प्रमाणां दत्त्वा तेषां प्रवृत्तिं ज्ञानयितुं येषितवान्।²⁶ "उपगत्य ज्ञानेतान् त्वं भाषस्व वयस्त्विहं। कर्णैः श्रोष्यथ यूयं हि कि-
 न्तु यूयं न भोत्स्यथ। नेत्रैर्द्रक्ष्यथ यूयञ्च ज्ञातुं यूयं न शक्यथ।²⁷ ते मानुषा यथा नेत्रैः परिपश्यन्ति नैव हि। कर्णैः र्यथा न शृण्वन्ति बुध्यन्ते न य मानसैः।
 व्यावर्त्तयत्सु यित्तानि काले कुत्रापि तेषु वै। मत्तस्ते मनुजाः स्वस्था यथा नैव भवन्ति य। तथा तेषां मनुष्याणां सन्ति स्थूला हि बुद्धयः। अधिरीभूतकर्णा-
 श्च ज्ञाताश्च मुद्रिता दृशः।²⁸ अत ईश्वराद् यत् परित्राणां तस्य वार्ता भिन्नदेशीयानां समीपं प्रेषिता तयेव तां ग्रहीष्यन्तीति यूयं ज्ञानीत।²⁹ अेतादृश्यां
 कथायां कथितायां सत्यां यिद्धिनः परस्परं बहुविचारं कुर्व्वन्तो गतवन्तः।³⁰ एत्थं पौलः सम्पूर्णां वत्सरद्वयं यावद् भाटकीये वासगृहे वसन् ये लोकास्तस्य
 सन्निधिम् आगच्छन्ति तान् सर्व्वानिव परिगृह्णन्, ³¹ निर्विघ्नम् अतिशयनिःक्षोभम् ईश्वरीयराजत्वस्य कथां प्रचारयन् प्रभौ यीशौ प्रीष्टे कथाः समुपादि-
 शत्। एति।

रोमिणः पत्रं

1 ईश्वरो निजपुत्रमधि यं सुसंवादे भविष्यद्वादिभिर्धर्मग्रन्थे प्रतिश्रुतवान् तं सुसंवादे प्रचारयितुं पृथक्कृत आहूतः प्रेरितश्च प्रभो यीशुप्रीष्टस्य सेवको यः पौलः 2 स रोमानगरस्थान् ईश्वरप्रियान् आहूतांश्च पवित्रलोकान् प्रति पत्रं लिखति। 3 अस्माकं स प्रभु यीशुः प्रीष्टः शारीरिकसम्बन्धेन दायुदो वंशोद्भवः 4 पवित्रस्यात्मनः सम्बन्धेन येस्वरस्य प्रभाववान् पुत्र एति श्मशानात् तस्योत्थानेन प्रतिपन्नः। 5 अपरं येषां मध्ये यीशुना प्रीष्टेन यूयमप्याहूतास्ते अन्यदेशीयलोकास्तस्य नाम्नि विश्वस्य निदेशाखण्डिणो यथा भवन्ति 6 तदभिप्रायेण वयं तस्माद् अनुग्रहं प्रेरितत्वपदञ्च प्राप्ताः। 7 तातेनास्माकम् ईश्वरेण प्रभुणा यीशुप्रीष्टेन य युष्मभ्यम् अनुग्रहः शान्तिश्च प्रदीयेतां। 8 प्रथमतः सर्वस्मिन् जगति युष्माकं विश्वासस्य प्रकाशितत्वाद् अहं युष्माकं सर्वेषां निमित्तं यीशुप्रीष्टस्य नाम गृह्णन् ईश्वरस्य धन्यवादे करोमि। 9 अपरम् ईश्वरस्य प्रसादाद् बहुकुलात् परं साम्प्रतं युष्माकं समीपं यातुं कथमपि यत् सुयोगं प्राप्नोमि, अतएव निरन्तरं नामानुसूयारयन् निजासु सर्वप्रार्थनासु सर्वदा निवेदयामि, 10 अतस्मिन् यमहं तत्पुत्रीयसुसंवादेप्रचारणेन मनसा परियारामि स ईश्वरो मम साक्षी विद्यते। 11 यतो युष्माकं मम य विश्वासेन वयम् उभये यथा शान्तियुक्ता भवाम एति कारणाद् 12 युष्माकं स्वैर्यकरणार्थं युष्मत्सु किञ्चित्परमार्थदाननाय युष्मान् साक्षात् कर्तुं मदीया वाञ्छा। 13 हे भ्रातृगण भिन्नदेशीयलोकानां मध्ये यद्दत्तं तद्दत्तं युष्माकं मध्येपि यथा कुलं भुञ्जे तदभिप्रायेण मुहुर्मुहुर् युष्माकं समीपं गन्तुम् उद्यतोऽहं किन्तु यावद् अद्य तस्मिन् गमने मम विघ्नो जात एति यूयं यद् अज्ञातास्तिष्ठथ तदहम् उचितं न बुध्ये। 14 अहं सत्यासत्यानां विद्वद्विद्वताञ्च सर्वेषाम् ऋणी विद्ये। 15 अतएव रोमानवासिनां युष्माकं समीपेऽपि यथाशक्ति सुसंवादे प्रचारयितुम् अहम् उद्यतोऽस्मि। 16 यतः प्रीष्टस्य सुसंवादे मम लज्जास्पदं नहि स ईश्वरस्य शक्तिस्वरूपः सन् आ यिद्धीयेत्यो अन्यजातीयान् यावत् सर्वजातीयानां मध्ये यः कश्चिद् तत्र विश्वसिति तस्यैव त्राणं जनयति। 17 यतः प्रत्ययस्य समपरिमाणम् ईश्वरदत्तं पुण्यं तत्सुसंवादे प्रकाशते। तदधि धर्मपुस्तकेपि लिखितमिदं "पुण्यवान् जना विश्वासेन ज्ञोविष्यति"। 18 अतएव ये मानवाः पापकर्मिणा सत्यातां रुन्धन्ति तेषां सर्वस्य दुरायरास्याधर्मस्य य विरुद्धं स्वर्गाद् ईश्वरस्य कोपः प्रकाशते। 19 यत ईश्वरमधि यद्दत्तं ज्ञेयं तद् ईश्वरः स्वयं तान् प्रति प्रकाशितवान् तस्मात् तेषाम् अगोचरं नहि। 20 कुलतस्तस्यानन्तशक्तीश्वरत्वादीन्यदृश्यान्पि सृष्टिकालम् आरभ्य कर्मसु प्रकाशमानानि दृश्यन्ते तस्मात् तेषां दोषप्रक्षालनस्य पन्था नास्ति। 21 अपरम् ईश्वरं ज्ञात्वापि ते तम् ईश्वरज्ञानेन नाद्रियन्त इतज्ञा वा न ज्ञाताः; तस्मात् तेषां सर्वे तदा विद्वलीभूताः, अपरञ्च तेषां विवेकशून्यानि मनांसि तिमिरे मत्रानि। 22 ते स्वान् ज्ञानिनो ज्ञात्वा ज्ञानहीना अभवन् 23 अनश्वरस्येश्वरस्य गौरवं विहाय नश्वरमनुष्यपशुपक्षयुरोगामिप्रभृतेराकृतविशिष्टप्रतिमास्तैराश्रिताः। 24 एतन् त ईश्वरस्य सत्यातां विहाय मृषामतम् आश्रितवन्तः सख्यिदानन्दं सृष्टिकर्तारं त्यक्त्वा सृष्टवस्तुनः पूजां सेवाञ्च कृतवन्तः; 25 एति हेतोरीश्वरस्तान् कुङ्कियायां समर्प्य निजनिजकुयन्तान्मिलाषाभ्यां स्वं स्वं शरीरं परस्परम् अपमानितं कर्तुम् अददात्। 26 ईश्वरेण तेषु क्वबिलाषे समर्पितेषु तेषां योषितः स्वाभाविकायराणाम् अपहाय विपरीतकृत्ये प्रावर्तन्तः; 27 तथा पुरुषा अपि स्वाभाविकयोषित्सङ्गमं विहाय परस्परं कामकृशानुना दग्धाः सन्तः पुमांसः पुंभिः साकं कुकृत्ये सामासज्य निजनिजभ्रान्तेः समुचितं कुलम् अलभन्त। 28 ते स्वेषां मनःस्वीश्वराय स्थानं दातुम् अनिच्छुकास्ततो हेतोरीश्वरस्तान् प्रति दृष्टमनस्कत्वम् अविहितकियत्वञ्च दत्तवान्। 29 अतएव ते सर्वे अन्यायो व्यभियारो दृष्टवन् लोभो जिघांसा ईर्ष्या वधो विवाहश्चातुरी कुमतिरित्यादिभिर्दुष्कर्मभिः परिपूर्णाः सन्तः 30 कर्णजपा अपवादिन ईश्वरद्वेषका हिंसका अडङ्गारिणा आत्मश्लाघिनः कुकर्मोत्पादकाः पित्रोराज्ञालङ्घका 31 अवियारका नियमलङ्घिनः स्नेहरेहिता अतिद्वेषिणो निर्दयाश्च ज्ञाताः। 32 ये जना अतादृशं कर्म कुर्वन्ति तस्यैव मृतियोग्या ईश्वरस्य विचारमीदृशं ज्ञात्वापि त अतादृशं कर्म स्वयं कुर्वन्ति केवलमिति नहि किन्तु तादृशकर्मकारिषु लोकेष्वपि प्रीयन्ते।

2 हे परदूषक मनुष्य यः कश्चन त्वं भवसि तवोत्तरदानाय पन्था नास्ति यतो यस्मात् कर्मिणः परस्त्वया दूष्यते तस्मात् त्वमपि दूष्यसे, यतस्तं दूषयन्नपि त्वं तद्दत्तं आचरसि। 2 किन्त्वेतादृगाचारिभ्यो यं दण्डम् ईश्वरो निश्चिनोति स यथार्थ एति वयं ज्ञानीमः। 3 अतएव हे मानुष त्वं यादृगाचारिणो दूषयसि स्वयं यदि तादृगाचारसि तर्हि त्वम् ईश्वरदण्डात् पलायितुं शक्यसीति किं बुध्यसे? 4 अपरं तव मनसः परिवर्तनं कर्तुम् ईश्वरस्यानुग्रहो भवति तत्र बुद्ध्या त्वं किं तदीयानुग्रहक्षमायिरसिद्धिषुत्वनिधिं तुरङ्गीकरोषि? 5 तथा स्वान्तःकरणस्य कठोरत्वात् भेदराहित्याद्येश्वरस्य न्याय्यवियारप्रकाशनस्य क्रोधस्य य दिनं यावत् किं स्वार्थं कोपं सञ्चिनोषि? 6 किन्तु स अकैकमनुजाय तत्कर्मनुसारेण प्रतिफलं दास्यति; 7 वस्तुतस्तु ये जना धैर्यं धृत्वा सत्कर्म कुर्वन्तो मडिमा सत्कारोऽमरत्वञ्चैतानि भूयन्ते तेभ्योऽनन्तायुर्दास्यति। 8 अपरं ये जनाः सत्यधर्मम् अगृहीत्वा विपरीतधर्मम् गृह्णन्ति तादृशा विरोधिजनाः कोपं क्रोधञ्च लोक्ष्यन्ते। 9 आ यिद्धिदोऽन्यदेशिनः पर्यन्तं यावन्तः कुकर्मकारिणः प्राणिनः सन्ति ते सर्वे दुःखं यातनाञ्च गमिष्यन्ति; 10 किन्तु आ यिद्धिदो भिन्नदेशिपर्यन्ता यावन्तः सत्कर्मकारिणो लोकाः सन्ति तान् प्रति मडिमा सत्कारः शान्तिश्च भविष्यन्ति। 11 ईश्वरस्य विचारं पक्षपातो नास्ति। 12 अलब्धव्यवस्थाशास्त्रै र्यैः पापानि कृतानि व्यवस्थाशास्त्रालब्धवानुपस्तेषां विनाशो भविष्यति; किन्तु लब्धव्यवस्थाशास्त्रा ये पापान्यकुर्वन् व्यवस्थानुसारादेव तेषां विचारो भविष्यति। 13 व्यवस्थाश्रोतार ईश्वरस्य समीपे निष्पापा भविष्यन्तीति नहि किन्तु व्यवस्थाचारिण एव सपुण्या भविष्यन्ति। 14 यतो ऽलब्धव्यवस्थाशास्त्रा भिन्नदेशीयलोका यदि स्वभावतो व्यवस्थानुपान् आचारान् कुर्वन्ति तर्ह्यलब्धशास्त्राः सन्तोऽपि ते स्वेषां व्यवस्थाशास्त्रमिव स्वयमेव भवन्ति। 15 तेषां मनसि साक्षिस्वरूपे सति तेषां वितर्केषु य कदा तान् दोषिणः कदा वा निर्दोषान् कृतवत्सु ते स्वान्तर्लिखितस्य व्यवस्थाशास्त्रस्य प्रमाणां स्वयमेव ददति। 16 यस्मिन् दिने मया प्रकाशितस्य सुसंवादेस्थानुसाराद् ईश्वरो यीशुप्रीष्टेन मानुषाणाम् अन्तःकरणाणां गूढाभिप्रायान् धृत्वा विचारयिष्यति तस्मिन् विचारदिने तत् प्रकाशियते। 17 पश्य त्वं स्वयं यिद्धीति विष्यातो व्यवस्थोपरि विश्वासं करोषि, 18 ईश्वरमुद्दिश्य स्वं श्लाघसे, तथा व्यवस्थया शिक्षितो भूत्वा तस्याभिमतं ज्ञानसि, सर्वसां कथानां सारं विविक्षे, 19 अपरं ज्ञानस्य सत्यतायाश्चाकरस्वरूपं शास्त्रं मम समीपे विद्यत अतो ऽन्धलोकानां मार्गदर्शयिता 20 तिमिरस्थितलोकानां मध्ये दीप्तिस्वरूपोऽज्ञानलोकैभ्यो ज्ञानदाता शिशूनां शिक्षयिताहमेवेति मन्यसे। 21 परान् शिक्षयन् स्वयं स्वं किं न शिक्षयसि? वस्तुतश्चोर्ननिषेधव्यवस्थां प्रचारयन् त्वं किं स्वयमेव योरयसि? 22 तथा परदारगमनं प्रतिषेधन् स्वयं किं परदारान् गच्छसि? तथा त्वं स्वयं प्रतिमाद्वेषी सन् किं मन्दिरस्य द्रव्याणि हरसि? 23 यस्तं व्यवस्थां श्लाघसे स त्वं किं व्यवस्थाम् अवमत्य नेश्वरं सम्मन्यसे? 24 शास्त्रे यथा लिखति "भिन्नदेशिनां समीपे युष्माकं दोषाद् ईश्वरस्य नाम्नो निन्दा भवति।" 25 यदि व्यवस्थां पालयसि तर्हि तव त्वकृष्टेऽक्रिया सङ्गला भवति; यति व्यवस्थां लङ्घसे तर्हि तव त्वकृष्टेऽवकृष्टेऽक्रिया भविष्यति। 26 यतो व्यवस्थाशास्त्रादिष्वधर्मकर्माचारी पुमान् अत्वकृष्टेऽक्रिया सन्नपि किं त्वकृष्टेऽक्रिया मध्ये न गणयिष्यते? 27 किन्तु लब्धशास्त्रशिष्टतत्त्वकृ य त्वं यदि व्यवस्थावलङ्घनं करोषि तर्हि व्यवस्थापालकाः स्वाभाविकाश्छिन्नत्वयो लोकास्तां किं न दूष-

यिष्यन्ति? 28 तस्माद् यो बाह्यो यिडूदी स यिडूदी नहि तथाङ्गस्य यस्त्वकछेदः स त्वकछेदो नहि; 29 किन्तु यो ज्ञानान्तरिको यिडूदी स अत्र यिडूदी अपर-
ञ्च केवललिपितया व्यवस्थया न किन्तु मानसिको यस्त्वकछेदो यस्य य प्रशंसा मनुष्येभ्यो न भूत्वा ईश्वराद् भवति स अत्र त्वकछेदः।

3 अपरञ्च यिडूदिनः किं श्रेष्ठत्वं? तथा त्वकछेदस्य वा किं इदं? 2 सर्वथा बद्धिनि इलानि सन्ति, विशेषत ईश्वरस्य शास्त्रं तेभ्योऽदीयत। 3 कैश्चिद्
अविश्वसने कृते तेषाम् अविश्वसनात् किम् ईश्वरस्य विश्वास्यताया ङानिरुत्पत्त्यते? 4 केनापि प्रकारेण नहि। यद्यपि सर्वे मनुष्या मिथ्यावादिनस्त-
थापीश्वरः सत्यवादी। शास्त्रे यथा लिपितमास्ते, अतस्तन्तु स्ववाक्येन निर्दोषो हि भविष्यति। विद्यारे यैव निष्पापो भविष्यति न संशयः। 5 अस्माकम्
अन्यायेन यदीश्वरस्य न्यायः प्रकाशते तर्हि किं वदिष्यामः? अहं मानुषाणां कथामिव कथां कथयामि, ईश्वरः समुचितं दण्डं दत्त्वा किम् अन्यायी भविष्यति?
6 इत्थं न भवतु, तथा सतीश्वरः कथं जगती विचारयिता भविष्यति? 7 मम मिथ्यावाक्यवदनाद् यदीश्वरस्य सत्यत्वेन तस्य मडिमा वर्द्धते तर्हि कस्मादहं
विद्यारेऽपराधित्वेन गण्यो भवामि? 8 मङ्गलार्थं पापमपि करणीयमिति वाक्यं त्वया कुतो नोच्यते? किन्तु यैरुच्यते ते नितान्तं दण्डस्य पात्राणि भवन्ति;
तथापि तद्वाक्यम् अस्माभिरप्युच्यत इत्यस्माकं ग्लानिं कुर्वन्तः कियन्तो लोका वदन्ति। 9 अन्यलोकेभ्यो वयं किं श्रेष्ठाः? कदायन नहि यतो यिडूदिनो ऽन्य-
देशिनश्च सर्वत्रैव पापस्यायत्ता इत्यस्य प्रमाणां वयं पूर्वम् अददाम। 10 लिपि रथ्यास्ते, नैकोपि धार्मिको ज्ञानः। 11 तथा ज्ञानीश्वरज्ञानी मानवः कोपि ना-
स्ति हि। 12 विमार्गगामिनः सर्वे सर्वे दुष्कर्मकारिणः। अको ज्ञानोपि नो तेषां साधुकर्म करोति य। 13 तथा तेषान्तु वै कण्ठा अनावृतशमशानवत्। स्तुति-
वाहं प्रकुर्वन्ति जिह्वाभिस्ते तु केवलं। तेषामोषस्य निम्ने तु विषं तिष्ठति सर्पवत्। 14 मुषं तेषां हि शापेन कपटेन य पूर्यते। 15 रक्तपाताय तेषां तु पदा-
नि क्षिप्रगानि य। 16 पथि तेषां मनुष्याणां नाशः क्लेशश्च केवलः। 17 ते ज्ञाना नहि ज्ञानन्ति पन्थानं सुभदायिनं। 18 परमेशाद् भयं यत्तत् तस्यक्षुभोरगोच-
रं। 19 व्यवस्थायां यद्यद्विपत्तिं तद् व्यवस्थाधीनान् लोकान् उद्दिश्य विपत्तिं वयं ज्ञानीमः। ततो मनुष्यमात्रो निरुत्तरः सन् ईश्वरस्य साक्षाद् अपराधी
भवति। 20 अतत्रैव व्यवस्थानुज्ञाः कर्म्मभिः कश्चिदपि प्राणीश्वरस्य साक्षात् सपुण्यीकृतो भवितुं न शक्यति यतो व्यवस्थया पापज्ञानमात्रं ज्ञायते। 21 कि-
न्तु व्यवस्थायाः पृथग् ईश्वरेण देयं यत् पुण्यं तद् व्यवस्थाया भविष्यद्वादिगणस्य य वयनैः प्रमाणीकृतं सद् एदानीं प्रकाशते। 22 यीशुप्रीष्टे विश्वासकर-
णाद् ईश्वरेण दत्तं तत् पुण्यं सकलेषु प्रकाशितं सत् सर्वान् विश्वासिनः प्रति वर्त्तते। 23 तेषां कोपि प्रभेदो नास्ति, यतः सर्वत्रैव पापिन ईश्वरीयतेजोडी-
नाश्च ज्ञाताः। 24 त ईश्वरस्यानुग्रहाद् मूल्यं विना प्रीष्टकृतेन परित्राणेन सपुण्यीकृता भवन्ति। 25 यस्मात् स्वशीलितेन विश्वासात् पापनाशको बली भवि-
तुं स अत्र पूर्वम् ईश्वरेण निश्चितः, इत्थम् ईश्वरीयसिद्धिपुण्यत्वात् पुराकृतपापानां माञ्जणकरणे स्वीययाथार्थं तेन प्रकाशयते, 26 वर्त्मानकालीयमपि स्व-
याथार्थं तेन प्रकाशयते, अपरं यीशु विश्वासिनं सपुण्यीकुर्वन्नपि स याथार्थिकस्तिष्ठति। 27 तर्हि कुत्रात्मश्लाघा? सा दूरीकृता; कया व्यवस्थया? किं क्रिया-
पव्यवस्थया? इत्थं नहि किन्तु तत् केवलविश्वासरूपया व्यवस्थयैव भवति। 28 अतत्रैव व्यवस्थानुज्ञाः क्रिया विना केवलं विश्वासेन मानवः सपुण्यीकृतो
भवितुं शक्नोतीत्यस्य राद्धान्तं दर्शयामः। 29 स किं केवलयिडूदिनाम् ईश्वरो भवति? भिन्नदेशिनाम् ईश्वरो न भवति? भिन्नदेशिनामपि भवति; 30 यस्माद्
अेक ईश्वरो विश्वासात् त्वकछेदिनो विश्वासेनात्त्वकछेदिनश्च सपुण्यीकरिष्यति। 31 तर्हि विश्वासेन वयं किं व्यवस्थां लुम्भाम? इत्थं न भवतु वयं व्यवस्थां
संस्थापयाम अत्रेव।

4 अस्माकं पूर्वपुरुष एब्राहीम् कायिकक्रियया किं लब्धवान् अतदधि किं वदिष्यामः? 2 स यदि निश्चक्रियाभ्यः सपुण्यो भवेत् तर्हि तस्यात्मश्लाघां कर्तुं
पन्था भवेदिति सत्यं, किन्तु ईश्वरस्य समीपे नहि। 3 शास्त्रे किं लिपितं? एब्राहीम् ईश्वरे विश्वसनात् स विश्वासस्तस्मै पुण्यार्थं गणितो बभूव।
4 कर्म्मकारिणो यद् वेतनं तद् अनुग्रहस्य इदं नहि किन्तु तेनोपाजितं मन्तव्यम्। 5 किन्तु यः पापिनं सपुण्यीकरोति तस्मिन् विश्वासिनः कर्म्महीनस्य ज्ञानस्य
यो विश्वासः स पुण्यार्थं गण्यो भवति। 6 अपरं यं क्रियाहीनम् ईश्वरः सपुण्यीकरोति तस्य धन्यवाहं दायुद् वर्णयामास, यथा, 7 स धन्योऽद्यानि मृष्टानि
यस्यागांस्यावृत्तानि य। 8 स य धन्यः परेशेन पापं यस्य न गण्यते। 9 अत्र धन्यवादस्त्वकछेदिनम् अत्वकछेदिनं वा कं प्रति भवति? एब्राहीमो विश्वासः
पुण्यार्थं गणित इति वयं वदामः। 10 स विश्वासस्तस्य त्वकछेदित्वावस्थायां किम् अत्वकछेदित्वावस्थायां कस्मिन् समये पुण्यमिव गणितः? त्वकछेदित्वा-
वस्थायां नहि किन्तु त्वकछेदित्वावस्थायां। 11 अपरञ्च स यत् सर्वेषाम् अत्वकछेदिनां विश्वासिनाम् आदिपुरुषो भवेत्, ते य पुण्यवत्त्वेन गण्येरन्; 12 ये
य लोकाः केवलं छिन्नत्वयो न सन्तो ऽस्मत्पूर्वपुरुष एब्राहीम् अछिन्नत्वक् सन् येन विश्वासमार्गेण गतवान् तेनैव तस्य पादयिह्नं गच्छन्ति तेषां त्वकछे-
दिनामप्यादिपुरुषो भवेत् तदर्थम् अत्वकछेदिनो मानवस्य विश्वासात् पुण्यम् उत्पद्यत इति प्रमाणास्वप्नं त्वकछेदयिह्नं स प्राप्नोत्। 13 एब्राहीम् जग-
तोऽधिकारी भविष्यति यैषा प्रतिज्ञा तं तस्य वंशञ्च प्रति पूर्वम् अक्रियत सा व्यवस्थामूलिका नहि किन्तु विश्वासजन्मपुण्यमूलिका। 14 यतो व्यवस्थावल-
म्बिनो यद्यधिकारिणो भवन्ति तर्हि विश्वासो विङ्गलो ज्ञायते सा प्रतिज्ञापि लुप्तैव। 15 अधिकन्तु व्यवस्था कोपं जनयति यतो ऽविद्यमानायां व्यवस्थायाम्
आज्ञालङ्घनं न सम्भवति। 16 अतत्रैव सा प्रतिज्ञा यद् अनुग्रहस्य इदं भवेत् तदर्थं विश्वासमूलिका यतस्तथात्वे तद्दृशिसमुदायं प्रति अर्थतो ये व्यवस्थया
तद्दृशिसम्भवाः केवलं तान् प्रति नहि किन्तु य एब्राहीमीयविश्वासेन तत्सम्भवास्तानपि प्रति सा प्रतिज्ञा स्थासुर्भवति। 17 यो निश्चिन्तु सञ्चवान् अवि-
द्यमानानि वस्तूनि य विद्यमानानि करोति एब्राहीमो विश्वासभूमेस्तस्येश्वरस्य साक्षात् सोऽस्माकं सर्वेषाम् आदिपुरुष आस्ते, यथा लिपितं विद्यते, अहं
त्वां बहुजतीनाम् आदिपुरुषं कृत्वा नियुक्तवान्। 18 त्वदीयस्तादृशो वंशो जनिष्यते यद्विदं वाक्यं प्रतिश्रुतं तदनुसाराद् एब्राहीम् बहुदेशीयलोकानाम्
आदिपुरुषो यद् भवति तदर्थं सोऽनपेक्षितव्यमप्यपेक्षमाणो विश्वासं कृतवान्। 19 अपरञ्च क्षीणविश्वासो न भूत्वा शतवत्सरवयस्कत्वात् स्वशरीरस्य जरां
सारान्मनः स्वभाभ्यां रञ्जोनिवृत्तिञ्च तृणाय न मेने। 20 अपरम् अविश्वासाद् ईश्वरस्य प्रतिज्ञावयने कम्पि संशयं न यकार; 21 किन्तु ईश्वरेण यत् प्रति-
श्रुतं तत् साधयितुं शक्यत इति निश्चितं विज्ञाय दृढविश्वासः सन् ईश्वरस्य मडिमानं प्रकाशयाञ्चकार। 22 इति हेतोस्तस्य स विश्वासस्तदीयपुण्यमिव
गणयाञ्चके। 23 पुण्यमिवागणयत तत् केवलस्य तस्य निमित्तं लिपितं नहि, अस्माकं निमित्तमपि, 24 यतोऽस्माकं पापनाशार्थं समर्पितोऽस्माकं पुण्यप्राप्त्य-
र्थञ्चोत्थापितोऽभवत् योऽस्माकं प्रभु यीशुस्तस्योत्थापयितरीश्वरे 25 यदि वयं विश्वसामस्तर्ह्यस्माकमपि सत्रैव विश्वासः पुण्यमिव गणयिष्यते।

5 विश्वासेन सपुण्यीकृता वयम् ईश्वरेण सार्द्धं प्रभुणास्माकं यीशुप्रीष्टेन मेलनं प्राप्ताः। 2 अपरं वयं यस्मिन् अनुग्रहाश्रये तिष्ठामस्तन्मध्यं विश्वास-
मार्गेण तेनैवानीता वयम् ईश्वरीयविवेकप्राप्तिप्रत्याशया समानन्दाः। 3 तत् केवलं नहि किन्तु क्लेशभोगेऽप्यानन्दाभो यतः क्लेशाःाद् धैर्यं ज्ञायत
इति वयं ज्ञानीमः, 4 धैर्याय परीक्षितत्वं ज्ञायते, परीक्षितत्वात् प्रत्याशा ज्ञायते, 5 प्रत्याशातो व्रीडितत्वं न ज्ञायते, यस्माद् अस्मत्स्यं दत्तेन विन्नेपात्म-
नास्माकम् अन्तःकरणीयेश्वरस्य प्रेमवारिणा सिक्तानि। 6 अस्मासु निरुपायेषु सत्सु प्रीष्टे उपयुक्ते समये पापिनां निमित्तं स्वीयान् प्रणान् अत्यजत्।
7 छितकारिणो ज्ञानस्य कृते कोपि प्रणान् त्यक्तुं साडसं कर्तुं शक्नोति, किन्तु धार्मिकस्य कृते प्रायेण कोपि प्रणान् न त्यजति। 8 किन्त्वस्मासु पापिषु
सत्स्वपि निमित्तमस्माकं प्रीष्टः स्वप्राणान् त्यक्तवान्, तत ईश्वरोऽस्मान् प्रति निजं परमप्रेमाणं दर्शितवान्। 9 अतत्रैव तस्य रक्तपातेन सपुण्यीकृता वयं
नितान्तं तेन कोपाद् उद्धारिष्यामहे। 10 इलतो वयं यदा रिपव आस्म तद्दृश्वरस्य पुत्रस्य मरणेन तेन सार्द्धं यद्यस्माकं मेलनं ज्ञातं तर्हि मेलनप्राप्ताः
सन्तोऽवश्यं तस्य ज्ञानेन रक्षां लप्स्यामहे। 11 तत् केवलं नहि किन्तु येन मेलनम् अलभामहि तेनास्माकं प्रभुणा यीशुप्रीष्टेन साम्प्रतम् ईश्वरे समानन्दा-
मश्म। 12 तथा सति, अकेन मानुषेण पापं पापेन य मरणं जगती प्राविशत् अपरं सर्वेषां पापित्वात् सर्वे मानुषा मृते निर्दना अभवत्। 13 यतो व्यवस्था-
दानसमयं यावत् जगति पापम् आसीत् किन्तु यत्र व्यवस्था न विद्यते तत्र पापस्यापि गणना न विद्यते। 14 तथाप्यादमा यादृशं पापं कृतं तादृशं पापं यैर्ना-
कारि आदमम् आरभ्य मूसां यावत् तेषामप्युपरि मृत्युं राजत्वम् अकरोत् स आदम् भाव्यादमो निर्दशनमेवास्ते। 15 किन्तु पापकर्म्मणो यादृशो भावस्तादृग्
दानकर्म्मणो भावो न भवति यत अेकस्य ज्ञानस्यापराधेन यदि बहूनां मरणम् अघटत तथापीश्वरानुग्रहस्तदनुग्रहमूलकं दानञ्चैकेन ज्ञेनार्थाद् यीशुना प्री-

ष्टेन बडुषु बाडुल्यातिबाडुल्येन इलति।¹⁶ अपरम् अकस्य ज्ञनस्य पापकर्म यादृक् इलयुक्तं दानकर्म तादृक् न भवति यतो विचारकर्मैकं पापम् आरभ्य दण्डजन्तं बभूव, किन्तु दानकर्म बडुपापान्यारभ्य पुण्यजन्तं बभूव।¹⁷ यत अकस्य ज्ञनस्य पापकर्मतस्तेनैकेन यदि मरणस्य राजत्वं ज्ञातं तर्हि ये ज्ञना अनुग्रहस्य बाडुल्यं पुण्यदानञ्च प्राप्नुवन्ति त अकेन ज्ञनेन, अर्थात् यीशुप्रीष्टेन, ज्ञवने राजत्वम् अवश्यं करिष्यन्ति।¹⁸ अकोऽपराधो यद्गतं सर्वमानवानां दण्डगामी मार्गोऽभवत् तद्दृष्ट्वा अकं पुण्यदानं सर्वमानवानां ज्ञवनयुक्तपुण्यगामी मार्गोऽभवत्।¹⁹ अपरम् अकस्य ज्ञनस्याज्ञालङ्घनाद् यथा बडवोऽपराधिनो ज्ञातास्तद्दृष्ट्वा अकस्याज्ञायराणाद् बडवः सपुण्यीकृता भवन्ति।²⁰ अधिक्न्तु व्यवस्थागमनाद् अपराधस्य बाडुल्यं ज्ञातं किन्तु यत्र पापस्य बाडुल्यं तत्रैव तस्माद् अनुग्रहस्य बाडुल्यम् अभवत्।²¹ तेन मृत्युना यद्गतं पापस्य राजत्वम् अभवत् तद्दृष्ट्वा अस्माकं प्रभुयीशुप्रीष्टद्वारानन्तज्ज्ञवन- दायिपुण्येनानुग्रहस्य राजत्वं भवति।

6 प्रभूतज्ञपेण यद् अनुग्रहः प्रकाशते तदर्थं पापे तिष्ठामि इति वाक्यं किं वयं वदिष्यामः? तत्र भवतु।² पापं प्रति मृता वयं पुनस्तस्मिन् कथम् ज्ञवि- ष्यामः? वयं यावन्तो लोका यीशुप्रीष्टे मञ्जिजता अभवाम तावन्त एव तस्य मरणे मञ्जिजता इति किं यूयं न ज्ञानीथ? ततो यथा पितुः पराक- मेण श्मशानात् प्रीष्टे उत्थापितस्तथा वयमपि यत् नूतनज्ज्ञविन एवायारामस्तदर्थं मञ्जिजनेन तेन सार्द्धं मृत्युरूपे श्मशाने संस्थापिताः।⁵ अपरं वयं यदि तेन संयुक्ताः सन्तः स एव मरणभागिनो ज्ञातास्तर्हि स एवोत्थानभागिनोऽपि भविष्यामः।⁶ वयं यत् पापस्य दासाः पुन न भवामस्तदर्थम् अस्माकं पाप- पशरीरस्य विनाशार्थम् अस्माकं पुरातनपुरुषस्तेन साकं कुशेऽल्यतेति वयं ज्ञानीमः।⁷ यो हतः स पापात् मुक्त एव।⁸ अतएव यदि वयं प्रीष्टेन सार्द्धम् अल्यन्मिह तर्हि पुनरपि तेन सल्लिता ज्ञविष्याम इत्यत्रास्माकं विश्वासो विद्यते।⁹ यतः श्मशानाद् उत्थापितः प्रीष्टो पुन न म्रियत इति वयं ज्ञानीमः। तस्मिन् क्रोध्यधिकारो मृत्योर्नास्ति।¹⁰ अपरञ्च स यद् अम्रियत तेनैकदा पापम् उद्दिश्याम्रियत, यस्य ज्ञवति तेनेश्वरम् उद्दिश्य ज्ञवति; तद्दृष्ट्वा यूयमपि स्वान् पापम् उद्दिश्य मृतान् अस्माकं प्रभुणा यीशुप्रीष्टेनेश्वरम् उद्दिश्य ज्ञवन्तो ज्ञानीत।¹² अपरञ्च कुत्सिताभिलाषाणां पूरयितुं युष्माकं मर्त्यदंडेषु पा- पम् आधिपत्यं न करोतु।¹³ अपरं स्वं स्वम् अङ्गम् अधर्मस्यास्त्रं कृत्वा पापसेवायां न समर्पयत, किन्तु श्मशानाद् उत्थितानि स्वान् ईश्वरे समर्पयत स्वान्यङ्गानि य धर्मस्त्रस्वरूपानीश्वरम् उद्दिश्य समर्पयत।¹⁴ युष्माकम् उपरि पापस्याधिपत्यं पुन न भविष्यति, यस्माद् यूयं व्यवस्थाया अनायत्ता अनु- ग्रहस्य यायत्ता अभवत्।¹⁵ किन्तु वयं व्यवस्थाया अनायत्ता अनुग्रहस्य यायत्ता अभवाम, इति कारणात् किं पापं करिष्यामः? तत्र भवतु।¹⁶ यतो मृ- तिजन्तं पापं पुण्यजन्तं निदेशायराण्येतयोर्द्वयो र्यस्मिन् आज्ञापालनार्थं भृत्यानि स्वान् समर्पयथ, तस्यैव भृत्या भवथ, अतएत् किं यूयं न ज्ञानीथ? अपरञ्च पूर्वं यूयं पापस्य भृत्या आस्तेति सत्यं किन्तु यस्यां शिक्षारूपायां मूषायां निक्षिप्ता अभवत् तस्या आकृतिं मनोभिर्लब्धवन्त इति कारणाद् ईश्वरस्य धन्यवादाः भवतु।¹⁸ इत्थं यूयं पापसेवातो मुक्ताः सन्तो धर्मस्य भृत्या ज्ञाताः।¹⁹ युष्माकं शारीरिक्या दुर्बलताया लेतो मर्नववद् अहम् अतएद् ब्रवीमि; पुनः पुनरधर्मकरणाथं यद्गतं पूर्वं पापामेध्ययोर्भृत्यत्वे निष्ठाज्ञानि समर्पयत तद्दृष्ट्वा एदानीं साधुकर्मकरणाथं धर्मस्य भृत्यत्वे निष्ठाज्ञानि समर्पयत।²⁰ यदा यूयं पापस्य भृत्या आस्त तदा धर्मस्य नायत्ता आस्त।²¹ तर्हि यानि कर्माणि यूयम् एदानीं लज्जज्ज्ञनकानि बुध्यध्वे पूर्वं तै र्युष्माकं को लाभ आसीत्? तेषां कर्माणां इलं मरणमेव।²² किन्तु साम्प्रतं यूयं पापसेवातो मुक्ताः सन्त ईश्वरस्य भृत्याऽभवत् तस्माद् युष्माकं पवित्रत्वज्ञं लभ्यम् अनन्तज्ज्ञवनरूपञ्च इलम् आस्ते।²³ यतः पापस्य वेतनं मरणं किन्त्वस्माकं प्रभुणा यीशुप्रीष्टेनानन्तज्ज्ञवनम् ईश्वरदत्तं पारितोषिकम् आस्ते।

7 हे भ्रातृगण! व्यवस्थाविदः प्रति ममेदं निवेदनं। विधिः केवलं यावज्ज्ञवं मानवोपर्यधिपतित्वं करोतीति यूयं किं न ज्ञानीथ? यावत्कालं पति ज्ञव- ति तावत्कालम् उठा भार्या व्यवस्थया तस्मिन् बद्धा तिष्ठति किन्तु यदि पति म्रियते तर्हि सा नारी पत्युर्व्यवस्थातो मुख्यते।³ अतत्कारणात् पत्युर्ज्ञवनकाले नारी यद्यन्यं पुरुषं विवहति तर्हि सा व्यभियारिणी भवति किन्तु यदि स पति म्रियते तर्हि सा तस्या व्यवस्थाया मुक्ता सती पुरुषान्तरेण व्यूढापि व्यभियारिणी न भवति।⁴ हे मम भ्रातृगण, ईश्वरनिमित्तं यदस्माकं इलं ज्ञायते तदर्थं श्मशानाद् उत्थापितेन पुरुषेण सह युष्माकं विवाहो यद् भवेत् तदर्थं प्रीष्टस्य शरीरेण यूयं व्यवस्थां प्रति मृतवन्तः।⁵ यतोऽस्माकं शारीरिकायराणसमये मरणनिमित्तं इलम् उत्पादयितुं व्यवस्थया दूषितः पापा- भिलाषोऽस्माकम् अङ्गेषु ज्ञवन् आसीत्।⁶ किन्तु तदा यस्या व्यवस्थाया वशे आस्मिह साम्प्रतं तां प्रति मृतत्वाद् वयं तस्या अधीनत्वात् मुक्ता इति हे- तोरीश्वरोऽस्माभिः पुरातनलिभितानुसारात् न सेवितव्यः किन्तु नवीनस्वभावेनैव सेवितव्यः तर्हि वयं किं भूमः? व्यवस्था किं पापजन्का भवति? नेत्थं भवतु। व्यवस्थाम् अविद्यमानायां पापं किम् इत्यलं नावेदं; किञ्च लोभं मा कार्षीरिति येद् व्यवस्थाग्रन्थे लिभितं नाभविष्यत् तर्हि लोभः किम्भूतस्तदलं नाज्ञास्यं।⁸ किन्तु व्यवस्थया पापं छिद्रं प्राप्यास्माकम् अन्तः सर्वविधं कुत्सिताभिलाषम् अज्ज्ञनयत्; यतो व्यवस्थायाम् अविद्यमानायां पापं मृतं।⁹ अप- रं पूर्वं व्यवस्थायाम् अविद्यमानायाम् अहम् अज्ञं ततः परम् आज्ञायाम् उपस्थितायाम् पापम् अज्ञवत् तदाहम् अम्रिये।¹⁰ इत्थं सति ज्ञवननिमित्ता याज्ञा सा मम मृत्युजन्काभवत्।¹¹ यतः पापं छिद्रं प्राप्य व्यवस्थितादेशेन मां वञ्चित्वा तेन माम् अहम्।¹² अतएव व्यवस्था पवित्रा, आदेशश्च पवि- त्रो न्याय्यो हितकारी य भवति।¹³ तर्हि यत् स्वयं हितकृत् तत् किं मम मृत्युजन्कम् अभवत्? नेत्थं भवतु; किन्तु पापं यत् पातकमिव प्रकाशते तथा निदे- शेन पापं यदतीव पातकमिव प्रकाशते तदर्थं हितोपायेन मम मरणम् अज्ज्ञनयत्।¹⁴ व्यवस्थात्मबोधिकेति वयं ज्ञानीमः किन्त्वलं शारीरतायारी पापस्य क्री- तकिङ्करो विधे।¹⁵ यतो यत् कर्म करोमि तत् मम मनोऽभिमतं नडि; अपरं यन् मम मनोऽभिमतं तत्र करोमि किन्तु यद् ऋतीये तत् करोमि।¹⁶ तथात्वे यन् ममानभिमतं तद् यदि करोमि तर्हि व्यवस्था सूतमेति स्वीकरोमि।¹⁷ अतएव सम्प्रति तत् कर्म मया क्रियत इति नडि किन्तु मम शरीरस्येन पापेनैव क्रिय- ते।¹⁸ यतो मयि, अर्थतो मम शरीरे, किमप्युत्तमं न वसति, अतएद् अलं ज्ञानामि; ममेच्छुकतायां तिष्ठन्त्यामप्यहम् उत्तमकर्मसाधने समर्थो न भवामि।¹⁹ यतो यामुत्तमां क्रियां कर्तुमलं वाञ्छामि तां न करोमि किन्तु यत् कुत्सितं कर्म कर्तुम् अनिच्छुकोऽस्मि तदेव करोमि।²⁰ अतएव यद्यत् कर्म कर्तुं ममेच्छा न भवति तद् यदि करोमि तर्हि तत् मया न क्रियते, ममान्तर्वर्तिना पापेनैव क्रियते।²¹ लद् कर्तुम् इच्छुक्तं मां योऽलद् कर्तुं प्रवर्तयति तादृशं स्वभावमेकं मयि पश्यामि।²² अहम् आन्तरिकपुरुषेणेश्वरव्यवस्थायां सन्तुष्ट आसे; किन्तु तद्विपरीतं युध्यन्तं तदन्यमेकं स्वभावं मदीयाङ्गस्थितं प्रपश्यामि, स मदीयाङ्ग- स्थितपापस्वभावस्यायत्तं मां कर्तुं येष्टे।²⁴ हा हा योऽलं दुर्भाग्यो मनुजस्तं माम् अतस्मान् मृताय्यरीरात् को निस्तारयिष्यति? अस्माकं प्रभुणा यी- शुप्रीष्टेन निस्तारयितारम् ईश्वरं धन्यं वदामि। अतएव शरीरेण पापव्यवस्थाया मनसा तु ईश्वरव्यवस्थायाः सेवनं करोमि।

8 ये ज्ञनाः प्रीष्टे यीशुम् आश्रित्य शारीरिकं नायरन्त आत्मिकमायरन्ति तेऽधुना दण्डार्हा न भवन्ति।² ज्ञवनदायकस्यात्मनो व्यवस्था प्रीष्टयीशुना पापमरणयोर्व्यवस्थातो मामभोययत्।³ यस्माच्छारीरस्य दुर्बलत्वाद् व्यवस्थया यत् कर्मासाध्यम् ईश्वरो निष्पुत्रं पापिशरीरज्ञं पापनाशकब- लिज्ञपञ्च प्रेष्य तस्य शरीरे पापस्य दण्डं कुर्वन् तत्कर्म साधितवान्।⁴ ततः शारीरिकं नायरित्वास्माभिरात्मिकम् आयारद्विव्यवस्थाग्रन्थे निर्दिष्टानि पुण्यक- र्माणि सर्वाणि साध्यन्ते।⁵ ये शारीरिकायारिणस्ते शारीरिकां विषयान् भावयन्ति ये आत्मिकायारिणस्ते आत्मनो विषयान् भावयन्ति।⁶ शारीरिकभा- वस्य इलं मृत्युः किञ्चात्मिकभावस्य इले ज्ञवनं शान्तिश्च।⁷ यतः शारीरिकभाव ईश्वरस्य विरुद्धः शत्रुताभाव एव स ईश्वरस्य व्यवस्थाया अधीनो न भवति भवितुञ्च न शक्नोति।⁸ अतस्मात् शारीरिकायारिषु तोष्टुम् ईश्वरेण न शक्यं।⁹ किन्वीश्वरस्यात्मा यदि युष्माकं मध्ये वसति तर्हि यूयं शारीरिका- यारिणो न सन्त आत्मिकायारिणो भवथः। यस्मिन् तु प्रीष्टस्यात्मा न विद्यते स तत्सम्भवो नडि।¹⁰ यदि प्रीष्टो युष्मान् अधितिष्ठति तर्हि पापम् उद्दि- श्य शरीरं मृतं किन्तु पुण्यमुद्दिश्यात्मा ज्ञवति।¹¹ मृतगणाद् यीशु र्येनोत्थापितस्तस्यात्मा यदि युष्मन्मध्ये वसति तर्हि मृतगणात् प्रीष्टस्य स उत्थापयि- ता युष्मन्मध्येवासिना स्वकीयात्मना युष्माकं मृतदेहानपि पुन ज्ञवयिष्यति।¹² हे भ्रातृगण! शरीरस्य वयमधमर्णा न भवामोऽतः शारीरिकायारोऽस्माभिर्न कर्तव्यः।¹³ यदि यूयं शरीरिकायारिणो भवेत तर्हि युष्माभिर्भर्तव्यमेव किन्त्वात्मना यदि शरीरकर्माणि घातयेत तर्हि ज्ञविष्यथ।¹⁴ यतो यावन्तो लोका

ईश्वरस्यात्मनाकृष्यन्ते ते सर्व्व ईश्वरस्य सन्ताना भवन्ति।¹⁵ यूयं पुनरपि भयञ्जनं दास्यन्तं न प्राप्ताः किन्तु येन भावेनेश्वरं पितः पितरिति प्रोच्य सम्बोधयथ तादृशं दत्तकपुत्रत्वभावं प्राप्नुत।¹⁶ अपरञ्च वयम् ईश्वरस्य सन्ताना अतस्मिन् पवित्र आत्मा स्वयम् अस्माकम् आत्माभिः सार्द्धं प्रमाणां ददाति।¹⁷ अतएव वयं यदि सन्तानास्तर्हिधिकारिणः, अर्थाद् ईश्वरस्य स्वत्वाधिकारिणः प्रीष्टेन सडाधिकारिणश्च भवामः; अपरं तेन सार्द्धं यदि दुःख- भागिनो भवामस्तर्हि तस्य विभवस्यापि भागिनो भविष्यामः।¹⁸ किन्त्वस्मासु यो भावीविभवः प्रकाशिष्यते तस्य समीपे वर्तमानकालीनं दुःखमहं तु- णाय मन्ये।¹⁹ यतः प्राणिगण एश्वरस्य सन्तानानां विभवप्राप्तिम् आकाङ्क्षन् नितान्तम् अपेक्षते।²⁰ अपरञ्च प्राणिगणः स्वैरम् अलीकताया वशीकृतो नाभवत्।²¹ किन्तु प्राणिगणोऽपि नश्वरताधीनत्वात् मुक्तः सन् ईश्वरस्य सन्तानानां परममुक्तिं प्राप्स्यतीत्यभिप्रायेण वशीकर्ता वशीयके।²² अपरञ्च प्र- सृयमानावद् व्यथितः सन् एदानीं यावत् कृत्स्नः प्राणिगण आर्त्सुवरं करोतीति वयं ज्ञानीमः।²³ केवलः स एति नहि किन्तु प्रथमज्जलस्वरूपम् आत्मानं प्राप्ता वयमपि दत्तकपुत्रत्वप्राप्तिम् अर्थात् शरीरस्य मुक्तिं प्रतीक्षामाणास्तद्दृष्ट्वा अन्तर्दारां कुर्मः।²⁴ वयं प्रत्याशया त्राणम् अलभामहि किन्तु प्रत्य- क्षवस्तुनो या प्रत्याशा सा प्रत्याशा नहि, यतो मनुष्यो यत् समीक्षते तस्य प्रत्याशां कुतः करिष्यति? यद् अप्रत्यक्षं तस्य प्रत्याशां यदि वयं कुर्वामिहि तर्हि धैर्यम् अवलम्ब्य प्रतीक्षामहे।²⁵ तत आत्मापि स्वयम् अस्माकं दुर्बलतायाः सहायत्वं करोति; यतः किं प्रार्थितव्यं तद् बोद्धुं वयं न शक्नुमः, कि- न्त्वस्परैरर्तारतावैरात्मा स्वयम् अस्मिन्निमित्तं निवेदयति।²⁷ अपरम् ईश्वराभिमतत्रुपेण पवित्रलोकाणां कृते निवेदयति य आत्मा तस्याभिप्रायोऽन्तर्यामिना ज्ञायते।²⁸ अपरम् ईश्वरीयनिर्गुणानुसारेणोद्भूताः सन्तो ये तस्मिन् प्रीयन्ते सर्वाणि मिलित्वा तेषां मङ्गलं साधयन्ति, अतएव वयं ज्ञानीमः।²⁹ यत ईश्वरो बह्नुभ्रातृणां मध्ये स्वपुत्रं ज्येष्ठं कर्तुम् इच्छन् यान् पूर्वं लक्ष्यीकृतवान् तान् तस्य प्रतिभृत्याः सादृश्यप्राप्त्यर्थं न्ययुक्त।³⁰ अपरञ्च तेन ये नियुक्तास्त आहूता अपि ये य तेनाहूतास्ते सपुण्यीकृताः, ये य तेन सपुण्यीकृतास्ते विभवयुक्ताः।³¹ एत्यत्र वयं किं ब्रूमः? ईश्वरो यद्यस्माकं सपक्षो भवति तर्हि को विपक्षोऽस्माकं? आत्मपुत्रं न रक्षित्वा योऽस्माकं सर्व्वेषां कृते तं प्रदत्तवान् स किं तेन सहास्मभ्यम् अन्यानि सर्वाणि न दास्यति? ईश्वरस्याभिरुचि- तेषु केन दोष आरोपयिष्यते? य ईश्वरस्तान् पुण्यवत एव गणयति किं तेन? अपरं तेभ्यो दण्डदानाज्ञा वा केन करिष्यते? योऽस्मिन्निमित्तं प्राणान् त्यक्त- वान् केवलं तत्र किन्तु मृतगणमध्याद् उत्थितवान्, अपि येऽश्वरस्य दक्षिणे पाशे तिष्ठन् अद्याप्यस्माकं निमित्तं प्रार्थत एवम्भूतो यः प्रीष्टः किं तेन?³⁵ अस्माभिः सह प्रीष्टस्य प्रेमविच्छेदं जनयितुं कः शक्नोति? क्लेशो व्यसनं वा ताडना वा दुर्बिर्क्षं वा वस्त्रहीनत्वं वा प्राणसंशयो वा भङ्गो वा किमेतानि शक्नुवन्ति? किन्तु लिपितम् आस्ते, यथा, वयं तव निमित्तं स्मो मृत्युवकत्रेऽपि दिनं। बलिर्दोषो यथा मेघो वयं गणयामहे तथा।³⁷ अपरं योऽस्मासु प्रीयते तेनैतासु विपत्सु वयं सम्यग् विज्यामहे।³⁸ यतोऽस्माकं प्रभुना यीशुप्रीष्टेनेश्वरस्य यत् प्रेम तस्माद् अस्माकं विच्छेदं जनयितुं मृत्युं कृत्वा वा हि- व्यदूता वा बलवन्तो मुष्यदूता वा वर्तमानो वा भविष्यन् कालो वा उच्यते वापरं किमपि सृष्टवस्तु³⁹ वैतेषां केनापि न शक्यमित्यस्मिन् दृढवि- श्वासो ममास्ते।

9 अहं काञ्चिद् कल्पितां कथां न कथयामि, प्रीष्टस्य साक्षात् सत्यमेव ब्रवीमि पवित्रस्यात्मनः साक्षान् मदीयं मन अतत् साक्ष्यं ददाति।² ममान्तरति- शयदुःखं निरन्तरं भेदश्च³ तस्माद् अहं स्वजातीयभ्रातृणां निमित्तात् स्वयं प्रीष्टाख्यापाकान्तो भवितुम् अर्हम्।⁴ यतस्त एसायेलस्य वंशा अपि य दत्तकपुत्रत्वं तेजो नियमो व्यवस्थादानं मन्दिरे भञ्जनं प्रतिज्ञाः पितृपुरुषगणेश्वैतेषु सर्व्वेषु तेषाम् अधिकारोऽस्ति।⁵ तत् केवलं नहि किन्तु सर्वाध्यक्षः सर्व्वदा सच्येदानन्द ईश्वरो यः प्रीष्टः सोऽपि शारीरिकसम्बन्धेन तेषां वंशसम्भवः।⁶ ईश्वरस्य वाक्यं विकलं ज्ञातम् एति नहि यत्कारणद् एसायेलो वंशे ये ज्ञातास्ते सर्व्व वस्तुत एसायेलीया न भवन्ति।⁷ अपरम् एब्राहीमो वंशे ज्ञाता अपि सर्व्व तस्यैव सन्ताना न भवन्ति किन्तु एस्डोको नाम्ना तव वंशो विष्यातो भविष्यति।⁸ अर्थात् शारीरिकसंसर्गात् ज्ञाताः सन्ताना यावन्तस्तावन्त एवेश्वरस्य सन्ताना न भवन्ति किन्तु प्रतिश्रवणद् ये ज्ञायन्ते तथैव- श्वरवंशो गणयते।⁹ यतस्तत्प्रतिश्रुते वाक्यमेतत्, अतादृशे समये ऽहं पुनरागमिष्यामि तत्पूर्वं सारायाः पुत्र अको जनिष्यते।¹⁰ अपरमपि वदामि स्वम- नोऽभिलाषत ईश्वरेण यन्निर्गुणं तत् कर्मतो नहि किन्त्वाह्वयितुं ज्ञातमेतद् यथा सिद्ध्यति¹¹ तदर्थं रिब्कानामिकया योषिता जनैकस्माद् अर्थाद् अस्माकम् एस्डोकोः पूर्वपुरुषाद् गर्भे धृते तस्याः सन्तानयोः प्रसवात् पूर्व किञ्च तयोः शुभाशुभकर्माणाः करणात् पूर्व¹² तां प्रतीदं वाक्यम् उक्तं, ज्येष्ठः कनिष्ठं से- विष्यते,¹³ यथा लिपितम् आस्ते, तथाप्येषावि न प्रीत्वा यादृभि प्रीतवान् अहं।¹⁴ तर्हि वयं किं ब्रूमः? ईश्वरः किम् अन्यायकारी? तथा न भवतु।¹⁵ यतः स स्वयं मूसाव् अवदत्; अहं यस्मिन् अनुग्रहं यिकीर्षामि तमेवानुगृह्यामि, यञ्च दयितुम् इच्छामि तमेव दये।¹⁶ अतएवेच्छता यतमानेन वा मानवेन तत्र साध्यते दयाकारिणेश्वरैरेव साध्यते।¹⁷ इरैरै शान्ते लिपति, अहं त्वद्द्वारा मत्परकर्मं दर्शयितुं सर्व्वपृथिव्यां निजनाम प्रकाशयितुञ्च त्वां स्थापित- वान्।¹⁸ अतः स यम् अनुगृहीतुम् इच्छति तमेवानुगृह्याति, यञ्च निगृहीतुम् इच्छति तं निगृह्याति।¹⁹ यदि वदसि तर्हि स दोषं कुतो गृह्याति? तदीयेच्छा- याः प्रतिबन्धकत्वं कर्त्त कस्य सामर्थ्यं विद्यते? ²⁰ हे ईश्वरस्य प्रतिपक्ष मर्त्यं त्वं कः? अतादृशं मां कुतः सृष्टवान्? एति कथां सृष्टवस्तु सृष्टे किं कथयिष्यति? ²¹ अेकस्मान् मृत्पिण्डाद् उत्कृष्टापकृष्टौ द्विविधौ कलशौ कर्त्तुं किं कुलालस्य सामर्थ्यं नास्ति? ²² ईश्वरः कोपं प्रकाशयितुं निजशक्तिं ज्ञापयितुञ्चेच्छन् यदि वि- नाशस्य योग्यानि क्रोधभाजनानि प्रति बह्नुकालं दीर्घसिद्धिषुताम् आश्रयति; ²³ अपरञ्च विभवप्राप्त्यर्थं पूर्व्व नियुक्तान्यनुग्रहपात्राणि प्रति निजविभव- स्य बाहुल्यं प्रकाशयितुं केवलयिद्धिनां नहि भिन्नदेशिनामपि मध्याद् ²⁴ अस्मानिव तान्याह्वयति तत्र तव किं? ²⁵ ङोशेयग्रन्थे यथा लिपितम् आस्ते, यो लोको मम नासीत् तं वदिष्यामि मदीयकं। या ज्ञाति मंडप्रिया यासीत् तां वदिष्याम्यहं प्रियां। ²⁶ यूयं मदीयलोका न यत्रेति वाक्यमौच्यत। अमरेशस्य सन्ताना एति प्यास्यन्ति तत्र ते। ²⁷ एसायेलीयलोकेषु यिशाथियोऽपि वायमेतां प्राचारयत्, एसायेलीयवंशानां या संख्या सा तु निश्चितं। समुद्रसिकतासं- प्यासमाना यदि ज्ञायते। तथापि केवलं लोकेरल्पैस्त्राणां ग्रन्थिष्यते। ²⁸ यतो न्यायेन स्वं कर्म परेशः साधयिष्यति। देशे सयवे संक्षेपान्निजं कर्म करिष्यति। ²⁹ यिशाथियोऽपरमपि कथयामास, सैन्याध्यक्षपरेशेन येत् किञ्चिन्नोदशिष्यत। तदा वयं सिदोमेवाभविष्याम विनिश्चितं। यद्वा वयम् अमोराया अगमिष्याम तुल्यतां। ³⁰ तर्हि वयं किं वक्ष्यामः? एतरदेशीया लोका अपि पुण्यार्थम् अयतमाना विश्वासेन पुण्यम् अलभन्त; ³¹ किन्त्विस्रायेल्लोका व्यवस्थापालनेन पु- ण्यार्थं यतमानास्तन् नावभन्त। ³² तस्य किं कारणं? ते विश्वासेन नहि किन्तु व्यवस्थायाः क्रियया येष्टित्वा तस्मिन् स्मलनञ्जनं पाषाणं पादस्मलनं प्रा- प्ताः। ³³ लिपितं यादृशम् आस्ते, पश्य पादस्मलार्थं हि सीयोनं प्रस्तन्तथा। बाधाकारञ्च पाषाणं परिस्थापितवानहम्। विश्वसिष्यति यस्तत्र स ज्ञो न त्रिष्यते।

10 हे भ्रातर एसायेलीयलोका यत् परित्राणां प्राप्नुवन्ति तदहं मनसाभिलषन् ईश्वरस्य समीपे प्रार्थये।² यत ईश्वरे तेषां येष्टा विद्यत एत्यत्राहं सा- क्ष्यस्मि; किन्तु तेषां सा येष्टा सज्ञाना नहि, ³ यतस्त ईश्वरदत्तं पुण्यम् अविज्ञाय स्वकृतपुण्यं स्थापयितुम् येष्टमाना ईश्वरदत्तस्य पुण्यस्य निघ्न- त्वं न स्वीकुर्वन्ति।⁴ प्रीष्ट अेकैकविश्वासिजनाय पुण्यं दातुं व्यवस्थायाः इलस्वरूपो भवति।⁵ व्यवस्थापालनेन यत् पुण्यं तत् मूसा वार्णयामास, यथा, यो ज्ञनस्तां पालयिष्यति स तद्द्वारा ज्ञविष्यति।⁶ किन्तु प्रत्ययेन यत् पुण्यं तद् अतादृशं वाक्यं वदति, कः स्वर्गम् आरुह्य प्रीष्टम् अवरोडयिष्यति? ⁷ को वा प्रेतलोकम् अवरोह्य प्रीष्टं मृतगणमध्याद् आनेष्यतीति वाक् मनसि त्वया न गदितव्या।⁸ तर्हि किं ब्रवीति? तद् वाक्यं तव समीपस्थम् अर्थात् तव वदने मनसि यास्ते, तस्य वाक्यम् अस्माभिः प्रयार्थ्यमाणां विश्वासस्य वाक्यमेव।⁹ वस्तुतः प्रभुं यीशुं यदि वदनेन स्वीकरोषि, तथेश्वरस्तं श्मशानाद् उदस्थापयद् एति यदन्तःकरणेन विश्वसिषि तर्हि परित्राणां लप्स्यसे।¹⁰ यस्मात् पुण्यप्राप्त्यर्थम् अन्तःकरणेन विश्वसितव्यं परित्राणार्थञ्च वदनेन स्वीक- र्तव्यं।¹¹ शास्त्रे यादृशं लिपितं विश्वसिष्यति यस्तत्र स ज्ञो न त्रिष्यते।¹² एत्यत्र यिद्धिदिनि तदन्यलोके य कोपि विशेषो नास्ति यस्माद् यः सर्व्वेषाम् अद्वितीयः प्रभुः स निज्यायकान् सर्व्वान् प्रति वदान्यो भवति।¹³ यतः, यः कश्चित् परमेशस्य नाम्ना हि प्रार्थयिष्यते। स एव मनुजो नूनं परित्रातो

भविष्यति।¹⁴ यं ये जना न प्रत्यायन्ते ते तमुद्दिश्य कथं प्रार्थयिष्यन्ते? ये वा यस्याप्यानं कदापि न श्रुतवन्तस्ते तं कथं प्रत्येच्यन्ति? अपरं यदि प्रयारयितारो न तिष्ठन्ति तदा कथं ते श्रोष्यन्ति? ¹⁵ यदि वा प्रेरिता न भवन्ति तदा कथं प्रयारयिष्यन्ति? यादृशं विभितम् आस्ते, यथा, माङ्गलिकं सुसंवाहं ददत्यानीय ये नराः। प्रयारयन्ति शान्तेश्च सुसंवाहं जनास्तु ये। तेषां यरणपद्मानि कीदृक् शोभान्वितानि हि। ¹⁶ किन्तु ते सर्व्वं तं सुसंवाहं न गृहीतवन्तः। यिशाथियो यथा विभितवान्। अस्मत्प्रयारिते वाक्ये विश्वासमकरोद्धि कः। ¹⁷ अतयेव श्रवणाद् विश्वास एवैश्वर्याक्यप्रयारात् श्रवणञ्च भवति। ¹⁸ तर्ह्यहं ब्रवीमि तैः किं नाश्रावि? अवश्यम् अश्रावि, यस्मात् तेषां शब्दो मर्ही व्याप्नोद् वाक्यञ्च निभिलं जगत्। ¹⁹ अपरमपि वदामि, एसायेलीयलोकाः किम् अंतां कथां न बुध्यन्ते? प्रथमतो भूसा एहं वाक्यं प्रोवाय, अहमुत्तापयिष्ये तान् अगण्यमानवैरपि। क्वेक्ष्यामि ज्ञातिम् अंताञ्च प्रोम्भत्तभिन्नजातिभिः। ²⁰ अपरञ्च यिशाथियोऽतिशयाक्षोभेण कथयामास, यथा, अधि मां यैस्तु नायेष्टि सम्प्राप्तस्ते जर्नैरहं। अधि मां यैर्न सम्पृष्टं विज्ञातस्ते जर्नैरहं। ²¹ किन्त्विस्रायेलीयलोकां अधि कथयाञ्चकार, यैराज्ञालङ्घिभिर्लोकैर्विरुद्धं वाक्यमुच्यते। तान् प्रत्येव दिनं कृत्स्नं हस्तौ विस्तारयाम्यहं।

11 एश्वरेण स्वीकीयलोका अपसारिता अहं किम् एहं वाक्यं ब्रवीमि? तन्न भवतु यतोऽहमपि भिन्यामीनगोत्रीय एब्राहीमवंशीय एसायेलीयलोकोऽस्मि। ² एश्वरेण पूर्व्वं ये प्रदृष्टास्ते स्वकीयलोका अपसारिता एति नहि। अपरम् अेलियोपाप्याने शास्त्रे यत्विभितम् आस्ते तद् यूयं किं न जानीथ? ³ हे परमेश्वर लोकास्त्वदीयाः सर्वा यज्ञवेदीरभजन् तथा तव भविष्यद्वादिनः सर्वां अघ्नन् केवल अकोऽहम् अवशिष्ट आसे ते ममापि प्राणान् नाशयितुं येचनते, अंतां कथाम् एसायेलीयलोकानां विरुद्धम् अेलिय एश्वराय निवेदयामास। ⁴ ततस्तं प्रतीश्वरस्योत्तरं किं ज्ञातं? आल्नाम्नो देवस्य साक्षात् यैर्जानूनि न पातितानि तादृशाः सप्त सड्साणि लोका अवशेषिता मया। ⁵ तद्दृष्ट्वा अतस्मिन् वर्त्तमानकालेऽपि अनुग्रहोऽपि भिरुयितास्तेषाम् अवशिष्टाः कतिपया लोकाः सन्ति। ⁶ अतयेव तद् यद्यनुग्रहोऽपि भवति तर्हि क्रियया न भवति नो येद् अनुग्रहोऽननुग्रह एव, यदि वा क्रियया भवति तर्ह्यनुग्रहोऽपि न भवति नो येत् क्रिया क्रियैव न भवति। ⁷ तर्हि किं? एसायेलीयलोका यद् अमृगयन्त तन्न प्रापुः। किन्त्वभिरुयितलोकास्तत् प्रापुस्तदन्ये सर्व्व अन्धीभूताः। ⁸ यथा विभितम् आस्ते, घोरनिद्रालुताभावं दृष्टिहीने य लोयने। कर्णौ श्रुतिविहीनौ य प्रदृष्टो तेभ्य एश्वरः। ⁹ अतस्मिन् दायुदपि विभितवान् यथा, अतो लुक्यासनं तेषाम् उन्माथवद् भविष्यति। वा वंशयन्त्रवद् बाधा दृष्टवद् वा भविष्यति। ¹⁰ भविष्यन्ति तथान्धास्ते नेत्रैः पश्यन्ति नो यथा। वेपथुः कटिदेशस्य तेषां नित्यं भविष्यति। ¹¹ पतनार्थं ते स्फलितवन्त एति वाचं किमहं वदामि? तन्न भवतु किन्तु तान् उद्योगिनः कर्तुं तेषां पतनाद् एतरदेशीयलोकैः परित्राणं प्राप्तं। ¹² तेषां पतनं यदि जगतो लोकानां लाभजनकम् अभवत् तेषां हासोऽपि यदि भिन्नदेशिनां लाभजनकोऽभवत् तर्हि तेषां वृद्धिः कति लाभजनिका भविष्यति? ¹³ अतो हे अन्यदेशिनो युष्मान् सम्बोध्य कथयामि निजानां ज्ञातिबन्धुनां मनःसुद्योगं जनयन् तेषां मध्ये कियतां लोकानां यथा परित्राणं साधयामि ¹⁴ तन्निमित्तम् अन्यदेशिनां निकटं प्रेरितः सन् अहं स्वपदस्य महिमानं प्रकाशयामि। ¹⁵ तेषां निग्रहोऽपि यदीश्वरेण सड् जगतो जनानां मेलनं ज्ञातं तर्हि तेषाम् अनुगृहीतत्वं मृतदेहे यथा ज्वनललाभस्तद्दृत् किं न भविष्यति? ¹⁶ अपरं प्रथमज्ञातं कुलं यदि पवित्रं भवति तर्हि सर्व्वमेव कुलं पवित्रं भविष्यति; तथा मूलं यदि पवित्रं भवति तर्हि शापा अपि तथैव भविष्यन्ति। ¹⁷ कियतीनां शापानां छेदने कृते त्वं वन्यजितवृक्षस्य शापा भूत्वा यदि तच्छापानां स्थाने रोपिता सति जितवृक्षीयमूलस्य रसं लुंक्षे, ¹⁸ तर्हि तासां भिन्नशापानां विरुद्धं मां गर्व्वीः; यदि गर्व्वसि तर्हि त्वं मूलं यन्न धारयसि किन्तु मूलं त्वां धारयतीति संस्मर। ¹⁹ अपरञ्च यदि वदसि मां रोपयितुं ताः शापा विभन्ना अभवन्; ²⁰ भद्रम्, अप्रत्ययकारणात् ते विभिन्ना ज्ञातास्तथा विश्वासकारणात् त्वं रोपितो ज्ञातस्तस्माद् अहङ्कारम् अकृत्वा ससाध्वसो भव। ²¹ यत एश्वरो यदि स्वाभाविकीः शापा न रक्षति तर्हि सावधानो भव येत् त्वामपि न स्थापयति। ²² एत्यत्रेश्वरस्य यादृशी कृपा तादृशं भयानकत्वमपि त्वया दृश्यतां; ये पतितास्तान् प्रति तस्य भयानकत्वं दृश्यतां, त्वञ्च यदि तत्कृपाश्रितस्तिष्ठसि तर्हि त्वां प्रति कृपा द्रक्ष्यते; नो येत् त्वमपि तद्दृत् छिन्नो भविष्यसि। ²³ अपरञ्च ते यद्यप्रत्यये न तिष्ठन्ति तर्हि पुनरपि रोपयिष्यन्ते यस्मात् तान् पुनरपि रोपयितुम् एश्वरस्य शक्तिरास्ते। ²⁴ वन्यजितवृक्षस्य शापा सन् त्वं यदि ततश्छिन्नो रीतिव्यत्ययेनोत्तमजितवृक्षे रोपितोऽभवस्तर्हि तस्य वृक्षस्य स्वीया याः शापास्ताः किं पुनः स्ववृक्षे संलगितुं न शक्नुवन्ति? ²⁵ हे भ्रातरो युष्माकम् आत्माभिमानो यन्न ज्ञायते तदर्थं ममेदृशी वाग्दृष्टा भवति यूयं अतन्निगूढतत्त्वम् अजानन्तो यन्न तिष्ठथ; वस्तुतो यावत्कालं सम्पूर्णरूपेण भिन्नदेशिनां संग्रहो न भविष्यति तावत्कालम् अंशत्वेन एसायेलीयलोकानाम् अन्धता स्थास्यति; ²⁶ पश्चात् ते सर्व्वं परित्रास्यन्ते; अंतादृशं विभितमप्यास्ते, आगमिष्यति सीयोनाद् अंको यस्त्राणदायकः। अधर्म्म याकुबो वंशात् स तु दूरीकरिष्यति। ²⁷ तथा दूरीकरिष्यामि तेषां पापान्यहं यदा। तदा तैरेव सार्द्धं मे नियमोऽयं भविष्यति। ²⁸ सुसंवादात् ते युष्माकं विपक्षा अभवन् किन्त्वभिरुयितत्वात् ते पितृलोकानां कृते प्रियपात्राणि भवन्ति। ²⁹ यत एश्वरस्य दानाद् आह्वानाञ्च पश्चात्तापो न भवति। ³⁰ अतयेव पूर्व्वम् एश्वरेऽविश्वासिनः सन्तोऽपि यूयं यद्दत्तं सम्प्रति तेषाम् अविश्वासकारणाद् एश्वरस्य कृपापात्राणि ज्ञातास्तद्दृष्ट्वा ³¹ एदानीं तेऽविश्वासिनः सन्ति किन्तु युष्माभिर्लब्धकृपाकारणात् तैरपि कृपा लप्स्यते। ³² एश्वरः सर्वां प्रति कृपां प्रकाशयितुं सर्वां अविश्वासित्वेन गणयति। ³³ अहो एश्वरस्य ज्ञानबुद्धिरूपयोर्धनयोः कीदृक् प्रायुर्थ्यं। तस्य राजशासनस्य तत्त्वं कीदृग् अप्राप्यं। तस्य मार्गाश्च कीदृग् अनुपलक्ष्याः। ³⁴ परमेश्वरस्य सङ्कल्पं को ज्ञातवान्? तस्य मन्त्री वा कोऽभवत्? ³⁵ को वा तस्योपकारी भूत्वा तत्कृते तेन प्रत्युपकर्त्तव्यः? ³⁶ यतो वस्तुमात्रमेव तस्मात् तेन तस्मै याभवत् तदीयो महिमा सर्व्वदा प्रकाशितो भवतु। एति।

12 हे भ्रातर एश्वरस्य कृपायाहं युष्मान् विनये यूयं स्वं स्वं शरीरं सज्जुं पवित्रं ग्राह्यं बलिम् एश्वरमुद्दिश्य समुत्सृजत, अेषा सेवा युष्माकं योग्या। ² अपरं यूयं सांसारिका एव मायरत, किन्तु स्वं स्वं स्वभावं परावर्त्य नूतनयारिणो भवत, तत एश्वरस्य निदेशः कीदृग् उत्तमो ग्रहणीयः सम्पूर्णश्रोति युष्माभिरनुभाविष्यते। ³ कश्चिदपि जनो योग्यत्वाद्यधिकं स्वं न मन्यतां किन्तु एश्वरो यस्मै प्रत्ययस्य यत्परिमाणम् अददात् स तदनुसारतो योग्यरूपं स्वं मनुताम्, एश्वराद् अनुग्रहं प्राप्तः सन् युष्माकम् अहंकिं जन्म एत्याज्ञापयामि। ⁴ यतो यद्दृष्टस्माकम् अकस्मिन् शरीरे बहून्यज्ञानि सन्ति किन्तु सर्व्वेषामङ्गानां कार्य्यं समानं नहि; ⁵ तद्दृष्ट्वाकं बहुत्वेऽपि सर्व्वे वयं श्रीष्टे अकशरीराः परस्परम् अङ्गप्रत्यङ्गत्वेन भवामः। ⁶ अस्माद् एश्वरानुग्रहोऽपि विशेषं विशेषं दानम् अस्मासु प्राप्तेषु सत्सु कोपि यदि भविष्यद्वाक्यं वदति तर्हि प्रत्ययस्य परिमाणानुसारतः स तद् वदतु; ⁷ यद्वा यदि कश्चित् सेवकारी भवति तर्हि स तत्सेवनं करोतु; अथवा यदि कश्चिद् अध्यापयिता भवति तर्हि सोऽध्यापयतु; ⁸ तथा य उपदेष्टा भवति स उपदिशतु यश्च दाता स सरलतया ददातु यस्त्वधिपतिः स यत्नेनाधिपतित्वं करोतु यश्च दयालुः स हृष्टमनसा दयताम्। ⁹ अपरञ्च युष्माकं प्रेम कापट्यवर्जितं भवतु यद् अत्र तद् ऋतीयध्वं यय्य अत्र तस्मिन् अनुरज्यध्वम्। ¹⁰ अपरं भ्रातृत्वप्रेम्ना परस्परं प्रीयध्वं समादराद् अकोऽपरजन् श्रेष्ठं जानीध्वम्। ¹¹ तथा कार्य्यं निरालस्या मनसि य सोद्योगाः सन्तः प्रभुं सेवध्वम्। ¹² अपरं प्रत्याशायाम् आनन्दिता दुःखसमये य धैर्य्ययुक्ता भवत; प्रार्थनायां सततं प्रवर्त्तध्वं। ¹³ पवित्राणां दीनतां दूरीकुरुध्वम् अतिथिसेवायाम् अनुरज्यध्वम्। ¹⁴ ये जना युष्मान् ताडयन्ति तान् आशिषं वदत शापम् अदत्त्वा दृष्ट्वा आशिषम्। ¹⁵ ये जना आनन्दन्ति तैः सार्द्धम् आनन्दत ये य रुदन्ति तैः सड् रुदत। ¹⁶ अपरञ्च युष्माकं मनसां परस्परम् अकोऽभावा भवतु; अपरम् उच्यपदम् अनाकाङ्क्ष्य नीयलोकैः सहापि मार्दवम् आचरत; स्वान् ज्ञानिनो न मन्यध्वं। ¹⁷ परस्माद् अपकारं प्राच्यापि परं नापकुरुत। सर्व्वेषां दृष्टितो यत् कर्म्मोत्तमं तदेव कुरुत। ¹⁸ यदि भवितुं शक्यते तर्हि यथाशक्ति सर्व्वलोकैः सड् निर्व्विरोधेन कालं यापयत। ¹⁹ हे प्रियबन्धवः, कस्मैचिद् अपकारस्य समुचितं दण्डं स्वयं न ददध्वं, किन्त्वैश्वरीयक्रोधाय स्थानं दत्त यतो विभितमास्ते परमेश्वरः कथयति, दानं कुलस्य मत्कर्म सुयितं प्रदद्याम्यहं। ²⁰ एतिकारणाद् रिपु र्यदि क्षुधात्सते तर्हि तं त्वं प्रभोजय। तथा यदि तृषार्तः स्यात् तर्हि तं परिपायय। तेन त्वं मस्तके तस्य ज्वलदग्निं निधास्यसि। ²¹ कुक्रियया पराजिता न सन्त उत्तमक्रियया कुक्रियां पराजयत।

13 युष्माकम् अकैकजनः शासनपदस्य निध्नो भवतु यतो यानि शासनपदानि सन्ति तानि सर्वाणीश्वरेण स्थापितानि; ईश्वरं विना पदस्थापनं न भवति।² एति डेतोः शासनपदस्य यत् प्रातिकूल्यं तद् ईश्वरीयनिर्णयस्य प्रातिकूल्यमेव; अपरं ये प्रातिकूल्यम् आचरन्ति ते स्वेषां समुचितं दण्डं स्वयमेव घटयन्ते।³ शास्ता सदाचारिणां भयप्रदो नहि दुराचारिणामेव भयप्रदो भवति; त्वं किं तस्मान् निर्भयो भवितुम् इच्छसि? तर्हि सत्कर्मचार, तस्माद् यशो लप्स्यसे, 4 यतस्तव सदाचारणाय स ईश्वरस्य भृत्योऽस्ति। किन्तु यदि कुकर्माचरसि तर्हि त्वं शङ्कस्व यतः स निरर्थकं भङ्गं न धारयति; कुकर्माचारिणां समुचितं दण्डयितुम् स ईश्वरस्य दण्डदभृत्य एव।⁵ अतएव केवलदण्डभयान्नहि किन्तु सदसद्बोधोदाहपि तस्य वश्येन भवितव्यं।⁶ अतस्माद् युष्माकं राजकरदानमप्युचितं यस्माद् ये करं गृह्णन्ति त ईश्वरस्य किङ्करा भूत्वा सततम् अतस्मिन् कर्माणि निविष्टास्तिष्ठन्ति।⁷ अस्मात् करग्राहिलो करं दत्त, तथा शुल्कग्राहिलो शुल्कं दत्त, अपरं यस्माद् भेतव्यं तस्माद् विभीत, यश्च समादरणीयस्तं समाद्रियध्वम्; इत्थं यस्य यत् प्राप्यं तत् तस्मै दत्त।⁸ युष्माकं परस्परं प्रेम विना जन्यत् किमपि देयम् ऋणं न भवतु, यतो यः परस्मिन् प्रेम करोति तेन व्यवस्था सिध्यति।⁹ वस्तुतः परदारान् मा गच्छ, नरहत्यां मा कार्षीः, यैर्यं मा कार्षीः, मिथ्यासाक्ष्यं मा देहि, लोभं मा कार्षीः, अताः सर्वा आज्ञा अताभ्यो भिन्ना या कायिद् आज्ञास्ति सापि स्वसमीपवासिनि स्ववत् प्रेम कुर्वित्यनेन वयनेन वेदिता।¹⁰ यतः प्रेम समीपवासिनोऽशुभं न जनयति तस्मात् प्रेम्ना सर्वा व्यवस्था पाल्यते।¹¹ प्रत्ययीभवनकालेऽस्माकं परित्राणस्य सामीप्याद् एधानीं तस्य सामीप्यम् अव्यवहितं; अतः समयं विविध्यास्माभिः साम्प्रतम् अवश्यमेव निद्रातो जगर्तव्यं।¹² बहुतरा यामिनी गता प्रभातं सन्निधिं प्राप्तं तस्मात् तामसीयाः क्रियाः परित्यज्यास्माभिः वासिरीया सञ्ज्जा परिधातव्या।¹³ अतो डेतो वयं दिवा विहितं सदाचारणम् आचरिष्यामः। रङ्गसो मत्तत्वं लम्पटत्वं कामुकत्वं विवाद् ईर्ष्या यैतानि परित्यज्यामः।¹⁴ ययं प्रभुयीशुप्रीष्टृपं परिच्छेदं परिधेद्वं सुभाभिलाषपूरणाय शारीरिकाचारणं माचरत।

14 यो जनोऽदृढविश्वासस्तं युष्माकं सङ्गिनं कुरुत किन्तु सन्देहविचारार्थं नहि।² यतो निषिद्धं किमपि जाद्यद्व्यं नास्ति, कस्यचिज्जनस्य प्रत्यय अतादृशो विद्यते किन्त्वदृढविश्वासः कश्चिदपरो जनः केवलं शाकं भुङ्कत।³ तर्हि यो जनः साधारणं द्रव्यं भुङ्कते स विशेषद्रव्यभोक्तारं नावजानीयात् तथा विशेषद्रव्यभोक्तापि साधारणद्रव्यभोक्तारं दौषिणं न कुर्यात्, यस्माद् ईश्वरस्तम् अगृह्णात्।⁴ डे परदासस्य दूषयितस्तत्वं कः? निजप्रभोः समीपे तेन पदस्थेन पदय्युतेन वा भवितव्यं स य पदस्थ एव भविष्यति यत् ईश्वरस्तं पदस्थं कर्तुं शक्नोति।⁵ अपरञ्च कश्चिज्जनो दिनाद् दिनं विशेषं मन्यते कश्चित् सर्वाणि दिनानि समानानि मन्यते, अकैको जनः स्वीयमनसि विविध्य निश्चिनोत।⁶ यो जनः किञ्चन दिनं विशेषं मन्यते स प्रभुभक्त्या तन् मन्यते, यश्च जनः किमपि दिनं विशेषं न मन्यते सोऽपि प्रभुभक्त्या तन्न मन्यते; अपरञ्च यः सर्वाणि लक्ष्यद्रव्याणि भुङ्कते स प्रभुभक्त्या तानि भुङ्कते यतः स ईश्वरं धन्यं वक्ति, यश्च न भुङ्कते सोऽपि प्रभुभक्त्यैव न भुञ्जान ईश्वरं धन्यं ब्रूते।⁷ अपरम् अस्माकं कश्चित् निजनिमित्तं प्राणान् धारयति निजनिमित्तं म्रियते वा तन्न;⁸ किन्तु यदि वयं प्राणान् धारयामस्तर्हि प्रभुनिमित्तं धारयामः, यदि य प्राणान् त्यजामस्तर्हि प्रभुनिमित्तं त्यजामः, अतएव ज्ञाने मरणे वा वयं प्रभोरेवासमडे।⁹ यतो ज्ञानतो मृताश्चेत्युभयेषां लोकानां प्रभुत्वप्राप्त्यर्थं प्रीष्टो मृत उत्थितः पुनर्ज्जितश्च।¹⁰ किन्तु त्वं निजं भ्रातरं कुतो दूषयसि? तथा त्वं निजं भ्रातरं कुतस्तुच्छं ज्ञानसि? प्रीष्टस्य विचारसिंहासनस्य सम्भुपे सर्वैरस्माभिरुपस्थातव्यं; 11 यादृशं लिपितम् आस्ते, परेशः शपथं कुर्वन् वाक्यमेतत् पुरावदत्। सर्वा जनः समीपे मे ज्ञानुपातं करिष्यति। जिह्वैकैका तथेशस्य निधनत्वं स्वीकरिष्यति।¹² अतएव ईश्वरसमीपेऽस्माकम् अकैकजनेन निजा कथा कथयितव्या।¹³ इत्थं सति वयम् अधारभ्य परस्परं न दूषयन्तः स्वभ्रातृ विध्नो व्याधातो वा यन्न ज्ञायते तादृशीमीडां कुर्मडे।¹⁴ किमपि वस्तु स्वभावतो नाशुचि भवतीत्यडं ज्ञाने तथा प्रभुना यीशुप्रीष्टेनापि निश्चितं ज्ञाने, किन्तु यो जनो यद् द्रव्यम् अपवित्रं ज्ञानीते तस्य कृते तद् अपवित्रम् आस्ते।¹⁵ अतएव तव लक्ष्यद्रव्येण तव भ्राता शोकात्वितो भवति तर्हि त्वं भ्रातरं प्रति प्रेम्ना नाचरसि। प्रीष्टो यस्य कृते स्वप्राणान् व्ययितवान् त्वं निजं लक्ष्यद्रव्येण तं न नाशय।¹⁶ अपरं युष्माकम् उत्तमं कर्म निन्दितं न भवतु।¹⁷ लक्ष्यं पेयञ्चैश्वरराज्यस्य सारो नहि, किन्तु पुण्यं शान्तिश्च पवित्रेणात्मना ज्ञात आनन्दश्च।¹⁸ अतै यो जनः प्रीष्टे सेवते, स अवेश्वरस्य तुष्टिकरो मनुष्यैश्च सुष्यातः।¹⁹ अतएव येनास्माकं सर्वेषां परस्परम् अक्यं निष्ठा य ज्ञायते तदेवास्माभि र्यतितव्यं।²⁰ लक्ष्यार्थम् ईश्वरस्य कर्माणो डानि मा जनयत; सर्वे वस्तु पवित्रमिति सत्यं तथापि यो जनो यद् भुङ्क्त्वा विध्नं लभते तदर्थं तद् भद्रं नहि।²¹ तव मांसलक्षणासुरापाणादिभिः क्रियाभि र्यदि तव भ्रातुः पादस्पर्शनं विध्नो वा याञ्चल्यं वा ज्ञायते तर्हि तद्भोजनपानयोस्त्यागो भद्रः।²² यदि तव प्रत्ययस्तिष्ठति तर्हि ईश्वरस्य गोचरे स्वान्तरे तं गोपय; यो जनः स्वमतेन स्वं दौषिणं न करोति स एव धन्यः।²³ किन्तु यः कश्चित् संशय्य भुङ्कतेऽर्थात् न प्रतीत्य भुङ्कते, स अवेवावश्यं दण्डार्डो भविष्यति, यतो यत् प्रत्ययज्जं नहि तदेव पापमयं भवति।

15 भलवद्विरस्माभि र्दुर्वर्णानां दौर्वर्ण्यं सोढव्यं न य स्वेषाम् एषाचार आचरितव्यः।² अस्माकम् अकैको जनः स्वसमीपवासिनो डितार्थं निष्ठा-र्थञ्च तस्यैवेष्टाचारम् आचरतु।³ यतः प्रीष्टोऽपि निजेषाचारं नाचरितवान्, यथा लिपितम् आस्ते, त्वन्निन्दकगणस्यैव निन्दाभि र्निन्दितोऽस्म्य-डं।⁴ अपरञ्च वयं यत् सडिष्युतासान्त्वनयो ज्ञनकेन शास्त्रेण प्रत्याशां लभेमहि तन्निमित्तं पूर्वकाले लिपितानि सर्ववयनान्यस्माकम् उपदेशार्थमेव लि-लिपिरे।⁵ सडिष्युतासान्त्वनयोराकरो य ईश्वरः स अवे करोतु यत् प्रभु यीशुप्रीष्ट एव युष्माकम् अकज्जनोऽन्यजनेन सार्द्धं मनस अक्यम् आचरेत्; 6 यू-यञ्च सर्व अकयिता भूत्वा मुपैकेनेवास्मत्प्रभुयीशुप्रीष्टस्य पितुरीश्वरस्य गुणान् कीर्तयेत्।⁷ अपरम् ईश्वरस्य मडिभनः प्रकाशार्थं प्रीष्टो यथा युष्मान् प्र-त्यगृह्णात् तथा युष्माकम्पेको ज्ञनोऽन्यज्जनं प्रतिगृह्णातु।⁸ यथा लिपितम् आस्ते, अतोऽडं सम्भुपे तिष्ठन् भिन्नदेशनिवासिनां। स्तुवंस्त्वां परिगास्यामि तव नाम्नि परेश्वर।⁹ तस्य दयालुत्वाय भिन्नजातीया यद् ईश्वरस्य गुणान् कीर्तयेयुस्तदर्थं यीशुः प्रीष्टस्त्वच्छेदनियमस्य निध्नोऽभवद् इत्यडं वडामि। यथा लिपितम् आस्ते, अतोऽडं सम्भुपे तिष्ठन् भिन्नदेशनिवासिनां। स्तुवंस्त्वां परिगास्यामि तव नाम्नि परेश्वर।¹⁰ अपरमपि लिपितम् आस्ते, डे अन्यज्जतयो यूयं समं नन्दत तज्जनेनः।¹¹ पुनश्च लिपितम् आस्ते, डे सर्वदेशिनो यूयं धन्यं ब्रूत परेश्वरः। डे तदीयनरा यूयं कुरुध्वं तन्नशंसनं।¹² अपर यीशाण्योऽपि विलेभ, यीशयस्य तु यत् मूलं तत् प्रकाशिष्यते तदा। सर्वज्जातीयनृणाञ्च शासकः समुदेष्यति। तत्रान्यदेशिलोडैश्च प्रत्याशा प्रकरि-ष्यते।¹³ अतएव यूयं पवित्रस्यात्मनः प्रभावाद् यत् सम्पूर्णां प्रत्याशां लप्स्यध्वे तदर्थं तन्नत्याशाजनक ईश्वरः प्रत्ययेन युष्मान् शान्त्यानन्दाभ्यां सम्भू-र्णान् करोतु।¹⁴ डे भ्रातरौ यूयं सद्भावयुक्ताः सर्वप्रकारेण ज्ञानेन य सम्पूर्णाः परस्परपदेशे य तत्परा इत्यडं निश्चितं ज्ञानामि,¹⁵ तथाप्यडं यत् प्रगल्भ-तरो भवन् युष्मान् प्रबोधयामि तस्यैकं कारणमिदं।¹⁶ भिन्नजातीयाः पवित्रेणात्मना पवितनेवेधयुता भूत्वा यद् ग्राह्या भवेयुस्तन्निमित्तमडम् ईश्वरस्य सु-संवाद् प्रचारयितुं भिन्नजातीयानां मध्ये यीशुप्रीष्टस्य सेवकत्वं दानं ईश्वरात् लब्धवानस्मि।¹⁷ ईश्वरं प्रति यीशुप्रीष्टेन मम श्लाघाकारणस्य कारणम् आस्ते।¹⁸ भिन्नदेशिन आज्ञाग्राहिलोः कर्तुं प्रीष्टो वाक्येन क्रियया य, आश्चर्य्यलक्षणाश्चिन्नक्रियाभिः पवित्रस्यात्मनः प्रभावेन य यानि कर्माणि मया साधि-तवान्,¹⁹ केवलं तान्येव विनान्यस्य कस्यचित् कर्माणो वर्णनां कर्तुं प्रगल्भो न भवामि। तस्मात् आ यिज्ञाशालम इल्लूरिकं यावत् सर्वत्र प्रीष्टस्य सुसंवाद् प्राचारयं।²⁰ अन्येन नियितायां भित्तावडं यन्न नियिनोमि तन्निमित्तं यत्र यत्र स्थाने प्रीष्टस्य नाम कडापि केनापि न ज्ञापितं तत्र तत्र सुसंवाद् प्रचारयितुम् अडं यते।²¹ यादृशं लिपितम् आस्ते, यै र्वार्ता तस्य न प्राप्ता दर्शनं तैस्तु लप्स्यते। यैश्च नैव श्रुतं किञ्चित् बोद्धुं शक्यन्ति ते जनाः।²² तस्माद् युष्म-त्समीपगमनाद् अडं मुडुर्मुडुं निवारितोऽभवत्।²³ किन्त्विदानीम् अत्र प्रदेशेषु मया न गतं स्थानं किमपि नावशिष्यते युष्मत्समीपं गन्तुं बहुवत्सरानारभ्य मामकीनाडाडुक्षा य विद्यत एति डेतोः²⁴ स्थानियादेशगमनकालेऽडं युष्मन्मध्येन गच्छन् युष्मान् आलोकिष्ये, ततः परं युष्मत्सम्भाषणेन तृप्तिं परिलभ्य तदेशगमनार्थं युष्माभि र्विसर्जयिष्ये, ईदृशी मदीया प्रत्याशा विद्यते।²⁵ किन्तु साम्प्रतं पवित्रलोकानां सेवनाय यिज्ञाशालमगारं व्रजामि।²⁶ यतो यिज्ञाशालम-स्थपवित्रलोकानां मध्ये ये दरिद्रा अर्थविश्राणनेन तानुपकर्तुं माकिदनियादेशीया आपायादेशीयाश्च लोका अर्यन्।²⁷ अेषा तेषां सदृच्छा यतस्ते तेषाम्

ઋણિન: સન્તિ યતો હેતો ભિન્નજાતીયા યેષાં પરમાર્થસ્યાંશિનો જાતા ઐહિકવિષયે તેષામુપકારસ્તૈ: કર્તવ્ય:| 28 અતો મયા તત્ કર્મ સાધયિત્વા તસ્મિન્ કુલે તેભ્ય: સમર્પિતે યુષ્મન્મધ્યેન સ્થાનિયાદેશો ગમિષ્યતે| 29 યુષ્મત્સમીપે મમાગમનસમયે ખ્રીષ્ટસ્ય સુસંવાદસ્ય પૂર્ણવરેણ સમ્બલિત: સન્ અહમ્ આગમિષ્યામિ ઇતિ મયા જ્ઞાયતે| 30 હે ભ્રાતૃગણ પ્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્ય નામ્ના પવિત્રસ્યાત્માન: પ્રેમ્ના ય વિનયેડહં 31 યિહ્વાદેશસ્થાનામ્ અવિશ્વાસિલોકાનાં કરેભ્યો યદહં રક્ષાં લભેય મદીયૈતેન સેવનકર્મણા ય યદ્ યિરૂશાલમસ્થા: પવિત્રલોકાસ્તુષ્ચેયુ: 32 તદર્થ યૂયં મત્કૃત ઈશ્વરાય પ્રાર્થયમાણા યતદ્ધ્વં તેનાહમ્ ઈશ્વરેચ્છયા સાનન્દં યુષ્મત્સમીપં ગત્વા યુષ્માભિ: સહિત: પ્રાણાન્ આપ્યાયિતું પારયિષ્યામિ| 33 શાન્તિદાયક ઈશ્વરો યુષ્માકં સર્વેષાં સક્ષી ભૂયાત્| ઇતિ|

16 ક્રિકીયાનગરીયધર્મસમાજસ્ય પરિચારિકા યા ફ્રેબીનામિકાસ્માકં ધર્મભગિની તસ્યા: કૃતેડહં યુષ્માન્ નિવેદયામિ, 2 યૂયં તાં પ્રભુમાશ્રિતાં વિજ્ઞાય તસ્યા આતિથ્યં પવિત્રલોકાહં કુરુધ્વં, યુષ્મત્સ્તસ્યા ય ઉપકારો ભવિતું શકનોતિ તં કુરુધ્વં, યસ્માત્ તયા બહૂનાં મમ ચોપકાર: કૃત:| 3 અપરઞ્ચ ખ્રીષ્ટસ્ય યીશો: કર્મણિ મમ સહકારિણો મમ પ્રાણરક્ષાર્થઞ્ચ સ્વપ્રાણાન્ પણીકૃતવન્તૌ યૌ પ્રિષ્કિલ્લાક્કિલૌ તૌ મમ નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં| 4 તાભ્યામ્ ઉપકારાપ્તિ: કેવલં મયા સ્વીકર્તવ્યેતિ નહિ ભિન્નદેશીયૈ: સર્વધર્મસમાજૈરપિ| 5 અપરઞ્ચ તયો ગૃહે સ્થિતાન્ ધર્મસમાજલોકાન્ મમ નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં| તદ્ભૂત આશિયાદેશે ખ્રીષ્ટસ્ય પક્ષે પ્રથમજાતકુલસ્વરૂપો ય ઇપેનિતનામા મમ પ્રિયબન્ધુસ્તમપિ મમ નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં| 6 અપરં બહુશ્રમેણાસ્માન્ અસેવત યા મરિયમ્ તામપિ નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં| 7 અપરઞ્ચ પ્રેરિતેષુ ખ્યાતકીર્તી મદગ્રે ખ્રીષ્ટાશ્રિતૌ મમ સ્વજાતીયૌ સહબન્દિનૌ ય યાવાન્દ્રનીકયુનિયૌ તૌ મમ નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં| 8 તથા પ્રભૌ મત્પ્રિયતમમ્ આમ્બિલયમપિ મમ નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં| 9 અપરં ખ્રીષ્ટસેવાયાં મમ સહકારિણમ્ ઊબ્બાણં મમ પ્રિયતમં સ્તાપુઞ્ચ મમ નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં| 10 અપરં ખ્રીષ્ટેન પરીક્ષિતમ્ આપિલ્લિં મમ નમસ્કારં વદત, આરિષ્ટબૂલસ્ય પરિજનાંશ્ચ મમ નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં| 11 અપરં મમ જ્ઞાતિ હેરોદિયોનં મમ નમસ્કારં વદત, તથા નાર્કિસસ્ય પરિવારાણાં મધ્યે યે પ્રભુમાશ્રિતાસ્તાન્ મમ નમસ્કારં વદત| 12 અપરં પ્રભો: સેવાયાં પરિશ્રમકારિણૌ તુફેનાત્રુફોષે મમ નમસ્કારં વદત, તથા પ્રભો: સેવાયામ્ અત્યન્તં પરિશ્રમકારિણૌ યા પ્રિયા પરિસ્તાં નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં| 13 અપરં પ્રભોરભિરુચિતં રૂફં મમ ધર્મમાતા યા તસ્ય માતા તામપિ નમસ્કારં વદત| 14 અપરમ્ અસુંકૃતં ફિલગોનં હર્મ પાત્રવં હર્મિમ્ એતેષાં સક્ષિભ્રાતૃગણાન્ નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં| 15 અપરં ફિલલગો યૂલિયા નીરિયસ્તસ્ય ભગિન્યલુમ્પા ચૈતાન્ એતૈ: સાર્દ્ધ યાવન્ત: પવિત્રલોકા આસતે તાનપિ નમસ્કારં જ્ઞાપયધ્વં| 16 યૂયં પરસ્પરં પવિત્રયુષ્મનેન નમસ્કુરુધ્વં| ખ્રીષ્ટસ્ય ધર્મસમાજગણો યુષ્માન્ નમસ્કુરુતે| 17 હે ભ્રાતરો યુષ્માન્ વિનયેડહં યુષ્માભિ યા શિક્ષા લબ્ધા તામ્ અતિક્રમ્ય યે વિચ્છેદાન્ વિધ્નાંશ્ચ કુર્વન્તિ તાન્ નિશ્ચિનુત તેષાં સક્ષં વર્જયત ય| 18 યતસ્તાદૃશા લોકા અસ્માકં પ્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્ય દાસા ઇતિ નહિ કિન્તુ સ્વોદરસ્યૈવ દાસા:; અપરં પ્રણયવચનૈ મધુરવાક્યૈશ્ચ સરલલોકાનાં મનાંસિ મોહયન્તિ| 19 યુષ્માકમ્ આજ્ઞાગ્રાહિત્વં સર્વત્ર સર્વે જ્ઞાતં તતોડહં યુષ્માસુ સાનન્દોડભવં તથાપિ યૂયં યત્ સત્જ્ઞાનેન જ્ઞાનિન: કુજ્ઞાને યાતતપરા ભવેતેતિ મમાભિલાષ:| 20 અધિકન્તુ શાન્તિદાયક ઈશ્વર: શૈતાનમ્ અવિલમ્બં યુષ્માકં પદાનામ્ અધો મર્દિષ્યતિ| અસ્માકં પ્રભુ યીશુખ્રીષ્ટો યુષ્માસુ પ્રસાદં ક્રિયાત્| ઇતિ| 21 મમ સહકારી તીમથિયો મમ જ્ઞાતયો લૂકિયો યાસોન્ સોસિપાત્રશ્રમે યુષ્માન્ નમસ્કુર્વન્તે| 22 અપરમ્ એતત્પત્રલેખકસ્તર્તિયનામાહમપિ પ્રભો નામ્ના યુષ્માન્ નમસ્કરોમિ| 23 તથા કૃત્સ્નધર્મસમાજસ્ય મમ યાતિથ્યકારી ગાયો યુષ્માન્ નમસ્કરોતિ| અપરમ્ એતન્નગરસ્ય ધનરક્ષક ઇરાસ્ત: ક્કાર્તનામકશ્ચૈકો ભ્રાતા તાવપિ યુષ્માન્ નમસ્કુરુત:| 24 અસ્માકં પ્રભુ યીશુખ્રીષ્ટા યુષ્માસુ સર્વેષુ પ્રસાદં ક્રિયાત્| ઇતિ| 25 પૂર્વકાલિકયુગેષુ પ્રચ્છન્ના યા મન્ત્રણાધુના પ્રકાશિતા ભૂત્વા ભવિષ્યદ્ભાદિલિખિતગ્રન્થગણસ્ય પ્રમાણાદ્ વિશ્વાસેન ગ્રહણાર્થં સદાતનસ્યેશ્વરસ્યાજ્ઞાયા સર્વદેશીયલોકાન્ જ્ઞાપ્યતે, 26 તસ્યા મન્ત્રણાયા જ્ઞાનં લબ્ધ્વા મયા ય: સુસંવાદો યીશુખ્રીષ્ટમધિ પ્રચાર્યતે, તદનુસારાદ્ યુષ્માન્ ધર્મો સુસ્થિરાન્ કર્તુ સમર્થો યોડટ્ટિતીય: 27 સર્વજ્ઞ ઈશ્વરસ્તસ્ય ધન્યવાદો યીશુખ્રીષ્ટેન સન્તતં ભૂયાત્| ઇતિ|

१ करिन्धिनः पत्रं

- १ यावन्तः पवित्रा लोकाः स्वेषाम् अस्माकञ्च वसतिस्थानेष्वस्माकं प्रभो रीशोः प्रीष्टस्य नाम्ना प्रार्थयन्ते तैः सहाहूतानां प्रीष्टेन यीशुना पवित्रीकृतानां लोकानां य एश्वरीयधर्मसमाजः करिन्धिनगरे विद्यते २ तं प्रतीश्वरस्येच्छयाहूतो यीशुप्रीष्टस्य प्रेरितः पौलः सोस्थिनिनामा भ्राता य पत्रं लिखति |
- ३ अस्माकं पित्रेश्वरेण प्रभुना यीशुप्रीष्टेन य प्रसादः शान्तिश्च युष्मभ्यं दीयतां | ४ एश्वरो यीशुप्रीष्टेन युष्मान् प्रति प्रसादं प्रकाशितवान्, तस्मादहं युष्मन्निमित्तं सर्वदा मदीयेश्वरं धन्यं वदामि | ५ प्रीष्टसम्बन्धीयं साक्ष्यं युष्माकं मध्ये येन प्रकारेण सप्रमाणम् अभवत् ६ तेन यूयं प्रीष्टात् सर्वविधवक्तृताज्ञानादीनि सर्वधनानि लब्धवन्तः | ७ ततोऽस्मत्प्रभो रीशुप्रीष्टस्य पुनरागमनं प्रतीक्षमाणानां युष्माकं कस्यापि वरस्याभावो न भवति | ८ अपरम् अस्माकं प्रभो रीशुप्रीष्टस्य दिवसे यूयं यन्निर्दोषा भवेत तदर्थं सत्येव यावदन्तं युष्मान् सुस्थिरान् करिष्यति | ९ य एश्वरः स्वपुत्रस्यास्मत्प्रभो रीशुप्रीष्टस्यांशिनः कर्तुं युष्मान् आहूतवान् स विश्वसनीयः | १० हे भ्रातरः, अस्माकं प्रभुयीशुप्रीष्टस्य नाम्ना युष्मान् विनयेऽहं सर्वं युष्माभिरैकत्रुपाणि वाक्यानि कथ्यन्तां युष्मन्मध्ये भिन्नसङ्घाता न भवन्तु मनोविचारयोरैक्येन युष्माकं सिद्धत्वं भवतु | ११ हे मम भ्रातरो युष्मन्मध्ये विवादा ज्ञाता एति वार्तामिहं क्लोथ्याः परिश्रुतैर्ज्ञापितः | १२ ममाभिप्रेतमिहं युष्माकं कश्चित् कश्चिद् वदति पौलस्य शिष्योऽहम् आपल्लोः शिष्योऽहं कैङ्कः शिष्योऽहं प्रीष्टस्य शिष्योऽहमिति य | १३ प्रीष्टस्य किं विभेदः कृतः? पौलः किं युष्मत्कृते कुशे उतः? पौलस्य नाम्ना वा यूयं किं मञ्जिष्ठातः? १४ क्रिष्णगायौ विना युष्माकं मध्येऽन्यः कोऽपि मया न मञ्जिष्ठात एति उतोरहम् एश्वरं धन्यं वदामि | १५ अतेन मम नाम्ना मानवा मया मञ्जिष्ठाता एति वक्तुं केनापि न शक्यते | १६ अपरं स्तिङ्गानस्य परिश्रुता मया मञ्जिष्ठातास्तदन्यः कश्चिद् यन्मया मञ्जिष्ठातस्तदहं न वेदमि | १७ प्रीष्टेनाहं मञ्जिष्ठातार्थं न प्रेरितः किन्तु सुसंवाद्यस्य प्रयारार्थमेव; सोऽपि वाक्पटुतया मया न प्रयारितव्यः, यतस्तथा प्रयारिते प्रीष्टस्य कुशे मृत्युः इललीनो भविष्यति | १८ यतो हेतो र्ये विनश्यन्ति ते तां कुशस्य वार्ता प्रलापमिव मन्यन्ते किञ्च परित्राणं लभमानेष्वस्मासु सा एश्वरीयशक्तिस्वप्नः | १९ तस्मादित्यं लिखितमास्ते, ज्ञानवतान्तु यत् ज्ञानं तन्मया नाशयिष्यते | विलोपयिष्यते तद्दृष्टं बुद्धिर्बद्धिमतां मया | २० ज्ञानी कुत्र? शास्त्री वा कुत्र? एडलोक्स्य विचारतत्परो वा कुत्र? एडलोक्स्य ज्ञानं किमीश्वरेण मोडीकृतं नहि? २१ एश्वरस्य ज्ञानाद् एडलोक्स्य मानवाः स्वज्ञानेश्वरस्य तत्त्वबोधं न प्राप्तवन्तस्तस्माद् एश्वरः प्रयारत्रुपिणा प्रलापेन विश्वासिनः परित्रातुं रोचितवान् | २२ यिहूदीयलोका लक्षणानि दिदृक्षन्ति भिन्नदेशीयलोकास्तु विधां भूयन्ते, २३ वयञ्च कुशे उतं प्रीष्टं प्रयारयामः | तस्य प्रयारो यिहूदीयैर्विधेन एव भिन्नदेशीयैश्च प्रलाप एव मन्यन्ते, २४ किन्तु यिहूदीयानां भिन्नदेशीयानाञ्च मध्ये ये आहूतास्तेषु स प्रीष्ट एश्वरीयशक्तिरिवेश्वरीयज्ञानमिव य प्रकाशते | २५ यत एश्वरं यः प्रलाप आरोप्यते स मानवातिरिक्तं ज्ञानमेव यस्य दौर्बल्यम् एश्वर आरोप्यते तत् मानवातिरिक्तं बलमेव | २६ हे भ्रातरः, आहूतयुष्मद्गणो यष्माभिरालोक्यतां तन्मध्ये सांसारिकज्ञानेन ज्ञानवन्तः पराक्रमिणो वा कुलीना वा बलवो न विद्यन्ते | २७ यत एश्वरो ज्ञानवत्स्त्रपयितुं मूर्खलोकान् रोचितवान् बलानि य त्रपयितुम् एश्वरो दुर्बलान् रोचितवान् | २८ तथा वर्तमानलोकान् संस्थितिभ्रष्टान् कर्तुम् एश्वरो जगतोऽपकृष्टान् डेयान् अवर्तमानांश्चाभिरुचितवान् | २९ तत एश्वरस्य साक्षात् केनाप्यात्मश्लाघा न कर्तव्या | ३० यूयञ्च तस्मात् प्रीष्टे यीशौ संस्थितिं प्राप्तवन्तः स एश्वराद् युष्माकं ज्ञानं पुण्यं पवित्रत्वं मुक्तिश्च ज्ञाता | ३१ अतयेव यद्दृष्टं लिखितमास्ते तद्वत्, यः कश्चित् श्लाघमानः स्यात् श्लाघतां प्रभुना स हि |
- २ हे भ्रातरो युष्मत्समीपे ममागमनकालेऽहं वक्तृताया विधाया वा नैपुण्येनेश्वरस्य साक्ष्यं प्रयारितवान् तन्नहि; २ यतो यीशुप्रीष्टं तस्य कुशे उतत्वञ्च विना नाच्यत् किमपि युष्मन्मध्ये ज्ञापयितुं विहितं बुद्धवान् | ३ अपरञ्चातीव दौर्बल्यभीतिकम्पयुक्तो युष्माभिः सार्द्धमासं | ४ अपरं युष्माकं विश्वासो यत् मानुषिकज्ञानस्य कुलं न भवेत् किन्तु एश्वरीयशक्तिः कुलं भवेत्, ५ तदर्थं मम वक्तृता मदीयप्रयारश्च मानुषिकज्ञानस्य मधुरवाक्यसम्बलितौ नास्तां किन्त्वात्मनः शक्तेश्च प्रमाणयुक्तावास्तां | ६ वयं ज्ञानं भाषामहे तस्य सिद्धलोकैर्ज्ञानमिव मन्यते, तदिहलोक्स्य ज्ञानं नहि, एडलोक्स्य नश्वराणाम् अधिपतीनां वा ज्ञानं नहि; ७ किन्तु कालावस्थायाः पूर्वस्माद् यत् ज्ञानम् अस्माकं विभवार्थम् एश्वरेण निश्चित्य प्रच्छन्नं तन्निगूढम् एश्वरीयज्ञानं प्रभाषामहे | ८ एडलोक्स्याधिपतीनां केनापि तत् ज्ञानं न लब्धं, लब्धे सति ते प्रभावविशिष्टं प्रभुं कुशे नाडनिष्यन् | ९ तद्वद्विखितमास्ते, नेत्रेण क्वापि नो दृष्टं कर्णेनापि य न श्रुतं | मनोमध्ये तु कस्यापि न प्रविष्टं कदापि यत् | एश्वरे प्रीयमाणानां कृते तत् तेन सञ्चितं | १० अपरमीश्वरः स्वात्मना तदस्माकं साक्षात् प्राकाशयत्; यत आत्मा सर्वमेवानुसन्धत्ते तेन येश्वरस्य धर्मतत्त्वमपि बुध्यते | ११ मनुजस्यान्तःस्थमात्मानं विना केन मनुजेन तस्य मनुजस्य तत्त्वं बुध्यते? तद्वदीश्वरस्यात्मानं विना केनापीश्वरस्य तत्त्वं न बुध्यते | १२ वयञ्च एडलोक्स्यात्मानं लब्धवन्तस्तन्नहि किन्तु एश्वरस्यैवात्मानं लब्धवन्तः, ततो हेतोरीश्वरेण स्वप्रसादाद् अस्मभ्यं यद् यद् दत्तं तत्सर्वम् अस्माभिर्ज्ञातुं शक्यते | १३ तस्यास्माभिर्मानुषिकज्ञानस्य वाक्यानि शिक्षित्वा कथ्यत एति नहि किन्त्वात्मतो वाक्यानि शिक्षित्वात्मिकैर्विद्यैरात्मिकैर्भावं प्रकाशयद्भिः कथ्यते | १४ प्राणी मनुष्य एश्वरीयात्मनः शिक्षां न गृह्णाति यत आत्मिकविचारेण सा विचार्यति हेतोः स तां प्रलापमिव मन्यते बोद्धुञ्च न शक्नोति | १५ आत्मिको मानवः सर्वाणि विचारयति किन्तु स्वयं केनापि न विचार्यते | १६ यत एश्वरस्य मनो ज्ञात्वा तमुपदेष्टुं कः शक्नोति? किन्तु प्रीष्टस्य मनोऽस्माभिर्लब्धं |
- ३ हे भ्रातरः, अहमात्मिकैरिव युष्माभिः समं सम्भाषितुं नाशकनवं किन्तु शारीरिकाचारिभिः प्रीष्टधर्मं शिशुतुल्यैश्च जनैरिव युष्माभिः सह समभाषे | २ युष्मान् कठिनलक्ष्यं न भोजयन् दुग्धम् अपाययं यतो यूयं लक्ष्यं ग्रहीतुं तदा नाशकनुत एदानीमपि न शकनुथ, यतो हेतोरेधुनापि शारीरिकाचारिण आध्वे | ३ युष्मन्मध्ये मात्स्यविवाहभेदा भवन्ति ततः किं शारीरिकाचारिणो नाध्वे मानुषिकमार्गो ए य न यरथ? ४ पौलस्याहमित्यापल्लोरहमिति वा यद्दक्ष्यं युष्माकं कैश्चित् कैश्चित् कथ्यते तस्माद् यूयं शारीरिकाचारिण न भवथ? ५ पौलः कः? आपल्लो वा कः? तौ परियारकमार्गौ तयोरेकैकस्मै य प्रभु यद्दृक् इलमदहात् तद्वत् तयोर्द्वारा यूयं विश्वासिनो ज्ञाताः | ६ अहं रोपितवान् आपल्लोश्च निषिक्तवान् एश्वरश्चावर्द्धयत् | ७ अतो रोपयितुंसेक्तारावसारो वद्विषितेश्वर एव सारः | ८ रोपयितुंसेक्तारो य समो तयोरेकैकश्च स्वश्रमयोग्यं स्ववेतनं लप्स्यते | ९ आवामीश्वरेण सह कर्मकारिणो, एश्वरस्य यत् क्षेत्रम् एश्वरस्य या निर्मितः सा यूयमेव | १० एश्वरस्य प्रसादात् मया यत् पदं लब्धं तस्मात् ज्ञानिना गृहकारिणो मया भित्तिमूलं स्थापितं तदुपरि यान्येन नियीयते | किन्तु येन यन्नीयते तत् तेन विविच्यतां | ११ यतो यीशुप्रीष्टं यद् भित्तिमूलं स्थापितं तदन्यत् किमपि भित्तिमूलं स्थापयितुं केनापि न शक्यते | १२ अतद्विन्तिमूलस्योपरि यदि केचित् स्वर्णरूपमणिषुतृणलान् निधिन्यन्ति, १३ तर्ह्येकैकस्य कर्म प्रकाशयते यतः स दिवसस्तत् प्रकाशयिष्यति | यतो उतोस्तन दिवसेन वह्निमयेनोदितव्यं तत ऐकैकस्य कर्म कीदृशमेतस्य परीक्षा वह्निना भविष्यति | १४ यस्य निययनं कर्म स्थासु भविष्यति स वेतनं लप्स्यते | १५ यस्य य कर्म धक्यते तस्य क्षतिर्भविष्यति किन्तु वह्निर्निर्गतञ्च एव स स्वयं परित्राणं प्राप्स्यति | १६ यूयम् एश्वरस्य मन्दिरं युष्मन्मध्ये ये-

श्वरस्यात्मा निवसतीति किं न ज्ञानीथ? 17 ईश्वरस्य मन्दिरे येन विनाशयते सोऽपीश्वरेण विनाशयिष्यते यत ईश्वरस्य मन्दिरे पवित्रमेव यूयं तु तन्मन्दिरेम् आध्वे। 18 कोपि स्वं न वञ्चयतां। युष्माकं कश्चन येद्विदलोकस्य ज्ञानेन ज्ञानवानडमिति बुध्यते तर्हि स यत् ज्ञानी भवेत् तदर्थं मूढो भवतु। 19 यस्माद्विदल-लोकस्य ज्ञानम् ईश्वरस्य साक्षात् मूढत्वमेव। अतस्मिन् विभितमप्यास्ते, तीक्ष्णा या ज्ञानिनां बुद्धिस्तथा तान् धरतीश्वरः। 20 पुनश्च। ज्ञानिनां कल्पना वे-त्ति परमेशो निरर्थकाः। 21 अतयेव कोऽपि मनुजैरात्मानं न श्लाघतां यतः सर्वाणि युष्माकमेव, 22 पौल वा आपल्लो वा कङ्का वा जगद् वा ज्वलनं वा मर-णं वा वर्तमानं वा भविष्यद्वा सर्वाण्येव युष्माकं, 23 यूयञ्च श्रीष्टस्य, श्रीष्टश्वरस्य।

4 लोका अस्मान् श्रीष्टस्य परियारकान् ईश्वरस्य निगूढवाक्यधनस्याध्यक्षांश्च मन्यन्तां। 2 किञ्च घनाध्यक्षेण विश्वसनीयेन भवितव्यमेतदेव लोके या-य्यते। 3 अतो विचारयद्भिर् युष्माभिरन्यैः कैश्चिन् मनुजैर् वा मम परीक्षां मयातीव लघु मन्यते ऽडमप्यात्मानं न विचारयामि। 4 मया किमप्यपराद्धमि-त्यहं न वेद्वि किन्त्वेतेन मम निरपराधत्वं न निश्चीयते प्रभुरेव मम विचारयितास्ति। 5 अत उपयुक्तसमयात् पूर्वम् अर्थतः प्रभोरागमनात् पूर्वम् युष्माभि-र्विचारो न क्रियतां। प्रभुरागत्य तिमिरेण प्रच्छन्नानि सर्वाणि दीपयिष्यति मनसां मन्त्राणांश्च प्रकाशयिष्यति तस्मिन् समय ईश्वराद् अकैकस्य प्रशंसा भविष्यति। 6 हे भ्रातरः सर्वाण्येतानि मयात्मानम् आपल्लवञ्चोद्दिश्य कथितानि तस्यैतत् कारणं युयं यथा शास्त्रीयविधिमतिक्रम्य मानवम् अतीव नादरि-ष्यध्व ईत्यञ्चैकेन वैपरीत्याद् अपरेण न श्लाघिष्यध्व अतोद्दिशीं शिक्षामावयोर्दृष्टान्तात् लप्स्यध्वे। 7 अपरात् कस्त्वां विशेषयति? तुभ्यं यत्र दत्त तादृशं किं धारयसि? अद्यत्तेनैव दत्तेन वस्तुना कुतः श्लाघसे? 8 एतानीमेव यूयं किं तृप्ता लब्धघना वा? अस्मास्वविद्यमानेषु यूयं किं राजत्वपदं प्राप्ताः? युष्माकं राजत्वं मयाभिलषितं यतस्तेन युष्माभिः सह वयमपि राज्यांशिनो भविष्यामः। 9 प्रेरिता वयं शेषा ङन्तव्याश्वोवेश्वरेण निदर्शिताः। यतो वयं सर्वलोका-नाम् अर्थतः स्वर्गीयदूतानां मानवानाञ्च कौतुकास्पदानि ज्ञाताः। 10 श्रीष्टस्य कृते वयं मूढाः किन्तु यूयं श्रीष्टेन ज्ञानिनः, वयं दुर्बला यूयञ्च सभलाः, यूयं सम्मानिता वयञ्चापमानिताः। 11 वयमद्यापि क्षुधात्तस्तिष्णार्ता वस्त्रहीनास्ताडिता आश्रमरहितान्श्च सन्तः 12 कर्मणि स्वकरान् व्यापारयन्तश्च दुःखैः कालं यापयामः। गर्हितैरस्माभिराशीः कथ्यते दूरीकृतैः सह्यते निन्दितैः प्रसाद्यते। 13 वयमद्यापि जगतः सम्मार्जनीयोग्या अवकरा एव सर्वे मन्यामहे। 14 यु-ष्मान् त्रपयितुमडमेतानि विभामीति नडि किन्तु प्रियात्मजानिव युष्मान् प्रबोधयामि। 15 यतः श्रीष्टधर्मं यद्यपि युष्माकं दशसहस्राणि विनेतारो भवन्ति तथापि बलवो जन्का न भवन्ति यतोऽडमेव सुसंवादेन यीशुश्रीष्टे युष्मान् अञ्जनयं। 16 अतो युष्मान् विनयेऽहं यूयं मधुनूगामिनो भवत। 17 एत्यर्थं सर्वेषु धर्मसमाजेषु सर्वत्र श्रीष्टधर्मयोग्या ये विधयो मयोपदिश्यन्ते तान् यो युष्मान् स्मारयिष्यत्येवम्भूतं प्रभोः कृते प्रियं विश्वासिनञ्च मदीयतनयं ती-मथियं युष्माकं समीपं प्रेषितवानहं। 18 अपरमहं युष्माकं समीपं न गमिष्यामीति बुद्ध्या युष्माकं क्रियन्तो लोका गर्वन्ति। 19 किन्तु यद्दि प्रभेरिच्छा भवति तर्ह्यहमविलम्बं युष्मत्समीपमुपस्थाया तेषां दर्पघातानां लोकानां वायं ज्ञास्यामीति नडि सामर्थ्यमेव ज्ञास्यामि। 20 यस्मादीश्वरस्य राजत्वं वाग्युक्तं नडि किन्तु सामर्थ्ययुक्तं। 21 युष्माकं का वाञ्छा? युष्मत्समीपे मया किं दण्डपाणिना गन्तव्यमुत् प्रेमनम्रतात्मयुक्तेन वा?

5 अपरं युष्माकं मध्ये व्यभियारो विद्यते स य व्यभियारस्तादृशो यद् देवपूजकानां मध्येऽपि तत्तुल्यो न विद्यते इलतो युष्माकमेको ज्ञो विमातृगमनं कुरुत एति वार्ता सर्वत्र व्याप्ता। 2 तथाय यूयं दर्पघाता आध्वे, तत् कर्म येन कृतं स यथा युष्मन्मध्याद् दूरीक्रियते तथा शोको युष्माभिर् न क्रियते किम् अतत्? 3 अविद्यमाने मदीयशरीरे ममात्मा युष्मन्मध्ये विद्यते अतोऽहं विद्यमान एव तत्कर्मकारिणो विचारं निश्चितवान्, 4 अस्मत्प्रभो यीशुश्रीष्टस्य नाम्ना युष्माकं मदीयात्मनश्च मिलने ज्ञाते ऽस्मत्प्रभो यीशुश्रीष्टस्य शक्तेः साहाय्येन 5 स नरः शरीरनाशार्थमस्माभिः शयतानो हस्ते समर्पयितव्यस्त-तोऽस्माकं प्रभो यीशो दिवसे तस्यात्मा रक्षां गन्तुं शक्यति। 6 युष्माकं दर्पो न भद्राय यूयं किमेतन्न ज्ञानीथ, यथा, विकारः कृत्स्नशक्तूनां स्वल्पकिपेन ज्ञा-यते। 7 यूयं यत् नवीनशक्तुस्वतृपा भवेत् तदर्थं पुरातनं किपेवम् अवमाञ्ज्जत यतो युष्माभिः किपेवशून्यैर् भवितव्यं। अपरम् अस्माकं निस्तारोत्सवीयमे-षशावको यः श्रीष्टः सोऽस्मदर्थं बलीकृतो ऽभवत्। 8 अतः पुरातनकिपेनार्थतो दुष्टताजिघांसात्तृपेण किपेन तन्नडि किन्तु सारव्यसत्यत्वतृपया किपेवशून्य-तयास्माभिरुत्सवः कर्तव्यः। 9 व्यभियारिणां संसर्गो युष्माभिर् विहातव्य एति मया पत्रे विभितं। 10 किन्तु वैदिकलोकानां मध्ये ये व्यभियारिणो लोभिन-उपद्राविणो देवपूजका वा तेषां संसर्गः सर्वथा विहातव्य एति नडि, विहातव्ये सति युष्माभिर् जगतो निर्गन्तव्यमेव। 11 किन्तु भ्रातृत्वेन विभ्यातः कश्चि-ज्जज्ञो यद्दि व्यभियारी लोभी देवपूजको निन्दको मद्यप उपद्रावी वा भवेत् तर्हि तादृशेन मानवेन सह भोजनपानेऽपि युष्माभिर् न कर्तव्ये एत्यधुना मया विभितं। 12 समाजबन्धिःस्थितानां लोकानां विचारकरणे मम कोऽधिकारः? किन्तु तदन्तर्गतानां विचारणं युष्माभिः किं न कर्तव्यं भवेत्? 13 बन्धिःस्थानां तु विचार ईश्वरेण कारिष्यते। अतो युष्माभिः स पातकी स्वमध्याद् बन्धिष्यतां।

6 युष्माकमेकस्य ज्ञनस्यापरेण सह विवादे ज्ञाते स पवित्रलोकैर् विचारमकारयन् किम् अघाम्भिकलोकैर् विचारयितुं प्रोत्सहते? 2 जगतोऽपि विचारणं पवित्रलोकैः कारिष्यत अतद् यूयं किं न ज्ञानीथ? अतो जगद् यद्दि युष्माभिर् विचारयितव्यं तर्हि क्षुद्रतमविचारेषु यूयं किमसमर्थाः? 3 दूता अय्यस्मा-भिर् विचारयिष्यन्त एति किं न ज्ञानीथ? अत औडिकविषयाः किम् अस्माभिर् न विचारयितव्या भवेयुः? 4 औडिकविषयस्य विचारो युष्माभिः कर्तव्ये ये लो-काः समितौ क्षुद्रतमास्त अये नियुज्यन्तां। 5 अहं युष्मान् त्रपयितुमिच्छन् वदामि युष्मन्मध्ये किमेकोऽपि मनुष्यस्तादृग् बुद्धिमात्रं यो भ्रातृविवादविचार-णो समर्थः स्यात्? 6 किञ्चैको भ्राता भ्रात्रान्येन किमविश्वासिनां विचारकाणां साक्षाद् विवदते? यष्मन्मध्ये विवादा विद्यन्त अतदपि युष्माकं दोषः। 7 यूयं कु-तोऽन्यायसहनं क्षतिसहनं वा श्रेयो न मन्यध्वे? 8 किन्तु यूयमपि भ्रातृनेव प्रत्यन्यायं क्षतिञ्च कुरुथ किमेतत्? 9 ईश्वरस्य राज्येऽन्यायकारिणां लोकानामधि-कारो नास्त्येतद् यूयं किं न ज्ञानीथ? मा वञ्च्यध्वं, ये व्यभियारिणो देवाच्यिनः पारदारिकाः स्त्रीवदाचारिणः पुंमैथुनकारिणस्तस्करा 10 लोभिनो मद्यपा नि-न्दका उपद्राविणो वा त ईश्वरस्य राज्यभागिनो न भविष्यन्ति। 11 यूयञ्चैवंविधा लोका आस्त किन्तु प्रभो यीशो नान्मास्मदीश्वरस्यात्मना य यूयं प्रक्षालि-ताः पाविताः सपुण्यीकृताश्च। 12 मद्यर्थं सर्वं द्रव्यम् अप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्वं हितजनकं। मद्यर्थं सर्वमप्रतिषिद्धं तथाप्यहं कस्यापि द्रव्यस्य वशीकृतो न भविष्यामि। 13 उदराय लक्ष्याणि लक्ष्येभ्यश्चोदरं, किन्तु लक्ष्योदरे ईश्वरेण नाशयिष्येते; अपरं देहो न व्यभियाराय किन्तु प्रभवे प्रभुश्च देहाय। 14 यश्चे-श्वरः प्रभुमुत्थापितवान् स स्वशक्त्यास्मानप्युत्थापयिष्यति। 15 युष्माकं यानि शरीराणि तानि श्रीष्टस्याज्ञानीति किं यूयं न ज्ञानीथ? अतः श्रीष्टस्य यान्य-ज्ञानि तानि मयापहत्य वेश्याया अज्ञानि किं कारिष्यन्ते? तन्न भवतु। 16 यः कश्चिद् वेश्यायाम् आसज्यते स तथा सहैकदेहो भवति किं यूयमेतन्न ज्ञानीथ? यतो विभितमास्ते, यथा, तौ द्वौ ज्ञानवेकाङ्गी भविष्यतः। 17 मानवा यान्यन्यानि क्लुषाणि कुर्वन्ते तानि वपुर् न समाविशन्ति किन्तु व्यभियारिणा स्वविग्रहस्य विरुद्धं क्लमषं क्रियते। 18 मानवा यान्यन्यानि क्लुषाणि कुर्वन्ते तानि वपुर् न समाविशन्ति किन्तु व्यभियारिणा स्वविग्रहस्य विरुद्धं क्लमषं क्रियते। 19 युष्माकं यानि वपुंसि तानि युष्मदन्तःस्थितस्येश्वराल्लब्धस्य पवित्रस्यात्मनो मन्दिराणि यूयञ्च स्वेषां स्वामिनो नाध्वे किमेतद् युष्माभिर् न ज्ञायते? 20 यू-यं मूल्येन क्रीता अतो वपुर्मनोभ्याम् ईश्वरो युष्माभिः पूज्यतां यत ईश्वर अये तयोः स्वामी।

7 अपरञ्च युष्माभिर् मां प्रति यत् पत्रमलेपि तस्योत्तरमेतत्, योषितोऽस्पर्शनं मनुजस्य वरं; 2 किन्तु व्यभियारभयाद् अकैकस्य पुंसः स्वकीयभार्या भवतु तद्दद् अकैकस्या योषितो ऽपि स्वकीयभर्ता भवतु। 3 भार्यायै भर्ता यद्यद् वितरणीयं तद् वितीर्यतां तद्दद् भर्तेऽपि भार्याया वितरणीयं वि-तीर्यतां। 4 भार्यायाः स्वदेहे स्वत्वं नास्ति भर्तुरेव, तद्दद् भर्तुरपि स्वदेहे स्वत्वं नास्ति भार्याया अये। 5 उपोषणप्रार्थनयोः सेवनार्थम् अकमन्त्राणानां युष्माकं क्रियन्तावं यावद् या पृथक्स्थितिर् भवति तदन्यो विच्छेदो युष्मन्मध्ये न भवतु, ततः परम् इन्द्रियाणाम् अधैर्यात् शयतान् यद् युष्मान् परीक्षां न नयेत् तदर्थं पुनरेकत्र मिलत। 6 अतद् आदेशतो नडि किन्तु नुजात अये मया कथ्यते, 7 यतो ममावस्थेव सर्वमानवानामवस्था भवत्विति मम वाञ्छा कि-न्तु ईश्वराद् अकैकैको वरोऽन्येन यान्यो वर एत्यमेकैकेन स्वकीयवरो लब्धः। 8 अपरम् अकृतविवाडान् विधवाश्च प्रति भूमैतन्निवेदनं ममेव तेषामवस्थितिर् भ-

द्रा; 9 किञ्च यदि तैरिन्द्रियाणि नियन्तुं न शक्यन्ते तर्हि विवाहः क्रियतां यतः कामदण्डाद् व्यूढत्वं भद्रं। 10 ये य कृतविवाहास्ते मया नहि प्रभुनैवैतद् आज्ञाप्यन्ते। 11 भार्या भर्तुः पृथक् न भवतु। यदि वा पृथग्भूता स्यात् तर्हि निर्विवाहा तिष्ठतु स्वीयपतिना वा सन्देहात् भर्तापि भार्या न त्यजतु। 12 एतान् ज्ञानं प्रति प्रभु न ब्रवीति किन्त्वहं ब्रवीमि; कस्यचिद् भ्रातृयोषिद् अविश्वासीनी सत्यपि यदि तेन सख्यसे तुष्यति तर्हि सा तेन न त्यज्यतां। 13 तद्भत् कस्याश्चिद् योषितः पतिरविश्वासी सन्नपि यदि तथा सख्यसे तुष्यति तर्हि स तथा न त्यज्यतां। 14 यतोऽविश्वासी भर्ता भार्याया पवित्रीभूतः, तद्ददविश्वासीनी भार्या भर्ता पवित्रीभूता; नोयेद् युष्माकमपत्यान्यशुचीन्यभविष्यन् किन्त्वधुना तानि पवित्राणि सन्ति। 15 अविश्वासी जनो यदि वा पृथग् भवति तर्हि पृथग् भवतु; अतेन भ्राता भगिनी वा न निबध्यते तथापि वयमीश्वरेण शान्तये समाहूताः। 16 हे नारि तव भर्तुः परित्राणं त्वतो भविष्यति न वेति त्वया किं ज्ञायते? हे नर तव जायायाः परित्राणं त्वत्त्वा भविष्यति न वेति त्वया किं ज्ञायते? 17 अेकैको जनः परमेश्वराल्लब्धं यद् भजते यस्यान्नावस्थायाम् ईश्वरेणाहायि तदनुसारेणैवायतु तदहं सर्वसमाजस्थान् आदिशामि। 18 छिन्नत्वग् भूत्वा य आहूतः स प्रकृष्टत्वक् न भवतु, तद्दद अछिन्नत्वग् भूत्वा य आहूतः स छिन्नत्वक् न भवतु। 19 त्वच्छेदः सारो नहि तद्ददत्वच्छेदोऽपि सारो नहि किन्वीश्वरस्याज्ञानां पालनमेव। 20 यो जनो यस्यामवस्थायामहायि स तस्यामेवावतिष्ठतां। 21 दासः सन् त्वं किमाहूतोऽसि? तन्मा यिन्तय, तथाय यदि स्वतन्त्रो भवितुं शक्नुयास्तर्हि तदेव वृणु। 22 यतः प्रभुनाहूतो यो दासः स प्रभो मीयितजनः। तद्दद तेनाहूतः स्वतन्त्रो जनोऽपि प्रीष्टस्य दास अवे। 23 यूयं मूल्येन क्रीता अतो हेतोर्मानवानां दासा मा भवत। 24 हे भ्रातरो यस्यामवस्थायां यस्याहानमभवत् तथा स ईश्वरस्य साक्षात् तिष्ठतु। 25 अपरम् अकृतविवाहान् जनान् प्रति प्रभोः कोऽप्यादेशो मया न लब्धः किन्तु प्रभोरनुकम्पया विश्वास्थो भूतोऽहं यद् भद्रं मन्ये तद् वदामि। 26 वर्तमानात् क्लेशसमयात् मनुष्यस्यानूढत्वं भद्रमिति मया बुध्यते। 27 त्वं किं योषिति निबद्धोऽसि तर्हि मोयनं प्राप्नुं मा यतस्व। किं वा योषितो मुक्तोऽसि? तर्हि ज्ञायं मा गवेषय। 28 विवाहं कुर्वता त्वया किमपि नापाराध्यते तद्दद व्यूढमानया युवत्यापि किमपि नापाराध्यते तथाय तादृशौ द्वौ जनौ शारीरिकं क्लेशं लप्स्येते किन्तु युष्मान् प्रति मम करुणा विद्यते। 29 हे भ्रातरोऽहमिहं ब्रवीमि, एतः परं समयोऽतीव संक्षिप्तः, 30 अतः कृतदारैरकृतदारैरिव रुदद्भिश्चारुदद्भिरेव सानन्दैश्च निरानन्दैरिव क्रेतृभिश्चाभागिभिरिवाचरितव्यं 31 ये य संसारे यरन्ति तैर्नातियरितव्यं यत एडलेकाकस्य कोतुको विचलति। 32 किन्तु यूयं यन्निश्चिन्ता भवेतेति मम वाञ्छा। अकृतविवाहो जनो यथा प्रभुं परितोषयेत् तथा प्रभुं यिन्तयति, 33 किन्तु कृतविवाहो जनो यथा भार्यां परितोषयेत् तथा संसारं यिन्तयति। 34 तद्दद उिढयोषितोऽनूढा विशिष्यते। यानूढा सा यथा कायमनसोः पवित्रा भवेत् तथा प्रभुं यिन्तयति या योढा सा यथा भर्तारं परितोषयेत् तथा संसारं यिन्तयति। 35 अहं यद् युष्मान् भूगबन्धिन्यां परिक्षिपेयं तदर्थं नहि किन्तु यूयं यदनिन्दिता भूत्वा प्रभोः सेवनेऽबाधम् आसक्ता भवेत तदर्थमेतानि सर्वाणि युष्माकं हिताय मया कथ्यन्ते। 36 कस्यचित् कन्यायां यौवनप्राप्तायां यदि स तस्या अनुढत्वं निन्दनीयं विवाहश्च साधयितव्य एति मन्यते तर्हि यथाभिलाषं करोतु, अतेन किमपि नापरात्स्यति विवाहः क्रियतां। 37 किन्तु दुःभेनाक्लिष्टः कश्चित् पिता यदि स्थिरमनोगतः स्वमनोऽभिलाषसाधने समर्थश्च स्यात् मम कन्या मया रक्षितव्येति मनसि निश्चिनोति य तर्हि स भद्रं कर्म करोति। 38 अतो यो विवाहं करोति स भद्रं कर्म करोति यश्च विवाहं न करोति स भद्रतरं कर्म करोति। 39 यावत्कालं पति ऋणवति तावद् भार्या व्यवस्थया निबद्धा तिष्ठति किन्तु पत्यौ मलानिद्रां गते सा मुक्तीभूय यमभिलषति तेन सखं तस्या विवाहो भवितुं शक्नोति, किन्त्वेतत् केवलं प्रभुभक्तानां मध्ये। 40 तथाय सा यदि निष्पतिका तिष्ठति तर्हि तस्याः क्षेमं भविष्यतीति मम भावः। अपरम् ईश्वरस्यात्मा ममाप्यन्त विद्यत एति मया बुध्यते।

8 देवप्रसादे सर्वेषाम् अस्माकं ज्ञानमास्ते तद्दयं विभक्तः। तथापि ज्ञानं गर्व्यं जनयति किन्तु प्रेमतो निष्ठा ज्ञायते। 2 अतः कश्चन यदि मन्यते मम ज्ञानमास्त एति तर्हि तेन यादृशं ज्ञानं येषितव्यं तादृशं किमपि ज्ञानमद्यापि न लब्धं। 3 किन्तु य ईश्वरं प्रीयते स ईश्वरेणापि ज्ञायते। 4 देवताबलिप्रसाद-भक्षणे वयमिहं विभक्तो यत् जगन्मध्ये कोऽपि देवो न विद्यते, अेकेश्वररो द्वितीयो नास्तीति। 5 सर्वो पृथिव्यां वा यद्यपि केषुचिद् ईश्वर एति नामारोप्यते तादृशाश्च बहव ईश्वरा बहवश्च प्रभवो विद्यन्ते 6 तथाप्यस्माकमद्वितीय ईश्वरः स पिता यस्मात् सर्वेषां यदर्थश्चास्माकं सृष्टिर्जाता, अस्माकमद्वितीयः प्रभुः स यीशुः प्रीष्टो येन सर्ववस्तूनां येनास्माकमपि सृष्टिः कृता। 7 अधिकन्तु ज्ञानं सर्वेषां नास्ति यतः केचिदद्यापि देवतां सम्मन्य देवप्रसादमिव तद् भक्ष्यं भुञ्जते तेन दुर्बलतया तेषां स्वान्तानि मलीमसानि भवन्ति। 8 किन्तु भक्ष्यद्रव्याद् वयम् ईश्वरेण ग्राह्या भवामस्तत्रिहं यतो भुङ्क्त्वा वयमुक्त्वा न भवामस्तद्ददभुङ्क्त्वाप्यपङ्क्ता न भवामः। 9 अतो युष्माकं या क्षमता सा दुर्बलानाम् उन्माथस्वप्ना यत्र भवेत् तदर्थं सावधाना भवत। 10 यतो ज्ञानविशिष्टस्त्वं यदि देवालये उपविष्टः केनापि दृश्यसे तर्हि तस्य दुर्बलस्य मनसि किं प्रसादभक्षणे उत्साहो न जनिष्यते? 11 तथा सति यस्य कृते प्रीष्टो ममार तव स दुर्बलो भ्राता तव ज्ञानात् किं न विनक्ष्यति? 12 इत्यनेन प्रकारेण भ्रातृणां विरुद्धम् अपराध्यद्विस्तेषां दुर्बलानि मनांसि व्याघातयद्भिश्च युष्माभिः प्रीष्टस्य वैपरीत्येनापराध्यते। 13 अतो हेतोः पिशिताशनं यदि मम भ्रातुर्विघ्नस्वप्नं भवेत् तर्हाहं यत् स्वभ्रातुर्विघ्नजनको न भवेयं तदर्थं यावज्जिवनं पिशितं न भोक्ष्ये।

9 अहं किम् अेकः प्रेरितो नास्मि? किमहं स्वतन्त्रो नास्मि? अस्माकं प्रभु रीशुः प्रीष्टः किं मया नादृशि? यूयमपि किं प्रभुना मदीयश्रमङ्गलस्वप्ना न भवथ? 2 अन्यलोकाणां कृते यद्यप्यहं प्रेरितो न भवेयं तथाय युष्मत्कृते प्रेरितोऽस्मि यतः प्रभुना मम प्रेरितत्वपदस्य मुद्रास्वप्ना यूयमेवाह्वे। 3 ये लोका मयि दोषमारोपयन्ति तान् प्रति मम प्रत्युत्तरमेतत्। 4 भोजनपानयोः किमस्माकं क्षमता नास्ति? 5 अन्ये प्रेरिताः प्रभो भ्रातरौ कैडाश्च यत् कुर्वन्ति तद्दत् काञ्चित् धर्मभगिनीं व्यूढा तथा सार्द्धं पर्यटितुं वयं किं न शक्नुमः? 6 सांसारिकश्रमस्य परित्यागात् किं केवलमहं अर्णव्याश्च निवारितौ? 7 निजघन-व्ययेन कः संग्रामं करोति? को वा द्राक्षाक्षेत्रं कृत्वा तद्दलानि न भुङ्कते? को वा पशुप्रजं पालयन् तत्पयो न पिवति? 8 किमहं केवलां मानुषिकां वायं वदामि? व्यवस्थायां किमेतादृशं वयनं न विद्यते? 9 मूसाव्यवस्थाग्रन्थे लिपितमास्ते, त्वं शस्यमर्दकवृषस्यास्यं न भन्त्यसीति। ईश्वरेण अलीवर्दानामेव यिन्ता किं क्रियते? 10 किं वा सर्वथास्माकं कृते तद्दयनं तेनोक्तं? अस्माकमेव कृते तद्विहितं। यः क्षेत्रं कर्षति तेन प्रत्याशायुक्तेन कर्ष्यं, यश्च शस्यानि मर्दयति तेन लाभप्रत्याशायुक्तेन मर्दितव्यं। 11 युष्मत्कृतेऽस्माभिः पारत्रिकाणि बीजानि रोपितानि, अतो युष्माकमैडिकदलानां वयम् अंशिनो भविष्यामः किमेतत् महत् कर्म? 12 युष्मासु योऽधिकारस्तस्य भागिनो यद्यन्ये भवेयुस्तर्हास्माभिस्ततोऽधिकं किं तस्य भागिभिर्न भवितव्यं? अधिकन्तु वयं तेनाधिकारेण न व्यवह-तवन्तः किन्तु प्रीष्टीयसुसंवादेस्य कोऽपि व्याघातोऽस्माभिर्न ज्ञायते तदर्थं सर्वे सखामहे। 13 अपरं ये पवित्रवस्तूनां परियर्था कुर्वन्ति ते पवित्रवस्तुतो भक्ष्याणि लभन्ते, ये य वेद्याः परियर्था कुर्वन्ति ते वेदिस्थवस्तूनाम् अंशिनो भवन्त्येतद् यूयं किं न विद? 14 तद्दद ये सुसंवादे घोषयन्ति तैः सुसंवादेन जिवितव्यमिति प्रभुनादिष्टं। 15 अहमेतेषां सर्वेषां किमपि नाश्रितवान् मां प्रति तदनुसारात् आचरितव्यमित्याशयेनापि पत्रमिहं मया न लिप्यते यतः केनापि जनेन मम यशसो मुधाकरणत् मम मरणं वरं। 16 सुसंवादेघोषणात् मम यशो न ज्ञायते यतस्तद्घोषणं ममावश्यकं यद्यहं सुसंवादे न घोषयेयं तर्हि मां धिक्। 17 इच्छुकेन तत् कुर्वता मया इहं लप्स्यते किन्त्वनिच्छुकैऽपि मयि तत्कर्मणो भारोऽपितोऽस्ति। 18 अतेन मया लभ्यं इहं किं? सुसंवादेन मम योऽधिकार आस्ते तं यदभद्रभावेन नाचरेयं तदर्थं सुसंवादेघोषणसमये तस्य प्रीष्टीयसुसंवादेस्य निर्व्ययीकरणमेव मम इहं। 19 सर्वेषाम् अनायतोऽहं यद् भूरिशो लोकान् प्रतिपद्ये तदर्थं सर्वेषां दासत्वमङ्गीकृतवान्। 20 यिहूदीयान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थं यिहूदीयानां कृते यिहूदीयघवाभवं। ये य व्यवस्थायत्तास्तान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थं व्यवस्थानायतो योऽहं सोऽहं व्यवस्थायत्तानां कृते व्यवस्थायत्तघवाभवं। 21 ये यालब्धव्यवस्थास्तान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थम् ईश्वरस्य साक्षाद् अलब्धव्यवस्थो न भूत्वा प्रीष्टेन लब्धव्यवस्थो योऽहं सोऽहम् अलब्धव्यवस्थानां कृतेऽलब्धव्यवस्थ घवाभवं। 22 दुर्बलान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थ-महं दुर्बलानां कृते दुर्बलघवाभवं। इत्थं केनापि प्रकारेण कतिपया लोका यन्मया परित्राणं प्राप्नुयुस्तदर्थं यो यादृश आसीत् तस्य कृते ऽहं तादृशघवाभ-

वं।²³ उद्देश आचारः सुसंवादाथं मया क्रियते यतोऽहं तस्य इलानां सडभागी भवितुमिच्छामि।²⁴ पापयलात्कार्यं ये धावन्ति धावतां तेषां सर्वेषां डेवल अंकः पापं लभते युष्माभिः किमेतन्न ज्ञायते? अतो यूयं यथा पापं लप्स्यध्वे तथैव धावत।²⁵ मल्ला अपि सर्व्वभोगे परिमितभोगिनो भवन्ति ते तु म्बानां अञ्जं लिप्सन्ते किन्तु वयम् अम्बानां लिप्सामहे।²⁶ तस्माद् अहमपि धावामि किन्तु लक्ष्यमनुद्दिश्य धावामि तन्नहि। अहं मल्लधव युध्यामि य किन्तु छायाभाघातयन्निय युध्यामि तन्नहि।²⁷ एतरान् प्रति सुसंवाद् घोषयित्वाहं यत् स्वयमग्राह्यो न भवामि तदर्थं देहम् आहन्मि वशीकुर्व्वं य।

10 हे भ्रातरः, अस्मत्पितृपुरुषानधि यूयं यदज्ञाता न तिष्ठतेति मम वाग्छा, ते सर्व्वे मेघाधःस्थिता भवतुः सर्व्वे समुद्रमध्येन वप्रञ्जुः,² सर्व्वे मूसा-मुद्दिश्य मेघसमुद्रयोर्भञ्जिता भवतुः।³ सर्व्वे अेकम् आत्मिकं लक्ष्यं बुभुञ्जिरे अेकम् आत्मिकं पेयं पपुश्च।⁴ यतस्तेऽनुचरत आत्मिकाद् अयलात् लब्धं तोयं पपुः सोऽयलः प्रीष्टयेव।⁵ तथा सत्यपि तेषां मध्येऽधिकेषु लोकेष्वीश्वरो न सन्तुतोषेति डेतोस्ते प्रन्तरे निपातितः।⁶ अेतस्मिन् ते डस्माकं नि-दर्शनस्वरूपा भवतुः; अतस्ते यथा कुत्सिताभिलाषिणो भवतुस्तस्मात्कुत्सिताभिलाषिणि न भवितव्यं।⁷ लिप्पितमास्ते, लोका लोक्तुं पातुश्चोपवि-विशुस्ततः क्रीडितुमुत्थिता एतयनेन प्रकारेण तेषां कैश्चिद् यद्देव देवपूजा कृता युष्माभिस्तद्गतं न क्रियतां।⁸ अपरं तेषां कैश्चिद् यद्देव व्यभिचारः कृतस्तेन यै-कस्मिन् दिने त्रयोविंशतिसडसाणि लोका निपातितस्तद्देव अस्माभिर्व्यभिचारो न कर्त्तव्यः।⁹ तेषां केचिद् यद्देव प्रीष्टं परीक्षितवन्तस्तस्माद् भुञ्जन् नष्टा-श्च तद्देव अस्माभिः प्रीष्टो न परीक्षितव्यः।¹⁰ तेषां केचिद् यथा वाक्कलहं कृतवन्तस्तत्कारणात् अत्रा विनाशिताश्च युष्माभिस्तद्देव वाक्कलहो न क्रियतां।¹¹ तान् प्रति यान्येतानि जघटिरे तान्यस्माकं निदर्शनानि जगतः शेषयुगे वर्त्तमानानाम् अस्माकं शिक्षार्थं लिप्पितानि य भवतुः।¹² अतयेव यः कश्चिद् सु-स्थिरमन्यः स यत्र पतेत् तत्र सावधानो भवतु।¹³ मानुषिकपरीक्षातिरिक्ता कापि परीक्षा युष्मान् नाकामत्, ईश्वरश्च विश्वास्थ्यः सोऽतिशक्त्यां परीक्षायां पतनात् युष्मान् रक्षिष्यति, परीक्षा य यद् युष्माभिः सोढुं शक्यते तदर्थं तथा सड निस्तारस्य पन्थानं निरूपयिष्यति।¹⁴ हे प्रियभ्रातरः, देवपूजातो दूरम् अपसरत।¹⁵ अहं युष्मान् विज्ञान् मत्वा प्रभाषे मया यत् कथ्यते तद् युष्माभिर्विविच्यतां।¹⁶ यद् धन्यवादपात्रम् अस्माभिर्धन्यं गद्यते तत् किं प्रीष्टस्य शोषितस्य सडभागित्वं नहि? यश्च पूषोऽस्माभिर्भञ्ज्यते स किं प्रीष्टस्य वपुषः सडभागित्वं नहि? ¹⁷ वयं बलवः सन्तोऽप्येकपुपस्वरूपा अेकवपुःस्वरू-पाश्च भवामः, यतो वयं सर्व्वे अेकपुपस्य सडभागिनः।¹⁸ यूयं शारीरिकम् एस्त्रायेवीयवंशं निरीक्षध्वं। ये बलीनां मांसानि भुञ्जते ते किं यज्ञवेद्याः सडभा-गिनो न भवन्ति? ¹⁹ एत्यनेन मया किं कथ्यते? देवता वास्तविकी देवतायै बलिदानं वा वास्तविकं किं भवेत्? ²⁰ तन्नहि किन्तु भिन्नजातिभिर् ये बलयो दीय-न्ते त ईश्वराय तन्नहि भूतेभ्ययेव दीयन्ते तस्माद् यूयं यद् भूतानां सडभागिनो भवथेत्यहं नाभिलषामि।²¹ प्रभोः कंसेन भूतानामपि कंसेन पानं युष्मा-भिरसाधयं; यूयं प्रभो भोज्यस्य भूतानामपि भोज्यस्य सडभागिनो भवितुं न शक्नुथ।²² वयं किं प्रभुं स्पष्टिष्यामहे? वयं किं तस्माद् बलवन्तः? ²³ मां प्रति सर्व्वे कर्माप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्व्वे छित्तजनकं सर्व्वम् अप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्व्वे निष्ठाजनकं।²⁴ आत्महितः केनापि न येष्टितव्यः किन्तु सर्व्वेः परहि-तश्चेष्टितव्यः।²⁵ आपणो यत् कथ्यं तद् युष्माभिः संवेदस्यार्थं किमपि न पृष्टवा भुञ्ज्यतां ²⁶ यतः पृथिवी तन्मध्यस्थश्च सर्व्वे परमेश्वरस्य।²⁷ अपरम् अविश्वासिलोकानां केनयित् निमन्त्रिता यूयं यदि तत्र ज्जिगमिषथ तर्हि तेन यद् यद् उपस्थाप्यते तद् युष्माभिः संवेदस्यार्थं किमपि न पृष्टवा भुञ्ज्यतां।²⁸ किन्तु तत्र यदि कश्चिद् युष्मान् वदेत् लक्ष्यमेतद् देवतायाः प्रसाद एति तर्हि तस्य ज्ञापयितुरनुरोधात् संवेदस्यार्थश्च तद् युष्माभिर्न भोक्तव्यं। पृथिवी तन्मध्यस्थश्च सर्व्वे परमेश्वरस्य, ²⁹ सत्यमेतत्, किन्तु मया यः संवेदो निर्दिश्यते स तव नहि परस्यैव।³⁰ अनुग्रहपात्रेण मया धन्यवादं कृत्वा यद् भुञ्ज्यते तत्कारणाद् अहं कुतो निन्दिष्ये? ³¹ तस्माद् भोजनं पानम् अन्यद्वा कर्म्म कुर्व्वद्भिर् युष्माभिः सर्व्वमेवेश्वरस्य मडिभ्नः प्रकाशार्थं क्रियतां।³² यिद्धुदीयानां भि-न्नजातीयानाम् ईश्वरस्य समाजस्य वा विघ्नजनकैर् युष्माभिर्न भवितव्यं।³³ अहमप्यात्महितम् अयेष्टमानो बडूनां परित्राणार्थं तेषां हितं येष्टमानः सर्व्वविषये सर्व्वेषां तुष्टिकरो भवामीत्यनेनाहं यद्देव प्रीष्टस्यानुगामी तद्देव यूयं ममानुगामिनो भवत।

11 हे भ्रातरः, यूयं सर्व्वस्मिन् कार्य्ये मां स्मरथ मया य यादृगुपदिष्टास्ताद्गायथैतत्कारणात् मया प्रशंसनीया आध्वे।² तथापि ममैषा वाग्छा यद् यूयमिदम् अवगता भवथ, ³ अेकैकस्य पुरुषस्योत्तमाङ्गस्वरूपः प्रीष्टः, योषितश्चोत्तमाङ्गस्वरूपः पुमान्, प्रीष्टस्य योत्तमाङ्गस्वरूप ईश्वरः।⁴ अपरम् आर्य्यादितोत्तमाङ्गेन येन पुंसा प्रार्थना क्रियत ईश्वरीयवाणी कथ्यते वा तेन स्वीयोत्तमाङ्गम् अवज्ञायते।⁵ अनार्य्यादितोत्तमाङ्गा यथा योषिता य प्रार्थना क्रियत ईश्वरीयवाणी कथ्यते वा तथापि स्वीयोत्तमाङ्गम् अवज्ञायते यतः सा मुण्डितशिरःसदृशा।⁶ अनार्य्यादितमस्तका या योषित् तस्याः शिरः मुण्डनीय-मेव किन्तु योषितः केशर्य्येण शिरोमुण्डनं वा यदि लज्जजनकं भवेत् तर्हि तथा स्वशिर आर्य्याद्यतां।⁷ पुमान् ईश्वरस्य प्रतिभूर्तिः प्रतितेजःस्वरूपश्च तस्मात् तेन शिरो नार्य्यादनीयं किन्तु सीमन्तिनी पुंसः प्रतिबिम्बस्वरूपा।⁸ यतो योषातः पुमान् नोदपादि किन्तु पुंसो योषिद् उदपादि।⁹ अधिकन्तु योषितः कृते पुंसः सृष्टिर्न भवूव किन्तु पुंसः कृते योषितः सृष्टिर्न भवूव।¹⁰ एति डेतो दूतानाम् आदराद् योषिता शिरस्यधीनतासूचकम् आवरणं धर्त्तव्यं।¹¹ तथापि प्रभो विधिना पुमांसं विना योषिन्न ज्ञायते योषितश्च विना पुमान् न ज्ञायते।¹² यतो यथा पुंसो योषिद् उदपादि तथा योषितः पुमान् ज्ञायते, सर्व्ववस्तुनि येश्चराद् उत्पद्यन्ते।¹³ युष्माभिरैवेतद् विविच्यतां, अनावृतया योषिता प्रार्थनं किं सुद्दश्यं भवेत्? ¹⁴ पुरुषस्य दीर्घकेशत्वं तस्य लज्जजनकं, किन्तु योषितो दीर्घकेशत्वं तस्या गौरवजनकं ¹⁵ यत आर्य्यादनाय तस्यै केशा हता एति किं युष्माभिः स्वभावतो न शिक्ष्यते? ¹⁶ अत्र यदि कश्चिद् विवदितुम् एर्य्येत् तर्ह्य-स्माकम् ईश्वरीयसमितीनाश्च तादृशी रीतिर्न विद्यते।¹⁷ युष्माभिर्न भद्राय किन्तु कुत्सिताय समागम्यते तस्माद् अेतानि भाषमाणेन मया यूयं न प्रशंसनी-याः।¹⁸ प्रथमतः समितौ समागतानां युष्माकं मध्ये भेदाः सन्तीति वार्त्ता मया श्रूयते तन्मध्ये किञ्चित् सत्यं मन्यते य।¹⁹ यतो डेतो युष्मन्मध्ये ये परीक्षि-तास्ते यत् प्रकाश्यन्ते तदर्थं भेदैर् भवितव्यमेव।²⁰ अेकत्र समागतैर् युष्माभिः प्रभावं भेाज्यं भुञ्ज्यत एति नहि; ²¹ यतो भोजनकाले युष्माकमेकैकेन स्व-कीयं लक्ष्यं तूर्णं ग्रस्यते तस्माद् अेको ज्ञो बुभुक्षितस्तिष्ठति, अन्यश्च परितृप्तो भवति।²² भोजनपानार्थं युष्माकं किं वेश्मानि न सन्ति? युष्माभिर्वा किम् ईश्वरस्य समितिं तुच्छीकृत्य दीना लोका अवज्ञायन्ते? एत्यनेन मया किं वक्तव्यं? यूयं किं मया प्रशंसनीयाः? अेतस्मिन् यूयं न प्रशंसनीयाः।²³ प्रभु-तो य उपदेशो मया लब्धो युष्मासु समर्पितश्च स अेषः।²⁴ परकरसमर्पणक्षपायां प्रभु रीशुः पूषमादायेश्चरं धन्यं व्याहृत्य तं भङ्गत्वा भाषितवान् युष्मा-भिरेतद् गृह्यतां भुञ्ज्यताश्च तद् युष्मत्कृते भग्नं मम शरीरं; मम स्मरणार्थं युष्माभिरेतत् क्रियतां।²⁵ पुनश्च भेजनात् परं तथैव कंसम् आदाय तेनोक्तं कं-सोऽयं मम शोषितेन स्थापितो नूतननियमः; यतिवारं युष्माभिरेतत् पीयते ततिवारं मम स्मरणार्थं पीयतां।²⁶ यतिवारं युष्माभिरेष पूषो भुञ्ज्यते भाज-नेनानेन पीयते य ततिवारं प्रभोरगमनं यावत् तस्य मृत्युः प्रकाश्यते।²⁷ अपरश्च यः कश्चिद् अयोग्यत्वेन प्रभोरिमं पूषम् अश्नाति तस्यानेन भाजनेन पि-वति य स प्रभोः कायरुधिरयो ईर्ष्यायी भविष्यति।²⁸ तस्मात् मानवेनात्र आत्मान परीक्ष्य पश्चाद् अेष पूषो भुञ्ज्यतां कंसेनानेन य पीयतां।²⁹ येन या-नर्हत्वेन भुञ्ज्यते पीयते य प्रभोः कायम् अविमृशता तेन दृष्टप्राप्तये भुञ्ज्यते पीयते य।³⁰ अेतत्कारणाद् युष्माकं भूरिशो लोका दुर्ब्वला रोगिणश्च सन्ति बलवश्च मडानिद्रां गताः।³¹ अस्माभिर् यद्यात्मविचारोऽकारिष्यत तर्हि दृष्टो नालप्स्यत; ³² किन्तु यदास्माकं विचारो भवति तदा वयं जगतो जनेः समं यद् दृष्टं न लभामहे तदर्थं प्रभुना शास्तिं भुञ्जामहे।³³ हे मम भ्रातरः, भोजनार्थं मिलितानां युष्माकम् अेकेनेतरोऽनुगृह्यतां।³⁴ यश्च बुभुक्षितः स स्वगृहे भुङ्क्तां। दृष्टप्राप्तये युष्माभिर्न समागम्यतां। अेतद्भिन्नं यद् आदेष्टव्यं तद् युष्मत्समीपागमनकाले मयादेक्ष्यते।

12 हे भ्रातरः, यूयं यद् आत्मिकान् दायान् अनवगतास्तिष्ठथ तदहं नाभिलषामि।² पूर्व्वं भिन्नजातीया यूयं यद्देव विनीतास्तद्देव अवाकप्रतिमानाम् अनुगामिन आध्वम् एति ज्ञानीय।³ एति डेतोरहं युष्मन्मन् निवेदयामि, ईश्वरस्यात्मना भाषमाणः कोऽपि यीशुं शप्त एति न व्याडरति, पुनश्च पवित्रेणात्मना विनीतं विनान्यः कोऽपि यीशुं प्रभुरिति व्याडरुं न शक्नोति।⁴ दायान् बडुविधाः किन्त्वेक आत्मा ⁵ परियर्याश्च बडुविधाः किन्त्वेकः प्रभुः।⁶ साधनानि बडुविधानि किन्तु सर्व्वेषु सर्व्वसाधक ईश्वर अेकः।⁷ अेकैकस्मै तस्यात्मनो दर्शनं परहितार्थं दीयते।⁸ अेकस्मै तेनात्मना ज्ञानवाक्यं दीयते,

अन्यस्मै तेनैवात्मनादिष्टं विद्यावाक्यम्, 9 अन्यस्मै तेनैवात्मना विश्वासः, अन्यस्मै तेनैवात्मना स्वास्थ्यदानशक्तिः, 10 अन्यस्मै दुःसाध्यसाधनशक्तिरन्यस्मै येश्वरीयादेशः, अन्यस्मै यातिमानुषिकस्यादेशस्य विचारसामर्थ्यम्, अन्यस्मै परभाषाभाषणशक्तिरन्यस्मै य भाषार्थभाषणसामर्थ्यं दीयते। 11 अकेनाद्वितीयेनात्मना यथाभिलाषम् अकेकस्मै जनायैकेकं दानं वितरता तानि सर्वाणि साध्यन्ते। 12 दैव अकः सन्नपि यद्दृढं बह्व्युक्तो भवति, तस्यैकस्य वपुषो ऽङ्गानां बद्धत्वेन यद्दृढं अकं वपु भवति, तद्दत्तं श्रीष्टः। 13 यतो हेतो र्निर्द्विभिनज्जातीयदासस्वतन्त्रा वयं सर्वे मञ्जनेनैकेनात्मनेकैडीकृताः सर्वे यैकात्म-
 लुक्ता अभवाम। 14 अकेनाङ्गं वपु र्न भवति किन्तु बद्धुभिः। 15 तत्र यरणं यदि वदेत् नाहं हस्तस्मात् शरीरस्य भागो नास्मीति तर्हनेन शरीरात् तस्य वियोगो न भवति। 16 श्रोत्रं वा यदि वदेत् नाहं नयनं तस्मात् शरीरस्यांशो नास्मीति तर्हनेन शरीरात् तस्य वियोगो न भवति। 17 कृत्स्नं शरीरं यदि दर्शनेन्द्रियं भवेत् तर्हि श्रवणेन्द्रियं कुत्र स्थास्यति? तत् कृत्स्नं यदि वा श्रवणेन्द्रियं भवेत् तर्हि घ्राणेन्द्रियं कुत्र स्थास्यति? 18 किन्त्विदानीम् ईश्वरेण यथा-
 भिलषितं तथैवाङ्गप्रत्यङ्गानाम् अकेकं शरीरे स्थापितं। 19 तत् कृत्स्नं यद्येकाङ्गं भवेत् तर्हि शरीरे कुत्र स्थास्यति? 20 तस्माद् अङ्गानि बद्धुनि सन्ति शरीरं त्वेकमेव। 21 अतएव त्वया मम प्रयोजनं नास्तीति वायं पाणिं वदितुं नयनं न शक्नोति, तथा युवाभ्यां मम प्रयोजनं नास्तीति मूर्द्धां यरणौ वदितुं न शक्नोतिः; 22 वस्तुतस्तु विग्रहस्य यान्यङ्गान्यस्माभिर्दुर्बलानि बुध्यन्ते तान्येव सप्रयोजनानि सन्ति। 23 यानि य शरीरमध्येवमन्यानि बुध्यते तान्यस्मा-
 भिरधिकं शोभ्यन्ते। यानि य कुदृश्यानि तानि सुदृश्यतराणि क्रियन्ते 24 किन्तु यानि स्वयं सुदृश्यानि तेषां शोभनम् निष्प्रयोजनं। 25 शरीरमध्ये यद् भेदो न भवेत् किन्तु सर्वाण्यङ्गानि यद् अक्यभावेन सर्वेषां हितं चिन्तयन्ति तदर्थम् ईश्वरेणाप्रधानम् आदरणीयं कृत्वा शरीरं विरयितं। 26 तस्माद् अकस्याङ्गस्य पीडायां जातयां सर्वाण्यङ्गानि तेन सह पीडयन्ते, अकस्य समादरे जाते य सर्वाणि तेन सह संहृष्यन्ति। 27 यूयञ्च श्रीष्टस्य शरीरं, युष्माकम् अकेकश्च तस्यैकेकम् अङ्गं। 28 केचित् केचित् समितावीश्वरेण प्रथमतः प्रेरिता द्वितीयत ईश्वरीयादेशवक्तारस्तृतीयत उपदेष्टारो नियुक्ताः, ततः परं केभ्योऽपि चित्रका-
 र्यसाधनसामर्थ्यम् अनामयकरणशक्तिरुपकृतौ लोकशासने वा नैपुण्यं नानाभाषाभाषणसामर्थ्यं वा तेन व्यतारि। 29 सर्वे किं प्रेरिताः? सर्वे किम् ईश्वरी-
 यादेशवक्तारः? सर्वे किम् उपदेष्टारः? सर्वे किं चित्रकार्यसाधकाः? 30 सर्वे किम् अनामयकरणशक्तियुक्ताः? सर्वे किं परभाषावादिनः? सर्वे वा किं पर-
 भाषार्थप्रकाशकाः? 31 यूयं श्रेष्ठद्यान् लब्धुं यतध्वं। अनेन यूयं मया सर्वोत्तममार्गं दर्शयितव्याः।

13 मर्त्यस्वर्गायाणां भाषा भाषमाणोऽहं यदि प्रेमहीनो भवेयं तर्हि वादकतालस्वर्गुपो निनादकारिभेरीस्वर्गुपश्च भवामि। 2 अपरञ्च यद्यहम् ईश्वरी-
 यादेशाढ्यः स्यां सर्वाणि गुप्तवाक्यानि सर्वविद्याञ्च ज्ञानीयां पूर्णविश्वासः सन् शैलान् स्थानान्तरीकर्तुं शक्नुयाञ्च किन्तु यदि प्रेमहीनो भवेयं तर्ह्यङ्गणनीय एव भवामि। 3 अपरं यद्यहम् अन्नदानेन सर्वस्वं त्यजेयं दाडनाय स्वशरीरं समर्पयेयञ्च किन्तु यदि प्रेमहीनो भवेयं तर्हि तत्सर्वं मर्त्यं नि-
 ष्कलं भवति। 4 प्रेम चिरसहिष्णु इतिषि य, प्रेम निर्द्वेषम् अशहं निर्गर्वञ्च। 5 अपरं तत् कुत्सितं नायरति, आत्मयेष्टं न कुरुते सहसा न कुध्यति परानि-
 ष्टं न चिन्तयति, 6 अधर्मे न तुष्यति सत्य एव सन्तुष्यति। 7 तत् सर्वं तितिक्षते सर्वत्र विश्वसिति सर्वत्र भद्रं प्रतीक्षते सर्वं सहते य। 8 प्रेम्नो लोपः
 कदापि न भविष्यति, ईश्वरीयादेशकथनं लोप्स्यते परभाषाभाषणं निवर्तिष्यते ज्ञानमपि लोपं यास्यति। 9 यतोऽस्माकं ज्ञानं षड्मात्रम् ईश्वरीयादेशकथ-
 नमपि षड्मात्रं। 10 किन्त्वस्मासु सिद्धतां गतेषु तानि षड्मात्राणि लोपं यास्यन्ते। 11 बाल्यकालेऽहं बाल एवाभाषे बाल एवाचिन्तयञ्च किन्तु यौवने
 जाते तत्सर्वं बाल्याचरणं परित्यक्तवान्। 12 एदानीम् अब्रमधेनास्पष्टं दर्शनम् अस्माभिर्लभ्यते किन्तु तदा साक्षात् दर्शनं लप्स्यते। अधुना मम ज्ञानम्
 अल्पिष्ठं किन्तु तदाहं यथावगम्यस्तथैवावगतो भविष्यामि। 13 एदानीं प्रत्ययः प्रत्याशा प्रेम य त्रीण्येतानि तिष्ठन्ति तेषां मध्ये य प्रेम श्रेष्ठं।

14 यूयं प्रेमाचरणे प्रयतध्वम् आत्मिकान् दायानपि विशेषत ईश्वरीयादेशकथनसामर्थ्यं प्राप्तुं येष्टध्वं। 2 यो ज्ञः परभाषां भाषते स मानुषान् न
 सम्भाषते किन्त्वीश्वरमेव यतः केनापि किमपि न बुध्यते स यात्मना निगूढवाक्यानि कथयति; 3 किन्तु यो ज्ञः ईश्वरीयादेशं कथयति स परेषां नि-
 ष्टायै हितोपदेशाय सान्त्वनायै य भाषते। 4 परभाषावाद्यात्मन एव निष्ठां ज्ञयति किन्त्वीश्वरीयादेशवादी समिते निष्ठां ज्ञयति। 5 युष्माकं सर्वेषां
 परभाषाभाषणम् इच्छाम्यहं किन्त्वीश्वरीयादेशकथनम् अधिकमपीच्छामि। यतः समिते निष्ठायै येन स्ववाक्यानाम् अर्थो न क्रियते तस्मात् परभाषावादिन
 ईश्वरीयादेशवादी श्रेयान्। 6 हे भ्रातरः, एदानीं मया यदि युष्मत्समीपं गम्यते तर्हीश्वरीयदर्शनस्य ज्ञानस्य वेश्वरीयादेशस्य वा शिक्षाया वा वाक्यानि न
 भाषित्वा परभाषां भाषमाणेन मया यूयं किमुपकारिष्यध्वे? 7 अपरं वंशीवल्लक्यादिषु निष्प्राणिषु वाद्ययन्त्रेषु वादितेषु यदि क्लृप्ता न विशिष्यन्ते तर्हि किं
 वाद्यं किं वा गानं भवति तत् केन बोद्धुं शक्यते? 8 अपरं रणतूर्या निस्वणो यद्यव्यक्तो भवेत् तर्हि युद्धाय कः सञ्जिष्यते? 9 तद्दत्तं ञ्जिह्वामि र्दि सुग-
 म्या वाक् युष्माभिर्न गद्येत तर्हि यद् गद्येत तत् केन बोद्धुं शक्यते? वस्तुतो यूयं द्विगालापिन एव भविष्यथ। 10 जगति कतिप्रकारा उक्तयो विद्यन्ते? तासामे-
 कापि निरर्थिका नहि; 11 किन्तूक्तेरर्थो यदि मया न बुध्यते तर्ह्यहं वक्त्रा म्लेच्छ एव मंस्ये वक्त्रापि मया म्लेच्छ एव मंस्यते। 12 तस्माद् आत्मिकदायलिप्स-
 वो यूयं समिते निष्ठायां प्राप्तुं बद्धुवरा भवितुं यतध्वं, 13 अतएव परभाषावादी यद् अर्थकरोऽपि भवेत् तत् प्रार्थयतां। 14 यद्यहं परभाषया प्रथनां कुर्यां
 तर्हि मदीय आत्मा प्रार्थयते, किन्तु मम बुद्धिर्निष्फला तिष्ठति। 15 एत्यनेन किं करणीयं? अहम् आत्मना प्रार्थयिष्ये बुद्ध्यापि प्रार्थयिष्ये; अपरं आत्मना
 गास्यामि बुद्ध्यापि गास्यामि। 16 त्वं यदात्मना धन्यवाहं करोषि तदा यद् वदसि तद् यदि शिष्येनेवोपस्थितेन जनेन न बुद्ध्यते तर्हि तव धन्यवादस्यान्ते
 तथास्त्विति तेन वक्तं कथं शक्यते? 17 त्वं सम्यग् ईश्वरं धन्यं वदसीति सत्यं तथापि तत्र परस्य निष्ठा न भवति। 18 युष्माकं सर्वेभ्योऽहं परभाषाभाष-
 णे समर्थोऽस्मीति कारणाद् ईश्वरं धन्यं वदामि; 19 तथापि समितौ परोपदेशार्थं मया कथितानि पञ्च वाक्यानि वरं न य लक्षं परभाषीयानि वाक्यानि। 20 हे
 भ्रातरः, यूयं बुद्ध्या बालकाएव मा भूत परन्तु दृष्टतया शिशवएव भूत्वा बुद्ध्या सिद्धा भवत। 21 शास्त्र एहं लिपितमास्ते, यथा, एत्यवोयत् परेशोऽहम्
 आभाषिष्य एमान् ज्ञानान्। भाषाभिः परकीयाभिर्वक्तृश्वर परदेशिभिः। तथा मया कृतेऽपीमे न गृहीष्यन्ति मद्भयः। 22 अतएव तत् परभाषाभाषणं
 अविश्वासिनः प्रति सिद्धं भवति न य विश्वासिनः प्रति; किन्त्वीश्वरीयादेशकथनं नाविश्वासिनः प्रति तद् विश्वासिनः प्रत्येव। 23 समितिभुक्तेषु सर्वेषु
 अकस्मिन् स्थाने मिलित्वा परभाषां भाषमाणेषु यदि ज्ञानाकाङ्क्षिणोऽविश्वासिनो वा तत्रागच्छेयुस्तर्हि युष्मान् उन्मत्तान् किं न वदिष्यन्ति? 24 किन्तु
 सर्वेष्वीश्वरीयादेशं प्रकाशयत्सु यद्यविश्वासी ज्ञानाकाङ्क्षी वा कश्चित् तत्रागच्छति तर्हि सर्वैरेव तस्य पापज्ञानं परीक्षा य जायते, 25 ततस्तस्यान्तःकरण-
 स्य गुप्तकल्पनासु व्यक्तीभूतासु सोऽधोमुषः पतन् ईश्वरमाराध्य युष्मन्मध्य ईश्वरो विद्यते एति सत्यं कथामेतां कथयिष्यति। 26 हे भ्रातरः, सम्मिलितानां
 युष्माकम् अकेन गीतम् अन्येनोपदेशोऽन्येन परभाषान्येन ऐश्वरिकदर्शनम् अन्येनार्थबोधकं वाक्यं लभ्यते किमेतत्? सर्वमेव परनिष्ठायां युष्माभिः क्रिय-
 तां। 27 यदि कश्चिद् भाषान्तरं विवक्षति तर्ह्यकस्मिन् दिने द्विजनेन त्रिजनेन वा परभाषा कथ्यतां तदधिकं कथ्यतां तैरपि पर्यायानुसारात् कथ्यतां,
 अकेन य तदर्थो बोध्यतां। 28 किन्त्वर्थोभिधायकः कोऽपि यदि न विद्यते तर्हि स समितौ वाच्यमः स्थित्वेश्वरायात्मने य कथां कथयतु। 29 अपरं द्वौ त्रयो वे-
 श्वरीयादेशवक्तारः स्वं स्वमादेशं कथयन्तु तदन्ये य तं विचारयन्तु। 30 किन्तु तत्रापरेण केनचित् जनेनेश्वरीयादेशे लब्धे प्रथमेन कथनात् निवर्तितव्यं।
 31 सर्वे यत् शिक्षां सान्त्वनाञ्च लभन्ते तदर्थं यूयं सर्वे पर्यायिणोऽश्वरीयादेशं कथयितुं शक्नुथ। 32 ईश्वरीयादेशवक्तृणां मनांसि तेषाम् अधीनानि भवन्ति।
 33 यत ईश्वरः कुशासनजन्को नहि सुशासनजन्क एवेति पवित्रलोकानां सर्वसमितेषु प्रकाशते। 34 अपरञ्च युष्माकं वनिताः समितिषु तृष्णीभूतास्तिष्ठ-
 न्तु यतः शास्त्रलिपितेन विधिना ताः कथाप्रचारणात् निवारितास्ताभिर्निष्ठाभिर्भवितव्यं। 35 अतस्ता यदि किमपि ञ्जिज्ञासन्ते तर्हि गेहेषु पतीन् पृच्छन्तु
 यतः समितिमध्ये योषितां कथाकथनं निन्दनीयं। 36 ऐश्वरं वयः किं युष्मतो निरगमत? केवलं युष्मान् वा तत् किम् उपागतं? 37 यः कश्चिद् आत्मानम् ईश्व-
 रीयादेशवक्तारम् आत्मनाविष्टं वा मन्यते स युष्मान् प्रति मया यद् यत् लिप्यते तत्रभुनाज्ञापितम् ईत्युररी करोतु। 38 किन्तु यः कश्चित् अज्ञो भवति

सोडज्ञ अवे तिष्ठतु।³⁹ अतयेव ढे भ्रातरः, यूयम् ईश्वरीयाद्देशकथनसामर्थ्यं लब्धुं यतध्वं परभाषाभाषणमपि युष्माभिर्न निवार्यतां।⁴⁰ सर्व्वकर्मणि विधनुसारातः सुपरिपाठ्या क्रियन्तां।

15 ढे भ्रातरः, यः सुसंवाद्यो मया युष्मत्समीपे निवेदितो यूयञ्च यं गृहीतवन्त आश्रितवन्तश्च तं पुन युष्मान् विज्ञापयामि।² युष्माकं विश्वासो यदि वितथो न भवेत् तर्हि सुसंवाद्युक्तानि मम वाक्यानि स्मरतां युष्माकं तेन सुसंवाद्येन परित्राणं जायते।³ यतोऽहं यद् यत् ज्ञापितस्तदनुसारात् युष्मासु मुष्यां यां शिक्षां समार्षयं सेयं, शास्त्रानुसारात् प्रीष्टोऽस्माकं पापमोयनार्थं प्राणान् त्यक्तवान्,⁴ श्मशाने स्थापितश्च तृतीयदिने शास्त्रानुसारात् पुनरुत्थापितः।⁵ स यात्रे कैंडै ततः परं द्वादशशिष्येभ्यो दर्शनं दत्तवान्।⁶ ततः परं पञ्चशताधिकसंष्यकेभ्यो भ्रातृभ्यो युगपद् दर्शनं दत्तवान् तेषां केचित् मङ्गानिद्रां गता बहुतराश्राद्यापि वर्त्तन्ते।⁷ तदनन्तरं याकूबाय तत्पश्चात् सर्व्वेभ्यः प्रेरितेभ्यो दर्शनं दत्तवान्।⁸ सर्व्वशेषेऽकालज्जाततुल्यो योऽहं, सोऽहमपि तस्य दर्शनं प्राप्तवान्।⁹ ईश्वरस्य समितिं प्रति दौरात्भ्यायरणाद् अहं प्रेरितनाम धर्त्तुम् अयोग्यस्तस्मात् प्रेरितानां मध्ये क्षुद्रतमश्चास्मि।¹⁰ यादृशोऽस्मि तादृश ईश्वरस्यानुग्रहेऽपि वास्मि; अपरं मां प्रति तस्यानुग्रहो निष्कूलो नाभवत्, अन्येभ्यः सर्व्वेभ्यो मयाधिकः श्रमः कृतः, किन्तु स मया कृतस्तत्रहि मत्सङ्कारिणोऽस्मिन्नुग्रहेऽपि।¹¹ अतयेव मया भवेत् तैर्वा भवेत् अस्माभिस्तादृशी वार्त्ता घोष्यते सैव य युष्माभिर्विश्वासेन गृहीता।¹² मृत्युदशातः प्रीष्ट उत्थापित इति वार्त्ता यदि तमधि घोष्यते तर्हि मृतलोकानाम् उत्थिति नस्तीति वाग् युष्माकं मध्ये केश्चित् कुतः कथ्यते? मृतानाम् उत्थिति र्थि न भवेत् तर्हि प्रीष्टोऽपि नोत्थापितः।¹⁴ प्रीष्टश्च यधनुत्थापितः स्यात् तर्ह्यस्माकं घोषणं वितथं युष्माकं विश्वासोऽपि वितथः।¹⁵ वयञ्चेश्वरस्य मृषासाक्षिणो भवामः, यतः प्रीष्टे स्तेनोत्थापितः इति साक्ष्यम् अस्माभिरीश्वरमधि दत्तं किन्तु मृतानामुत्थिति र्थि न भवेत् तर्हि स तेन नोत्थापितः।¹⁶ यतो मृतानामुत्थिति र्थि न भवेत् तर्हि प्रीष्टोऽप्युत्थापितत्वं न गतः।¹⁷ प्रीष्टस्य यधनुत्थापितः स्यात् तर्हि युष्माकं विश्वासो वितथः, यूयम् अद्यापि स्वपापेषु मग्नास्तिष्ठथ।¹⁸ अपरं प्रीष्टाश्रिता ये मानवा मङ्गानिद्रां गतास्तेऽपि नाशं गताः।¹⁹ प्रीष्टो यदि केवलमिहलोकं दस्माकं प्रत्याशाभूमिः स्यात् तर्हि सर्व्वमर्त्येभ्यो वयमेव दुर्भाग्याः।²⁰ एदानीं प्रीष्टो मृत्युदशात् उत्थापितो मङ्गानिद्रागतानां मध्ये प्रथमङ्कलस्वर्ूपो जातश्च।²¹ यतो यद् यत् मानुषद्वारा मृत्युः प्रादुर्भूतस्तद् यत् मानुषद्वारा मृतानां पुनरुत्थितिरपि प्रदुर्भूता।²² आदमा यथा सर्व्वे मरणाधीना जातास्तथा प्रीष्टेन सर्व्वे ज्वायिष्यन्ते।²³ किन्तुकेकेन जनेन निष्ठे निष्ठे पर्यायि उत्थातव्यं प्रथमतः प्रथमज्जातङ्कलस्वर्ूपेन प्रीष्टेन, द्वितीयतस्तस्यागमनसमये प्रीष्टस्य लोके।²⁴ ततः परम् अन्तो भविष्यति तदानीं स सर्व्व शासनम् अधिपतित्वं पराक्रमञ्च लुप्त्वा स्वपितरीश्वरे राजत्वं समर्पयिष्यति।²⁵ यतः प्रीष्टस्य रिपवः सर्व्वे यावत् तेन स्वपापयोरेधो न निपातयिष्यन्ते तावत् तेनैव राजत्वं कर्त्तव्यं।²⁶ तेन विष्ठेतव्यो यः शेषरिपुः स मृत्युरेव।²⁷ लिपितमास्ते सर्व्वानि तस्य पादयोर्वशीकृतानि। किन्तु सर्व्वान्येव तस्य वशीकृतानीत्युक्ते सति सर्व्वानि येन तस्य वशीकृतानि स स्वयं तस्य वशीभूतो न जात इति व्यक्तं।²⁸ सर्व्वेषु तस्य वशीभूतेषु सर्व्वानि येन पुत्रस्य वशीकृतानि स्वयं पुत्रोऽपि तस्य वशीभूतो भविष्यति तत ईश्वरः सर्व्वेषु सर्व्व अवे भविष्यति।²⁹ अपरं परेतलोकानां विनिमयेन ये मज्जन्त्यन्ते तैः किं लप्स्यन्ते? येषां परेतलोकानाम् उत्थितिः केनापि प्रकारेण न भविष्यति तेषां विनिमयेन कुतो मज्जन्तमपि तैरङ्गीक्रियते? वयमपि कुतः प्रतिदण्डं प्राणभीतिम् अङ्गीकुर्महे? अस्मत्प्रभुना यीशुप्रीष्टेन युष्मत्तो मम या श्लाघास्ते तस्याः शपथं कृत्वा कथयामि दिने दिनेऽहं मृत्युं गच्छामि।³² इङ्किषनगरे वन्यपशुभिः सार्द्धं यदि लौकिकभावात् मया युद्धं कृतं तर्हि तेन मम को लाभः? मृतानाम् उत्थिति र्थि न भवेत् तर्हि, कुर्मो भोजनपानेऽपि श्वस्तु मृत्युं भविष्यति।³³ एत्यनेन धर्म्मात् मा अंशध्वं। कुसंसर्गोण लोकाणां सदायारो विनश्यति।³⁴ यूयं यथोचितं सयैतन्त्यास्तिष्ठत, पापं मा कुरुध्वं, यतो युष्माकं मध्य ईश्वरीयज्ञानहीनाः केऽपि विधन्ते युष्माकं त्रपायै मयेदं गद्यते।³⁵ अपरं मृतलोकाः कथम् उत्थास्यन्ति? कीदृशं वा शरीरं लब्ध्वा पुनरेष्यन्तीति वाक्यं कश्चित् प्रक्षयति।³⁶ ढे अज्ञ त्वया यद् बीजम् उच्यते तद् यदि न भ्रियेत तर्हि न ज्वायिष्यते।³⁷ यथा मूर्त्या निर्गन्तव्यं सा त्वया नोच्यते किन्तु शुक्लं बीजमेव; तस्य गोधूमादीनां किमपि बीजं भवितुं शक्नोति।³⁸ ईश्वरेणैव यथाभिलाषं तस्मै मूर्तिं दीयते, अङ्कैकस्मै बीजाय स्वा स्वा मूर्तिरेव दीयते।³⁹ सर्व्वानि पललानि नैकविधानि सन्ति, मनुष्यपशुपक्षिमत्स्यादीनां भिन्नरूपाणि पललानि सन्ति।⁴⁰ अपरं स्वर्गीया मूर्तयः पार्थिवा मूर्तयश्च विधन्ते किन्तु स्वर्गीयानाम् अेकज्ञं तेजः पार्थिवानाञ्च तदन्यज्ञं तेजोऽस्ति।⁴¹ सूर्यस्य तेज अेकविधं चन्द्रस्य तेजस्तदच्यविधं ताराणाञ्च तेजोऽन्यविधं, ताराणां मध्येऽपि तेजसस्तारतम्यं विद्यते।⁴² तत्र लिपितमास्ते यथा, 'आदिपुरुष आदम् ज्वात्प्राणी भूभूव,' किन्तुन्ति आदम् (प्रीष्टो) ज्वावनायक आत्मा भूभूव।⁴³ यद् उच्यते तत् तुच्छं यच्चोत्थास्यति तद् गौरवान्वितं; यद् उच्यते तन्निर्व्वलं यच्चोत्थास्यति तत् शक्तियुक्तं।⁴⁴ यत् शरीरम् उच्यते तत् प्राणानां सङ्घं, यस्य शरीरम् उत्थास्यति तद् आत्मनः सङ्घं। प्राणसङ्घस्वर्ूपं शरीरं विद्यते, आत्मसङ्घस्वर्ूपमपि शरीरं विद्यते।⁴⁵ तत्र लिपितमास्ते यथा, आदिपुरुष आदम् ज्वात्प्राणी भूभूव, किन्तुन्ति आदम् (प्रीष्टो) ज्वावनायक आत्मा भूभूव।⁴⁶ आत्मसङ्घं न प्रथमं किन्तु प्राणसङ्घैव तत्पश्चाद् आत्मसङ्घं।⁴⁷ आद्यः पुरुषे मृद उत्पन्नत्वात् मृण्मयो द्वितीयश्च पुरुषः स्वर्गाद् आगतः प्रभुः।⁴⁸ मृण्मयो यादृश आसीत् मृण्मयाः सर्व्वे तादृशा भवन्ति स्वर्गीयश्च यादृशोऽस्ति स्वर्गीयाः सर्व्वे तादृशा भवन्ति।⁴⁹ मृण्मयस्य र्ूपं यद् अस्माभिर्घोरितं तद् स्वर्गीयस्य र्ूपमपि धारयिष्यते।⁵⁰ ढे भ्रातरः, युष्मान् प्रति व्याडारामि, ईश्वरस्य राज्ये रक्तमांसयोरधिकारो भवितुं न शक्नोति, अक्षयत्वं य क्षयस्याधिकारो न भविष्यति।⁵¹ पश्यताहं युष्मत्संनिगृह्णां कथां निवेदयामि।⁵² सर्व्वेऽस्माभिर्भङ्गानिद्रा न गमिष्यते किन्तुन्तिमदिने तूर्यां वादितायाम् अेकस्मिन् विपले निमिषैकमध्ये सर्व्वे र्ूपान्तरं गमिष्यते, यतस्तुरी वादिष्यते, मृतलोकान्नाक्षयीभूता उत्थास्यन्ति वयञ्च र्ूपान्तरं गमिष्यामः।⁵³ यतः क्षयणीयेनैतेन शरीरेणाक्षयत्वं परिहितव्यं, मरणाधीनेनैतेन देहेन यामरत्वं परिहितव्यं।⁵⁴ अेतस्मिन् क्षयणीये शरीरे ऽक्षयत्वं गते, अेतस्मन् मरणाधीने देहे यामरत्वं गते शास्त्रे लिपितं वयनमिदं सेत्स्यति, यथा, जयेन ग्रस्यते मृत्युः।⁵⁵ मृत्यो ते कण्टकं कुत्र परलोकं ज्यः क्त ते।⁵⁶ मृत्योः कण्टकं पापमेव पापस्य य अलं व्यवस्था।⁵⁷ ईश्वरश्च धन्यो भवतु यतः सोऽस्माकं प्रभुना यीशुप्रीष्टेनास्मान् जययुक्तान् विधापयति।⁵⁸ अतो ढे मम प्रियभ्रातरः; यूयं सुस्थिरा निश्चलाश्च भवत प्रभोः सेवायां युष्माकं परिश्रमो निष्कूलो न भविष्यतीति ज्ञात्वा प्रभोः कार्य्यं सदा तत्परा भवत।

16 पवित्रलोकानां कृते योऽर्थसंग्रहस्तमधि गावातीयदेशस्य समाजा मया यद् आदिष्टास्तद् युष्माभिरपि क्रियतां।² ममागमनकाले यद् अर्थसंग्रहो न भवेत् तन्निमित्तं युष्माकमेकैकेन स्वसम्पदानुसारात् सञ्चयं कृत्वा सप्ताहस्य प्रथमदिवसे स्वसमीपे किञ्चित् निक्षिप्यतां।³ ततो ममागमनसमये यूयं यानेव विश्वास्या इति वेदिष्यथ तेभ्योऽहं पत्राणि दत्त्वा युष्माकं तदानस्य यिज्ञासलमं नयनार्थं तान् प्रेषयिष्यामि।⁴ किन्तु यदि तत्र ममापि गमनम् उचितं भवेत् तर्हि ते मया सह यास्यन्ति।⁵ साम्प्रतं माकिदनियादेशमहं पर्य्यटामि तं पर्य्यटय युष्मत्समीपम् आगमिष्यामि।⁶ अनन्तरं किं ज्ञानामि युष्मत्सन्निधिम् अवस्थास्ये शीतकालमपि यापयिष्यामि य पश्चात् मम यत् स्थानं गन्तव्यं तत्रैव युष्माभिरहं प्रेरयितव्यः।⁷ यतोऽहं यात्राकाले क्षणमात्रं युष्मान् द्रष्टुं नेच्छामि किन्तु प्रभु र्थधनुजानीयात् तर्हि किञ्चिद् दीर्घकालं युष्मत्समीपे प्रवस्तुम् उच्छामि।⁸ तथापि निस्तारोत्सवात् परं पञ्चाशत्तमदिनं यावद् इङ्किषपुत्र्यां स्थास्यामि।⁹ यस्माद् अत्र कार्य्यसाधनार्थं ममान्तिके बृहद् द्वारं मुक्तं बलवो विपक्षा अपि विद्यन्ते।¹⁰ तिमथि र्थि युष्माकं समीपम् आगच्छेत् तर्हि येन निर्भयं युष्मन्मध्ये वर्त्तत तत्र युष्माभिर्भनो निधीयतां यस्माद् अहं यादृक् सोऽपि तादृक् प्रभोः कर्मणो यतते।¹¹ कोऽपि तं प्रत्यानादरं न करोतु किन्तु स ममान्तिकं यद् आगन्तुं शक्नुयात् तदर्थं युष्माभिः सकुशलं प्रेष्यतां। भ्रातृभिः सार्द्धमहं तं प्रतीक्षे।¹² आपल्लुं भ्रातरमध्यहं निवेदयामि भ्रातृभिः साकं सोऽपि यद् युष्माकं समीपं प्रजेत् तदर्थं मया स पुनः पुनर्यायितः किन्तिवदानीं गमनं सर्व्वथा तस्मै नारोयत, इतःपरं सुसमयं प्राप्य स गमिष्यति।¹³ यूयं जागृत विश्वासे सुस्थिरा भवत पौरुषं प्रकाशयत बलवन्तो भवत।¹⁴ युष्माभिः सर्व्वानि कर्म्मणि प्रेम्ना निष्पाद्यन्तां।¹⁵ ढे भ्रातरः, अहं युष्मान् एदम् अभियाये स्तिज्ञानस्य परिजना आभायादेशस्य प्रथमज्जातङ्कलस्वर्ूपाः, पवित्रलोकानां परियर्थायै य त आत्मनो न्यवेदयन् इति युष्माभिर्ज्ञायते।

16 अतो यूयमपि तादृशलोकानाम् अस्मत्सहायानां श्रमकारिणाञ्च सर्वेषां वश्या भवत। 17 स्तिफानः कर्तृनात आभायिकश्च यद् अत्रागमन् तेनाहम् आन-
 न्दामि यतो युष्माभिर्यत् न्यूनितं तत् तैः सम्भूरितं। 18 तै र्युष्माकं मम य मनांस्याप्यायितानि। तस्मात् तादृशा लोका युष्माभिः सम्भन्तव्याः। 19 युष्मभ्यम्
 आशियादेशस्थसभाजानां नमस्कृतिम् आर्किवेलिप्रिस्किवेलयोस्तन्माण्डपस्थसमितेश्च बहून्मस्कृतिं प्रजानीत। 20 सर्वे भ्रातरो युष्मान् नमस्कृत्वन्ते। यूयं
 पवित्रयुग्मनेन मिथो नमत। 21 पौलोडंडं स्वकरलिपितं नमस्कृतिं युष्मान् वेदये। 22 यद्वि कश्चिद् यीशुप्रीष्टे न प्रीयते तर्हि स शापग्रस्तो भवेत् प्रभुरायाति।
 23 अस्माकं प्रभो रीशुप्रीष्टस्यानुग्रहो युष्मान् प्रति भूयात्। 24 प्रीष्टं यीशुम् आश्रितान् युष्मान् प्रति मम प्रेम तिष्ठतु। एति।।

२ करिन्धिनः पत्रं

१ ईश्वरस्येच्छया यीशुप्रीष्टस्य प्रेरितः पौलस्तिमथिर्भाता य द्वावेतौ करिन्धिनगरस्थायै ईश्वरीयसमितय आभायादेशस्थेभ्यः सर्वेभ्यः पवित्रलोके-
 ल्यश्च पत्रं लिपितः।² अस्माकं तातस्येश्वरस्य प्रभोर्यीशुप्रीष्टस्य यानुग्रहः शान्तिश्च युष्मासु वर्ततां।³ कृपालुः पिता सर्वसान्त्वनाकारिश्चरश्च
 योऽस्मत्प्रभोर्यीशुप्रीष्टस्य तात ईश्वरः स धन्यो भवतु।⁴ यतो वयम् ईश्वरात् सान्त्वनां प्राप्य तथा सान्त्वनया यत् सर्वविधक्लिष्टान् लोकान् सान्त्वयितुं
 शक्नुयामः तदर्थं सोऽस्माकं सर्वकलेशसमयेऽस्मान् सान्त्वयति।⁵ यतः प्रीष्टस्य क्लेशा यद्दृष्ट्वा बाहुल्येनास्मासु वर्तन्ते तद्दृष्ट्वा वयं प्रीष्टेन बाहुल्येनास्मा
 अपि भवामः।⁶ वयं यदि क्लिष्टयामहे तर्हि युष्माकं सान्त्वनापरित्राणयोः कृते क्लिष्टयामहे यतोऽस्माभि र्यादृशानि दुःखानि सद्यन्ते युष्माकं तादृशदुःखानां
 सङ्घनेन तौ साधयिष्येते एत्यस्मिन् युष्मानधि मम दृढा प्रत्याशा भवति।⁷ यदि वा वयं सान्त्वनां लभामहे तर्हि युष्माकं सान्त्वनापरित्राणयोः कृते तामपि
 लभामहे। यतो यूयं यादृग् दुःखानां भागिनोऽभवत तादृक् सान्त्वनाया अपि भागिनो भविष्येति वयं ज्ञानीमः।⁸ हे भ्रातरः, आशियादेशे यः क्ले-
 शोऽस्मान् आक्राम्यत् तं यूयं यद् अनवगतास्तिष्ठत तन्मया भद्रं न मन्यते। तेनातिशक्तिक्लेशेन वयमतीव पीडितास्तस्मात् श्रुवनरक्षणो निरुपाया ज्ञाता-
 श्च,⁹ अतो वयं स्वेषु न विश्वस्य मृतलोकानाम् उत्थापयितरीश्वरे यद् विश्वासं कुर्मस्तदर्थम् अस्माभिः प्राणदण्डो भोक्तव्य एति स्वमनसि निश्चितं।
¹⁰ अतादृशभयङ्करात् मृत्यो र्योऽस्मान् अत्रायतेदानीमपि त्रायते स एतः परमध्यस्मान् त्रायते ऽस्माकम् अतादृशी प्रत्याशा विद्यते।¹¹ अतदर्थमस्मत्कृते
 प्रार्थनया वयं युष्मान्भिरुपकर्तव्यास्तथा कृते बाहुलि यथितो योऽनुग्रहोऽस्मासु वर्तिष्यते तत्कृते बाहुलिरीश्वरस्य धन्यवाद्दोऽपि कारिष्यते।¹² अपरञ्च स-
 सारमध्ये विशेषतो युष्मन्मध्ये वयं सांसारिक्या धिया नहि किन्त्वीश्वरस्यानुग्रहोऽस्मात्कृतलताम् ईश्वरीयसारव्यञ्जयितवन्तोऽत्रास्माकं मनो यत् प्रमाणं ददा-
 ति तेन वयं श्लाघामहे।¹³ युष्माभि र्यद् यत् पठ्यते गृह्यते य तदन्यत् किमपि युष्मन्मध्ये अस्माभि र्न लिप्यते तस्यान्तं यावद् युष्माभि र्गृहीष्यत एत्य-
 स्माकम् आशा।¹⁴ यूयमितः पूर्वमध्यस्मान् अंशतो गृहीतवन्तः, यतः प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य दिने यद्दृष्ट्वा युष्मास्वस्माकं श्लाघा तद्दृष्ट्वा अस्मासु युष्माकमपि
 श्लाघा भविष्यति।¹⁵ अपरं यूयं यद् द्वितीयं वरं लभध्वे तदर्थमितः पूर्वं तथा प्रत्याशया युष्मत्समीपं गमिष्यामि।¹⁶ युष्मद्देशेन मार्किडनियादेशं प्रजित्वा
 पुनस्तस्मात् मार्किडनियादेशात् युष्मत्समीपम् अत्य युष्माभि र्शिङ्गुदादेशं प्रेषयिष्ये येति मम वाञ्छासीत्।¹⁷ अतादृशी मन्त्रणा मया किं याञ्चल्येन कृता?
 यद् यद् अहं मन्त्रये तत् किं विषयिलोकएव मन्त्रयाण आदौ स्वीकृत्य पश्चाद् अस्वीकृत्य? ¹⁸ युष्मान् प्रति मया कथितानि वाक्यान्यग्रे स्वीकृतानि शेषेऽस्वी-
 कृतानि नाभवन् अतेनेश्वरस्य विश्वस्तता प्रकाशते।¹⁹ मया सिव्वानेन तिमथिना येश्वरस्य पुत्रो यो यीशुप्रीष्टो युष्मन्मध्ये घोषितः स तेन स्वीकृतः पुनर-
 स्वीकृतश्च तन्नहि किन्तु स तस्य स्वीकारस्वरूपमेव।²⁰ ईश्वरस्य मङ्गिमा यद् अस्माभिः प्रकाशते तदर्थम् ईश्वरेण यद् यत् प्रतिज्ञातं तत्सर्वं प्रीष्टेन स्वी-
 कृतं सत्यीभूतञ्च।²¹ युष्मान् अस्मांश्चाभिषिष्य यः प्रीष्टे स्थासन् कुरोति स ईश्वर एव।²² स यास्मान् मुद्राङ्कितान् अकार्षीत् सत्याङ्कारस्य पण्डितपुत्रम्
 आत्मानं अस्माकम् अन्तःकरणेषु निरक्षिपय्य।²³ अपरं युष्मासु करुणां कुर्वन् अहम् अतावत्कालं यावत् करिन्धिनगरं न गतवान् एति सत्यमेतस्मिन्
 ईश्वरं साक्षिणं कृत्वा मया स्वप्राणानां शपथः क्रियते।²⁴ वयं युष्माकं विश्वासस्य नियन्तारो न भवामः किन्तु युष्माकम् आनन्दस्य सहाया भवामः,
 यस्माद् विश्वासे युष्माकं स्थिति र्भवति।

२ अपरञ्चाहं पुनः शोकाय युष्मत्सन्निधिं न गमिष्यामीति मनसि निरयैषं।² यस्माद् अहं यदि युष्मान् शोकयुक्तान् करोमि तर्हि मया यः शोकयुक्तीकृ-
 तस्तं विना केनापरेणालं षर्षयिष्ये? ³ मम यो षर्षः स युष्माकं सर्वेषां षर्ष एवेति निश्चितं मयाबोधिः अतएव यैरहं षर्षयितव्यस्तै र्मुदुपस्थितिस-
 मये यन्मम शोको न जायेत तदर्थमेव युष्मन्मध्ये अतादृशं पत्रं मया लिपितं।⁴ वस्तुतस्तु बाहुल्येनास्मन् मनःपीडायाश्च समयेऽहं बह्वश्रुपातेन पत्रमेकं लिपि-
 तवान् युष्माकं शोकार्थं तन्नहि किन्तु युष्मासु मदीयप्रेमबाहुल्यस्य ज्ञापनार्थं।⁵ येनाहं शोकयुक्तीकृतस्तेन केवलमहं शोकयुक्तीकृतस्तन्नहि किन्त्वंशतो यूयं
 सर्वेऽपि यतोऽहमत्र कस्मिंश्चिद् दोषमारोपयितुं नेच्छामि।⁶ अहं यत् तज्जर्जनं तेन जनेनालम्बितं तत् तदर्थं प्रयुरे।⁷ अतः स दुःखसागरे यत्र निमज्ज-
 ति तदर्थं युष्माभिः स क्षन्तव्यः सान्त्वयितव्यश्च।⁸ एति हेतोः प्रर्थयेऽहं युष्माभिस्तस्मिन् दया क्रियतां।⁹ यूयं सर्वकर्मणि ममादेशं गृह्णीथ न वेति परी-
 क्षितुम् अहं युष्मान् प्रति लिपितवान्।¹⁰ यस्य यो दोषो युष्माभिः क्षम्यते तस्य स दोषो मयापि क्षम्यते यश्च दोषो मया क्षम्यते स युष्माकं कृते प्रीष्टस्य
 साक्षात् क्षम्यते।¹¹ शयतानः कल्पनास्माभिरज्ञाता नहि, अतो वयं यत् तेन न वञ्चयामहे तदर्थम् अस्माभिः सावधानं भवितव्यं।¹² अपरञ्च प्रीष्टस्य
 सुसंवाद्यदोषणार्थं मयि त्रियानगरमागते प्रभोः कर्मणो य मदर्थं द्वारे मुक्ते।¹³ सत्यपि स्वभ्रातृस्तीतस्याविद्यमानत्वात् मदीयात्मनः कापि शान्ति र्न भवतु,
 तस्माद् अहं तान् विसर्ज्जनं याचित्वा मार्किडनियादेशं गन्तुं प्रस्थानम् अकरं।¹⁴ य ईश्वरः सर्वदा प्रीष्टेनास्मान् जयिनः करोति सर्वत्र यास्माभिस्त-
 दीयज्ञानस्य गन्धं प्रकाशयति स धन्यः।¹⁵ यस्माद् ये त्राणं लप्स्यन्ते ये य विनाशं गमिष्यन्ति तान् प्रति वयम् ईश्वरेण प्रीष्टस्य सौगन्ध्यं भवामः।
¹⁶ वयम् अकेषां मृत्यवे मृत्युगन्धा अपरेषाञ्च श्रुवनाय श्रुवनगन्धा भवामः, किन्त्वेतादृशकर्मसाधने कः समर्थोऽस्ति? ¹⁷ अन्ये अहवो लोका यद्दृष्ट्वा ईश्वर-
 स्य वाङ्मं मृषाशिक्षया मिश्रयन्ति वयं तद्दत् तन्न मिश्रयन्तः सरलभावेनेश्वरस्य साक्षाद् ईश्वरस्यादेशात् प्रीष्टेन कथां भाषामहे।

३ वयं किम् आत्मप्रशंसनं पुनरारभामहे? युष्मान् प्रति युष्मत्तो वा परेषां केषाञ्चिद् एवास्माकमपि किं प्रशंसापत्रेषु प्रयोजनम् आस्ते? ² यूयमेवास्माकं
 प्रशंसापत्रं तस्यास्माकम् अन्तःकरणेषु लिपितं सर्वमानवैश्च ज्ञेयं पठनीयञ्च।³ यतो ऽस्माभिः सेवितं प्रीष्टस्य पत्रं यूयपेव, तस्य न मस्या किन्त्व-
 मरस्येश्वरस्यात्मना लिपितं पाषाणपत्रेषु तन्नहि किन्तु कव्यमयेषु हृत्पत्रेषु लिपितमिति सुस्पष्टं।⁴ प्रीष्टेनेश्वरं प्रत्यस्माकम् ईदृशां दृढविश्वासो विद्यते;
⁵ वयं निजगुणोक्तं किमपि कल्पयितुं समर्था एति नहि किन्त्वीश्वरादस्माकं सामर्थ्यं जायते।⁶ तेन वयं नूतननियमस्यार्थतो ऽक्षरसंस्थानस्य तन्नहि किन्त्वा-
 त्मन एव सेवनसामर्थ्यं प्राप्ताः। अक्षरसंस्थानं मृत्युजन्तं किन्त्वात्मा श्रुवनदायकः।⁷ अक्षरै र्विलिपितपाषाणपत्रेषु या मृत्योः सेवा सा यदीदृक् तेज-
 स्विनी ज्ञाता यत्तस्याधिरस्थायिनस्तेजसः कारणात् मूससो मुपम् ईश्वरैलीयलोकैः सद्रष्टुं नाशक्यत, ⁸ तर्हात्मनः सेवा किं ततोऽपि बाहुल्येनस्विनी न
 भवेत्? ⁹ एदंजनिता सेवा यदि तेजोयुक्ता भवेत् तर्हि पुण्यजनिता सेवा ततोऽधिकं बाहुल्येनोयुक्ता भविष्यति।¹⁰ उभयोस्तुलनायां कृतायाम् अकस्या-
 स्तेजो द्वितीयायाः प्रभरतरेण तेजसा लीनतेजो भवति।¹¹ यस्माद् यत् लोपनीयं तद् यदि तेजोयुक्तं भवेत् तर्हि यत् यिरस्थायि तद् बाहुल्येनोयुक्त-
 मेव भविष्यति।¹² ईदृशीं प्रत्याशां लब्ध्वा वयं महतीं प्रगल्भतां प्रकाशयामः।¹³ ईश्वरैलीयलोका यत् तस्य लोपनीयस्य तेजसः शेषं न विलोक्येयुस्तदर्थं
 मूसा यादृग् आवरणेन स्वमुपम् आरुण्ययत् वयं तादृक् न कुर्मः।¹⁴ तेषां मनांसि कठिनीभूतानि यतस्तेषां पठनसमये स पुरातनो नियमस्तेनावरणेनाद्या-
 पि प्रच्छन्नस्तिष्ठति।¹⁵ तस्य न दूरीभवति यतः प्रीष्टेनैव तत् लुप्यते। मूससः शास्त्रस्य पाठसमयेऽद्यापि तेषां मनांसि तेनावरणेन प्रच्छद्यन्ते।¹⁶ किन्तु

प्रभुं प्रति मनसि परावृत्ते तद् आवरणं दूरीकारिष्यते। 17 यः प्रभुः स अत्र स आत्मा यत्र य प्रभोरात्मा तत्रैव मुक्तिः। 18 वयञ्च सर्व्वेऽनाच्छादितेनास्थेन प्रभोस्तेजसः प्रतिबिम्बं गृह्णन्त आत्मस्वरूपेण प्रभुना उपान्तरीकृता वर्द्धमानतेजोयुक्तां तामेव प्रतिभूर्तिं प्राप्नुमः।

4 अपरञ्च वयं करुणाभाजो भूत्वा यद् अतत् परिचारकपदम् अलभामहि नात्र क्लाम्यामः, 2 किन्तु त्रपायुक्तानि प्रच्छन्नकर्माणि विहाय कुटिलतायत्र-
 3 एामकुर्वन्त एश्वरीयवाक्यं मिथ्यावाक्यैरभिभ्रयन्तः सत्यधर्मस्य प्रकाशनेनेश्वरस्य साक्षात् सर्व्वमानवानां संवेदगोचरे स्वान् प्रशंसनीयान् दर्शयामः।
 3 अस्माभिर्घोषितः सुसंवाद्यो यदि प्रच्छन्नः; स्यात् तर्हि ये विनश्यन्ति तेषामेव दृष्टितः स प्रच्छन्नः; 4 यत एश्वरस्य प्रतिभूर्ति र्यः प्रीष्टस्तस्य तेजसः सु-
 संवाद्यस्य प्रभा यत् तान् न दीपयेत् तदर्थम् एह लोकस्य देवोऽविश्वासिनां ज्ञाननयनम् अन्धीकृतवान् अतस्योदाहरणं ते भवन्ति। 5 वयं स्वान् घोषयाम
 एति नहि किन्तु प्रीष्टं यीशुं प्रभुमेवास्मांश्च यीशोः कृते युष्माकं परिचारकान् घोषयामः। 6 य एश्वरो मध्येतिमिरे प्रभां दीपनायादृशत् स यीशुप्रीष्टस्यास्य
 एश्वरीयतेजसो ज्ञानप्रभाया उदयार्थम् अस्माकम् अन्तःकरणेण दीपितवान्। 7 अपरं तद् धनम् अस्माभिर्भूयमेवेषु भाजनेषु धार्यते यतः साद्रुता शक्ति
 नस्माकं किन्तु एश्वरस्यैवेति ज्ञातव्यं। 8 वयं पदे पदे पीडयामहे किन्तु नावसीदामः, वयं व्याकुलाः सन्तोऽपि निरुपाया न भवामः; 9 वयं प्रद्राव्यमाना अपि
 न क्लाम्यामः, निपातिता अपि न विनश्यामः। 10 अस्माकं शरीरे प्रीष्टस्य ज्वनं यत् प्रकाशेत् तदर्थं तस्मिन् शरीरे यीशो मंत्रणमपि धारयामः। 11 यीशो
 ज्वनं यद् अस्माकं मर्त्येऽहं प्रकाशेत् तदर्थं ज्वन्तो वयं यीशोः कृते नित्यं मृत्यौ समर्प्यामहे। 12 एतं वयं मृत्याकान्ता यूयञ्च ज्वनाकान्ताः। 13 विश्वास-
 कारणादेव समभाषि मया वयः। एति यथा शास्त्रे लिखितं तथैवास्माभिरपि विश्वासजनकम् आत्मानं प्राप्य विश्वासः कियते तस्माच्च वयांसि भाष्यन्ते।
 14 प्रभु र्यीशु र्येनोत्थापितः स यीशुनास्मान्प्युत्थापयिष्यति युष्माभिः सार्द्धं स्वसमीप उपस्थापयिष्यति य, वयम् अतत् ज्ञानीमः। 15 अतयेव युष्माकं
 छिताय सर्व्वमेव भवति तस्माद् बहूनां प्रयुरानुग्रहप्राप्तेर्बहुलोकानां धन्यवादेनेश्वरस्य महिमा सम्यक् प्रकाशिष्यते। 16 ततो हेतो वयं न क्लाम्यामः कि-
 न्तु ब्राह्मणपुरुषो यद्यपि क्षीयते तथाप्यान्तरिकः पुरुषो दिने दिने नूतनायते। 17 क्षणमात्रस्थायि यदेतत् लघिर्षं दुःखं तद् अतिबहुल्येनास्माकम् अनन्तकाल-
 स्थायि गरिष्ठसुखं साध्यति, 18 यतो वयं प्रत्यक्षान् विषयान् अनुद्दिश्याप्रत्यक्षान् उद्दिशामः। यतो हेतोः प्रत्यक्षविषयाः क्षणमात्रस्थायिनः किन्त्वप्रत्यक्षा
 अनन्तकालस्थायिनः।

5 अपरम् अस्माकम् अतस्मिन् पार्थिवे दृश्यते वेश्मनि ज्ञोर्षो सतीश्वरेण निर्मितम् अकरकृतम् अस्माकम् अनन्तकालस्थायि वेश्मेकं स्वर्गं विद्यत
 एति वयं ज्ञानीमः। 2 यतो हेतोरेतस्मिन् वेश्मनि तिष्ठन्तो वयं तं स्वर्गीयं वासं परिधातुम् आकाङ्क्षयामाणा निःश्वसामः। 3 तथापीदानीमपि वयं तेन
 न नगाः किन्तु परिहितवसना मन्यामहे। 4 अतस्मिन् दृष्ये तिष्ठन्तो वयं क्लेश्यमाना निःश्वसामः, यतो वयं वासं त्यक्तुम् एच्छामस्तन्नहि किन्तु तं द्वितीयं
 वासं परिधातुम् एच्छामः, यतस्तथा कृते ज्वनेन मर्त्यं ग्रसिष्यते। 5 अतदर्थं वयं येन सृष्टाः स एश्वर अत्र स यास्मभ्यं सत्यज्ञारस्य पण्डितरूपम् आत्मा-
 नं दत्तवान्। 6 अतयेव वयं सर्व्वोत्सुका भवामः किञ्च शरीरे यावद् अस्माभिर्नृष्यते तावत् प्रभुतो दूरे प्रोष्यत एति ज्ञानीमः, 7 यतो वयं दृष्टिमार्गं न
 यरामः किन्तु विश्वासमार्गं। 8 अपरञ्च शरीराद् दूरे प्रवस्तुं प्रभोः सन्निधौ निवस्तुञ्चाकाङ्क्षयामाणा उत्सुका भवामः। 9 तस्मादेव कारणाद् वयं तस्य सन्निधौ
 निवसन्तस्तस्माद् दूरे प्रवसन्तो वा तस्मै रोयितुं यतामहे। 10 यस्मात् शरीरावस्थायाम् अकेकेन कृतानां कर्माणां शुभाशुभफलप्राप्तये सर्व्वेऽस्माभिः प्रीष्टस्य
 विचारानसम्भुष उपस्थातव्यं। 11 अतयेव प्रभो र्भयानकत्वं विज्ञाय वयं मनुजान् अनुनयामः किञ्चेश्वरस्य गोचरे सप्रकाशा भवामः, युष्माकं संवेदगोच-
 रेऽपि सप्रकाशा भवाम एत्याशंसामहे। 12 अनेन वयं युष्माकं सन्निधौ पुनः स्वान् प्रशंसाम एति नहि किन्तु ये मनो विना मुषैः श्लाघन्ते तेभ्यः प्रत्युत्तरदा-
 नाय यूयं यथास्माभिः श्लाघितुं शक्नुथ तादृशम् उपायं युष्मभ्यं वितरामः। 13 यदि वयं उतज्ञाना भवामस्तर्हि तद् एश्वरार्थकं यदि य सज्ञाना भवामस्तर्हि
 तद् युष्मदर्थकं। 14 वयं प्रीष्टस्य प्रेम्ना समाकृष्यामहे यतः सर्व्वेषां विनिमयेन यद्येको जनोऽभ्रियत तर्हि ते सर्व्वे मृता एत्यास्माभिर्बुध्यते। 15 अपरञ्च ये
 ज्वन्ति ते यत् स्वार्थं न ज्वन्ति किन्तु तेषां कृते यो जनो मृतः पुनरुत्थापितश्च तमुद्दिश्य यत् ज्वन्ति तदर्थमेव स सर्व्वेषां कृते मृतवान्। 16 अतो हेतो-
 रितः परं कोऽप्यस्माभिर्जातितो न प्रतिज्ञातव्यः। यद्यपि पूर्वं प्रीष्टो जातितोऽस्माभिः प्रतिज्ञातस्तथापीदानीं जातितः पुनर्न प्रतिज्ञायते। 17 केनचित् प्री-
 ष्ट आश्रिते नूतना सृष्टिर्भवति पुरातनानि लुप्यन्ते पश्य निषिद्धानि नवीनानि भवन्ति। 18 सर्व्वेऽतद् एश्वरस्य कर्म यतो यीशुप्रीष्टेन स अवास्मान् स्वेन
 सार्द्धं संछितवान् सन्धानसम्बन्धीयां परियय्याम् अस्मासु समर्पितवांश्च। 19 यतः एश्वरः प्रीष्टम् अधिष्ठाय जगतो जनानाम् आगांसि तेषाम् ऋणमिव
 न गणयन् स्वेन सार्द्धं तान् संछितवान् सन्धिवात्ताम् अस्मासु समर्पितवांश्च। 20 अतो वयं प्रीष्टस्य विनिमयेन दौत्यं कर्म सम्पादयामहे, एश्वरश्चास्माभि
 र्युष्मान् यायाय्यते ततः प्रीष्टस्य विनिमयेन वयं युष्मान् प्रार्थयामहे यूयमीश्वरेण सन्धत्। 21 यतो वयं तेन यद् एश्वरीयपुण्यं भवामस्तदर्थं पापेन सह
 यस्य ज्ञातेयं नासीत् स अत्र तेनास्माकं विनिमयेन पापः कृतः।

6 तस्य सहाया वयं युष्मान् प्रार्थयामहे, एश्वरस्यानुग्रहो युष्माभिर्वृथा न गृह्यतां। 2 तेनोक्तमेतत्, संश्रोष्यामि शुभे काले त्वदीयां प्रार्थनाम् अहं।
 उपकारं करिष्यामि परित्राणदिने तव। पश्यतायं शुभकालः पश्यतेऽत्र त्राणदिनं। 3 अस्माकं परियय्यां यन्निष्कलङ्गा भवेत् तदर्थं वयं कुत्रापि विद्वं न
 जनयामः, 4 किन्तु प्रयुरसिद्धिशुता क्लेशो दैन्यं विपत् ताऽना काराबन्धनं निवासहीनत्वं परिश्रमो जागरणम् उपवसनं 5 निर्मलत्वं ज्ञानं भृदुशीलता छितै-
 षिता 6 पवित्र आत्मा निष्कपटं प्रेम सत्यालाप एश्वरीयशक्ति 7 ईक्षिणवामाभ्यां कराभ्यां धर्मास्त्रधारणं 8 मानापमानयोरभ्यातिसुप्यात्यो भागित्वम्
 अतैः सर्व्वेऽश्वरस्य प्रशंसयान् परिचारकान् स्वान् प्रकाशयामः। 9 भ्रमकसमा वयं सत्यवादिनो भवामः, अपरिचितसमा वयं सुपरिचिता भवामः, मृतकल्पा
 वयं ज्वामः, दण्ड्यमाना वयं न हन्यामहे, 10 शोकयुक्ताश्च वयं सदानन्दाः, दरिद्रा वयं बहून् धनिनः कुर्मः, अकिञ्चान्नाश्च वयं सर्व्वं धारयामः। 11 हे करि-
 न्धिनः, युष्माकं प्रति ममास्थं मुक्तं ममान्तःकरणाञ्च विकसितं। 12 यूयं ममान्तरे न सङ्कोयिताः किञ्च यूयमेव सङ्कोयितयिताः। 13 किन्तु मह्यं न्याय्यल्लदानार्थं
 युष्माभिरपि विकसितैर्भवितव्यम् एत्यहं निजबालकानिव युष्मान् वदामि। 14 अपरम् अप्रत्ययिभिः सार्द्धं यूयम् अक्युगे बद्धा मा भूत, यस्माद् धर्माध-
 र्मयोः कः सम्बन्धोऽस्ति? तिमिरेण सार्द्धं प्रभाया वा का तुलनास्ति? 15 बिलीयालदेवेन साकं प्रीष्टस्य वा का सन्धिः? अविश्वासिना सार्द्धं वा विश्वासिलो-
 कस्यांशः कः? 16 एश्वरस्य मन्दिरेण सह वा देवप्रतिमानां का तुलना? अमरस्येश्वरस्य मन्दिरे यूयमेव। एश्वरेण तद्दुक्तं यथा, तेषां मध्येऽहं स्वावासं निधा-
 स्यामि तेषां मध्ये य यातायातं कुर्वन् तेषाम् एश्वरो भविष्यामि ते य मल्लोका भविष्यन्ति। 17 अतो हेतोः परमेश्वरः कथयति यूयं तेषां मध्याद् बहिर्भूय
 पृथग् भवत, किमप्यमेधं न स्पृशत; तेनाहं युष्मान् ग्रीष्वायामि, 18 युष्माकं पिता भविष्यामि य, यूयञ्च मम कन्यापुत्रा भविष्यथेति सर्व्वशक्तिमता परमे-
 श्वरेणोक्तं।

7 अतयेव हे प्रियतमाः, अतादृशीः प्रतिज्ञाः प्राप्तेरस्माभिः शरीरात्मनोः सर्व्वमालिन्यम् अपमृज्येश्वरस्य लकत्या पवित्राचारः साध्यतां। 2 यूयम्
 अस्मान् गृह्णीत। अस्माभिः कस्याप्यन्यायो न कृतः कोऽपि न वञ्चितः। 3 युष्मान् द्रोषिणः कर्त्तमहं वाक्यमेतद् वदामीति नहि युष्माभिः सह ज्व-
 नाय मरणाय वा वयं युष्मान् स्वान्तःकरणीं धारयाम एति पूर्वं मयोक्तं। 4 युष्मान् प्रति मम महत्साहो जायते युष्मान् अद्यहं बहु श्लाघे य तेन सर्व्व-
 क्लेशसमयेऽहं सान्त्वनया पुर्णो हर्षेण प्रदुल्लितश्च भवामि। 5 अस्मासु मार्किटिन्यादेशम् आगतेश्वरमाकं शरीरस्य कायिदपि शान्तिर्नाभवत् किन्तु सर्व्व-
 तो बहिर् विरोधेनान्तश्च भित्त्या वयम् अपीडयामहि। 6 किन्तु नम्राणां सान्त्वयिता य एश्वरः स तीतरयागमनेनास्मान् असान्त्वयत्। 7 केवलं तस्यागमनेन
 तन्नहि किन्तु युष्मत्तो जातया तस्य सान्त्वनयापि, यतोऽस्मासु युष्माकं हार्दविलापासक्तत्वेष्वस्माकं समीपे वर्णितेषु मम महानन्दो जातः। 8 अहं पत्रेण
 युष्मान् शोकयुक्तान् कृतवान् एत्यस्माद् अन्वतप्ये किन्त्वधुना नानुत्पये। तेन पत्रेण यूयं क्षणमात्रं शोकयुक्तीभूता एति मया दृश्यते। 9 एत्यस्मिन् युष्माकं
 शोकेनाहं हृष्यामि तन्नहि किन्तु मनःपरिवर्त्तनाय युष्माकं शोकोऽभवद् एत्यनेन हृष्यामि यतोऽस्मत्तो युष्माकं कापि हानि र्यन्न भवेत् तदर्थं युष्माकम् एश्वरीयः

शोको जातः।¹⁰ स ईश्वरीयः शोकः परित्राणञ्जकं निरनुतापं मनःपरिवर्तनं साधयति किन्तु सांसारिकः शोको मृत्युं साधयति।¹¹ पश्यत तेनेश्वरीयेण शोकेन युष्माकं किं न साधितं? यत्नो दौषप्रक्षालनम् असन्तुष्टत्वं डाईम् आसक्तत्वं इलदानञ्चैतानि सर्वानि। तस्मिन् कर्मणि ययं निर्मला एति प्रमाणं सर्वेषां प्रकारेण युष्माभिर्दत्तं।¹² येनापराद्धं तस्य कृते किंवा यस्यापराद्धं तस्य कृते मया पत्रम् अलेपि तन्नहि किन्तु युष्मानध्यस्माकं यत्नो यद् ईश्वरस्य साक्षाद् युष्मत्समीपे प्रकाशते तदर्थमेव।¹³ उक्तकारणाद् वयं सान्त्वनां प्राप्ताः; तान् सान्त्वनां विनावरो मडाह्लादस्तीतस्याह्लादादस्माभिर्लब्धः, यतस्तस्यात्मा सर्वैर् युष्माभिस्तुतः।¹⁴ पूर्व्वं तस्य समीपेऽहं युष्माभिर्यद् अश्लाघे तेन नालज्जं किन्तु वयं यद् युष्मान् प्रति सत्यभावेन सकलम् अभाषामहि तद्दत्तं तीतस्य समीपेऽस्माकं श्लाघनमपि सत्यं जातं।¹⁵ ययं कीदृक् तस्याज्ञा अपालयत भयकम्पाभ्यां तं गृहीतवन्तश्चैतस्य स्मरणेण युष्मासु तस्य स्नेहो बाहुल्येन वर्तते।¹⁶ युष्मास्वहं सर्वमाशंसे, एत्यस्मिन् ममाह्लादो जायते।

८ हे भ्रातरः, मार्किडनियादेशस्थासु समितिषु प्रकाशितो य ईश्वरस्यानुग्रहस्तमहं युष्मान् ज्ञापयामि।² वस्तुतो बहुकवेशपरीक्षासमये तेषां मडानन्दोऽतीवदीनता य वदान्यतायाः प्रयुरङ्गलम् अङ्गलयात्।³ ते स्वेच्छया यथाशक्ति किञ्चातिशक्ति दान उद्युक्ता अभवन् एति मया प्रमाणीकृत्यते।⁴ वयञ्च यत् पवित्रलोकेभ्यस्तेषां दानम् उपकारार्थकम् अंशनञ्च गृह्णामस्तद् बहुनुनयेनास्मान् प्रार्थितवन्तः।⁵ वयं यादृक् प्रयैक्षामहि तादृग् अङ्गत्वा तेऽग्रे प्रभवे ततः परम् ईश्वरस्येच्छयास्मभ्यमपि स्वान् न्यवेदयन्।⁶ अतो हेतोस्त्वं यथारब्धवान् तथैव करिन्धिनं मध्येऽपि तद् दानग्रहणं साधयेति युष्मान् अधि वयं तीतं प्रार्थयामहि।⁷ अतो विश्वासो वाक्पटुता ज्ञानं सर्वोत्साहो ऽस्मासु प्रेम यैतैर् गुणैर् रूयं यथापरान् अतिशेध्वे तथैवैतेन गुणेनाप्यतिशेध्वं।⁸ अतद् अहम् आज्ञया कथयामीति नहि किन्त्वन्धेषाम् उत्साहकारणाद् युष्माकमपि प्रेमः सार्व्यं परीक्षितुमिच्छता मयैतत् कथ्यते।⁹ यूयञ्चास्मत्प्रभो र्थीशुप्रीष्टस्यानुग्रहं ज्ञानीय यतस्तस्य निर्धनत्वेन यूयं यद् धनिनो भवथ तदर्थं स धनी सन्नपि युष्मत्कृते निर्धनोऽभवत्।¹⁰ अतस्मिन् अहं युष्मान् स्वविचारं ज्ञापयामि। गतं संवत्सरम् आरभ्य यूयं केवलं कर्म कर्तुं तन्नहि किन्त्विच्छुक्तां प्रकाशयितुमप्युपाकाभ्यध्वं ततो हेतो युष्मत्कृते मम मन्त्रेण।¹¹ अतो ऽधुना तत्कर्मसाधनं युष्माभिः क्रियतां तेन यद्दृष्टं एच्छुकतायाम् उत्साहस्तद्दृष्टं अङ्कैकस्य सम्पन्नसारेण कर्मसाधनम् अपि जनिष्यते।¹² यस्मिन् एच्छुकता विद्यते तेन यत्र धार्यते तस्मात् सोऽनुगृह्यत एति नहि किन्तु यद् धार्यते तस्मादेव।¹³ यत एतरेषां विरामेण युष्माकञ्च क्लेशेन भवितव्यं तन्नहि किन्तु समतयैव।¹⁴ वर्तमानसमये युष्माकं धनाधिक्येन तेषां धनन्यूनता पूरयितव्या तस्मात् तेषामप्याधिक्येन युष्माकं न्यूनता पूरयिष्यते तेन समता जनिष्यते।¹⁵ तदेव शास्त्रेऽपि लिपितम् आस्ते यथा, येनाधिकं संगृहीतं तस्याधिकं नाभवत् येन याल्पं संगृहीतं तस्याल्पं नाभवत्।¹⁶ युष्माकं हिताय तीतस्य मनसि य ईश्वर एवम् उद्योगं जनिवतान् स धन्यो भवतु।¹⁷ तीतोऽस्माकं प्रार्थनां गृहीतवान् किञ्च स्वयम् उद्युक्तः सन् स्वेच्छया युष्मत्समीपं गतवान्।¹⁸ तेन सह योऽपर अङ्को भ्रातास्माभिः प्रेषितः सुसंवादात् तस्य सुभ्यात्या सर्वाः समितयो व्याप्ताः।¹⁹ प्रभो गौरवाय युष्माकम् एच्छुकतायै य स समितिभिरैतस्यै दानसेवायै अस्माकं सङ्गित्वे न्ययोऽपि।²⁰ यतो या मडोपायनसेवास्माभिर्विधीयते तामधि वयं यत् केनापि न निन्दामहे तदर्थं यतामहे।²¹ यतः केवलं प्रभोः साक्षात् तन्नहि किन्तु मानवानामपि साक्षात् सदाचारं कर्तुम् आलोचामहे।²² ताभ्यां सहापर अङ्को यो भ्रातास्माभिः प्रेषितः सोऽस्माभिर्बहुविषयेषु बहवारान् परीक्षित उद्योगीव प्रकाशितश्च किन्त्वधुना युष्मासु दृढविश्वासात् तस्योत्साहो बहु वृधे।²³ यदि कश्चित् तीतस्य तत्त्वं जिज्ञासते तर्हि स मम सहभागी युष्मन्मध्ये सहकारी य, अपरयो भ्रात्रोस्तत्त्वं वा यदि जिज्ञासते तर्हि तौ समितीनां दूतौ श्रीष्टस्य प्रतिबिम्बौ येति तेन ज्ञायतां।²⁴ अतो हेतोः समितीनां समक्षं युष्मत्प्रभोऽस्माकं श्लाघायाश्च प्रामाण्यं तान् प्रति युष्माभिः प्रकाशयितव्यं।

९ पवित्रलोकानाम् उपकारार्थकसेवामधि युष्मान् प्रति मम लिपनं निष्प्रयोजनं।² यत् आपायादेशस्था लोका गतवर्षम् आरभ्य तत्कार्यं उद्यताः सन्तीति वाक्येनाहं मार्किडनीयलोकानां समीपे युष्माकं याम् एच्छुकतामधि श्लाघे ताम् अवगतोऽस्मि युष्माकं तस्माद् उत्साहाय्यापरेषां बहुनाम् उद्योगो जातः।³ किञ्चैतस्मिन् युष्मान् अध्यस्माकं श्लाघा यद् अतथ्या न भवेत् यूयञ्च मम वाक्यानुसाराद् यद् उद्यतास्तिष्ठेत् तदर्थमेव ते भ्रातरौ मया प्रेषिताः।⁴ यस्मात् मया साद्धं कश्चित् मार्किडनीयभ्रातृभिरागत्य यूयमनुद्यता एति यदि दृश्यते तर्हि तस्माद् दृढविश्वासाद् युष्माकं लज्जा जनिष्यत एत्यस्माभिर्न वक्तव्यं किन्त्वस्माकमेव लज्जा जनिष्यते।⁵ अतः प्राक् प्रतिज्ञातं युष्माकं दानं यत् सञ्चितं भवेत् तस्य यद् ग्राहकतायाः इलम् अलम्वा दानशीलताया अेव इलं भवेत् तदर्थं ममाग्रे गमनाय तत्सञ्चयनाय य तान् भ्रातृन् आदेशुमहं प्रयोजनम् अमन्ये।⁶ अपरमपि व्याहरामि केनचित् क्षुद्रभावेन बीजेषूपतेषु स्वल्पानि शस्यानि कर्त्तिष्यन्ते, किञ्च केनचिद् बहुदभवेन बीजेषूपतेषु बहुनि शस्यानि कर्त्तिष्यन्ते।⁷ अङ्केन स्वमनसि यथा निश्चीयते तथैव दीयतां केनापि कातरेण भीतेन वा न दीयतां यत् ईश्वरो हृष्टमानसे दातरि प्रीयते।⁸ अपरम् ईश्वरो युष्मान् प्रति सर्वविधं बहुप्रदं प्रसादं प्रकाशयितुम् अर्हति तेन यूयं सर्वविषये यथेष्टं प्राप्य सर्वेषां सत्कर्मणां बहुङ्गलवन्तो भविष्यथ।⁹ अतस्मिन् लिपितमास्ते, यथा, व्ययते स ज्ञो रायं दुर्गतोभ्यो ददाति य। नित्यस्थायी य तद्धर्मः।¹⁰ बीजं लेजनीयम् अन्नञ्च वप्रे येन विश्वाण्यते स युष्मभ्यम् अपि बीजं विश्वाण्य बहुलीकरिष्यति युष्माकं धर्मङ्गलानि वर्द्धयिष्यति य।¹¹ तेन सर्वविषये सहनीभूतैर् युष्माभिः सर्वविषये दानशीलतायां प्रकाशितायाम् अस्माभिरीश्वरस्य धन्यवादः साधयिष्यते।¹² अतयोपकारसेवया पवित्रलोकानाम् अर्थाभावस्य प्रतीकारो जायत एति केवलं नहि किन्त्वीश्वरस्य धन्यवादोऽपि बाहुल्येनोत्पाद्यते।¹³ यत् अतस्माद् उपकारकरणाद् युष्माकं परीक्षितत्वं बुद्ध्या बहुभिः श्रीष्टसुसंवादाङ्गीकरणे युष्माकम् आज्ञाग्राहित्वात् तद्भागित्वे य तान् अपरांश्च प्रति युष्माकं दातव्याद् ईश्वरस्य धन्यवादः कारिष्यते,¹⁴ युष्मदर्थं प्रार्थनां कृत्वा य युष्मास्वीश्वरस्य गरिष्ठानुग्राहाद् युष्मासु तैः प्रेम कारिष्यते।¹⁵ अपरम् ईश्वरस्यानिर्व्वयनीयदानात् स धन्यो भूयात्।

१० युष्मत्प्रत्यक्षे नम्रः किन्तु परोक्षे प्रगल्भः पौलोडहं श्रीष्टस्य क्षान्त्या विनीत्या य युष्मान् प्रार्थये।² मम प्रार्थनीयमिदं वयं यैः शारीरिकायारिणो मन्यामहे तान् प्रति यां प्रगल्भतां प्रकाशयितुं निश्चिनोमि सा प्रगल्भता समागतं मयायचितव्या न भवतु।³ यतः शरीरे यस्ततोऽपि वयं शारीरिक् युद्धं न कुर्मः।⁴ अस्माकं युद्धास्त्राणि य न शारीरिकानि किन्त्वीश्वरेण दुर्गभस्त्राय प्रबलानि भवन्ति,⁵ तैश्च वयं वितर्कान् ईश्वरीयतत्त्वज्ञानस्य प्रतिबन्धिकां सर्वां यित्तसमुन्नतिञ्च निपातयामः सर्वसङ्कल्पञ्च बन्दिनं कृत्वा श्रीष्टस्याज्ञाग्राहिकं कुर्मः,⁶ युष्माकम् आज्ञाग्राहित्वे सिद्धे सति सर्वस्याज्ञालङ्घनस्य प्रतीकारं कर्त्तुम् उद्यता आस्महे य।⁷ यद् दृष्टिगोचरं तद् युष्माभिर्दृश्यतां। अहं श्रीष्टस्य लोक एति स्वमनसि येन विज्ञायते स यथा श्रीष्टस्य भवति वयम् अपि तथा श्रीष्टस्य भवाम एति पुनर्विचिष्य तेन बुध्यतां।⁸ युष्माकं निपातय तन्नहि किन्तु निष्कार्यं प्रभुना दत्तं यदस्माकं सामर्थ्यं तेन यद्यपि किञ्चिद् अधिकं श्लाघे तथापि तस्मान्न त्रिष्ये।⁹ अहं पत्रैर् युष्मान् त्रासयामि युष्माभिरैतन्न मन्यतां।¹⁰ तस्य पत्राणि गुरुतराणि प्रबलानि य भवन्ति किन्तु तस्य शारीरसाक्षात्कारो दुर्बल आलापश्च तुच्छनीय एति कैश्चिद् उच्यते।¹¹ किन्तु परोक्षे पत्रैर् भाषमाणाय वयं यादृशाः प्रकाशामहे प्रत्यक्षे कर्म कुर्वन्तोऽपि तादृशा अेव प्रकाशिष्यामहे तत् तादृशेन वायालेन ज्ञायतां।¹² स्वप्रशंसकानां केषाञ्चिन्मध्ये स्वान् गणयितुं तैः स्वान् उपमातुं वा वयं प्रगल्भा न भवामः, यतस्ते स्वपरिमाणेन स्वान् परिमिमते स्वैश्च स्वान् उपमिभते तस्मात् निर्व्वोधा भवन्ति य।¹³ वयम् अपरिमितेन न श्लाघिष्यामहे किन्त्वीश्वरेण स्वरज्जवा युष्मद्देशगामि यत् परिमाणम् अस्मदर्थं निरूपितं तेनैव श्लाघिष्यामहे।¹⁴ युष्माकं देशोऽस्माभिरगन्तव्यस्तस्माद् वयं स्वसीमाम् उल्लङ्घामहे तन्नहि यतः श्रीष्टस्य सुसंवादेनापरेषां प्राग् वयमेव युष्मान् प्राप्तवन्तः।¹⁵ वयं स्वसीमाम् उल्लङ्घ्य परक्षेत्रेण श्लाघामहे तन्नहि, किञ्च युष्माकं विश्वासे वृद्धिं गते युष्मद्देशस्माकं सीमा युष्माभिर्दीर्घं विस्तारयिष्यते,¹⁶ तेन वयं युष्माकं पश्चिमदिक्स्थेषु स्थानेषु सुसंवादे दौषयिष्यामः, एत्थं परसीमायां परेण यत् परिष्कृतं तेन न श्लाघिष्यामहे।¹⁷ यः कश्चित् श्लाघमानः स्यात् श्लाघतां प्रभुना स हि।¹⁸ स्वेन यः प्रशंस्यते स परीक्षितो नहि किन्तु प्रभुना यः प्रशंस्यते स अेव परीक्षितः।

11 यूयं ममाज्ञानतां क्षाणं यावत् सोढुम् अर्हथ, अतः सा युष्माभिः सह्यतां।² ईश्वरे ममासक्तत्वाद् अहं युष्मानधि तपे यस्मात् सतीं कन्यामिव युष्मान् अकस्मिन् वरेऽर्थतः प्रीष्टे समर्पयितुम् अहं वाग्दानम् अकार्षं।³ किन्तु सर्पोऽपि स्वपलतया यद्गृह्णत इवा वञ्चयाञ्चके तद्गृह्णत प्रीष्टं प्रति सतीत्वाद् युष्माकं वंशः सम्भविष्यतीति विभेमि।⁴ अस्माभिरनाप्यापितोऽपरः कश्चिद् यीशु र्थि केनचिद् आगन्तुकेनाप्याप्यते युष्माभिः प्रागलब्ध आत्मा वा यदि लभ्यते प्रागगृहीतः सुसंवाद्यो वा यदि गृह्यते तर्हि मन्ये यूयं सम्यक् सङ्घिष्यध्वे।⁵ किन्तु मुष्येभ्यः प्रेरितेभ्योऽहं केनचित् प्रकारेण न्यूनो नास्मीति बुध्ये।⁶ मम वाक्पटुताया न्यूनत्वे सत्यपि ज्ञानस्य न्यूनत्वं नास्ति किन्तु सर्वविषये वयं युष्मद्गोचरे प्रकाशामहे।⁷ युष्माकम् उन्नतयै मया नम्रतां स्वीकृत्येश्वरस्य सुसंवाद्यो विना वेतनं युष्माकं मध्ये यद् अघोष्यत तेन मया किं पापम् अकारि? युष्माकं सेवनायाऽहम् अन्यसमितिभ्यो भूति गृह्णन् धनमपहृतवान्,⁹ यदा य युष्मन्मध्येऽवदत्तं तदा ममार्थाभावे ज्ञाते युष्माकं कोऽपि मया न पीडितः; यतो मम सोऽर्थाभावो माकिदनिचादेशाद् आगतं भ्रान्तुभि न्यवार्यत, एतथमहं क्कापि विषये यथा युष्मासु भारो न भवामि तथा मयात्तरक्षा कृता कर्तव्या य।¹⁰ प्रीष्टस्य सत्यता यदि मयि तिष्ठति तर्हि ममैषा श्लाघा निम्बिलाप्यादेशे केनापि न रोत्यते।¹¹ अतस्य कारणं किं? युष्मासु मम प्रेम नास्त्येतत् किं तत्कारणं? तद् ईश्वरो वेत्ति।¹² ये छिद्रमन्विष्यन्ति ते यत् किमपि छिद्रं न लभन्ते तदर्थमेव तत् कर्म मया क्रियते कारिष्यते य तस्मात् ते येन श्लाघन्ते तेनास्माकं समाना भविष्यन्ति।¹³ तादृशा भाक्तप्रेरिताः प्रवञ्चकाः कारवो भूत्वा प्रीष्टस्य प्रेरितानां वेशं धारयन्ति।¹⁴ तस्याश्चर्यं नहि; यतः स्वयं शयतानपि तेऽस्विदूतस्य वेशं धारयति,¹⁵ ततस्तस्य परिचारका अपि धर्मपरिचारकाणां वेशं धारयन्तीत्यद्भुतं नहि; किन्तु तेषां कर्माणि यादृशानि इलान्यपि तादृशानि भविष्यन्ति।¹⁶ अहं पुन र्दामि कोऽपि मां निर्वर्द्धं न मन्यतां किञ्च यद्यपि निर्वर्द्धो भवेयं तथापि यूयं निर्वर्द्धमिव मामनुगृह्य क्षाणिकं यावत् ममात्मश्लाघाम् अनुजानीत।¹⁷ अतस्याः श्लाघाया निमित्तं मया यत् कथितव्यं तत् प्रभुनादिष्टेनेव कथ्यते तन्नहि किन्तु निर्वर्द्धेनेव।¹⁸ अपरे बहवः शारीरिक्श्लाघां कुर्वन्ते तस्माद् अहमपि श्लाघिष्ये।¹⁹ बुद्धिमन्तो यूयं सुभेने निर्वर्द्धानाम् आचारं सङ्घे।²⁰ कोऽपि यदि युष्मान् दासान् करोति यदि वा युष्माकं सर्वस्वं ग्रसति यदि वा युष्मान् हरति यदि वात्मान् भिमानी भवति यदि वा युष्माकं कपोलम् आहन्ति तर्हि तदपि यूयं सङ्घे।²¹ दौर्बल्येण युष्माभिरवमानिता एव वयं भाषामहे, किन्त्वपरस्य कस्यचिद् येन प्रगल्भता ज्ञायते तेन ममापि प्रगल्भता ज्ञायत इति निर्वर्द्धेनेव मया वक्तव्यं।²² ते किम् एविलोकाः? अहमपीव्री। ते किम् एवसायेलीयाः? अहमपीव्रीसायेलीयः। ते किम् एवब्राहीमो वंशः? अहमपीव्रीब्राहीमो वंशः।²³ ते किं प्रीष्टस्य परिचारकाः? अहं तेभ्योऽपि तस्य महापरिचारकः; किन्तु निर्वर्द्ध एव भाषे, तेभ्योऽप्यहं बहुपरिश्रमे बहुप्रकारे बहुवारं कारयां बहुवारं प्राणनाशसंशये य पतितवान्।²⁴ यिहूदीयैरहं पञ्चकृत्व उन्नयत्वादिशत्रुवैरैरहं तस्त्रिंशत्त्राघातम् अकृत्वः प्रस्ताराघातञ्च प्रप्तवान्।²⁵ वारत्रयं पोतभञ्जनेन क्लिष्टोऽहम् अगाधसलिले दिनमेकं रात्रिमेकाञ्च यापितवान्।²⁶ बहुवारं यात्राभिर्नदीनां सङ्घट्टैर्दस्युनां सङ्घट्टैः स्वजातीयानां सङ्घट्टैर्भिन्नजातीयानां सङ्घट्टैर्नगरस्य सङ्घट्टैर्भूतभूमिः सङ्घट्टैर्सागरस्य सङ्घट्टैर्भाक्तभ्रातृणां सङ्घट्टैश्च²⁷ परिश्रमक्लेशाभ्यां वारं वारं जगारणेन क्षुधातृष्णाभ्यां बहुवारं निराहारेण शीतनयताभ्याञ्चाहं कालं यापितवान्।²⁸ तादृशं नैमित्तिकं दुःखं विनाहं प्रतिदिनम् आकुलो भवामि सर्वासां समितीनां चिन्ता य मयि वर्तते।²⁹ येनाहं न दुर्बलीभवामि तादृशं दौर्बल्यं कः पाप्नोति? ³⁰ यदि मया श्लाघितव्यं तर्हि स्वदुर्बलतामधि श्लाघिष्ये।³¹ मया मृषावाक्यं न कथ्यत इति नित्यं प्रशंसनीयोऽस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्य तात ईश्वरो ज्ञानाति।³² एभेषकनगरेऽरिताराजस्य कार्याधिष्ठाता मां धर्तुम् इच्छन् यदा सैन्यैस्तद् एभेषकनगरम् अरक्षयत्³³ तदाहं लोकेः पिटकमध्ये प्राचीरगवाक्षेणावरोहितस्तस्य करात् त्राणं प्रापं।

12 आत्मश्लाघा ममानुपयुक्ता किन्त्वहं प्रभो दर्शनादेशानाम् आप्यानं कथयितुं प्रवर्त्ते।² एतश्चतुर्दशवत्सरेभ्यः पूर्वं मया परिचित्य अहो ज्ञानस्तृतीयं स्वर्गमनीयत, स सशरीरेण निःशरीरेण वा तत् स्थानमनीयत तदहं न ज्ञानामि किन्त्वीश्वरो ज्ञानाति।³ स मानवः स्वर्ग नीतः सन् अकथ्यानि मर्त्यवागतीतानि य वाक्यानि श्रुतवान्।⁴ किन्तु तदानीं स सशरीरो निःशरीरो वासीत् तन्मया न ज्ञायते तद् ईश्वरेणैव ज्ञायते।⁵ तमध्यहं श्लाघिष्ये मामधि नान्येन केनचिद् विषयेण श्लाघिष्ये केवलं स्वदौर्बल्येन श्लाघिष्ये।⁶ यदाहम् आत्मश्लाघां कर्तुम् इच्छेयं तथापि निर्वर्द्ध एव न भविष्यामि यतः सत्यमेव कथयिष्यामि, किन्तु लोका मां यादृशं पश्यन्ति मम वाक्यं श्रुत्वा वा यादृशं मां मन्यन्ते तस्मात् श्रेष्ठं मां यत्र गणयन्ति तदर्थमहं ततो विरंस्यामि।⁷ अपरम् उत्कृष्टदर्शनप्राप्तितो यदाहम् आत्मानिमानी न भवामि तदर्थं शरीरवेधकम् अहं शूलं मह्यम् अदायि तत् मदीयात्मानिमामनिवारणार्थं मम ताडयिता शयतानो दूतः।⁸ मत्तस्तस्य प्रस्थानं याचितुमहं त्रिस्तमधि प्रभुमुद्दिश्य प्रार्थनां कृतवान्।⁹ ततः स मामुक्तवान् ममानुग्रहस्तव सर्वसाधकः, यतो दौर्बल्येण मम शक्तिः पूर्णतां गच्छतीति। अतः प्रीष्टस्य शक्ति र्थेनाम् आश्रयति तदर्थं स्वदौर्बल्येन मम श्लाघनं सुभे।¹⁰ तस्मात् प्रीष्टेऽहो दौर्बल्येन नैवादिद्रताविपक्षताकष्टादिषु सन्तुष्याम्यहं। यदाहं दुर्बलोऽस्मि तदैव सबलो भवामि।¹¹ अतेनात्मश्लाघनेनाहं निर्वर्द्ध एवभावं किन्तु यूयं तस्य कारणं यतो मम प्रशंसा युष्माभिरैव कर्तव्यासीत्। यद्यप्यहम् अगण्यो भवेयं तथापि मुष्यतमेभ्यः प्रेरितेभ्यः केनापि प्रकारेण नाहं न्यूनोऽस्मि।¹² सर्वथाद्भुतक्रियाशक्तिवशैः प्रेरितस्य चिह्नानि युष्माकं मध्ये सदैर्यं मया प्रकाशितानि।¹³ मम पालनार्थं यूयं मया भाराकान्ता नाभवतैतद् अहं न्यूनत्वं विनापराभ्यः समितिभ्यो युष्माकं किं न्यूनत्वं ज्ञातं? अनेन मम दोषं क्षमध्वं।¹⁴ पश्यत नृतीयवारं युष्मत्समीपं गन्तुमुद्यतोऽस्मि तत्राप्यहं युष्मान् भाराकान्तान् न करिष्यामि। युष्माकं सम्पत्तिमहं न भूयते किन्तु युष्मानेव, यतः पित्रोः कृते सन्तानानां धनसञ्चयोऽनुपयुक्तः किन्तु सन्तानानां कृते पित्रोर्धनसञ्चय उपयुक्तः।¹⁵ अपरञ्च युष्मासु बहु प्रीयमाणोऽप्यहं यदि युष्मतोऽहं प्रम लभे तथापि युष्माकं प्राणरक्षार्थं सानन्दं बहु व्ययं सर्वव्ययञ्च करिष्यामि।¹⁶ यूयं मया किञ्चिदपि न भाराकान्ता इति सत्यं, किन्त्वहं धूर्तः सन् एलेन युष्मान् वञ्चितवान् अतत् किं केनचिद् वक्तव्यं? ¹⁷ युष्मत्समीपं मया ये लोकाः प्रहितास्तेषामेकेन किं मम कोऽप्यर्थलाभो ज्ञातः? ¹⁸ अहं तीतं विनीय तेन साद्धं भ्रातरमेकं प्रेषितवान् युष्मत्सतीतेन किम् अर्थो लब्धः? अकस्मिन् भाव अकस्य पदयिहेषु यावां किं न यरितवन्तौ? ¹⁹ युष्माकं समीपे वयं पुन दौषक्षालनकथां कथयाम इति किं बुध्यध्वे? हे प्रियतमाः, युष्माकं निष्ठार्थं वयमीश्वरस्य समक्षं प्रीष्टेन सर्वाण्येतानि कथयामः।²⁰ अहं यदागमिष्यामि, तदा युष्मान् यादृशान् द्रष्टुं नेच्छामि तादृशान् द्रक्ष्यामि, यूयमपि मां यादृशं द्रष्टुं नेच्छथ तादृशं द्रक्षथ, युष्मन्मध्ये विवाह ईर्ष्या क्रोधो विपक्षता परापवाहः कर्षणं दर्पः कलहश्चैते भविष्यन्ति; ²¹ तेनाहं युष्मत्समीपं पुनरागत्य मदीयेश्वरेण नमयिष्ये, पूर्वं कृतपापान् लोकान् स्वीयाशुचितावेश्यागमनलम्पटतायराणाद् अनुतापम् अकृतवन्तो दृष्ट्वा य तानधि मम शोको जनिष्यत इति विभेमि।

13 अतत्तृतीयवारम् अहं युष्मत्समीपं गच्छामि तेन सर्वा कथा द्वयोस्त्रयाणां वा साक्षिणां मुभेन निश्चेष्यते।² पूर्वं ये कृतपापास्तेभ्योऽन्येभ्यश्च सर्वेभ्यो मया पूर्वं कथितं, पुनरपि विद्यमानेनेवेदानीम् अविद्यमानेन मया कथ्यते, यदा पुनरागमिष्यामि तदाहं न क्षमिष्ये।³ प्रीष्टो मया कथां कथयत्येतस्य प्रमाणं यूयं भूयध्वे, स तु युष्मान् प्रति दुर्बलो नहि किन्तु सबल एव।⁴ यद्यपि स दुर्बलतया कुश आरोप्यत तथापीश्वरीयशक्तया ज्ञातः; वयमपि तस्मिन् दुर्बला भवामः, तथापि युष्मान् प्रति प्रकाशितयेश्वरीयशक्त्या तेन सह ज्ञविष्यामः।⁵ अतो यूयं विश्वासयुक्ता आध्वे न वेति ज्ञातुमात्मपरीक्षां कुरुध्वं स्वानेवानुसन्धत। यीशुः प्रीष्टो युष्मन्मध्ये विद्यते स्वानधि तत् किं न प्रतिजानीथ? तस्मिन् अविद्यमाने यूयं निष्प्रमाणा भवथ।⁶ किन्तु वयं निष्प्रमाणा न भवाम इति युष्माभिर्भोत्यते तत्र मम प्रत्याशा ज्ञायते।⁷ यूयं किमपि कुत्सितं कर्म यत्र कुरुथ तदहम् ईश्वरमुद्दिश्य प्रार्थये। वयं यत् प्रामाणिका एव प्रकाशामहे तदर्थं तत् प्रार्थयामहे इति नहि, किन्तु यूयं यत् सदाचारं कुरुथ वयञ्च निष्प्रमाणा एव भवामस्तदर्थं।⁸ यतः सत्यताया विपक्षतां कर्तुं वयं न समर्थाः किन्तु सत्यतायाः साहाय्यं कर्तुमेव।⁹ वयं यदा दुर्बला भवामस्तदा युष्मान् सबलान् दृष्टवान्दामो युष्माकं सिद्धत्वं प्रार्थयामहे य।¹⁰ अतो हेतोः प्रभु युष्माकं विनाशाय नहि किन्तु निष्ठार्थे यत् सामर्थ्यम् अस्मभ्यं दत्तवान् तेन यद् उपस्थितिकाले काठिन्यं मयायरितव्यं न भवेत् तदर्थम् अनुपस्थितेन मया सर्वाण्येतानि विष्यन्ते।¹¹ हे भ्रातरः, शेषे वदामि यूयम् आनन्दत सिद्धा भवत परस्परं प्रबोधयत, अकमनसो भवत प्रणय-

भावम् आयरत | प्रेमशान्त्योराकर ईश्वरो युष्माकं सहायो भूयात् | ¹² यूयं पवित्रयुम्बनेन परस्परं नमस्कुरुध्वं | ¹³ पवित्रलोकाः सर्वे युष्मान् नमन्ति |
¹⁴ प्रभो र्थीशुप्र्रीष्टस्यानुग्रह ईश्वरस्य प्रेम पवित्रस्यात्मनो भागित्वञ्च सर्वान् युष्मान् प्रति भूयात् | तथास्तु |

गालातिनः पत्रं

- 1 मनुष्येभ्यो नहि मनुष्यैरपि नहि किन्तु यीशुप्रीष्टेन मृतगणमध्यात् तस्योत्थापयित्रा पित्रेश्वरेण य प्रेरितो योऽहं पौलः सोऽहं 2 मत्सहवर्तिनो भ्रातरश्च वयं गालातीयदेशस्थाः समितीः प्रति पत्रं लिखामः। 3 पित्रेश्वरेणारमांक प्रभुना यीशुना प्रीष्टेन य युष्मभ्यम् अनुग्रहः शान्तिश्च दीयतां। 4 अस्माकं तातेश्वरेश्वरेणानुसारेण वर्तमानात् कुत्सितसंसारार्ह अस्मान् निस्तारयितुं यो 5 यीशुरस्माकं पापहेतोरामोत्सर्गं कृतवान् स सर्वदा धन्यो भूयात्। तथास्तु। 6 प्रीष्टस्यानुग्रहेण यो युष्मान् आहूतवान् तस्मान्नित्यं ययम् अतिदुर्गम् अन्यं सुसंवाद्यम् अन्ववर्तत तत्राहं विस्मयं मन्ये। 7 सोऽन्यसुसंवाद्यः सुसंवाद्यो नहि किन्तु केचित् मानवा युष्मान् यञ्जलीकुर्वन्ति प्रीष्टीयसुसंवाद्यस्य विपर्ययं कर्तुं येष्टन्ते य। 8 युष्माकं सन्निधौ यः सुसंवाद्योऽस्माभिर्घोषितस्तस्माद् अन्यः सुसंवाद्योऽस्माकं स्वर्गीयदूतानां वा मध्ये केनयिद् यदि घोष्यते तर्हि स शप्तो भवतु। 9 पूर्वं यद्दृष्टं अकथयाम, एदानीमहं पुनस्तद्वत् कथयामि ययं यं सुसंवाद्यं गृहीतवन्तस्तस्माद् अन्यो येन केनयिद् युष्मत्सन्निधौ घोष्यते स शप्तो भवतु। 10 साम्प्रतं कम्हम् अनुनयामि? ईश्वरं किंवा मानवान्? अहं किं मानुषेभ्यो रोयितुं यते? यद्यहम् एदानीमपि मानुषेभ्यो रुरुयिषेय तर्हि प्रीष्टस्य परियारको न भवामि। 11 हे भ्रातरः, मया यः सुसंवाद्यो घोषितः स मानुषात् लब्धस्तदहं युष्मान् ज्ञापयामि। 12 अहं कस्माच्चित् मनुष्यात् तं न गृहीतवान् न वा शिक्षितवान् केवलं यीशोः प्रीष्टस्य प्रकाशनादेव। 13 पुरा यिद्धिमतायारी यदाहम् आसं तदा यादृशम् आयरणम् अकरवम् ईश्वरस्य समितिं प्रत्यतीवोपद्रवं कुर्वन् यादृक् तां व्यनाशयं तदवश्यं श्रुतं युष्माभिः। 14 अपरञ्च पूर्वपुरुषपरम्परागतेषु वाक्येष्वन्यापेक्षातीवासक्तः सन् अहं यिद्धिदधर्मते मम समवयस्कान् बहून् स्वजातीयान् अत्यशयि। 15 किञ्च य ईश्वरो मातृगर्भस्थं मां पृथक् कृत्वा स्वीयानुग्रहेण आहूतवान् 16 स यदा मयि स्वपुत्रं प्रकाशितुं भिन्नदेशीयानां समीपे भया तं घोषयितुञ्चाभ्यलक्षत् तदाहं क्वयशोषिताभ्यां सह न मन्त्रयित्वा 17 पूर्वनियुक्तानां प्रेरितानां समीपं यिज्ञाशलमं न गत्वारवदेशं गतवान् पश्चात् तत्स्थानाद् दम्भेकनगरं परावृत्त्यागतवान्। 18 ततः परं वर्षत्रये व्यतीतेऽहं पितरं सम्भाषितुं यिज्ञाशलमं गत्वा पञ्चदशदिनानि तेन सार्द्धम् अतिष्ठं। 19 किन्तु तं प्रभो भ्रातरं यादृक् विना प्रेरितानां नान्यं कम्प्यपश्यं। 20 यान्येतानि वाक्यानि मया लिप्यन्ते तान्यनूतानि न सन्ति तद् ईश्वरो जानाति। 21 ततः परम् अहं सुरियां किलिकियाञ्च देशौ गतवान्। 22 तदानीं यिद्धिदेशस्थानां प्रीष्टस्य समितीनां लोकाः साक्षात् मम परिययमप्राप्य केवलं ज्ञनश्रुतिमिमां लब्धवन्तः, 23 यो ज्ञनः पूर्वम् अस्मान् प्रत्युपद्रवमकरोत् स तदा यं धर्ममनाशयत् तमेवेदानीं प्रयारयतीति। 24 तस्मात् ते मामधीश्वरं धन्यमवदन्।
- 2 अनन्तरं यतुर्दशसु वत्सरेषु गतेष्वहं बर्षाब्दा सह यिज्ञाशलमनगरं पुनरगच्छं, तदानीं तीतमपि स्वसङ्गिनम् अकरवं। 2 तत्कालेऽहम् ईश्वरदर्शनाद् यात्राम् अकरवं मया यः परिश्रमोऽकारि कारिष्यते वा स यन्निष्कलो न भवेत् तदर्थं भिन्नजातीयानां मध्ये मया घोष्यमाणः सुसंवाद्यस्तत्रत्येभ्यो लोकेभ्यो विशेषतो मान्येभ्यो नरेभ्यो मया न्यवेद्यत। 3 ततो मम सह्यरस्तीतो यद्यपि यूनानीय आसीत् तथापि तस्य त्वकछेदोऽप्यावश्यको न बभूव। 4 यतश्छलेनागता अस्मान् दासान् कर्तुम् इच्छवः कतिपया भाङ्गत्वातरः प्रीष्टेन यीशुनास्मभ्यं दत्तं स्वातन्त्र्यम् अनुसन्धातुं यारा एव समाजं प्राविशन्। 5 अतः प्रकृते सुसंवाद्ये युष्माकम् अधिकारो यत् तिष्ठेत् तदर्थं वयं दण्डैकमपि यावद् आज्ञाग्रहणं तेषां वश्या नाभवाम। 6 परन्तु ये लोका मान्यास्ते ये केनयिद् भवेयुस्तानहं न गणयामि यत ईश्वरः कस्यापि मानवस्य पक्षपातं न करोति, ये य मान्यास्ते मां किमपि नवीनं नाज्ञापयन्। 7 किन्तु छिन्नत्वयां मध्ये सुसंवाद्यप्रयारणस्य भारः पितरि यथा समर्पितस्तथैवाच्छिन्नत्वयां मध्ये सुसंवाद्यप्रयारणस्य भारो मयि समर्पित एति तैर्बुबुधे। 8 यतश्छिन्नत्वयां मध्ये प्रेरितत्वकर्मणो यस्य या शक्तिः पितरमाश्रितवती तस्यैव सा शक्तिर्भिन्नजातीयानां मध्ये तस्मै कर्मणो मामप्याश्रितवती। 9 अतो मह्यं दत्तम् अनुग्रहं प्रतिज्ञाय स्तम्भा एव गणिता ये यादृक् कङ्का योहन् यैते साहायतासूयकं दक्षिणहस्तग्रहणं विधाय मां बर्षाब्दाञ्च जगद्गुः, युवां भिन्नजातीयानां सन्निधिं गच्छतं वयं छिन्नत्वया सन्निधिं गच्छामः, 10 केवलं दरिद्रा युवाभ्यां स्मरणीया एति। अतस्तद्वेव कर्तुम् अहं यते स्म। 11 अपरम् आन्तिथमियानगरं पितर आगतेऽहं तस्य दीपित्वात् समक्षं तम् अभर्त्सयं। 12 यतः स पूर्वम् अन्यजातीयैः सार्द्धम् आहारमकरोत् ततः परं यादृक् समीपात् कतिपयजनेष्वगतेषु स छिन्नत्वय्युष्येभ्यो भयेन निवृत्त्य पृथग् अभवत्। 13 ततोऽपरे सर्वं यिद्धिदोऽपि तेन सार्द्धं कपटयारम् अकुर्वन् बर्षाब्दा अपि तेषां कापट्येन विपथगाम्यभवत्। 14 ततस्ते प्रकृतसुसंवाद्ये सरलपथे न यरन्तीति दृष्ट्वाहं सर्वेषां साक्षात् पितरम् उक्तवान् त्वं यिद्धिदो सन् यदि यिद्धिमतं विधाय भिन्नजातीय एवायरसि तर्हि यिद्धिमतायरणाय भिन्नजातीयान् कुतः प्रवर्त्तयसि? 15 आवां जन्मना यिद्धिदोनौ भवावो भिन्नजातीयौ पापिनौ न भवावः 16 किन्तु व्यवस्थापालनेन मनुष्यः सपुण्यो न भवति केवलं यीशो प्रीष्टे यो विश्वासस्तेनैव सपुण्यो भवतीति बुद्ध्वावामपि व्यवस्थापालनं विना केवलं प्रीष्टे विश्वासेन पुण्यप्राप्तये प्रीष्टे यीशो व्यश्वसिव यतो व्यवस्थापालनेन कोऽपि मानवः पुण्यं प्राप्तुं न शक्नोति। 17 परन्तु यीशुना पुण्यप्राप्तये यतमानावप्यावां यदि पापिनौ भवावस्तर्हि किं वक्तव्यं? प्रीष्टः पापस्य परियारक एति? तन्न भवतु। 18 मया यद् लभ्यं तद् यदि मया पुनर्निर्मायते तर्हि मयैवात्मदोषः प्रकाश्यते। 19 अहं यद् ईश्वराय ज्ञवामि तदर्थं व्यवस्थया व्यवस्थायै अग्रिये। 20 प्रीष्टेन सार्द्धं कुशे उतोऽस्मि तथापि ज्ञवामि किन्त्वहं ज्ञवामीति नहि प्रीष्ट अवे मद्दन्तं ज्ञवति। साम्प्रतं सशरीरेण मया यज्जिवितं धार्यते तत् मम दयाकारिणि महर्थं स्वीयप्राणत्यागिनि येश्वरपुत्रे विश्वसता मया धार्यते। 21 अहमीश्वरस्यानुग्रहं नावजानामि यस्माद् व्यवस्थया यदि पुण्यं भवति तर्हि प्रीष्टो निरर्थकमग्रियत।
- 3 हे निर्वोधा गालातिलोकाः, युष्माकं मध्ये कुशे उत एव यीशुः प्रीष्टो युष्माकं समक्षं प्रकाशित आसीत् अतो ययं यथा सत्यं वाक्यं न गृह्णीथ तथा केनामुद्यत? 2 अहं युष्मत्तः कथामेकां जिज्ञासे ययम् आत्मानं केनालभस्व? व्यवस्थापालनेन किं वा विश्वासवाक्यस्य श्रवणेन? 3 ययं किम् ईदृग् अबोधो याद् आत्मना कर्मरत्न्य शरीरेण तत् साधयितुं यतध्वे? 4 तर्हि युष्माकं गुरुतरो दुःखभोगः किं निष्कलो भविष्यति? कुङ्कलयुक्तो वा किं भविष्यति? 5 यो युष्मभ्यम् आत्मानं दत्तवान् युष्मन्मध्य आश्रयार्थिणि कर्माणि य साधितवान् स किं व्यवस्थापालनेन विश्वासवाक्यस्य श्रवणेन वा तत् कृतवान्? 6 लिपितमास्ते, एब्राहीम ईश्वरं व्यश्वसीत् स य विश्वासस्तेसु पुण्यार्थं गणिता बभूव, 7 अतो ये विश्वासाश्रितास्त अवेब्राहीमः सन्ताना एति युष्माभिर्ज्ञायतां। 8 ईश्वरो भिन्नजातीयान् विश्वासेन सपुण्यीकरिष्यतीति पूर्वं ज्ञात्वा शास्त्रदाता पूर्वम् एब्राहीमं सुसंवाद्यं श्रावयन् जगद्, त्वत्तो भिन्नजातीयाः सर्वे आशिषं प्राप्स्यन्तीति। 9 अतो ये विश्वासाश्रितास्ते विश्वासिनेब्राहीमा सार्द्धम् आशिषं लभन्ते। 10 यावन्तो लोका व्यवस्थायाः कर्मण्याश्रयन्ति ते सर्वे शापाधीना भवन्ति यतो लिपितमास्ते, यथा, "यः कश्चिद् अतस्य व्यवस्थाग्रन्थस्य सर्ववाक्यानि निश्चिद्रं न पालयति स शप्त एति।" 11 ईश्वरस्य साक्षात् कोऽपि व्यवस्थया सपुण्यो न भवति तद् व्यक्तं यतः "पुण्यवान् मानवो विश्वासेन ज्ञविष्यतीति" शास्त्रीयं वयः। 12 व्यवस्था तु विश्वाससम्बन्धिनी न भवति किन्वेतानि यः पालयिष्यति स अवे तैर्ज्ञविष्यतीतिनियमसम्बन्धिनी। 13 प्रीष्टोऽस्मान् परिकीय व्यवस्थायाः शापात् मो-

ચિતવાનુ યતોડસ્માકં વિનિમયેન સ સ્વયં શાપાસ્પદમભવતુ તદધિ લિખિતમાસ્તે, યથા, "ય: કશ્ચિત્ તરાવુલ્લભ્યતે સોડભિશ્વત ઇતિ | " 14 તસ્માદ્ પ્રીષ્ટેન યીશુનેપ્રાહીમ આશી ભિન્નજાતીયલોકેષુ વર્તતે તેન વયં પ્રતિજ્ઞાતમ્ આત્માનં વિશ્વાસેન લબ્ધું શકનુમ: | 15 હે ભ્રાતૃગણ માનુષાણાં શીત્યનુસારેણાહં કથયામિ કેનચિત્ માનવેન યો નિયમો નિરચાયિ તસ્ય વિકૃતિ વૃદ્ધિ વા કેનાપિ ન ક્ષિયતે | 16 પરન્તિવિશ્વાસીમે તસ્ય સન્તાનાય ય પ્રતિજ્ઞા: પ્રતિ શુશ્રુવિરે તત્ર સન્તાનશ- બ્દં બહુવચનાન્તમ્ અભૂત્વા તવ સન્તાનાયેત્યેકવચનાન્તં બભૂવ સ ય સન્તાન: પ્રીષ્ટ એવ | 17 અતએવાહં વદામિ, ઈશ્વરેણ યો નિયમ: પુરા પ્રીષ્ટમધિ નિ- રચાયિ તત: પરં ત્રિંશદધિક્યતુ:શતવત્સરેષુ ગતેષુ સ્થાપિતા વ્યવસ્થા તં નિયમં નિરર્થકીકૃત્ય તદીયપ્રતિજ્ઞા લોપ્તું ન શકનોતિ | 18 યસ્માત્ સમ્પદધિકારો યદિ વ્યવસ્થયા ભવતિ તર્હિ પ્રતિજ્ઞયા ન ભવતિ કિન્ત્વીશ્વર: પ્રતિજ્ઞયા તદધિકારિત્વમ્ ઇબ્રાહીમે ડદદાત્ | 19 તર્હિ વ્યવસ્થા કિમ્ભૂતા? પ્રતિજ્ઞા યસ્મે પ્રતિશ્રુતા તસ્ય સન્તાનચાગમનં યાવદ્ વ્યભિચારનિવારણાર્થ વ્યવસ્થાપિ દત્તા, સા ય દૂતૈરાજાપિતા મધ્યસ્થસ્ય કરે સમર્પિતા ય | 20 નૈકસ્ય મધ્યસ્થો વિદ્યતે કિ- ન્ત્વીશ્વર એક એવ | 21 તર્હિ વ્યવસ્થા કિમ્ ઈશ્વરસ્ય પ્રતિજ્ઞાનાં વિરુદ્ધા? તત્ર ભવતુ | યસ્માદ્ યદિ સા વ્યવસ્થા જીવનદાનેસમર્થાભવિષ્યત તર્હિ વ્યવસ્થ- યૈવ પુણ્યલાભોડભવિષ્યત | 22 કિન્તુ યીશુપ્રીષ્ટે યો વિશ્વાસસ્તત્સમ્બન્ધિયા: પ્રતિજ્ઞાયા: ફલં યદ્ વિશ્વાસિલોકેભ્યો દીયતે તદર્થ શાસ્ત્રદાતા સર્વાન્ પાપા- ધીનાન્ ગણયતિ | 23 અતએવ વિશ્વાસસ્થાનાગતસમયે વયં વ્યવસ્થાધીના: સન્તો વિશ્વાસસ્થોદયં યાવદ્ રુદ્ધા ઇવારક્ષયામહે | 24 ઇત્યં વયં યદ્ વિશ્વાસેન સપુણ્યીભવામસ્તદર્થ પ્રીષ્ટસ્ય સમીપમ્ અસ્માન્ નેતું વ્યવસ્થાગ્રથોડસ્માકં વિનેતા બભૂવ | 25 કિન્ત્વધુનાગતે વિશ્વાસે વયં તસ્ય વિનેતુરનધીના અભવામ | 26 પ્રીષ્ટે યીશૌ વિશ્વસનાત્ સર્વે યૂયમ્ ઈશ્વરસ્ય સન્તાના જાતા: | 27 યૂયં યાવન્તો લોકા: પ્રીષ્ટે મજ્જિજતા અભવત સર્વે પ્રીષ્ટં પરિહિતવન્ત: | 28 અતો યુષ્મન્મધ્યે યિહુદિયૂનાનિનો દાસસ્વતન્ત્રયો યોષાપુરુષયોશ્ચ કોડપિ વિશેષો નાસ્તિ; સર્વે યૂયં પ્રીષ્ટે યીશાવેક એવ | 29 કિન્તુ યૂયં યદિ પ્રીષ્ટસ્ય ભવથ તર્હિ સુતરામ્ ઇબ્રાહીમ: સન્તાના: પ્રતિજ્ઞયા સમ્પદધિકારિણશ્ચાધ્વે |

4 અહં વદામિ સમ્પદધિકારી યાવદ્ બાલસ્તિષ્ઠતિ તાવત્ સર્વસ્વસ્થાધિપતિ: સન્નપિ સ દાસાત્ કેનાપિ વિષયેણ ન વિશિષ્યતે 2 કિન્તુ પિત્રા નિરૂપિતં સમયં યાવત્ પાલકાનાં ધનાધ્યક્ષાણાશ્ચ નિઘનસ્તિષ્ઠતિ | 3 તદ્દદ્ વયમપિ બાલ્યકાલે દાસા ઇવ સંસારસ્થાક્ષરમાલાયા અધીના આસ્મહે | 4 અનન્તરં સમયે સમ્પૂર્ણતાં ગતવતિ વ્યવસ્થાધીનાનાં મોચનાર્થમ્ 5 અસ્માકં પુત્રત્વપ્રાપ્ત્યર્થએશ્વર: સ્ત્રિયા જાતં વ્યવસ્થાયા અધીનીભૂતશ્ચ સ્વપુત્રં પ્રેષિતવાન્ | 6 યૂયં સન્તાના અભવત તત્કારણાદ્ ઈશ્વર: સ્વપુત્રસ્થાત્માનાં યુષ્માકમ્ અન્ત:કરણાનિ પ્રહિતવાન્ સ યાત્મા પિત: પિતરિત્યાહ્વાનં કારયતિ | 7 અત ઇદાનીં યૂયં ન દાસા: કિન્તુ: સન્તાના એવ તસ્માત્ સન્તાનત્વાચ્ય પ્રીષ્ટેનેશ્વરીયસમ્પદધિકારિણોડયાધ્વે | 8 અપરશ્ચ પૂર્વે યૂયમ્ ઈશ્વરં ન જ્ઞાત્વા યે સ્વભાવતોડનીશ્વરા- સ્તેષાં દાસત્વેડતિષ્ઠત | 9 ઇદાનીમ્ ઈશ્વરં જ્ઞાત્વા યદિ વેશ્વરેણ જ્ઞાતા યૂયં કથં પુનસ્તાનિ વિફલાનિ તુરછાનિ ચાક્ષરાણિ પ્રતિ પરાવર્તિતું શક્યથ? યૂયં કિં પુ- નસ્તેષાં દાસા ભવિતુમિચ્છથ? 10 યૂયં દિવસાન્ માસાન્ તિથીન્ સંવત્સરાંશ્ચ સમ્મન્ચધ્વે | 11 યુષ્મદર્થ મયા ય: પરિશ્રમોડકારિ સ વિફલો જાત ઇતિ યુષ્માન- ધ્યહં બિભેમિ | 12 હે ભ્રાતર:, અહં યાદૃશોડસ્મિ યૂયમપિ તાદૃશા ભવતેતિ પ્રાર્થયે યતોડહમપિ યુષ્મન્તુલ્યોડભવં યુષ્માભિ મમ કિમપિ નાપરાહ્મં | 13 પૂર્વમહં કલેવરસ્ય દૌર્બલ્યેન યુષ્માન્ સુસંવાદમ્ અજ્ઞાપયમિતિ યૂયં જ્ઞાનીથ | 14 તદાનીં મમ પરીક્ષકં શારીરકલેશં દૃષ્ટવા યૂયં મામ્ અવજ્ઞાય ઋતીચિતવન્તસ્તન્નહિ કિન્ત્વીશ્વરસ્ય દૂતમિવ સાક્ષાત્ પ્રીષ્ટ યીશુમિવ વા માં ગૃહીતવન્ત: | 15 અતસ્તદાનીં યુષ્માકં યા ધન્યતાભવત્ સા ક્ક ગતા? તદાનીં યૂયં યદિ સ્વેષાં નયના- ન્યુત્પાટ્ય મહાં દાતુમ્ અશક્યત તર્હિ તદપ્યકરિષ્યતેતિ પ્રમાણમ્ અહં દદામિ | 16 સામ્પ્રતમહં સત્યવાદિત્વાત્ કિં યુષ્માકં રિપુ જ્ઞાતોડસ્મિ? 17 તે યુષ્મકૃતે સ્પર્દ્દન્તે કિન્તુ સા સ્પર્દ્દા કુત્સિતા યતો યૂયં તાનધિ યત્ સ્પર્દ્દવ્યં તદર્થ તે યુષ્માન્ પૃથક્ કર્તુમ્ ઇચ્છન્તિ | 18 કેવલં યુષ્મત્સમીપે મમોપસ્થિતિસમયે તન્નહિ, કિન્તુ સર્વદૈવ ભદ્રમધિ સ્પર્દ્દનં ભદ્રં | 19 હે મમ બાલકા:, યુષ્મદન્ત યાવત્ પ્રીષ્ટો મૂર્તિમાન્ ન ભવતિ તાવદ્ યુષ્મત્કારણાત્ પુન: પ્રસવવેદનેવ મમ વેદના જાયતે | 20 અહમિદાનીં યુષ્માકં સન્નિધિં ગત્વા સ્વરાન્તરેણ યુષ્માન્ સમ્ભાષિતું કામયે યતો યુષ્માનધિ વ્યાકુલોડસ્મિ | 21 હે વ્યવસ્થાધીનતાકાડુક્ષિણ: યૂયં કિં વ્યવસ્થાયા વચનં ન ગૃહીથ? 22 તન્માં વદત | લિખિતમાસ્તે, ઇબ્રાહીમો દ્વી પુત્રાવાસાતે તયોરેકો દાસ્યાં દ્વિતીયશ્ચ પત્ન્યાં જાત: | 23 તયો યો દાસ્યાં જાત: સ શારીરિકનિયમેન જજ્ઞે યશ્ચ પત્ન્યાં જાત: સ પ્રતિજ્ઞયા જજ્ઞે | 24 ઇદમાખ્યાનં દૃષ્ટન્તસ્વરૂપં | તે દ્વે યોષિતાવીશ્વરીયસન્ધી તયોરેકા સીનયપર્વતાદ્ ઉત્પન્ના દાસજનયિત્રી ય સા તુ હાજિરા | 25 યસ્માદ્ હાજિરાશબ્દેનારવદેશસ્થસીનયપર્વતો બોધ્યતે, સા ય વર્તમાનાયા યિત્રશાલમ્બુચ્યા: સદૃશી | યત: સ્વબાલે: સહિતા સા દાસત્વ આસ્તે | 26 કિન્તુ સ્વર્ગીયા યિત્રશાલમ્પુરી પત્ની સર્વેષામ્ અસ્માકં માતા ચાસ્તે | 27 યાદૃશં લિખિતમ્ આસ્તે, "વન્ધ્યે સન્તાન- ડીને ત્વં સ્વરં જયજયં કુરુ | અપ્રસૂતે ત્વયોલ્લાસો જયાશબ્દશ્ચ ગીયતાં | યત એવ સનાથાયા યોષિત: સન્તતે ગણાત્ | અનાથા યા ભવેન્નારી તદપત્યાનિ ભૂરિશ: | " 28 હે ભ્રાતૃગણ, ઇમહાકુ ઇવ વયં પ્રતિજ્ઞયા જાતા: સન્તાના: | 29 કિન્તુ તદાનીં શારીરિકનિયમેન જાત: પુત્રો યદ્દદ્ આત્મિકનિયમેન જાતં પુત્રમ્ ઉપાદ્રવત્ તથાધુનાપિ | 30 કિન્તુ શાસ્ત્રે કિં લિખિતં? "ત્વમ્ ઇમાં દાસીં તસ્યા: પુત્રાપસારય યત એષ દાસીપુત્ર: પત્નીપુત્રેણ સમં નોત્તરાધિકારી ભવિચ્ય- તીતિ | " 31 અતએવ હે ભ્રાતર:, વયં દાસ્યા: સન્તાના ન ભૂત્વા પાત્ન્યા: સન્તાના ભવામ: |

5 પ્રીષ્ટોડસ્મભ્યં યત્ સ્વાતન્ત્ર્યં દત્તવાન્ યૂયં તત્ર સ્થિરાસ્તિષ્ઠત દાસત્વયુગેન પુન ન નિબધધ્યં | 2 પશ્યતાહં પૌલો યુષ્માન્ વદામિ યદિ ઇત્રત્વયો ભવથ તર્હિ પ્રીષ્ટેન કિમપિ નોપકારિષ્યધ્વે | 3 અપરં ય: કશ્ચિત્ ઇત્રત્વગ્ ભવતિ સ કૃત્સ્નવ્યવસ્થાયા: પાલનમ્ ઈશ્વરાય ધારયતીતિ પ્રમાણં દદામિ | 4 યુષ્માકં યાવન્તો લોકા વ્યવસ્થયા સપુણ્યીભવિતું ચેષ્ટન્તે તે સર્વે પ્રીષ્ટાદ્ ભષ્ટા અનુગ્રહાત્ પતિતાશ્ચ | 5 યતો વયમ્ આત્મના વિશ્વાસાત્ પુણ્યલાભાશા- સિદ્ધ પ્રતીક્ષામહે | 6 પ્રીષ્ટે યીશૌ ત્વકછેદાત્વકછેદયો: કિમપિ ગુણં નાસ્તિ કિન્તુ પ્રેમ્ના સકલો વિશ્વાસ એવ ગુણયુક્ત: | 7 પૂર્વે યૂયં સુન્દરમ્ અધાવત કિ- ન્તિવદાનીં કેન બાધાં પ્રાપ્ય સત્યતાં ન ગૃહીથ? 8 યુષ્માકં સા મતિ યુષ્મદાહ્વાનકારિણ ઈશ્વરાન્ જાતા | 9 વિકાર: કૃત્સ્નશક્તૂનાં સ્વલ્પકિંણવેન જસયતે | 10 યુષ્માકં મતિ વિકારં ન ગમિષ્યતીત્યહં યુષ્માનધિ પ્રભુનાશંસે; કિન્તુ યો યુષ્માન્ વિચારલયતિ સ ય: કશ્ચિદ્ ભવેત્ સમુચિતં દણં પ્રાપ્સ્યતિ | 11 પરન્તુ હે ભ્રાતર:, યદાહમ્ ઇદાનીમ્ અપિ ત્વકછેદં પ્રચારયેયં તર્હિ કુત ઉપદ્રવં ભુક્ષિય? તત્કૃતે કુશં નિર્બાધમ્ અભવિષ્યત | 12 યે જના યુષ્માકં ચાશ્ચલ્યં જનયન્તિ તેષાં છેદનમેવ મયાભિલષ્યતે | 13 હે ભ્રાતર:, યૂયં સ્વાતન્ત્ર્યાર્થમ્ આહૂતા આધ્વે કિન્તુ તત્સ્વાતન્ત્ર્યદ્વારેણ શારીરિકભાવો યુષ્માન્ ન પ્રવિશતુ | યૂયં પ્રેમ્ના પરસ્પરં પરિચર્યાં કુરુધ્વં | 14 યસ્માત્ ત્વં સમીપવાસિનિ સ્વવત્ પ્રેમ કુર્યાં ઇત્યેકાજ્ઞા કૃત્સ્નાયા વ્યવસ્થાયા: સારસંગ્રહ: | 15 કિન્તુ યૂયં યદિ પરસ્પરં દંદ- શ્યધ્વે ડશાશ્યધ્વે ય તર્હિ યુષ્માકમ્ એકોડન્યેન યન્ન ગ્રસ્યતે તત્ર યુષ્માભિ: સાવધાને ભવિતવ્યં | 16 અહં બ્રવીમિ યૂયમ્ આત્મિકાચારં કુરુત શારીરિકાભિ- લાષં મા પૂરયત | 17 યત: શારીરિકાભિલાષ આત્મનો વિપરીત:, આત્મિકાભિલાષશ્ચ શરીરસ્ય વિપરીત:, અનયોરુભયો: પરસ્પરં વિરોધો વિદ્યતે તેન યુષ્મા- ભિ યદ્ અભિલષ્યતે તત્ર કર્તવ્યં | 18 યૂયં યદાત્મના વિનીયધ્વે તર્હિ વ્યવસ્થાયા અધીના ન ભવથ | 19 અપરં પરદારગમનં વેશ્યાગમનમ્ અશુચિતા કામુકતા પ્રતિમાપૂજનમ્ 20 ઇન્દ્રજાલં શત્રુત્વં વિવાદોડન્તજ્વલનં ક્રોધ: કલહોડનૈક્યં 21 પાર્થક્યમ્ ઈર્ષ્યા વધો મત્તત્વં લમ્પટત્વમિત્યાદીનિ સ્પષ્ટત્વેન શારીરિકભાવસ્ય કર્માણિ સન્તિ | પૂર્વે યદ્દત્ મયા કથિતં તદ્દત્ પુનરપિ કથ્યતે યે જના એતાદૃશાનિ કર્માણ્યાચરન્તિ તૈરીશ્વરસ્ય રાજ્યેડધિકાર: કદાય ન લપ્સ્યતે | 22 કિન્તુ પ્રેમાનન્દ: શાન્તિશ્ચિરસહિષ્ણુતા હિતૈષિતા ભદ્રત્વં વિશ્વાસ્યતા તિતિક્ષા 23 પરિમિતભોજિત્વમિત્યાદીન્યાત્મન: ફલાનિ સન્તિ તેષાં વિરુદ્ધા કાપિ વ્યવસ્થા નહિ | 24 યે તુ પ્રીષ્ટસ્ય લોકાસ્તે રિપુભિરભિલાષૈશ્ચ સહિતં શારીરિકભાવં કુશે નિહતવન્ત: | 25 યદિ વયમ્ આત્મના જીવામસ્તર્હ્યાત્મિકાચારોડસ્માભિ: કર્ત- વ્ય:, 26 દર્પ: પરસ્પરં નિર્ભર્ત્સનં દ્વેષશ્ચાસ્માભિ ન કર્તવ્યાનિ |

6 હે ભ્રાતર:, યુષ્માકં કશ્ચિદ્ યદિ કશ્ચિન્શ્ચિત્ પાપે પતતિ તર્હ્યાત્મિકભાવયુક્તે યુષ્માભિસ્તિતિક્ષાભાવં વિધાય સ પુનરુત્પાધ્યાતં યૂયમપિ યથા તાદૃકપ- રીક્ષાયાં ન પતથ તથા સાવધાના ભવત | 2 યુષ્માકમ્ એકેકો જન: પરસ્ય ભારે વહત્વનેન પ્રકારેણ પ્રીષ્ટસ્ય વિધિ પાલયત | 3 યદિ કશ્ચન ક્ષુદ્ર: સન્ સ્વં મહાન્તં મન્યતે તર્હિ તસ્યાત્મવચ્ચના જાયતે | 4 અત એકેકેન જનેન સ્વકીયકર્મણ: પરીક્ષા ક્રિયતાં તેન પરં નાલોક્ય કેવલમ્ આત્માલોકનાત્ તસ્ય શ્લઘા

સમ્ભવિષ્યતિ | ⁵ યત એકૈકો જનઃ સ્વકીયં ભારં વક્ષ્યતિ | ⁶ યો જનો ધર્મોપદેશં લભતે સ ઉપદેષ્ટારં સ્વીયસર્વસમ્પત્તે ભાગિનં કરોતુ | ⁷ યુષ્માકં ભ્રાન્તિ ન ભવતુ, ઈશ્વરો નોપહસિતવ્યઃ, યેન યદ્ બીજમ્ ઉપ્યતે તેન તજ્જાતં શસ્યં કર્તિષ્યતે | ⁸ સ્વશરીરાર્થં યેન બીજમ્ ઉપ્યતે તેન શરીરાદ્ વિનાશરૂપં શસ્યં લપ્સ્યતે કિન્ત્વાત્મનઃ કૃતે યેન બીજમ્ ઉપ્યતે તેનાત્મતોડનન્તજીવિતરૂપં શસ્યં લપ્સ્યતે | ⁹ સત્કર્મકરણોડસ્માભિરશ્રાન્તૈ ભવિતવ્યં યતોડકલાન્તૈસ્તિષ્ઠદ્વિરસ્માભિરુપયુક્તસમયે તત્ ફલોભિ લપ્સ્યન્તે | ¹⁰ અતો યાવત્ સમયસ્તિષ્ઠતિ તાવત્ સર્વાન્ પ્રતિ વિશેષતો વિશ્વાસવેશ્મવાસિનઃ પ્રત્યસ્માભિ હિંતાચારઃ કર્તવ્યઃ | ¹¹ હે ભ્રાતરઃ, અહં સ્વહસ્તેન યુષ્માન્ પ્રતિ કિયદ્વૃહત્ પત્રં લિખિતવાન્ તદ્ યુષ્માભિ દૃશ્યતાં | ¹² યે શારીરિકવિષયે સુદૃશ્યા ભવિતુમિચ્છન્તિ તે યત્ પ્રીષ્ટસ્ય ક્રુશસ્ય કારણાદુપદ્રવસ્ય ભાગિનો ન ભવન્તિ કેવલં તદર્થં ત્વક્ષેદે યુષ્માન્ પ્રવર્ત્યન્તિ | ¹³ તે ત્વક્ષેદગ્રાહિણોડપિ વ્યવસ્થાં ન પાલયન્તિ કિન્તુ યુષ્મચ્છરીરાત્ શ્લાઘાલાભાર્થં યુષ્માકં ત્વક્ષેદમ્ ઇચ્છન્તિ | ¹⁴ કિન્તુ યેનાહં સંસારાય હતઃ સંસારોડપિ મહ્યં હતસ્તદસ્મત્પ્રભો ર્થીશુપ્રીષ્ટસ્ય ક્રુશં વિનાન્યત્ર કુત્રાપિ મમ શ્લાઘનં કદાપિ ન ભવતુ | ¹⁵ પ્રીષ્ટે યીશૌ ત્વક્ષેદાત્વક્ષેદયોઃ કિમપિ ગુણં નાસ્તિ કિન્તુ નવીના સૃષ્ટિરેવ ગુણયુક્તા | ¹⁶ અપરં યાવન્તો લોકા એતસ્મિન્ માર્ગો યરન્તિ તેષામ્ ઈશ્વરીયસ્ય કૃત્સ્નસ્યેસ્રાયેલશ્ચ શાન્તિ દયાલાભશ્ચ ભૂયાત્ | ¹⁷ ઇતઃ પરં કોડપિ માં ન કિલિશ્નાતુ યસ્માદ્ અહં સ્વગાત્રે પ્રભો ર્થીશુપ્રીષ્ટસ્ય ચિહ્નાનિ ધારયે | ¹⁸ હે ભ્રાતરઃ અસ્માકં પ્રભો ર્થીશુપ્રીષ્ટસ્ય પ્રસાદો યુષ્માકમ્ આત્મનિ સ્થેયાત્ | તથાસ્તુ |

छद्मिषिणः पत्रं

1 ईश्वरस्येच्छया यीशुप्रीष्टस्य प्रेरितः पौल छद्मिषिनगरस्थान् पवित्रान् प्रीष्टयीशौ विश्वासिनो लोकान् प्रति पत्रं लिखति | 2 अस्माकं तातस्येश्वरस्य प्रभो यीशुप्रीष्टस्य यानुग्रहः शान्तिश्च युष्मासु वर्ततां | 3 अस्माकं प्रभो यीशोः प्रीष्टस्य तात ईश्वरो धन्यो भवतु; यतः स प्रीष्टेनास्मभ्यं सर्वम् आध्यात्मिकं स्वर्गीयवरं दत्तवान् | 4 वयं यत् तस्य समक्षं प्रेम्ना पवित्रा निष्कलङ्कान् भवामस्तदर्थं स जगतः सृष्टे पूर्वं तेनास्मान् अभिरोयितवान्, निष्कलङ्कितानुरोधाय 5 यीशुना प्रीष्टेन स्वस्य निमित्तं पुत्रत्वपदेऽस्मान् स्वकीयानुग्रहस्य मङ्गलस्य प्रशंसार्थं पूर्वं नियुक्तवान् | 6 तस्माद् अनुग्रहात् स येन प्रियतमेन पुत्रेणास्मान् अनुगृहीतवान्, 7 वयं तस्य शोषितेन मुक्तिम् अर्थात्: पापक्षमां लब्धवन्तः | 8 तस्य य ईशुशोऽनुग्रहनिधिस्तस्मात् सोऽस्मभ्यं सर्वविधं ज्ञानं बुद्धिञ्च बाहुल्यरूपेण वितरितवान् | 9 स्वर्गपृथिव्यो र्थदद् विधते तत्सर्वं स प्रीष्टे संग्रहीष्यतीति हितैषिणा 10 तेन कृतो यो मनोरथः सम्पूर्णां गतवत्सु समयेषु साधयितव्यस्तमधि स स्वकीयाभिलाषस्य निगूढं भावम् अस्मान् ज्ञापितवान् | 11 पूर्वं प्रीष्टे विश्वासिनो ये वयम् अस्मत्तो यत् तस्य मङ्गलः प्रशंसा ज्ञायते, 12 तदर्थं यः स्वकीयेच्छयाः मन्त्रेणातः सर्वाणि साधयति तस्य मनोरथाद् वयं प्रीष्टेन पूर्वं निरूपिताः सन्तोऽधिकांशेण ज्ञाताः | 13 यूयमपि सत्यं वाक्यम् अर्थात् युष्मत्पवित्राणास्य सुसंवाहं निशम्य तस्मिन्नेव प्रीष्टे विश्वसितवन्तः प्रतिज्ञातेन पवित्रेणात्मना मुद्रयेवाङ्किताम् | 14 यतस्तस्य मङ्गलः प्रकाशाय तेन क्रीतानां लोकानां मुक्तिं यावन्न भविष्यति तावत् स आत्मास्माकम् अधिकारित्वस्य सत्यङ्कारस्य पणस्वप्नो भवति | 15 प्रभो यीशो युष्माकं विश्वासः सर्वेषु पवित्रलोकेषु प्रेम यास्त एति वार्तां श्रुत्वाऽहमपि 16 युष्मानधि निरन्तरम् ईश्वरं धन्यं वदन् प्रार्थनासमये य युष्मान् स्मरन् वरमिमं यायामि | 17 अस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्य तातो यः प्रभावाकर ईश्वरः स स्वकीयतत्त्वज्ञानाय युष्मभ्यं ज्ञानजन्मकम् प्रकाशितवाक्यबोधकत्वात्मानं देयात् | 18 युष्माकं ज्ञानयक्ष्णेषु य एतिपुस्तानि कृत्वा तस्याह्वानं कीदृश्या प्रत्याशया सम्बलितं पवित्रलोकानां मध्ये तेन दत्तोऽधिकारः कीदृशः प्रभावनिधि विश्वासिषु यास्मासु प्रकाशमानस्य 19 तदीयमहापराक्रमस्य मङ्गलं कीदृग् अनुपमं तत् सर्वं युष्मान् ज्ञापयतु | 20 यतः स यस्याः शक्तेः प्रबलतां प्रीष्टे प्रकाशयन् मृतगणमध्यात् तम् उत्थापितवान्, 21 अधिपतित्वपदं शासनपदं पराक्रमो राजत्वञ्चेतिनामानि यावन्ति पदानि लोके परलोके य विधन्ते तेषां सर्वेषाम् उद्देध्वे स्वर्गे निष्कलङ्कितान् तम् उपवेशितवान्, 22 सर्वाणि तस्य यराण्योरधो निहितवान् या समितिस्तस्य शरीरं सर्वत्र सर्वेषां पूरयितुः पूरकञ्च भवति तं तस्या मूर्द्धनं कृत्वा 23 सर्वेषाम् उपर्युपरि नियुक्तवाञ्छ सैव शक्तिरस्मात्स्वपि तेन प्रकाशयते |

2 पुरा यूयम् अपराधैः पापैश्च मृताः सन्तस्तान्यायन्त एषलोकस्य संसारानुसारेणाकाशराज्यस्याधिपतिम् 2 अर्थतः साम्प्रतम् आजालङ्घितेषु कर्मकारिणाम् आत्मानम् अन्वव्रजत | 3 तेषां मध्ये सर्वे वयमपि पूर्वं शरीरस्य मनस्कामनायाञ्छेदां साधयन्तः स्वशरीरस्याभिलाषान् आचराम सर्वेऽन्य एव य स्वभावतः क्रोधभ्रमजान्यभवाम् | 4 किन्तु करुणानिधिरेश्वरो येन महाप्रेम्नास्मान् दयितवान् 5 तस्य स्वप्रेम्नो बाहुल्याद् अपराधै र्भूतान् प्यस्मान् प्रीष्टेन सह ज्ञापितवान् यतोऽनुग्रहाद् यूयं पवित्राणां प्राप्ताः | 6 स य प्रीष्टेन यीशुनास्मान् तेन सार्द्धम् उत्थापितवान् स्वर्गं उपवेशितवाञ्छम् | 7 एतयं स प्रीष्टेन यीशुनास्मान् प्रति स्वहितैषितया भाविष्येषु स्वकीयानुग्रहस्यानुपमं निधिं प्रकाशयितुम् एच्छति | 8 यूयम् अनुग्रहाद् विश्वासेन पवित्राणां प्राप्ताः, तस्य युष्मन्मूलकं नहि किन्त्वैश्वर्यैव दानं, 9 तत् कर्मणां इलम् अपि नहि, अतः केनापि न श्लाघितव्यं | 10 यतो वयं तस्य कार्यं प्राग् ईश्वरेण निरूपिताभिः सत्क्रियाभिः कालयापनाय प्रीष्टे यीशो तेन मृष्टाश्च | 11 पुरा जन्मना भिन्नजातीया हस्तकृतं त्वकृते प्राप्ते लोकेऽस्मिन्नेव एतिनाम्ना भ्याता ये यूयं तै र्भुष्माभिरिदं स्मर्तव्यं 12 यत् तस्मिन् समये यूयं प्रीष्टाद् भिन्ना एस्त्रायेलोकानां सलवासाद् दूरस्थाः प्रतिज्ञासम्बलितनियमानां बहिः स्थिताः सन्तो निराशा निरीश्वराश्च जगत्याध्वम् एति | 13 किन्त्वधुना प्रीष्टे यीशावाश्रयं प्राप्य पुरा दूरवर्तिनो यूयं प्रीष्टस्य शोषितेन निकटवर्तिनोऽभवत् | 14 यतः स अयेनास्माकं सन्धिः स द्वयम् अंकीकृतवान् शत्रुतापिणीं मध्यवर्तिनीं प्रभेदकभित्तिं भगवान् एषाज्ञायुक्तं विधिशास्त्रं स्वशरीरेण लुप्तवाञ्छम् | 15 यतः स सन्धिं विधाय तौ द्वौ स्वस्मिन् अंके नुतनं मानवं कर्तुं 16 स्वकीयकुशे शत्रुतां निहत्य तेनैवैकस्मिन् शरीरे तयो द्वयोरेश्वरेण सन्धिं कारयितुं निश्चतवान् | 17 स यागत्य दूरवर्तिनो युष्मान् निकटवर्तिनोऽस्माञ्च सन्धे र्भङ्गलवार्तां ज्ञापितवान् | 18 यतस्तस्माद् उभयपक्षीया वयम् अंकेनात्मना पितुः समीपं गमनाय सामर्थ्यं प्राप्तवन्तः | 19 अत एदानीं यूयम् असम्पर्कीया विदेशिनश्च न तिष्ठन्तः पवित्रलोकैः सहवासिन ईश्वरस्य वेश्मवासिनश्चाध्वे | 20 अपरं प्रेरिता भविष्यद्वादिनश्च यत्र भित्तिमूलस्वपास्तत्र यूयं तस्मिन् मूले निरीयध्वे तत्र य स्वयं यीशुः प्रीष्टः प्रधानः कोऽस्यप्रस्तः | 21 तेन कृत्स्ना निर्मितः संग्रह्यमाना प्रभोः पवित्रं मन्दिरं भवितुं वर्द्धते | 22 यूयमपि तत्र संग्रह्यमाना आत्मनेश्वरस्य वासस्थानं भवथ |

3 अतो हेतो भिन्नजातीयानां युष्माकं निमित्तं यीशुप्रीष्टस्य अन्दी यः सोऽहं पौलो ब्रवीमि | 2 युष्मदर्थम् ईश्वरेण मह्यं दत्तस्य वरस्य नियमः कीदृशस्तद् युष्माभिरश्नावीति मन्ये | 3 अर्थतः पूर्वं मया संक्षेपेण यथा लिखितं तथाहं प्रकाशितवाक्येश्वरस्य निगूढं भावं ज्ञापितोऽभवम् | 4 अतो युष्माभिरस्तत् पठित्वा प्रीष्टमधि तस्मिन्निगूढे भावे मम ज्ञानं कीदृशं तद् भोक्तव्यम् | 5 पूर्वयुगेषु मानवसन्तानास्तं ज्ञापिता नासन् किन्त्वधुना स भावस्तस्य पवित्रान् प्रेरितान् भविष्यद्वादिनश्च प्रत्यात्मना प्रकाशितोऽभवत्; 6 अर्थत ईश्वरस्य शक्तेः प्रकाशात् तस्यानुग्रहेण यो वरो मह्यम् अद्यापि तेनाहं यस्य सुसंवाहस्य परियारकोऽभवम्, 7 तद्वारा प्रीष्टेन भिन्नजातीया अन्यैः सार्द्धम् अकाधिकारा अकशरीरा अकस्याः प्रतिज्ञाया अंशिनश्च भविष्यन्तीति | 8 सर्वेषां पवित्रलोकानां क्षुद्रतमाय मह्यं वरोऽयम् अद्यापि यद् भिन्नजातीयानां मध्ये बोधागयस्य गुणनिधिः प्रीष्टस्य भङ्गलवार्तां प्रचारयामि, 9 कालावस्थातः पूर्वस्मास्य यो निगूढभाव ईश्वरे गुप्त आसीत् तदीयनियमं सर्वाणं ज्ञापयामि | 10 यत ईश्वरस्य नानात्रुपं ज्ञानं यत् साम्प्रतं समित्या स्वर्गं प्राधान्यपराक्रमयुक्तानां दूतानां निकटे प्रकाशयते तदर्थं स यीशुना प्रीष्टेन सर्वाणि सृष्टवान् | 11 यतो वयं यस्मिन् विश्वस्य दृढभक्त्या निर्भयताम् ईश्वरस्य समागमे सामर्थ्यञ्च 12 प्राप्तवन्तस्तस्माकं प्रभुं यीशुं प्रीष्टमधि स कालावस्थायाः पूर्वं तं मनोरथं कृतवान् | 13 अतोऽहं युष्मन्निमित्तं दुःखभोगेन क्लान्तिं यत्र गच्छामीति प्रार्थये यतस्तद्देव युष्माकं गौरवं | 14 अतो हेतोः स्वर्गपृथिव्योः स्थितः कृत्स्नो वंशो यस्य नाम्ना विख्यातस्तम् 15 अस्मत्प्रभो यीशुप्रीष्टस्य पितरमुद्दिश्याहं ज्ञानुनी पातयित्वा तस्य प्रभावनिधितो वरमिमं प्रार्थये | 16 तस्यात्मना युष्माकम् आन्तरिकपुरुषस्य शक्ते वृद्धिः क्रियतां | 17 प्रीष्टस्तु विश्वासेन युष्माकं हृदयेषु निवसतु | प्रेमणि युष्माकं बद्धमूलत्वं सुस्थिरत्वञ्च भवतु | 18 एतयं प्रस्थताया दीर्घताया गभीरताया उच्यतायाश्च बोधाय सर्वैः पवित्रलोकैः प्राप्यं सामर्थ्यं युष्माभि र्भव्यतां, 19 ज्ञानातिरिक्तं प्रीष्टस्य प्रेम ज्ञायताम् ईश्वरस्य सम्पूर्णवृद्धिपर्यन्तं युष्माकं वृद्धि र्भवतु य | 20 अस्माकम् अन्तरे या शक्तिः प्रकाशते तथा सर्वातिरिक्तं कर्म कुर्वन् अस्माकं प्रार्थनां कल्पनाञ्चातिक्रमिन्तु यः शक्नोति 21 प्रीष्टयीशुना समिते मध्ये सर्वेषु युगेषु तस्य धन्यवाधो भवतु | एति |

4 अतो बन्दिहं प्रभो नमिना युष्मान् विनये यूयं येनाह्वानेनाहूतास्तदुपयुक्ततृपेण 2 सर्वथा नम्रतां मृदुतां तितिक्षां परस्परं प्रभ्ना सङ्घिषुताञ्चारयत |
 3 प्राणयबन्धनेन यात्मन येऽङ्गं रक्षितुं यतध्वं | 4 यूयम् अकशरीरा अंकात्मानश्च तद्द्रष्टुं आह्वानेन यूयम् अकप्रत्याशाप्राप्तये समाहूताः | 5 युष्माकम्
 अकः प्रभुरेको विश्वास अकं मञ्जन्, सर्वेषां तातः 6 सर्वोपरिस्थः सर्वव्यापी सर्वेषां युष्माकं मध्यवर्ती यैक ईश्वर आस्ते | 7 किन्तु प्रीष्टस्य दानपरि-
 माणानुसाराद् अस्माकम् अकैकस्मै विशेषो वरोऽद्ययि | 8 यथा लिपितम् आस्ते, "उर्ध्वम् आरुह्य जेतुं स विजित्य बन्दिनोऽकरोत् | ततः स मनुजे-
 ब्योऽपि स्वीयान् व्यश्राणयद् वरान् | " 9 उर्ध्वम् आरुह्येतिवाक्यस्यायमर्थः स पूर्व पृथिवीतृपं सर्वार्थः स्थितं स्थानम् अवतीर्णवान्; 10 यश्चावतीर्ण-
 वान् स अवे स्वर्गाणाम् उपर्युपय्यात्तृष्ववान् यतः सर्वाणि तेन पूरयितव्यानि | 11 स अवे य कांश्चन प्रेरितान् अपरान् भविष्यद्वादिनोऽपरान् सुसंवाद्य-
 यारकान् अपरान् पालकान् उपदेशकांश्च नियुक्तवान् | 12 यावद् वयं सर्वे विश्वासस्येश्वरपुत्रविषयकस्य तत्त्वज्ञानस्य यैक्यं सम्पूर्णं पुरुषार्थञ्चायतः प्रीष्ट-
 स्य सम्पूर्णपरिमाणस्य समं परिमाणं न प्राप्नुमस्तावत् 13 स परियर्थाकर्मसाधनाय प्रीष्टस्य शरीरस्य निष्ठायै य पवित्रलोकानां सिद्धतायास्तादृशम्
 उपायं निश्चितवान् | 14 अतएव मानुषाणां यातुरीतो भ्रमकधूर्ततायाश्छलास्य ज्ञातेन सर्वेण शिक्षावायुना वयं यद् बालका एव दौलायमाना न भ्राभ्याम
 एत्यस्माभि र्यतितव्यं, 15 प्रभ्ना सत्यताम् आरयद्भिः सर्वविषये प्रीष्टम् उद्दिश्य वदितव्यञ्च, यतः स मूर्खा, 16 तस्माच्चैकैकस्याङ्गस्य स्वस्वपरिमाणानुसा-
 रेण साहाय्यकरणाद् उपकारकैः सर्वैः सन्धिभिः कृत्स्नस्य शरीरस्य संयोगे सम्मिलने य ज्ञाते प्रेम्ना निष्ठां लभमानं कृत्स्नं शरीरं वृद्धिं प्राप्नोति | 17 यु-
 ष्मान् अहं प्रभुनेहं ब्रवीम्यादिशाभि य, अन्धे भिन्नजातीया एव यूयं पून मांयत | 18 यतस्ते स्वमनोमायाम् आरन्त्यान्तरिकाज्ञानात् मानसिककाठिन्या-
 य्य तिमिरावृतबुद्धय ईश्वरीयज्वालनस्य बगीर्भूताश्च भवन्ति, 19 स्वान् यैतन्मनूयान् कृत्वा य लोभेन सर्वविधाशौचायरणाय लम्पटतायां स्वान् समर्पि-
 तवन्तः | 20 किन्तु यूयं प्रीष्टे न तादृशं परियतवन्तः, 21 यतो यूयं तं श्रुतवन्तो या सत्या शिक्षा यीशुतो लभ्या तदनुसारात् तदीयोपदेशं प्राप्तवन्तश्चेति
 मन्ये | 22 तस्मात् पूर्वकालिकाचारकारी यः पुरातनपुरुषो मायाभिलाषै र्नश्यति तं त्यक्त्वा युष्माभि र्मानसिकभावो नूतनीकर्तव्यः, 23 यो नवपुरुष ईश्वरानु-
 तृपेण पुण्येन सत्यातासङ्घितेन 24 धार्मिकत्वेन य सृष्टः स अवे परिधातव्यश्च | 25 अतो यूयं सर्वे मिथ्याकथनं परित्यज्य समीपवासिभिः सह सत्यालापं
 कुरुत यतो वयं परस्परम् अङ्गप्रत्यङ्गा भवामः | 26 अपरं क्रोधे ज्ञाते पापं मा कुरुध्वम्, अशान्ते युष्माकं रोषेऽसूर्याऽस्तं न गच्छतु | 27 अपरं शयताने स्थानं
 मा दत्त | 28 योरः पुनश्चैर्यं न करोतु किन्तु दीनाय दाने सामर्थ्यं यज्ज्वायते तदर्थं स्वकराभ्यां सद्गत्या परिश्रमं करोतु | 29 अपरं युष्माकं वदनेभ्यः कोऽपि
 कदावापो न निर्गच्छतु, किन्तु येन श्रोतुरुपकारो ज्ञायते तादृशः प्रयोजनीयनिष्ठायै इलदायक आलापो युष्माकं भवतु | 30 अपरञ्च यूयं मुक्तिदिनपर्यन्तम्
 ईश्वरस्य येन पवित्रेणात्मना मुद्रयाङ्गिता अभवत तं शोकात्तितं मा कुरुत | 31 अपरं कटुवाक्यं रोषः कोषः कलहो निन्दा सर्वविधद्वेषश्चेतानि युष्माकं मध्याद्
 दूरीभवन्तु | 32 यूयं परस्परं छितैषिणः कोमलान्तःकरणाश्च भवत | अपरम् ईश्वरः प्रीष्टेन यद्द्रष्टुं युष्माकं द्रोषान् क्षमितवान् तद्द्रष्टुं यूयमपि परस्परं क्षमध्वं |

5 अतो यूयं प्रियबालका एवेश्वरस्यानुकारिणो भवत, 2 प्रीष्ट एव प्रेमायारं कुरुत य, यतः सोऽस्मासु प्रेम कृतवान् अस्माकं विनिमयेन यात्मनिवेदनं
 कृत्वा ग्राह्यसुगन्धार्थकम् उपहारं बलिञ्चेत्पराय दत्तवान् | 3 किन्तु वेश्यागमनं सर्वविधाशौचक्रिया लोभश्चैतेषाम् उच्यारणमपि युष्माकं मध्ये न भव-
 तु, अतएव पवित्रलोकानाम् उचितं | 4 अपरं कुत्सितालापः प्रलापः श्लेषोक्तिश्च न भवतु यत अेतान्यनुयितानि किन्तु ईश्वरस्य धन्यवादा भवतु | 5 वेश्या-
 गाम्यशौचायारी देवपूजक एव गणयो लोभी यैतेषां कोषि प्रीष्टस्य राज्येऽर्थत ईश्वरस्य राज्ये कमध्यधिकारं न प्राप्स्यतीति युष्माभिः सम्यक् ज्ञायतां |
 6 अनर्थकवाक्येन कोऽपि युष्मान् न वञ्चयतु यतस्तादृगाचारदेतेरनाज्ञाग्राह्यि लोकेष्वीश्वरस्य कोपो वर्तते | 7 तस्माद् यूयं तैः सहभागिनो न भवत | 8 पू-
 र्वं यूयम् अन्धकारस्वप्ना आवृण्वं किन्त्विदानीं प्रभुना दीप्तिस्वप्ना भवथ तस्माद् दीप्तेः सन्ताना एव समाचरत | 9 दीप्ते र्यत् इलं तत् सर्वविधछितैषिता-
 यां धर्मे सत्यालापे य प्रकाशते | 10 प्रभवे यद् रोयते तत् परीक्षध्वं | 11 यूयं तिमिरस्य विह्वलकर्मणाम् अंशिनो न भूत्वा तेषां द्रोषित्वं प्रकाशयत | 12 यत-
 स्ते लोका रक्षि यद् यद् आचरन्ति तदुच्यारणम् अपि लज्जान्जन्कं | 13 यतो दीप्त्या यद् यत् प्रकाशयते तत् तथा यकास्थते यय्य यकास्ति तद् दीप्तिस्वप्नं
 भवति | 14 अतत्कारणाद् उक्तम् आस्ते, "हे निद्रित प्रबुध्यस्व मृतेभ्यश्चोत्थिति कुरु | तत्कृते सूर्यवत् प्रीष्टः स्वयं त्वां द्योतयिष्यति | " 15 अतः साव-
 धाना भवत, अज्ञाना एव मांयत किन्तु ज्ञानिन एव सतर्कम् आचरत | 16 समयं बहुमूढ्यं गणयध्वं यतः काला अभद्राः | 17 तस्माद् यूयम् अज्ञाना न
 भवत किन्तु प्रभोरभिमतं किं तदवगता भवत | 18 सर्वनाशजन्केन सुरापानेन मत्ता मा भवत किन्वात्मना पूर्यध्वं | 19 अपरं गीतै गानैः पारमार्थिककीर्त्त-
 नैश्च परस्परम् आलपन्तो मनसा सार्द्धं प्रभुम् उद्दिश्य गायत वाद्यत य | 20 सर्वदा सर्वविषयेऽस्मत्प्रभो यीशोः प्रीष्टस्य नाम्ना तातम् ईश्वरं धन्यं
 वदत | 21 यूयम् ईश्वराद् भिताः सन्त अन्येऽपरेषां वशीभूता भवत | 22 हे योषितः, यूयं यथा प्रभोस्तथा स्वस्वस्वामिनो वशङ्गता भवत | 23 यतः प्रीष्टो
 यद्द्रुत् समिते मूर्खा शरीरस्य त्राता य भवति तद्द्रुत् स्वामी योषितो मूर्खा | 24 अतः समिति र्यद्द्रुत् प्रीष्टस्य वशीभूता तद्द्रुत् योषिद्विरपि स्वस्वस्वामिनो
 वशता स्वीकर्त्तव्या | 25 अपरञ्च हे पुरुषाः, यूयं प्रीष्ट एव स्वस्वयोषित्सु प्रीयध्वं | 26 स प्रीष्टोऽपि समितौ प्रीतवान् तस्याः कृते य स्वप्राणान् त्यक्तवान्
 यतः स वाक्ये जलमज्जनेन तां परिष्कृत्य पावयितुम् 27 अपरं तिलकवल्यादिविहीनां पवित्रां निष्कलङ्गाञ्च तां समितिं तेजस्विनीं कृत्वा स्वदस्ते समर्पयि-
 तुञ्चाभिलषितवान् | 28 तस्मात् स्वतनुवत् स्वयोषिति प्रेमकरणां पुरुषस्योचितं, येन स्वयोषिति प्रेम क्रियते तेनात्मप्रेम क्रियते | 29 कोऽपि कदापि न स्वकीयां
 तनुम् ऋतीयितवान् किन्तु सर्वे तां विभ्रति पुष्पन्ति य | प्रीष्टोऽपि समितिं प्रति तदेव करोति, 30 यतो वयं तस्य शरीरस्याङ्गानि मांसास्थीनि य भवामः |
 31 अतएव मानवः स्वमातापितरौ परित्यज्य स्वभाय्यायाम् आसंक्षयति तौ द्वौ जनावेकाङ्गौ भविष्यतः | 32 अतन्निगूढवाक्यं गुरुतरं मया य प्रीष्टसमि-
 ती अधि तद् उच्यते | 33 अतएव युष्माकम् अकैको जन् आत्मवत् स्वयोषिति प्रीयतां भार्यापि स्वामिनं समाहर्तुं यततां |

6 हे बालकाः, यूयं प्रभुम् उद्दिश्य पित्रोराज्ञाग्राह्यिणो भवत यतस्तत् न्याय्यं | 2 त्वं निष्पतितरं मातरञ्च सम्मन्धरेवेति यो विधिः स प्रतिज्ञायुक्तः प्रथ-
 मो विधिः 3 इलतस्तस्मात् तव कल्याणं देशे य दीर्घकालम् आयु भविष्यतीति | 4 अपरं हे पितरः, यूयं स्वबालकान् मा रोषयत किन्तु प्रभो विनीत्या-
 देशाभ्यां तान् विनयत | 5 हे दासाः, यूयं प्रीष्टम् उद्दिश्य सभयाः कम्पान्विताश्च भूत्वा सरलान्तःकरणैरैडिकप्रभूनाम् आज्ञाग्राह्यिणो भवत | 6 दृष्टिगोचरी-
 यपरियर्थ्या मानुषेभ्यो रोयितुं मा यतध्वं किन्तु प्रीष्टस्य दासा एव निविष्टमनोभिरिश्चरस्येच्छां साधयत | 7 मानवान् अनुद्दिश्य प्रभुमेवोद्दिश्य सद्भावेन
 दास्यकर्म कुरुध्वं | 8 दासमुक्तयो र्येन यत् सत्कर्म क्रियते तेन तस्य इलं प्रभुतो लप्स्यत एति ज्ञानीत य | 9 अपरं हे प्रभवः, युष्माभि र्भर्त्सनं विहाय
 तान् प्रति न्याय्याचरणं क्रियतां यश्च कस्यापि पक्षपातं न करोति युष्माकमपि तादृश अकः प्रभुः स्वर्गं विद्यत एति ज्ञायतां | 10 अधिकन्तु हे भ्रातरः, यूयं प्र-
 भुना तस्य विक्रमयुक्तशक्त्या य बलवन्तो भवत | 11 यूयं यत् शयतानश्छलानि निवारयितुं शक्नुथ तदर्थम् ईश्वरीयसुसज्जं परिधेध्वं | 12 यतः केवलं
 रक्तमांसाभ्याम् एति नहि किन्तु कर्तृवपराकमयुक्तैस्तिमिरराज्यस्येडलोकस्याधिपतिभिः स्वर्गोद्भवै हुंष्टात्मभिरेव सार्द्धम् अस्माभि र्युद्धं क्रियते | 13 अतो
 हेतो यूयं यया संकुले दिनेऽवस्थातुं सर्वाणि पराजित्य दृढाः स्थातुञ्च शक्यथ ताम् ईश्वरीयसुसज्जं गृह्णीत | 14 वस्तुतस्तु सत्यत्वेन शृङ्गभलेन कर्ति
 बध्वा पुण्येन वर्मणा वक्ष आच्छाद्य 15 शान्तेः सुवार्त्त्या ज्ञातम् उत्साहं पादुकायुगलं पदे समर्थं तिष्ठत | 16 येन य हुंष्टात्मनोऽग्निबाणान् सर्वान् नि-
 र्व्यापयितुं शक्यथ तादृशं सर्वाच्छाद्यकं इलकं विश्वासं धारयत | 17 शिरस्त्रं परित्राणम् आत्मनः भङ्गश्चेश्वरस्य वाक्यं धारयत | 18 सर्वसमये सर्वयायनेन
 सर्वप्रार्थनेन यात्मना प्रार्थनां कुरुध्वं तदर्थं दृढाङ्गुक्षया ज्ञातः सर्वेषां पवित्रलोकानां कृते सदा प्रार्थनां कुरुध्वं | 19 अहञ्च यस्य सुसंवाद्यस्य शृङ्गभलबद्धः
 प्रयारकदूतोऽस्मि तम् उपयुक्तेनोत्साहेन प्रचारयितुं यथा शक्नुयां 20 तथा निर्भयेन स्वरेणोत्साहेन य सुसंवाद्यस्य निगूढवाक्यप्रचाराय वक्तुं ता यत् मह्यं
 दीयते तदर्थं ममापि कृते प्रार्थनां कुरुध्वं | 21 अपरं मम यावस्थास्ति यय्य मया क्रियते तत् सर्वं यद् युष्माभि ज्ञायते तदर्थं प्रभुना प्रियभ्राता विश्वास्यः
 परियारकश्च तुषिको युष्मान् तत् ज्ञापयिष्यति | 22 यूयं यद् अस्माकम् अवस्थां ज्ञानीथ युष्माकं मनांसि य यत् सान्त्वनां लभन्ते तदर्थमेवाहं युष्माकं सन्नि-

ઘિં તં પ્રેષિતવાન | ²³ અપરમ્ ઈશ્વરઃ પ્રભુ યીશુખ્રીષ્ટશ્ચ સર્વોભ્યો ભ્રાતૃભ્યઃ શાન્તિં વિશ્વાસસહિતં પ્રેમ ય દેયાત્ | ²⁴ યે કેચિત્ પ્રભૌ યીશુખ્રીષ્ટેઽક્ષયં પ્રેમ કુ-
ર્વન્તિ તાન્ પ્રતિ પ્રસાદો ભૂયાત્ | તથાસ્તુ |

इलिपिनः पत्रं

- 1 पौलतीमथिनामानौ यीशुप्रीष्टस्य दासौ इलिपिनगरस्थान् प्रीष्टयीशोः सर्वान् पवित्रलोकान् समितेरध्यक्षान् परियारकांश्च प्रति पत्रं लिखतः।
 2 अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु यीशुप्रीष्टश्च युष्मभ्यं प्रसादस्य शान्तेश्च भोगं दद्यात्।³ अहं निरन्तरं निजसर्वप्रार्थनासु युष्माकं सर्वेषां कृते सान-
 न्दं प्रार्थनां कुर्वन्⁴ यति वारान् युष्माकं स्मरामि तति वारान् आ प्रथमाद् अद्य यावद्⁵ युष्माकं सुसंवाहभागित्वकारणाद् ईश्वरं धन्यं वदामि।⁶ युष्मन्मध्ये
 येनोत्तमं कर्म कर्तुम् आरम्भि तेनैव यीशुप्रीष्टस्य दिनं यावत् तत् साधयिष्यत इत्यस्मिन् दृढविश्वासो ममास्ते।⁷ युष्मान् सर्वान् अधि मम तादृशो भावो
 यथार्थो यतोऽहं कारावस्थायां प्रत्युत्तरकरणे सुसंवाहस्य प्रामाण्यकरणे य युष्मान् सर्वान् मया सार्द्धम् अकानुग्रहस्य भागिनो भवता स्वहृदये धारयामि।
⁸ अपरम् अहं प्रीष्टयीशोः स्नेहवत् स्नेहेन युष्मान् कीदृशं काङ्क्षामि तदधीश्वरो मम साक्षी विद्यते।⁹ मया यत् प्रार्थ्यते तद् एहं युष्माकं प्रेम नित्यं वृद्धिं
 गत्वा¹⁰ ज्ञानस्य विशिष्टानां परीक्षिकायाश्च सर्वविधबुद्धेर्बाहुल्यं इत्यु, ¹¹ प्रीष्टस्य दिनं यावद् युष्माकं सारल्यं निर्विघ्नत्वञ्च भवतु, ईश्वरस्य गौरवाय
 प्रशंसायै य यीशुना प्रीष्टेन पुण्यकलानां पूर्णता युष्मभ्यं दीयताम् एति।¹² हे भ्रातरः, मां प्रति यद् यद् घटितं तेन सुसंवाहप्रयारस्य बाधा नहि किन्तु वृ-
 द्धिरेव जाता तद् युष्मान् ज्ञापयितुं कामयेऽहं।¹³ अपरम् अहं प्रीष्टस्य कृते बद्धोऽस्मीति राजपुण्याम् अन्यस्थानेषु य सर्वेषां निकटे सुस्पष्टम् अभवत्,
¹⁴ प्रभुसम्बन्धीया अनेके भ्रातरश्च मम बन्धनाद् आश्वासं प्राप्य वद्धमानेनोत्साहेन निःक्षोभं कथां प्रयारयन्ति।¹⁵ केचिद् द्वेषाद् विरोधाख्यापरे केचिदस्य
 सद्भावात् प्रीष्टे घोषयन्ति; ¹⁶ ये विरोधात् प्रीष्टे घोषयन्ति ते पवित्रभावात् तत्र कुर्वन्तो मम बन्धानि बहुतरकलोशद्यीनि कर्तुम् इच्छन्ति।¹⁷ ये य प्रे-
 म्ना घोषयन्ति ते सुसंवाहस्य प्रामाण्यकरणेऽहं नियुक्तोऽस्मीति ज्ञात्वा तत् कुर्वन्ति।¹⁸ किं बहुना? कापट्यात् सरलभावाद् वा भवेत्, येन केनचित् प्रका-
 रेण प्रीष्टस्य घोषणाम् भवतीत्यस्मिन् अहम् आनन्दाम्यान्दिष्यामि य।¹⁹ युष्माकं प्रार्थनया यीशुप्रीष्टस्यात्मनश्चोपकारेण तत् मन्त्रिस्तारणनकं भविष्य-
 तीति ज्ञानामि।²⁰ तत्र य ममाकाङ्क्षा प्रत्याशा य सिद्धिं गमिष्यति इत्यतोऽहं केनापि प्रकारेण न लज्जिष्ये किन्तु गते सर्वस्मिन् काले यद् यद् एहानी-
 मपि सम्पूर्णात्साहद्वारा मम शरीरेण प्रीष्टस्य मण्डिमाम् ज्ञाने मरणे वा प्रकाशिष्यते।²¹ यतो मम ज्ञानं प्रीष्टाय मरणञ्च लाभाय।²² किन्तु यदि शरीरे
 मया ज्ञानवित्त्यं तर्हि तत् कर्मफलं इतिष्यति तस्मात् किं वरितव्यं तन्मया न ज्ञायते।²³ द्वाभ्याम् अहं सम्पीड्ये, देहवासत्यजनाय प्रीष्टेन सहवासाय य
 ममाभिलाषो भवति यतस्तत् सर्वोत्तमं।²⁴ किन्तु देहे ममावस्थित्या युष्माकम् अधिकप्रयोजनं।²⁵ अहम् अवस्थास्ये युष्माभिः सर्वैः सार्द्धम् अवस्थि-
 तं करिष्ये य तथा य विश्वासे युष्माकं वृद्ध्यान्न्दो जनिष्येते तदहं निश्चितं ज्ञानामि।²⁶ तेन य मत्तोऽर्थतो युष्मत्समीपे मम पुनरुपस्थितत्वात् यूयं प्री-
 ष्टेन यीशुना बहुतरम् आह्लादं लप्स्यध्वे।²⁷ यूयं सावधाना भूत्वा प्रीष्टस्य सुसंवाहस्योपयुक्तम् आचारं कुरुध्वं यतोऽहं युष्मान् उपागत्य साक्षात् कुर्वन्
 किं वा दूरे तिष्ठन् युष्माकं यां वार्ता श्रोतुम् इच्छामि सेयं यूयम् अकात्मानस्तिष्ठथ, अकमनसा सुसंवाहसम्बन्धीयविश्वासस्य पक्षे यतध्वे, विपक्षे च केनापि
 प्रकारेण न व्याकुलीक्रियध्व एति।²⁸ तत् तेषां विनाशस्य लक्षणां युष्माकञ्चेत्तरदत्तं परित्राणस्य लक्षणां भविष्यति।²⁹ यतो येन युष्माभिः प्रीष्टे केवलवि-
 श्वासः क्रियते तत्रहि किन्तु तस्य कृते क्लेशोऽपि सहाते तादृशो वरः प्रीष्टस्यानुरोधाद् युष्माभिः प्रापि,³⁰ तस्मात् मम यादृशं युद्धं युष्माभिरदृशि साम्प्रतं
 श्रूयते य तादृशं युद्धं युष्माकम् अपि भवति।
- 2 प्रीष्टाद् यदि किमपि सान्त्वनं कश्चित् प्रेमजातो उषः किञ्चिद् आत्मनः समभागित्वं काचिद् अनुकम्पा कृपा वा जायते तर्हि यूयं ममाह्लादं पूरयन्त
 2 अकभावा अकप्रेमाण अकमनस अकरोषाश्च भवत।³ विरोधाद् दर्पाद् वा किमपि मा कुरुत किन्तु नम्रतया स्वेभ्योऽपराण् विशिष्टान् मन्यध्वं।⁴ के-
 वलम् आत्महिताय न रोषमानाः परहितायापि रोषध्वं।⁵ प्रीष्टस्य यीशो र्यादृशः स्वभावो युष्माकम् अपि तादृशो भवतु।⁶ स ईश्वररूपी सन् स्वकीयाम्
 ईश्वरतुल्यतां श्लाघास्ये नामन्यत,⁷ किन्तु स्वं शून्यं कृत्वा दास्यरूपी भूत्वा नराकृतिं लेभे य।⁸ इत्थं नरमूर्तिम् आश्रित्य नम्रतां स्वीकृत्य मृत्योरर्थतः कुशी-
 यमृत्योरेव भोगायाज्ञाग्राही भूत्वा।⁹ तत्कारणाद् ईश्वरोऽपि तं सर्वोन्नतं यकार यय्य नाम सर्वेषां नाम्नां श्रेष्ठं तदेव तस्मै ददौ,¹⁰ ततस्तस्मै यीशुनाम्ने
 स्वर्गमर्त्यपातालस्थितैः सर्वैर्जनुपातः कर्तव्यः,¹¹ तातस्थेश्वरस्य मण्डिमे य यीशुप्रीष्टः प्रभुरिति जिह्वाभिः स्वीकर्तव्यं।¹² अतो हे प्रियतमाः, युष्माभि
 र्यद् यत् सर्वदा क्रियते तद् यत् केवलं ममोपस्थितिकाले तत्रहि किन्त्विदानीम् अनुपस्थितेऽपि मयि बहुतरयत्नेनाज्ञां गृहीत्वा भयकम्पाभ्यां स्वस्वपरित्राणं सा-
 ध्यतां।¹³ यत ईश्वर अेव स्वकीयानुरोधाद् युष्मन्मध्ये मनस्कामनां कर्मसिद्धिञ्च विदधाति।¹⁴ यूयं कलहविवादविविजतम् आचारं कुर्वन्तोऽनिन्दनीया अकु-
 टिला¹⁵ ईश्वरस्य निष्कलङ्गाश्च सन्तानाद्येव वक्रभावानां कुटिलाचारिणाञ्च लोकानां मध्ये तिष्ठत,¹⁶ यतस्तेषां मध्ये यूयं ज्ञानवाक्यं धारयन्तो जगतो दीप-
 का एव दीप्यध्वे। युष्माभिस्तथा कृते मम यत्नः परिश्रमो वा न निष्फलो जात इत्यहं प्रीष्टस्य दिने श्लाघां कर्तुं शक्यामि।¹⁷ युष्माकं विश्वासासार्थकाय बलि-
 दानाय सेवनाय य यद्यप्यहं निवेदितव्यो भवेयं तथापि तेनानन्दामि सर्वेषां युष्माकम् आनन्दस्यांशी भवामि य।¹⁸ तद् यद् यूयमप्यानन्दत मदीयानन्दस्यां-
 शिनो भवत य।¹⁹ युष्माकम् अवस्थाम् अवगत्याहमपि यत् सान्त्वनां प्राप्नुयां तदर्थं तीमथियं त्वरया युष्मत्समीपं प्रेषयिष्यामीति प्रभो प्रत्याशां कुर्वे।
²⁰ यः सत्यरूपेण युष्माकं हितं चिन्तयति तादृश अकभावावस्तस्मादन्यः कोऽपि मम सन्निधौ नास्ति।²¹ यतोऽपरे सर्वे यीशोः प्रीष्टस्य विषयान् न चिन्तयन्त
 आत्मविषयान् चिन्तयन्ति।²² किन्तु तस्य परीक्षितत्वं युष्माभिर्जायते यतः पुत्रो यादृक् पितुः सहकारी भवति तथैव सुसंवाहस्य परियर्यायां स मम
 सहकारी जातः।²³ अतएव मम भाविदृशां ज्ञात्वा तक्षणात् तमेव प्रेषयितुं प्रत्याशां कुर्वे²⁴ स्वयम् अहमपि तूर्णं युष्मत्समीपं गमिष्यामीत्याशां प्रभुना
 कुर्वे।²⁵ अपरे य एपाङ्कृतीतो मम भ्राता कर्मयुद्धाभ्यां मम सहायश्च युष्माकं दूतो मदीयोपकाराय प्रतिनिधिश्चास्ति युष्मत्समीपे तस्य प्रेषणम् आवश्यकम्
 अमन्ये।²⁶ यतः स युष्मान् सर्वान् अकाङ्क्षत युष्माभिस्तस्य रोगस्य वार्ताश्रावीति बुद्ध्या पर्यशोयय्य।²⁷ स पीडया मृतकल्पोऽभवदिति सत्यं कि-
 न्त्वीश्वरस्तं दयितवान् मम य दुःभात् परं पुनर्दुःखं यन्न भवेत् तदर्थं केवलं तं न दयित्वा मामपि दयितवान्।²⁸ अतएव यूयं तं विलोक्य यत् पुनरानन्देन
 ममापि दुःखस्य ह्रासो यद् भवेत् तदर्थम् अहं त्वरया तम् अप्रेषयं।²⁹ अतो यूयं प्रभोः कृते सम्पूर्णानन्देन तं गृहीत तादृशान् लोकान् आदरणीयान् मन्य-
 ध्वं।³⁰ यतो मम सेवने युष्माकं त्रुटिं पूरयितुं स प्राणान् पणीकृत्य प्रीष्टस्य कार्यार्थं मृतप्रायेऽभवत्।
- 3 हे भ्रातरः, शेषे वदामि यूयं प्रभावानन्दत। पुनः पुनरेकस्य वयो लेपनं मम क्लेशदं नहि युष्मदर्थञ्च भ्रमनाशकं भवति।² यूयं कुक्कुरेभ्यः सावधाना
 भवत दृक्कर्मकारिभ्यः सावधाना भवत छिन्नमूलेभ्यो लोकेभ्यश्च सावधाना भवत।³ वयमेव छिन्नत्वयो लोका यतो वयम् आत्मनेश्वरं सेवामहे प्री-
 ष्टेन यीशुना श्लाघामहे शरीरेण य प्रगल्भतां न कुर्वामहे।⁴ किन्तु शरीरे मम प्रगल्भतायाः कारणं विद्यते, कश्चिद् यदि शरीरेण प्रगल्भतां यिकीर्षति तर्हि
 तस्माद् अपि मम प्रगल्भताया गुरुतरं कारणं विद्यते।⁵ यतोऽहम् अष्टमदिवसे त्वच्छेदप्राप्त एसायेल्वंशीयो विन्यामीनगोष्ठीय छिद्रिकुलजात छिद्रियो

વ્યવસ્થાચરણે ફિરૂશી 6 ધર્મોત્સાહકારણાત્ સમિતેરુપદ્રવકારી વ્યવસ્થાતો લભ્યે પુણ્યે યાનિન્દનીયઃ | 7 કિન્તુ મમ યદત્ લભ્યમ્ આસીત્ તત્ સર્વમ્ અહં પ્રીષ્ટયાનુરોધાત્ ક્ષતિમ્ અમન્યે | 8 કિન્તુ આધુનાપ્યહં મત્રભોઃ પ્રીષ્ટસ્ય યીશો જ્ઞાનસ્યોત્કૃષ્ટતાં બુદ્ધ્વા તત્ સર્વમ્ ક્ષતિમ્ અન્યે | 9 યતો હેતોરહં યત્ પ્રીષ્ટં લભ્યે વ્યવસ્થાતો જાતં સ્વકીયપુણ્યમ્ ન ધારયન્ કિન્તુ પ્રીષ્ટે વિશ્વસનાત્ લભ્યં યત્ પુણ્યમ્ ઈશ્વરેણ વિશ્વાસં દૃષ્ટ્વા દીયતે તદેવ ધારયન્ યત્ પ્રીષ્ટે વિદ્યેય તદર્થં તસ્યાનુરોધાત્ સર્વેષાં ક્ષતિં સ્વીકૃત્ય તાનિ સર્વાણ્યવકરાનિવ મન્યે | 10 યતો હેતોરહં પ્રીષ્ટં તસ્ય પુનરુત્થિતે ગુણં તસ્ય દુઃખાનાં ભાગિત્વમ્ જ્ઞાત્વા તસ્ય મૃત્યોરાકૃતિમ્ ગૃહીત્વા 11 યેન કેનચિત્ પ્રકારેણ મૃતાનાં પુનરુત્થિતિં પ્રાપ્તું યતે | 12 મયા તત્ સર્વમ્ અધુના પ્રાપિ સિદ્ધતા વાલમ્બિ તન્નહિ કિન્તુ યદર્થમ્ અહં પ્રીષ્ટેન ધારિતસ્તદ્ ધારયિતું ધાવામિ | 13 હે ભ્રાતરઃ, મયા તદ્ ધારિતમ્ ઇતિ ન મન્યતે કિન્ત્વેતદ્દેકમાત્રં વદામિ યાનિ પશ્યાત્ સ્થિતાનિ તાનિ વિસ્મૃત્યાહમ્ અગ્રસ્થિતાન્યુદિશ્ય 14 પૂર્ણચત્નેન લક્ષ્યં પ્રતિ ધાવન્ પ્રીષ્ટયીશુનોર્દ્ધ્વાત્ મામ્ આહ્વાયત ઈશ્વરાત્ જેતૃપણં પ્રાપ્તું ચેષ્ટે | 15 અસ્માકં મધ્યે યે સિદ્ધાસ્તૈઃ સર્વેસ્તદેવ ભાવ્યતાં, યદિ ચ કચ્ચન વિષયમ્ અધિ યુષ્માકમ્ અપરો ભાવો ભવતિ તર્હોશ્વરસ્તમપિ યુષ્માકં પ્રતિ પ્રકાશયિષ્યતિ | 16 કિન્તુ વયં યદદ્ અવગતા આસ્મસ્તત્રાસ્માભિરેકો વિધિરાચરિતવ્ય એકભાવૈ ભવિતવ્યમ્ | 17 હે ભ્રાતરઃ, યૂયં મમાનુગામિનો ભવત વચમ્ યાદુગાયરણસ્ય નિદર્શન-સ્વરૂપા ભવામસ્તાદુગાયારિણો લોકાન્ આલોકયધ્વં | 18 યતોડનેકે વિપથે ચરન્તિ તે ચ પ્રીષ્ટસ્ય કુશસ્ય શત્રવ ઇતિ પુરા મયા પુનઃ પુનઃ કથિતમ્ અધુનાપિ રુદતા મયા કથ્યતે | 19 તેષાં શેષદશા સર્વનાશ ઉદરશ્ચેશ્વરો લજ્જા ચ શ્લાઘા પૃથિવ્યામ્ લગ્નં મનઃ | 20 કિન્ત્વસ્માકં જનપદઃ સ્વર્ગે વિદ્યતે તસ્માચ્યાગમિ-ષ્યન્તં ત્રાતારં પ્રભું યીશુપ્રીષ્ટં વયં પ્રતીક્ષામહે | 21 સ ચ યયા શક્ત્યા સર્વાણ્યેવ સ્વસ્ય વશીકર્તુ પારયતિ તયાસ્માકમ્ અધમં શરીરં રૂપાન્તરીકૃત્ય સ્વકીય-તેજોમયશરીરસ્ય સમાકારં કરિષ્યતિ |

4 હે મદીયાનન્દમુકુટસ્વરૂપાઃ પ્રિયતમા અભીષ્ટતમા ભ્રાતરઃ, હે મમ સ્નેહપાત્રાઃ, યૂયમ્ ઇત્યં પભૌ સ્થિરાસ્તિષ્ઠત | 2 હે ઇવદિયે હે સુન્તુષિ યુવાં પ્રભૌ એકભાવે ભવતમ્ એતદ્ અહં પ્રાર્થયે | 3 હે મમ સત્ય સહકારિન્ ત્વામપિ વિનીય વદામિ એતયોરુપકારસ્ત્વયા ક્રિયતાં યતસ્તે ક્લીમિનાદિભિઃ સહકારિભિઃ સાર્દ્ધં સુસંવાદપ્રચારણાય મમ સાહાય્યાર્થં પરિશ્રમમ્ અકુર્વતાં તેષાં સર્વેષાં નામાનિ ચ જીવનપુસ્તકે લિખિતાનિ વિદ્યન્તે | 4 યૂયં પ્રભૌ સર્વદાન-ન્દત | પુન વદામિ યૂયમ્ આનન્દત | 5 યુષ્માકં વિનીતત્વં સર્વમાનવૈ જ્ઞાયતાં, પ્રભુઃ સન્નિઘૌ વિદ્યતે | 6 યૂયં કિમપિ ન ચિન્તયત કિન્તુ ધન્યવાદયુક્તાભ્યાં પ્રાર્થનાયાચ્છાભ્યાં સર્વવિષયે સ્વપ્રાર્થનીયમ્ ઈશ્વરાય નિવેદયત | 7 તથા કૃત ઈશ્વરીયા યા શાન્તિઃ સર્વા બુદ્ધિમ્ અતિશેતે સા યુષ્માકં ચિત્તાનિ મનાંસિ ચ પ્રીષ્ટે યીશૌ રક્ષિષ્યતિ | 8 હે ભ્રાતરઃ, શેષે વદામિ યદત્ સત્યમ્ આદરણીયં ન્યાય્યં સાધુ પ્રિયં સુખ્યાતમ્ અન્યેણ યેન કેનચિત્ પ્રકારેણ વા ગુણયુક્તં પ્રશંસનીયં વા ભવતિ તત્રૈવ મનાંસિ નિધધ્વં | 9 યૂયં માં દૃષ્ટ્વા શ્રુત્વા ચ યદત્ શિક્ષિતવન્તો ગૃહીતવન્તશ્ચ તદેવાચરત તસ્માત્ શાન્તિદાયક ઈશ્વરો યુષ્માભિઃ સાર્દ્ધં સ્થાસ્યતિ | 10 મમોપકારાય યુષ્માકં યા ચિન્તા પૂર્વમ્ આસીત્ કિન્તુ કર્મદ્વારં ન પ્રાપ્નોત્ ઇદાનીં સા પુનરકલત્ ઇત્યસ્મિન્ પ્રભૌ મમ પરમાહ્વાદોડજાયત | 11 અહં યદ્ દૈન્યકારણાદ્ ઇદં વદામિ તન્નહિ યતો મમ યા કાચિદ્ અવસ્થા ભવેત્ તસ્યાં સન્તોષ્ટુમ્ અશિક્ષયં | 12 દરિદ્રતાં ભોક્તું શક્નોમિ ધનાઢ્યતામ્ અપિ ભોક્તું શક્નોમિ સર્વથા સર્વવિષયેષુ વિનીતોડહં પ્રચુરતાં ક્ષુધામ્ ધનં દૈન્યચ્ચાવગતોડસ્મિ | 13 મમ શક્તિદાયકેન પ્રીષ્ટેન સર્વમેવ મયા શક્યં ભવતિ | 14 કિન્તુ યુષ્માભિ દૈન્યનિવારણાય મામ્ ઉપકૃત્ય સત્કર્માકારિ | 15 હે ફિલિપીયલોકાઃ, સુસંવાદસ્યોદયકાલે યદાહં માકિદનિયાદેશાત્ પ્રતિષ્ઠે તદા કેવલાન્ યુષ્માન્ વિનાપરયા કયાપિ સમિત્યા સહ દાનાદાનયો મમ કોડપિ સમ્બન્ધો નાસીદ્ ઇતિ યૂયમપિ જ્ઞાનીથ | 16 યતો યુષ્માભિ મમ પ્રયોજનાય થિષ્લનીકીનગર-મપિ માં પ્રતિ પુનઃ પુનર્દાનં પ્રેષિતં | 17 અહં યદ્ દાનં મૃગયે તન્નહિ કિન્તુ યુષ્માકં લાભવર્દ્ધકં ફલં મૃગયે | 18 કિન્તુ મમ કસ્યાપ્યભાવો નાસ્તિ સર્વ પ્રચુરમ્ આસ્તે યત ઈશ્વરસ્ય ગ્રાહ્યં તુષ્ટિજનકં સુગન્ધિનૈવેદ્યસ્વરૂપં યુષ્માકં દાનં ઇપાકૃદિતાદ્ ગૃહીત્વાહં પરિતૃપ્તોડસ્મિ | 19 મમેશ્વરોડપિ પ્રીષ્ટેન યીશુના સ્વકીયવિ-ભવનિધિતઃ પ્રયોજનીયં સર્વવિષયં પૂર્ણરૂપં યુષ્મભ્યં દેયાત્ | 20 અસ્માકં પિતુરીશ્વરસ્ય ધન્યવાદોડનન્તકાલં યાવદ્ ભવતુ | આમેન્ | 21 યૂયં યીશુપ્રીષ્ટસ્યૈકે-કં પવિત્રજનં નમસ્કુરુત | મમ સંજિભ્રાતરો યુષ્માન્ નમસ્કુર્વતે | 22 સર્વે પવિત્રલોકા વિશેષતઃ કૈસરસ્ય પરિજના યુષ્માન્ નમસ્કુર્વતે | 23 અસ્માકં પ્રભો ર્થીશુપ્રીષ્ટસ્ય પ્રસાદઃ સર્વાન્ યુષ્માન્ પ્રતિ ભૂયાત્ | આમેન્ |

કલસિન: પત્ર

- 1 ઈશ્વરસ્થેચ્છયા યીશુખ્રીષ્ટસ્ય પ્રેરિત: પૌલસ્તીમથિયો ભ્રાતા ચ કલસીનગરસ્થાન્ પવિત્રાન્ વિશ્વસ્તાન્ ખ્રીષ્ટાશ્રિતભ્રાતૃન્ પ્રતિ પત્રં લિખત: |
 2 અસ્માકં તાત ઈશ્વર: પ્રભુ યીશુખ્રીષ્ટશ્ચ યુષ્માન્ પ્રતિ પ્રસાદં શાન્તિશ્ચ ક્રિયાસ્તાં | 3 ખ્રીષ્ટે યીશૌ યુષ્માકં વિશ્વાસસ્ય સર્વાન્ પવિત્રલોકાન્ પ્રતિ પ્રે-
 મ્નશ્ચ વાર્તા શ્રુત્વા 4 વયં સદા યુષ્મદર્થં પ્રાર્થનાં કુર્વન્ત: સ્વર્ગં નિહિતાયા યુષ્માકં ભાવિસમ્પદ: કારણાત્ સ્વકીયપ્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્ય તાતમ્ ઈશ્વરં ધન્યં વદા-
 મ: | 5 યૂયં તસ્યા ભાવિસમ્પદો વાર્તા યયા સુસંવાદરૂપિણયા સત્યવાણયા જ્ઞાપિતા: 6 સા યદ્વત્ કૃત્સ્નં જગદ્ અભિગચ્છતિ તદ્દદ્ યુષ્માન્ અપ્યભ્યગમત્, યૂ-
 યશ્ચ યદ્ દિનમ્ આરભ્યેશ્વરસ્યાનુગ્રહસ્ય વાર્તા શ્રુત્વા સત્યરૂપેણ જ્ઞાતવન્તસ્તદારભ્ય યુષ્માકં મધ્યેડપિ ફલતિ વર્દ્ધતે ચ | 7 અસ્માકં પ્રિય: સહદાસો યુષ્માકં
 કૃતે ચ ખ્રીષ્ટસ્ય વિશ્વસ્તપરિચારકો ય ઇપફાસ્તદ્ વાક્યં 8 યુષ્માન્ આદિષ્ટવાન્ સ એવાસ્માન્ આત્મના જનિતં યુષ્માકં પ્રેમ જ્ઞાપિતવાન્ | 9 વયં યદ્ દિનમ્
 આરભ્ય તાં વાર્તા શ્રુતવન્તસ્તદારભ્ય નિરન્તરં યુષ્માકં કૃતે પ્રાર્થનાં કુર્મ: ફલતો યૂયં યત્ પૂર્ણાભ્યામ્ આત્મિકજ્ઞાનવુદ્ધિભ્યામ્ ઈશ્વરસ્યાભિતમં સમ્પૂર્ણરૂપે-
 ણાવગચ્છેત, 10 પ્રભો યોગ્યં સર્વથા સન્તોષજનકશ્ચાર્યરે કુર્યાતાર્થત ઈશ્વરજ્ઞાને વર્દ્ધમાના: સર્વસત્કર્મરૂપં ફલં ફલેત, 11 યથા ચેશ્વરસ્ય મહિમયુક્તયા
 શક્ત્યા સાનન્દેન પૂર્ણા સહિષ્ણુતાં તિતિક્ષાશ્ચારિતું શક્યથ તાદૃશેન પૂર્ણબલેન યદ્ બલવન્તો ભવેત, 12 યશ્ચ પિતા તેજોવાસિનાં પવિત્રલોકાનામ્ અધિકા-
 રસ્યાંશિત્વાયાસ્માન્ યોગ્યાન્ કૃતવાન્ તં યદ્ ધન્યં વદેત વસ્મ્ એનં યાચામહે | 13 યત: સોડસ્માન્ તિમિરસ્ય કર્તૃત્વાદ્ ઉદ્ભૂત્ય સ્વકીયસ્ય પ્રિયપુત્રસ્ય રાજ્યે
 સ્થાપિતવાન્ | 14 તસ્માત્ પુત્રાદ્ વયં પરિત્રાણામ્ અર્થત: પાપમોચનં પ્રાપ્તવન્ત: | 15 સ યાદૃશ્યસ્યેશ્વરસ્ય પ્રતિમૂર્તિ: કૃત્સ્નાયા: સૃષ્ટેરાદિકર્તા ય | 16 યત:
 સર્વમેવ તેન સસૃજે સિંહાસનરાજત્વપરાક્રમાદીનિ સ્વર્ગમર્ત્યસ્થિતાનિ દૃશ્યાદૃશ્યાનિ વસ્તૂનિ સર્વાણિ તેનૈવ તસ્મૈ ચ સસૃજિરે | 17 સ સર્વેષામ્ આદિ:
 સર્વેષાં સ્થિતિકારકશ્ચ | 18 સ એવ સમિતિરૂપાયાસ્તનો મૂર્દ્ધા કિંચ સર્વવિષયે સ યદ્ અગ્રિયો ભવેત્ તદર્થં સ એવ મૃતાનાં મધ્યાત્ પ્રથમત ઉત્થિતોડગશ્ચ |
 19 યત ઈશ્વરસ્ય કૃત્સ્નં પૂર્ણત્વં તમેવાવાસયિતું 20 કુશે પાતિતેન તસ્ય રક્તેન સન્ધિં વિધાય તેનૈવ સ્વર્ગમર્ત્યસ્થિતાનિ સર્વાણિ સ્વેન સહ સન્ધાપયિતુશ્ચેશ્વ-
 રેણાભિલેષે | 21 પૂર્વે દૂરસ્થા દુષ્ટિચારતમનસ્કત્વાત્ તસ્ય રિપવશ્ચાસ્ત યે યૂયં તાન્ યુષ્માન્ અપિ સ ઇદાનીં તસ્ય માંસલશરીરે મરણેન સ્વેન સહ સન્ધાપિ-
 તવાન્ | 22 યત: સ સ્વસમ્મુખે પવિત્રાન્ નિષ્કલઙ્કાન્ અનિન્દનીયાંશ્ચ યુષ્માન્ સ્થાપયિતુમ્ ઇચ્છતિ | 23 કિન્ત્વેતદર્થ યુષ્માભિ ભદ્ધમૂલૈ: સુસ્થિરૈશ્ચ ભવિત-
 વ્યમ્, આકાશમણ્ડલસ્યાધ:સ્થિતાનાં સર્વલોકાનાં મધ્યે ચ દુષ્યમાણો ય: સુસંવાદો યુષ્માભિરશ્રાવિ તજ્જાતાયાં પ્રત્યાશાયાં યુષ્માભિરચલૈ ભવિતવ્યં |
 24 તસ્ય સુસંવાદસ્ચૈક: પરિચારકો યોડહં પૌલ: સોડહમ્ ઇદાનીમ્ આનન્દેન યુષ્મદર્થં દુ:ખાનિ સહૈ ખ્રીષ્ટસ્ય ક્લેશભોગસ્ય યોશોડપૂર્ણસ્તમેવ તસ્ય તનો:
 સમિતે: કૃતે સ્વશરીરે પૂરયામિ ચ | 25 યત ઈશ્વરસ્ય મન્ત્રણયા યુષ્મદર્થમ્ ઈશ્વરીયવાક્યસ્ય પ્રચારસ્ય ભારો મયિ સમપિતસ્તસ્માદ્ અહં તસ્યા: સમિતે:
 પરિચારકોડભવં | 26 તત્ નિગૂઢં વાક્યં પૂર્વયુગેષુ પૂર્વપુરુષેભ્ય: પ્રચ્છન્નમ્ આસીત્ કિન્ત્વિવદાનીં તસ્ય પવિત્રલોકાનાં સન્નિધૌ તેન પ્રકાશ્યત | 27 યતો ભિન્ન-
 જાતીયાનાં મધ્યે તત્ નિગૂઢવાક્યં કીદૃગ્ગૌરવનિધિસમ્બલિતં તત્ પવિત્રલોકાન્ જ્ઞાપયિતુમ્ ઈશ્વરોડભ્યલષત્ | યુષ્મન્મધ્યવર્તી ખ્રીષ્ટ એવ સ નિધિ ગૈરવાશા-
 ભૂમિશ્ચ | 28 તસ્માદ્ વયં તમેવ ઘોષયન્તો યદ્ એકૈકં માનવં સિદ્ધીભૂતં ખ્રીષ્ટે સ્થાપયેમ તદર્થમેકૈકં માનવં પ્રબોધયામ: પૂર્ણજ્ઞાનેન ચૈકૈકં માનવં ઉપદિશામ: |
 29 એતદર્થં તસ્ય યા શક્તિ: પ્રબલરૂપેણ મમ મધ્યે પ્રકાશતે તયાહં યતમાન: શ્રાભ્યામિ |
- 2 યુષ્માકં લાયદિકેયાસ્થભ્રાતૃણાશ્ચ કૃતે યાવન્તો ભ્રાતરશ્ચ મમ શારીરિકમુખં ન દૃષ્ટવન્તસ્તેષાં કૃતે મમ કિયાન્ યત્નો ભવતિ તદ્ યુષ્માન્ જ્ઞાપયિતુમ્
 ઇચ્છામિ | 2 ફલત: પૂર્ણબુદ્ધિરૂપધનભોગાય પ્રેમ્ના સંયુક્તાનાં તેષાં મનાંસિ યત્ પિતુરીશ્વરસ્ય ખ્રીષ્ટસ્ય ચ નિગૂઢવાક્યસ્ય જ્ઞાનાર્થં સાન્ત્વનાં પ્રાપ્નુયુ-
 રિત્યર્થમહં યતે | 3 યતો વિદ્યાજ્ઞાનયો: સર્વે નિધય: ખ્રીષ્ટે ગુપ્તા: સન્તિ | 4 કોડપિ યુષ્માન્ વિનયવાક્યેન યન્ન વચ્ચયેત્ તદર્થમ્ એતાનિ મયા કથ્યન્તે | 5 યુ-
 ષ્મત્સન્નિધૌ મમ શરીરેડવર્તમાનેડપિ મમાત્મા વર્તતે તેન યુષ્માકં સુરિતિં ખ્રીષ્ટવિશ્વાસે સ્થિરત્વશ્ચ દૃષ્ટવાહમ્ આનન્દામિ | 6 અતો યૂયં પ્રભુ યીશુખ્રીષ્ટં યાદૃગ્
 ગૃહીતવન્તસ્તાદ્દુઃ તમ્ અનુચરત | 7 તસ્મિન્ બદ્ધમૂલા: સ્થાપિતાશ્ચ ભવત યા ચ શિક્ષા યુષ્માભિ લંબ્ધા તદનુસારાદ્ વિશ્વાસે સુસ્થિરા: સન્તસ્તેનૈવ નિત્યં
 ધન્યવાદં કુરુત | 8 સાવધાના ભવત માનુષિકશિક્ષાત ઇહલોકસ્ય વર્ણમાલાતશ્ચોત્પન્ના ખ્રીષ્ટસ્ય વિપક્ષા યા દર્શનવિદ્યા મિથ્યાપ્રતારણા ય તયા કોડપિ યુષ્મા-
 કં ક્ષતિં ન જનયતુ | 9 યત ઈશ્વરસ્ય કૃત્સ્ના પૂર્ણતા મૂર્તિમતી ખ્રીષ્ટે વસતિ | 10 યૂયશ્ચ તેન પૂર્ણા ભવથ યત: સ સર્વેષાં રાજત્વકર્તૃત્વપદાનાં મૂર્દ્ધાસ્તિ,
 11 તેન ય યૂયમ્ અહસ્તકૃતત્વકલ્પેનાર્થતો યેન શારીરપાપાનાં વિગ્રસત્યજ્યતે તેન ખ્રીષ્ટસ્ય ત્વક્લેદેન છિન્નત્વયો જાતા 12 મજ્જને ય તેન સાર્દ્ધ શ્મશાનં
 પ્રાપ્તા: પુન મૃતાનાં મધ્યાત્ તસ્યોત્થાપયિતુરીશ્વરસ્ય શક્તે: ફલં યો વિશ્વાસસ્તદ્ધારા તસ્મિન્નેવ મજ્જને તેન સાર્દ્ધમ્ ઉત્થાપિતા અભવત | 13 સ ય યુષ્માન્
 અપરાધૈ: શારીરિકાત્વકલ્પેન ય મૃતાન્ દૃષ્ટવા તેન સાર્દ્ધ જીવિતવાન્ યુષ્માકં સર્વાન્ અપરાધાન્ ક્ષમિતવાન્, 14 યસ્ય દણ્ડાડારૂપં ઋણપત્રમ્ અસ્માકં વિ-
 રુદ્ધમ્ આસીત્ તત્ પ્રમાજ્જિજ્ઞૈતવાન્ શલાકાભિ: કુશે બદ્ધવા દૂરીકૃતવાંશ્ચ | 15 કિંચ તેન રાજત્વકર્તૃત્વપદાનિ નિસ્તેજાંસિ કૃત્વા પરાજિતાન્ રિપૂનિવ પ્રગ-
 લ્ભતયા સર્વેષાં દૃષ્ટિગોચરે હેપિતવાન્ | 16 અતો હેતો: ખાદ્યાખાદે પેયાપેયે ઉત્સવ: પ્રતિપદ્ વિશ્રામવારશ્ચૈતેષુ સર્વેષુ યુષ્માકં ન્યાયાધિપતિરૂપં કમપિ મા
 ગૃહીત | 17 યત એતાનિ છાયાસ્વરૂપાણિ કિન્તુ સત્યા મૂર્તિ: ખ્રીષ્ટ: | 18 અપરશ્ચ નમ્રતા સ્વર્ગદૂતાનાં સેવા ચૈતાદૃશમ્ ઇષ્ટકર્મ્માચરન્ ય: કશ્ચિત્ પરોક્ષવિષ-
 યાન્ પ્રવિશતિ સ્વકીયશારીરિકભાવેન ય મુઘા ગર્વિત: સન્ 19 સન્ધિભિ: શિરાભિશ્ચોપકૃતં સંયુક્તશ્ચ કૃત્સ્નં શરીરં યસ્માત્ મૂર્દ્ધત ઈશ્વરીયવુદ્ધિ પ્રાપ્નોતિ તં
 મૂર્દ્ધાનં ન ધારયતિ તેન માનવેન યુષ્મત: ફલાપહરણં નાનુજાનીત | 20 યદિ યૂયં ખ્રીષ્ટેન સાર્દ્ધં સંસારસ્ય વર્ણમાલાયૈ મૃતા અભવત તદિ યૈ ડ્રવ્યૈ ભોગેન
 ક્ષયં ગન્તવ્યં 21 તાનિ મા સ્પૃશ મા ભુંહવ મા ગૃહાણેતિ માનવૈરાદિષ્ટાન્ શિક્ષિતાંશ્ચ વિધીન્ 22 આચરન્તો યૂયં કુત: સંસારે જીવન્ત ઇવ ભવથ? 23 તે વિધય:
 સ્વેચ્છાભક્ત્યા નમ્રતયા શરીરકલેશનેન ય જ્ઞાનવિધિવત્ પ્રકાશન્તે તથાપિ તેડગણ્યા: શારીરિકભાવવર્દ્ધકાશ્ચ સન્તિ |
- 3 યદિ યૂયં ખ્રીષ્ટેન સાર્દ્ધમ્ ઉત્થાપિતા અભવત તદિ યસ્મિન્ સ્થાને ખ્રીષ્ટ ઈશ્વરસ્ય દક્ષિણપાર્શ્વ ઉપવિષ્ટ આસ્તે તસ્યોદ્ધવસ્થાનસ્ય વિષયાન્ ચેષ્ટ-
 ધ્વં | 2 પાર્થિવવિષયેષુ ન યતમાના ઊદ્ધવસ્થવિષયેષુ યતધ્વં | 3 યતો યૂયં મૃતવન્તો યુષ્માકં જીવિતશ્ચ ખ્રીષ્ટેન સાર્દ્ધમ્ ઈશ્વરે ગુપ્તમ્ અસ્તિ |
 4 અસ્માકં જીવનસ્વરૂપ: ખ્રીષ્ટો યદા પ્રકાશિષ્યતે તદા તેન સાર્દ્ધ યૂયમપિ વિભવેન પ્રકાશિષ્યધ્વે | 5 અતો વેશ્યાગમનમ્ અશુચિક્રિયા રાગ: કુત્સિતાભિલાષો
 દેવપૂજાતુલ્યો લોભશ્ચૈતાનિ પાર્થિવપુરુષસ્યાજ્ઞાનિ યુષ્માભિ નિહન્ચન્તાં | 6 યત એતેભ્ય: કર્મભ્ય આજ્ઞાલક્ષિનો લોકાન્ પ્રતીશ્વરસ્ય ક્રોધો વર્તતે | 7 પૂર્વ
 યદા યૂયં તાન્યુપાજીવત તદા યૂયમપિ તાન્યેવાચરત; 8 કિન્ત્વિવદાનીં ક્રોધો રોષો જિહ્વિસિષા દુર્મુખતા વદનનિર્ગતકદાલપશ્ચૈતાનિ સર્વાણિ દૂરીકુરુધ્વં | 9 યૂયં
 પરસ્પરં મુષાકથાં ન વદત યતો યૂયં સ્વકર્મસહિતં પુરાતનપુરુષં ત્યક્તવન્ત: 10 સ્વસ્રષ્ટ: પ્રતિમૂર્ત્યા તત્ત્વજ્ઞાનાય નૂતનીકૃતં નવીનપુરુષં પરિહિતવન્તશ્ચ |
 11 તેન ય ચિહ્નિભિન્નજાતીયયોશિછિન્નત્વગચ્છિન્નત્વયો મ્લેચ્છસ્કુથીયયો દાસમુક્તયોશ્ચ કોડપિ વિશેષો નાસ્તિ કિન્તુ સર્વેષુ સર્વ: ખ્રીષ્ટ એવાસ્તે | 12 અત-

એવ યૂયમ્ ઈશ્વરસ્ય મનોભિલષિતા: પવિત્રા: પ્રિયાશ્ચ લોકા ઇવ સ્નેહયુક્તામ્ અનુકમ્પાં હિતૈષિતાં નમ્રતાં તિતિક્ષાં સહિષ્ણુતાઞ્ચ પરિઘટ્ઠ્વં |¹³ યૂયમ્ એકૈ-
કસ્યાચરણં સહધ્વં યેન ચ યસ્ય ક્ષિમચ્ચપરાધ્યતે તસ્ય તં દોષં સ ક્ષમતાં, પ્રીષ્ટો યુષ્માકં દોષાન્ યદ્દદ્ ક્ષમિતવાન્ યૂયમપિ તદ્દત્ કુરુધ્વં |¹⁴ વિશેષતઃ સિ-
દ્ધિજનકેન પ્રેમબન્ધનેન બદ્ધા ભવત |¹⁵ યસ્યા: પ્રાપ્તયે યૂયમ્ એકસ્મિન્ શરીરે સમાહૂતા અભવત સેશ્વરીયા શાન્તિ યુષ્માકં મનાંસ્યધિતિષ્ઠતુ યૂયઞ્ચ કૃતજ્ઞા
ભવત |¹⁶ પ્રીષ્ટસ્ય વાક્યં સર્વવિધજ્ઞાનાય સમ્પૂર્ણરૂપેણ યુષ્મદન્તરે નિવમતુ, યૂયઞ્ચ ગીતૈર્ ગાનિ: પારમાર્થિકસક્ષીર્તનૈશ્ચ પરસ્પરમ્ આદિશત પ્રબોધયત ચ,
અનુગૃહીતત્વાત્ પ્રભુમ્ ઉદિશ્ય સ્વમનોભિ ગાયત ચ |¹⁷ વાયા કર્મણા વા યદ્ યત્ કુરુત તત્ સર્વ પ્રભો રીશો નમ્ના કુરુત તેન પિતરમ્ ઈશ્વરં ધન્યં વદત
ચ |¹⁸ હે યોષિતઃ, યૂયં સ્વામિનાં વશ્યા ભવત યતસ્તદેવ પ્રભવે રોચતે |¹⁹ હે સ્વામિનઃ, યૂયં ભાર્ય્યાસુ પ્રીયધ્વં તા: પ્રતિ પરુષાલાપં મા કુરુધ્વં |²⁰ હે બા-
લા:, યૂયં સર્વવિષયે પિત્રોરાજાગ્રાહિણો ભવત યતસ્તદેવ પ્રભો: સન્તોષજનકં |²¹ હે પિતરઃ, યુષ્માકં સન્તાના યત્ કાતરા ન ભવેયુસ્તદર્થં તાન્ પ્રતિ મા રો-
ષયત |²² હે દાસા:, યૂયં સર્વવિષય ઐહિકપ્રભૂનામ્ આજ્ઞાગ્રાહિણો ભવત દૃષ્ટિગોચરીયસેવયા માનવેભ્યો રોચિતું મા યતધ્વં કિન્તુ સરલાન્તઃકરણૈ: પ્રભો
ભાંત્યા કાર્યં કુરુધ્વં |²³ યસ્ય કુરુધ્વે તત્ માનુષમનુદિશ્ય પ્રભુમ્ ઉદિશ્ય પ્રફુલ્લમનસા કુરુધ્વં, ²⁴ યતો વયં પ્રભુતઃ સ્વર્ગાધિકારરૂપં ફલં લપ્સ્યામહ ઇતિ
યૂયં જ્ઞાનીથ યસ્માદ્ યૂયં પ્રભો: પ્રીષ્ટસ્ય દાસા ભવથ |²⁵ કિન્તુ ય: કશ્ચિદ્ અનુચિતં કર્મ કરોતિ સ તસ્યાનુચિતકર્મણ: ફલં લપ્સ્યતે તત્ર કોઽપિ પક્ષપાતો
ન ભવિષ્યતિ |

4 અપરઞ્ચ હે અધિપતયઃ, યૂયં દાસાન્ પ્રતિ ન્યાય્યં યથાર્થઆચરણં કુરુધ્વં યુષ્માકમધ્યેકોઽધિપતિ: સ્વર્ગં વિદ્યત ઇતિ જ્ઞાનીત |² યૂયં પ્રાર્થનાયાં નિત્યં
પ્રવર્તધ્વં ધન્યવાદં કુર્વન્તસ્તત્ર પ્રબુદ્ધાસ્તિષ્ઠત ચ |³ પ્રાર્થનાકાલે મમાપિ કૃતે પ્રાર્થનાં કુરુધ્વં, ⁴ ફલતઃ પ્રીષ્ટસ્ય યન્નિગૂઢવાક્યકારણાદ્ અહં બદ્ધોઽભ-
વં તત્રકાશાયેશ્વરો યત્ મદર્થં વાગ્દ્વારં કુચ્યાત્, અહંચ્ચ યથોચિતં તત્ પ્રકાશયિતું શકનુયામ્ એતત્ પ્રાર્થયધ્વં |⁵ યૂયં સમયં બહુમૂલ્યં જ્ઞાત્વા બહિ:સ્થાન્ લો-
કાન્ પ્રતિ જ્ઞાનાચારં કુરુધ્વં |⁶ યુષ્માકમ્ આલાપ: સર્વદાનુગ્રહસૂચકો લવણેન સુસ્વાદુશ્ચ ભવતુ યસ્મૈ યદુત્તરં દાતવ્યં તદ્ યુષ્માભિરવગમ્યતાં |⁷ મમ યા
દશાક્તિ તાં તુષ્ણિકનામા પ્રભૌ પ્રિયો મમ ભ્રાતા વિશ્વસનીયઃ પરિચારકઃ સહદાસશ્ચ યુષ્માન્ જ્ઞાપયિષ્યતિ |⁸ સ યદ્ યુષ્માકં દશાં જ્ઞાનીયાત્ યુષ્માકં મનાંસિ
સાન્ત્વયેચ્ચ તદર્થમેવાહં ⁹ તમ્ ઓનીષિમનામાનઞ્ચ યુષ્મદેશીયં વિશ્વસ્તં પ્રિયઞ્ચ ભ્રાતરે પ્રેષિતવાન્ તૌ યુષ્માન્ અત્રત્યાં સર્વવાર્તાં જ્ઞાપયિષ્યતઃ |¹⁰ આરિ-
ષ્ટાર્પનામા મમ સહબન્દી બર્ણાબ્બા ભાગિનેયો માર્કો યુષ્માન્ના વિખ્યાતો યીશુશ્ચૈતે છિન્નત્વયો ભ્રાતરો યુષ્માન્ નમસ્કારં જ્ઞાપયન્તિ, તેષાં મધ્યે માર્કમધિ યૂયં
પૂર્વમ્ આજ્ઞાપિતા: સ યદિ યુષ્મત્સમીપમ્ ઉપતિષ્ઠેત્ તર્હિ યુષ્માભિર્ ગૃહ્યતાં |¹¹ કેવલમેત ઈશ્વરરાજ્યે મમ સાન્ત્વનાજનકા: સહકારિણોઽભવન્ |¹² પ્રી-
ષ્ટસ્ય દાસો યો યુષ્મદેશીય ઇપક્કા: સ યુષ્માન્ નમસ્કારં જ્ઞાપયતિ યૂયઞ્ચેશ્વરસ્ય સર્વસ્મિન્ મનોઽભિલાષે યત્ સિદ્ધા: પૂર્ણાશ્ચ ભવેત તદર્થં સ નિત્યં પ્રાર્થન-
યા યુષ્માકં કૃતે યતતે |¹³ યુષ્માકં લાયદિકેયાસ્થિતાનાં હિચરાપલિસ્થિતાનાઞ્ચ ભ્રાતૃણાં હિતાય સોઽતીવ ચેષ્ટત ઇત્યસ્મિન્ અહં તસ્ય સાક્ષી ભવામિ |
¹⁴ લૂકનામા પ્રિયશ્ચિકિત્સકો દીમાશ્ચ યુષ્મભ્યં નમસ્કુર્વાતે |¹⁵ યૂયં લાયદિકેયાસ્થાન્ ભ્રાતૃન્ નુમ્કાં તદ્ગૃહસ્થિતાં સમિતિઞ્ચ મમ નમસ્કારં જ્ઞાપયત |¹⁶ અપરં
યુષ્મત્સન્નિઘૌ પત્રસ્યાસ્ય પાઠે કૃતે લાયદિકેયાસ્થસમિતાવપિ તસ્ય પાઠો યથા ભવેત્ લાયદિકેયાઞ્ચ યત્ પત્રં મયા પ્રહિતં તદ્ યથા યુષ્માભિરપિ પઠ્યેત તથા
ચેષ્ટધ્વં |¹⁷ અપરમ્ આર્પિષ્પં વદત પ્રભો ર્યત્ પરિચર્યાપિદં ત્વયાપ્રાપિ તત્સાધનાય સાવધાનો ભવ |¹⁸ અહં પૌલ: સ્વહસ્તાક્ષરેણ યુષ્માન્ નમસ્કારં જ્ઞાપ-
યામિ યૂયં મમ બન્ધનં સ્મરત | યુષ્માન્ પ્રત્યનુગ્રહો ભૂયાત્ | આમેન |

१ थिषलनीकिनः पत्रं

१ पौलः सिव्वानस्तीमथियश्च पितुरीश्वरस्य प्रभो र्थीशुप्रीष्टस्य याश्रयं प्राप्ता थिषलनीकीयसमितिं प्रति पत्रं लिपन्ति। अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु र्थी-
शुप्रीष्टश्च युष्मान् प्रत्यनुग्रहं शान्तिञ्च क्रियास्तां।² वयं सर्वेषां युष्माकं कृते ईश्वरं धन्यं वदामः प्रार्थनासमये युष्माकं नामोच्चारयामः,³ अस्माकं
तातस्येश्वरस्य साक्षात् प्रभौ यीशुप्रीष्टे युष्माकं विश्वासेन यत् कार्यं प्रेम्ना यः परिश्रमः प्रत्याशया य या तितिक्षा जायते⁴ तत् सर्वं निरन्तरं स्मरामश्च
हे पियन्नातरः, यूयम् ईश्वरेणाभिरुचिता लोका एति वयं ज्ञानीमः।⁵ यतोऽस्माकं सुसंवाहः केवलशब्देन युष्मान् न प्रविश्य शङ्क्या पवित्रेणात्मना मलो-
त्साहेन य युष्मान् प्राविशत्। वयन्तु युष्माकं कृते युष्मन्मध्ये कीदृशा अलवाम तद् युष्माभिर्ज्ञायते।⁶ यूयमपि बहुकलेशभोगेन पवित्रेणात्मना दत्तेनान-
न्देन य वाक्यं गृहीत्वास्माकं प्रभोश्चानुगामिनोऽभवत्।⁷ तेन मार्किडिनियाभायादेशो र्थावन्तो विश्वासिनो लोकाः सन्ति यूयं तेषां सर्वेषां निर्दशनस्वरूपा
जाताः।⁸ यतो युष्मत्तः प्रतिनादितया प्रभो वार्णया मार्किडिनियाभायादेशौ व्याप्तौ केवलमेतन्नहि किन्त्वीश्वरे युष्माकं यो विश्वासस्तस्य वार्ता सर्वत्राश्रावि,
तस्मात् तत्र वाक्यकथनम् अस्माकं निष्प्रयोञ्जनं।⁹ यतो युष्मन्मध्ये वयं कीदृशं प्रवेशं प्राप्ता यूयञ्च कथं प्रतिमा विहायेश्वरं प्रत्यावर्तध्वम् अमरं सत्यमीश्वरं
सेवितुं¹⁰ मृतगणमध्यास्य तेनोत्थापितस्य पुत्रस्यार्थत आगामिकोधाद् अस्माकं निस्तारयितुं र्थीशोः स्वर्गाद् आगमनं प्रतीक्षितुम् आरम्भध्वम् अतत् सर्वं
ते लोकाः स्वयम् अस्मान् ज्ञापयन्ति।

२ हे आतरः, युष्मन्मध्ये ऽस्माकं प्रवेशो निष्कूलो न जात एति यूयं स्वयं ज्ञानीथ।² अपरं युष्माभि र्थथाश्रावि तथा पूर्व्वं झिलिपीनगरे क्लिष्टा निन्दि-
ताश्च सन्तोऽपि वयम् ईश्वराद् उत्साहं लब्ध्वा बहुयत्नेन युष्मान् ईश्वरस्य सुसंवाहम् अबोधयाम।³ यतोऽस्माकम् आदेशो भ्रान्तेरशुचिभावाद्
वोत्पन्नः प्रवञ्चनायुक्तो वा न भवति।⁴ किन्त्वीश्वरेणास्मान् परीक्ष्य विश्वसनीयान् मत्वा य यद्दत्तं सुसंवाहोऽस्मासु समार्थत तद्दद्द वयं मानवेभ्यो न रु-
रोथिषमाणाः किन्त्वस्मदन्तःकराणां परीक्षकायेश्वराय रुरोथिषमाणा भाषामहे।⁵ वयं कदापि स्तुतिवादिनो नाभवामेति यूयं ज्ञानीथ कदापि छलवस्त्रेण
लोभं नास्त्राद्यामेत्यस्मिन् ईश्वरः साक्षी विद्यते।⁶ वयं श्रीष्टस्य प्रेरिता एव गौरवान्विता भवितुम् अशक्याम किन्तु युष्मत्तः परस्माद् वा कस्मादपि मान-
वाद् गौरवं न लिप्समाना युष्मन्मध्ये मृदुभावा भूत्वावर्तामिहि।⁷ यथा कायिन्माता स्वकीयशिशुन् पालयति तथा वयमपि युष्मान् काङ्क्षमाणा⁸ युष्मन्भ्यं
केवलम् ईश्वरस्य सुसंवाहं तन्नहि किन्तु स्वकीयप्राणान् अपि दातुं मनोभिरभ्यलषाम, यतो यूयम् अस्माकं स्नेहपात्राण्यभवत्।⁹ हे आतरः, अस्माकं श्र-
मः क्लेशश्च युष्माभिः स्मर्यते युष्माकं कोऽपि यद् भारग्रस्तो न भवेत् तदर्थं वयं दिवानिशं परिश्राम्यन्तो युष्मन्मध्ये ईश्वरस्य सुसंवाहमधोषयाम।
¹⁰ अपरञ्च विश्वासिनो युष्मान् प्रति वयं कीदृक् पवित्रत्वयथार्थत्विर्दोषत्वायारिणोऽभवामेत्यस्मिन् ईश्वरो यूयञ्च साक्षिण आध्वे।¹¹ अपरञ्च यद्दत्तं पि-
ता स्वबालकान् तद्दद्द वयं युष्माकम् अकैकं जन्म उपदिष्टवन्तः सान्त्वितवन्तश्च,¹² य ईश्वरः स्वीयराज्याय विलवयय य युष्मान् आहूतवान् तदुपयुक्ता-
यराण्य युष्मान् प्रवर्तितवन्तश्चेति यूयं ज्ञानीथ।¹³ यस्मिन् समये यूयम् अस्माकं मुषाद् ईश्वरेण प्रतिश्रुतं वाक्यम् अलभध्वं तस्मिन् समये तत् मानुषा-
णां वाक्यं न मत्पेश्वरस्य वाक्यं मत्वा गृहीतवन्त एति कारणाद् वयं निरन्तरम् ईश्वरं धन्यं वदामः, यतस्तद् ईश्वरस्य वाक्यम् एति सत्यं विश्वासिनां यु-
ष्माकं मध्ये तस्य गुणः प्रकाशते य।¹⁴ हे आतरः, श्रीष्टाश्रितवत्य ईश्वरस्य याः समित्यो यिद्धादेशे सन्ति यूयं तासाम् अनुकारिणोऽभवत्, तद्दुक्ता लो-
काश्च यद्दद्द यिद्धादेशेऽभ्यस्तद्दद्द यूयमपि स्वजातीयलोकेभ्यो दुःखम् अलभध्वं।¹⁵ ते यिद्धादेशाः प्रभु यीशुं भविष्यद्वादिनश्च हतवन्तो ऽस्मान् दूरीकृतव-
न्तश्च, त ईश्वराय न रोयन्ते सर्वेषां मानवानां विपक्षा भवन्ति यः¹⁶ अपरं भिन्नजातीयलोकाणां परित्राणार्थं तेषां मध्ये सुसंवाहधोषणाद् अस्मान् प्रतिषे-
धन्ति येत्यं स्वीयपापानां परिमाणम् उत्तरोत्तरं पूरयन्ति, किन्तु तेषाम् अन्तकारी क्रोधस्तान् उपक्रमते।¹⁷ हे आतरः मनसा नहि किन्तु वदनेन कियत्कालं यु-
ष्मन्तो ऽस्माकं विरुद्धे जाते वयं युष्माकं मुषानि द्रष्टुम् अत्याकाङ्क्षया बहु यतितवन्तः।¹⁸ द्विरेककृत्वो वा युष्मत्समीपगमनायास्माकं विशेषतः पौलस्य
ममाभिलाषोऽभवत् किन्तु शयतानो ऽस्मान् निवारितवान्।¹⁹ यतोऽस्माकं का प्रत्याशा को वानन्दः किं वा श्लाघ्यकिरीटं? अस्माकं प्रभो र्थीशुप्रीष्टस्यागमन-
काले तत्सम्भुपस्था यूयं किं तन्न भविष्यथ?²⁰ यूयम् अेवास्माकं गौरवानन्दस्वरूपा भवथ।

३ अतोऽहं यदा सन्देहं पुनः सोढुं नाशक्नुवं तदानीम् आथीनीनगर अेकाकी र्थान् निश्चित्य² स्वभ्रातरं श्रीष्टस्य सुसंवाहे सङ्कारिणेश्वरस्य परि-
यारकं तीमथियं युष्मत्समीपम् अप्रेषयं।³ वर्तमानैः क्लेशैः कस्यापि याञ्चल्यं यथा न जायते तथा ते त्वया स्थिरीक्रियन्तां स्वकीयधर्ममधि समाश्रा-
स्यन्ताञ्चेति तम् आदिशं।⁴ वयमेतादृशे क्लेशे नियुक्ता आस्मल एति यूयं स्वयं ज्ञानीथ, यतोऽस्माकं दुर्गति भविष्यतीति वयं युष्माकं समीपे स्थितिका-
लेऽपि युष्मान् अबोधयाम, तादृशमेव याभवत् तदपि ज्ञानीथ।⁵ तस्मात् परीक्षकेण युष्मासु परीक्षितेष्वस्माकं परिश्रमो विङ्गलो भविष्यतीति भयं सोढुं
यदाहं नाशक्नुवं तदा युष्माकं विश्वासस्य तत्त्वावधारणाय तम् अप्रेषयं।⁶ किन्त्वधुना तीमथियो युष्मत्समीपाद् अस्मत्सन्निधिम् आगत्य युष्माकं विश्वास-
प्रेमणी अध्वस्मान् सुवार्ता ज्ञापितवान् वयञ्च यथा युष्मान् स्मरामस्तथा यूयमप्यस्मान् सर्वदा प्रणयेन स्मरथ द्रष्टुम् आकाङ्क्षध्वे येति कथितवान्।⁷ हे
आतरः, वार्तामिमां प्राप्य युष्मानधि विशेषतो युष्माकं क्लेशदुःखान्यधि युष्माकं विश्वासाद् अस्माकं सान्त्वनाजायत;⁸ यतो यूयं यदि प्रभाववतिष्ठथ तर्ह्य-
नेन वयम् अधुना ज्ञवामः।⁹ वयञ्चास्मदीयेश्वरस्य साक्षाद् युष्मन्तो जातेन येनानन्देन प्रकुल्ला भवामस्तस्य कृत्स्नस्यानन्दस्य योग्यरूपेणेश्वरं धन्यं वदितुं
कथं शक्यामः?¹⁰ वयं येन युष्माकं वदनानि द्रष्टुं युष्माकं विश्वासे यद् असिद्धं विद्यते तत् सिद्धीकर्तुञ्च शक्यामस्तादृशं वरं दिवानिशं प्रार्थयामहे।¹¹ अस्मा-
कं तातेनेश्वरेण प्रभुना यीशुप्रीष्टेन य युष्मत्समीपगमनायास्माकं पन्था सुगमः क्रियतां।¹² परस्परं सर्वैश्च प्रति युष्माकं प्रेम युष्मान् प्रति यास्माकं प्रेम
प्रभुना वर्द्धयतां बहुकलं क्रियताञ्च।¹³ अपरमस्माकं प्रभु र्थीशुप्रीष्टः स्वकीयैः सर्वैः पवित्रलोकेः सार्द्धं यदागमिष्यति तदा यूयं यथास्माकं तातस्येश्वरस्य
सम्भुपे पवित्रतया निर्दोषा भविष्यथ तथा युष्माकं मनांसि स्थिरीक्रियन्तां।

४ हे आतरः, युष्माभिः कीदृग् आचरितव्यं ईश्वराय रोचितव्यञ्च तदध्यस्मन्तो या शिक्षा लब्धा तदनुसारात् पुनरतिशयं यत्नः क्रियतामिति वयं प्रभु-
यीशुना युष्मान् विनीयादिशामः।² यतो वयं प्रभुयीशुना कीदृशीराज्ञा युष्मासु समर्पितवन्तस्तद् यूयं ज्ञानीथ।³ ईश्वरस्यायम् अभिलाषो यद् युष्मा-
कं पवित्रता भवेत्, यूयं व्यभियाराद् दूरे तिष्ठत।⁴ युष्माकम् अकैको जन्मः स्वकीयं प्राणाधारं पवित्रं मान्यञ्च रक्षतु,⁵ ये य भिन्नजातीया लोका ईश्वरं न
ज्ञानन्ति त एव तत् कामाभिलाषस्याधीनं न करोतु।⁶ अतस्मिन् विषये कोऽप्यत्यायारी भूत्वा स्वभ्रातरं न वञ्चयतु यतोऽस्माभिः पूर्व्वं यथोक्तं प्रमाणीकृ-
तञ्च तथैव प्रभुरेतादृशानां कर्मणां समुचितं फलं दास्यति।⁷ यस्माद् ईश्वरोऽस्मान् अशुचितायै नाहूतवान् किन्तु पवित्रतायैवाहूतवान्।⁸ अतो हेतो र्यः
कश्चिद् वाक्यमेतन्न गृह्णाति स मनुष्यम् अवजानातीति नहि येन स्वकीयात्मा युष्मदन्तरे समर्पितस्तम् ईश्वरम् अेवावजानाति।⁹ आतृषु प्रेमकरणमधि यु-

ध्मान् प्रति मम लिपनं निष्प्रयोजनं यतो यूयं परस्परं प्रेमकरणायेश्वरशिक्षिता लोका आध्वे।¹⁰ कृत्स्ने माकिदनियादेशे य यावन्तो भ्रातरः सन्ति तान् सर्वान् प्रति युष्माभिस्तत् प्रेम प्रकाशयते तथापि ङे भ्रातरः, वयं युष्मान् विनयामहे यूयं पुनर्बहुतरं प्रेम प्रकाशयत।¹¹ अपरं ये बलिःस्थितास्तेषां दृष्टिगोचरे युष्माकम् आचरणं यत् मनोरम्यं भवेत् कस्यापि वस्तुनश्चाभावात् युष्माकं यन्न भवेत्,¹² अतदर्थं यूयम् अस्मत्तो यादृशम् आदेशं प्राप्तवन्तस्तादृशं निर्विरोधाचारं कर्तुं स्वस्वकर्म्मणि मनांमि निधातुं निष्कर्मैश्च कार्यं साधयितुं यतध्वं।¹³ ङे भ्रातरः निराशा अन्ये लोका एव यूयं यन्न शोच्येध्वं तदर्थं मङ्गानिद्रागतान् लोकानधि युष्माकम् अज्ञानता मया नाभिलष्यते।¹⁴ यीशु मृतवान् पुनरुत्थितवांश्चेति यद्वि वयं विश्वासमस्तर्हि यीशुम् आश्रितान् मङ्गानिद्रापान् लोकानपीश्वरोऽवश्यं तेन सार्द्धम् आनेष्यति।¹⁵ यतोऽङ्गं प्रभो वर्क्येन युष्मान् एदं ज्ञापयामि; अस्माकं मध्ये ये जनाः प्रभोरागमनं यावत् श्रवन्तोऽवशेष्यन्ते ते मङ्गानिद्रितानाम् अग्रगामिनो न भविष्यन्ति;¹⁶ यतः प्रभुः सिंलनादेन प्रधानस्वर्गदूतस्योच्यैः शब्देनेश्वरीयतूरीवाद्येन य स्वयं स्वर्गाद् अवरोक्ष्यति तेन श्रीष्टाश्रिता मृतलोकाः प्रथमम् उत्थास्यान्ति।¹⁷ अपरम् अस्माकं मध्ये ये श्रवन्तोऽवशेष्यन्ते त आकाशे प्रभोः साक्षात्करणार्थं तैः सार्द्धं मेघवाहनेन ढरिष्यन्ते; एत्थञ्च वयं सर्वदा प्रभुना सार्द्धं स्थास्यामः।¹⁸ अतो यूयम् अेताभिः कथाभिः परस्परं सान्त्वयत।

5 ङे भ्रातरः, कालान् समयान्श्चाधि युष्मान् प्रति मम लिपनं निष्प्रयोजनं,² यतो रात्रौ यादृक् तस्करस्तादृक् प्रभो र्दिनम् उपस्थास्यतीति यूयं स्वयमेव सम्यग् ज्ञानीथ।³ शान्तिं निर्विघ्नत्वञ्च विधत् एति यदा मानवा वदिष्यन्ति तदा प्रसववेदना यद्दद् गब्बिर्नीम् उपतिष्ठति तद्दद् अकस्माद् विनाशस्तान् उपस्थास्यति तैरुद्धारो न लप्स्यते।⁴ किन्तु ङे भ्रातरः, यूयम् अन्धकारेणावृता न भवथ तस्मात् तदिनं तस्कर एव युष्मान् न प्राप्स्यति।⁵ सर्वे यूयं दीप्तेः सन्ताना दिवायाश्च सन्ताना भवथ वयं निशावंशास्तिमिरवंशा वा न भवामः।⁶ अतो ऽपरं यथा निद्रागताः सन्ति तद्दद् अस्माभिर्न भवितव्यं किन्तु जगारितव्यं सयेतनैश्च भवितव्यं।⁷ ये निद्रान्ति ते निशायामेव निद्रान्ति ते य मत्ता भवन्ति ते रज्ज्यामेव मत्ता भवन्ति।⁸ किन्तु वयं दिवसस्य वंशा भवामः; अतो ऽस्माभिर्वक्षसि प्रत्ययप्रेमरूपं क्वयं शिरसि य परित्राणाशाशुपं शिरस्त्रं परिधाय सयेतनैर्भवितव्यं।⁹ यत ईश्वरोऽस्मान् क्रोधे न नियुज्यास्माकं प्रभुना यीशुप्रीष्टेन परित्राणस्याधिकारे नियुक्तवान्,¹⁰ जग्रातो निद्रागता वा वयं यत् तेन प्रभुना सङ्गो वाभस्तदर्थं सोऽस्माकं कृते प्राणान् त्यक्तवान्।¹¹ अतयेव यूयं यद्दत् कुरुथ तद्दत् परस्परं सान्त्वयत सुस्थिरीकुरुध्वञ्च।¹² ङे भ्रातरः, युष्माकं मध्ये ये जनाः परिश्रमं कुर्वन्ति प्रभो नमिना युष्मान् अधितिष्ठन्त्युपदिशन्ति य तान् यूयं सम्मन्यध्वं।¹³ स्वकर्म्महेतुना य प्रेम्ना तान् अतीवाद्दयध्वमिति मम प्रार्थना, यूयं परस्परं निर्विरोधा भवत।¹⁴ ङे भ्रातरः, युष्मान् विनयामहे यूयम् अविडिताचारिणो लोकान् भर्त्सयध्वं, क्षुद्रमनसः सान्त्वयत, दुर्बलान् उपकुरुत, सर्वान् प्रति सखिषणो भवत य।¹⁵ अपरं कमपि प्रत्यनिष्टस्य इलम् अनिष्टं केनापि यन्न क्रियेत तदर्थं सावधाना भवत, किन्तु परस्परं सर्वान् मानवांश्च प्रति नित्यं ङिताचारिणो भवत।¹⁶ सर्व्वदानन्दत।¹⁷ निरन्तरं प्रार्थनां कुरुध्वं।¹⁸ सर्व्वविषये कृतज्ञतां स्वीकुरुध्वं यत अतदेव श्रीष्टयीशुना युष्मान् प्रति प्रकाशितम् ईश्वराभिमतं।¹⁹ पवित्रम् आत्मानं न निर्व्वापयत।²⁰ ईश्वरीयादेशं नावजानीत।²¹ सर्व्वानि परीक्षय यद्दद् तदेव धारयत।²² यत् किमपि पापरूपं भवति तस्माद् दूरं तिष्ठत।²³ शान्तिदायक ईश्वरः स्वयं युष्मान् सम्पूर्णत्वेन पवित्रान् करोतु, अपरम् अस्मत्प्रभो र्शीशुप्रीष्टस्यागमनं यावद् युष्माकम् आत्मानः प्राणाः शरीराणि य निषिलानि निर्दोषत्वेन रक्षन्तां।²⁴ यो युष्मान् आह्वयति स विश्वसनीयोऽतः स तत् साधयिष्यति।²⁵ ङे भ्रातरः, अस्माकं कृते प्रार्थनां कुरुध्वं।²⁶ पवित्रयुम्ननेन सर्व्वान् भ्रातृन् प्रति सत्कुरुध्वं।²⁷ पत्रमिदं सर्व्वेषां पवित्राणां भ्रातृणां श्रुतिगोचरे युष्माभिः पठयतामिति प्रभो नमिना युष्मान् शपयामि।²⁸ अस्माकं प्रभो र्शीशुप्रीष्टस्यानुग्रहे युष्मासु भूयात्। आमेन्।

२ थिषलनीकिनः पत्रं

१ पौलः सिव्वानस्तीमथियश्चेतिनामानो वयम् अस्मदीयतातम् ईश्वरं प्रभुं यीशुप्रीष्टाश्रितां थिषलनीकिनां समितिं प्रति पत्रं लिखामः।² अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु रीशुप्रीष्टश्च युष्मास्वनुग्रहं शान्तिञ्च क्रियास्तां।³ हे भ्रातरः, युष्माकं कृते सर्वदा यथायोग्यम् ईश्वरस्य धन्यवाद्यो ऽस्माभिः कर्तव्यः, यतो हेतो र्मुष्माकं विश्वास उत्तरोत्तरं वर्द्धते परस्परम् अङ्कैकस्य प्रेम य बद्धुक्लं भवति।⁴ तस्माद् युष्माभि र्वावन्त उपद्रवकलेशाः सद्यन्ते तेषु यद् धैर्यं यश्च विश्वासः प्रकाश्यते तत्कारणाद् वयम् ईश्वरीयसमितिषु युष्माभिः श्लाघामहे।⁵ तस्यैश्वरस्य न्यायवियारस्य प्रमाणं भवति यतो यूयं यस्य कृते दुःखं सङ्घवं तस्यैश्वरीयराज्यस्य योग्या भवथ।⁶ यतः स्वकीयस्वर्गदूतानां भवैः सङ्घितस्य प्रभो रीशोः स्वर्गाद् आगमनकाले युष्माकं क्लेशकैभ्यः क्लेशेन इलदानं सार्द्धमस्माभिश्च⁷ क्लिश्यमानेभ्यो युष्मभ्यं शान्तिदानम् ईश्वरेण न्याय्यं भोत्स्यते;⁸ तदानीम् ईश्वरानभिज्ञेभ्यो ऽस्मत्प्रभो रीशुप्रीष्टस्य सुसंवादाग्राहकैभ्यश्च लोकेभ्यो जाज्वल्यमानेन वह्निना समुचितं इलं यीशुना दार्यते;⁹ ते य प्रभो र्वदनात् पराक्रमयुक्तविभवारस्य सदातनविनाशरूपं दण्डं लप्स्यन्ते,¹⁰ किन्तु तस्मिन् दिने स्वकीयपवित्रलोकेषु विराजितुं युष्मान् अपरांश्च सर्वान् विश्वासिलोकान् विस्मापयितुञ्च स आगमिष्यति यतो ऽस्माकं प्रमाणे युष्माभि र्विश्वासोऽकारि।¹¹ अतोऽस्माकम् ईश्वरो युष्मान् तस्याह्वानस्य योग्यान् करोतु सौजन्यस्य शुभइलं विश्वासस्य गुणञ्च पराक्रमेण साधयत्विति प्रार्थनास्माभिः सर्वदा युष्मन्निमित्तं क्रियते,¹² यतस्तथा सत्यस्माकम् ईश्वरस्य प्रभो रीशुप्रीष्टस्य यानुग्रहाद् अस्मत्प्रभो रीशुप्रीष्टस्य नाम्नो गौरवं युष्मासु युष्माकमपि गौरवं तस्मिन् प्रकाशिष्यते।

२ हे भ्रातरः, अस्माकं प्रभो रीशुप्रीष्टस्यागमनं तस्य समीपे ऽस्माकं संस्थितिञ्चाधि वयं युष्मान् एदं प्रार्थयामहे, प्रभेस्तद् दिनं प्रायेणोपस्थितम् एति यद्दि कश्चिद् आत्मना वाया वा पत्रेण वास्माकम् आदेशं कल्पयन् युष्मान् गदति तर्हि यूयं तेन यञ्जलमनस उद्दिग्नाश्च न भवत।³ केनापि प्रकाशेण कोऽपि युष्मान् न वञ्चयतु यतस्तस्माद् दिनात् पूर्वं धर्मलोपेनोपस्थातव्यं,⁴ यश्च ज्ञानो विपक्षतां कुर्वन् सर्वस्माद् देवात् पूजनीयवस्तुश्चोन्नस्यते स्वम् ईश्वरमिव दर्शयन् ईश्वरवद् ईश्वरस्य मन्दिर उपवेक्ष्यति य तेन विनाशपात्रेण पापपुरुषेणोद्देतव्यं।⁵ यदाहं युष्माकं सन्निधावासां तदानीम् अेतद् अकथयमिति यूयं किं न स्मरथ? ⁶ साम्प्रतं स येन निवार्यते तद् यूयं ज्ञानीथ, किन्तु स्वसमये तेनोद्देतव्यं।⁷ विधर्मस्य निगूढो गुण एदानीमपि इलति किन्तु यस्तं निवारयति सोऽद्यापि दूरीकृतो नाभवत्।⁸ तस्मिन् दूरीकृते स विधर्म्युद्ध्यति किन्तु प्रभु रीशुः स्वमुपपवनेन तं विध्वंसयिष्यति निजोपस्थितेस्ते-जसा विनाशयिष्यति य।⁹ शयतानस्य शक्तिप्रकाशनाद् विनाशयमानानां मध्ये सर्वविधाः पराक्रमा भ्रमिका आश्चर्यक्रिया लक्षणाभ्यधर्मज्ञाता सर्वविधप्रतारणा य तस्योपस्थितेः इलं भविष्यति; ¹⁰ यतो हेतोस्ते परित्राणप्राप्तये सत्यधर्मस्यानुरागं न गृहीतवन्तस्तस्मात् कारणाद्¹¹ ईश्वरेण तान् प्रति भ्रान्तिकरमायायां प्रेषितायां ते मृषावाक्ये विश्वसिष्यन्ति।¹² यतो यावन्तो मानवाः सत्यधर्मं न विश्वस्याधर्मोण तुष्यन्ति तैः सर्वैर्दण्डभाजनैर्भवितव्यं।¹³ हे प्रभोः प्रिया भ्रातरः, युष्माकं कृत ईश्वरस्य धन्यवाद्योऽस्माभिः सर्वदा कर्तव्यो यत ईश्वर आ प्रथमाद् आत्मनः पावनेन सत्यधर्मो विश्वासेन य परित्राणार्थं युष्मान् वरीतवान्।¹⁴ तदर्थञ्चास्माभि र्घोषितेन सुसंवादेन युष्मान् आहूयस्माकं प्रभो रीशुप्रीष्टस्य तेजसोऽधिकारिणः करिष्यति।¹⁵ अतो हे भ्रातरः यूयम् अस्माकं वाक्यैः पत्रैश्च यां शिक्षां लब्धवन्तस्तां कृत्स्नां शिक्षां धारयन्तः सुस्थिरा भवत।¹⁶ अस्माकं प्रभु रीशुप्रीष्टस्तात ईश्वरश्चार्थतो यो युष्मासु प्रेम कृतवान् नित्याञ्च सान्त्वनाम् अनुग्रहेणोत्तमप्रत्याशाञ्च युष्मभ्यं दत्तवान्¹⁷ स स्वयं युष्माकम् अन्तःकरणानि सान्त्वयतु सर्वस्मिन् सद्वाक्ये सत्कर्मणि य सुस्थिरीकरोतु य।

३ हे भ्रातरः, शेषे वदामि, यूयम् अस्मभ्यमिदं प्रार्थयध्वं यत् प्रभो र्वाक्यं युष्माकं मध्ये यथा तथैवान्यत्रापि प्रचरेत् मान्यञ्च भवेत्; ² यस्य वयम् अविवेककैभ्यो दुष्टेभ्यश्च लोकेभ्यो रक्षां प्राप्नुयाम यतः सर्वेषां विश्वासो न भवति।³ किन्तु प्रभु र्विश्वास्यः स अेव युष्मान् स्थिरीकरिष्यति दुष्टस्य कराद् उद्दरिष्यति य।⁴ यूयम् अस्माभि र्यद् आदिश्यध्वे तत् कुरुथ करिष्यथ येति विश्वासो युष्मानधि प्रभुनास्माकं जायते।⁵ ईश्वरस्य प्रेम्नि प्रीष्टस्य सङ्घिषुतायाञ्च प्रभुः स्वयं युष्माकम् अन्तःकरणानि विनयतु।⁶ हे भ्रातरः, अस्मत्प्रभो रीशुप्रीष्टस्य नाम्ना वयं युष्मान् एदम् आदिशामः, अस्मत्तो युष्माभि र्या शिक्षलम्भि तां विहाय कश्चिद् भ्राता यद्यविहितायारं करोति तर्हि यूयं तस्मात् पृथग् भवत।⁷ यतो वयं युष्माभिः कथम् अनुकर्तव्यास्तद् यूयं स्वयं ज्ञानीथ। युष्माकं मध्ये वयम् अविहितायारिणो नाभवाम,⁸ विनामूल्यं कस्याप्यत्रं नाभुञ्जमहि किन्तु कोऽपि यद् अस्माभि र्भारिग्रस्तो न भवेत् तदर्थं श्रमेण क्लेशेन य दिवानिशं कार्यम् अकुर्म।⁹ अत्रास्माकम् अधिकारो नास्तीत्यं नहि किन्त्वस्माकम् अनुकरणाय युष्मान् दृष्टान्तं दर्शयितुम् एदन्तस्तद् अकुर्म।¹⁰ यतो येन कार्यं न क्रियते तेनाहारोऽपि न क्रियतामिति वयं युष्मत्समीप उपस्थितिकालेऽपि युष्मान् आदिशाम।¹¹ युष्मन्मध्ये ऽविहितायारिणः केऽपि जना विद्यन्ते ते य कार्यम् अकुर्वन्त आलस्यम् आयरन्तीत्यस्माभिः श्रूयते।¹² तादृशान् लोकान् अस्मत्प्रभो रीशुप्रीष्टस्य नाम्ना वयम् एदम् आदिशाम आज्ञापयामश्च, ते शान्तभावेन कार्यं कुर्वन्तः स्वकीयमत्रं भुञ्जतां।¹³ अपरं हे भ्रातरः, यूयं सदायरणे न क्लाम्यत।¹⁴ यद्दि य कश्चिद्देतत्पत्रे लिपिताम् अस्माकम् आज्ञां न गृह्णाति तर्हि यूयं तं मानुषं लक्षयत तस्य संसर्गं त्यजत य तेन स त्रपिष्यते।¹⁵ किन्तु तं न शत्रुं मन्यमाना भ्रातरमिव येत-यत।¹⁶ शान्तिदाता प्रभुः सर्वत्र सर्वथा युष्मभ्यं शान्तिं देयात्। प्रभु र्मुष्माकं सर्वेषां सङ्गी भूयात्।¹⁷ नमस्कार अेष पौलस्य मम करेण लिपितोऽभूत् सर्वस्मिन् पत्र अेतन्म थिहम् अेतादृशैरक्षरै र्भया लिष्यते।¹⁸ अस्माकं प्रभो रीशुप्रीष्टस्यानुग्रहः सर्वेषु युष्मासु भूयात्। आमेन्।

१ तीमथियं पत्रं

- १ अस्माकं त्राणकर्तुं श्रीश्वरस्यास्माकं प्रत्याशाभूमेः प्रभो यीशुश्रीश्वरस्य याज्ञानुसारतो यीशुश्रीश्वरस्य प्रेरितः पौलः स्वकीयं सत्यं धर्मपुत्रं तीमथियं प्रति पत्रं लिपति।² अस्माकं तात ईश्वरोऽस्माकं प्रभु यीशुश्रीश्वरस्य त्वयि अनुग्रहं दद्यां शान्तिञ्च कुर्व्यास्तां।³ माकिंनियादेशे मम गमनकाले त्वम् ईडिष-नगरे तिष्ठन् एतदशिक्षा न ग्राहीतव्या, अनन्तेषु पाप्यानेषु वंशावलिषु य युष्माभिर्मनो न निवेशितव्यम्।⁴ एति कांश्चित् लोकां यद् उपदेशेरेतत् मयादि-ष्टोऽभवः, यतः सर्वैरेतैर्विश्वासयुक्तेश्वरीयनिष्ठा न जायते किन्तु विवाहो जायते।⁵ उपदेशस्य त्वम्भिप्रेतं कुलं निर्मलान्तःकरणेन सत्संवेदेन निष्कपटवि-श्वासेन य युक्तं प्रेम।⁶ केचित् जनाश्च सर्वाण्येतेषां विहाय निरर्थककथानाम् अनुगमनेन विपथगामिनोऽभवन्, यद् भाषन्ते यच्च निश्चिन्वन्ति तन्न बु-ध्यमाना व्यवस्थोपदेशारो भवितुम् इच्छन्ति।⁸ सा व्यवस्था यदि योग्यरूपेण गृह्यते तर्ह्युत्तमा भवतीति वयं जानीमः।⁹ अपरं सा व्यवस्था धार्मिकस्य विरुद्धा न भवति किन्त्वधार्मिकोऽवाधो दुष्टः पापिष्ठोऽपवित्रोऽशुचिः पितृहन्ता मातृहन्ता नरहन्ता।¹⁰ वेश्यागामी पुंमैथुनी मनुष्यविक्रता मिथ्यावादी मिथ्याशपथकारी य सर्वेषामेतेषां विरुद्धा,¹¹ तथा सख्यिदानन्देश्वरस्य यो विभवयुक्तः सुसंवाहो मयि समर्पितस्तदनुयायिहितोपदेशस्य विपरीतं यत् कि-ञ्चिद् भवति तद्विरुद्धा सा व्यवस्थेति तद्ग्राह्या ज्ञातव्या।¹² मह्यं शक्तिदाता योऽस्माकं प्रभुः श्रीश्वरीशुस्तमं धन्यं वदामि।¹³ यतः पुरा निन्दक उपद्रा-वी हिंसकश्च भूत्वाप्यहं तेन विश्वास्योऽमन्ये परित्यक्तत्वे न्ययुज्ये य। तद् विश्वासायारणम् अज्ञानेन मया कृतमिति हेतोरहं तेनानुकम्पितोऽभवम्।¹⁴ अपरं श्रीश्वरीशु विश्वासाप्रेमभ्यां संहितोऽस्मत्प्रभोरनुग्रहोऽस्तीव प्रयुगोऽभवत्।¹⁵ पापिनः परित्रातुं श्रीश्वरीशु जगति समवतीर्णोऽभवत्, अेषा कथा विश्वासनीया सर्वे ग्राह्या य।¹⁶ तेषां पापिनां मध्येऽहं प्रथम आसं किन्तु ये मानवा अनन्तज्ज्वनप्राप्त्यर्थं तस्मिन् विश्वसिष्यन्ति तेषां दृष्टान्ते मयि प्रथमे यीशुना श्रीश्वरेन स्वकीया कृत्स्ना यिरसिद्धिगुता यत् प्रकाशयते तदर्थमेवाहम् अनुकम्पां प्राप्तवान्।¹⁷ अनादिरक्षयोऽदृश्यो राजा योऽद्वितीयः सर्वज्ञ ईश्वरस्तस्य गौरवं महिमा यानन्तकालं यावद् भूयात्। आमेन्।¹⁸ हे पुत्र तीमथिय त्वयि यानि भविष्यद्वाक्यानि पुरा कथितानि तदनुसाराद् अहम् अनेमादेशं त्वयि समर्पयामि, तस्याभिप्रायोऽयं यत्त्वं ते वाक्यैरुत्तमयुद्धं करोषि।¹⁹ विश्वासं सत्संवेदञ्च धारयसि य। अनयोः परित्यागात् केषाञ्चिद् विश्वा-सतरी भग्नाभवत्।²⁰ दुर्मिनायसिक्न्दरौ तेषां यौ द्वौ जनौ, तौ यद् धर्मनिन्दां पुनर्न कर्तुं शिक्षते तदर्थं मया शयतानस्य करे समर्पितौ।
- २ मम प्रथम आदेशोऽयं, प्रार्थनाविनयनिवेदनधन्यवादाः कर्तव्याः,² सर्वेषां मानवानां कृते विशेषतो वयं यत् शान्तत्वेन निर्विरोधत्वेन येश्वरभक्तिं विनीतत्वञ्चायतः कालं यापयामस्तदर्थं नृपतीनाम् उच्यपदस्थानाञ्च कृते ते कर्तव्याः।³ यतोऽस्माकं तारकस्येश्वरस्य साक्षात् तदेवोत्तमं ग्राह्यञ्च भवति,⁴ स सर्वेषां मानवानां परित्राणं सत्यज्ञानप्राप्तिश्चेच्छति।⁵ यत अेकोऽद्वितीय ईश्वरो विद्यते किञ्चेश्वरे मानवेषु यैकोऽद्वितीयो मध्यस्थः⁶ स नरा-वतारः श्रीश्वरीशु विद्यते यः सर्वेषां मुक्ते मूल्यम् आत्मदानं कृतवान्। अतेन येन प्रमाणोपयुक्ते समये प्रकाशितव्यं,⁷ तद्वेषयिता दूतो विश्वासे सत्यध-र्मं य भिन्नजातीयानाम् उपदेशकश्चाहं न्ययुज्ये, अेतदहं श्रीश्वरस्य नाम्ना यथातथ्यं वदामि नानृतं कथयामि।⁸ अतो ममाभिमतमिदं पुरुषैः कोधसन्देहौ विना पवित्रकरणं उत्तोल्य सर्वस्मिन् स्थाने प्रार्थना क्रियतां।⁹ तद्वत् नार्याऽपि सलज्जः संयतमनसश्च सत्यो योग्यमाच्छादनं परिदधतु किञ्च केशसंस्का-रैः कण्ठमुक्ताभिर्मंडार्घ्यपरिच्छेदश्रात्मभूषणं न कुर्वत्यः।¹⁰ स्वीकृतेश्वरभक्तीनां योषितां योग्यैः सत्यधर्मभिः स्वभूषणं कुर्वतां।¹¹ नारी सम्पूर्णाविनीत-त्वेन निर्विरोधं शिक्षतां।¹² नार्याः शिक्षादानं पुरुषायाज्ञादानं वाहं नानुजानामि तथा निर्विरोधत्वम् आरितव्यं।¹³ यतः प्रथमम् आद्यमस्ततः परं उवाचाः सृष्टिर्भूव।¹⁴ किञ्चाहम् भ्रान्तियुक्तो नाभवत् योषिदेव भ्रान्तियुक्ता भूत्वात्याचारिणी भूव।¹⁵ तथापि नारीगणो यदि विश्वासे प्रेम्नि पवि-त्रतायां संयतमनसि य तिष्ठति तर्ह्यपत्यप्रसववर्त्मना परित्राणं प्राप्स्यति।
- ३ यदि कश्चिद् अध्यक्षपदम् आकाङ्क्षते तर्हि स उत्तमं कर्म लिप्सत एति सत्यं।² अतोऽध्यक्षेणानिन्दितेनैकस्या योषितो भर्त्रा परिमितभोगेन संयत-मनसा सत्येनातिथिसेवकेन शिक्षाणे निपुणेन³ न मद्यपेन न प्रहारकेण किन्तु मृदुभावेन निर्विवादेन निर्लोभेन⁴ स्वपरिवाराणाम् उत्तमशासकेन पूर्ण-विनीतत्वाद् वश्यानां सन्तानानां नियन्त्रा य भवितव्यं।⁵ यत आत्मपरिवारान् शासितुं यो न शक्नोति तेनेश्वरस्य समितेस्तत्त्वावधारणं कथं कारिष्यते?⁶ अपरं स गर्वितो भूत्वा यत् शयतानं एव दृष्टयुग्यो न भवेत् तदर्थं तेन नवशिष्येण न भवितव्यं।⁷ यच्च निन्दायां शयतानस्य जाले य न पतेत् तदर्थं तेन बहिःस्थलोकानामपि मध्ये सुभ्यातियुक्तेन भवितव्यं।⁸ तद्वत् परित्यक्तैरपि विनीतैर्द्विविधवाक्यरहितैर्बहुमद्यपानेऽनासक्तैर्निर्लोभैश्च भवितव्यं,⁹ निर्मलसंवेदेन य विश्वासस्य निगूढवाक्यं धातव्यञ्च।¹⁰ अत्रे तेषां परीक्षा क्रियतां ततः परम् अनिन्दिता भूत्वा ते परित्यर्था कुर्वन्तु।¹¹ अपरं योषिद्वि-रपि विनीताभिरनपवादिक्ताभिः सतर्काभिः सर्वत्र विश्वास्याभिश्च भवितव्यं।¹² परित्यक्ता अेकैकयोषितो भर्त्रारो भवेयुः, निजसन्तानानां परिजानानाञ्च सुशासनं कुर्व्युश्च।¹³ यतः सा परित्यर्था यैर्भद्ररूपेण साध्यते ते श्रेष्ठपदं प्राप्नुवन्ति श्रीश्वरीशु विश्वासेन महोत्सुका भवन्ति य।¹⁴ त्वां प्रत्येतत्पत्रलेप-नसमये शीघ्रं त्वत्समीपगमनस्य प्रत्याशा मम विद्यते।¹⁵ यदि वा विलम्बेय तर्हीश्वरस्य गृहेऽर्थतः सत्यधर्मस्य स्तम्भलिप्तिमूलस्वरूपायाम् अमरेश्वर-स्य समितौ त्वया कीदृश आचारः कर्तव्यस्तत् ज्ञातुं शक्यते।¹⁶ अपरं यच्च महत्त्वं सर्वस्वीकृतम् ईश्वरभक्तेस्तत् निगूढवाक्यमिदम् ईश्वरो मानवदेहे प्र-काशित आत्मना सपुण्यीकृतो दूतैः सन्दृष्टः सर्वजातीयानां निकटे घोषितो जगतो विश्वासापात्रीभूतस्तेजःप्राप्तये स्वर्गं नीतश्चेति।
- ४ पवित्र आत्मा स्पष्टम् एहं वाक्यं वदति यस्मकाले कतिपयलोका वह्निनाङ्कितत्वात्² कठोरमनसां कापट्याद् अनृतवादिनां विवाहनिषेधकानां भक्ष्यवि-शेषनिषेधकानाञ्च³ भूतस्वरूपाणां शिक्षायां भ्रमकाल्पनां वाक्येषु य मनांसि निवेश्य धर्माद् भ्रंशिष्यन्ते। तानि तु भक्ष्याणि विश्वासिनां स्वीकृतसत्य-धर्माणाञ्च धन्यवाहसंहिताय भोगायेश्वरेण ससृजिरे।⁴ यत ईश्वरेण यद्यत् सृष्टं तत् सर्वम् उत्तमं यदि य धन्यवादेन भुज्यते तर्हि तस्य किमपि नाग्रा-ह्यं भवति,⁵ यत ईश्वरस्य वाक्येन प्रार्थनया य तत् पवित्रीभवति।⁶ अेतानि वाक्यानि यदि त्वं भ्रातृन् ज्ञापयेस्तर्हि यीशुश्रीश्वरस्योत्तमः परित्यक्तो भवि-ष्यसि यो विश्वासो हितोपदेशश्च त्वया गृहीतस्तदीयवाक्यैरायाधिष्यसे य।⁷ यान्युपायानानि दुर्भावानि वृद्धयोषितामेव योग्यानि य तानि त्वया विसृ-ज्यन्ताम् ईश्वरभक्तये यत्नः क्रियताञ्च।⁸ यतः शारीरिको यत्नः स्वल्पकृदो भवति किन्त्वीश्वरभक्तिरैहिकपारत्रिकज्ज्वनयोः प्रतिज्ञायुक्ता सती सर्वत्र कृलदा भवति।⁹ वाक्यमेतद् विश्वसनीयं सर्वे ग्राह्या यच्च तदर्थमेव श्राम्यामो निन्दां भुञ्जमहे य।¹⁰ यतो हेतोः सर्वमानवानां विशेषतो विश्वासिनां त्राता योऽमर ईश्वरस्तस्मिन् वयं विश्वसामः।¹¹ त्वम् अेतानि वाक्यानि प्रचारय समुपदिश य।¹² अल्पवयस्कत्वात् केनाप्यवज्ञेयो न भव किन्त्वालापेना-यरणेन प्रेम्ना सदात्मत्वेन विश्वासेन शुचित्वेन य विश्वासिनाम् आदर्शो भव।¹³ यावन्नाहम् आगमिष्यामि तावत् त्व पाठे येतयने उपदेशे य मनो निध-त्स्व।¹⁴ प्राचीनगण्डस्तापार्णसहितेन भविष्यद्वाक्येन यद्दानं तुभ्यं विश्वासेन तवान्तःस्थे तस्मिन् दाने शिथिलमना मा भव।¹⁵ अतेषु मनो निवेशय,

अतेषु वर्त्स्व, एत्थञ्च सर्वविषये तव गुणवृद्धिः प्रकाशतां | 16 स्वस्मिन् उपदेशे य सावधानो भूत्वावतिष्ठस्व तत् कृत्वा त्वयात्मपरित्वाणं श्रोतृणाञ्च परित्वाणं साधयिष्यते |

5 त्वं प्राचीनं न भर्त्सय किन्तु तं पितरमिव यूनाश्च भ्रातृनिव 2 वृद्धाः स्त्रियश्च मातृनिव युवतीश्च पूर्णशुचित्वेन भगिनीरिव विनयस्व | 3 अपरं सत्यविधवाः सम्भन्यस्व | 4 कस्याश्चिद् विधवाया यदि पुत्राः पौत्रा वा विद्यन्ते तर्हि ते प्रथमतः स्वीयपरिष्ठापनं सेवितुं पित्रोः प्रत्युपकर्तुञ्च शिक्षन्तां यतस्तदेवैश्वरस्य साक्षाद् उत्तमं ग्राह्यञ्च कर्म | 5 अपरं या नारी सत्यविधवा नाथहीना यास्ति सा ईश्वरस्याश्रये तिष्ठन्ती द्विवानिशं निवेदनप्रार्थनाभ्यां कालं यापयति | 6 किन्तु या विधवा सुप्रभोगासक्ता सा श्रुत्वत्यपि मृता भवति | 7 अतएव ता यद् अनिन्दिता भवेयुस्तदर्थम् अतानि त्वया निर्दिश्यन्तां | 8 यदि कश्चित् स्वजातीयान् लोकान् विशेषतः स्वीयपरिष्ठापनं न पालयति तर्हि स विश्वासाद् भ्रष्टो ज्यघमश्च भवति | 9 विधवावर्गे यस्या गणना भवति तथा षष्ठिवत्सरेभ्यो न्यूनवयस्क्या न भवितव्यं; अपरं पूर्वम् अकस्वामिका भूत्वा 10 सा यत् शिशुपोषणेनातिथिसेवनेन पवित्रलोकानां यरप्रशिक्षालनेन क्लिष्टानाम् उपकारेण सर्वविधसत्कर्मभारणेन य सत्कर्मकरेणात् सुप्यातिप्राप्ता भवेत् तदप्यावश्यकं | 11 किन्तु युवती विधवा न गृह्णाण यतः प्रीष्टस्य वैपरीत्येन तासां दर्पे जाते ता विवाहम् एच्छन्ति | 12 तस्मात्स्य पूर्वधर्मं परित्यज्य एष्टनीया भवन्ति | 13 अनन्तरं ता गृह्णाद् गृहं पर्यटन्त्य आलस्यं शिक्षन्ते केवलमालस्यं नहि किन्त्वन्तर्ह्यङ्गलापं पराधिकारयस्यापि शिक्षामाणा अनुयितानि वाक्यानि भाषन्ते | 14 अतो ममेच्छेयं युवत्यो विधवा विवाहं कुर्वताम् अपत्यवत्यो भवन्तु गृहकर्म कुर्वताञ्चेत्थं विपक्षाय किमपि निन्दाद्वारं न ददतु | 15 यत एतः पूर्वम् अपि काश्चित् शयतानस्य पश्चाद्गामिन्यो जाताः | 16 अपरं विश्वासिन्या विश्वासिनो वा कस्यापि परिवाराणां मध्ये यदि विधवा विद्यन्ते तर्हि स ताः प्रतिपालयतु तस्मात् समितौ भारे ज्ञारोपिते सत्यविधवानां प्रतिपालनं कर्तुं तथा शक्यते | 17 ये प्राञ्चः समितिं सम्यग् अधितिष्ठन्ति विशेषत ईश्वरवाक्येनोपदेशेन य ये यत्नं विदधते ते द्विगुणस्यादरस्य योग्या मान्यन्तां | 18 यस्मात् शास्त्रे लिखितमिदमास्ते, त्वं शस्यमर्द्धकवृषस्यास्यं मा अधानेति, अपरमपि कार्य्यङ्कृद् वेतनस्य योग्यो भवतीति | 19 द्वौ त्रीन् वा साक्षिणो विना कस्यायित् प्राचीनस्य विरुद्धम् अभियोगस्त्वया न गृह्यतां | 20 अपरं ये पापमायन्ति तान् सर्वेषां समक्षं भर्त्सयस्व तेनापरेषामपि भीतिं र्जनिष्यते | 21 अहम् ईश्वरस्य प्रभो र्थीशुप्रीष्टस्य मनीतदिव्यदूतानाञ्च गोचरे त्वाम् एदम् आज्ञापयामि त्वं कस्याप्यनुरोधेन किमपि न कुर्वन् विनापक्षपातम् अतान विधीन् पालय | 22 कस्यापि मूर्च्छिं हस्तापार्णं त्वस्या माकार्षीः | परपापानाञ्चांशी मा भव | स्वं शुचिं रक्ष | 23 अपरं तवोदरपीडायाः पुनः पुन दुर्बलतायाश्च निमित्तं केवलं तोयं न पिवन् किञ्चिन् मद्यं पिव | 24 केषाञ्चित् मानवानां पापानि विचारतु पूर्व केषाञ्चित् पश्चात् प्रकाशन्ते | 25 तथैव सत्कर्मार्थपि प्रकाशन्ते तदन्यथा सति प्रच्छन्नानि स्थातुं न शक्नुवन्ति |

6 यावन्तो लोका युगधारिणो दासाः सन्ति ते स्वस्वस्वामिनं पूर्णसमादरयोग्यं मन्यन्तां नो येद् ईश्वरस्य नाम्न उपदेशस्य य निन्दा सम्भविष्यति | 2 येषाञ्च स्वामिनो विश्वासिनः भवन्ति तैस्ते भ्रातृत्वात् नावज्ञेयाः किन्तु ते कर्मफलभोगिनो विश्वासिनः प्रियाश्च भवन्तीति हेतोः सेवनीया एव, त्वम् अतानि शिक्षय समुपदिश य | 3 यः कश्चिद् एतरशिक्षां करोति, अस्माकं प्रभो र्थीशुप्रीष्टस्य छित्वाक्यानीश्वरभक्ते योग्यां शिक्षाञ्च न स्वीकरोति 4 स दर्पभातः सर्वथा ज्ञानहीनश्च विवादैर् वाग्युद्धैश्च रोगयुक्तश्च भवति | 5 तादृशाद् भावाद् ईर्ष्याविरोधापवाद्दुष्टासूया भ्रष्टमनसां सत्यज्ञानहीनानाम् ईश्वरभक्तिं लाभोपायम् एव मन्यमानानां लोकानां विवादाश्च जायन्ते तादृशेभ्यो लोकेभ्यस्त्वं पृथक् तिष्ठ | 6 संयतेच्छया युक्ता येश्वरभक्तिः सा महालाभोपायो भवतीति सत्यं | 7 अतश्चोत्तमप्रवेशनकालेऽस्माभिः किमपि नानाधि तत्तयज्जनाकालेऽपि किमपि नेतुं न शक्यत एति निश्चितं | 8 अतएव भाद्यान्याच्छादनानि य प्राप्यास्माभिः सन्तुष्टैर् भवितव्यं | 9 ये तु धनिनो भवितुं येच्छन्ते ते परीक्षायाम् उन्माथे पतन्ति ये याम्बिलाषा मानवान् विनाशे नरके य मञ्जयन्ति तादृशेष्वज्ञानाहित्वाभिलाषेष्वपि पतन्ति | 10 यतोऽर्थस्पृहा सर्वेषां दुरितानां मूलं भवति तामवलम्ब्य केचिद् विश्वासाद् अलंशन्त नानाकलेशैश्च स्वान् अविध्यन् | 11 हे ईश्वरस्य लोक त्वम् अतेभ्यः पलाय्य धर्म ईश्वरभक्तिं विश्वासः प्रेम सङ्घिष्युता क्षान्तिश्चैतान्याय | 12 विश्वासरूपम् उत्तमयुद्धं कुरु, अनन्तश्रवणम् आलम्ब्यस्व यतस्तदर्थं त्वम् आहूतोऽभवः, बहुसाक्षिणां समक्षोत्तमां प्रतिज्ञां स्वीकृतवान् | 13 अपरं सर्वेषां श्रुवयितुरीश्वरस्य साक्षाद् यश्च प्रीष्टो यीशुः पन्तीयपीलातस्य समक्षम् उत्तमां प्रतिज्ञां स्वीकृतवान् तस्य साक्षाद् अहं त्वाम् एदम् आज्ञापयामि | 14 ईश्वरेण स्वसमये प्रकाशितव्यम् अस्माकं प्रभो र्थीशुप्रीष्टस्यागमनं यावत् त्वया निष्कलङ्कत्वेन निर्दोषत्वेन य विधी रक्षयतां | 15 स ईश्वरः सख्यिदानन्दः, अद्वितीयसम्राट्, राजां राजा, प्रभूनां प्रभुः, 16 अमरताया अद्वितीय आकरः, अगम्यतेजोनिवासी, मर्त्यानां केनापि न दृष्टः केनापि न दृश्यश्च | तस्य गौरवपराङ्मौ सदातनौ भूयास्तां | आमेन् | 17 एडलोके ये धनिनस्ते यित्तसमुन्नतिं यपले धने विश्वासञ्च न कुर्वतां किन्तु भोगार्थम् अस्मभ्यं प्रयुक्त्वेन सर्वदाता 18 योऽमर ईश्वरस्तस्मिन् विश्वसन्तु सदाचारं कुर्वन्तु सत्कर्मधनेन धनिनो सुकला दातारश्च भवन्तु, 19 यथा य सत्यं श्रुवनं पाप्नुयुस्तथा पारत्रिकाम् उत्तमसम्पदं सञ्चिन्वन्तेति त्वयादिश्यन्तां | 20 हे तीमथिय, त्वम् उपनिधिं गोपय काल्पनिकविद्याया अपवित्रं प्रलापं विरोधोक्तिञ्च त्यज य, 21 यतः कतिपया लोकास्तां विधामवलम्ब्य विश्वासाद् भ्रष्टा अभवन् | प्रसादस्तव सदायो भूयात् | आमेन् |

२ तीमथियं पत्रं

१ श्रीष्टेन यीशुना या ज्वावनस्य प्रतिज्ञा तामधीश्वरस्येच्छया यीशोः श्रीष्टस्यैकः प्रेरितः पौलोडलं स्वकीयं प्रियं धर्मपुत्रं तीमथियं प्रति पत्रं लिखामि।
 २ तात ईश्वरोऽस्माकं प्रभु र्थीशुप्रीष्टश्च त्वयि प्रसादं दयां शान्तिञ्च क्रियास्तां।^३ अहम् आ पूर्वपुरुषात् यम् ईश्वरं पवित्रमनसा सेवे तं धन्यं वदन् कथयामि, अहम् अहोरात्रं प्रार्थनासमये त्वां निरन्तरं स्मरामि।^४ यश्च विश्वासः प्रथमे लोथीनामिकायां तव मातामह्याम् उनीकीनामिकायां मातरि यातिष्ठत् तवान्तरेऽपि तिष्ठतीति मन्ये^५ तव तं निष्कपटं विश्वासं मनसि कुर्वन् तवाश्रुपातं स्मरन् यथानन्देन प्रकृत्वो भवेयं तदर्थं तव दर्शनम् आकाङ्क्षे।^६ अतो डे-तो र्मम डस्तापार्णेन लब्धो य ईश्वरस्य वरस्त्वयि विद्यते तम् उज्ज्वलवयितुं त्वां स्मरयामि।^७ यत ईश्वरोऽस्मभ्यं भयज्जनकम् आत्मानम् अदत्त्वा शक्तिप्रेमसतर्कतानाम् आकरम् आत्मानं दत्तवान्।^८ अतश्चेवास्माकं प्रभुमधि तस्य वन्दिदासं मामधि य प्रमाणां दातुं न त्रपस्व किन्त्वीश्वरीयशक्त्या सुसं-वाहस्य कृते द्युःभस्य सडभागी भव।^९ सोऽस्मान् परित्राणपात्राणि कृतवान् पवित्रेणाह्वानेनाहूतवांश्च; अस्मत्कर्महेतुनेति नहि स्वीयनिर्वाणस्य प्रसाद-स्य य कृते तत् कृतवान्। स प्रसादः सृष्टेः पूर्वकाले श्रीष्टेन यीशुनास्मभ्यम् अदायि,^{१०} किन्त्वधुनास्माकं परित्रातु र्थीशोः श्रीष्टस्यागमनेन प्राकाशत। श्रीष्टो मृत्युं पराजितवान् सुसंवादेन य ज्वावनम् अमरताञ्च प्रकाशितवान्।^{११} तस्य घोषयिता दूतश्चान्यज्जातीयानां शिक्षकश्चाहं नियुक्तोऽस्मि।^{१२} तस्मात् कार-णात् ममायं क्लेशो भवति तेन मम लज्जा न जायते यतोऽहं यस्मिन् विश्वसितवान् तमवगतोऽस्मि मलादिनं यावत् ममोपनिधे गोपनस्य शक्तिस्तस्य विद्यत एति निश्चितं जानामि।^{१३} हितदायकानां वाक्यानाम् आदर्शत्रेण मत्तः श्रुताः श्रीष्टे यीशौ विश्वासप्रेम्नोः कथा धारय।^{१४} अपरम् अस्मदन्तर्वासिना पवित्रेणात्मना तामुत्तमाम् उपनिधिं गोपय।^{१५} आशियादेशीयाः सर्वे मां त्यक्तवन्त एति त्वं जानासि तेषां मध्ये कृगिल्लो डर्मगिनिश्च विद्येते।^{१६} प्रभुर-नीषिकुरस्य परिवारान् प्रति कृपां विदधातु यतः स पुनः पुन मां आध्यायितवान्।^{१७} मम शृङ्खलेन न त्रपित्वा रोमानगरे उपस्थितिसमये यत्नेन मां मृगयि-त्वा ममोद्देशं प्राप्तवान्।^{१८} अतो विचारदिने स यथा प्रभोः कृपाभाजनं भवेत् तादृशं वरं प्रभुस्तस्मै देयात्। इक्षिणगरेऽपि स कति प्रकारै मां उपकृतवान् तत् त्वं सम्यग् वेत्सि।

२ डे मम पुत्र, श्रीष्टयीशुतो योऽनुग्रहस्तस्य बलेन त्वं बलवान् भव।^२ अपरं बडुभिः साक्षिभिः प्रमाणीकृतां यां शिक्षां श्रुतवानसि तां विश्वास्थ्येषु परस्मै शिक्षादाने निपुणेषु य लोकेषु समर्पय।^३ त्वं यीशुप्रीष्टस्योत्तमो योद्धेव क्लेशं सडस्व।^४ यो युद्धं करोति स सांसारिके व्यापारे मज्ञो न भवति किन्तु स्वनियोजयित्रे रोयितुं येष्टे।^५ अपरं यो मल्लै र्युध्यति स यदि नियमानुसारेण न युद्धयति तर्हि किरीटं न लप्स्यते।^६ अपरं यः कृषीवलः कर्म करो-ति तेन प्रथमेन डलभागिना भवितव्यं।^७ मया यद्युच्यते तत् त्वया बुध्यातां यतः प्रभुस्तुभ्यं सर्वत्र बुद्धिं दास्यति।^८ मम सुसंवाहस्य वयनानुसाराद् दायू-दंशीयं मृतगणमध्याद् उत्थापितञ्च यीशुं श्रीष्टं स्मर।^९ तत्सुसंवाहकाराणां अहं दृष्टकर्मव बन्धनदशापर्यन्तं क्लेशं लुञ्जे किन्त्वीश्वरस्य वाक्यम् अबुद्धं तिष्ठति।^{१०} श्रीष्टेन यीशुना यद् अनन्तगौरवसहितं परित्राणं जायते तदभिरुचिर्ते लोकेऽपि यत् लभ्येत तदर्थमहं तेषां निमित्तं सर्वार्पयतानि सडे।^{११} अपरम् अेषा भारती सत्या यदि वयं तेन सार्द्धं म्रियामहे तर्हि तेन सार्द्धं ज्वाव्यामः, यदि य क्लेशं सडामहे तर्हि तेन सार्द्धं राजत्वमपि करिष्यामहे।^{१२} यदि वयं तम् अनङ्गीकुर्मस्तर्हि सोऽस्मान्प्यनङ्गीकरिष्यति।^{१३} यदि वयं न विश्वासाभस्तर्हि स विश्वास्यस्तिष्ठति यतः स्वम् अपहोतुं न शक्नोति।^{१४} त्वमेतानि स्मारयन् तेषां निष्कलं श्रोतृणां भ्रंशजनकं वाग्युद्धं न कुर्यस्तथा प्रभोः समक्षं दृढं विनीयादिश।^{१५} अपरं त्वम् ईश्वरस्य साक्षात् स्वं परी-क्षितम् अनिन्दनीयकर्मकारिणञ्च सत्यमतस्य वाक्यानां सद्भिर्भजने निपुणञ्च दर्शयितुं यतस्व।^{१६} किन्त्वपवित्रा अनर्थककथा दूरीकुरु यतस्तदात्मिन्नेन उत्त-रोत्तरम् अधर्मं वद्विष्यन्ते,^{१७} तेषाञ्च वाक्यं गलितक्षतवत् क्षयवर्द्धको भविष्यति तेषां मध्ये डुमिनायः डिलीतश्चेतिनामानौ द्वौ जन्तौ सत्यमताद् भ्रष्टौ जा-तौ,^{१८} मृतानां पुनरुत्थिति व्यतीतेति वदन्तौ केषाञ्चिद् विश्वासम् उत्पाटयतश्च।^{१९} तथापीश्वरस्य भित्तिमूलम् अयलं तिष्ठति तस्मिंश्चयं विपि मुद्राङ्किता विद्यते। यथा, जानाति परमेशस्तु स्वकीयान् सर्वमानवान्। अपगच्छेद् अधर्माय यः कश्चित् श्रीष्टनामकृत्।^{२०} किन्तु बुद्धिजितने केवल सुवर्णमयानि रौप्यमयाणि य भाजानि विद्यन्त एति तर्हि काष्ठमयानि मृगमयान्यपि विद्यन्ते तेषाञ्च कियन्ति सम्मानाय कियन्तपमानाय य भवन्ति।^{२१} अतो यदि कश्चिद् अेतादृशेभ्यः स्वं परिष्करोति तर्हि स पावितं प्रभोः कार्ययोग्यं सर्वसत्कार्यार्थोपयुक्तं सम्मानार्थकञ्च भाजनं भविष्यति।^{२२} यौवनावस्थाया अभिलाषास्तवया परित्यज्यन्तां धर्मो विश्वासः प्रेम ये य शुश्रिमनोभिः प्रभुम् उद्दिश्य प्रार्थनां कुर्वते तैः सार्द्धम् अैक्यभावश्चैतेषु त्वया यत्नो विधीयतां।^{२३} अपरं त्वम् अनर्थकान् अज्ञानांश्च प्रश्नान् वाग्युद्धोत्पादकान् ज्ञात्वा दूरीकुरु।^{२४} यतः प्रभो दर्सेन युद्धम् अकर्तव्यं किन्तु सर्वान् प्रति शान्तेन शिक्षादाने-च्छुकेन सडिष्युना य भवितव्यं, विपक्षाश्च तेन नम्रत्वेन येतितव्याः।^{२५} तथा कृते यदीश्वरः सत्यमतस्य ज्ञानार्थं तेभ्यो मनःपरिवर्तनञ्च वरं दधात्,^{२६} तर्हि ते येन शयतानेन निज्जामिलाषसाधनाय धृतास्तस्य जवालात् येतनां प्राप्योद्धारं लब्धुं शक्यन्ति।

३ यरमदिनेषु क्लेशजनकाः समया उपस्थास्यन्तीति जानीहि।^२ यतस्तात्कालिका लोका आत्मप्रेमिणो डर्थप्रेमिण आत्मश्लाघिनो डभिमानिनो निन्दकाः पित्रोरनाज्ञाग्राडिणः कृतघ्ना अपवित्राः^३ प्रीतिवर्जिता असन्धेया मृषापवादिनो डजितेन्द्रियाः प्रयाण्डा भद्रद्वेषिणो^४ विश्वासघातका द्युःसाडसिनो डर्पघाता ईश्वराप्रेमिणः किन्तु सुभ्रमिणो^५ भडतवेशाः किन्त्वस्वीकृतभक्तिगुणा भविष्यन्ति; अेतादृशानां लोकानां संमर्गं परित्यज।^६ यतो ये जनाः प्र-च्छन्नं गेहान् प्रविशन्ति पापैर् भारिग्रस्ता नानाविधाभिलाषैश्चालिता याः डामिन्यो^७ नित्यं शिक्षन्ते किन्तु सत्यमतस्य तत्त्वज्ञानं प्राप्तुं कदाचित् न शक्नुवन्ति ता दासीवद् वशीकुर्वते य ते तादृशा लोकाः।^८ यान्नि र्याम्बिश्च यथा मूसमं प्रति विपक्षत्वम् अकुरुतां तथैव भ्रष्टमनसो विश्वासविषये डग्राह्याश्चैते लोका अपि सत्यमतं प्रति विपक्षतां कुर्वन्ति।^९ किन्तु ते बडुदूरम् अग्रसरा न भविष्यन्ति यतस्तयो मूढता यद्दत् तद्दद् अेतेषामपि मूढता सर्वदृश्या भविष्य-ति।^{१०} ममोपदेशः शिष्टताभिप्रायो विश्वासो धर्यं प्रेम सडिष्युतोपद्रवः क्लेशा^{११} आन्तियभियायाम् एकनिये लूत्रायाञ्च मां प्रति यद्दद् अघटत यांश्चोपद्र-वान् अहम् असडे सर्वमेतत् त्वम् अवगतोऽसि किन्तु तत्सर्वतः प्रभु मां उद्दृतवान्।^{१२} परन्तु यावन्तो लोकाः श्रीष्टेन यीशुनेश्वरभक्तिम् आयरितुम् छच्छन्ति तेषां सर्वेषाम् उपद्रवो भविष्यति।^{१३} अपरं पापिष्ठाः पलाश्च लोका भ्राम्यन्तो भ्रमयन्तश्चोत्तरोत्तरं दृष्टत्वेन वद्विष्यन्ते।^{१४} किन्तु त्वं यद् यद् अशिक्षथाः, यस्य त्वयि समर्पितम् अबलुत् तस्मिन् अवतिष्ठ, यतः कस्मात् शिक्षां प्राप्तोऽसि तद् वेत्सि;^{१५} यानि य धर्मशास्त्राणि श्रीष्टे यीशो विश्वासेन परित्राणप्राप्तये त्वां ज्ञानिनं कर्तुं शक्नुवन्ति तानि त्वं शैशवकालाद् अवगतोऽसि।^{१६} तत् सर्वं शास्त्रम् ईश्वरस्यात्मना दत्तं शिक्षायै दोषबोधाय शोधनाय धर्मविनयाय य डलयुक्तं भवति^{१७} तेन येश्वरस्य लोको निपुणः सर्वस्मै सत्कर्मणो सुसज्जश्च भवति।

4 ईश्वरस्य गोयरे यश्च यीशुः प्रीष्टः स्वीयागमनकाले स्वरज्जत्वेन ज्जुवतां मृतानाञ्च लोकानां विचारं करिष्यति तस्य गोयरे ऽहं त्वाम् एहं दृढम् आज्ञापयामि। 2 त्वं वाक्यं घोषय कालेऽकाले योत्सुको भव पूर्णया सखिष्यगुतया शिक्षया य लोकान् प्रबोधय भर्त्सय विनयस्व य। 3 यत अेतादृशः समय आयाति यस्मिन् लोका यथार्थम् उपदेशम् असह्यमानाः कर्णकण्डूयनविशिष्टा भूत्वा निजाम्बिलाषात् शिक्षकान् संग्रहीष्यन्ति 4 सत्यमताय्य श्रोत्राणि निवर्त्त्य विपथगामिनो भूत्वोपाख्यानेषु प्रवर्त्तिष्यन्ते; 5 किन्तु त्वं सर्व्वविषये प्रबुद्धो भव दुःखभोगं स्वीकुरु सुसंवाद्यप्रचारकस्य कर्म साधय निजपरिचर्या पूर्णत्वेन कुरु य। 6 मम प्राणानाम् उत्सर्गो भवति मम प्रस्थानकालश्चोपातिष्ठत्। 7 अहम् उत्तमयुद्धं कृतवान् गन्तव्यमार्गस्यान्तं यावद् धावितवान् विश्वासञ्च रक्षितवान्। 8 शेषं पुण्यमुद्गुटं मर्दर्थं रक्षितं विद्यते तस्य तस्मिन् मडादिने यथार्थविचारकेण प्रभुना मह्यं दायिष्यते केवलं मह्यम् एति नहि किन्तु यावन्तो लोकास्तस्यागमनम् आकाङ्क्षन्ते तेभ्यः सर्व्वेभ्यो ऽपि दायिष्यते। 9 त्वं त्वरया मत्समीपम् आगन्तुं यतस्व, 10 यतो दीमा अैडिकसंसारम् ईडमानो मां परित्यज्य थिषलनीकीं गतवान् तथा क्रीष्किर्गालातियां गतवान् तीतश्च दाल्मातियां गतवान्। 11 केवलो लूको मया सार्द्धं विद्यते। त्वं मार्कं सङ्गिनं कृत्वा गच्छ यतः स परित्यर्य्या ममोपकारी भविष्यति, 12 तुष्किञ्चाहम् ईडिषनगरं प्रेषितवान्। 13 यद् आर्य्यादनवस्त्रं त्रोयानगरे कार्पस्य सन्निधौ मया निक्षिप्तं त्वमागमनसमये तत् पुस्तकानि य विशेषतश्चर्मग्रन्थान् आनय। 14 कांस्यकारः सिक्न्दरो मम बह्वनिष्टं कृतवान् प्रभुस्तस्य कर्मणां समुचितङ्गलं ददातु। 15 त्वमपि तस्मात् सावधानास्तिष्ठ यतः सोऽस्माकं वाक्यानाम् अतीव विपक्षो जातः। 16 मम प्रथमप्रत्युत्तरसमये कोऽपि मम सहायो नाभवत् सर्व्वे मां पर्य्यत्यजन् तान् प्रति तस्य दोषस्य गणाना न भूयात्; 17 किन्तु प्रभु मम सहायो ऽभवत् यथा य मया घोषणा साध्येत भिन्नजातीयाश्च सर्व्वे सुसंवाद्यं शृणुयुस्तथा मह्यं शक्तिम् अददात् ततो ऽहं सिंखस्य मुषाद् उद्धृतः। 18 अपरं सर्व्वस्माद् दृष्कर्मतः प्रभु मीम् उद्धरिष्यति निजस्वर्गीयराज्यं नेतुं मां तारयिष्यति य। तस्य धन्यवादः सदाकालं भूयात्। आमेन्। 19 त्वं प्रिष्काम् आक्किलम् अनीषिडरस्य परिजनांश्च नमस्कुरु। 20 धरास्ताः करिन्थनगरे ऽतिष्ठत् त्रिडिमश्च पीडितत्वात् मिलीतनगरे मया व्यहीयत। 21 त्वं डेमन्तकालात् पूर्व्वम् आगन्तुं यतस्व। उबूलः पूदि लीनः कलौदिया सर्व्वे आतरश्च त्वां नमस्कुर्य्वन्ते। 22 प्रभु र्थीशुः प्रीष्टस्तवात्मना सह भूयात्। युष्मास्वनुग्रहो भूयात्। आमेन्।

तीतं पत्रं

1 अनन्तज्जवनस्याशातो ज्ञाताया ईश्वरभक्ते योग्यस्य सत्यमतस्य यत् तत्त्वज्ञानं यश्च विश्वास ईश्वरस्याभिरुचितलोकैर्लभ्यते तदर्थं 2 यीशुप्रीष्टस्य प्रेरित ईश्वरस्य दासः पौलोडडं साधारणविश्वासात् मम प्रकृतं धर्मपुत्रं तीतं प्रति लिपमि। 3 निष्कपट ईश्वर आदिकालात् पूर्वं तत् ज्जवनं प्रति-ज्ञातवान् स्वनिर्गुणसमये य घोषणया तत् प्रकाशितवान्। 4 मम त्रातुरीश्वरस्याज्ञया य तस्य घोषणं मयि समर्पितम् अभूत्। अस्माकं तात ईश्वरः परि-त्राता प्रभु यीशुप्रीष्टश्च तुल्यम् अनुग्रहं दयां शान्तिञ्च वितरतु। 5 त्वं यद् असम्पूर्णाकार्याणि सम्पूरये मदीयादेशास्य प्रतिनगरं प्राचीनगणान् नियोजये-स्तदर्थमहं त्वां क्रीत्युपद्वीपे स्थापयित्वा गतवान्। 6 तस्माद् यो नरो ऽनिन्दित अकस्या योषितः स्वामी विश्वासिनाम् अपययस्यावाध्यत्वस्य वा द्रोषेणा-लिप्तानाञ्च सन्तानानां ज्ञनको भवति स अवे योग्यः। 7 यतो डेतोरदक्षेणेश्वरस्य गृहाद्यक्षेणोवाग्निदनीयेन भवितव्यं। तेन स्वेच्छयाशिरिणा क्रोधिना पाना-सक्तेन प्रहारकेण लोभिना वा न भवितव्यं 8 किन्त्वतिथिसेवकेन सल्लोकानुरागिणा विनीतेन न्याय्येन धार्मिकेण जितेन्द्रियेण य भवितव्यं, 9 उपदेशे य विश्वस्तं वाक्यं तेन धारितव्यं यतः स यद् यथार्थेनोपदेशेन लोकान् विनेतुं विघ्नकारिणश्च निरुत्तरान् कर्तुं शक्नुयात् तद् आवश्यकं। 10 यतस्ते बहवो ऽवा-ध्या अनर्थकवाक्यवादिनः प्रवञ्चकाश्च सन्ति विशेषतश्छिन्नत्वयां मध्ये केचित् तादृशा लोकाः सन्ति। 11 तेषाञ्च वाग्रोध आवश्यको यतस्ते कुत्सितलाभस्या-शयानुचितानि वाक्यानि शिक्षयन्तो निभिलपरिवाराणां सुमतिं नाशयन्ति। 12 तेषां स्वदेशीय अको भविष्यद्वादी वयनमिदमुक्तवान्, यथा, क्रीतीयमानवाः सर्वे सदा कापट्यवादिनः। डिञ्जन्तुसमानास्ते ऽलसाश्चोदरभारतः। 13 साक्ष्यमेतत् तथ्यं, अतोः डेतोस्त्वं तान् गाढं भर्त्सय ते य यथा विश्वासे स्व-स्था भवेयु 14 र्थिद्वीयोपाभ्यानेषु सत्यमतब्रष्टानां मानवानाम् आज्ञासु य मनांसि न निवेशयेयुस्तथादिश। 15 शुचीनां कृते सर्वार्थेयव शुचीनि भवन्ति कि-न्तु कलङ्कितानाम् अविश्वाशिनाञ्च कृते शुचि किमपि न भवति यतस्तेषां बुद्ध्यः संवेदाश्च कलङ्किताः सन्ति। 16 ईश्वरस्य ज्ञानं ते प्रतिजानन्ति किन्तु कर्म्मभि-स्तद् अनङ्गीकुर्वन्ते यतस्ते गर्हिता अनाज्ञाग्राहिणः सर्वसत्कर्मणश्चायोग्याः सन्ति।

2 यथार्थस्योपदेशस्य वाक्यानि त्वया कथ्यन्तां 2 विशेषतः प्राचीनलोका यथा प्रबुद्धा धीरा विनीता विश्वासे प्रेम्नि सडिषुगुतायाञ्च स्वस्था भवेयुस्तद्गत 3 प्राचीनयोषितोऽपि यथा धर्मयोग्यम् आचारं कुर्युः परनिन्दका बहुमद्यपानस्य निघनाश्च न भवेयुः 4 किन्तु सुशिक्षाकारिण्यः सत्य ईश्वरस्य वाक्यं यत् न निन्देत तदर्थं युवतीः सुशीलताम् अर्थतः पतिस्नेहम् अपत्यस्नेहं 5 विनीतिं शुचित्वं गुडिणीत्वं सौजन्यं स्वामिनिघ्नआदिशेयुस्तथा त्वया कथ्यतां। 6 तद्गद् युनोऽपि विनीतये प्रबोधय। 7 त्वञ्च सर्वविषये स्वं सत्कर्मणां दृष्टान्तं दृश्यं शिक्षायाञ्चाविकृतत्वं धीरतां यथार्थं 8 निर्दोषञ्च वाक्यं प्रकाशय तेन विपक्षो युष्माकम् अपवादस्य किमपि छिद्रं न प्राप्य त्रपिष्यते। 9 दासाश्च यत् स्वप्रभूनां निघनाः सर्वविषये तुष्टिज्जनाश्च भवेयुः प्रत्युत्तरं न कुर्युः 10 किम-पि नापडरेयुः किन्तु पूर्णां सुविश्वस्ततां प्रकाशयेयुरिति तान् आदिश। यत अवेभ्रकारेणस्मकं त्रातुरीश्वरस्य शिक्षा सर्वविषये तैर्भूषितव्या। 11 यतो डे-तोस्त्राणाञ्च ईश्वरस्यानुग्रहः सर्वान् मानवान् प्रत्युदितवान् 12 स यास्मान् एदं शिक्षयति यद् वयम् अधर्म्म सांसारिकाभिलाषांश्चानङ्गीकृत्य विनीतत्वेन न्यायेनेश्वरभक्त्या येडलोकैर् आयु र्थापयामः, 13 परमसुप्स्याशाम् अर्थतो ऽस्माकं महत ईश्वरस्य त्राणकर्तुं यीशुप्रीष्टस्य प्रभावस्योदयं प्रतीक्षामहे। 14 यतः स यथास्मान् सर्वस्माद् अधर्म्मात् मोचयित्वा निजाधिकारस्वयं सत्कर्मसूत्सुकम् अकं प्रजावर्गं पावयेत् तदर्थम् अस्माकं कृते आत्मदानं कृतवान्। 15 अेतानि भाषस्व पूर्णसामर्थ्येन यादिश प्रबोधय य, कोऽपि त्वां नावमन्त्यां।

3 ते यथा देशाधिपानां शासकानाञ्च निघना आज्ञाग्राहिणश्च सर्वस्मै सत्कर्मणो सुसज्जश्च भवेयुः 2 कमपि न निन्देयु निर्विरोधिनः क्षान्ताश्च भवेयुः 3 सर्वान् प्रति य पूर्णं मृदुत्वं प्रकाशयेयुश्चेति तान् आदिश। 3 यतः पूर्वं वयमपि निर्वर्द्धा अनाज्ञाग्राहिणो भ्रान्ता नानाभिलाषाणां सुभानाञ्च दासे-या दृष्टत्वेर्ष्याचारिणो धृष्टिताः परस्परं द्वेषिणश्चाभवामः। 4 किन्त्वस्माकं त्रातुरीश्वरस्य या दया मर्त्यानां प्रति य या प्रीतिस्तस्याः प्रादुर्भावे ज्ञाते 5 वयम् आत्मकृतेभ्यो धर्म्मकर्मभ्यस्तन्नडि किन्तु तस्य कृपातः पुनर्जन्मरूपेण प्रक्षालनेन प्रवित्रस्यात्मनो नूतनीकरणेन य तस्मात् परित्राणां प्राप्ताः 6 स यास्माकं त्रात्रा यीशुप्रीष्टेनास्मदुपरि तम् आत्मानं प्रयुत्वेन वृष्टवान्। 7 एतथं वयं तस्यानुग्रहेण सपुण्यीभूय प्रत्याशयानन्तज्जवनस्याधिकारिणो ज्ञाताः। 8 वाक्य-मेतद् विश्वसनीयम् अतो डेतोरीश्वरे ये विश्वसितवन्तस्ते यथा सत्कर्मार्थयनुतिष्ठेयुस्तथा तान् दृढम् आज्ञापयेति ममाभिमतं। तान्येवोत्तमानि मानवेभ्यः कुलदानि य भवन्ति। 9 मूढेभ्यः प्रश्नवंशावलिवादेभ्यो व्यवस्थाया वितण्डाभ्यश्च निवर्त्स्व यतस्ता निष्कुला अनर्थकाश्च भवन्ति। 10 यो ज्ञनो बिभि-त्सुस्तम् अकवारं द्विर्वा प्रबोधय दूरीकुरु, 11 यतस्तादृशो ज्ञनो विपथगाभी पापिष्ठ आत्मद्रोषकश्च भवतीति त्वया ज्ञायतां। 12 यदाहम् आर्त्तिमां तुभिकं वा तव समीपं प्रेषयिष्यामि तदा त्वं नीकपलौ मम समीपम् आगन्तुं यतस्व यतस्तत्रैवाहं शीतकालं यापयितुं मतिम् अकार्षं। 13 व्यवस्थापकः सीना आपल्लु-श्चैतयोः कस्याप्यभावावो यन्न भवेत् तदर्थं तौ यत्नेन त्वया विसृज्येतां। 14 अपरम् अस्मदीयलोका यन्निष्कुला न भवेयुस्तदर्थं प्रयोजनीयोपकाराया सत्कर्म-ण्यनुष्ठातुं शिक्षन्तां। 15 मम सङ्गिनः सत्वे त्वां नमस्कृते। ये विश्वासाद् अस्मासु प्रीयन्ते तान् नमस्कुरु; सर्वेषु युष्मास्वनुग्रहो भूयात्। आमेन।

ફિલોમોનં પત્ર

1 પ્રીષ્ટસ્ય યીશો બન્દિદાસઃ પૌલસ્તીથિયનામા ભ્રાતા ય પ્રિયં સહકારિણં ફિલીમોનં 2 પ્રિયામ્ આપ્પિયાં સહસેનામ્ આર્પિષ્પં ફિલીમોનસ્ય ગૃહે સ્થિતાં સમિતિઞ્ચ પ્રતિ પત્રં લિખતઃ | 3 અસ્માકં તાત ઈશ્વરઃ પ્રભુ યીશુપ્રીષ્ટસ્ય યુષ્માન્ પ્રતિ શાન્તિમ્ અનુગ્રહઞ્ચ ક્રિયાસ્તાં | 4 પ્રભુ યીશુ પ્રતિ સર્વાન્ પવિત્રલોકાન્ પ્રતિ ય તવ પ્રેમવિશ્વાસયો વૃત્તાન્તં નિશમ્યાહં 5 પ્રાર્થનાસમયે તવ નામોચ્ચારયન્ નિરન્તરં મમેશ્વરં ધન્યં વદામિ | 6 અસ્માસુ યદ્યત્ સૌજન્યં વિદ્યતે તત્ સર્વ્વં પ્રીષ્ટં યીશુ યત્ પ્રતિ ભવતીતિ જ્ઞાનાય તવ વિશ્વાસમૂલિકા દાનશીલતા યત્ સફલા ભવેત્ તદ્દહમ્ ઇચ્છામિ | 7 હે ભ્રાતઃ, ત્વયા પવિત્રલોકાનાં પ્રાણ આપ્યાયિતા અભવન્ એતસ્માત્ તવ પ્રેમ્નાસ્માકં મહાન્ આનન્દઃ સાન્ત્વના ય જાતઃ | 8 ત્વયા યત્ કર્ત્તવ્યં તત્ ત્વામ્ આજ્ઞાપયિતું યદાપ્યહં પ્રીષ્ટેનાતીવોત્સુકો ભવેયં તથાપિ વૃદ્ધ 9 ઇદાનીં યીશુપ્રીષ્ટસ્ય બન્દિદાસશ્રૈવમ્ભૂતો યઃ પૌલઃ સોડહં ત્વાં વિનેતું વરં મન્યે | 10 અતઃ શૂઙ્ખલબદ્ધોડહં યમજનયં તં મદીયતનયમ્ ઓનીષિમમ્ અધિ ત્વાં વિનયે | 11 સ પૂર્વ્વં તવાનુપકારક આસીત્ કિન્ત્વિદાનીં તવ મમ ચોપકારી ભવતિ | 12 તમેવાહં તવ સમીપં પ્રેષયામિ, અતો મદીયપ્રાણસ્વરૂપઃ સ ત્વયાનુગૃહ્યતાં | 13 સુસંવાદસ્ય કૃતે શૂઙ્ખલબદ્ધોડહં પરિચારકમિવ તં સ્વસન્નિઘૌ વર્તયિતુમ્ ઐચ્છં | 14 કિન્તુ તવ સૌજન્યં યદ્ બલેન ન ભૂત્વા સ્વેચ્છાયાઃ ફલં ભવેત્ તદર્થં તવ સમ્મતિં વિના કિમપિ કર્ત્તવ્યં નામન્યે | 15 કો જાનાતિ ક્ષણકાલાર્થં ત્વત્સ્તસ્ય વિચ્છેદોડભવદ્ એતસ્યાયમ્ અભિપ્રાયો યત્ ત્વમ્ અનન્તકાલાર્થં તં લપ્સ્યસે 16 પુન ઈસિમિવ લપ્સ્યસે તન્નહિ કિન્તુ દાસાત્ શ્રેષ્ઠં મમ પ્રિયં તવ ય શારીરિકસમ્બન્ધાત્ પ્રભુસમ્બન્ધાસ્ય તતોડધિકં પ્રિયં ભ્રાતરમિવ | 17 અતો હેતો ર્થદિ માં સહભાગિનં જાનાસિ તર્હિ મામિવ તમનુગૃહ્યાણ | 18 તેન યદિ તવ કિમપ્યપરાદ્દં તુભ્યં કિમપિ ધાર્યતે વા તર્હિ તત્ મમેતિ વિદિત્વા ગણાય | 19 અહં તત્ પરિશોત્સ્યામિ, એતત્ પૌલોડહં સ્વહસ્તેન લિખામિ, યતસ્ત્વં સ્વપ્રાણાન્ અપિ મહાં ધાર્યસિ તદ્ વક્તું નેચ્છામિ | 20 ભો ભ્રાતઃ, પ્રભોઃ કૃતે મમ વાચ્છાં પૂર્ય પ્રીષ્ટસ્ય કૃતે મમ પ્રાણાન્ આપ્યાયય | 21 તવાજ્ઞાગ્રાહિત્વે વિશ્વસ્ય મયા એતત્ લિખ્યતે મયા યદુચ્યતે તતોડધિકં ત્વયા કારિષ્યત ઇતિ જાનામિ | 22 તત્કરણસમયે મદર્થમપિ વાસગૃહં ત્વયા સજ્જીક્રિયતાં યતો યુષ્માકં પ્રાર્થનાનાં ફલરૂપો વર ઇવાહં યુષ્મભ્યં દાયિષ્યે મમેતિ પ્રત્યાશા જાયતે | 23 પ્રીષ્ટસ્ય યીશાઃ કૃતે મયા સહ બન્દિરિપાકા 24 મમ સહકારિણો માર્ક આરિષ્ટાખો દીમા લૂકશ્ચ ત્વાં નમસ્કારં વેદ્યન્તિ | 25 અસ્માકં પ્રભો યીશુપ્રીષ્ટસ્યાનુગ્રહો યુષ્માકમ્ આત્મના સહ ભૂયાત્ | આમેન્ |

ઇબ્રિણ: પત્રં

1 પુરા ય ઈશ્વરો ભવિષ્યદ્વાદિભિ: પિતૃલોકેભ્યો નાનાસમયે નાનાપ્રકારં કથિતવાન્ 2 સ એતસ્મિન્ શેષકાલે નિજપુત્રેણાસ્મભ્યં કથિતવાન્ | સ તં પુત્રં સર્વાધિકારિણં કૃતવાન્ તેનેવ ય સર્વજગન્તિ સૃષ્ટવાન્ | 3 સ પુત્રસ્તસ્ય પ્રભાવસ્ય પ્રતિબિમ્બસ્તસ્ય તત્ત્વસ્ય મૂર્તિશ્ચાસ્તિ સ્વીયશક્તિવાક્યેન સર્વ ધત્તે ય સ્વપ્રાણૈરસ્માકં પાપમાજ્ઞનં કૃત્વા ઊર્ધ્વસ્થાને મહામહિમ્નો દક્ષિણાપાર્શ્વે સમુપવિષ્ટવાન્ | 4 દિવ્યદૂતગણાદ્ યથા સ વિશિષ્ટનામ્નો ડધિકારી જા- તસ્તથા તેભ્યોડપિ શ્રેષ્ઠો જાત: | 5 યતો દૂતાનાં મધ્યે કદાચિદીશ્વરેણેદં ક ઉક્ત: ? યથા, "મદીયતનયો ડસિ ત્વમ્ અદૈવ જનિતો મયા | " પુનશ્ચ "અહં તસ્ય પિતા ભવિષ્યામિ સ ય મમ પુત્રો ભવિષ્યતિ | " 6 અપરં જગતિ સ્વકીયાદ્વિતીયપુત્રસ્ય પુનરાનયનકાલે તેનોક્તં, યથા, "ઈશ્વરસ્ય સકલૈ દૂતૈરેષ એવ પ્રણ- મ્યતાં | " 7 દૂતાન્ અધિ તેનેદમ્ ઉક્તં, યથા, "સ કરોતિ નિજાન્ દૂતાન્ ગન્ધવાહસ્વરૂપકાન્ | વહ્નિશિખાસ્વરૂપાંશ્ચ કરોતિ નિજસેવકાન્ | " 8 કિન્તુ પુત્રમુદિ- શ્ય તેનોક્તં, યથા, "હે ઈશ્વર સદા સ્થાયિ તવ સિંહાસનં ભવેત્ | યાથાર્થસ્ય ભવેદ્દણ્ડો રાજદણ્ડસ્ત્વદીયક: | 9 પુણ્યે પ્રેમ કરોષિ ત્વં કિન્નાધર્મમ્ ઋતીય- સે | તસ્માદ્ ય ઈશ ઈશસ્તે સ તે મિત્રગણાદપિ | અધિકાહ્વાદતૈલેન સેયનં કૃતવાન્ તવ | " 10 પુનશ્ચ, યથા, "હે પ્રભો પૃથિવીમૂલમ્ આદૌ સંસ્થાપિતં ત્વ- યા | તથા ત્વદીયહસ્તેન કૃતં ગગનમણ્ડલં | 11 ઇમે વિનંક્ષ્યતસ્ત્વન્તુ નિત્યમેવાવતિષ્ઠસે | ઇદન્તુ સકલં વિશ્વં સંજરિષ્યતિ વસ્ત્રવત્ | 12 સક્ષોચિતં ત્વયા તત્તુ વસ્ત્રવત્ પરિવત્સ્યતે | ત્વન્તુ નિત્યં સ એવાસી નિરન્તાસ્તવ વત્સરા: | " 13 અપરં દૂતાનાં મધ્યે ક: કદાચિદીશ્વરેણેદમુક્ત: ? યથા, "તવારીન્ પાદપીઠં તે યાવન્નહિ કરોમ્યહં | મમ દક્ષિણાદિગભાગે તાવત્ ત્વં સમુપાવિશ | " 14 યે પરિત્રાણસ્થાધિકારિણો ભવિષ્યન્તિ તેષાં પરિચર્યાર્થં પ્રેચ્યામાણા: સેવનાકારિણા આત્માન: કિં તે સર્વે દૂતા નહિ?

2 અતો વયં યદ્ ભ્રમસ્રોતસા નાપનીયામહે તદર્થમસ્માભિ યદ્દદ્ અશ્રાવિ તસ્મિન્ મનાંસિ નિઘાતવ્યાનિ | 2 યતો હેતો દૂતૈ: કથિતં વાક્યં યદમોઘમ્ અભવદ્ યદિ ય તલ્લજ્જનકારિણો તસ્યાગ્રાહકાય ય સર્વસ્મૈ સમુચિતં દણ્ડમ્ અદીયત, 3 તર્હસ્માભિસ્તાદૃશં મહાપરિત્રાણમ્ અવજ્ઞાય કથં રક્ષા પ્રા- પ્સ્યતે, યત્ પ્રથમત: પ્રભુના પ્રોક્તં તતોડસ્માન્ યાવત્ તસ્ય શ્રોતૃભિ: સ્થિરીકૃતં, 4 અપરં લક્ષણૈરદ્ભુતકર્મભિ વિવિધશક્તિપ્રકાશેન નિજેચ્છાત: પવિત્રસ્યા- ત્મનો વિભાગેન ય યદ્ ઈશ્વરેણ પ્રમાણીકૃતમ્ અભૂત્ | 5 વયં તુ યસ્ય ભાવિરાજ્યસ્ય કથાં કથયામ: , તત્ તેન્ દિવ્યદૂતાનામ્ અધીનીકૃતમિતિ નહિ | 6 કિન્તુ કુત્રાપિ કશ્ચિત્ પ્રમાણમ્ ઈદૃશં દત્તવાન્, યથા, "કિં વસ્તુ માનવો યત્ સ નિત્યં સંસ્મર્યતે ત્વયા | કિં વા માનવસન્તાનો યત્ સ આલોચ્યતે ત્વયા | 7 દિવ્યદત્- ગણેભ્ય: સ કિન્ચિન્ ન્યુન: કૃતસ્ત્વયા | તેજોગૌરવરૂપેણ કિરીટેન વિભૂષિત: | સૃષ્ટં યત્ તે કરાભ્યાં સ તત્પ્રભુત્વે નિયોજિત: | 8 યરણાધશ્ચ તસ્યૈવ ત્વયા સર્વ વશીકૃતં | " તેન સર્વ યસ્ય વશીકૃતં તસ્યાવશીભૂતં કિમપિ નાવશેષિતં કિન્ત્વધુનાપિ વયં સર્વાણિ તસ્ય વશીભૂતાનિ ન પશ્યામ: | 9 તથાપિ દિવ્યદૂ- તગણેભ્યો ય: કિન્ચિન્ ન્યૂનીકૃતોડભવત્ તં યીશું મૃત્યુભોગહેતોસ્તેજોગૌરવરૂપેણ કિરીટેન વિભૂષિતં પશ્યામ: , યત ઈશ્વરસ્યાનુગ્રહાત્ સ સર્વેષાં કૃતે મૃત્યુમ્ અસ્વદત | 10 અપરશ્ચ યસ્મૈ યેન ય કૃત્સનં વસ્તુ સૃષ્ટં વિદ્યતે બહુસન્તાનાનાં વિભવાયાનયનકાલે તેષાં પરિત્રાણાગ્રસરસ્ય દુ:ખભોગેન સિદ્ધીકરણમપિ તસ્યોપયુક્તમ્ અભવત્ | 11 યત: પાવક: પૂયમાનાશ્ચ સર્વે એકસ્માદેવોત્પન્ના ભવન્તિ, ઇતિ હેતો: સ તાન્ ભ્રાતૃન્ વદિતું ન લજ્જતે | 12 તેન સ ઉક્તવાન્, યથા, "દ્યોતયિષ્યામિ તે નામ ભ્રાતૃણાં મધ્યતો મમ | પરન્તુ સમિતે મધ્યે કરિષ્યે તે પ્રશંસનં | " 13 પુનરપિ, યથા, "તસ્મિન્ વિશ્વસ્ય સ્થાતાહં | " પુનરપિ, યથા, "પશ્યાહમ્ અપત્યાનિ ય દત્તાનિ મહ્યમ્ ઈશ્વરાત્ | " 14 તેષામ્ અપત્યાનાં ઋષિરપલલવિશિષ્ટવાત્ સોડપિ તદ્દત્ તદ્વિશિષ્ટોડભૂત્ તસ્યાભિપ્રાયોડયં યત્ સ મૃત્યુબલાધિકારિણં શયતાનં મૃત્યુના બલહીનં કુર્યાત્ 15 યે ય મૃત્યુભયાદ્ યાવજ્જીવનં દાસત્વસ્ય નિઘ્ના આસન્ તાન્ ઉદ્ધારયેત્ | 16 સ દૂતાનામ્ ઉપકારી ન ભવતિ કિન્ત્વિબ્રાહ્મીમો વંશસ્યૈવોપકારી ભવતી | 17 અતો હેતો: સ યથા કૃપાવાન્ પ્રજ્ઞાનાં પાપશોધનાર્થમ્ ઈશ્વરોદેશ્યવિષયે વિશ્વાસ્યો મહાયા- જકો ભવેત્ તદર્થ સર્વવિષયે સ્વભ્રાતૃણાં સદૃશીભવનં તસ્યોચિતમ્ આસીત્ | 18 યત: સ સ્વયં પરીક્ષાં ગત્વા યં દુ:ખભોગમ્ અવગતસ્તેન પરીક્ષાકાન્તાન્ ઉપકર્ણુ શકનોતિ |

3 હે સ્વર્ગીયસ્યાહ્વાનસ્ય સહભાગિન: પવિત્રભ્રાતર: , અસ્માકં ધર્મપ્રતિજ્ઞાયા દૂતોડગ્રસરશ્ચ યો યીશુસ્તમ્ આલોચધ્વં | 2 મૂસા યદ્દત્ તસ્ય સર્વપરિવા- રમધ્યે વિશ્વાસ્ય આસીત્, તદ્દત્ અયમપિ સ્વનિયોજકસ્ય સમીપે વિશ્વાસ્યો ભવતિ | 3 પરિવારાચ્ચ યદ્દત્ તત્સ્થાપયિતુરધિકં ગૌરવં ભવતિ તદ્દત્ મૂસસોડયં બહુતરગૌરવસ્ય યોગ્યો ભવતિ | 4 એકૈકસ્ય નિવેશનસ્ય પરિજનાનાં સ્થાપયિતા કશ્ચિદ્ વિદ્યતે યશ્ચ સર્વસ્થાપયિતા સ ઈશ્વર એવ | 5 મૂસાશ્ચ વક્ષ્યામાણાનાં સાક્ષી ભૂત્ય ઇવ તસ્ય સર્વપરિજનમધ્યે વિશ્વાસ્યોડભવત્ કિન્તુ પ્રીષ્ટસ્તસ્ય પરિજનાનામધ્યક્ષ ઇવ | 6 વયં તુ યદિ વિશ્વાસસ્યોત્સાહં શ્લા- ઘનશ્ચ શેષં યાવદ્ ધારયામસ્તર્હિ તસ્ય પરિજના ભવામ: | 7 અતો હેતો: પવિત્રેણાત્મના યદ્દત્ કથિતં, તદ્દત્, "અદ્ય યૂયં કથાં તસ્ય યદિ સંશ્રોતુમિચ્છથ | 8 તર્હિ પુરા પરીક્ષાયા દિને પ્રાન્તરમધ્યત: | મદાજ્ઞાનિગ્રહસ્થાને યુષ્માભિસ્તુ કૃતં યથા | તથા મા કુરુતેદાની કઠિનાનિ મનાંસિ વ: | 9 યુષ્માકં પિતરસ્તત્ર મત્પ- રીક્ષામ્ અકુર્વત | કુર્વદ્ધિ મેડનુસન્ધાનં તૈરદૃશ્યન્ત મત્ક્રિયા: | યત્વારિશ્તસમા યાવત્ કુદ્ધવાહન્તુ તદન્વયે | 10 અવાદિષમ્ ઇમે લોકા ભ્રાન્તાન્ત:કરણા: સદા | મામકીનાનિ વત્માનિ પરિજાનન્તિ નો ઇમે | 11 ઇતિ હેતોરહં કોપાત્ શપથં કૃતવાન્ ઇમં | પ્રવેક્ષ્યતે જનૈરૈતૈ ન વિશ્રામસ્થલં મમ | " 12 હે ભ્રાતર: સાવધાના ભવત, અમરેશ્વરાત્ નિવર્તકો યોડવિશ્વાસસ્તદ્યુક્તં દુષ્ટાન્ત:કરણં યુષ્માકં કસ્યાપિ ન ભવતુ | 13 કિન્તુ યાવદ્ અદનામા સમયો વિદ્યતે તાવદ્ યુ- ધ્મન્મધ્યે કોડપિ પાપસ્ય વચ્ચનયા યત્ કઠોરીકૃતો ન ભવેત્ તદર્થ પ્રતિદિનં પરસ્પરમ્ ઉપદિશત | 14 યતો વયં પ્રીષ્ટસ્યાંશિનો જાતા: કિન્તુ પ્રથમવિશ્વાસસ્ય દૃઢત્વમ્ અસ્માભિ: શેષં યાવદ્ અમોઘં ધારયિત્વ્યં | 15 અદ્ય યૂયં કથાં તસ્ય યદિ સંશ્રોતુમિચ્છથ, તર્હાજ્ઞાલજ્જનસ્થાને યુષ્માભિસ્તુ કૃતં યથા, તથા મા કુરુતે- દાની કઠિનાનિ મનાંસિ વ ઇતિ તેન યદુક્તં, 16 તદનુસારાદ્ યે શ્રુત્વા તસ્ય કથાં ન ગૃહીતવન્તસ્તે કે? કિં મૂસસા મિસરદેશાદ્ આગતા: સર્વે લોકા નહિ? 17 કેભ્યો વા સ યત્વારિશ્દર્ષાણિ યાવદ્ અક્રુધ્યત? પાપં કુર્વતાં યેષાં કુણાપા: પ્રાન્તરે ડપતન્ કિં તેભ્યો નહિ? 18 પ્રવેક્ષ્યતે જનૈરૈતૈ ન વિશ્રામસ્થલં મમેતિ શપથ: કેષાં વિરુદ્ધં તેનાકારિ? કિમ્ અવિશ્વાસિનાં વિરુદ્ધં નહિ? 19 અતસ્તે તત્ સ્થાનં પ્રવેષ્ટુમ્ અવિશ્વાસાત્ નાશકનુવન્ ઇતિ વયં વીક્ષામહે |

4 અપરં તદ્વિશ્રામપ્રાપ્તે: પ્રતિજ્ઞા યદિ તિષ્ઠતિ તર્હસ્માકં કશ્ચિત્ ચેત્ તસ્યા: ફલેન વચ્ચિતો ભવેત્ વયમ્ એતસ્માદ્ બિભીમ: | 2 યતો ડસ્માકં સમીપે યદ્દત્ તદ્દત્ તેષાં સમીપેડપિ સુસંવાદ: પ્રચારિતો ડભવત્ કિન્તુ તૈ: શ્રુતં વાક્યં તાન્ પ્રતિ નિષ્ફલમ્ અભવત્, યતસ્તે શ્રોતારો વિશ્વાસેન સાર્દ્ધં તન્નામિ- શ્રયન્ | 3 તદ્ વિશ્રામસ્થાનં વિશ્વાસિભિરસ્માભિ: પ્રવિશ્યતે યતસ્તેનોક્તં, "અહં કોપાત્ શપથં કૃતવાન્ ઇમં, પ્રવેક્ષ્યતે જનૈરૈતૈ ન વિશ્રામસ્થલં મમ | " કિન્તુ તસ્ય કર્મ્માણિ જગત: સૃષ્ટિકાલાત્ સમાપ્તાનિ સન્તિ | 4 યત: કસ્મિંશ્ચિત્ સ્થાને સપ્તમં દિનમધિ તેનેદમ્ ઉક્તં, યથા, "ઈશ્વર: સપ્તમે દિને સ્વકૃતેભ્ય: સર્વકર્મ્મભ્યો વિશ્રામ | " 5 કિન્ત્વેતસ્મિન્ સ્થાને પુનસ્તેનોચ્યતે, યથા, "પ્રવેક્ષ્યતે જનૈરૈતૈ ન વિશ્રામસ્થલં મમ | " 6 ફલતસ્તત્ સ્થાનં કૈશ્ચિત્ પ્રવેષ્ટવ્યં

किन्तु ये पुरा सुसंवादे श्रुतवन्तस्तेरविश्वासात् तत्र प्रविष्टम्, 7 एति डेतोः स पुनरधनामर्कं दिनं निरूप्य दीर्घकाले गतेऽपि पूर्वोक्तां वायं दायूदा कथयति, यथा, "अद्य यूयं कथां तस्य यदि संश्रोतुमिच्छथ, तर्हि मा कुरुतेदानीं कठिनानि मनांसि वः।" 8 अपरं यिडोशूयो यदि तान् व्यश्रामयिष्यत् तर्हि ततः परम् अपरस्य दिनस्य वाग् एश्वरेण नाकथयिष्यत्। 9 अत एश्वरस्य प्रजाभिः कर्तव्यं अंको विश्रामस्तिष्ठति। 10 अपरम् एश्वरो यद्वत् स्वकृतकर्मण्यो विश्राम तद्वत् तस्य विश्रामस्थानं प्रविष्टो जनोऽपि स्वकृतकर्मण्यो विश्राम्यति। 11 अतो वयं तद् विश्रामस्थानं प्रवेष्टुं यतामहे, तद्विश्रामसोदाहरणेन कोऽपि न पततु। 12 एश्वरस्य वादोऽमरः प्रभावविशिष्टश्च सर्वस्माद् द्विधाराभ्रज्जादपि तीक्ष्णः, अपरं प्राणान्मनो ग्रन्थिमज्जयोश्च परिभेदाय विच्छेदकारी मनसश्च सङ्कल्पानाम् अभिप्रेतानाञ्च विचारकः। 13 अपरं यस्य समीपे स्वीया स्वीया कथास्माभिः कथयितव्या तस्यागोचरः कोऽपि प्राणी नास्ति तस्य दृष्टौ सर्वमेवानावृतं प्रकाशितञ्चास्ते। 14 अपरं य उच्यतमं स्वर्गं प्रविष्ट अतादृश अंको व्यक्तित्थत एश्वरस्य पुत्रो यीशुरस्माकं मडायान्कोऽस्ति, अतो डेतो वयं धर्मप्रतिज्ञां दृढम् आलम्बामहे। 15 अस्माकं यो मडायान्कोऽस्ति सोऽस्माकं दुःखैः दुःखितो भवितुम् अशक्तो नहि किन्तु पापं विना सर्वविषये वयमिव परीक्षितः। 16 अतयेव कृपां गृहीतुं प्रयोजनीयोपकारार्थम् अनुग्रहं प्राप्तुञ्च वयम् उत्साहेनानुग्रहसिंहासनस्य समीपं यामः।

5 यः कश्चित् मडायान्को भवति स मानवानां मध्यात् नीतः सन् मानवानां कृत एश्वरोद्देश्यविषयेऽर्थत उपहाराणां पापार्थक्यबलीनाञ्च दान नियुज्यते। 2 स याज्ञानां भ्रान्तानाञ्च लोकानां दुःखेन दुःखी भवितुं शक्नोति, यतो डेतोः स स्वयमपि दौर्बल्यवेष्टितो भवति। 3 अतस्मात् कारणास्य यद्वत् लोकानां कृते तद्वद् आत्मकृतेऽपि पापार्थक्यबलिनं तेन कर्तव्यं। 4 स धोऽप्यपदः स्वेच्छातः केनापि न गृह्यते किन्तु हारोण एव य एश्वरेणाडूयते तेनैव गृह्यते। 5 अवेभ्रकारेण प्रीष्टोऽपि मडायान्कोऽस्ति गृहीतुं स्वीयगौरवं स्वयं न कृतवान्, किन्तु "मदीयतनयोऽसि त्वम् अद्यैव जनिता मयेति" वायं यस्तं भाषितवान् स अवे तस्य गौरवं कृतवान्। 6 तद्वद् अन्यगीतेऽपीदमुक्तं, त्वं मल्कीषेदकः श्रेण्यां याञ्कोऽसि सदातनः। 7 स य देववासकाले बडुकन्तेनाश्रुपातेन य मृत्युत उद्वरणे समर्थस्य पितुः समीपे पुनः पुनर्विनतिं प्रथनाञ्च कृत्वा तत्कलत्रपिणीं शङ्कां रक्षां प्राप्य य 8 यद्यपि पुत्रोऽभवत् तथापि यैरङ्किलेभ्यस्तैराज्ञाग्रहणम् अशिक्षत। 9 एतं सिद्धीभूय निजाज्ञाग्राहिकां सर्वेषाम् अनन्तपरित्राणस्य कारणस्वप्नोऽभवत्। 10 तस्मात् स मल्कीषेदकः श्रेणीभुक्तो मडायान्को एश्वरेणाभ्यातः। 11 तमध्यस्माकं बडुकथाः कथयितव्याः किन्तु ताः स्तब्धकर्णैः युष्माभिः दुर्गम्याः। 12 यतो यूयं यद्यपि समयस्य दीर्घत्वात् शिक्षका भवितुम् अशक्यत तथापीश्वरस्य वाक्यानां या प्रथमा वर्णमाला तामधि शिक्षाप्राप्तिं युष्माकं पुनरावश्यका भवति, तथा कठिनद्रव्ये नहि किन्तु दुग्धे युष्माकं प्रयोजनम् आस्ते। 13 यो दुग्धपायी स शिशुरेवेतिकारणात् धर्मवाक्ये तत्परो नास्ति। 14 किन्तु सदसद्विचारैरेषां येतांसि व्यवहारेण शिक्षितानि तादृशानां सिद्धलोकानां कठोरद्रव्येषु प्रयोजनमस्ति।

6 वयं मृतिजकर्मण्यो मनःपरावर्तनम् एश्वरे विश्वासो मज्जन्शिक्षां हस्तापार्णं मृतलोकानाम् उत्थानम् 2 अनन्तकालस्थायिविचाराज्ञा यैतैः पुनर्भित्तिमूलं न स्थापयन्तः प्रीष्टविषयकं प्रथमोपदेशं पश्चात्कृत्य सिद्धिं यावद् अग्रसरा भवाम। 3 एश्वरस्यानुमत्या य तद् अस्माभिः कारिष्यते। 4 य अकृत्वो दीप्तिमया भूत्वा स्वर्गायवररसम् आस्वदितवन्तः पवित्रस्यात्मनोऽंशिनो ज्ञाता 5 एश्वरस्य सुवाक्यं भाविकालस्य शक्तिञ्चास्वदितवन्तश्च ते भ्रष्टवा यदि 6 स्वमनोभिरीश्वरस्य पुत्रं पुनः कुशो धनन्ति लज्जास्पदं कुर्वते य तर्हि मनःपरावर्तनाय पुनस्तान् नवीनीकर्तुं कोऽपि न शक्नोति। 7 यतो या भूमिः स्वोपरि भूयः पतितं वृष्टिं पिवती तत्कलाधिकारिणां निमित्तम् एषानि शाकादीन्युत्पादयति सा एश्वराद् आशिषं प्राप्ता। 8 किन्तु या भूमिः गौक्षरकण्डकवृक्षान् उत्पादयति सा न ग्राह्या शापालां य शेषे तस्या दाहो भविष्यति। 9 डे प्रियतमाः, यद्यपि वयम् अतादृशं वाक्यं भाषामहे तथापि यूयं तत उत्कृष्टाः परित्राणपथस्य पथिकाश्चाव एति विश्वसामः। 10 यतो युष्माभिः पवित्रलोकानां य उपकारो ऽकारि क्रियते य तेनेश्वरस्य नाम्ने प्रकाशितं प्रेम श्रमञ्च विस्मर्तुम् एश्वरोऽन्यायकारी न भवति। 11 अपरं युष्माकम् अंको ज्ञो यत् प्रत्याशापूरणार्थं शेषं यावत् तमेव यत्नं प्रकाशयेदित्युक्तम् एच्छामि। 12 अतः शिथिला न भवत किन्तु ये विश्वासेन सङ्घिष्युतया य प्रतिज्ञानां इलाधिकारिणो ज्ञातास्तेषाम् अनुगामिनो भवत। 13 एश्वरो यदा एब्राहीमे प्रत्यजानात् तदा श्रेष्ठस्य कस्याप्यपरस्य नाम्ना शपथं कर्तुं नाशक्नोत्, अतो डेतोः स्वनाम्ना शपथं कृत्वा तेनोक्तं यथा, 14 "सत्यम् अहं त्वाम् आशिषं गदिष्यामि तवान्वयं वद्विष्यामि य।" 15 अनेन प्रकारेण स सङ्घिष्युतां विधाय तस्याः प्रत्याशायाः कुलं लब्धवान्। 16 अथ मानवाः श्रेष्ठस्य कस्यचित् नाम्ना शपन्ते, शपथश्च प्रमाणार्थं तेषां सर्वविवादान्तको भवति। 17 एत्यस्मिन् एश्वरः प्रतिज्ञायाः इलाधिकारिणः स्वीयमन्त्रणाय अमोघतां ब्राह्मण्यतो दर्शयितुमिच्छन् शपथेन स्वप्रतिज्ञां स्थिरीकृतवान्। 18 अतयेव यस्मिन् अनृतकथनम् एश्वरस्य न साध्यं तादृशेनायलेन विषयद्रयेन सम्मुपस्थरक्षास्थलस्य प्राप्तये पलायितानाम् अस्माकं सुदृढा सान्त्वना ज्ञायते। 19 सा प्रत्याशास्माकं मनोनीकाया अयलो लङ्गरो भूत्वा विच्छेदकवस्त्रस्याभ्यन्तरं प्रविष्टा। 20 तत्रैवामाकम् अग्रसरो यीशुः प्रविश्य मल्कीषेदकः श्रेण्यां नित्यस्थायी याञ्कोऽभवत्।

7 शालमस्य राज्ञा सर्वोपरिस्थस्येश्वरस्य याञ्कोऽस्ति सन् यो नृपतीनां मारणात् प्रत्यागतम् एब्राहीमं साक्षात्कृत्याशिषं गदितवान्, 2 यस्मै येब्राहीमं सर्वद्रव्याणां दशमांशं दत्तवान् स मल्कीषेदकः स्वनाम्नोऽर्थेन प्रथमतो धर्मराजः पश्चात् शालमस्य राजार्थतः शान्तिराजो भवति। 3 अपरं तस्य पिता माता वंशस्य निर्णय आयुष आरम्भो ज्वनस्य शेषश्चैतेषाम् अभावो भवति, एतं स एश्वरपुत्रस्य सदृशीकृतः, स त्वनन्तकालं यावद् याञ्कोऽस्तिष्ठति। 4 अतयेवामाकं पूर्वपुरुष एब्राहीमं यस्मै लुठितद्रव्याणां दशमांशं दत्तवान् स कीदृक् मडान् तद् आलोचयत। 5 याञ्कोऽप्राप्ता लेवेः सन्ताना व्यवस्थानुसारेण लोकेभ्योऽर्थत एब्राहीमो ज्ञातेभ्यः स्वीयभ्रान्तुभ्यो दशमांशग्रहणस्यादेशं लब्धवन्तः। 6 किन्त्वसौ यद्यपि तेषां वंशात् नोत्पन्नस्तथापीब्राहीमो दशमांशं गृहीतवान् प्रतिज्ञानाम् अधिकारिणम् आशिषं गदितवान्। 7 अपरं यः श्रेयान् स क्षुद्रतरयाशिषं ददातीत्यत्र कोऽपि सन्देशो नास्ति। 8 अपरम् एदानीं ये दशमांशं गृह्णन्ति ते मृत्योर्घनीना मानवाः किन्तु तदानीं यो गृहीतवान् स ज्वतीतिप्रमाणप्राप्तः। 9 अपरं दशमांशग्राही लेविरपीब्राहीमद्वारा दशमांशं दत्तवान् अतदपि कथयितुं शक्यते। 10 यतो यदा मल्कीषेदकः तस्य पितरं साक्षात् कृतवान् तदानीं स लेविः पितुरस्यसीत्। 11 अपरं यस्य सम्बन्धे लोका व्यवस्थां लब्धवन्तस्तेन लेवीययाञ्कोऽवर्गोऽपि यदि सिद्धिः समभविष्यत् तर्हि हारोणस्य श्रेण्या मध्याद् याञ्को न निरूप्येश्वरेण मल्कीषेदकः श्रेण्या मध्याद् अपरस्यैकस्य याञ्कोऽस्त्योत्थापनं कुत आवश्यकम् अभविष्यत्? 12 यतो याञ्कोऽवर्गस्य विनिमयेन सुतरां व्यवस्थाया अपि विनिमयो ज्ञायते। 13 अपरञ्च तद् वाक्यं यस्योद्देश्यं सोऽपरेण वंशेन संयुक्ताऽस्ति तस्य वंशस्य य कोऽपि कदापि वेधाः कर्म न कृतवान्। 14 वस्तुतस्तु यं वंशमधि भूसा याञ्कोऽवर्गस्यैकं कथामपि न कथितवान् तस्मिन् यिद्धुदावंशोऽस्माकं प्रभुर्जन्म गृहीतवान् एति सुस्पष्टं। 15 तस्य स्पष्टतरम् अपरं प्रमाणमिदं यत् मल्कीषेदकः सादृश्यवतापरेण तादृशेन याञ्कोऽनैदित्यं, 16 यस्य निरूपणं शरीरसम्बन्धीयविधियुक्तया व्यवस्थाया न भवति किन्त्वक्षयज्वनयुक्तया शक्या भवति। 17 यत एश्वर एदं साक्ष्यं दत्तवान्, यथा, "त्वं मल्कीषेदकः श्रेण्यां याञ्कोऽसि सदातनः।" 18 अनेनाग्रवर्तिनो विधे दुर्बलताया निष्कलतायाञ्च डेतोऽर्थतो व्यवस्थाया किमपि सिद्धं न ज्ञातमिति डेतोस्तस्य लोपो भवति। 19 यथा य वयम् एश्वरस्य निकटवर्तिनो भवाम अतादृशी श्रेष्ठप्रत्याशा संस्थाप्यते। 20 अपरं यीशुः शपथं विना न नियुक्तस्तस्मादपि स श्रेष्ठनियमस्य मध्यस्थो ज्ञातः। 21 यतस्ते शपथं विना याञ्को ज्ञाताः किन्त्वसौ शपथेन ज्ञातः यतः स एदमुक्तः, यथा, 22 "परमेश एदं शेषे न य तस्मान्नित्यस्यते। त्वं मल्कीषेदकः श्रेण्यां याञ्कोऽसि सदातनः।" 23 ते य बडवो याञ्को अभवन् यतस्ते मृत्युना नित्यस्थायित्वात् निवारिताः, 24 किन्त्वसावनन्तकालं यावत् तिष्ठति तस्मात् तस्य याञ्कोऽस्ति न परिवर्तनीयं। 25 ततो डेतो यं मानवास्तेनेश्वरस्य सन्निधिं गरुणन्ति तान् स शेषं यावत् परित्रातुं शक्नोति यतस्तेषां कृते प्रार्थनां कर्तुं स सततं ज्वति। 26 अपरम् अस्माकं तादृशमडायान्कोऽस्य प्रयोजनमासीद् यः पवित्रो डिसको निष्कलः पापिभ्यो भिन्नः स्वर्गाध्युग्रीकृतश्च स्यात्। 27 अपरं मडायान्कोनां यथा तथा तस्य प्रतिदिनं प्रथमं स्वपापानां कृते

ततः परं लोकानां पापानां कृते बलिदानस्य प्रयोजनं नास्ति यत् आत्मबलिदानं कृत्वा तद् अकृत्वस्तेन सम्पादितं।²⁸ यतो व्यवस्थया ये मडयाजका निरु-
प्यन्ते ते दौर्बल्ययुक्ता मानवाः किन्तु व्यवस्थातः परं शपथयुक्तेन वाक्येन यो मडयाजको निरुपितः सो ऽनन्तकालार्थं सिद्धः पुत्र एव।

8 कथ्यमानानां वाक्यानां सारोऽयम् अस्माकम् अंतादृश अंको मडयाजकोऽस्ति यः स्वर्गो मडामिभिः सिंहासनस्य दक्षिणापार्श्वो समुपविष्टवान्
2 यय्य दूष्यं न मनुजैः किन्त्वीश्वरेण स्थापितं तस्य सत्यदूष्यस्य पवित्रवस्तूनाञ्च सेवकः स भवति।³ यत् अंकेको मडयाजको नैवेद्यानां बलीनाञ्च
दाने नियुज्यते, अतो हेतोरेतस्यापि किञ्चिद् उत्सर्जनीयं विद्यत इत्यावश्यकं।⁴ किञ्च स यदि पृथिव्याम् अस्थास्यत् तर्हि याजको नाभविष्यत्, यतो ये
व्यवस्थानुसारात् नैवेद्यानि ददत्येतादृशा याजका विद्यन्ते।⁵ ते तु स्वर्गीयवस्तूनां दृष्टान्तेन छायाया य सेवामनुतिष्ठन्ति यतो मूससि दूष्यं साधयितुम् उद्यते
सतीश्वरस्तदेव तमादिष्टवान् इत्यतः स तमुक्तवान्, यथा, "अवधेहि गिरौ त्वां यद्यन्नदृशं दर्शितं तद्भूत् सव्वाणि त्वया क्रियन्तां।"⁶ किन्त्विदानीम् असौ
तस्मात् श्रेष्ठं सेवकपदं प्राप्तवान् यतः स श्रेष्ठप्रतिज्ञाभिः स्थापितस्य श्रेष्ठनियमस्य मध्यस्थोऽभवत्।⁷ स प्रथमो नियमो यदि निर्दोषोऽभवत् तर्हि
द्वितीयस्य नियमस्य किमपि प्रयोजनं नाभविष्यत्।⁸ किन्तु स दोषमारोपयन् तेभ्यः कथयति, यथा, "परमेश्वर इदं भाषते पश्य यस्मिन् समयेऽहम् एसा-
येलवंशेन यिहुदावंशेन य सार्द्धम् अंके नवीनं नियमं स्थिरीकरिष्याम्येतादृशः समय आयाति।⁹ परमेश्वरोऽपरमपि कथयति तेषां पूर्वपुराणां मिसरदेशाद्
आनयनार्थं यस्मिन् दिनेऽहं तेषां करं धृत्वा तैः सह नियमं स्थिरीकृतवान् तद्दिनस्य नियमानुसारेण नहि यतस्तै र्मम नियमे लङ्घितेऽहं तान् प्रति यिन्तां नाक-
रं।¹⁰ किन्तु परमेश्वरः कथयति तद्दिनात् परमहं एसायेलवंशीयैः सार्द्धम् एमं नियमं स्थिरीकरिष्यामि, तेषां यित्ते मम विधीन् स्थापयिष्यामि तेषां हृत्पत्रे
य तान् लेभिष्यामि, अपरमहं तेषाम् ईश्वरो भविष्यामि ते य मम लोका भविष्यन्ति।¹¹ अपरं त्वं परमेश्वरं जानीहीतिवाक्येन तेषामेकैको ज्ञः स्वं स्वं
समीपवासिनं भ्रातरञ्च पुन न शिक्षयिष्यति यत् आक्षुद्रात् महान्तं यावत् सर्वं मां ज्ञास्यन्ति।¹² यतो हेतोरहं तेषाम् अधर्मान् क्षमिष्ये तेषां पापान्यप-
राधांश्च पुनः कदापि न स्मरिष्यामि।"¹³ अनेन तं नियमं नूतनं गदित्वा स प्रथमं नियमं पुरातनीकृतवान्; यय्य पुरातनं ज्ञात्वा ज्ञातं तस्य लोपो निकटो
ऽभवत्।

9 स प्रथमो नियम आराधनाया विविधरीतिभिरेडिकपवित्रस्थानेन य विशिष्ट आसीत्।² यतो दूष्यमेकं निरमीयत तस्य प्रथमकोष्ठस्य नाम पवित्र-
स्थानमित्यासीत् तत्र दीपवृक्षो भोजनानसं दर्शनीयपूपाणां श्रेणी यासीत्।³ तत्पश्चाद् द्वितीयायास्तिरुष्करिण्या अल्पन्तरे ऽतिपवित्रस्थानमितिना-
मकं कोष्ठमासीत्, तत्र य सुवर्णमयो धूपाधारः परितः सुवर्णमण्डिता नियममञ्जूषा यासीत् तन्मध्ये मान्नायाः सुवर्णघटो डारोणस्य मञ्जरितदण्डस्तस्मिन्
नियमप्रस्तारौ, तदुपरि य करुणासने छायाकारिणी तेषामयो किञ्चिद्वास्ताम्, अतेषां विशेषवृत्तान्तकथनाय नायं समयः।⁶ अतेष्वीदृक् निर्मितेषु याजका
ईश्वरसेवाम् अनुतिष्ठन्तो दूष्यस्य प्रथमकोष्ठं नित्यं प्रविशन्ति।⁷ किन्तु द्वितीयं कोष्ठं प्रतिवर्षम् अकृत्व अंकाकिना मडयाजकेन प्रविश्यते किन्त्वात्मनि-
मित्तं लोकानाम् अज्ञानकृतपापानाञ्च निमित्तम् उत्सर्जनीयं रुधिरम् अनादाय तेन न प्रविश्यते।⁸ इत्यनेन पवित्र आत्मा यत् ज्ञापयति तर्हि तत् प्रथमं
दूष्यं यावत् तिष्ठति तावत् मडयापवित्रस्थानगामी पन्था अप्रकाशितस्तिष्ठति।⁹ तस्य दूष्यं वर्तमानसमयस्य दृष्टान्तः, यतो हेतोः साम्प्रतं संशोधनकालं या-
वद् यन्निरुपितं तदनुसारात् सेवाकारिणो मानसिकसिद्धिकरणोऽसमर्थान्भिः¹⁰ केवलं प्रादुर्भूतेषु विविधमज्जनेषु य शारीरिकरीतिभि र्युक्तानि नैवेद्यानि बलि-
दानानि य भवन्ति।¹¹ अपरं भाविमङ्गलानां मडयाजकः प्रीष्ट उपस्थायाहस्तनिर्मितेनार्थत् अतत्सृष्टेर्बलिभूतेन श्रेष्ठेन सिद्धेन य दूष्येण गत्वा¹² छा-
गानां गोवत्सानां वा रुधिरम् अनादाय स्वीयरुधिरम् आदायैककृत्व एव मडयापवित्रस्थानं प्रविशयानन्तकालिकां मुक्तिं प्राप्तवान्।¹³ वृषछागानां रुधिरं
गवीभस्मनः प्रक्षेपेण य यद्यशुयिलोकाः शारीरशुयित्वाय पूयन्ते,¹⁴ तर्हि किं मन्यध्वे यः सदातेनानात्मना निष्कलङ्कबलिमिव स्वमेवेश्वराय दत्तवान्, तस्य
प्रीष्टस्य रुधिरं युष्माकं मनांस्यमरेश्वरस्य सेवायै किं मृत्युजनेभ्यः कर्मभ्यो न पवित्रीकारिष्यन्ते? ¹⁵ स नूतननियमस्य मध्यस्थोऽभवत् तस्याभिप्रा-
योऽयं यत् प्रथमनियमलङ्घनरूपपापेभ्यो मृत्युना मुक्तौ ज्ञातयाम् आहूतलोका अनन्तकालीयसम्पदः प्रतिज्ञाकृतं लभेरन्।¹⁶ यत्र नियमो भवति तत्र नियम-
साधकस्य बले मृत्युना भवितव्यं।¹⁷ यतो हेतुन बलिना नियमः स्थिरीभवति किन्तु नियमसाधको बलि यावत् ज्ञाति तावत् नियमो निरर्थकस्तिष्ठति।
¹⁸ तस्मात् स पूर्वनियमोऽपि रुधिरपातं विना न साधितः।¹⁹ इत्यतः सर्वलोकान् प्रति व्यवस्थानुसारेण सव्वा आज्ञाः कथयित्वा मूसा ज्वलेन सिन्दूरवर्णा-
लोम्ना अेषोवतृणं य सार्द्धं गोवत्सानां छागानाञ्च रुधिरं गृहीत्वा ग्रन्थे सर्वलोकेषु य प्रक्षिप्य बभाषे,²⁰ युष्मान् अधीश्वरो यं नियमं निरुपितवान् तस्य
रुधिरमेतत्।²¹ तद्भूत् स दूष्येऽपि सेवार्थकेषु सर्वपात्रेषु य रुधिरं प्रक्षिप्तवान्।²² अपरं व्यवस्थानुसारेण प्रायशः सव्वाणि रुधिरं परिष्कियन्ते रुधिर-
पातं विना पापमोचनं न भवति य।²³ अपरं यानि स्वर्गीयवस्तूनां दृष्टान्तास्तेषाम् अतैः पावनम् आवश्यकम् आसीत् किन्तु साक्षात् स्वर्गीयवस्तूनाम्
अतेभ्यः श्रेष्ठेर्बलिदानैः पावनमावश्यकं।²⁴ यतः प्रीष्टः सत्यपवित्रस्थानस्य दृष्टान्तरूपं हस्तकृतं पवित्रस्थानं न प्रविष्टवान् किन्त्वस्मिन्निमित्तम् एदानीम्
ईश्वरस्य साक्षाद् उपस्थातुं स्वर्गमेव प्रविष्टः।²⁵ यथा य मडयाजकः प्रतिवर्षं परशीलितमादाय मडयापवित्रस्थानं प्रविशति तथा प्रीष्टेन पुनः पुनरात्मो-
त्सर्गो न कर्तव्यः,²⁶ कर्तव्ये सति जगतः सृष्टिकालमारभ्य बहुवारं तस्य मृत्युभोग आवश्यकोऽभवत्; किन्त्विदानीं स आत्मोत्सर्गेण पापनाशार्थम् अक-
कृतो जगतः शेषकाले प्रक्याशे।²⁷ अपरं यथा मानुषस्यैककृतो मरणं तत् पश्चाद् वियारो निरुपितोऽस्ति,²⁸ तद्भूत् प्रीष्टोऽपि बहुनां पापवहनार्थं बलि-
पौकैककृत्व उत्सृष्ट्वा, अपरं द्वितीयवारं पापाद् भिन्नः सन् ये तं प्रतीक्षन्ते तेषां परित्राणार्थं दर्शनं दास्यति।

10 व्यवस्था भविष्यन्मङ्गलानां छायास्वरूपा न य वस्तूनां मूर्त्तिस्वरूपा ततो हेतोर्नित्यं दीयमानैरेकविधैर्वाषिकबलिभिः शरणागतलोकान् सिद्धान् कर्तुं
कदापि न शक्नोति।² यद्यशक्यत् तर्हि तेषां बलीनां दानं किं न न्यवर्त्तिष्यत? यतः सेवाकारिष्वेककृत्वः पवित्रीभूतेषु तेषां कोऽपि पापबोधः पुन न-
भविष्यत्।³ किन्तु तैर्बलिदानैः प्रतिवत्सरे पापानां स्मारणं जायते।⁴ यतो वृषाणां छागानां वा रुधिरं पापमोचनं न सम्भवति।⁵ अतकारणत् प्रा-
ष्टेन जगतं प्रविश्येदम् उच्यते, यथा, "नेष्ट्वा बलिं न नैवेद्यं देहो मे निर्मितस्त्वया।"⁶ न य त्वं बलिभिर्हृद्यैः पापधनैर्वा प्रतुष्यसि।⁷ अवादिषं तदैवाहं
पश्य कुर्वे समागमं। धर्मग्रन्थस्य सर्गे मे विद्यते लिपिता कथा। ईश मनोऽभिलाषस्ते मया सम्पूरयिष्यते।"⁸ इत्यस्मिन् प्रथमतो येषां दानं व्यवस्थानु-
साराद् भवति तान्यधि तेनेदमुक्तं यथा, बलिनैवेद्याह्वयानि पापधनञ्चोपयारकं, नेमानि वाञ्छसि त्वं हि न यैतेषु प्रतुष्यसीति।⁹ ततः परं तेनोक्तं यथा,
"पश्य मनोऽभिलाषं ते कर्तुं कुर्वे समागमं;" द्वितीयम् अतद् वाक्यं स्थिरीकर्तुं स प्रथमं लुम्पति।¹⁰ तेन मनोऽभिलाषेण य वयं यीशुप्रीष्टस्यैककृत्वः स्वश-
रीरोत्सर्गात् पवित्रीकृता अभवाम।¹¹ अपरम् अंकेको याजकः प्रतिदिनम् उपासनां कुर्वन् यैश्च पापानि नाशयितुं कदापि न शक्यन्ते तादृशान् अकृत्वा
बलीन् पुनः पुनरुत्सृष्टुं तिष्ठति।¹² किन्त्वसौ पापनाशकम् अंके बलिं दत्त्वा नन्तकालार्थम् ईश्वरस्य दक्षिणा उपविश्य¹³ यावत् तस्य शत्रवस्तस्य पादपीठं
न भवन्ति तावत् प्रतीक्षमाणास्तिष्ठति।¹⁴ यत् अंकेन बलिदानेन सोऽनन्तकालार्थं पूयमानान् लोकान् साधितवान्।¹⁵ अतस्मिन् पवित्र आत्मायस्माकं पक्षे
प्रमाणयति¹⁶ "यतो हेतोस्तद्दिनात् परम् अहं तैः सार्द्धम् एमं नियमं स्थिरीकरिष्यामीति प्रथमत उक्त्वा परमेश्वरेणोऽहं कथितं, तेषां यित्ते मम विधीन् स्था-
पयिष्यामि तेषां मनःसु य तान् लेभिष्यामि य,¹⁷ अपरञ्च तेषां पापान्यपराधांश्च पुनः कदापि न स्मरिष्यामि।"¹⁸ किन्तु यत्र पापमोचनं भवति तत्र पा-
पार्थक्यबलिदानं पुन न भवति।¹⁹ अतो हे भ्रातरः, यीशो रुधिरं पवित्रस्थानप्रवेशायास्माकम् उत्साहो भवति,²⁰ यतः सोऽस्मदर्थं तिरस्करिष्यार्थतः
स्वशरीरेण नवीनं ज्वनयुक्तञ्चैकं पन्थानं निर्मितवान्,²¹ अपरञ्चेश्वरीयपरिवारस्याध्यक्ष अंको मडयाजकोऽस्माकमस्ति।²² अतो हेतोरस्माभिः सरवा-
न्तःकरणीं दृढविश्वासेः पापबोधात् प्रक्यालितमनोभि निर्मलजले स्नातशरीरैश्चेश्वरम् उपागत्य प्रत्याशायाः प्रतिज्ञा निश्चला धारयितव्या।²³ यतो यस्ताम्
अङ्गीकृतवान् स विश्वसनीयः।²⁴ अपरं प्रेमिन् सत्क्रियासु यैकैकस्योत्साहवृद्धयर्थम् अस्माभिः परस्परं मन्त्रयितव्यं।²⁵ अपरं कतिपयलोका यथा कुर्वन्ति
तथास्माभिः सभाकरां न परित्यक्तव्यं परस्परम् उपदेष्टव्यञ्च यतस्तत् महादिनम् उत्तरोत्तरं निकटवर्त्ति भवतीति युष्माभिर्दृश्यते।²⁶ सत्यमतस्य ज्ञान-

प्राप्तेः परं यदि वयं स्वच्छया पापायारं कुर्मस्तर्हि पापानां कृते ऽन्यत् किमपि बलिदानं नावशिष्यते 27 किन्तु विचारस्य भयानका प्रतीक्षा रिपुनाशकानलस्य तापश्चावशिष्यते। 28 यः कश्चित् मूसरो व्यवस्थाम् अवमन्यते स एयां विना द्रव्योस्तिस्त्रुणां वा साक्षिणां प्रमाणेन ऽन्यते, 29 तस्मात् किं बुध्यन्ते यो ज्ञानं ईश्वरस्य पुत्रम् अवजानाति येन य पवित्रीकृतो ऽभवत् तत् नियमस्य रुधिरम् अपवित्रं ज्ञानाति, अनुग्रहकरम् आत्मानम् अपमन्यते य, स किञ्चनडाधो- रतरदण्डस्य योग्यो भविष्यति? 30 यतः परमेश्वरः कथयति, "दानं इलस्य मत्कर्म सूचितं प्रदद्यात्।" पुनरपि, "तदा विचारयिष्यन्ते परेशेन निष्ठाः प्र- ञाः।" " एतं यः कथितवान् तं वयं ज्ञानीमः। 31 अमरेश्वरस्य करयोः पतनं मडाभयानकं। 32 हे भ्रातरः, पूर्वदिनानि स्मरत यतस्तदानीं यूयं दीप्तिं प्राप्य बडुदुर्गतिरूपं संग्रामं सडमाना अकतो निन्दाकलेशैः कौतुकीकृता अभवत, 33 अन्यतश्च तद्भोगिनां समांशिनो ऽभवत। 34 यूयं मम बन्धनस्य दुःभेन दुःप्तिनो ऽभवत, युष्माकम् उत्तमा नित्या य सम्पत्तिः स्वर्गे विद्यत इति ज्ञात्वा सानन्दं सर्वस्वस्यापडरणम् असडध्वञ्च। 35 अतश्चैव मडापुरस्कारयुक्तं युष्माकम् उत्साहं न परित्यजत। 36 यतो यूयं येनेश्वरस्येच्छां पालयित्वा प्रतिज्ञायाः इलं लभध्वं तदर्थं युष्माभिर्घैर्यावलम्बनं कर्तव्यं। 37 येनागन्तव्यं स स्वल्पका- लात् परम् आगमिष्यति न य विलम्बिष्यते। 38 "पुण्यवान् जनो विश्वासेन ञ्जविष्यति किन्तु यदि निवर्तते तर्हि मम मनस्तस्मिन् न तोषं यास्यति।" 39 किन्तु वयं विनाशजनितां धर्मात् निवृत्तिं न कुर्वामि आत्मनः परित्राणाय विश्वासं कुर्वामिः।

11 विश्वास आशंसितानां निश्चयः, अदृश्यानां विषयाणां दर्शनं भवति। 2 तेन विश्वासेन प्राञ्चो लोकाः प्रामाण्यं प्राप्तवन्तः। 3 अपरम् ईश्वरस्य वा- ष्येन जगन्त्यसृज्यन्त, दृष्टवस्तूनि य प्रत्यक्षवस्तुभ्यो नोदपद्यन्तैतद् वयं विश्वासेन बुध्यामहे। 4 विश्वासेन डाबिल् ईश्वरमुद्दिश्य डाबिलः श्रेष्ठं बलिदानं कृतवान् तस्मात्श्वरेण तस्य दानान्यधि प्रमाणे दत्ते स धार्मिकं इत्यस्य प्रमाणं लब्धवान् तेन विश्वासेन य स मृतः सन् अद्यापि भाषते। 5 वि- श्वासेन हनोक् यथा मृत्युं न पश्येत् तथा लोकान्तरे नीतः, तस्योद्देशश्च केनापि न प्रापि यत ईश्वरस्तं लोकान्तरे नीतवान्, तत्रमाणमिदं तस्य लोकान्तरीकर- णात् पूर्वं स ईश्वराय रोषितवान् इति प्रमाणं प्राप्तवान्। 6 किन्तु विश्वासं विना कोऽपीश्वराय रोषितुं न शक्नोति यत ईश्वरोऽस्ति स्वान्वेषिलोकेभ्यः पुर- स्कारं ददाति येतिक्थयाम् ईश्वरशरणागतैर्विश्वसितव्यं। 7 अपरं तदानीं यान्यदृश्यान्यासन् तानीश्वरेणादिष्टः सन् नोडो विश्वासेन लीत्वा स्वपरिजनानां रक्षार्थं पोतं निर्मितवान् तेन य जगज्जानानां दोषान् दर्शितवान् विश्वासात् लभ्यस्य पुण्यस्याधिकारी अभूव य। 8 विश्वासेनेब्राह्मीम् आडूतः सन् आडां गृहीत्वा यस्य स्थानस्याधिकारस्तेन प्राप्तव्यस्तत् स्थानं प्रस्थितवान् किन्तु प्रस्थानसमये क्व यामीति नाजानात्। 9 विश्वासेन स प्रतिज्ञाते देशे परदेशवत् प्रवसन् तस्याः प्रतिज्ञायाः समानांशिन्याम् इरडाका याडूवा य सड दृष्यवास्यभवत्। 10 यस्मात् स ईश्वरेण निर्मितं स्थापितञ्च भित्तिमूलयुक्तं नगरं प्र- त्यैक्षत। 11 अपरञ्च विश्वासेन सारा वयोतिकान्ता सन्त्यपि गर्भधारणाय शक्तिं प्राप्य पुत्रवत्यभवत्, यतः सा प्रतिज्ञाकारिणं विश्वास्थ्यम् अमन्यत। 12 ततो डेतो मृतकल्पाद् अकस्मात् जनाद् आकाशीयनक्षत्राणीव गणानातीताः समुद्रीतरथसिकता एव यासंभ्या लोका उत्पेदिरे। 13 अतै सव्ये प्रतिज्ञायाः इलान्यप्राप्य केवलं दुरात् तानि निरीक्ष्य वन्दिता य, पुथिव्यां वयं विदेशिनः प्रवासिनश्चास्मड इति स्वीकृत्य विश्वासेन प्राणान् तत्यजुः। 14 ये तु जना इत्यं कथयन्ति तैः पैतृकदेशो ऽस्माभिरन्विष्यत इति प्रकाशयते। 15 ते यस्माद् देशात् निर्गतास्तं यधस्मरिष्यन् तर्हि परावर्तनाय समयम् अलप्स्यन्त। 16 किन्तु ते सर्वोत्कृष्टम् अर्थतः स्वर्गीयं देशम् आकाडूक्षन्ति तस्माद् ईश्वरस्तानधि न लज्जमानस्तेषाम् ईश्वर इति नाम गृहीतवान् यतः स तेषां कृते नगरमेकं संस्थापितवान्। 17 अपरम् एब्राह्मीमः परीक्षायां ज्ञातायां स विश्वासेनेरडाकम् उत्ससर्ज, 18 वस्तुत इरडाकि तव वंशो विष्यास्यत इति वाग् यमधि कथिता तम् अद्वितीयं पुत्रं प्रतिज्ञाप्राप्तः स उत्ससर्ज। 19 यत ईश्वरो मृतान्पुत्र्यापयितुं शक्नोतीति स मेने तस्मात् स उपमाडुपं तं लेभे। 20 अप- रम् इरडाक् विश्वासेन याडूव् ओषावे य भाविविषयानध्याशिषं ददौ। 21 अपरं याडूव् मरणकाले विश्वासेन यूषडः पुत्रयोरेडेकस्मै जनायाशिषं ददौ यष्ट्या अग्रभागे समालम्ब्य प्रणाम य। 22 अपरं यूषड् यरमकाले विश्वासेनेस्त्रायेल्वंशीयाणां मिसरदेशाद् बडिर्गमनस्य वायं जगाड निज्जस्थीनि याधि समादि- देश। 23 नवज्जतो मूसाश्च विश्वासात् त्राःीन् मासान् स्वपितृभ्याम् अगोप्यत यतस्तौ स्वशिशुं परमसुन्दरं दृष्टवन्तौ राजाञ्च न शङ्कितवन्तौ। 24 अपरं वयःप्राप्तो मूसा विश्वासात् किरीणो दौडित इति नाम नाडूयकार। 25 यतः स क्षणिकात् पापजसुभभोगाद् ईश्वरस्य प्रज्जालिः सार्द्धं दुःखभोगं वरे। 26 तथा मिसरदेशीयनिधिभ्यः श्रीष्टनिमित्तां निन्दां मडतीं सम्पत्तिं मेने यतो डेतोः स पुरस्कारदानम् अपेक्षत। 27 अपरं स विश्वासेन राज्ञः कोधात् न ली- त्वा मिसरदेशं परितत्याज, यतस्तेनादृश्यं वीक्षमाणेनेव घैर्यम् आलम्बि। 28 अपरं प्रथमज्जतानां ङन्ता यत् स्वीयलोकान् न स्पृशेत् तदर्थं स विश्वासेन निस्तारपर्वीयबलिच्छेदनं रुधिरसेयनञ्चानुष्ठितवान्। 29 अपरं ते विश्वासात् स्थलेनेव सूडसागरेण जग्मुः किन्तु मिस्रीयलोकस्तत् कर्तुम् उपकृम्य तोयेषु ममज्जुः। 30 अपरञ्च विश्वासात् तैः सप्ताडं यावद् यिरीडोः प्राथीरस्य प्रदक्षिणे कृते तत् निपपात। 31 विश्वासाद् राडव्नामिका वेश्यापि प्रीत्या यारान् अनुगृह्याविश्वासिभिः सार्द्धं न विननाश। 32 अधिकं किं कथयिष्यामि? गिदियोनो बार्कः शिभ्शोनो यिप्तडो दायूद् शिभूयेलो भविष्यद्वादिनश्चैतेषां वृत्तान्त- कथनाय मम समयाभावो भविष्यति। 33 विश्वासात् ते राज्यानि वशीकृतवन्तो धर्मकर्मणि साधितवन्तः प्रतिज्ञानां इलं लब्धवन्तः सिडानां मुषानि रुड- वन्तो 34 वहेर्डाडं निव्वापितवन्तः अडूधाराद् रक्षां प्राप्तवन्तो दौर्बल्ये सबलीकृता युद्धे पराडमिणो ज्ञाताः परेषां सैन्यानि दवयितवन्तश्च। 35 योषितः पुन- रुत्थानेन मृतान् आत्मजान् लेभिरे, अपरे य श्रेष्ठोत्थानस्य प्राप्तेराशया रक्षाम् अगृहीत्वा ताडनेन मृतवन्तः। 36 अपरे तिरस्कारैः कशाभिर्बन्धनैः का- र्या य परीक्षिताः। 37 बडवश्च प्रस्तराघातैर्डताः करपत्रैर्वा विदीर्णां यत्रैर्वा क्लिष्टाः अडूधारेर्वा व्यापादिताः। ते मेषाणां छागानां वा यर्माणि परिधाय दीनाः पीडिता दुःभातश्चाब्राम्यन्। 38 संसारो येषाम् अयोग्यस्ते निर्जनस्थानेषु पर्वतेषु गह्वरेषु पुथिव्याशिष्टेषु य पर्यटन्। 39 अतैः सव्ये विश्वासात् प्र- माणं प्रापि किन्तु प्रतिज्ञायाः इलं न प्रापि। 40 यतस्ते यथास्मान् विना सिद्धा न भवेयुस्तथैश्वरेणस्माकं कृते श्रेष्ठतरं किमपि निर्दिदेशे।

12 अतो डेतोरेतावत्साक्षिमेवैर्विष्टिताः सन्तो वयमपि सर्वभारम् आशुबाधकं पापञ्च निक्षिप्यास्माकं गमनाय निरूपिते मार्गे घैर्येण धावाम। 2 यश्चास्माकं विश्वासस्याग्रेसरः सिद्धिकर्ता यास्ति तं यीशुं वीक्षामहे यतः स स्वसम्भुपस्थितानन्दस्य प्राप्त्यर्थम् अपमानं तुच्छीकृत्य कुशस्य या- तनां सोडवान् ईश्वरीयसिडासनस्य दक्षिणपार्श्वं समुपविष्टवाञ्च। 3 यः पापिभिः स्वविरुद्धम् अेतादृशं वैपरीत्यं सोडवान् तम् आलोचयत तेन यूयं स्वम- नःसु श्रान्ताः क्लान्ताश्च न भविष्यथ। 4 यूयं पापेन सड युध्यन्तोऽद्यापि शोषितव्ययपर्यन्तं प्रतिरोधं नाकुरुत। 5 तथा य पुत्रान् प्रतीव युष्मान् प्रति य उपदेश उक्तस्तं किं विस्मृतवन्तः? "परेशेन कृतां शास्तिं हे मत्पुत्र न तुच्छय। तेन संभर्त्सितश्चापि नैव क्लाम्य कदायन। 6 परेशः प्रीयते यस्मिन् तस्मै शा- स्तिं ददाति यत्। यन्तु पुत्रं स गृह्णाति तमेव प्रडरत्यपि।" 7 यदि यूयं शास्तिं सडध्वं तर्हीश्वरः पुत्रैरिव युष्माभिः सार्द्धं व्यवडरति यतः पिता यस्मै शास्तिं न ददाति तादृशः पुत्रः कः? 8 सव्ये यस्याः शास्तेरेशिनो भवन्ति सा यदि युष्माकं न भवति तर्हि यूयम् आत्मजान् न किन्तु जारज्जा आध्वे। 9 अपरम् अस्माकं शारीरिकजन्मदातोऽस्माकं शास्तिकारिणोऽभवन् ते यास्माभिः सम्मानितास्तस्माद् य आत्मनां जनयिता वयं किं ततोऽधिकं तस्य वशीभूय न ञ्जविष्यामः? 10 ते त्वल्पदिनानि यावत् स्वमनोऽमतासुरेण शास्तिं कृतवन्तः किन्त्वेषोऽस्माकं छिताय तस्य पवित्रताया अंशित्वाय यास्मान् शास्ति। 11 शास्तिश्च वर्तमानसमये केनापि नानन्दजनिका किन्तु शोकजनिडेव मन्यते तथापि ये तथा विनीयन्ते तेभ्यः सा पश्चात् शान्तियुक्तं धर्मइलं ददाति। 12 अतश्चैव यूयं शिथिलान् डस्तान् दुर्बलानि ज्ञानानि य सबलानि कुरुध्वं। 13 यथा य दुर्बलस्य सन्धिस्थानं न लज्जयेत स्वस्थं तिष्ठेत् तथा स्वयरणार्थं सरलं मार्गं निर्मात। 14 अपरञ्च सव्येः सार्थम् अेक्यभावं यस्य विना परमेश्वरस्य दर्शनं केनापि न लप्स्यते तत् पवित्रत्वं येष्टध्वं। 15 यथा कश्चिद् ईश्व- रस्यानुग्रहात् न पतेत्, यथा य तिकतताया मूलं प्ररुह्य बाधाजनकं न भवेत् तेन य बडवोऽपवित्रा न भवेयुः, 16 यथा य कश्चित् लम्पटो वा अेककृत्य आडारार्थं स्वीयज्येष्ठाधिकारविकेता य अेषोस्तद्दद अधर्मायारी न भवेत् तथा सावधाना भवत। 17 यतः स अेषोः पश्चाद् आशीर्वादाधिकारी भवितुम् इच्छन्नपि नानुगृहीत इति यूयं ज्ञानीथ, स याश्रुपातेन मत्यन्तरे प्रार्थयमानोऽपि तदुपायं न लेभे। 18 अपरञ्च स्पृश्यः पर्वतः प्रज्वलितो वह्निः कृष्णावर्णो

મેઘો ડન્ધકારો ઝગ્ગશ તૂરીવાદાં વાક્યાનાં શબ્દશ્ચ નૈતેષાં સન્નિઘૌ યૂયમ્ આગતાઃ | 19 તં શબ્દં શ્રુત્વા શ્રોતારસ્તાદૃશં સમ્ભાષણં યત્ પુનર્ન જાયતે તત્ પ્રાર્થિતવન્તઃ | 20 યતઃ પશુરપિ યદિ ધરાધરે સ્પૃશતિ તર્હિ સ પાષાણાઘાતૈર્હન્તવ્ય ઇત્યાદેશં સોદ્દુ તે નાશકનુવન્ | 21 તસ્ય દર્શનમ્ એવં ભયાનકં યત્ મૂસસોક્તં ભીતસ્ત્રાસયુક્તશ્ચાસ્મીતિ | 22 કિન્તુ સીયોન્પર્વતો ડમરેશ્વરસ્ય નગરે સ્વર્ગસ્થયિરૂશાલમમ્ અયુતાનિ દિવ્યદૂતાઃ 23 સ્વર્ગે લિખિતાનાં પ્રથમજાતાનામ્ ઉત્સવઃ સમિતિશ્ચ સર્વેષાં વિચારાધિપતિરીશ્વરઃ સિદ્ધીકૃતધાર્મિકાનામ્ આત્માનો 24 નૂતનનિયમસ્ય મધ્યસ્થો યીશુઃ, અપરં હાબિલો રક્તાત્ શ્રેયઃ પ્રચારકં પ્રોક્ષણસ્ય રક્તઞ્ચૈતેષાં સન્નિઘૌ યૂયમ્ આગતાઃ | 25 સાવધાના ભવત તં વક્તારં નાવજાનીત યતો હેતોઃ પૃથિવીસ્થિતઃ સ વક્તા યૈરવજાતસ્તૈર્થદિ રક્ષા નાપ્રાપિ તર્હિ સ્વર્ગાયવક્તુઃ પરાડ્મુખીભૂયાસ્માભિઃ કથં રક્ષા પ્રાપ્સ્યતે? 26 તદા તસ્ય રવાત્ પૃથિવી કમ્પિતા કિન્ત્વદાનીં તેનેદં પ્રતિજ્ઞાતં યથા, "અહં પુનરેકકૃત્વઃ પૃથિવી કમ્પયિષ્યામિ કેવલં તન્નહિ ગગનમપિ કમ્પયિષ્યામિ | " 27 સ એકકૃત્વઃ શબ્દો નિશ્ચલવિષયાણાં સ્થિતયે નિર્મિતાનામિવ ચન્નલવસ્તુનાં સ્થાનાન્તરીકરણં પ્રકાશયતિ | 28 અતએવ નિશ્ચલરાજ્યપ્રાપ્તૈરસ્માભિઃ સોડનુગ્રહ આલમ્બિતવ્યો યેન વયં સાદરં સભયન્ન તુષ્ટિજનકરૂપેણેશ્વરં સેવિતું શકનુયામ | 29 યતોડસ્માકમ્ ઈશ્વરઃ સંહારકો વહ્નિઃ |

13 ભ્રાતૃષુ પ્રેમ તિષ્ઠતુ | અતિથિસેવા યુષ્માભિર્ન વિસ્મર્યતાં 2 યતસ્તયા પ્રચ્છન્નરૂપેણ દિવ્યદૂતાઃ કેષાન્નિદ્ અતિથયોડભવન્ | 3 બન્દિનઃ સહબન્દિભિરિવ દુઃખિનશ્ચ દેહવાસિભિરિવ યુષ્માભિઃ સ્મર્યન્તાં | 4 વિવાહઃ સર્વેષાં સમીપે સમ્માનિતવ્યસ્તદીયશય્યા ચ શુચિઃ કિન્તુ વેશ્યાગામિનઃ પારદારિકાશ્ચેશ્વરેણ દણ્ડયિષ્યન્તે | 5 યૂયમ્ આચારે નિર્લોભા ભવત વિદ્યમાનવિષયે સન્તુષ્યત ય યસ્માદ્ ઈશ્વર એવેદં કથિતવાન્, યથા, "ત્વાં ન ત્યક્ષ્યામિ ન ત્વાં હાસ્યામિ | " 6 અતએવ વયમ્ ઉત્સાહેનેદં કથયિતું શકનુમઃ, "મત્પક્ષે પરમેશોડસ્તિ ન ભેષ્યામિ કદાચન | યસ્માત્ માં પ્રતિ કિં કર્તુ માનવઃ પારયિષ્યતિ | | " 7 યુષ્માકં યે નાયકા યુષ્મભ્યમ્ ઈશ્વરસ્ય વાક્યં કથિતવન્તસ્તે યુષ્માભિઃ સ્મર્યન્તાં તેષામ્ આચારસ્ય પરિણામમ્ આલોચ્ય યુષ્માભિસ્તેષાં વિશ્વાસોડનુક્રિયતાં | 8 યીશુઃ ખ્રીષ્ટઃ શ્વોડદ્ય સદા ય સ એવાસ્તે | 9 યૂયં નાનાવિધનૂતનશિક્ષાભિર્ન પરિવર્તધ્વં યતોડનુગ્રહેણાન્તઃકરણસ્ય સુસ્થિરીભવનં ક્ષેમં ન ચ ખાદ્યદ્રવ્યેઃ | યતસ્તદાચારિણસ્તૈર્નોપકૃતાઃ | 10 યે દષ્યસ્ય સેવાં કુર્વન્તિ તે યસ્યા દ્રવ્યભોજનસ્યાનધિકારિણસ્તાદૃશી યજ્ઞવેદિરસ્માકમ્ આસ્તે | 11 યતો યેષાં પશૂનાં શોણિતં પાપનાશાય મહાયાજકેન મહાપવિત્રસ્થાનસ્યાભ્યન્તરે નીયતે તેષાં શરીરાણિ શિબિરાદ્ બહિર્દેહ્યન્તે | 12 તસ્માદ્ યીશુરપિ યત્ સ્વરુધિરેણ પ્રજાઃ પવિત્રીકુર્યાત્ તદર્થં નગરદ્વારસ્ય બહિર્મૂર્તિ ભુક્તવાન્ | 13 અતો હેતોરસ્માભિરપિ તસ્યાપમાનં સહમાનૈઃ શિબિરાદ્ બહિસ્તસ્ય સમીપં ગન્તવ્યં | 14 યતો ડત્રાસ્માકં સ્થાયિ નગરં ન વિદ્યતે કિન્તુ ભાવિ નગરમ્ અસ્માભિરન્વિષ્યતે | 15 અતએવ યીશુનાસ્માભિર્નિત્યં પ્રશંસારૂપો બલિરર્થતસ્તસ્ય નામાઙ્ગીકૃત્વતામ્ ઓષ્ઠાધરાણાં ફલમ્ ઈશ્વરાય દાતવ્યં | 16 અપરન્ન પરોપકારો દાનન્ન યુષ્માભિર્ન વિસ્મર્યતાં યતસ્તાદૃશં બલિદાનમ્ ઈશ્વરાય રોચતે | 17 યૂયં સ્વનાયકાનામ્ આજ્ઞાગ્રાહિણો વશ્યાશ્ચ ભવત યતો યૈરુપનિધિઃ પ્રતિદાતવ્યસ્તાદૃશા લોકા ઇવ તે યુષ્મદીયાત્મનાં રક્ષણાર્થં જાગ્રતિ, અતસ્તે યથા સાનન્દાસ્તત્ કુર્યુર્ન ય સાર્ત્તસ્વરા અત્ર યતધ્વં યતસ્તેષામ્ આર્ત્તસ્વરો યુષ્માકમ્ ઇષ્ટજનકો ન ભવેત્ | 18 અપરન્ન યૂયમ્ અસ્મન્નિમિત્તિં પ્રાર્થનાં કુરુત યતો વયમ્ ઉત્તમમનોવિશિષ્ટાઃ સર્વત્ર સદાચારં કર્તુમ્ ઇચ્છુકાશ્ચ ભવામ ઇતિ નિશ્ચિતં જાનીમઃ | 19 વિશેષતોડહં યથા ત્વરયા યુષ્મભ્યં પુનર્દીયે તદર્થં પ્રાર્થનાયૈ યુષ્માન્ અધિકં વિનયે | 20 અનન્તનિયમસ્ય રુધિરેણ વિશિષ્ટો મહાન્ મેષપાલકો યેન મૃતગણમધ્યાત્ પુનરાનાયિ સ શાન્તિદાયક ઈશ્વરો 21 નિજાભિમતસાધનાય સર્વસ્મિન્ સત્કર્મ્મણિ યુષ્માન્ સિદ્ધાન્ કરોતુ, તસ્ય દૃષ્ટૌ ય યદ્યત્ તુષ્ટિજનકં તદેવ યુષ્માકં મધ્યે યીશુના ખ્રીષ્ટેન સાધયતુ | તસ્મૈ મહિમા સર્વદા ભૂયાત્ | આમેન્ | 22 હે ભ્રાતરઃ, વિનયેડહં યૂયમ્ ઇદમ્ ઉપદેશવાક્યં સહધ્વં યતોડહં સંક્ષેપેણ યુષ્માન્ પ્રતિ લિખિતવાન્ | 23 અસ્માકં ભ્રાતા તીમથિયો મુક્તોડભવદ્ ઇતિ જાનીત, સ ય યદિ ત્વરયા સમાગરચ્છતિ તર્હિ તેન સાહ્યમ્ અહં યુષ્માન્ સાક્ષાત્ કરિષ્યામિ | 24 યુષ્માકં સર્વાન્ નાયકાન્ પવિત્રલોકાંશ્ચ નમસ્કુરુત | અપરમ્ ઇતાલિયાદેશીયાનાં નમસ્કારં જ્ઞાસ્યથ | 25 અનુગ્રહો યુષ્માકં સર્વેષાં સહાયો ભૂયાત્ | આમેન્ |

યાક્રૂબ: પત્ર

1 ઈશ્વરસ્ય પ્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્ય ચ દાસો યાક્રૂબ્ વિકીર્ણીભૂતાન્ દ્વાદશં વંશાન્ પ્રતિ નમસ્કૃત્ય પત્રં લિખતિ | 2 હે મમ ભ્રાતરઃ, યૂયં યદા બહુવિધપરીક્ષા-
ષુ નિપતત તદા તત્ પૂર્ણાનન્દસ્ય કારણં મન્યધ્વં | 3 યતો યુષ્માકં વિશ્વાસસ્ય પરીક્ષિતત્વેન ધૈર્યં સમ્પાદ્યત ઇતિ જ્ઞાનીય | 4 તસ્ય ધૈર્યં સિદ્ધફલં
ભવતુ તેન યૂયં સિદ્ધાઃ સમ્પૂર્ણાશ્ચ ભવિષ્યથ કસ્યાપિ ગુણસ્યાભાવશ્ચ યુષ્માકં ન ભવિષ્યતિ | 5 યુષ્માકં કસ્યાપિ જ્ઞાનાભાવો યદિ ભવેત્ તર્હિ ય ઈશ્વરઃ
સરલભાવેન તિરસ્કારશ્ચ વિના સર્વભ્યો દદાતિ તતઃ સ યાયતાં તતસ્તસ્મૈ દાયિષ્યતે | 6 કિન્તુ સ નિઃસન્દેહઃ સન્ વિશ્વાસેન યાયતાં યતઃ સન્દિગ્ધો માનવો
વાયુના ચાલિતસ્યોત્પલ્લવમાનસ્ય ચ સમુદ્રતરંગસ્ય સદૃશો ભવતિ | 7 તાદૃશો માનવઃ પ્રભોઃ કિશ્ચિત્ પ્રાપ્સ્યતીતિ ન મન્યતાં | 8 દ્વિમના લોકઃ સર્વગતિષુ યશ્ચ-
લો ભવતિ | 9 યો ભ્રાતા નમ્રઃ સ નિજોન્નત્યા શ્વાઘતાં | 10 યશ્ચ ધનવાન્ સ નિજનમ્રતયા શ્વાઘતાંયતઃ સ તૃણપુષ્પવત્ ક્ષયં ગમિષ્યતિ | 11 યતઃ સતાપેન
સૂર્યેણોદિત્ય તૃણં શોષ્યતે તત્પુષ્પશ્ચ ભ્રશ્યતિ તેન તસ્ય રૂપસ્ય સૌન્દર્યં નશ્યતિ તદ્દદ્ ધનિલોકોડપિ સ્વીયમૂઢતયા મ્લાસ્યતિ | 12 યો જનઃ પરીક્ષાં સહતે
સ એવ ધન્યઃ, યતઃ પરીક્ષિતત્વં પ્રાપ્ય સ પ્રભુના સ્વપ્રેમકારિભ્યઃ પ્રતિજ્ઞાતં જીવનમુક્તે લપ્સ્યતે | 13 ઈશ્વરો માં પરીક્ષત ઇતિ પરીક્ષાસમયે કોડપિ ન વદતુ
યતઃ પાપાયેશ્વરસ્ય પરીક્ષા ન ભવતિ સ ય કમપિ ન પરીક્ષતે | 14 કિન્તુ યઃ કશ્ચિત્ સ્વીયમનોવાગ્મચ્યાકૃષ્યતે લોભ્યતે ય તસ્યૈવ પરીક્ષા ભવતિ | 15 તસ્માત્
સા મનોવાગ્મચ્યા સગર્ભા ભૂત્વા દુષ્કૃતિં પ્રસૂતે દુષ્કૃતિશ્ચ પરિણામં ગત્વા મૃત્યું જનયતિ | 16 હે મમ પ્રિયભ્રાતરઃ, યૂયં ન ભ્રામ્યત | 17 યત્ કિશ્ચિદ્ ઉત્તમં દાનં
પૂર્ણાં વરશ્ચ તત્ સર્વમ્ ઊર્દ્ધ્વાદ્ અર્થતો યસ્મિન્ દશાન્તરં પરિવર્તનજાતરચ્છાયા વા નાસ્તિ તસ્માદ્ દીપ્ત્યાકરાત્ પિતુરવરોહતિ | 18 તસ્ય સૃષ્ટવસ્તૂનાં મધ્યે
વયં યત્ પ્રથમફલસ્વરૂપા ભવામસ્તદર્થં સ સ્વેચ્છાતઃ સત્યમતસ્ય વાક્યેનાસ્માન્ જનયામાસ | 19 અતએવ હે મમ પ્રિયભ્રાતરઃ, યુષ્માકમ્ એકેકો જનઃ શ્રવ-
ણે ત્વરિતઃ કથને ધીરઃ ક્રોધેડપિ ધીરો ભવતુ | 20 યતો માનવસ્ય ક્રોધ ઈશ્વરીયધર્મં ન સાધયતિ | 21 અતો હેતો યૂયં સર્વામ્ અશુચિક્રિયાં દુષ્ટતાબાહુલ્યશ્ચ
નિક્ષિપ્ય યુષ્મન્મનસાં પરિત્રાણે સમર્થં રોપિતં વાક્યં નમ્રભાવેન ગૃહીત | 22 અપરશ્ચ યૂયં કેવલમ્ આત્મવચ્ચિતારો વાક્યસ્ય શ્રોતારો ન ભવત કિન્તુ વાક્ય-
સ્ય કર્મકારિણો ભવત | 23 યતો યઃ કશ્ચિદ્ વાક્યસ્ય કર્મકારી ન ભૂત્વા કેવલં તસ્ય શ્રોતા ભવતિ સ દર્પણે સ્વીયશારીરિકવદનં નિરીક્ષમાણસ્ય મનુજસ્ય
સદૃશઃ | 24 આત્માકારે દૃષ્ટે સ પ્રસ્થાય કીદૃશ આસીત્ તત્ તત્ક્ષણાદ્ વિસ્મરતિ | 25 કિન્તુ યઃ કશ્ચિત્ નત્વા મુક્તેઃ સિદ્ધાં વ્યવસ્થામ્ આલોક્ય તિષ્ઠતિ સ
વિસ્મૃતિયુક્તઃ શ્રોતા ન ભૂત્વા કર્મકર્તૈવ સન્ સ્વકાર્ય્યં ધન્યો ભવિષ્યતિ | 26 અનાયત્તરસનઃ સન્ યઃ કશ્ચિત્ સ્વમનો વચ્ચિત્વા સ્વં ભક્તં મન્યતે તસ્ય
ભક્તિ મુંઘા ભવતિ | 27 ક્લેશકાલે પિતૃહીનાનાં વિધવાનાશ્ચ યદ્ અવેક્ષણં સંસારાસ્ય નિષ્કલક્રેન યદ્ આત્મરક્ષણં તદેવ પિતુરીશ્વરસ્ય સાક્ષાત્ શુચિ નિર્મ-
લા ય ભક્તિઃ |

2 હે મમ ભ્રાતરઃ, યૂયમ્ અસ્માકં તેજસ્વિનઃ પ્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્ય ધર્મં મુખાપેક્ષયા ન ધારયત | 2 યતો યુષ્માકં સભાયાં સ્વર્ણાડુગુરીયક્યુક્તે ભ્રાજિષ્ણુ-
પરિચ્છદે પુરુષે પ્રવિષ્ટે મલિનવસ્ત્રે કસ્મિંશ્ચિદ્ દરિદ્રેડપિ પ્રવિષ્ટે 3 યૂયં યદિ તં ભ્રાજિષ્ણુપરિચ્છદવસાનં જનં નિરીક્ષ્ય વદેત ભવાન્ અત્રોત્તમસ્થાન
ઉપવિશત્વિતિ કિશ્ચ તં દરિદ્રં યદિ વદેત ત્વમ્ અમુસ્મિન્ સ્થાને તિષ્ઠ યદ્વાત્ર મમ પાદપીઠ ઉપવિશેતિ, 4 તર્હિ મનઃસુ વિશેષ્ય યૂયં કિં કુતકેઃ કુવિચારકા ન
ભવથ? 5 હે મમ પ્રિયભ્રાતરઃ, શુણુત, સંસારે યે દરિદ્રાસ્તાન્ ઈશ્વરો વિશ્વાસેન ધનિનઃ સ્વપ્રેમકારિભ્યશ્ચ પ્રતિશ્રુતસ્ય રાજ્યસ્યાધિકારિણઃ કર્તુ કિં ન વરીત-
વાન્? કિન્તુ દરિદ્રો યુષ્માભિરવજ્ઞાયતે | 6 ધનવન્ત એવ કિં યુષ્માન્ નોપદ્રવન્તિ બલાસ્ય વિચારાસનાનાં સમીપં ન નયન્તિ? 7 યુષ્મદુપરિ પરિકીર્તિતં પરમં
નામ કિં તૈરેવ ન મિન્દતે? 8 કિશ્ચ ત્વં સ્વસમીપવાસિનિ સ્વાત્મવત્ પ્રીયસ્વ, એતચ્છાસ્ત્રીયવચનાનુસારતો યદિ યૂયં રાજકીયવ્યવસ્થાં પાલયથ તર્હિ ભદ્રં કુ-
રુથ | 9 યદિ ય મુખાપેક્ષાં કુરુથ તર્હિ પાપમ્ આચરથ વ્યવસ્થયા ચાજ્ઞાલક્ષિન ઇવ દૂષ્યધ્વે | 10 યતો યઃ કશ્ચિત્ કૃત્સ્નાં વ્યવસ્થાં પાલયતિ સ યદેકસ્મિન્
વિઘો સ્ખલતિ તર્હિ સર્વેષામ્ અપરાધી ભવતિ | 11 યતો હેતોસ્ત્વં પરદારાન્ મા ગચ્છતિ યઃ કથિતવાન્ સ એવ નરહત્યાં મા કુર્યાં ઇત્યપિ કથિતવાન્
તસ્માત્ ત્વં પરદારાન્ ન ગત્વા યદિ નરહત્યાં કરોષિ તર્હિ વ્યવસ્થાલક્ષી ભવસિ | 12 મુક્તે વ્યવસ્થાતો યેષાં વિચારેણ ભવિતવ્યં તાદૃશા લોકા ઇવ યૂયં કથાં
કથયત કર્મ કુરુત ય | 13 યો દયાં નાયરતિ તસ્ય વિચારો નિર્દયેન કારિષ્યતે, કિન્તુ દયા વિચારમ્ અભિભવિષ્યતિ | 14 હે મમ ભ્રાતરઃ, મમ પ્રત્યયોડસ્તીતિ
યઃ કથયતિ તસ્ય કર્માણિ યદિ ન વિદ્યન્ત તર્હિ તેન કિં ફલં? તેન પ્રત્યયેન કિં તસ્ય પરિત્રાણં ભવિતું શકનોતિ? 15 કેષુચિદ્ ભ્રાતૃષુ ભગિનીષુ વા વસનહીનેષુ
પ્રાત્યહિકાહારહીનેષુ ય સત્સુ યુષ્માકં કોડપિ તેભ્યઃ શરીરાર્થ પ્રયોજનીયાનિ દ્રવ્યાણિ ન દત્વા યદિ તાન્ વદેત, 16 યૂયં સકુશલં ગત્વોષ્ણગાત્રા ભવત તૃપ્યત
એતિ તર્હોતેન કિં ફલં? 17 તદ્દત્ પ્રત્યયો યદિ કર્મભિ યુક્તો ન ભવેત્ તર્હોકાકિત્વાત્ મૃત એવાસ્તે | 18 કિશ્ચ કશ્ચિદ્ ઇદં વદિષ્યતિ તવ પ્રત્યયો વિદ્યતે મમ ય
કર્માણિ વિદ્યન્તે, ત્વં કર્મહીનં સ્વપ્રત્યયં માં દર્શય તર્હોહમપિ મત્કર્મભ્યઃ સ્વપ્રત્યયં ત્વાં દર્શયિષ્યામિ | 19 એક ઈશ્વરો ડસ્તીતિ ત્વં પ્રત્યેષિ | ભદ્રં કરોષિ |
ભૂતા અપિ તત્ પ્રતિયન્તિ કમ્પન્તે ય | 20 કિન્તુ હે નિર્બોધમાનવ, કર્મહીનઃ પ્રત્યયો મૃત એવાસ્ત્યેતદ્ અવગન્તું કિમ્ ઇચ્છસિ? 21 અસ્માકં પૂર્વપુરુષો ય
ઇબ્રાહીમ્ સ્વપુત્રમ્ ઇસ્હાકં યજ્ઞવેદ્યામ્ ઉત્સૃષ્ટવાન્ સ કિં કર્મભ્યો ન સપુણ્યીકૃતઃ? 22 પ્રત્યયે તસ્ય કર્માણાં સહકારિણિ જાતે કર્મભિઃ પ્રત્યયઃ સિદ્ધો ડભ-
વત્ તત્ કિં પશ્યસિ? 23 ઇત્યશ્ચેદં શાસ્ત્રીયવચનં સકુલમ્ અભવત, ઇબ્રાહીમ્ પરમેશ્વરે વિશ્વસિતવાન્ તસ્ય તસ્ય પુણ્યાયાગણ્યત સ ચેશ્વરસ્ય મિત્ર ઇતિ
નામ લબ્ધવાન્ | 24 પશ્યત માનવઃ કર્મભ્યઃ સપુણ્યીક્રિયતે ન ચૈકાકિના પ્રત્યયેન | 25 તદ્દદ્ યા રાહબ્નામિકા વારાજ્ઞના ચારાન્ અનુગૃહ્યાપરેણ માર્ગેણ વિસ-
સર્જ સાપિ કિં કર્મભ્યો ન સપુણ્યીકૃતા? 26 અતએવાત્મહીનો દેહો યથા મૃતોડસ્તિ તથૈવ કર્મહીનઃ પ્રત્યયોડપિ મૃતોડસ્તિ |

3 હે મમ ભ્રાતરઃ, શિક્ષકૈરસ્માભિ ગુરુતરદણ્ડો લપ્સ્યત ઇતિ જ્ઞાત્વા યૂયમ્ અનેકે શિક્ષકા મા ભવત | 2 યતઃ સર્વે વયં બહુવિધયેષુ સ્ખલામઃ, યઃ
કશ્ચિદ્ વાક્યે ન સ્ખલતિ સ સિદ્ધપુરુષઃ કૃત્સ્નં વશીકર્તુ સમર્થશ્ચાસ્તિ | 3 પશ્યત વયમ્ અશ્વાન્ વશીકર્તુ તેષાં વક્ત્રેષુ ખલીનાન્ નિધાય તેષાં કૃત્સ્નં
શરીરમ્ અનુવર્તયામઃ | 4 પશ્યત યે પોતા અતીવ બૃહદાકારાઃ પ્રચણ્ડવાતૈશ્ચ ચાલિતાસ્તેડપિ કર્ણધારસ્ય મનોડભિમતાદ્ અતિક્ષુદ્રેણ કર્ણેન વાગ્મિષ્ટં સ્થાનં
પ્રત્યનુવર્તન્તે | 5 તદ્દદ્ રસનાપિ ક્ષુદ્રતાર્ણ સન્તી દર્પવાક્યાનિ ભાષતે | પશ્ય કીદૃક્ષ્ણહારણં દહ્યતે ડલ્પેન વહ્નિના | 6 રસનાપિ ભવેદ્ વહ્નિરધર્મરૂપપિષ્ટપે |
અસ્મદ્દેષુ રસના તાદૃશં સન્તિષ્ઠતિ સા કૃત્સ્નં દેહં કલક્રૂયતિ સૃષ્ટિરથસ્ય ચક્રં પ્રજ્વલયતિ નરકાનલેન જ્વલતિ ય | 7 પશુપક્ષ્યુરોગજલચરાણાં સર્વેષાં
સ્વભાવો દમયિતું શક્યતે માનુષિકસ્વભાવેન દમયાશ્ચક્રે ય | 8 કિન્તુ માનવાનાં કેનાપિ જિહ્વા દમયિતું ન શક્યતે સા ન નિવાર્યમ્ અનિષ્ટં હલાહલવિષેણ પૂ-
ર્ણા ય | 9 તયા વયં પિતરમ્ ઈશ્વરં ધન્યં વદામઃ, તયા ચેશ્વરસ્ય સાદૃશ્યે સૃષ્ટાન્ માનવાન્ શપામઃ | 10 એકસ્માદ્ વદનાદ્ ધન્યાવાદશાપૌ નિર્ગચ્છતઃ | હે મમ
ભ્રાતરઃ, એતાદૃશં ન કર્તવ્યં | 11 પ્રસ્રવણઃ કિમ્ એકસ્માત્ છિદ્રાત્ મિષ્ટં તિક્તશ્ચ તોયં નિર્ગમયતિ? 12 હે મમ ભ્રાતરઃ, ઉડુમ્બરતરુઃ કિં જિતકલાનિ દ્રાક્ષાલ-
તા વા કિમ્ ઉડુમ્બરકલાનિ ફલિતું શકનોતિ? તદ્દદ્ એકઃ પ્રસ્રવણો લવણમિષ્ટે તોયે નિર્ગમયિતું ન શકનોતિ | 13 યુષ્માકં મધ્યે જ્ઞાની સુબોધશ્ચ ક આસ્તે?

तस्य कर्माणि ज्ञानमूलकमृदुतायुक्तानीति सदाचारात् स प्रमाणायतु।¹⁴ किन्तु युष्मदन्तःकरणमध्ये यदि तिकतेषु विवादेऽपि य विद्यते तर्हि सत्यमतस्य विरुद्धं न श्लाघ्यं नयान्तं कथयत।¹⁵ तादृशं ज्ञानम् उद्दिष्ट्वाद् आगतं नहि किन्तु पार्थिवं शरीरि भौतिकम्।¹⁶ यतो हेतोरीष्यां विवादेऽपि य यत्र वेद्येते तत्रैव कलहः सर्व्वं दुष्कृतञ्च विद्यते।¹⁷ किन्तुद्दिष्ट्वाद् आगतं यत् ज्ञानं तत् प्रथमं शुचि ततः परं शान्तं क्षान्तम् आशुसन्धेयं दयादिसत्कृतैः परिपूर्णां असन्दिग्धं निष्कपटञ्च भवति।¹⁸ शान्त्याचारिभिः शान्त्या धर्मकुलं रोष्यते।

4 युष्माकं मध्ये समरा रणञ्च कुत उत्पद्यन्ते? युष्मदङ्गशिबिराश्रिताभ्यः सुभेच्छाभ्यः किं नोत्पद्यन्ते? 2 यूयं वाञ्छथ किन्तु नाप्नुथ, यूयं नरुह्यताम्।³ ईष्याञ्च कुरुथ किन्तु कृतार्था भवितुं न शक्नुथ, यूयं युध्यथ रणं कुरुथ य किन्त्वप्राप्तास्तिष्ठथ, यतो हेतोः प्रार्थनां न कुरुथ।⁴ यूयं प्रार्थयध्वे किन्तु न लभध्वे यतो हेतोः स्वसुभोगेषु व्ययार्थं कु प्रार्थयध्वे।⁵ हे व्यभियारिणो व्यभियारिण्यश्च, संसारस्य यत् मैत्र्यं तद् ईश्वरस्य शात्रवमिति यूयं किं न ज्ञानीथ? अत एव यः कश्चित् संसारस्य मित्रं भवितुम् अभिलषति स अवेश्वरस्य शत्रु भवति।⁶ यूयं किं मन्यध्वे? शास्त्रस्य वाक्यं किं कुलङ्घनं भवेत्? अस्मदन्तर्वासी य आत्मा स वा किम् ईष्यार्थं प्रेम करोति? 6 तन्नहि किन्तु स प्रतुलं वरं वितरति तस्माद् उक्तमास्ते यथा, आत्माभिमानलोकानां विपक्षो भवतीश्वरः। किन्तु तेनैव नभेभ्यः प्रसादाद् दीयते वरः।⁷ अतरेव यूयम् ईश्वरस्य वश्या भवत शयतानं संरुन्ध तेन स युष्मत्तः पलायिष्यते।⁸ ईश्वरस्य समीपवर्तिनो भवत तेन स युष्माकं समीपवर्ती भविष्यति। हे पापिनः, यूयं स्वकरान् परिष्कुरुध्वं। हे द्विमनोलोकाः, यूयं स्वान्तःकरणानि शुचीनि कुरुध्वं।⁹ यूयम् उद्विज्जध्वं शोचत विलपत य, युष्माकं हासः शोकाय, आनन्दश्च कातरतायै परिवर्ततां।¹⁰ प्रभोः समक्षं नम्रा भवत तस्मात् स युष्मान् उच्यीकरिष्यति।¹¹ हे भ्रातरः, यूयं परस्परं मा दूषयत। यः कश्चिद् भ्रातरं दूषयति भ्रातुर्वियारञ्च करोति स व्यवस्थां दूषयति व्यवस्थायाश्च विचारं करोति। त्वं यदि व्यवस्थाया विचारं करोषि तर्हि व्यवस्थापालयिता न भवसि किन्तु विचारयिता भवसि।¹² अद्वितीयो व्यवस्थापको विचारयिता य स अवेवास्ते यो रक्षितुं नाशयितुञ्च पारयति। किन्तु कस्त्वं यत् परस्य विचारं करोषि? 13 अद्य श्वो वा वयम् अमुकनगरं गत्वा तत्र वर्षभेकं यापयन्तो वाणिज्यं करिष्यामः। लाभं प्राप्स्यामश्चेति कथां भाषमाणा यूयम् एदानीं शृणुत।¹⁴ श्वः किं घटिष्यते तद् यूयं न ज्ञानीथ यतो ज्ञानं वो भवेत् कीदृक् तत्तु बाष्पस्वप्नपकं, क्षणमात्रं भवेद् दृश्यं लुप्यते य ततः परं।¹⁵ तदनुक्त्वा युष्माकम् एदं कथनीयं प्रभोरिच्छातो वयं यदि ज्ञानमस्तर्ह्यतत् कर्म तत् कर्म वा करिष्याम एति।¹⁶ किन्त्विदानीं यूयं गर्ववाक्यैः श्लाघनं कुरुध्वे तादृशं सर्व्वं श्लाघनं कुन्तितमेव।¹⁷ अतो यः कश्चित् सत्कर्म कर्त्तं विदित्वा तत्र करोति तस्य पापं ज्ञायते।

5 हे धनवन्तः, यूयम् एदानीं शृणुत युष्माभिरागमिष्यत्कलेशहेतोः कन्धतां विलप्यताञ्च।² युष्माकं द्रविणं ज्ञानं कीटभुक्ताः सुयेलकाः।³ कनकं रजतञ्चापि विकृतिं प्रगमिष्यति, तत्कलङ्कश्च युष्माकं पापं प्रमाणायिष्यति, हुताशवस्य युष्माकं पिशितं पादयिष्यति। एतन्मन्त्रमन्त्रेषु युष्माभिः सञ्चितं धनं।⁴ पश्यत यैः कृषीवलै र्युष्माकं शस्यानि छिन्नानि तेभ्यो युष्माभि र्यद् वेतनं छिन्नं तद् उच्यै र्ध्वनिं करोति तेषां शस्यच्छेदकानाम् आर्त्तरावः सेनापतेः परमेश्वरस्य कर्णकुण्डरं प्रविष्टः।⁵ यूयं पृथिव्यां सुभोगं कामुकताञ्चारितवन्तः, मलाभोजस्य दिनं एव निजान्तःकरणानि परितर्पितवन्तश्च।⁶ अपरञ्च युष्माभि र्धार्मिकस्य दण्डाज्ञां हत्यां याकारि तथापि स युष्मान् न प्रतिरुद्धवान्।⁷ हे भ्रातरः, यूयं प्रभोरागमनं यावद् धैर्यमालम्बध्वं। पश्यत कृषिवलो भूमे र्बहुमूल्यं कुलं प्रतीक्षमाणा यावत् प्रथमम् अन्तिमञ्च वृष्टिजलं न प्राप्नोति तावद् धैर्यम् आलम्बते।⁸ यूयमपि धैर्यमालम्ब्य स्वान्तःकरणानि स्थिरीकुरुत, यतः प्रभोरुपस्थितिः समीपवर्त्तन्यभवत्।⁹ हे भ्रातरः, यूयं यद् दण्ड्या न भवेत तदर्थं परस्परं न ग्लायत, पश्यत विचारयिता द्वारसमीपे तिष्ठति।¹⁰ हे मम भ्रातरः, ये भविष्यद्वादिनः प्रभो र्नाम्ना भाषितवन्तस्तान् यूयं दुःखसहनस्य धैर्यस्य य दृष्टान्तान् ज्ञानीत।¹¹ पश्यत धैर्यशीला अस्माभि र्धन्या उच्यन्ते। आयुषो धैर्यं युष्माभिरश्नावि प्रभोः परिणामश्चादृशि यतः प्रभु र्बहुकृपः सकरुणाश्चास्ति।¹² हे भ्रातरः विशेषत एदं वदामि स्वर्गस्य वा पृथिव्या वान्यवस्तुनो नाम गृहीत्वा युष्माभिः कोऽपि शपथो न क्रियतां, किन्तु यथा दण्ड्या न भवत तदर्थं युष्माकं तथैव तन्नहि येतिवाक्यं यथेष्टं भवतु।¹³ युष्माकं कश्चिद् दुःखी भवति? स प्रार्थनां करोतु। कश्चिद् वानन्दितो भवति? स गीतं गायतु।¹⁴ युष्माकं कश्चित् पीडितो ऽस्ति? स समितेः प्राचीनान् आह्वातु ते य पभो र्नाम्ना तं तैलेनाभिषिष्य तस्य कृते प्रार्थनां कुर्वन्तु।¹⁵ तस्माद् विश्वासज्जातप्रार्थनया स रोगी रक्षां यास्यति प्रभुश्च तम् उत्थापयिष्यति यदि य कृतपापो भवेत् तर्हि स तं क्षमिष्यते।¹⁶ यूयं परस्परम् अपराधान् अङ्गीकुरुध्वम् आरोग्यप्राप्त्यर्थञ्चैकज्जोऽन्यस्य कृते प्रार्थनां करोतु धार्मिकस्य सयत्ना प्रार्थना बहुशक्तिविशिष्टा भवति।¹⁷ य अलियो वयमिव सुभुङ्क्षुः प्रभोगी मर्त्य आसीत् स प्रार्थनयानावृष्टिं याचितवान् तेन देशे सार्द्धवत्सरत्रयं यावद् वृष्टि र् न बभूव।¹⁸ पश्चात् तेन पुनः प्रार्थनायां कृतायाम् आकाशस्तोयान्यवर्षीत् पृथिवी य स्वङ्गलानि प्रारोहयत्।¹⁹ हे भ्रातरः, युष्माकं कस्मिंश्चित् सत्यमताद् भ्रष्टे यदि कश्चित् तं परावर्त्तयति²⁰ तर्हि यो ज्ञनः पापिनं विपथभ्रमणात् परावर्त्तयति स तस्यात्मानं मृत्युत उद्धरिष्यति बहुपापान्यावरिष्यति येति ज्ञानात्।

१ पितरस्य पत्रं

१ पन्त-गालातिया-कप्पदकिया-आशिया-बिथुनियादेशेषु प्रवासिनो ये विकीर्णलोकाः २ पितुरीश्वरस्य पूर्वनिर्णयाद् आत्मनः पावनेन यीशुप्रीष्टस्याज्ञा-
ग्रहणाय शोषितप्रोक्षणाय याभिरुचितस्तान् प्रति यीशुप्रीष्टस्य प्रेरितः पितरः पत्रं लिखति। युष्मान् प्रति बाहुल्येन शान्तिरनुग्रहश्च भूयास्तां।
३ अस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्य तात ईश्वरो धन्यः, यतः स स्वकीयबहुकृपातो मृतगणमध्याद् यीशुप्रीष्टस्योत्थानेन ज्वनप्रत्याशार्थम् अर्थतो ४ ऽक्षयनिष्क-
लङ्गाम्लानसम्पत्तिप्राप्त्यर्थम् अस्मान् पुनर्जन्तयामास। सा सम्पत्तिः स्वर्गो ऽस्माकं कृते सञ्चिता तिष्ठति, ५ यूयञ्चेश्वरस्य शक्तिः शेषकाले प्रकाश्यपरित्रा-
णार्थं विश्वासेन रक्षध्वे। ६ तस्माद् यूयं यद्यप्यानन्देन प्रकुल्ला भवथ तथापि साम्प्रतं प्रयोजनहेतोः कियत्कालपर्यन्तं नानाविधपरीक्षाभिः क्लिश्यध्वे।
७ यतो वह्निना यस्य परीक्षा भवति तस्मात् नश्वरसुवर्णादिषु बहुमूल्यं युष्माकं विश्वासरूपं यत् परीक्षितं स्वर्गं तेन यीशुप्रीष्टस्यागमनसमये प्रशंसायाः
समाहरस्य गौरवस्य च योग्यता प्राप्तव्या। ८ यूयं तं प्रीष्टम् अदृष्ट्वापि तस्मिन् प्रीयध्वे साम्प्रतं तं न पश्यन्तोऽपि तस्मिन् विश्वासन्तो ऽनिर्व्वयनीयेन प्र-
भावयुक्तेन यानन्देन प्रकुल्ला भवथ, ९ स्वविश्वासस्य परिणामरूपम् आत्मनां परित्राणं लभध्वे च। १० युष्मासु यो ऽनुग्रहो वर्तते तद्विषये य ईश्वरीयवा-
क्यं कथितवन्तस्ते भविष्यद्वादिनस्तस्य परित्राणस्यान्वेषणम् अनुसन्धानञ्च कृतवन्तः। ११ विशेषतस्तेषामन्तर्व्वासी यः प्रीष्टस्यात्मा प्रीष्टे वर्तिष्यमाणानि
दुःखानि तदनुगामिप्रभावञ्च पूर्वं प्राकाशयत् तेन कः कीदृशो वा समयो निरदिश्यतैतस्यानुसन्धानं कृतवन्तः। १२ ततस्तैर्विषयैस्ते यत्र स्वान् किन्त्वस्मान्
उपकुर्वन्त्येतत् तेषां निकटे प्राकाशयत। यांश्च तान् विषयान् दित्यदृता अध्यवन्तश्चिरसो निरीक्षितुम् अभिलषन्ति ते विषयाः साम्प्रतं स्वर्गात् प्रेषितस्य
पवित्रस्यात्मनः सहाय्याद् युष्मत्समीपे सुसंवाद्यप्रचारयितुम्ः प्राकाशयन्त। १३ अतयेव यूयं मनःकटिबन्धनं कृत्वा प्रबुद्धाः सन्तो यीशुप्रीष्टस्य प्रकाशसमये
युष्मासु वर्तिष्यमानस्यानुग्रहस्य सम्पूर्णां प्रत्याशां कुरुत। १४ अपरं पूर्व्याज्ञानतावस्थायाः कुत्सिताभिलाषाणां योग्यम् आचारं न कुर्वन्तो युष्मदाह्वान-
कारी यथा पवित्रो ऽस्ति १५ यूयमप्याज्ञाग्राहिसन्ताना एव सर्वस्मिन् आचारे तादृक् पवित्रा भवत। १६ यतो लिखितम् आस्ते, यूयं पवित्रास्तिष्ठत यस्मादहं
पवित्रः। १७ अपरञ्च यो विनापक्षपातम् ऐकैकमानुषस्य कर्मानुसाराद् विचारं करोति स यद्दि युष्माभिस्तात आप्यायते तर्हि स्वप्रवासस्य कालो युष्माभि-
र्भोत्या याप्यतां। १८ यूयं निरर्थकात् पैतृकायारात् क्षयणीयै र्प्यसुवर्णादिभिर्मुक्तिं न प्राप्य १९ निष्कलङ्कनिर्मलमेषशावकस्येव प्रीष्टस्य बहुमूल्येन रुधिरेश
मुक्तिं प्राप्तवन्त एति ज्ञानीथ। २० स जगतो भित्तिमूलस्थापनात् पूर्वं नियुक्तः किन्तु यस्मिन्नेषु युष्मदर्थं प्रकाशितो ऽभवत्। २१ यतस्तेनैव मृतगणात्
तस्योत्थापयितरि तस्मै गौरवदातरि येस्वरे विश्वसिथ तस्माद् ईश्वरं युष्माकं विश्वासः प्रत्याशा यास्ते। २२ यूयम् आत्मना सत्यमतस्याज्ञाग्रहणद्वारा नि-
ष्कपटाय भ्रातृप्रेम्ने पावितमनसो भूत्वा निर्मलान्तःकरणैः परस्परं गाढं प्रेम कुरुत। २३ यस्माद् यूयं क्षयणीयवीर्यात् नहि किन्त्वक्षयणीयवीर्याद् ईश्वरस्य
ज्वनदायकं नित्यस्थायिना वाक्येन पुनर्जन्म गृहीतवन्तः। २४ सर्वप्राणी तृणैस्तुल्यस्तत्तेजस्तृणपुष्पवत्। तृणानि परिशुष्यति पुष्पाणि निपतन्ति च।
२५ किन्तु वाक्यं परेशस्यानन्तकालं वितिष्ठते। तदेव य वाक्यं सुसंवाद्येन युष्माकम् अन्तिके प्रकाशितं।

२ सर्वान् द्वेषान् सर्वान्श्च एलान् कापट्यानीर्ष्याः समस्तग्लानिकथाश्च दूरीकृत्य २ युष्माभिः परित्राणाय वृद्धिप्राप्त्यर्थं नवजातशिशुभिरिव प्रकृतं वा-
ग्दुग्धं पिपास्यतां। ३ यतः प्रभुर्भुङ्ग्यते अतस्यास्वाहं यूयं प्राप्तवन्तः। ४ अपरं मानुषैरवज्ञातस्य किन्त्वीश्वरेणाभिरुचितस्य बहुमूल्यस्य ज्वनप्रस्त-
रस्येव तस्य प्रभोः सन्निधिम् आगता ५ यूयमपि ज्वनप्रस्तरा एव नियीयमाना आत्मिकमन्दिरं प्रीष्टेन यीशुना येस्वरतोषकाणाम् आत्मिकबलीनां दानार्थं
पवित्रो याजकवर्गो भवथ। ६ यतः शास्त्रे लिखितमास्ते, यथा, पश्य पाषाणं अेको ऽस्ति सीयोनो स्थापितो मया। मुष्यकोणस्य योग्यः स वृत्त्रातीव मू-
ल्यवान्। यो ज्ञानो विश्वसेत् तस्मिन् स लज्जो न गमिष्यति। ७ विश्वासिनां युष्माकमेव समीपे स मूल्यवान् भवति किन्त्वविश्वासिनां कृते नियेतृभिरवज्ञा-
तः स पाषाणः कोणस्य भित्तिमूलं भूत्वा बाधाजनकः पाषाणः स्फलनकारकश्च शैलो ज्ञातः। ८ ते याविश्वासाद् वाक्येन स्फलन्ति स्फलने च नियुक्ताः
सन्ति। ९ किन्तु यूयं येनान्धकारमध्यात् स्वकीयाश्चर्य्यदीप्तिमध्यम् आहूतास्तस्य गुणान् प्रकाशयितुम् अभिरुचितो वंशो राजकीयो याजकवर्गः पवित्रा ज्ञा-
तिरधिकर्तव्याः प्रजाश्च ज्ञाताः। १० पूर्वं यूयं तस्य प्रजा नाभवत् किन्त्विदानीम् ईश्वरस्य प्रजा आध्वे। पूर्वंम् अननुकम्पिता अभवत् किन्त्विदानीम् अनु-
कम्पिता आध्वे। ११ हे प्रियतमाः, यूयं प्रवासिनो विदेशिनश्च लोका एव मनसः प्रातिकूल्येन योधिभ्यः शारीरिकसुभाभिलाषेभ्यो निवर्तध्वम् एत्यहं विनये।
१२ देवपूजकानां मध्ये युष्माकम् आचार अेवम् उत्तमो भवतु यथा ते युष्मान् दुष्कर्मकारिलोकानिव पुनर्न निन्दन्तः कृपादृष्टिर्दिने स्वयक्षुर्गोयरीयसक्त्याभ्य
ईश्वरस्य प्रशंसां कुर्युः। १३ ततो हेतो यूयं प्रभोरनुरोधात् मानवसृष्टानां कर्तृत्वपदानां वशीभवत विशेषतो भूपावस्य यतः स श्रेष्ठः, १४ देशाध्यक्षाणाञ्च
यतस्ते दुष्कर्मकारिणां दण्डदानार्थं सत्कर्मकारिणां प्रशंसार्थञ्च तेन प्रेरिताः। १५ एत्थं निर्व्वोधमानुषाणाम् अज्ञानत्वं यत् सदाचारिभिर् युष्माभिर् निरुत्तरी-
क्रियते तद् ईश्वरस्याभिमतं। १६ यूयं स्वाधीना एवायतर तथापि दुष्टताया वेषस्वरूपां स्वाधीनतां धारयन्त एव नहि किन्त्वीश्वरस्य दासा एव। १७ सर्वान्
समाद्विध्वं भ्रातृवर्गं प्रीयध्वम् ईश्वराद् भिभीत भूपावं सम्मन्यध्वं। १८ हे दासाः यूयं सम्पूर्णादरेण प्रभूनां वश्या भवत केवलं लद्गाणां दयालूनाञ्च नहि
किन्त्वन्तुज्ज्वनमपि। १९ यतो ऽन्यायेन दुःखभोगकाल ईश्वरयन्तया यत् क्लेशसहं तदेव प्रियं। २० पापं कृत्वा युष्माकं यपेटाघातसहनेन का प्रशंसा? किन्तु
सदाचारं कृत्वा युष्माकं यद् दुःखसहं तदेवेश्वरस्य प्रियं। २१ तदर्थमेव यूयम् आहूता यतः प्रीष्टोऽपि युष्मन्निमित्तं दुःखं लुक्त्वा यूयं यत् तस्य पदयिहै प्र-
जेत तदर्थं दृष्टान्तमेकं दर्शितवान्। २२ स किमपि पापं न कृतवान् तस्य वदने कापि छलस्य कथा नासीत्। २३ निन्दितो ऽपि सन् स प्रतिनिन्दानं न कृतवान् दुःखं
सहमानो ऽपि न लत्सितवान् किन्तु यथार्थविचारयितुः समीपे स्वं समर्पितवान्। २४ वयं यत् पापेभ्यो निवृत्य धर्मार्थं ज्वामस्तदर्थं स स्वशरीरेणास्माकं
पापानि कुशोढवान् तस्य प्रहारे यूयं स्वस्था अभवत। २५ यतः पूर्वं यूयं भ्रमणकारिभेषा एवाध्वं किन्त्वधुना युष्माकम् आत्मनां पालकस्याध्यक्षस्य च
समीपं प्रत्यावर्तिताः।

३ हे योषितः, यूयमपि निष्कस्वामिनां वश्या भवत तथा सति यद्दि केचिद् वाक्ये विश्वासिनो न सन्ति तर्हि २ ते विनावाक्यं योषिताम् आचारेणार्थत-
स्तेषां प्रत्यक्षेण युष्माकं सभयसतीत्वाचारेणाक्लृष्टुं शक्यन्ते। ३ अपरं केशरयनया स्वर्णवस्त्रधारणान् परिच्छेद्यपरिधानेन वा युष्माकं वाह्यभूषा न
भवतु, ४ किन्त्वीश्वरस्य साक्षाद् बहुमूल्यक्षमाशान्तिभावाक्षयरत्नेन युक्तो गुप्त आन्तरिकमानव अेव। ५ यतः पूर्वकाले याः पवित्रस्त्रिय ईश्वरं प्रत्याशाम-
कुर्वन् ता अपि तादृशीमेव भूषां धारयन्त्यो निष्कस्वामिनां वश्या अभवन्। ६ तथैव सारा एब्राहीमो वश्या सती तं प्रतिमाभ्यातवती यूयञ्च यद्दि सदाया-
रिण्यो भवथ व्याकुलतया य भीता न भवथ तर्हि तस्याः कन्या आध्वे। ७ हे पुरुषाः, यूयं ज्ञानतो दुर्बलतरभाजनैरिव योषिभिः सहवासं कुरुत, अेकस्य
ज्वनवरस्य सहभागिनीभ्यताभ्यः समाहरं वितरत य न येद् युष्माकं प्रार्थनानां बाधा जनिष्यते। ८ विशेषतो यूयं सर्व्व अेकमनसः परदुःखैर्दुःखिता भ्रा-

तृप्रमिषाः कृपावन्तः प्रीतिभावाश्च भवतः।⁹ अनिष्टस्य परिशोधनानिष्टं निन्द्याया वा परिशोधनं निन्दं न कुर्वन्त आशिषं दत्त यतो यूयम् आशिरघिकारिणो भवितुमाडूता एति ज्ञानीथ।¹⁰ अपरञ्च, ज्ञाने प्रीयमाणो यः सुदिनानि दृष्टेक्षते। पापात् जिह्वां मृषावाक्यात् स्वाधरौ स निवर्त्तयेत्।¹¹ स त्यजेद् दृष्ट-
तामार्गं सत्क्रियाञ्च समायरेत्। मृगयायाश्च शान्तिं स नित्यमेवानुधावतु।¹² लोचने परमेशस्योन्मीलिते धार्मिकान् प्रति। प्रार्थनायाः कृते तेषाः तच्छ्रोत्रे सु-
गमे सदा। क्रोधास्यञ्च परेशस्य कदाचारिषु वर्त्तते।¹³ अपरं यदि यूयम् उत्तमस्यानुगामिनो भवथ तर्हि को युष्मान् हिंसिष्यते? ¹⁴ यदि य धर्मार्थं क्लेश्य-
ध्वं तर्हि धन्या भविष्यथ। तेषाम् आशङ्क्या यूयं न बिभीत न विडुक्त वा।¹⁵ मनोभिः किन्तु मन्यध्वं पवित्रं प्रभुमीश्वरं। अपरञ्च युष्माकम् आन्तरिकप्र-
त्याशायास्तत्तयः कश्चित् पृच्छति तस्मै शान्तिभीतिभ्याम् उत्तरं द्यातुं सदा सुसज्जता भवतः।¹⁶ ये य प्रीष्टधर्मं युष्माकं सदायारं दूषयन्ति ते दृष्टकर्मका-
रिणामिव युष्माकम् अपवादेन यत् लज्जिता भवेयुस्तदर्थं युष्माकम् उत्तमः संवेदो भवतु।¹⁷ ईश्वरस्याभिमतार्थं यदि युष्माभिः क्लेशः सोढव्यस्तर्हि
सदायारिभिः क्लेशसङ्घनं वरं न य कदायारिभिः।¹⁸ यस्माद् ईश्वरस्य सन्निधिम् अस्मान् आनेतुम् अघार्मिकाणां विनिमयेन धार्मिकः प्रीष्टो ऽप्येककृत्वः
पापानां दण्डं लुक्तवान्, स य शरीरसम्बन्धे मारितः किन्वात्मनः सम्बन्धे पुन ज्जितो ऽभवत्।¹⁹ तत्सम्बन्धे य स यात्रां विधाय काराबद्धानाम् आत्म-
नां समीपे वाक्यं घोषितवान्।²⁰ पुरा नोडस्य समये यावत् पोतो निरमीयत तावद् ईश्वरस्य दीर्घसङ्घिष्यता यदा व्यवभवत तदा तेऽनाज्ञात्राङ्घिणोऽभवन्।
तेन पोतोनाल्लोडार्थं अष्टावेव प्राणिनस्तोयम् उत्तीर्णाः।²¹ तन्निदर्शनञ्चावगाढं (अर्थतः शारीरिकमविनताया यस्त्यागः स नहि किन्त्वीश्वरायोत्तमसंवेद-
स्य या प्रतज्ञा सैव) यीशुप्रीष्टस्य पुनरुत्थानेनेदानीम् अस्मान् उत्तारयति,²² यतः स स्वर्गं गत्वेश्वरस्य दक्षिणे विद्यते स्वर्गीयदूताः शासका बलानि य
तस्य वशीभूता अभवन्।

4 अस्माकं विनिमयेन प्रीष्टः शरीरसम्बन्धे दण्डं लुक्तवान् अतो डेतोः शरीरसम्बन्धे यो दण्डं लुक्तवान् स पापात् मुक्तः² एतिभावेन यूयमपि सुस-
ज्जलभूय देववासस्यावशिष्टं समयं पुनर्मानवानाम् इच्छासाधनार्थं नहि किन्त्वीश्वरस्येच्छासाधनार्थं यापयत।³ आयुषो यः समयो व्यतीतस्तस्मिन्
युष्माभि र्यद् देवपूजकानाम् इच्छासाधनं कामकुत्सिताभिलाषमधपानरङ्गरसमत्तताद्युपाहर्षदेवपूजयरणञ्चाकारि तेन बाहुल्यं।⁴ यूयं तैः सङ्घ तस्मिन् सर्व-
नाशपङ्के मज्जितुं न धावथ, इत्यनेनाश्वर्थं विज्ञाय ते युष्मान् निन्दन्ति।⁵ किन्तु यो ज्ञातां मृतानाञ्च विचारं कर्तुम् उद्यतोऽस्ति तस्मै तैरुत्तरं दायिष्यते।
⁶ यतो डेतो यै मृतास्तेषां यत् मानवोद्देश्यः शारीरिकविचारः किन्त्वीश्वरोद्देश्यम् आत्मिकज्ज्वलं भवत् तदर्थं तेषामपि सन्निधौ सुसमाचारः प्रकाशितोऽभवत्।
⁷ सर्वेषाम् अन्तिमकाल उपस्थितस्तस्माद् यूयं सुबुद्धयः प्रार्थनार्थं ज्ञातृत्वं भवतः।⁸ विशेषतः परस्परं गाढं प्रेम कुरुत, यतः, पापानामपि बाहुल्यं प्रेम-
वाञ्छादयिष्यते।⁹ कातरोक्तिं विना परस्परम् आतिथ्यं कुरुत।¹⁰ येन यो वरो लब्धस्तेनैव स परम् उपकरोतु, इत्थं यूयम् ईश्वरस्य बहुविधप्रसादस्योत्त-
मा भाण्डागाराधिपा भवतः।¹¹ यो वाक्यं कथयति स ईश्वरस्य वाक्यमिव कथयतु यश्च परम् उपकरोति स ईश्वरदत्तसामर्थ्याद्विषोपकरोतु। सर्वविषये यी-
शुप्रीष्टेनेश्वरस्य गौरवं प्रकाशयतां तस्यैव गौरवं पराक्रमश्च सर्वदा भूयात्। आमेन।¹² डे प्रियतमाः, युष्माकं परीक्षार्थं यस्तापो युष्मासु वर्त्तते तम् अस-
म्भवदति तं मत्वा नाश्वर्थं ज्ञानीत,¹³ किन्तु प्रीष्टेन क्लेशानां सङ्घागित्वाद् आनन्दत तेन तस्य प्रतापप्रकाशेऽप्याननन्देन प्रकुल्ला भविष्यथ।¹⁴ यदि प्री-
ष्टस्य नामडेतुना युष्माकं निन्दा भवति तर्हि यूयं धन्या यतो गौरवदायक ईश्वरस्यात्मा युष्मास्वधितिष्ठति तेषां मध्ये स निन्दते किन्तु युष्मन्मध्ये प्रशंस्य-
ते।¹⁵ किन्तु युष्माकं कोऽपि डन्ता वा चैरो वा दृष्टकर्मकृद् वा पराधिकारयर्थक एव दण्डं न लुडुक्तां।¹⁶ यदि य प्रीष्टीयान एव दण्डं लुडुक्ते तर्हि स न
लज्जमानस्तत्कारणार्थं ईश्वरं प्रशंसतु।¹⁷ यतो विचारस्यारम्भसमये ईश्वरस्य मन्दिरे युज्यते यदि यास्मत्स्वारभते तर्हीश्वरीयसुसंवादाग्रहिणो शेषद-
शा का भविष्यति? ¹⁸ धार्मिकेनापि येत् त्राणम् अतिकृच्छ्रेण गम्यते। तर्हाधार्मिकपापिभ्याम् आश्रयः कुत्र लप्स्यते।¹⁹ अत ईश्वरेच्छातो ये दुःखं लुज्जते
ते सदायारेण स्वात्मानो विश्वास्थस्रष्टरीश्वरस्य कराभ्यां निदधतां।

5 प्रीष्टस्य क्लेशानां साक्षी प्रकाशियमाणस्य प्रतापस्यांशी प्राचीनश्चाहं युष्माकं प्राचीनान् विनीयेहं वदामि।² युष्माकं मध्यवर्ती य ईश्वरस्य मेषवृ-
न्दो यूयं तं पालयत तस्य वीक्षाणं कुरुत य, आवश्यकत्वेन नहि किन्तु स्वेच्छातो न व कुलोभेन किन्त्विच्छुकमनसा।³ अपरम् अंशानाम् अधिकारिणो
एव न प्रभवत किन्तु वृन्दस्य दृष्टान्तस्वप्ना भवतः।⁴ तेन प्रधानपालक उपस्थिते यूयम् अम्बानं गौरवकिरीटे लप्स्यध्वे।⁵ डे युवानः, यूयमपि प्राचीनलो-
कानां वश्या भवत सर्वे य सर्वेषां वशीभूय नम्रताभरणेन भूषिता भवत, यतः, आत्माभिमानिलोकानां विपक्षो भवतीश्वरः। किन्तु तेनैव नम्रेभ्यः प्रसादाद्
दीयते वरः।⁶ अतो यूयम् ईश्वरस्य बलवत्करस्याधो नम्रीभूय तिष्ठत तेन स उचितसमये युष्मान् उच्यीकरिष्यति।⁷ यूयं सर्वयिन्तां तस्मिन् निक्षिपत
यतः स युष्मान् प्रति यिन्तयति।⁸ यूयं प्रबुद्धा ज्ञातृत्वं तिष्ठत यतो युष्माकं प्रतिवादी यः शयतानः स गज्जर्जनकारी सिङ्घ एव पर्यटनं कं ग्रसिष्यामीति
मृगयते,⁹ अतो विश्वासे सुस्थिरास्तिष्ठन्तस्तेन सार्द्धं युध्यत, युष्माकं जगन्निवासिभ्रातृष्वपि तादृशाः क्लेशा वर्त्तन्त एति ज्ञानीत।¹⁰ क्षणिकदुःखभोगात्
परम् अस्मत्स्यं प्रीष्टेन यीशुना स्वकीयानन्तगौरवदानार्थं योऽस्मान् आडूतवान् स सर्वानुग्राहीश्वरः स्वयं युष्मान् सिद्धान् स्थिरान् सबलान् निश्चलाञ्च
करोतु।¹¹ तस्य गौरवं पराक्रमश्चानन्तकालं यावद् भूयात्। आमेन।¹² यः सिल्वानो (मन्ये) युष्माकं विश्वास्थो भ्राता भवति तद्दाराङ्घं संक्षेपेण लिपित्वा
युष्मान् विनीतवान् यूयञ्च यस्मिन् अधितिष्ठथ स अश्वेश्वरस्य सत्यो ऽनुग्रह एति प्रमाणां दत्तवान्।¹³ युष्माभिः सङ्घाभिरुचिता या समिति बांभिलि वि-
द्यते सा मम पुत्रो मार्कश्च युष्मान् नमस्कारं वेदयति।¹⁴ यूयं प्रेमयुग्मनेन परस्परं नमस्कुरुत। यीशुप्रीष्टाश्रितानां युष्माकं सर्वेषां शान्ति र्भूयात्। आमेन।

२ पितरस्य पत्रं

१ ये जना अस्माभिः सार्द्धम् अस्तदीश्वरे त्रातरि यीशुप्रीष्टे य पुण्यसम्बलितविश्वासधनस्य समानांशित्वं प्राप्तास्तान् प्रति यीशुप्रीष्टस्य दासः प्रेरितश्च शिमोन् पितरः पत्रं लिपति।² ईश्वरस्यास्माकं प्रभो यीशोश्च तत्त्वज्ञानेन युष्मास्वनुग्रहशान्त्योर्बाहुल्यं वर्ततां।³ ञ्जुवनाथम् ईश्वरभक्त्यर्थञ्च यद्यद् आवश्यकं तत् सर्व्वं गौरवसद्गुणाल्याम् अस्मदाह्वानकारिणस्तत्त्वज्ञानद्वारा तस्येश्वरीयशक्तिरस्मभ्यं दत्तवती।⁴ तत्सर्व्वेषु यास्मभ्यं तादृशा बहुमूल्या मङ्गाप्रतिज्ञा दत्ता याभि र्युयं संसारव्याप्तात् कुत्सिताभिलाषमूलात् सर्व्वनाशाद् रक्षां प्राप्येश्वरीयस्वभावस्यांशिनो भवितुं शक्नुथ।⁵ ततो डेतो र्युयं सम्पूर्णा यत्नं विधाय विश्वासे सौञ्जन्यं सौञ्जन्ये ज्ञानं⁶ ज्ञान आयतेन्द्रियताम् आयतेन्द्रियतायां धैर्य्यं धैर्य्यं ईश्वरभक्तिम्⁷ ईश्वरभक्तौ भ्रातृस्नेहे य प्रेम युङ्क्त।⁸ अेतानि यद्दि युष्मासु विद्यन्ते े वर्द्धन्ते य तर्हसम्प्रभो यीशुप्रीष्टस्य तत्त्वज्ञाने युष्मान् अलसान् निष्कलांश्च न स्थापयिष्यन्ति।⁹ किन्वेतानि यस्य न विद्यन्ते सो ऽन्धो मुद्गितलोयनः स्वकीयपूर्व्वपापानां माञ्जर्जनस्य विस्मृतिं गतश्च।¹⁰ तस्माद् डे भ्रातरः, युयं स्वकीयाह्वानवरणयो र्दृढकरणो बहु यतध्वं, तत् कृत्वा कदाय न स्पलिष्यथ।¹¹ यतो ऽनेन प्रकारेणास्माकं प्रभोस्त्रात् यीशुप्रीष्टस्यानन्तराज्यस्य प्रवेशेन युयं सुकलेन योजयिष्यध्वे।¹² यद्यपि यूयम् अेतत् सर्व्वं जानीथ वर्त्तमाने सत्यमते सुस्थिरा भवथ य तथापि युष्मान् सर्व्वदा तत् स्मारयितुम् अडम् अयत्नवान् न भविष्यामि।¹³ यावद् अेतस्मिन् दूष्ये तिष्ठामि तावद् युष्मान् स्मारयन् प्रबोधयितुं विडितं मन्ये।¹⁴ यतो ऽस्माकं प्रभु यीशुप्रीष्टो मां यत् ज्ञापितवान् तदनुसाराद् दूष्यमेतत् मया शीघ्रं त्यक्तव्यम् एति ज्ञानामि।¹⁵ मम परलोकगमनात् परमपि युयं यदेतानि स्मर्तुं शक्यथ तस्मिन् सर्व्वथा यतिष्ये।¹⁶ यतो ऽस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्य पराङ्गमं पुनरागमनञ्च युष्मान् ज्ञापयन्तो वयं कल्पितायुष्याभ्यानान्यन्वगच्छामेति नडि किन्तु तस्य मडिभनः प्रत्यक्षसाक्षिणो भूत्वा भाषितवन्तः।¹⁷ यतः स पितुरीश्वराद् गौरवं प्रशंसाञ्च प्राप्तवान् विशेषतो मडिमयुक्ततेजोमध्याद् अेतादृशी वाणी तं प्रति निर्गतवती, यथा, अेष मम प्रियपुत्र अेतस्मिन् मम परमसन्तोषः।¹⁸ स्वर्गात् निर्गतयं वाणी पवित्रपर्व्वते तेन सार्द्धं विद्यमानैरस्माभिरश्रावि।¹⁹ अपरम् अस्मत्समीपे दृढतरं भविष्यद्वाक्यं विद्यते यूयञ्च यद्दि दिनारम्भं युष्मन्नःसु प्रभातीयनक्षत्रस्योदयञ्च यावत् तिमिरमये स्थाने ज्वलन्तं प्रदीपमिव तद् वाक्यं सम्मन्यध्वे तर्हि भद्रं करिष्यथ।²⁰ शास्त्रीयं किमपि भविष्यद्वाक्यं मनुष्यस्य स्वकीयभावबोधकं नडि, अेतद् युष्माभिः सम्यक् ज्ञायतां।²¹ यतो भविष्यद्वाक्यं पुरा मानुषाणाम् एच्छातो नोत्पन्नं किन्त्वीश्वरस्य पवित्रलोकाः पवित्रेणान्मना प्रवर्त्तिताः सन्तो वाक्यम् अभाषन्त।

२ अपरं पूर्व्वकाले यथा लोकानां मध्ये मिथ्याभविष्यद्वादिन उपातिष्ठन् तथा युष्माकं मध्येऽपि मिथ्याशिक्षका उपस्थास्यन्ति, ते स्वेषां डेतारं प्रभुम् अनङ्गीकृत्य सत्वरं विनाशं स्वेषु वर्त्तयन्ति विनाशकवैधर्म्यं गुप्तं युष्मन्मध्यम् आनेष्यन्ति।² ततो ऽनेकेषु तेषां विनाशकमार्गं गतेषु तेभ्यः सत्यमार्गस्य निन्दा सम्भविष्यति।³ अपरञ्च ते लोभात् कापट्यवाक्यै र्युष्मन्तो लाभं करिष्यन्ते किन्तु तेषां पुरातनदण्डाज्ञा न विलम्बते तेषां विनाशश्च न निद्राति।⁴ ईश्वरः कृतपापान् दूतान् न क्षमित्वा तिमिरशृङ्खलैः पाताले रुद्ध्वा विचारार्थं समर्पितवान्।⁵ पुरातनं संसारमपि न क्षमित्वा तं दृष्टानां संसारं जलाप्लावनेन मञ्जयित्वा सप्तजनैः सडितं धर्मप्रचारकं नोडं रक्षितवान्।⁶ सिधोमम् अमोरा येतिनामकं नगरे भविष्यतां दृष्टानां दृष्टान्तं विधाय भस्मीकृत्य विनाशेन दण्डितवान्।⁷ किन्तु तैः कुत्सितव्यभियारिभि र्दुष्टात्मभिः क्लिष्टं धार्मिकं लोटं रक्षितवान्।⁸ स धार्मिको जनस्तेषां मध्ये निवसन् स्वीयदृष्टिश्चोत्रगोयरेभ्यस्तेषाम् अधर्मायारेभ्यः स्वकीयधार्मिकमनसि दिने दिने तप्तवान्।⁹ प्रभु र्भक्तान् परीक्षाद् उद्धर्तुं विचारदिनञ्च यावद् दण्ड्यामानान् अधार्मिकान् रोद्धुं पारयति,¹⁰ विशेषतो ये ऽमेध्याभिलाषात् शारीरिकसुभम् अनुगच्छन्ति कर्तृत्वपदानि यावज्जानन्ति तानेव (रोद्धुं पारयति।) ते दूःसाडसिनः प्रगल्भाश्च।¹¹ अपरं बलगौरवाभ्यां श्रेष्ठा दित्यदूताः प्रभोः सन्निधौ येषां वैपरीत्येन निन्दासूयकं विचारं न कुर्वन्ति तेषाम् उच्यपदस्थानां निन्दाद् एभे न भीताः।¹² किन्तु ये बुद्धिहीनाः प्रकृता जन्तवो धर्त्तव्यतायै विनाश्यतायै य जायन्ते तत्सदृशा एभे यत्र बुध्यन्ते तत् निन्दन्तः स्वकीयविनाश्यतया विनक्ष्यन्ति स्वीयाधर्मस्य कुलं प्राप्स्यन्ति य।¹³ ते दिवा प्रकृष्टभोजनं सुभं मन्यन्ते निजछलैः सुभभोगिनः सन्तो युष्माभिः सार्द्धं भोजनं कुर्वन्तः क्लङ्किन्तो द्रोषिणश्च भवन्ति।¹⁴ तेषां लोयनानि परदारकाडुक्षीणि पापे याश्रान्तानि ते यञ्जलानि मनांसि मोडयन्ति लोभे तत्परमनसः सन्ति य।¹⁵ ते शापग्रस्ता वंशाः सरलमार्गं विहाय बियोरोपुत्रस्य बिलियमस्य विपथेन व्रजन्तो भ्रान्ता अभवन्। स बिलियमो ऽप्यधर्मात् प्राप्ये पारितोषिकेऽप्रीयत,¹⁶ किन्तु निजापराधाद् भर्त्सनाम् अलभत यतो वयनशक्तिहीनं वाडनं मानुषिकगिरम् उच्यार्थं भविष्यद्वादिन उन्मत्तताम् अबाधत।¹⁷ एभे निर्जलानि प्रस्रवणानि प्रयाडवायुना यालिता मेधाश्च तेषां कृते नित्यस्थायी घोरतरान्धकारः सञ्चितो ऽस्ति।¹⁸ ये य जना भ्रान्त्याचारिणोऽपि कुर्येणोद्धृतास्तान् एभे ऽपरिमितदुर्षकथा भाषमाणाः शारीरिकसुभाभिलाषैः कामक्रीडाभिरश्च मोडयन्ति।¹⁹ तेभ्यः स्वाधीनतां प्रतिज्ञाय स्वयं विनाश्यताया द्दासा भवन्ति, यतः, यो येनैव पराञ्जिग्ये स ज्ञातस्तस्य किङ्करः।²⁰ त्रातुः प्रभो यीशुप्रीष्टस्य ज्ञानेन संसारस्य मलेभ्य उद्धृता ये पुनस्तेषु निमज्ज्य पराञ्जयन्ते तेषां प्रथमदशातः शेषदशा कुत्सिता भवति।²¹ तेषां पक्षे धर्मपथस्य ज्ञानाप्राप्ति र्वरं न य निर्दिष्टात् पवित्रविधिमार्गात् ज्ञानप्राप्तानां परावर्त्तनं।²² किन्तु येयं सत्या दृष्टान्तकथा सैव तेषु इलितवती, यथा, कुङ्करः स्वीयवन्ताय व्यावर्त्तते पुनः पुनः। लुडितुं कर्दमे तद्गतं क्षालितश्चैव शूकरः।

३ डे प्रियतमाः, युयं यथा पवित्रभविष्यद्दत्तुभिः पूर्व्वोक्तानि वाक्यानि त्रात्रा प्रभुना प्रेरितानाम् अस्माकम् आदेशञ्च सारथ तथा युष्मान् स्मारयित्वा² युष्माकं सरलभावं प्रबोधयितुम् अडं द्वितीयम् एडं पत्रं लिभामि।³ प्रथमं युष्माभिरिदं ज्ञायतां यत् शेषे काले स्वच्छाचारिणो निन्दका उपस्थाय⁴ वदिष्यन्ति प्रभोरोगमनस्य प्रतिज्ञा कुत्र? यतः पितृलोकानां मडानिद्रागमनात् परं सर्व्वानि सृष्टेरारम्भकाले यथा तथैवावतिष्ठन्ते।⁵ पूर्व्वम् ईश्वरस्य वाक्येनाकाशमण्डलं जलाद् उत्पन्ना जले सन्तिष्ठमाना य पृथिव्यविद्यतेतद् अनिच्छुकतातस्ते न जानन्ति,⁶ ततस्तात्कालिकसंसारो जलेनाप्लावितो विनाशं गतः।⁷ किन्वधुना वर्त्तमाने आकाशमण्डले तेनैव वाक्येन वहन्यर्थं गुप्ते विचारदिनं दृष्टमानवानां विनाशञ्च यावद् रक्षयते।⁸ डे प्रियतमाः, यूयम् अेतदेकं वाक्यम् अनवगता मा भवत यत् प्रभोः साक्षाद् दिनमेकं वर्षसडस्रवद् वर्षसडस्रञ्च दिनैकवत्।⁹ केचिद् यथा विलम्बं मन्यन्ते तथा प्रभुः स्वप्रतिज्ञायां विलम्बते तन्नडि किन्तु कोऽपि यत्र विनश्येत् सर्व्वं अेव मनःपरावर्त्तनं गच्छेयुरित्यभिलाषन् सो ऽस्मान् प्रति दीर्घसडिष्युतां विदधाति।¹⁰ किन्तु क्षपायां यौर एव प्रभो दिनम् आगमिष्यति तस्मिन् मडाशब्देन गगनमण्डलं लोप्स्यते मूलवस्तूनि य तापेन गलिष्यन्ते पृथिवी तन्मध्यस्थितानि कर्माणि य धक्ष्यन्ते।¹¹ अतः सर्व्वैरेतै र्विकारे गन्तव्ये सति यस्मिन् आकाशमण्डलं दाडेन विकारिष्यते मूलवस्तूनि य तापेन गलिष्यन्ते¹² तस्येश्वरदिनस्यागमनं प्रतीक्षमाणैराकाडुक्षमाणैश्च युष्माभि र्धर्मायारेश्वरभक्तिभ्यां कीदृशै लोडै र्भवितव्यं।¹³ तथापि वयं तस्य प्रतिज्ञानुसारेण धर्मस्य वासस्थानं नूतनम् आकाशमण्डलं नूतनं भूमण्डलञ्च प्रतीक्षामडे।¹⁴ अतअेव डे प्रियतमाः, तानि प्रतीक्षमाणा यूयं निष्कलङ्गा अनिन्दिताश्च भूत्वा यत् शान्त्याश्रितास्तिष्ठथैतस्मिन् यतध्वं।

15 अस्माकं प्रभो दीर्घसखिष्युताञ्च परित्राणञ्चिकां मन्यध्वं। अस्माकं प्रियत्नात्रे पौलाय यत् ज्ञानम् अद्यापि तदनुसारेण सोऽपि पत्रे युष्मान् प्रति तदेवा-
 लिपत्। 16 स्वकीयसर्वपत्रेषु यैतान्यधि प्रस्तुत्य तदेव गदति। तेषु पत्रेषु कतिपयानि दृग्ग्याणि वाक्यानि विद्यन्ते ये य लोका अज्ञानाश्चञ्चलाश्च ते निञ्चवि-
 नाशार्थम् अन्यशास्त्रीयवयनानीव तान्यपि विकारयन्ति। 17 तस्माद् डे प्रियतमाः, यूयं पूर्वं बुद्ध्वा सावधानास्तिष्ठत, अधार्मिकाणां भ्रान्तिस्तोतसापहताः
 स्वकीयसुस्थिरत्वात् मा भ्रश्यत। 18 किन्त्वस्माकं प्रभोस्त्रातु र्यीशुप्रीष्टस्यानुग्रहे ज्ञाने य वद्धध्वं। तस्य गौरवम् ष्टानी सदाकालञ्च भूयात्। आमेन्।

१ योऽनः पत्रं

१ आदितो य आसीद् यस्य वाग् अस्माभिरश्रावि यञ्च वयं स्वनेत्रैर्दृष्टवन्तो यञ्च वीक्षितवन्तः स्वकरैः स्पृष्टवन्तश्च तं श्रुवनवादे वयं ज्ञापयामः।
 २ स श्रुवनस्वरूपः प्रकाशत वयञ्च तं दृष्टवन्तस्तमधि साक्ष्यं दक्षश्च, यश्च पितुः सन्निधाववर्ततास्माकं समीपे प्रकाशत य तम् अनन्तश्रुवनस्वरूपं वयं युष्मान् ज्ञापयामः।
 ३ अस्माभि र्यद् दृष्टं श्रुतञ्च तदेव युष्मान् ज्ञाप्यते तेनास्माभिः सडांशित्वं युष्माकं भविष्यति। अस्माकञ्च सडांशित्वं पित्रा तत्पुत्रेण यीशुप्रीष्टेन य सार्द्धं भवति।
 ४ अपरञ्च युष्माकम् आनन्दो यत् सम्पूर्णां भवेद् तदर्थं वयम् अेतानि लिपामः।
 ५ वयं यां वार्तां तस्मात् श्रुत्वा युष्मान् ज्ञापयामः सेयम्।
 ६ एतरो ज्योतिस्तस्मिन् अन्धकारस्य लेशोऽपि नास्ति।
 ७ वयं तेन सडांशिन एति गदित्वा यधन्धाकारे यरामस्तर्हि सत्यायारिणो न सन्तो ऽनृतवादिनो भवामः।
 ८ किन्तु स यथा ज्योतिषि वर्तते तथा वयमपि यदि ज्योतिषि यरामस्तर्हि परस्परं सडभागिनो भवामस्तस्य पुत्रस्य यीशुप्रीष्टस्य रुधिरञ्चास्मान् सर्वस्मात् पापात् शुद्ध्यति।
 ९ वयं निष्पापा एति यदि वदामस्तर्हि स्वयमेव स्वान् वञ्चयामः सत्यमतञ्चास्माकम् अन्तरे न विद्यते।
 १० यदि स्वपापानि स्वीकुर्महे तर्हि स विश्वास्थो याथार्थिकश्चास्ति तस्माद् अस्माकं पापानि क्षमिष्यते सर्वस्माद् अधर्माय्यास्मान् शुद्ध्यिष्यति।
 ११ वयम् अकृत-पापा एति यदि वदामस्तर्हि तम् अनृतवादिनं कुर्मस्तस्य वाक्यञ्चास्माकम् अन्तरे न विद्यते।

२ हे प्रियबालकाः, युष्माभि र्यत् पापं न क्रियेत तदर्थं युष्मान् प्रत्येतानि मया लिप्यन्ते। यदि तु केनापि पापं क्रियते तर्हि पितुः समीपे ऽस्माकं अेकः सडायो ऽर्थतो धार्मिको यीशुः प्रीष्टो विद्यते।
 २ स यास्माकं पापानां प्रायश्चित्तं केवलमस्माकं नहि किन्तु लिपिलसंसारस्य पापानां प्रायश्चित्तं।
 ३ वयं तं ज्ञानीम एति तदीयाज्ञापानेनावगच्छामः।
 ४ अहं तं ज्ञानीमीति वदित्वा यस्तस्याज्ञा न पालयति सो ऽनृतवादी सत्यमतञ्च तस्यान्तरे न विद्यते।
 ५ यः कश्चित् तस्य वाक्यं पालयति तस्मिन् एतस्य प्रेम सत्यरूपेण सिध्यति वयं तस्मिन् वर्तमहे तद् अेतनावगच्छामः।
 ६ अहं तस्मिन् तिष्ठामीति यो गदति तस्येदम् उचितं यत् प्रीष्टो याद्गुं आचरितवान् सो ऽपि ताद्गुं आचरेत्।
 ७ हे प्रियतमाः, युष्मान् प्रत्यहं नूतनामाज्ञां लिपामीति नहि किन्त्वादितो युष्माभि र्वधां पुरातनामाज्ञां लिपामि।
 ८ आदितो युष्माभि र्यद् वाक्यं श्रुतं सा पुरातनाज्ञा।
 ९ पुनरपि युष्मान् प्रति नूतनाज्ञा मया लिप्यत अेतदपि तस्मिन् युष्मासु य सत्यं, यतो ऽन्धकारो व्यत्येति सत्या ज्योतिश्चेदानीं प्रकाशते; १० अहं ज्योतिषि वर्त एति गदित्वा यः स्वभ्रातरं द्वेषि सो ऽद्यापि तमिसे वर्तते।
 ११ स्वभ्रातरि यः प्रीयते स अेव ज्योतिषि वर्तते विघ्नजनकं किमपि तस्मिन् न विद्यते।
 १२ किन्तु स्वभ्रातरं यो द्वेषि स तिमिरे वर्तते तिमिरे यरति य तिमिरेण य तस्य नयने ऽन्धीक्रियेते तस्मात् क्व यामीति स ज्ञातुं न शक्नोति।
 १३ हे शिशवः, यूयं तस्य नाम्ना पापक्षमां प्राप्तवन्तस्तस्माद् अहं युष्मान् प्रति लिपामि।
 १४ हे पितरः, य आदितो वर्तमानस्तं यूयं ज्ञानीथ तस्माद् युष्मान् प्रति लिपामि।
 १५ हे युवानः यूयं पापत्मानं श्रितवन्तस्तस्माद् युष्मान् प्रति लिपामि।
 १६ हे बालकाः, यूयं पितरं ज्ञानीथ तस्माद् अहं युष्मान् प्रति लिपितवान्।
 १७ हे पितरः, आदितो यो वर्तमानस्तं यूयं ज्ञानीथ तस्माद् युष्मान् प्रति लिपितवान्।
 १८ हे युवानः, यूयं बलवन्त आध्वे, एतस्य वाक्यञ्च युष्मन्तरे वर्तते पापात्मा य युष्माभिः पराजिग्ये तस्माद् युष्मान् प्रति लिपितवान्।
 १९ यूयं संसारे संसारस्यविषयेषु य मा प्रीयध्वं यः संसारे प्रीयते तस्यान्तरे पितुः प्रेम न तिष्ठति।
 २० यतः संसारे यद्यत् स्थितम् अर्थतः शारीरिकभावस्याभिलाषो दर्शनेन्द्रियस्याभिलाषो श्रुवनस्य गर्वश्च सर्वमेतत् पितृतो न जायते किन्तु संसारदेव।
 २१ संसारस्तदीयाभिलाषश्च व्यत्येति किन्तु य एतस्येष्टं करोति सो ऽनन्तकालं यावत् तिष्ठति।
 २२ हे बालकाः, शेषकालोऽयं, अपरं प्रीष्टारिणोपस्थाव्यमिति युष्माभि र्यथा श्रुतं तथा बलवः प्रीष्टार्य उपस्थितास्तस्माद् अयं शेषकालोऽस्तीति वयं ज्ञानीमः।
 २३ ते ऽस्मन्मध्यान् निर्गतवन्तः किन्त्वस्मदीया नासन् यद्यस्मदीया अभविष्यन् तर्ह्यस्मत्सङ्गे ऽस्थास्यन्, किन्तु सर्वे ऽस्मदीया न सन्त्येतस्य प्रकाश आवश्यक आसीत्।
 २४ यः पवित्रस्तस्माद् यूयम् अभिषेकं प्राप्तवन्तस्तेन सर्वार्थिणि ज्ञानीथ।
 २५ यूयं सत्यमतं न ज्ञानीथ तत्कारणाद् अहं युष्मान् प्रति लिपितवान् तत्रहि किन्तु यूयं तत् ज्ञानीथ सत्यमताय्य किमप्यनृतवाक्यं नोत्पद्यते तत्कारणादेव।
 २६ यीशुरभिषिक्तस्त्रातेति यो नाङ्गीकरोति तं विना को ऽपरो ऽनृतवादी भवेत्? स अेव प्रीष्टारि र्यः पितरं पुत्रञ्च नाङ्गीकरोति।
 २७ यः कश्चित् पुत्रं नाङ्गीकरोति स पितरमपि न धारयति यश्च पुत्रमङ्गीकरोति स पितरमपि धारयति।
 २८ आदितो युष्माभि र्यत् श्रुतं तद् युष्मासु तिष्ठतु, आदितः श्रुतं वाक्यं यदि युष्मासु तिष्ठति, तर्हि यूयमपि पुत्रे पितरि य स्थास्यथ।
 २९ स य प्रतिज्ञास्मभ्यं यत् प्रतिज्ञातवान् तद् अनन्तश्रुवनं।
 ३० ये जना युष्मान् भ्रामयन्ति तानध्यहम् एहं लिपितवान्।
 ३१ अपरं यूयं तस्माद् यम् अभिषेकं प्राप्तवन्तः स युष्मासु तिष्ठति ततः कोऽपि यद् युष्मान् शिक्षयेत् तद् अनावश्यकं, स याभिषेको युष्मान् सर्वार्थिणि शिक्षयति सत्यश्च भवति न यातथ्यः, अतः स युष्मान् यद् अशिक्षयत् तद् अतः तत्र स्थास्यथ।
 ३२ अतयेव हे प्रियबालका यूयं तत्र तिष्ठत, तथा सति स यदा प्रकाशिष्यते तदा वयं प्रतिभान्विता भविष्यामः, तस्यागमनसमये य तस्य साक्षात् त्रपिष्यामहे।
 ३३ स धार्मिको ऽस्तीति यदि यूयं ज्ञानीथ तर्हि यः कश्चिद् धर्माचारं करोति स तस्मात् ज्ञात एत्यपि ज्ञानीत।

३ पश्यत वयम् एतस्य सन्ताना एति नाम्नाप्यामहे, अेतान पितरस्मभ्यं कीदृक् मडाप्रेम प्रदत्तवान्, किन्तु संसारस्तं नाजानात् तत्कारणाद् अस्मान् अपि न ज्ञानाति।
 २ हे प्रियतमाः, एदानीं वयम् एतस्य सन्ताना आस्महे पश्चात् किं भविष्यामस्तद् अद्याप्यप्रकाशितं किन्तु प्रकाशं गते वयं तस्य सदृशा भविष्यामि एति ज्ञानीमः, यतः स याद्गुं ऽस्ति ताद्गुं ऽस्माभिर्दृशिष्यते।
 ३ तस्मिन् अेषा प्रत्याशा यस्य कस्यचिद् भवति स स्वं तथा पवित्रं करोति यथा स पवित्रो ऽस्ति।
 ४ यः कश्चित् पापम् आचरति स व्यवस्थालङ्घनं करोति यतः पापमेव व्यवस्थालङ्घनं।
 ५ अपरं सो ऽस्माकं पापान्यपहर्तुं प्रकाशतैतद् यूयं ज्ञानीथ, पापञ्च तस्मिन् न विद्यते।
 ६ यः कश्चित् तस्मिन् तिष्ठति स पापाचारं न करोति यः कश्चित् पापाचारं करोति स तं न दृष्टवान् न वावगतवान्।
 ७ हे प्रियबालकाः, कश्चिद् युष्माकं भ्रमं न जनयेत्, यः कश्चिद् धर्माचारं करोति स ताद्गुं धार्मिको भवति याद्गुं स धार्मिको ऽस्ति।
 ८ यः पापाचारं करोति स शयतानात् ज्ञातो यतः शयतान आदितः पापायारी शयतानस्य कर्माणां लोपार्थमेवेश्वरस्य पुत्रः प्रकाशत।
 ९ यः कश्चिद् एतस्य ज्ञातः स पापाचारं न करोति यतस्तस्य वीर्यं तस्मिन् तिष्ठति पापाचारं कर्तुञ्च न शक्नोति यतः स एतस्य ज्ञातः।
 १० एतन्नेवेश्वरस्य सन्तानाः शयतानस्य य सन्ताना व्यक्ता भवन्ति।
 यः कश्चिद् धर्माचारं न करोति स एतस्य ज्ञातो नहि यश्च स्वभ्रातरि न प्रीयते सो ऽप्रीष्टरात् ज्ञातो नहि।
 ११ यतस्तस्य य आदेश आदितो युष्माभिः श्रुतः स अेष अेव यद् अस्माभिः परस्परं प्रेम कर्तव्यं।
 १२ पापात्मतो ज्ञातो यः काबिल स्वभ्रातरं उतवान् तत्सदृशैरस्माभि र्भविष्यति।
 स कस्मात् कारणात् तं उतवान्? तस्य कर्माणि दृष्टानि तद्भ्रातृशु कर्माणि धर्माण्यासन् एति कारणात्।
 १३ हे मम भ्रातरः, संसारो यदि युष्मान् द्वेषि तर्हि तद् आश्चर्यं न मन्यध्वं।
 १४ वयं मृत्युम् उतीर्य श्रुवनं प्राप्तवन्तस्तद् भ्रातृषु प्रेमकरणात् ज्ञानीमः।
 भ्रातरि यो न प्रीयते स मृत्यो तिष्ठति।
 १५ यः कश्चित् स्वभ्रातरं द्वेषि सं नरघाती किञ्चानन्तश्रुवनं नरघातिनः कस्याप्यन्तरे नावतिष्ठते तद् यूयं ज्ञानीथ।
 १६ अस्माकं कृते स स्वप्राणांस्त्यक्तवान् एत्यनेन वयं

प्रेमनस्तत्त्वम् अवगताः, अपरं भ्रातृणां कृते इस्माभिरपि प्राणस्त्यक्तव्याः।¹⁷ सांसारिकज्जुविकाप्राप्तो यो ज्ञनः स्वभ्रातरं दीनं दृष्ट्वा तस्मात् स्वीयदयां रुणाद्धि तस्यान्तरं ईश्वरस्य प्रेमं कथं तिष्ठेत्? ¹⁸ हे मम प्रियबालकाः, वाक्येन जिह्वया वास्माभिः प्रेमं न कर्त्तव्यं किन्तु कार्येण सत्यतया चैव। ¹⁹ अनेन वयं यत् सत्यमतसम्बन्धीयास्तत् ज्ञानीमस्तस्य साक्षात् स्वान्तःकरणानि सान्त्वयितुं शक्यामश्च। ²⁰ यतो इस्मदन्तःकरणं यद्यस्मान् दृष्यति तर्हिस्मदन्तःकरणेण ईश्वरो मडान् सर्वज्ञश्च। ²¹ हे प्रियतमाः, अस्मदन्तःकरणं यद्यस्मान् न दृष्यति तर्हि वयम् ईश्वरस्य साक्षात् प्रतिबान्विता भवामः। ²² यस्य प्रार्थयामहे तत् तस्मात् प्राप्नुमः, यतो वयं तस्याज्ञाः पालयामस्तस्य साक्षात् तुष्टिजनकम् आचारं कुर्मश्च। ²³ अपरं तस्येयमाज्ञा यद् वयं पुत्रस्य यीशु-प्रीष्टस्य नाम्नि विश्वसिमस्तस्याज्ञानुसारेण य परस्परं प्रेमं कुर्मः। ²⁴ यश्च तस्याज्ञाः पालयति स तस्मिन् तिष्ठति तस्मिन् सोऽपि तिष्ठति; स यास्मान् यम् आत्मानं दत्तवान् तस्मात् सो इस्मासु तिष्ठतीति ज्ञानीमः।

4 हे प्रियतमाः, यूयं सर्वेष्व्वात्मसु न विश्वसितं किन्तु ते ईश्वरात् ज्ञाता न वेत्यात्मनः परीक्षध्वं यतो बहवो मूषाभविष्यद्वादिनो जगन्मध्यम् आगत-वन्तः। ² ईश्वरीयो य आत्मा स युष्माभिरनेन परिचीयतां, यीशुः प्रीष्टो नरावतारो भूत्वागत अतद् येन केनचिद् आत्मना स्वीक्रियते स ईश्वरीयः। ³ किन्तु यीशुः प्रीष्टो नरावतारो भूत्वागत अतद् येन केनचिद् आत्मना नाङ्गीक्रियते स ईश्वरीयो नहि किन्तु प्रीष्टारेरात्मा, तेन यागन्तव्यमिति युष्माभिः श्रुतं, स येदानीमपि जगति वर्तते। ⁴ हे बालकाः, यूयम् ईश्वरात् ज्ञातास्तान् जिह्वन्तश्च यतः संसाराधिष्ठानकारिणोऽपि युष्मदधिष्ठानकारी मडान्। ⁵ ते संसारात् ज्ञातास्ततो डेतोः संसाराद् भाषन्ते संसारश्च तेषां वाक्यानि गृह्णाति। ⁶ वयम् ईश्वरात् ज्ञाताः, ईश्वरं यो ज्ञानाति सोऽस्मद्व्याख्यानि गृह्णाति यश्चेश्वरात् ज्ञातो नहि सोऽस्मद्व्याख्यानि न गृह्णाति; अनेन वयं सत्यात्मानं भ्रामकाल्मानश्च परिचिनुमः। ⁷ हे प्रियतमाः, वयं परस्परं प्रेमं करवाम, यतः प्रेम ईश्वरात् ज्ञायते, अपरं यः कश्चित् प्रेमं करोति स ईश्वरात् ज्ञात ईश्वरं वेत्ति य। ⁸ यः प्रेमं न करोति स ईश्वरं न ज्ञानाति यत ईश्वरः प्रेमस्वरूपः। ⁹ अस्मा-स्वीश्वरस्य प्रेमैतेन प्राकाशत यत् स्वपुत्रेणास्मद्व्यं ज्ञानदानार्थम् ईश्वरः स्वीयम् अद्वितीयं पुत्रं जगन्मध्यं प्रेषितवान्। ¹⁰ वयं यद् ईश्वरं प्रीतवन्त एत्यत्र नहि किन्तु स यद्यस्मासु प्रीतवान् अस्मत्पापानां प्रायश्चित्तार्थं स्वपुत्रं प्रेषितवांश्चेत्यत्र प्रेमं सन्तिष्ठते। ¹¹ हे प्रियतमाः, अस्मासु यदीश्वरेणैतादृशं प्रेमं कृतं तर्हि परस्परं प्रेमं कर्तुम् अस्माकमध्युचितं। ¹² ईश्वरः कदापि न दृष्टः यद्यस्माभिः परस्परं प्रेमं क्रियते तर्हीश्वरो इस्मन्मध्ये तिष्ठति तस्य प्रेमं यास्मा-सु सेत्स्यते। ¹³ अस्मद्व्यं तेन स्वकीयात्मनोऽशो दत्तं एत्यनेन वयं यत् तस्मिन् तिष्ठामः स य यद् अस्मासु तिष्ठतीति ज्ञानीमः। ¹⁴ पिता जगत्रातारं पुत्रं प्रेषितवान् अतद् वयं दृष्ट्वा प्रमाणायामः। ¹⁵ यीशुरीश्वरस्य पुत्रं अतद् येनाङ्गीक्रियते तस्मिन् ईश्वरस्तिष्ठति स येश्वरं तिष्ठति। ¹⁶ अस्मास्वीश्वरस्य यत् प्रेमं वर्तते तद् वयं ज्ञातवन्तस्तस्मिन् विश्वासितवन्तश्च। ईश्वरः प्रेमस्वरूपः प्रेम्नी यस्तिष्ठति स ईश्वरं तिष्ठति तस्मिंश्चेश्वरस्तिष्ठति। ¹⁷ स यादृशोऽस्ति वयमप्येतस्मिन् जगति तादृशा भवाम अतस्माद् विचारदिने इस्माभि र्या प्रतिभा लभ्यते सास्मत्सम्बन्धीयस्य प्रेमः सिद्धिः। ¹⁸ प्रेमिन् भीति न वर्तते किन्तु सिद्धं प्रेमं भीतिं निराकरोति यतो भीतिः सयातनास्ति भीतो मानवः प्रेमिन् सिद्धो न ज्ञातः। ¹⁹ अस्मासु स प्रथमं प्रीतवान् एति कारणाद् वयं तस्मिन् प्रीयामहे। ²⁰ ईश्वरे उडं प्रीयं एत्युक्त्वा यः कश्चित् स्वभ्रातरं द्वेषि सोऽनुत्वादी। स यं दृष्टवान् तस्मिन् स्वभ्रातरि यदि न प्रीयते तर्हि यम् ईश्वरं न दृष्ट-वान् कथं तस्मिन् प्रेमं कर्तुं शक्नुयात्? ²¹ अत ईश्वरे यः प्रीयते स स्वीयभ्रातर्यपि प्रीयताम् एयम् आज्ञा तस्माद् अस्माभि र्वन्धा।

5 यीशुरभिषिक्तस्त्रातेति यः कश्चिद् विश्वासिति स ईश्वरात् ज्ञातः; अपरं यः कश्चित् ज्ञनयितरि प्रीयते स तस्मात् ज्ञाते ज्ञनेऽपि प्रीयते। ² वयम् ईश्वरस्य सन्तानेषु प्रीयामहे तद् अनेन ज्ञानीमो यद् ईश्वरे प्रीयामहे तस्याज्ञाः पालयामश्च। ³ यत ईश्वरे यत् प्रेमं तत् तदीयाज्ञापालनेनास्माभिः प्र-काशयितव्यं, तस्याज्ञाश्च कठोरा न भवन्ति। ⁴ यतो यः कश्चिद् ईश्वरात् ज्ञातः स संसारं जयति किञ्चास्माकं यो विश्वासः स अवेवास्माकं संसारजयिजयः। ⁵ यीशुरीश्वरस्य पुत्रं एति यो विश्वसिति तं विना कोऽपरः संसारं जयति? ⁶ सोऽभिषिक्तस्त्राता यीशुस्तोयरुधिराभ्याम् आगतः केवलं तोयेन नहि किन्तु तोयरुधिराभ्याम्, आत्मा य साक्षी भवति यत आत्मा सत्यतास्वरूपः। ⁷ यतो डेतोः स्वर्गो पिता वादः पवित्र आत्मा य त्रयं एभे साक्षिणः सन्ति, त्रयं एभे चैको भवन्ति। ⁸ तथा पृथिव्याम् आत्मा तोयं रुधिरश्च त्रीण्येतानि साक्ष्यं ददाति तेषां त्रयाणाम् अकत्वं भवति य। ⁹ मानवानां साक्ष्यं यद्यस्माभि र्गृह्यते तर्हीश्वरस्य साक्ष्यं तस्मादपि श्रेष्ठं यतः स्वपुत्रमधीश्वरेण दत्तं साक्ष्यमिदं। ¹⁰ ईश्वरस्य पुत्रे यो विश्वासिति स निजान्तरं तत् साक्ष्यं धारयति; ईश्वरं यो न विश्वसिति स तम् अनृतवादिनं करोति यत ईश्वरः स्वपुत्रमधि यत् साक्ष्यं दत्तवान् तस्मिन् स न विश्वसिति। ¹¹ तस्य साक्ष्यमिदं यद् ईश्वरो इस्मद्व्यम् अनन्तज्ज्वनं दत्तवान् तस्य ज्ज्वनं तस्य पुत्रे विद्यते। ¹² यः पुत्रं धारयति स ज्ज्वनं धारयति, ईश्वरस्य पुत्रं यो न धारयति स ज्ज्वनं न धारयति। ¹³ ईश्वरपुत्रस्य नाम्नि युष्मान् प्रत्येतानि मया विभितानि तस्याभिप्रायोऽयं यद् यूयम् अनन्तज्ज्वनप्राप्ता एति ज्ञानीयात तस्येश्वरपुत्रस्य नाम्नि विश्व-सेत य। ¹⁴ तस्यान्तिके इस्माकं या प्रतिभा भवति तस्याः कारणमिदं यद् वयं यदि तस्याभिमतं किमपि तं यायामहे तर्हि सो इस्माकं वाक्यं शृणोति। ¹⁵ स यास्माकं यत् किञ्चन यायनं शृणोतीति यदि ज्ञानीमस्तर्हि तस्माद् यायिता वरा अस्माभिः प्राप्यन्ते तदपि ज्ञानीमः। ¹⁶ कश्चिद् यदि स्वभ्रातरम् अमृत्युज-नकं पापं कुर्वन्तं पश्यति तर्हि स प्रार्थनां करोतु तेनेश्वरस्तस्मै ज्ज्वनं दारयति, अर्थतो मृत्युजनकं पापं येन नाकारितस्मै। किन्तु मृत्युजनकम् अकं पापम् आस्ते तदधि तेन प्रार्थनां क्रियतामित्यडं न वदामि। ¹⁷ सर्व्वं अवेवाधर्मः पापं किन्तु सर्व्वपापं मृत्युजनकं नहि। ¹⁸ य ईश्वरात् ज्ञातः स पापाचारं न करोति किन्तु ईश्वरात् ज्ञातो ज्ञनः स्वं रक्षति तस्मात् स पापात्मा तं न स्पृशतीति वयं ज्ञानीमः। ¹⁹ वयम् ईश्वरात् ज्ञाताः किन्तु कृत्स्नः संसारः पापात्मनो वशं गतोऽस्तीति ज्ञानीमः। ²⁰ अपरम् ईश्वरस्य पुत्रं आगतवान् वयञ्च यथा तस्य सत्यमयस्य ज्ञानं प्राप्नुयामस्तादृशीं धियम् अस्मद्व्यं दत्तवान् एति ज्ञानी-मस्तस्मिन् सत्यमये उर्थतस्तस्य पुत्रे यीशुप्रीष्टे तिष्ठामश्च; स अवे सत्यमय ईश्वरोऽनन्तज्ज्वनस्वरूपश्चास्ति। ²¹ हे प्रियबालकाः, यूयं देवमूर्तिभ्यः स्वान् रक्षत। आमेन्।

२ योऽनः पत्रं

१ ङे अढिरुचिडे कुडरिडे, त्वां तव पुत्रांश्च प्रति प्राथीनोऽङ्गं पत्रं लिषामि। २ सत्यमताद् युष्मासु मम प्रेमास्ति केवलं मम नङ्ङि किन्तु सत्यमतज्ञानां सर्वेषामेव। यतः सत्यमतम् अस्मासु तिष्ठत्यनन्तकालं यावद्यास्मासु स्थास्यति। ३ पितुरीश्वरात् तत्पितुः पुत्रात् प्रभो रीशुप्रीष्टार्य्य प्राप्यो ऽनुग्रहः कृपा शान्तिश्च सत्यताप्रेमभ्यां साङ्ङ्गं युष्मान् अधितिष्ठतु। ४ वयं पितृतो याम् आज्ञां प्राप्तवन्तस्तदनुसारेण तव डैयिद् आत्मजाः सत्यमतम् आयरन्त्येतस्य प्रमाणं प्राप्याङ्गं लृशम् आनन्डितवान्। ५ साम्प्रतञ्च ङे कुडरिडे, नवीनां काञ्चिद् आज्ञां न लिप्त्रङ्गम् आङ्ङितो लब्धाम् आज्ञां लिप्त्रन् त्वाम् ँङ्गं विनये यद् अस्माभिः परस्परं प्रेम कर्त्तव्यं। ६ अपरं प्रेमैतेन प्रकाशते यद् वयं तस्याज्ञा आयरेम। आङ्ङितो युष्माभि र्या श्रुता सेयम् आज्ञा सा य युष्माभिरायरितव्या। ७ यतो ङङ्गवः प्रवञ्चका ङङ्गत् प्रविश्य रीशुप्रीष्टो नरावतारो लूत्वागत अेतत् नाङ्ङीकुर्वन्ति स अेव प्रवञ्चकः प्रीष्टारिश्चास्ति। ८ अस्माङ्गं श्रमो यत् पण्डश्रमो न लवेत् किन्तु सम्पूर्णा वेतनमस्माभि लब्धेत तदर्थं स्वानधि सावधाना लवतः। ९ यः कञ्चिद् विपथगामी लूत्वा प्रीष्टस्य शिक्षायां न तिष्ठति स ँश्वरं न धारयति प्रीष्टस्य शिक्षायां यस्तिष्ठति स पितरं पुत्रञ्च धारयति। १० यः कञ्चिद् युष्मत्सन्निधिमागच्छन् शिक्षामेनां नानयति स युष्माभिः स्ववेश्मनि न गृह्यतां तव मङ्गलं लूयाङ्ङिति वागपि तस्मै न कथ्यतां। ११ यतस्तव मङ्गलं लूयाङ्ङिति वाचं यः कञ्चिद् तस्मै कथयति स तस्य दुष्कर्मणाम् अंशी लवति। १२ युष्मान् प्रति मया ङङ्गनि लेषितव्यानि किन्तु पत्रमसीढ्यां तत् कर्त्तुं नेच्छामि, यतो ऽस्माङ्गम् आनन्डो यथा सम्पूर्णा लविष्यति तथा युष्मत्समीपमुपस्थायाङ्गं सम्भुभीलूय युष्माभिः सम्भाषिष्य ँङ्ङिति प्रत्याशा ममास्ते। १३ तवाभिरुचिताया लगिन्या ङालकास्त्वां नमस्कारं ज्ञापयन्ति। आमेन्।

3 योहनः पत्रं

1 प्राचीनो ऽहं सत्यमताद् यस्मिन् प्रीये तं प्रियतमं गायं प्रति पत्रं लिभामि। 2 हे प्रिय, तवात्मा याद्दृक् शुभान्वितस्ताद्दृक् सर्वविषये तव शुभं स्वा-
स्थ्यञ्च भूयात्। 3 भ्रातृभिरागत्य तव सत्यमतस्यार्थतस्त्वं कीद्दृक् सत्यमतमायरस्येतस्य साक्ष्ये दत्ते मम मडानन्दो जातः। 4 मम सन्तानाः सत्यम-
तमायरन्तीतिवार्त्तातो मम य आनन्दो जायते ततो मडत्तरो नास्ति। 5 हे प्रिय, भ्रातृन् प्रति विशेषतस्तान् विदेशिनो भ्रातृन् प्रति त्वया यद्यत् कृतं तत्
सर्वं विश्वासिनो योग्यं। 6 ते य समितेः साक्षात् तव प्रभ्नः प्रमाणं दत्तवन्तः, अपरम् ईश्वरयोग्यरूपेण तान् प्रस्थापयता त्वया सत्कर्म कारिष्यते। 7 यत-
स्ते तस्य नाम्ना यात्रां विधाय भिन्नजातीयेभ्यः किमपि न गृहीतवन्तः। 8 तस्माद् वयं यत् सत्यमतस्य सहाया भवेम तदर्थमेतादृशा लोका अस्माभिरनुग्र-
हीतव्याः। 9 समितिं प्रत्यहं पत्रं लिभितवान् किन्तु तेषां मध्ये यो द्वियत्रिङ्किः प्रधानायते सो ऽस्मान् न गृह्णाति। 10 अतो ऽहं यदोपस्थास्यामि तदा तेन
यद्यत् क्रियते तत् सर्वं तं स्मारयिष्यामि, यतः स दुर्व्याक्यैरस्मान् अपवदति, तेनापि तृप्तिं न गत्वा स्वयमपि भ्रातृन् नानुगृह्णाति ये यानुग्रहीतुमिच्छन्ति
तान् समितितो ऽपि बहिष्करोति। 11 हे प्रिय, त्वया दृष्टकर्म नानुक्रियतां किन्तु सत्कर्मैव। यः सत्कर्मायारी स ईश्वरात् जातः, यो दृष्टकर्मायारी स ईश्वरं न
दृष्टवान्। 12 दीमीत्रियस्य पक्षे सर्वैः साक्ष्यम् अद्यापि विशेषतः सत्यमतेनापि, वयमपि तत्पक्षे साक्ष्यं ददमः, अस्माकञ्च साक्ष्यं सत्यमेवेति यूयं जानीथ।
13 त्वां प्रति मया बहूनि लेभितव्यानि किन्तु मसीलेभनीभ्यां लेभितुं नेच्छामि। 14 अचिरेण त्वां द्रक्ष्यामीति मम प्रत्याशास्ते तदावां सम्भुषीभूय परस्परं
सम्भाषिष्यावहे। 15 तव शान्तिं भूयात्। अस्माकं मित्राणि त्वां नमस्कारं ज्ञापयन्ति त्वमध्येकैकस्य नाम प्रोच्य मित्रेभ्यो नमस्करु। एति।

यिद्धः पत्रं

1 यीशुप्रीष्टस्य दासो याङ्गुवो भ्राता यिद्धस्तातेनेश्वरेण पवित्रीकृतान् यीशुप्रीष्टेन रक्षितांश्चाङ्गुतान् लोकान् प्रति पत्रं लिपति। 2 कृपा शान्तिः प्रेम य
 बाहुल्यरूपेण युष्मास्वधितिच्छतु। 3 हे प्रियाः, साधारणपरित्राणमधि युष्मान् प्रति लेभितुं मम बहुयत्ने ज्ञाते पूर्वकाले पवित्रलोकेषु समर्पितो यो
 धर्मस्तदर्थं यूयं प्राणव्ययेनापि सयेष्टा भवतेति विनयार्थं युष्मान् प्रति पत्रलेपनमावश्यकम् अमन्ये। 4 यस्माद् अतद्रूपदण्डप्राप्तये पूर्वं लिपिताः केयि-
 ज्ञना अस्मान् उपसृप्तवन्तः, ते ऽधार्मिकलोका अस्माकम् ईश्वरस्यानुग्रहं ध्वञ्जकृत्य लम्पटताम् आचरन्ति, अद्वितीयो ऽधिपति यो ऽस्माकं प्रभु यीशु-
 प्रीष्टस्तं नाङ्गीकुर्वन्ति। 5 तस्माद् यूयं पुरा यद् अवगतास्तत् पुनर्युष्मान् स्मारयितुम् इच्छामि, इलतः प्रभुरेककृत्यः स्वप्रजा मिसरदेशाद् उदधार यत् ततः
 परम् अविश्वासिनो व्यनाशयत्। 6 ये यस्वर्गदूताः स्वीयकर्तृत्वपदे न स्थित्वा स्ववासस्थानं परित्यक्तवन्तस्तान् स मलादिनस्य विचारार्थम् अन्धकारमये
 ऽधःस्थाने सदास्थायिभिर्बन्धनैरबध्नात्। 7 अपरं सिदोमम् अमोरा तन्निकटस्थनगराणि यैतेषां निवासिनस्तत्समरूपं व्यभियारं कृतवन्तो विषममैथुनस्य
 येष्टया विपथं गतवन्तश्च तस्मात् तान्यपि दृष्टान्तस्वरूपाणि भूत्वा सदातनवह्निना दण्डं भुञ्जते। 8 तथैवमे स्वप्नाचारिणोऽपि स्वशरीराणि कलङ्कयन्ति रा-
 ज्ञाधीनतां न स्वीकुर्वन्त्युच्यपदस्थान् निन्दन्ति य। 9 किन्तु प्रधानदिव्यदूतो भीष्मायैवो यदा मूससो देहे शयतानेन विवदमानः समभाषत तदा तिस्मन् नि-
 न्दात्रुपं दण्डं समर्पयितुं साहसं न कृत्वाकथयत् प्रभुस्त्वां भर्त्सयतां। 10 किन्त्वमे यन्न बुध्यन्ते तन्नन्दन्ति यस्य निर्वर्द्धपशव एवेन्द्रियैरवगच्छन्ति तेन
 नश्यन्ति। 11 तान् धिक्, ते काबिलो मार्गं चरन्ति पारितोषिकस्याशातो बिलियमो भ्रान्तिमनुधावन्ति कोरुस्य द्रुम्भुपत्वेन विनश्यन्ति य। 12 युष्माकं प्रेम-
 भोज्येषु ते विघ्नजनका भवन्ति, आत्मभ्रमरयश्च भूत्वा निर्लज्जया युष्माभिः साद्धं भुञ्जते। ते वायुभिश्चालिता निस्तोयमेघा लम्पटकाविका निष्कृत्वा द्वि-
 र्भृता उन्मूलिता वृक्षाः, 13 स्वकीयलज्जैर्गोद्वमकाः प्रयाण्डाः सामुद्रतरङ्गाः सदाकालं यावत् घोरतिमिरभागीनि भ्रमणकारीणि नक्षत्राणि य भवन्ति।
 14 आदमतः सप्तमः पुरुषो यो लनोकः स तानुद्दिश्य भविष्यद्वाक्यमिदं कथितवान्, यथा, पश्य स्वकीयपुण्यानाम् अयुतैर्वेष्टितः प्रभुः। 15 सर्वान् प्रति वि-
 याराज्ञासाधनायागमिष्यति। तदा याधार्मिकाः सर्वे ज्ञाता यैरपराधिनः। विधर्मकर्मणां तेषां सर्वेषामेव कारणात्। तथा तद्वैपरीत्येनाप्यधर्माचारिणापि-
 नां। उक्तकठोरवाक्यानां सर्वेषामपि कारणात्। परमेशेन द्रोषित्वं तेषां प्रकाशयिष्यते। 16 ते वाक्कलङ्कारिणः स्वभाग्यनिन्दकाः स्वेच्छाचारिणो धर्पवादि-
 मुपविशिष्टा लाभार्थं मनुष्यस्तावकाश्च सन्ति। 17 किन्तु हे प्रियतमाः, अस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्य प्रेरितैर्यद् वाक्यं पूर्वं युष्मभ्यं कथितं तत् स्मरत,
 18 इलतः शेषसमये स्वेच्छातो ऽधर्माचारिणो निन्दका उपस्थास्यन्तीति। 19 अते लोकाः स्वान् पृथक् कुर्वन्तः सांसारिका आत्महीनाश्च सन्ति। 20 किन्तु हे
 प्रियतमाः, यूयं स्वेषाम् अतिपवित्रविश्वासे नियीयमानाः पवित्रेणात्मना प्रार्थनां कुर्वन्त 21 ईश्वरस्य प्रेम्ना स्वान् रक्षत, अनन्तश्रवणाय यास्माकं प्रभो
 यीशुप्रीष्टस्य कृपां प्रतीक्षध्वं। 22 अपरं यूयं विविच्य कांश्चिद् अनुकम्पध्वं 23 कांश्चिद् अज्ञित उद्धृत्य भयं प्रदर्श्य रक्षत, शारीरिकभावेन कलङ्कितं वस्त्रमपि
 ऋतीयध्वं। 24 अपरञ्च युष्मान् स्पलनाद् रक्षितुम् उल्लासेन स्वीयतेजसः साक्षात् निर्दोषान् स्थापयितुञ्च समर्थो 25 यो ऽस्माकम् अद्वितीयस्त्राणकार्ता
 सर्वज्ञ ईश्वरस्तस्य गौरवं मडिमा पराक्रमः कर्तृत्वञ्चेदानीम् अनन्तकालं यावद् भूयात्। आमेन्।

प्रकाशितं भविष्यद्वाक्यं

1 यत् प्रकाशितं वाक्यम् ईश्वरः स्वदासानां निकटं शीघ्रमुपस्थास्यन्तीनां घटनानां दर्शनार्थं यीशुप्रीष्टे समर्पितवान् तत् स स्वीयदूतं प्रेष्य निजसेवकं योहनं ज्ञापितवान्।² स येभ्यश्च वाक्ये प्रीष्टस्य साक्ष्ये य यद्यद् दृष्टवान् तस्य प्रमाणं दत्तवान्।³ अतस्य भविष्यद्दत्तग्रन्थस्य वाक्यानां पाठकः श्रोतारश्च तन्मध्ये लिपिताज्ञात्राङ्गिणश्च धन्या यतः स कालः सन्निकटः।⁴ योहनं आशियादेशस्थाः सप्त समितीः प्रति पत्रं लिपति। यो वर्तमानो भूतो भविष्यश्च ये य सप्तात्मानस्तस्य सिंहासनस्य सम्भुषेः तिष्ठन्ति⁵ यश्च यीशुप्रीष्टो विश्वस्तः साक्षी मृतानां मध्ये प्रथमजतो भूमण्डलस्वरराजानाम् अधिपतिश्च भवति, अतेभ्यो ऽनुग्रहः शान्तिश्च युष्मासु वर्ततां।⁶ यो ऽस्मासु प्रीतवान् स्वरुधिरेषास्मान् स्वपापेभ्यः प्रक्षालितवान् तस्य पितुरीश्वरस्य याजकान् कृत्वास्मान् राजवर्गं नियुक्तवांश्च तस्मिन् मडिमा पराक्रमश्चान्तकालं यावद् वर्ततां। आमेन्।⁷ पश्यत स मेघैरागच्छति तेनैकैकस्य यक्षुस्तं द्रक्ष्यति ये य तं विद्धवन्तस्ते ऽपि तं विलोकिष्यन्ते तस्य कृते पृथिवीस्थाः सर्व्वे वंशा विलपिष्यन्ति। सत्यम् आमेन्।⁸ वर्तमानो भूतो भविष्यश्च यः सर्व्वशक्तिमान् प्रभुः परमेश्वरः स गदति, अहमेव कः क्षत्रार्थं आदिरन्तश्च।⁹ युष्माकं भ्राता यीशुप्रीष्टस्य क्लेशराज्यतितिक्षाणां सडभागी यादं योहनं ईश्वरस्य वाक्येतेनो यीशुप्रीष्टस्य साक्ष्येतेनोश्च पात्मनामक उपद्वीप आसं।¹⁰ तत्र प्रभो हिनै आत्मनाविष्टो ऽहं स्वपश्चात् तूरीध्वनिवत् मडारवम् अश्रौषं,¹¹ तेनोक्तम्, अहं कः क्षत्रार्थं आदिरन्तश्च। त्वं यद् द्रक्ष्यसि तद् ग्रन्थे लिपित्वाशियादेशस्थानां सप्त समितीनां समीपम् ईडिषं स्मुर्णां थुयातीरां साहिनं किंवादिङ्कियां लायदीकेयाञ्च प्रेषय।¹² ततो मया सम्भाषमाणस्य कस्य रवः श्रूयते तद्दर्शनार्थं मुषं परावर्तितं तत् परावर्त्य स्वर्णमयाः सप्त दीपवृक्षा दृष्टाः।¹³ तेषां सप्त दीपवृक्षाणां मध्ये दीर्घपरिच्छेदपरिहितः सुवर्णशुङ्गमलेन वेष्टितवक्षश्च मनुष्यपुत्राङ्कितरेको जन्तिष्ठति,¹⁴ तस्य शिरः केशश्च श्वेतमेषलोमानीव डिमवत् श्वेतौ लोयने वह्निशिभासते।¹⁵ यरएौ वह्निङ्गुण्डेतापितसुपित्तलसदृशौ रवश्च बहुतोयानां रवतुल्यः।¹⁶ तस्य दक्षिणार्धस्ते सप्त तारा विद्यन्ते वक्रास्य तीक्ष्णो द्विधारः भङ्गो निर्गच्छति मुषमण्डलञ्च स्वतेजसा द्देदीप्यमानस्य सूर्यस्य सदृशं।¹⁷ तं दृष्ट्वाहं मृतकल्पस्तरयराणो पतितस्ततः स्वदक्षिणार्धं मयि निधाय तेनोक्तम् मा भैषीः; अहम् आदिरन्तश्च।¹⁸ अहम् अमरस्तथापि मृतवान् किन्तु पश्याहम् अनन्तकालं यावत् ज्ञोवामि। आमेन्। मृत्योः परलोकस्य य कुञ्जिका मम हस्तगताः।¹⁹ अतो यद् भवति यथेतः परं भविष्यति त्वया दृष्टं तत् सर्व्वं लिप्यतां।²⁰ मम दक्षिणार्धस्ते स्थिता याः सप्त तारा ये य स्वर्णमयाः सप्त दीपवृक्षास्त्वया दृष्टास्तत्तात्पर्यमिदं ताः सप्त ताराः सप्त समितीनां दूताः सुवर्णमयाः सप्त दीपवृक्षाश्च सप्त समितयः सन्ति।

2 ईडिषस्थसमिते दूतं प्रति त्वम् ईदं लिप; यो दक्षिणार्धेण सप्त तारा धारयति सप्तानां सुवर्णदीपवृक्षाणां मध्ये गमनागमने करोति य तेनेदम् उच्यते।² तव क्रियाः श्रमः सडिष्युता य मम गोयराः, त्वं दृष्टान् सोढुं न शक्नोषि ये य प्रेरिता न सन्तः स्वान् प्रेरितान् वदन्ति त्वं तान् परीक्ष्य मृषाभाषिणो विज्ञातवान्,³ अपरं त्वं तितिक्षां विदधासि मम नामार्थं बहु सोढवानसि तथापि न पर्य्यङ्गलाभ्यस्तदपि ज्ञानामि।⁴ किञ्च तव विरुद्धं मयैतत् वक्तव्यं यत् तव प्रथमं प्रेम त्वया व्यधीयत।⁵ अतः कुतः पतितो ऽसि तत् स्मृत्वा मनः परावर्त्य पूर्व्वीयक्रियाः कुरु न येत् त्वया मनसि न परिवर्तिते ऽहं तूर्णम् आगत्य तव दीपवृक्षं स्वस्थानाद् अपसारयिष्यामि।⁶ तथापि तवेष गुणो विद्यते यत् नीकलायतीयलोकानां याः क्रिया अहम् ऋतीये तास्त्वमपि ऋतीयमे।⁷ यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु। यो ज्जो ज्यति तस्मा अहम् ईश्वरस्यारामस्थज्ज्वनतरोः इलं भोक्तुं दास्यामि।⁸ अपरं स्मुर्णास्थसमिते दूतं प्रतीदं लिप; य आदिरन्तश्च यो मृतवान् पुनर्ज्ज्वितवांश्च तेनेदम् उच्यते,⁹ तव क्रियाः क्लेशो दैन्यञ्च मम गोयराः किन्तु त्वं धनवानसि ये य यिडूदीया न सन्तः शयतानस्य समाजाः सन्ति तथापि स्वान् यिडूदीयान् वदन्ति तेषां निन्दामप्यहं ज्ञानामि।¹⁰ त्वया यो यः क्लेशः सोढव्यस्तस्मात् मा भैषीः पश्य शयतानो युष्माकं परीक्षार्थं कांश्चित् कारायां निक्षेप्यति दश दिनानि यावत् क्लेशो युष्मासु वर्त्तिष्यते य। त्वं मृत्युपर्यन्तं विश्वास्थो भव तेनाहं ज्ज्वनकिरीटं तुभ्यं दास्यामि।¹¹ यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु। यो ज्यति स द्वितीयमृत्युना न डिंसिष्यते।¹² अपरं पर्णमस्थसमिते दूतं प्रतीदं लिप, यस्तीक्ष्णं द्विधारं भङ्गं धारयति स अेव भाषते।¹³ तव क्रिया मम गोयराः, यत्र शयतानस्य सिंहासनं तत्रैव त्वं वससि तदपि ज्ञानामि। त्वं मम नाम धारयसि मद्भक्तैरस्वीकारस्त्वया न कृतो मम विश्वास्थसाक्षिण आन्तिपाः समये ऽपि न कृतः। स तु युष्मन्मध्ये ऽधानि यतः शयतानस्तत्रैव निवसति।¹⁴ तथापि तव विरुद्धं मम किञ्चिद् वक्तव्यं यतो देवप्रसादादनाय परदारगमनाय येस्त्रायेलः सन्तानानां सम्भुषु उन्माथं स्थापयितुं आलाङ्ग येनाशिक्षयत तस्य बिलियमः शिक्षावलम्बिनस्तव केयित् ज्जनास्तत्र सन्ति।¹⁵ तथा नीकलायतीयानां शिक्षावलम्बिनस्तव केयित् ज्जना अपि सन्ति तदेवाहम् ऋतीये।¹⁶ अतो हेतोस्त्वं मनः परिवर्त्य न येदहं त्वरया तव समीपमुपस्थाय मद्भक्तस्थभङ्गेन तैः सड योत्स्यामि।¹⁷ यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु। यो ज्जो ज्यति तस्मा अहं गुप्तमान्नां भोक्तुं दास्यामि शुभ्रप्रस्तरमपि तस्मै दास्यामि तत्र प्रस्तरं नूतनं नाम लिपितं तस्य ग्रहीतारं विना नान्येन केनाप्यवगम्यते।¹⁸ अपरं थुयातीरास्थसमिते दूतं प्रतीदं लिप। यस्य लोयने वह्निशिभासदृशे यरएौ य सुपित्तलसङ्गाशौ स ईश्वरपुत्रो भाषते,¹⁹ तव क्रियाः प्रेम विश्वासः परियर्था सडिष्युता य मम गोयराः, तव प्रथमक्रियाभ्यः शेषक्रियाः श्रेष्ठास्तदपि ज्ञानामि।²⁰ तथापि तव विरुद्धं मया किञ्चिद् वक्तव्यं यतो या ईषेबलनामिका योषित् स्वां भविष्यद्वादिनीं मन्यते वेश्यागमनाय देवप्रसादाशनाय य मम दासान् शिक्षयति भ्रामयति य सा त्वया न निवार्यते।²¹ अहं मनःपरिवर्तनाय तस्यै समयं दत्तवान् किन्तु सा स्वीयवेश्याक्रियातो मनःपरिवर्तयितुं नाभिलषति।²² पश्याहं तां शय्यायां निक्षेप्यामि, ये तथा साह्रं व्यभिचारं कुर्वन्ति ते यदि स्वक्रियाभ्यो मनांसि न परावर्त्यन्ति तर्हि तानपि मडा-क्लेशे निक्षेप्यामि।²³ तस्याः सन्तानांश्च मृत्युना हनिष्यामि। तेनाहम् अन्तःकरणाणां मनसाञ्चानुसन्धानकारी युष्माकमेकैकस्मै य स्वक्रियाणां इलं मया दातव्यमिति सर्वाः समितयो ज्ञास्यन्ति।²⁴ अपरम् अवशिष्टान् थुयातीरास्थलोकान् अर्थतो यावन्तस्तां शिक्षां न धारयन्ति ये य केञ्चित् शयतानस्य गम्भीरार्था उच्यन्ते तान् ये नावगतवन्तस्तानहं वदामि युष्मासु कम्प्यपरं भारं नारोपयिष्यामि;²⁵ किन्तु यद् युष्माकं विद्यते तत् ममागमनं यावद् धारयत।²⁶ यो ज्जो ज्यति शेषपर्यन्तं मम क्रियाः पालयति य तस्मा अहम् अन्यज्जतीयानाम् आधिपत्यं दास्यामि;²⁷ पितृतो मया यद्भत् कर्तव्यं लब्धं तद्भत् सो ऽपि लौहदण्डेन तान् यारयिष्यति तेन मद्भज्जनीव ते यूर्णा भविष्यन्ति।²⁸ अपरम् अहं तस्मै प्रभातीयताराम् अपि दास्यामि।²⁹ यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु।

3 अपरं सार्दिस्थसमिते दूतं प्रतीदं लिप, यो ज्जो ईश्वरस्य सप्तात्मनः सप्त ताराश्च धारयति स अेव भाषते, तव क्रिया मम गोयराः, त्वं ज्ज्वदाप्यो ऽसि तथापि मृतो ऽसि तदपि ज्ञानामि।² प्रबुद्धो भव, अवशिष्टं यद्यत् मृतकल्पं तदपि सबलीकुरु यत ईश्वरस्य साक्षात् तव कर्माणि न सिद्धानीति

प्रमाणं मया प्राप्तं।³ अतः कीदृशी शिक्षां लब्धवान् श्रुतवाश्चासि तत् स्मरन् तां पालय स्वमनः परिवर्तय य। येत् प्रबुद्धो न भवेत्सर्वाङ्गं स्तेन एव तव समीपम् उपस्थास्यामि किञ्च कस्मिन् एषे उपस्थास्यामि तत्र ज्ञास्यसि।⁴ तथापि येः स्ववासांसि न कलङ्कितानि तादृशाः कतिपयलोकाः साहिंनगरेऽपि तव विद्यन्ते ते शुभ्रपरिच्छदं मम सङ्गे गमनागमने करिष्यन्ति यतस्ते योग्याः।⁵ यो ज्ञानो जयति स शुभ्रपरिच्छदं परिधापयिष्यन्ते, अहञ्च ज्ञानग्रन्थात् तस्य नाम नान्तर्धापयिष्यामि किन्तु मत्पितुः साक्षात् तस्य दूतानां साक्षाद्य तस्य नाम स्वीकरिष्यामि।⁶ यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु।⁷ अपरञ्च झिवादिङ्क्यास्थसमिते दूतं प्रतीदं लिपि, यः पवित्रः सत्यमयश्चास्ति दायुदः कुञ्जिकां धारयति य येन मोयिते ऽपरः कोऽपि न रुणद्धि रुद्धे यापरः कोऽपि न मोययति स अवे भाषते।⁸ तव क्रिया मम गोयराः पश्य तव समीपे ऽहं मुक्तं द्वारं स्थापितवान् तत् केनापि रोद्धुं न शक्यते यतस्तवात्वं बलमास्ते तथापि त्वं मम वाक्यं पालितवान् मम नाम्नो ऽस्वीकारं न कृतवाञ्छ।⁹ पश्य यिद्धूदीया न सन्तो ये मृषावादिनः स्वान् यिद्धू-दीयान् वदन्ति तेषां शयतानसमाज्जयानां कांश्चिद् अहम् आनेष्यामि पश्य ते मदाज्ञात आगत्य तव यरणयोः प्रणंस्यन्ति त्वञ्च मम प्रियो ऽसीति ज्ञास्यन्ति।¹⁰ त्वं मम सङ्घिषुतासूयकं वाक्यं रक्षितवानसि तत्कारणात् पृथिवीनिवासिनां परीक्षार्थं कृत्स्नं जगद् येनागामिपरीक्षादिनेनाहमिष्यते तस्माद् अहमपि त्वां रक्षिष्यामि।¹¹ पश्य मया शीघ्रम् आगन्तव्यं तव यदस्ति तत् धारय को ऽपि तव किरीटं नापहरतु।¹² यो ज्ञानो जयति तमहं मदीयेश्वरस्य मन्दिरे स्तम्भं कृत्वा स्थापयिष्यामि स पुनर्न निर्गमिष्यति। अपरञ्च तस्मिन् मदीयेश्वरस्य नाम मदीयेश्वरस्य पुर्या अपि नाम अर्थतो या नवीना यिज्ञानम् पुरी स्वर्गात् मदीयेश्वरस्य समीपाद् अवरोक्षयति तस्या नाम ममापि नूतनं नाम लेभिष्यामि।¹³ यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु।¹⁴ अपरञ्च लायदिकेयस्थसमिते दूतं प्रतीदं लिपि, य आमेन् अर्थतो विश्वास्यः सत्यमयश्च साक्षी, ईश्वरस्य सृष्टेरादिश्चास्ति स अवे भाषते।¹⁵ तव क्रिया मम गोयराः त्वं शीतो नासि तप्तो ऽपि नासीति ज्ञानामि।¹⁶ तव शीतत्वं तप्तत्वं वा वरं भवेत्, शीतो न भूत्वा तप्तो ऽपि न भूत्वा त्वमेव-भूतः कदृषणो ऽसि तत्कारणाद् अहं स्वमुष्मात् त्वाम् उद्धमिष्यामि।¹⁷ अहं धनी समृद्धश्चास्मि मम कस्याप्यभावात् न भवतीति त्वं वदसि किन्तु त्वमेव दुः-भातो दुर्गतो दरिद्रो ऽन्धो नञ्चासि तत् त्वया नावगम्यते।¹⁸ त्वं यद् धनी भवेत्सदर्थं मत्तो वह्नी तापितं सुवर्णं कीर्णोऽहं नञ्चत्वात् तव लज्जा यत्र प्रका-शेत तदर्थं परिधानाय मत्तः शुभ्रवासांसि कीर्णोऽहं यद्य तव दृष्टिः प्रसन्ना भवेत् तदर्थं यक्षुर्लेपनायाञ्जनं मत्तः कीर्णोऽहिति मम मन्त्रेण।¹⁹ येष्वहं प्रीये तान् सर्वान् भर्त्यामि शास्मि य, अतस्त्वम् उद्यमं विधाय मनः परिवर्तय।²⁰ पश्याहं द्वारि तिष्ठन् तद् आहन्मि यदि कश्चित् मम रवं श्रुत्वा द्वारं मोययति तर्हाहं तस्य सन्निधिं प्रविश्य तेन सार्द्धं बोक्ष्ये सो ऽपि मया सार्द्धं बोक्ष्यते।²¹ अपरमहं यथा जितवान् मम पित्रा य सह तस्य सिंहासनं उपविष्टश्चा-स्मि, तथा यो ज्ञानो जयति तमहं मया सार्द्धं मत्सिंहासनं उपवेशयिष्यामि।²² यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु।

4 ततः परं मया दृष्टिपातं कृत्वा स्वर्गं मुक्तं द्वारम् अहं दृष्टं मया सङ्घमाषमाणस्य य यस्य तुरीवाद्यतुल्यो रवः पूर्वं श्रुतः स माम् अवोयत् स्थानमे-तद् आरोह्य, एतः परं येन येन भवितव्यं तदहं त्वां दर्शयिष्ये।² तेनाहं तत्क्षणाद् आत्माविष्टो भूत्वा ऽपश्यं स्वर्गं सिंहासनमेकं स्थापितं तत्र सिं-हासने अहं ज्ञानं उपविष्टो ऽस्ति।³ सिंहासने उपविष्टस्य तस्य ज्ञानस्य ३० सूर्यकान्तमणोः प्रवालस्य य तुल्यं तत् सिंहासनञ्च मरुतमणिवद्रूपविशि-ष्टेन मेघधनुषा वेष्टितं।⁴ तस्य सिंहासने यतुर्दिक्षु यतुर्विशतिसिंहासनानि तिष्ठन्ति तेषु सिंहासनेषु यतुर्विशति प्राचीनलोका उपविष्टास्ते शुभ्रवासःपरि-छितास्तेषां शिरांसि य सुवर्णकिरीटैर्भूषितानि।⁵ तस्य सिंहासनस्य मध्यात् तडितो रवाः स्तनितानि य निर्गच्छन्ति सिंहासनस्यान्तिके य सप्त दीपा ज्वलन्ति त ईश्वरस्य सप्तात्मानः।⁶ अपरं सिंहासनस्यान्तिके स्फटिकतुल्यः कायमयो जलाशयो विद्यते, अपरम् अग्रतः पश्चाद्य बह्नुयक्षुष्मन्तश्चत्वारः प्राणिनः सिंहासनस्य मध्ये यतुर्दिक्षु य विद्यन्ते।⁷ तेषां प्रथमः प्राणी सिंहाकारो द्वितीयः प्राणी गोवात्साकारस्तृतीयः प्राणी मनुष्यवद्वदनविशिष्टश्चतुर्थश्च प्राणी उड्डीयमानकुररोपमः।⁸ तेषां यतुर्णाम् अहं कस्य प्राणिनः षट् पक्षाः सन्ति ते य सर्वाङ्गिष्वन्तरे य बह्नुयक्षुर्विशिष्टाः, ते दिवानिशं न विश्राम्य गह-न्ति पवित्रः पवित्रः पवित्रः सर्वशक्तिमान् वर्तमानो भूतो भविष्यश्च प्रभुः परमेश्वरः।⁹ एतं तैः प्राणिभिस्तस्यानन्तज्जिविनः सिंहासनोपविष्टस्य ज्ञान-स्य प्रभावे गौरवे धन्यवादे य प्रकीर्तिते।¹⁰ ते यतुर्विशतिप्राचीना अपि तस्य सिंहासनोपविष्टस्यान्तिके प्राणिनस्य तम् अनन्तज्जिविनं प्रणमन्ति स्वीयकिरी-टांश्च सिंहासनस्यान्तिके निक्षिप्य वदन्ति, ¹¹ हे प्रभो ईश्वरस्माकं प्रभावं गौरवं बलं। त्वमेवाहंसि सम्प्राप्तुं यत् सर्वं ससृजं त्वया। तवाभिलाषतश्चैव सर्वं सम्भूय निर्भमे।

5 अनन्तरं तस्य सिंहासनोपविष्टज्ज्ञानस्य दक्षिणस्ते ऽन्तर्बहिश्च लिपितं पत्रमेकं मया दृष्टं तत् सप्तमुद्राभिरङ्कितं।² तत्पश्चाद् अहं बलवान् दूतो दृ-ष्टः स उच्यते स्वरेण वायमिमां घोषयति कः पत्रमेतद् विवरीतुं तम्मुद्रा मोययितुञ्चाहति? ³ किन्तु स्वर्गमर्त्यपातालेषु तत् पत्रं विवरीतुं निरीक्षितुञ्च कस्यापि सामर्थ्यं नाभवत्।⁴ अतो यस्तत् पत्रं विवरीतुं निरीक्षितुञ्चाहति तादृशज्ज्ञानस्याभावाद् अहं बह्नु रोदितवान्।⁵ किन्तु तेषां प्राचीनानाम् अहं ज्ञानो मामवदत् मा रोदीः पश्य यो यिद्धूदावंशीयः सिंहा दायुदो मूलवस्त्रपश्चास्ति स पत्रस्य तस्य सप्तमुद्राणाञ्च मोयनाय प्रभूतवान्।⁶ अपरं सिंहासनस्य यतुर्णां प्राणिनां प्राचीनवर्गस्य य मध्ये अहं मेघशावको मया दृष्टः स छेदित एव तस्य सप्तशृङ्गाणि सप्तलोयनानि य सन्ति तानि कृत्स्नां पृथिवीं प्रेषिता ईश्वरस्य सप्तात्मानः।⁷ स उपागत्य तस्य सिंहासनोपविष्टज्ज्ञानस्य दक्षिणकारत् तत् पत्रं गृहीतवान्।⁸ पत्रे गृहीते यत्वारः प्राणिनश्चतुर्विशतिप्राचीनाश्च तस्य मेघशावकस्यान्तिके प्राणिपतन्ति तेषाम् अहं कस्य करयो वीणां सुगन्धिद्रव्यैः परिपूर्णं स्वर्णमयपात्रञ्च तिष्ठति तानि पवित्रलोकानां प्रार्थनास्वरूपाणि।⁹ अपरं ते नूतनमेकं गीतमगायन्, यथा, गृहीतुं पत्रिकां तस्य मुद्रा मोययितुं तथा। त्वमेवाहंसि यस्मात् त्वं बलिवत् छेदनं गतः। सर्वाभ्यो ज्ञातिभाषा-भ्यः सर्वस्माद् वंशदेशतः। ईश्वरस्य कृते ऽस्मान् त्वं स्वीयस्तेन क्रीतवान्।¹⁰ अस्मदीयेश्वरपक्षे ऽस्मान् नृपतीन् याञ्जकानपि। कृतवांस्तेन राजत्वं करि-ष्यामो महीतले।¹¹ अपरं निरीक्षमाणेन मया सिंहासनस्य प्राणियतुष्टयस्य प्राचीनवर्गस्य य परितो बहूनां दूतानां रवः श्रुतः, तेषां संख्या अयुतायुता-नि सङ्घसङ्घराणि य।¹² तैरुच्यैरिदम् उक्तं, पराङ्कं धनं ज्ञानं शक्तिं गौरवमाहं। प्रशंसाञ्चाहति प्राप्तुं छेदितो मेघशावकः।¹³ अपरं स्वर्गमर्त्यपा-तालसागरेषु यानि विद्यन्ते तेषां सर्वेषां सृष्टवस्तूनां वागियं मया श्रुता, प्रशंसां गौरवं शौर्यम् आधिपत्यं सनातनं। सिंहासनोपविष्टश्च मेघवत्सश्च गच्छ-तां।¹⁴ अपरं ते यत्वारः प्राणिनः कथितवन्तस्तथास्तु, ततश्चतुर्विशतिप्राचीना अपि प्राणिपत्यं तम् अनन्तकालज्जिविनं प्राणमन्।

6 अनन्तरं मयि निरीक्षमाणो मेघशावकेन तासां सप्तमुद्राणाम् अहं मुद्रा मुक्ता ततस्तेषां यतुर्णाम् अहं कस्य प्राणिन आगत्य पश्येतिवाक्यको मेघगर्ज-नतुल्यो रवो मया श्रुतः।² ततः परम् अहं शुकलाश्वो दृष्टः, तदाङ्गो ज्ञानो धनुर्धारयति तस्मै य किरीटमेकम् अदायि ततः स प्रभवन् प्रभविष्यश्च निर्गतवान्।³ अपरं द्वितीयमुद्रायां तेन मोयितायां द्वितीयस्य प्राणिन आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता।⁴ ततो ऽरुणवर्णो ऽपर अहं ऽन्धो निर्गतवान् तदारोडिणि पृथिवीतः शान्त्यपहरणस्य लोकानां मध्ये परस्परं प्रतिघातोत्पादनस्य य सामर्थ्यं समर्पितम्, अहं बृहत्भङ्गो ऽपि तस्मा अदायि।⁵ अपरं तृ-तीयमुद्रायां तेन मोयितायां तृतीयस्य प्राणिन आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता, ततः कालवर्णो अहं ऽन्धो मया दृष्टः, तदारोडिणो ऽस्ते तुला तिष्ठति।⁶ अनन्तरं प्राणियतुष्टयस्य मध्याद् वागियं श्रुता गोधूमानामेकः सेटको मुद्रापादैकमुल्यः, यवानाञ्च सेटकत्रयं मुद्रापादैकमुल्यं तैलद्राक्षारसाश्च त्वया मा हिंसि-तव्याः।⁷ अनन्तरं यतुर्थमुद्रायां तेन मोयितायां यतुर्थस्य प्राणिन आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता।⁸ ततः पाण्डुरवर्णो अहं ऽन्धो मया दृष्टः, तदारोडिणो नाम मृत्युरिति परलोकश्च तम् अनुसरति ङ्ग्रेण दृढिक्षेण मलामार्ग्या वन्यपशुभिश्च लोकानां अधाय पृथिव्याश्चतुर्थाशस्याधिपत्यं तस्मा अदायि।⁹ अनन्त-रं पञ्चममुद्रायां तेन मोयितायाम् ईश्वरवाक्यहेतोस्तत्र साक्ष्यदानस्य छेदितानां लोकानां देहिनो वेधा अधो मयादृश्यन्त।¹⁰ त उच्यैरिदं गदन्ति, हे पवित्र सत्यमय प्रभो अस्माकं रक्तपाते पृथिवीनिवासिभिर्विदितुं तस्य इल दातुञ्च कति कालं विलम्बसे? ¹¹ ततस्तेषाम् अहं कस्य शुभ्रः परिच्छदो ऽदायि वागि-यञ्चाकथ्यत यूयमल्पकालम् अर्थतो युष्माकं ये सङ्घादासा भ्रातरो यूयमिव धानिष्यन्ते तेषां संख्या यावत् सम्पूर्णां न गच्छति तावद् विरमत।¹² अनन्तरं

यदा स षष्ठमुद्रामभोययत् तदा मयि निरीक्षमाणो मडान् भूकम्पो ऽभवत् सूर्यश्च उच्छ्रूलोमञ्जवस्त्रवत् कृष्णवर्णश्चन्द्रमाश्च रक्तसङ्काशो ऽभवत् ¹³ गगनस्थ-
ताराश्च प्रबलवायुना यालिताद् उडुम्बरवृक्षात् निपातितान्यपक्कङ्कलानीव भूतले न्यपतन् ¹⁴ आकाशमण्डलञ्च सङ्कुच्यमानग्रन्थयवान्तर्धानम् अगमत् गि-
र्य उपद्वीपाश्च सर्व्वे स्थानान्तरं यालिताः ¹⁵ पृथिवीस्था भूपाला मडाल्लोकाः सड्स्त्रपतयो धनिनः पराङ्कमिणश्च लोका दासा मुक्ताश्च सर्व्वे ऽपि गुडासु
गिरिस्थशैलेषु य स्वान् प्राच्छाद्यन् ¹⁶ ते य गिरीन् शैलाश्च वदन्ति यूयम् अस्मदुपरि पतित्वा सिंहासनोपविष्टञ्जनस्य दृष्टितो मेषशावकस्य कोपाय्या-
स्मान् गोपायत; ¹⁷ यतस्तस्य क्रोधस्य मडादिनम् उपस्थितं कः स्थातुं शक्नोति?

7 अनन्तरं यत्वारो दिव्यदूता मया दृष्टाः, ते पृथिव्याश्चतुर्षु कोणेषु तिष्ठन्तः पृथिव्यां समुद्रे वृक्षेषु य वायु र्यथा न वडेत तथा पृथिव्याश्चतुरो वायून्
धारयन्ति | ² अनन्तरं सूर्योदयस्थानाद् उद्यन् अपर अेको दूतो मया दृष्टः सोऽमरेश्वरस्य मुद्रां धारयति, येषु यर्तुषु दूतेषु पृथिवीसमुद्रयो र्दिसनस्य
भारो दत्तस्तान् स उच्यैरिदं अवदत् | ³ ईश्वरस्य दासा यावद् अस्माभिर्भावेषु मुद्रयाङ्किता न भविष्यन्ति तावत् पृथिवी समुद्रो तरवश्च युष्माभिर्न हिं-
स्यन्तां | ⁴ ततः परं मुद्राङ्कितलोकानां संप्या मयाश्रावि | द्धसायेलः सर्व्ववंशायाश्चतुश्चत्वारिंशत्सड्साधिकलक्षलोका मुद्रयाङ्किता अभवन्, ⁵ अर्थतो यिडू-
दावंशे द्वादशसड्साणि त्रयोषांशे द्वादशसड्साणि गादवंशे द्वादशसड्साणि, ⁶ आशरवंशे द्वादशसड्साणि नप्तालिवंशे द्वादशसड्साणि भिनशिवंशे द्वाद-
शसड्साणि, ⁷ शिमियोनवंशे द्वादशसड्साणि लेविवंशे द्वादशसड्साणि एषाभरवंशे द्वादशसड्साणि, ⁸ सिबूलूनवंशे द्वादशसड्साणि यूषङ्वंशे द्वादशस-
ड्साणि बिन्यामीनवंशे य द्वादशसड्साणि लोका मुद्राङ्किताः | ⁹ ततः परं सर्व्वजातीयानां सर्व्ववंशीयानां सर्व्वदेशीयानां सर्व्वभाषावादिनाञ्च मडालोकारण्यं
मया दृष्टं, तान् गणयितुं केनापि न शक्यं, ते य शुभ्रपरिच्छदपरिहिताः सन्तः क्रैश्च तालवृत्तानि वडन्तः सिंहासनस्य मेषशावकस्य यान्तिके तिष्ठन्ति,
¹⁰ उच्यैःस्वरैरिदं कथयन्ति य, सिंहासनोपविष्टस्य परमेशस्य नः स्तवः | स्तवश्च मेषवत्सस्य सम्भूयात् त्राणकारणात् | ¹¹ ततः सर्व्वे दूताः सिंहासनस्य
प्राचीनवर्गस्य प्राणियतुष्टस्य य परितस्तिष्ठन्तः सिंहासनस्यान्तिके न्यूञ्जुभूयेश्वरं प्रणाम्य वदन्ति, ¹² तथास्तु धन्यवाद्यश्च तेजो ज्ञानं प्रशंसन् | शौर्य्यं
पराङ्कमश्चापि शक्तिश्च सर्व्वमेव तत् | वर्ततामीश्वरेश्वरस्यैकं नित्यं नित्यं तथास्त्विति | ¹³ ततः परं तेषां प्राचीनानाम् अेको ज्ञो मां सम्भाष्य जगाद शुभ्र-
परिच्छदपरिहिता एभे के? कुतो वागताः? ¹⁴ ततो मयोक्तं डे मडेष्य भवानेव तत् ज्ञानात् | तेन कथितं, एभे मडाल्लेशमध्याद् आगत्य मे षशावकस्य
रुधिरेश्च स्वीयपरिच्छदान् प्रक्षालितवन्तः शुक्लीकृतवन्तश्च | ¹⁵ तत्कारणात् त ईश्वरस्य सिंहासनस्यान्तिके तिष्ठन्तो दिवारान् तस्य मन्दिरे तं सेवन्ते सिं-
हासनोपविष्टो ज्ञश्च तान् अधिस्थास्यति | ¹⁶ तेषां क्षुधा पिपासा वा पुनर्न भविष्यति रौद्रं कोप्युत्तापो वा तेषु न निपतिष्यति, ¹⁷ यतः सिंहासनाधिष्ठा-
नकारी मेषशावकस्तान् यारयिष्यति, अमृततोयानां प्रस्रवणानां सन्निधिं तान् गमयिष्यति य, ईश्वरोऽपि तेषां नयनभ्यः सर्व्वमश्नु प्रमाक्ष्यति |

8 अनन्तरं सप्तममुद्रायां तेन मोयितायां सार्द्धदण्डकालं स्वर्गो निःशब्दोऽभवत् | ² अपरम् अडम् ईश्वरस्यान्तिके तिष्ठतः सप्तदूतान् अपश्यं तेभ्यः
सप्ततूर्य्योऽदीयन्त् | ³ ततः परम् अन्य अेको दूत आगतः स स्वर्णधूपाधारं गृहीत्वा वेदिमुपातिष्ठत् स य यत् सिंहासनस्यान्तिके स्थितायाः सुवर्ण-
वेद्या उपरि सर्व्वेषां पवित्रलोकानां प्रार्थनासु धूपान् योजयेत् तदर्थं प्रयुरधूपास्तस्मै दत्ताः | ⁴ ततस्तस्य दूतस्य करात् पवित्रलोकानां प्रार्थनाभिः संयुक्तधूपानां
धूम ईश्वरस्य समक्षं उदतिष्ठत् | ⁵ पश्चात् स दूतो धूपाधारं गृहीत्वा वेद्या वह्निना पूरयित्वा पृथिव्यां निक्षिप्तवान् तेन रवा मेघगञ्जानि विद्युतो भू-
मिकम्पश्चात्भवन् | ⁶ ततः परं सप्ततुरी धारयन्तः सप्तदूतास्तुरी र्वादिद्युतुम् उद्यता अभवन् | ⁷ प्रथमेन तूर्य्यां वादितायां रक्तमिश्रितौ शिलावह्नी सम्भूय पृ-
थिव्यां निक्षिप्तौ तेन पृथिव्यास्तृतीयांशो दग्धः, तत्रेषामपि तृतीयांशो दग्धः, हरिद्वर्णतृणानि य सर्वाणि दग्धानि | ⁸ अनन्तरं द्वितीयदूतेन तूर्य्यां वादिता-
यां वह्निना प्रज्वलितो मडापर्व्वतः सागरे निक्षिप्तस्तेन सागरस्य तृतीयांशो रक्तलोभूतः ⁹ सागरे स्थितानां सप्राणानां सृष्टवस्तूनां तृतीयांशो मृतः, अर्णव-
यानानाम् अपि तृतीयांशो नष्टः | ¹⁰ अपरं तृतीयदूतेन तूर्य्यां वादितायां दीप एव ज्वलन्ती अेका मडती तारा गगणात् निपत्य नदीनां जलप्रस्रवणानाञ्चो-
पर्यावतीर्णा | ¹¹ तस्यास्ताराया नाम नागदमनकमिति, तेन तोयानां तृतीयांशो नागदमनकीभूते तोयानां तिक्रतत्वात् बडवो मानवा मृताः | ¹² अपरं यतूर्थदू-
तेन तूर्य्यां वादितायां सूर्य्यस्य तृतीयांशश्चन्द्रस्य तृतीयांशो नक्षत्राणाञ्च तृतीयांशः प्रहतः, तेन तेषां तृतीयांशो ऽन्धकारीभूते दिवसस्तृतीयांशकालं यावत् ते-
जोहीनो भवति निशापि तामेवावस्थां गच्छति | ¹³ तदा निरीक्षमाणेन मयाकाशमध्येनाभिपतत अेकस्य दूतस्य रवः श्रुतः स उच्यैर्गदति, अपरै र्यैस्त्रिभि
र्दूतैस्तूर्य्यां वादितव्यास्तेषाम् अवशिष्टतुरीध्वनितः पृथिवीनिवासिनां सन्तापः सन्तापः सन्तापश्च सम्भविष्यति |

9 ततः परं सप्तमदूतेन तूर्य्यां वादितायां गगनात् पृथिव्यां निपतित अेकस्तारको मया दृष्टः, तस्मै रसातलकूपस्य कुञ्जिकाद्यधि | ² तेन रसातलकूपे मुक्ते
मडाग्रिङ्कुण्डस्य धूम एव धूमस्तस्मात् कूपाद् उद्गतः | तस्मात् कूपधूमात् सूर्य्यांकाशौ तिमिरावृताः | ³ तस्माद् धूमात् पतङ्गेषु पृथिव्यां निर्गतेषु नरलोक-
स्थवृश्चिकवत् बलं तेभ्योऽदायि | ⁴ अपरं पृथिव्यास्तृणानि हरिद्वर्णशाकाद्यो वृक्षाश्च तैर्न सिंहितव्याः किन्तु येषां भालेष्वीश्वरस्य मुद्राया अङ्गो नास्ति के-
वलं ते मानवास्तै र्दिसितव्या एदं त आदिष्टाः | ⁵ परन्तु तेषां अधाय नहि केवलं पञ्च मासान् यावत् यातनादानाय तेभ्यः सामर्थ्यमदायि | वृश्चिकेन दृष्टस्य
मानवस्य यादृशी यातना जायते तैरपि तादृशी यातना प्रदीयते | ⁶ तस्मिन् समये मानवा मृत्युं भूयिष्यन्ते किन्तु प्राप्नुं न शक्यन्ति, ते प्राणान् त्यक्तुम्
अभिलषिष्यन्ति किन्तु मृत्युस्तेभ्यो दूरं पलायिष्यते | ⁷ तेषां पतङ्गानाम् आकारो युद्धार्थं सुसज्जितानाम् अश्वानाम् आकारस्य तुल्यः, तेषां शिरःसु सुव-
र्णकिरीटानीव किरीटानि विद्यन्ते, मुष्मण्डलानि य मानुषिकमुष्मण्डलानि, ⁸ केशाश्च योषितां केशानां सदृशाः, दन्ताश्च सिंहादन्ततुल्याः, ⁹ लौडकवयवत् तेषां
डवयानि सन्ति, तेषां पक्षाणां शब्दो रणाय धावतामश्वरथानां समूहस्य शब्दतुल्यः | ¹⁰ वृश्चिकानामिव तेषां लाङ्गूलानि सन्ति, तेषु लाङ्गूलेषु कण्टकानि
विद्यन्ते, अपरं पञ्च मासान् यावत् मानवानां हिंसनाय ते सामर्थ्यप्राप्ताः | ¹¹ तेषां राज्ञा य रसातलस्य दूतस्तस्य नाम एब्रीयभाषया अबदोन् यूनानीय-
भाषया य अपल्लुयोन् अर्थतो विनाशक एति | ¹² प्रथमः सन्तापो गतवान् पश्य एतः परमपि द्वाभ्यां सन्तापाभ्याम् उपस्थातव्यं | ¹³ ततः परं षष्ठदूतेन
तूर्य्यां वादितायाम् ईश्वरस्यान्तिके स्थितायाः सुवर्णवेद्याश्चतुश्चतुः कस्ययिद् रवो मयाश्रावि | ¹⁴ स तुरीधारिणं षष्ठदूतम् अवदत्, इराताप्ये मडानदे ये
यत्वारो दूता बद्धाः सन्ति तान् मोयय | ¹⁵ ततस्तदण्डस्य तद्दिनस्य तन्मासस्य तद्दत्सरस्य य इते निरूपितास्ते यत्वारो दूता मानवानां तृतीयांशस्य अधार्थ
मोयिताः | ¹⁶ अपरम् अश्वारोहिंसैन्यानां संप्या मयाश्रावि, ते विंशतिकोटय आसन् | ¹⁷ मया ये ऽश्वा अश्वारोहिणश्च दृष्टास्त अेतादृशाः, तेषां वह्निस्व-
पाणि नीलप्रस्तरस्वत्रपाणि गन्धकस्वत्रपाणि य वर्माणयासन्, वाञ्जिनाञ्च सिंहामूर्द्धसदृशा मूर्द्धानः, तेषां मुषेभ्यो वह्निधूमगन्धका निर्गच्छन्ति | ¹⁸ अेते-
स्त्रिभिर्दण्डैरर्थतस्तेषां मुषेभ्यो निर्गच्छद्भि र्द्विधूमगन्धकै र्मानुषाणां तृतीयांशो ऽधानि | ¹⁹ तेषां वाञ्जिनां बलं मुषेषु लाङ्गूलेषु य स्थितं, यतस्तेषां ला-
ङ्गूलानि सर्पाकाराणि मस्तकविशिष्टानि य तैरेव ते हिंसन्ति | ²⁰ अपरम् अवशिष्टा ये मानवा तेर्दण्डै र्न हतास्ते यथा दृष्टिश्चवणमनशक्तिहीनान् स्वर्ण-
रौध्रपित्तप्रस्तरकाष्ठमयान् विग्राहान् भूतांश्च न पूजयिष्यन्ति तथा स्वडस्तानां क्रियाभ्यः स्वमनांसि न परावर्तितवन्तः ²¹ स्वबहुकुडकव्यभिचारयोर्ध्या-
भ्यो ऽपि मनांसि न परावर्तितवन्तः |

10 अनन्तरं स्वर्गाद् अवरोडन् अपर अेको मडाबलो दूतो मया दृष्टः, स परिहितमेघस्तस्य शिरश्च मेघधनुषा भूषितं मुष्मण्डलञ्च सूर्य्यतुल्यं यरणी
य वह्निस्तम्भसमौ | ² स स्वकरेण विस्तीर्णमेकं क्षुद्रग्रन्थं धारयति, दक्षिणायरणेन समुद्रे वामयरणेन य स्थले तिष्ठति | ³ स सिंहाज्जनवद्
उच्यैःस्वरैण न्यनदत् निनादे इते सप्त स्तनितानि स्वकीयान् स्वनान् प्राकाशयन् | ⁴ तैः सप्त स्तनितै र्वाक्ये कथिते ऽडं तत् लेप्पितुम् उद्यत आसं किन्तु स्व-
र्गाद् वागियं मया श्रुता सप्त स्तनितै र्यद् यद् उक्तं तत् मुद्रयाङ्ग्य मा लिष | ⁵ अपरं समुद्रमेदिन्योस्तिष्ठन् यो दूतो मया दृष्टः स गगनं प्रति स्वदक्षिणैरङ्क-
मुत्थाप्य ⁶ अपरं स्वर्गाद् यस्य रवो मयाश्रावि स पुनर्मा सम्भाव्यावदत् त्वं गत्वा समुद्रमेदिन्योस्तिष्ठतो दूतस्य करात् तं विस्तीर्णं क्षुद्रग्रन्थं गृहाण, तेन
मया दूतसमीपं गत्वा कथितं ग्रन्थो ऽसौ दीयतां | ⁷ किन्तु तुरी वादिष्यतः सप्तमदूतस्य तुरीवादनसमये ईश्वरस्य गुप्ता मन्त्राणा तस्य दासान् भविष्यद्वादि-

नः प्रति तेन सुसंवादे यथा प्रकाशिता तथैव सिद्धा भविष्यति।⁸ अपरं स्वर्गाद् यस्य रवो मयाश्रावि स पुन मां सम्भाष्यावदत् त्वं गत्वा समुद्रमेदिन्योस्ति-
ष्ठतो दूतस्य करात् तं विस्तीर्णं क्षुद्रग्रन्थं गृह्णाण, ⁹ तेन मया दूतसमीपं गत्वा कथितं ग्रन्थो ऽसौ दीयतां। स माम् अवदत् तं गृहीत्वा गिल, तवोदरे स ति-
क्तरसो भविष्यति किन्तु मुपे मधुवत् स्वाद् भविष्यति।¹⁰ तेन मया दूतस्य कराद् ग्रन्थो गृहीतो गिलितश्च। स तु मम मुपे मधुवत् स्वादुरासीत् किन्त्वद-
नात् परं ममोदरस्तिक्ततां गतः।¹¹ ततः स माम् अवदत् बहून् ज्ञातिवंशभाषावदिराजान् अधि त्वया पुन भविष्यद्वाक्यं वक्तव्यं।

11 अनन्तरं परिभाषादण्डवद् अको नलो महामदायि, स य दूत उपतिष्ठन् माम् अवदत्, उत्थायेश्वरस्य मन्दिरं वेदो तत्रत्यसेवकांश्च भिमिष्व।² कि-
न्तु मन्दिरस्य बहिःप्राङ्गणं त्यज न भिमिष्व यतस्तद् अन्यज्जातीयेभ्यो दत्तं, पवित्रं नगरञ्च द्वियत्वारिंशन्मासान् यावत् तेषां यरणौ भर्द्ध्यते।
³ पश्चात् मम द्वाभ्यां साक्षिभ्यां मया सामर्थ्यं दायिष्यते तावुष्ट्रलोमजवस्त्रपरिहितौ षष्ठ्यधिकद्विशताधिकसहस्रदिनानि यावद् भविष्यद्वाक्यानि वदिष्य-
तः।⁴ तावेव जगदीश्वरस्यान्तिके तिष्ठन्तौ जितवृक्षौ दीपवृक्षौ य।⁵ यदि केचित् तौ हिंसितुं येष्टन्ते तर्हि तयो र्वदनाभ्याम् अग्नि निर्गत्य तयोः शत्रून्
भस्मीकरिष्यति। यः कश्चित् तौ हिंसितुं येष्टते तेनैवमेव विनष्टव्यं।⁶ तयो भविष्यद्वाक्यकथनदिनेषु यथा वृष्टिर्न जायते तथा गगनं रोद्धुं तयोः सामर्थ्यम्
अस्ति, अपरं तोयानि शोषितृषाणि कर्तुं निजाम्बिलाषात् मुहुर्मुहुः सर्वविधदण्डैः पृथिवीम् आडन्तुञ्च तयोः सामर्थ्यमस्ति।⁷ अपरं तयोः साक्ष्ये समापते
सति रसातलाद् येनोत्थितव्यं स पशुस्ताभ्यां सड युद्ध्वा तौ ज्यति ढनिष्यति य।⁸ ततस्तयोः प्रभुरपि यस्यां मडापुर्था कुशे ढतो ऽर्थतो यस्याः पार-
मार्थिकनामनी सिदोमं मिसरश्चेति तस्या मडापुर्थाः सन्नवेशे तयोः कुषापे स्थास्यतः।⁹ ततो नानाज्जातीया नानावंशीया नानाभाषावादिनो नानादेशीयाश्च
बडवो मानवाः सार्द्धदिनत्रयं तयोः कुषापे निरीक्षिष्यन्ते, तयोः कुषापयोः श्मशाने स्थापनं नानुज्ञास्यन्ति।¹⁰ पृथिवीनिवासिनश्च तयो र्हेतोरानन्दिष्यन्ति सु-
भभोगं कुर्वन्तः परस्परं दानानि प्रेषयिष्यन्ति य यतस्ताभ्यां भविष्यद्वादिभ्यां पृथिवीनिवासिनो यातनां प्राप्ताः।¹¹ तस्मात् सार्द्धदिनत्रयात् परम् ईश्व-
रात् ञ्जवनदायक आत्मनि तौ प्रविष्टे तौ यरणैरुदतिष्ठतां, तेन यावन्तस्तावपश्यन् ते ऽतीव त्रासयुक्ता अभवन्।¹² ततः परं तौ स्वर्गाद् उच्यैरिदं कथय-
न्तं रवम् अशृणुतां युवां स्थानम् अेतद् आरोढतां ततस्तयोः शत्रुषु निरीक्षमाणेषु तौ मेघेन स्वर्गम् आरूढवन्तौ।¹³ तदण्डे मडाभूमिकम्पे ज्ञाते पुर्था दश-
मांशः पतितः सप्तसहस्राणि मानुषाश्च तेन भूमिकम्पेन ढताः, अवशिष्टाश्च भयं गत्वा स्वर्गायेश्वरस्य प्रशंसाम् अकीर्तयन्।¹⁴ द्वितीयः सन्तापो गतः
पश्य तृतीयः सन्तापस्तूर्णम् आगच्छति।¹⁵ अनन्तरं सप्तदूतेन तूर्था वादितायां स्वर्गं उच्यैः स्वर्वागिंयं कीर्त्तिता, राजत्वं जगतो यद्दृष्टं राज्यं तदधुना-
भवत्। अस्मत्प्रभोस्तदीयाभिषिक्तस्य तारकस्य य। तेन यानन्तकालीयं राजत्वं प्रकरिष्यते।¹⁶ अपरम् ईश्वरस्यान्तिके स्वकीयसिंहासनेषूपविष्टाश्चतु-
र्विंशतिप्राचीना भुवि न्यड्भूमा भूत्वेश्वरं प्रणम्यावदन्, ¹⁷ ढे भूत वर्तमानापि भविष्यंश्च परेश्वर। ढे सर्वशक्तिमन् स्वामिन् वयं ते कुर्महे स्तवं। यत्
त्वया क्रियते राज्यं गृहीत्वा ते मडाबलं।¹⁸ विज्जातीयेषु कुप्यत्सु प्रादुर्भूता तव कुधा। मृतानामपि कालो ऽसौ विचारो भविता यदा। भूत्याश्च तव यावन्तो
भविष्यद्वादिसाधवः। ये य क्षुद्रा मडान्तो वा नामतस्ते हि भिष्यति। यदा सर्वेभ्य अेतैभ्यो वेतनं वितरिष्यते। गन्तव्यश्च यदा नाशो वसुधाया विनाश-
कैः।¹⁹ अनन्तरम् ईश्वरस्य स्वर्गस्थमन्दिरस्य द्वारं मुक्तं तन्मन्दिरमध्ये य नियममञ्जूषा दृश्याभवत्, तेन तडितो रवाः स्तनितानि भूमिकम्पो गुरुतरशि-
लावृष्टिश्चैतानि समभवन्।

12 ततः परं स्वर्गे मडायित्रं दृष्टं योषिदेकासीत् सा परिहितसूर्या यन्द्रश्च तस्याश्वरारायोरधो द्वादशताराणां किरीटञ्च शिरस्यासीत्।² सा गर्भवती
सती प्रसववेदनया व्यथितार्तरावम् अकरोत्।³ ततः स्वर्गे ऽपरम् अकं यित्रं दृष्टं मडानाग अकं उपातिष्ठत् स लोहितवर्णस्तस्य सप्त शिरांसि
सप्त शृङ्गाणि शिरःसु य सप्त किरीटान्यासन्।⁴ स स्वलाङ्गुलेन गगनस्थनक्षत्राणां तृतीयांशम् अवमृज्य पृथिव्यां न्यपातयत्। स अेव नागो नवज्जातं
सन्तानं त्रसितुम् उदितस्तस्याः प्रसविष्यमाणाया योषितो ऽन्तिके ऽतिष्ठत्।⁵ सा तु पुंसन्तानं प्रसूता स अेव लौढभयराजदण्डेन सर्वज्जातीश्वरयिष्यति,
किञ्च तस्याः सन्तानं ईश्वरस्य समीपं तदीयसिंहासनस्य य सन्निधिम् उद्भूतः।⁶ सा य योषित् प्रान्तरं पलायिता यतस्तत्रेश्वरेण निर्मिते आश्रमे षष्ठ्य-
धिकशतद्वयाधिकसहस्रदिनानि तस्याः पालनेन भवितव्यं।⁷ ततः परं स्वर्गे संग्राम उपापिष्ठत् भीभायेलस्तस्य दूताश्च तेन नागेन सडायुधन् तथा स नाग-
स्तस्य दूताश्च संग्रामम् अकुर्वन्, किन्तु प्रभवितुं नाशक्युवन्।⁸ यतः स्वर्गे तेषां स्थानं पुन नाविद्यत।⁹ अपरं स मडानागो ऽर्थतो द्रियावलः (अपवादकः)
शयतानश्च (विपक्षः) छति नाम्ना विष्यातो यः पुरातनः सर्पः कृत्स्नं नरलोकं भ्रामयति स पृथिव्यां निपातितस्तेन सार्द्धं तस्य दूता अपि तत्र निपातिताः।
¹⁰ ततः परं स्वर्गे उच्यैर्भाषमाणो रवो ऽयं मयाश्रावि, त्राणं शक्तिश्च राजत्वमधुनैवेश्वरस्य नः। तथा तेनाभिषिक्तस्य त्रातुः पराक्रमो ऽभवत्। यतो नि-
पातितो ऽस्माकं भ्रातृणां सो ऽभिजोक्तः। येनेश्वरस्य नः साक्षात् ते ऽदृष्यन्त दिवानिशं।¹¹ मेघवत्सस्य रक्तेन स्वसाक्षयवयनेन य। ते तु निर्जितवन्त-
स्तं न य स्नेहम् अकुर्वत। प्राणोष्वपि स्वकीयेषु मरणस्यैव सङ्गटे।¹² तस्माद् आनन्दतु स्वर्गो ह्यभ्यन्तां तन्निवाभिनः। ढा भूमिसागरी तापो युवामेवाक-
मिष्यति। युवयोरवतीर्णो यत् शैतानो ऽतीव कापनः। अल्पो मे समयो ऽस्त्येतस्यापि तेनावगम्यते।¹³ अनन्तरं स नागः पृथिव्यां स्वं निक्षिप्तं विलोक्य
तां पुत्रप्रसूतां योषितम् उपाद्रवत्।¹⁴ ततः सा योषित् यत् स्वकीयं प्रान्तरस्थाश्रमं प्रत्युत्पतितुं शक्यतात् तदर्थं मडाकुरस्य पक्षद्वयं तस्वै दत्तं, सा तु तत्र
नागतो दूरे कालैकं कालद्वयं कालार्द्धञ्च यावत् पाल्यते।¹⁵ किञ्च स नागस्तां योषितं स्रोतसा प्लावयितुं स्वमुष्मात् नदीवत् तोयानि तस्याः पश्चात् प्राक्षिपत्।
¹⁶ किन्तु मेदिनी योषितम् उपकुर्वती निजवदनं व्याधाय नागमुष्माद् उद्गीर्णा नदीम् अपिपत्।¹⁷ ततो नागो योषिते कुद्ध्वा तद्दशस्यावशिष्टलोकैरर्थतो य
ईश्वरस्याज्ञाः पालयन्ति यीशोः साक्ष्यं धारयन्ति य तैः सड योद्धुं निर्गतवान्।¹⁸]

13 ततः परमडं सागरीयसिक्ततायां तिष्ठन् सागराद् उद्ग्रहन्तम् अकं पशुं दृष्टवान् तस्य दश शृङ्गाणि सप्त शिरांसि य दश शृङ्गेषु दश किरीटानि शिरः-
सु येश्वरनिन्दासूयकानि नामानि विद्यन्ते।² मया दृष्टः स पशुश्चित्वाघ्रसदृशः किन्तु तस्य यरणौ भल्लकस्येव वदनञ्च सिंहवदनमिव। नागेन
तस्मै स्वीयपराक्रमः स्वीयं सिंहासनं मडाधिपत्यञ्चादायि।³ मयि निरीक्षमाणे तस्य शिरसाम् अकम् अन्तकाघातेन छेदितमिवादृश्यत, किन्तु तस्यान्तकक्ष-
तस्य प्रतीकारो ऽक्रियत ततः कृत्स्नो नरलोकस्तं पशुमधि यमत्कारं गतः, ⁴ यश्च नागस्तस्मै पशवे सामर्थ्यं दत्तवान् सर्वं तं प्राणमन् पशुमपि प्राणमन्तो ऽक-
थयन्, को विद्यते पशोस्तुल्यस्तेन को योद्धुमर्हति।⁵ अनन्तरं तस्मै दर्पवाक्येश्वरनिन्दावादि वदनं द्वियत्वारिंशन्मासान् यावद् अवस्थितः सामर्थ्यञ्चादायि।
⁶ ततः स ईश्वरनिन्दनार्थं मुपं व्याधाय तस्य नाम तस्यावासं स्वर्गनिवासिनश्च निन्दितुम् आरभत।⁷ अपरं धार्मिकैः सड योधनस्य तेषां पराजयस्य या-
नुमतिः सर्वज्जातीयानां सर्ववंशीयानां सर्वभाषावादिनां सर्वदेशीयानाञ्चाधिपत्यमपि तस्मा अदायि।⁸ ततो जगतः सृष्टिकालात् छेदितस्य मेघवत्सस्य
ञ्जवनपुस्तके यावतां नामानि लिपितानि न विद्यन्ते ते पृथिवीनिवासिनः सर्वे तं पशुं प्रणस्यन्ति।⁹ यस्य श्रोत्रं विद्यते स शृणोतु।¹⁰ यो ज्जो ऽपरान्
वन्दीकृत्य नयति स स्वयं वन्दीभूय स्थानान्तरं गमिष्यति, यश्च षड्भन्तं ढन्ति स स्वयं षड्भन्तं धानिष्यते। अत्र पवित्रलोकानां सडिष्युतया विश्वासेन य प्र-
काशितव्यं।¹¹ अनन्तरं पृथिवीत उद्ग्रहन् अपर अकः पशु र्मया दृष्टः स मेघशावकवत् शृङ्गद्वयविशिष्ट आसीत् नागव्याभाषत।¹² स प्रथमपशोरन्तिके
तस्य सर्वं पराक्रमं व्यवहरति विशेषतो यस्य प्रथमपशोरन्तिकक्षतं प्रतीकारं गतं तस्य पूजां पृथिवीं तन्निवासिनश्च कारयति।¹³ अपरं मानवानां साक्षाद्
आकाशतो भुवि वह्निवर्षणादीनि मडायित्राणि करोति।¹⁴ तस्य पशोः साक्षाद् येषां यित्रकर्म्मणां साधनाय सामर्थ्यं तस्मै दत्तं तैः स पृथिवीनिवासिनो भ्रा-
मयति, विशेषतो यः पशुः षड्भन्तं क्षतयुक्तो भूत्वाप्यञ्जवत् तस्य प्रतिमानिर्माणं पृथिवीनिवासिन आदिशति।¹⁵ अपरं तस्य पशोः प्रतिमा यथा भाषते
यावन्तश्च मानवास्तां पशुप्रतिमां न पूजयन्ति ते यथा ढन्यन्ते तथा पशुप्रतिमायाः प्राणप्रतिष्ठार्थं सामर्थ्यं तस्मा अदायि।¹⁶ अपरं क्षुद्रमडद्विनदिरिद्रमुक्त-
दासान् सर्वान् दक्षिणकरे भाले वा कलङ्कं ग्राहयति।¹⁷ तस्माद् ये तं कलङ्कमर्थतः पशो नाम तस्य नाम्नः संप्याङ्कं वा धारयन्ति तान् विना परेण केनापि क्रय-

विक्रये कर्तुं न शक्यते।¹⁸ अत्र ज्ञानेन प्रकाशितव्यं। यो बुद्धिविशिष्टः स पशोः संप्र्यां गणयतु यतः सा मानवस्य संप्र्या भवति। सा य संप्र्या षट्षष्ट्यधिकषट्शतानि।

14 ततः परं निरीक्षमाणेन मया मेषशावको दृष्टः स सियोनपर्वतस्योपर्यतिष्ठत्, अपरं येषां भालेषु तस्य नाम तत्पितुश्च नाम लिपितमास्ते तादृशाश्रुतुश्चात्वारिशत्सहस्राधिका लक्षलोकस्तेन सार्द्धम् आसन्।² अनन्तरं बहुतोयानां रव एव गुरुतरस्तनितस्य य रव एव अेको रवः स्वर्गात् मयाश्रावि। मया श्रुतः स रवो वीणावादनानां वीणावादनस्य सदृशः।³ सिंहासनस्यान्तिके प्राणितुष्ट्यस्य प्राचीनवर्गस्य यान्तिकेऽपि ते नवीनमेकं गीतम् अगायन् किन्तु धरणीतः परिकीतान् तान् यतुश्चात्वारिशत्यहस्राधिकलक्षलोकान् विना नापरेण केनापि तद् गीतं शिक्षितुं शक्यते।⁴ एभे योषितां सङ्गेन न कलङ्कितं यतस्तेऽमेथुना मेषशावको यत् किमपि स्थानं गच्छेत् तत्सर्वस्मिन् स्थाने तम् अनुगच्छन्ति यतस्ते मनुष्याणां मध्यतः प्रथमङ्गलानीवेश्वरस्य मेषशावकस्य य कृते परिकीताः।⁵ तेषां वदनेषु यान्तं किमपि न विद्यते यतस्ते निर्दोषा ईश्वरसिंहासनस्यान्तिके तिष्ठन्ति।⁶ अनन्तरम् आकाशमध्येनोद्गीयमानोऽपर अेको द्रुतो मया दृष्टः सोऽनन्तकालीयं सुसंवादे धारयति स य सुसंवादः सर्वज्जातीयान् सर्ववंशीयान् सर्वभाषावादिनः सर्वदेशीयांश्च पृथिवीनिवासिनः प्रति तेन घोषितव्यः।⁷ स उच्यैःस्वरेणोदं गदति यूयमीश्वरार्द्धं विभीत तस्य स्तवं कुरुत य यतस्तदीयवियारस्य दृष्ट उपातिष्ठत् तस्माद् आकाशमण्डलस्य पृथिव्याः समुद्रस्य तोयप्रस्रवणानाञ्च स्रष्टा युष्मन्निः प्रणाम्यतां।⁸ तत्पश्चाद् द्वितीय अेको द्रुत उपास्थायावदत् पतिता पतिता सा मडाब्बाबिल् या सर्वज्जातीयान् स्वकीयं व्यभियारुपं क्रोधमदम् अपाययत्।⁹ तत्पश्चाद् तृतीयो द्रुत उपास्थायावदत् यः कश्चित् तं शशुं तस्य प्रतिमाञ्च प्रणमति स्वभावे स्वकरे वा कलङ्कं गृह्णाति य¹⁰ सोऽपीश्वरस्य क्रोधपात्रे स्थितम् अभिश्रितं मदत् अर्थत ईश्वरस्य क्रोधमदं पास्यति पवित्रदूतानां मेषशावकस्य य साक्षाद् वह्निगन्धक्यो यान्तानां लप्स्यते य।¹¹ तेषां यातनाया धूमोऽनन्तकालं यावद् उद्गमिष्यति ये य पशुं तस्य प्रतिमाञ्च पूजयन्ति तस्य नानोऽङ्कं वा गृह्णाति ते दिवानिशं कञ्चन विरामं न प्राप्स्यन्ति।¹² ये मानवा ईश्वरस्याज्ञा शीशौ विश्वासञ्च पालयन्ति तेषां पवित्रलोकानां सङ्घिशुतयात्र प्रकाशितव्यं।¹³ अपरं स्वर्गात् मया सह सम्भाषमाणे अेको रवो मयाश्रावि तेनोक्तं त्वं लिप, एदानीमारभ्य ये प्रभौ भ्रियन्ते ते मृता धन्या एति; आत्मा भाषते सत्यं स्वश्रमेभ्यस्ते विरामः प्राप्तव्यः तेषां कर्माणि य तान् अनुगच्छन्ति।¹⁴ तदनन्तरं निरीक्षमाणेन मया श्वेतवर्ण अेको मेधो दृष्टस्तन्मेधाऽड्ढो ज्ञानो मानवपुत्राङ्कितरस्ति तस्य शिरसि सुवर्णकिरीटे करे य तीक्ष्णं दानं तिष्ठति।¹⁵ ततः परम् अन्य अेको द्रुतो मन्दिरात् निर्गत्योच्यैःस्वरेण तं मेधाऽड्ढे सम्भाष्यावदत् त्वया दानं प्रसार्य शस्यच्छेदनं क्रियतां शस्यच्छेदनस्य समय उपास्थितो यतो मेदिन्याः शस्यानि परिपक्कानि।¹⁶ ततस्तेन मेधाऽड्ढेन पृथिव्यां दानं प्रसार्य पृथिव्याः शस्यच्छेदनं कृतं।¹⁷ अनन्तरम् अपर अेको द्रुतः स्वर्गस्थमन्दिरात् निर्गतः सोऽपि तीक्ष्णं दानं धारयति।¹⁸ अपरम् अन्य अेको द्रुतो वेदितो निर्गतः स वह्निरधिपतिः स उच्यैःस्वरेण तं तीक्ष्णदानधारिणं सम्भाष्यावदत् त्वया स्वं तीक्ष्णं दानं प्रसार्य मेदिन्या द्राक्षागुच्छच्छेदनं क्रियतां यतस्तद्गलानि परिषातानि।¹⁹ ततः स द्रुतः पृथिव्यां स्वदानं प्रसार्य पृथिव्या द्राक्षाङ्गुच्छेदनम् अकरोत् तद्गलानि येश्वरस्य क्रोधस्वरूपस्य मडाङ्गुदस्य मध्यं निरक्षिपत्।²⁰ तद्गुदस्थङ्गलानि य षड्भिर्दिशोऽपि ततः कुण्डमध्यात् निर्गतं रक्तं कोशशतपर्यन्तम् अश्वानां पलीनान् यावद् व्याप्नोत्।

15 ततः परम् अदं स्वर्गेऽपरम् अेकम् अद्भुतं मडाधिङ्कं दृष्टवान् अर्थतो यै ईश्वरीश्वरस्य कोपः समाप्तिं गमिष्यति तान् दृष्टान् धारयन्तः सप्त द्रुता मया दृष्टाः।² वह्निमिश्रितस्य कायमयस्य जलाशयस्याङ्कितरिपि दृष्टा ये य पशोस्तत्रप्रतिमायास्तन्नाम्नोऽङ्कस्य य प्रभूतवन्तस्ते तस्य कायमयजलाशयस्य तीरे तिष्ठन्त ईश्वरीयवीणा धारयन्ति,³ ईश्वरदासस्य मूससो गीतं मेषशावकस्य य गीतं गायन्तो वदन्ति, यथा, सर्वशक्तिविशिष्टस्त्वं हे प्रभो परमेश्वर। त्वदीयसर्वकर्माणि मडान्ति याद्भूतानि य। सर्वपुण्यवतां राजन् मार्गा न्याय्या ऋताश्च ते।⁴ हे प्रभो नामधेयात्ते को न भीतिं गमिष्यति। को वा त्वदीयनाम्नश्च प्रशंसां न करिष्यति। केवलस्त्वं पवित्रोऽसि सर्वज्जातीयमानवाः। त्वामेवाभिप्राणंस्यन्ति समागत्य त्वदन्तिकं। यस्मात्तव विचारज्ञाः प्रादुर्भावं गताः किल।⁵ तदनन्तरं मयि निरीक्षमाणे सति स्वर्गे साक्षात्वासास्य मन्दिरस्य द्वारं मुक्तं।⁶ ये य सप्त द्रुताः सप्त दृष्टान् धारयन्ति ते तस्मात् मन्दिरात् निरगच्छन्। तेषां परिच्छेदा निर्मलशुभ्रवर्णवस्त्रनिर्मिता वक्षांसि य सुवर्णशुङ्गुलैर्वेष्टितान्यासन्।⁷ अपरं यतुर्णां प्राणिनाम् अेकस्तेभ्यः सप्तद्रुतेभ्यः सप्तसुवर्णकंसान् अददात्।⁸ अनन्तरम् ईश्वरस्य तेजःप्रभावाकारणत् मन्दिरं धूमेन परिपूर्णं तस्मात् तैः सप्तद्रुतैः सप्तदृष्टानां समाप्तिं यावत् मन्दिरं केनापि प्रवेष्टुं नाशक्यत।

16 ततः परं मन्दिरात् तान् सप्तद्रुतान् सम्भाषमाणे अेष मडारवो मयाश्रावि, यूयं गत्वा तेभ्यः सप्तकंसेभ्य ईश्वरस्य क्रोधं पृथिव्यां स्त्रायत।² ततः प्रथमो द्रुतो गत्वा स्वकंसे यद्दद् अविद्यत तत् पृथिव्याम् अस्त्रायत् तस्मात् पशोः कलङ्कधारिणां तत्रप्रतिमापूजकानां मानवानां शरीरेषु व्यथाजनका दृष्टव्रणा अभवन्।³ ततः परं द्वितीयो द्रुतः स्वकंसे यद्दद् अविद्यत तत् समुद्रेऽस्त्रायत् तेन स कुण्डपस्थशोषितरूप्यभवत् समुद्रे स्थिताश्च सर्वे प्राणिनो मृत्युं गताः।⁴ अपरं तृतीयो द्रुतः स्वकंसे यद्दद् अविद्यत तत् सर्वे नदीषु जलप्रस्रवणेषु यास्त्रायत् ततस्तानि रक्तमयान्यभवन्। अपरं तोयानाम् अधिपस्य द्रुतस्य वागियं मया श्रुता।⁵ वर्तमानश्च भूतश्च भविष्यश्च परमेश्वरः। त्वमेव न्याय्यकारी यद् अेताद्दत् त्वं व्यचारयः।⁶ भविष्यद्वादिताधूनां रक्तं तैरेव पातितं। शोषितं त्वन्तु तेभ्योऽदास्तत्पानं तेषु युज्यते।⁷ अनन्तरं वेदीतो भाषमाणस्य कस्ययिद् अयं रवो मया श्रुतः, हे परमेश्वर सत्यं तत् हे सर्वशक्तिमन् प्रभो। सत्या न्याय्याश्च सर्वा हि विचारज्ञास्त्वदीयकाः।⁸ अनन्तरं यतुर्णो द्रुतः स्वकंसे यद्दद् अविद्यत तत् सर्वे सूर्येऽस्त्रायत् तस्मै य वह्निना मानवान् दग्धुं सामर्थ्यम् अदायि।⁹ तेन मनुष्या मडातापेन तापितास्तेषां दृष्टानाम् आधिपत्यविशिष्टस्येश्वरस्य नामानिन्दन् तत्रप्रशंसार्थञ्च मनःपरिवर्तनं नाकुर्वन्।¹⁰ ततः परं पञ्चमो द्रुतः स्वकंसे यद्दद् अविद्यत तत् सर्वे पशोः सिंहासनेऽस्त्रायत् तेन तस्य राष्ट्रं तिमिराच्छन्नम् अभवत् लोकाश्च वेदनाकारणत् स्वरसना अदंशयत।¹¹ स्वकीयव्यथाप्रणकारणस्य स्वर्गस्थम् अनिन्दन् स्वक्रियाभ्यश्च मनांसि न परावर्तयन्।¹² ततः परं षष्ठो द्रुतः स्वकंसे यद्दद् अविद्यत तत् सर्वे इराताभ्यो मडानदेऽस्त्रायत् तेन सूर्योदयदिश आगमिष्यतां राज्ञां मार्गसुगमार्थं तस्य तोयानि पर्यशुष्यन्।¹³ अनन्तरं नागस्य वदनात् पशोर्वदनात् मिथ्याभविष्यद्वादिनश्च वदनात् निर्गच्छन्तस्त्रयोऽशुभय आत्मानो मया दृष्टास्ते मण्डूकाकाराः।¹⁴ त आश्वर्यकर्मकारिणो भूतानाम् आत्मानः सन्ति सर्वशक्तिमत ईश्वरस्य मडादिने येन युद्धेन भवितव्यं तद्कृते कृत्स्नजगतो राज्ञाः संग्रहीतुं तेषां सन्निधिं निर्गच्छन्ति।¹⁵ अपरम् एभिर्भाषया ढर्म्मगिद्वानामकस्थने ते सङ्गृहीताः।¹⁶ पश्यादं यैरेवद् आगच्छामि यो ज्ञनः प्रबुद्धस्तिष्ठति यथा य नग्नः सन् न पर्यटति तस्य लज्जा य यथा दृश्या न भवति तथा स्ववासांसि रक्षति स धन्यः।¹⁷ ततः परं सप्तमो द्रुतः स्वकंसे यद्दद् अविद्यत तत् सर्वम् आकाशेऽस्त्रायत् तेन स्वर्गीयमन्दिरमध्यस्थसिंहासनात् मडारवोऽयं निर्गतः समाप्तिरभवदिति।¹⁸ तदनन्तरं तडितो रवाः स्तनितानि याभवन्, यस्मिन् काले य पृथिव्यां मनुष्याः सृष्टास्तम् आरभ्य याद्गङ्गाभूमिकम्पः कदापि नाभवत् ताद्गुं भूकम्पोऽभवत्।¹⁹ तदानीं मडानगरी त्रिपण्डा ज्ञाता भिन्नज्जातीयानां नगराणि य न्यपतन् मडाब्बाबिल् येश्वरेण स्वकीयप्रयण्डकोपमदिरापात्रदानार्थं संस्मृता।²⁰ द्वीपाश्च पलायिता गिरयश्चान्तहिताः।²¹ गगनमण्डलास्य मनुष्याणाम् उपर्येकैकद्रोणप-रिमितशिलानां मडावृष्टिरभवत् तच्छिलावृष्टेः क्लेशात् मनुष्या ईश्वरम् अनिन्दन् यतस्तज्ज्जातः क्लेशोऽतीव मडान्।

17 तदनन्तरं तेषां सप्तकंसधारिणां सप्तद्रुतानाम् अेक आगत्य मां सम्भाष्यावदत्, अत्रागच्छ, मेदिन्या नरपतयो यथा वेश्या साद्द्वं व्यभियारकम्भं कृतवन्तः,² यस्या व्यभियारमदेन य पृथिवीनिवासिनो मत्ता अभवन् तस्या बहुतोयेषूपविष्टाया मडावेश्याया दृष्टम् अदं त्वां दर्शयामि।³ ततोऽडम् आत्मनाविष्टस्तेन द्रुतेन प्रान्तरं नीतस्तत्र निन्दानामभिः परिपूर्णं सप्तशिरोभिर्दृशशुङ्गैश्च विशिष्टं सिन्दूरवर्णं पशुमुपविष्टा योषिदेका मया दृष्टा।⁴ सा नारी कृष्णलोहितवर्णं सिन्दूरवर्णञ्च परिच्छेदं धारयति स्वर्णमणिमुक्ताभिश्च विभूषितास्ति तस्याः करे घृणार्द्धद्वयैः स्वव्यभियारज्जातमलैश्च परिपूर्णं अेकः सुवर्णमयः कंसो विद्यते।⁵ तस्या भाले निगूढवाक्यमिदं पृथिवीस्थवेश्यानां धृष्ट्याङ्कियाणाञ्च माता मडाब्बाबिलिति नाम लिपितम् आस्ते।⁶ मम

दृष्टिगोचरस्था सा नारी पवित्रलोकानां रुधिरेशा यीशोः साक्षिणां रुधिरेशा य मत्तासीत् तस्या दर्शनात् ममातिशयम् आश्चर्यज्ञानं जातं | 7 ततः स द्रुतो माम् अवदत् कुतस्तवाश्चर्यज्ञानं जायते? अस्या योषितस्तद्वाहनस्य सप्तशिरोभिर्दशशृङ्गैश्च युक्तस्य पशोश्च निगूढभावम् अहं त्वां ज्ञापयामि | 8 त्वया दृष्टो ऽसौ पशुरासीत् नेदानीं वर्तते किन्तु रसातलात् तेनोदितव्यं विनाशश्च गन्तव्यः | ततो येषां नामानि जगतः सृष्टिकालम् आरभ्य ज्वनपुस्तके लिपितानि न विद्यन्ते ते पृथिवीनिवासिनो भूतम् अवर्तमानमुपस्थास्यन्तत्र तं पशुं दृष्ट्वाश्चर्यं मंस्यन्ते | 9 अत्र ज्ञानयुक्तया बुद्ध्या प्रकाशितव्यं | तानि सप्तशिरोसि तस्या योषित उपवेशनस्थानस्वरूपाः सप्त राञ्जानश्च सन्ति | 10 तेषां पञ्च पतिता अेकश्च वर्तमानः शेषश्चाद्याध्यनुपस्थितः स यद्योपस्थास्यति तदापि तेनाल्पकालं स्थातव्यं | 11 यः पशुरासीत् किन्त्विदानीं न वर्तते स अेवाष्टमः, स सप्तानाम् अेको ऽस्ति विनाशं गमिष्यति य | 12 त्वया दृष्टानि दशशृङ्गाण्यपि दश राञ्जानः सन्ति, अद्यापि ते राञ्जयं न प्राप्तं किन्तु मुहुर्त्तमेकं यावत् पशुना सार्द्धं ते राञ्जान एव प्रभुत्वं प्राप्स्यन्ति | 13 त अेकमन्त्रेण भविष्यन्ति स्वकीयशक्तिप्रभावावौ पशवे दास्यन्ति य | 14 ते मेषशावकेन सार्द्धं योत्स्यन्ति, किन्तु मेषशावकस्तान् जेष्यति यतः स प्रभूनां प्रभू राज्ञां राञ्ज यास्ति तस्य सङ्गिनो ऽप्याहूता अभिरुचिता विश्वास्याश्च | 15 अपरं स माम् अवदत् सा वेश्या यत्रोपविशति तानि तोयानि लोका ज्वन्ता ज्ञातयो नानाभाषावादिनश्च सन्ति | 16 त्वया दृष्टानि दश शृङ्गाणि पशुश्रेमे तां वेश्याम् ऋतीयिष्यन्ते दीनां नञ्चाञ्च करिष्यन्ति तस्या मांसानि भोक्ष्यन्ते वह्निना तां दाडयिष्यन्ति य | 17 यत ईश्वरस्य वाक्यानि यावत् सिद्धिं न गमिष्यन्ति तावद् ईश्वरस्य मनोगतं साधयितुम् अेकां मन्त्रेणां कृत्वा तस्मै पशवे स्वेषां राञ्जयं दातुञ्च तेषां मनांसीश्वरेण प्रवर्तितानि | 18 अपरं त्वया दृष्टा योषित् सा मडानगरी या पृथिव्या राज्ञाम् उपरि राञ्जयं कुरुते |

18 तदनन्तरं स्वर्गाद् अवरोहन् अपर अेको द्रुतो मया दृष्टः स मडापराकमविशिष्टस्तस्य तेजसा य पृथिवी दीप्ता | 2 स बलवता स्वरेण वायमिमाम् अधोषयत् पतिता पतिता मडाबाबिल, सा भूतानां वसतिः सर्वेषाम् अशुभ्यात्मनां कारा सर्वेषाम् अशुभ्यानां घृणयानाञ्च पक्षिणां पिञ्जरश्चाभवत् | 3 यतः सर्वज्जातीयास्तस्या व्यभियारज्जातां कोपमदिरां पीतवन्तः पृथिव्या राञ्जानश्च तथा सड व्यभियारं कृतवन्तः पृथिव्या वणिजश्च तस्याः सुभभोगबाहुल्याद् घनाढ्यतां गतवन्तः | 4 ततः परं स्वर्गात् मयापर अेष रवः श्रुतः, डे मम प्रजाः, यूयं यत् तस्याः पापानाम् अंशिनो न भवत तस्या दण्डेश्च दण्डयुक्ता न भवत तदर्थं ततो निर्गच्छत | 5 यतस्तस्याः पापानि गगनस्पशान्यभवन् तस्या अधर्मक्रियाश्वरेण संस्मृताः | 6 परान् प्रति तथा यद्दृष्टं व्यवहृतं तद्दत् तां प्रति व्यवहरत, तस्याः कर्माणां द्विगुणकृतानि तस्यै दत्त, यस्मिन् कंसे सा परान् मद्यम् अपाययत् तमेव तस्याः पानार्थं द्विगुणमद्येन पूरयत् | 7 तथा यात्मश्लाघा यश्च सुभभोगः कृतस्तयो द्विगुणौ यातनाशोको तस्यै दत्त, यतः सा स्वकीयान्तःकरणे वदति, राजीवद् उपविष्टाहं नानाथा न य शोकवित् | 8 तस्माद् दिवस अेकस्मिन् मारीदुर्भिक्षशोचनैः, सा समाप्लोष्यते नारी ध्यक्ष्यते वह्निना य सा; यद् विचारधिपस्तस्या बलवान् प्रभुरीश्वरः, 9 व्यभियारस्तया सार्द्धं सुभभोगश्च यैः कृतः, ते सर्वे अेव राञ्जानस्तदाहधुमदर्शनात्, प्ररोदिष्यन्ति वक्षांसि याडनिष्यन्ति बाहुलिः | 10 तस्यास्तै र्यातनाभीते दूरे स्थित्वेदमुच्यते, डा डा बाबिल मडास्थान डा प्रभावावन्ति पुरि, अेकस्मिन् आगता दण्डे विचाराज्ञा त्वदीयका | 11 मेदिन्या वणिजश्च तस्याः कृते रुदन्ति शोचन्ति य यतस्तेषां पण्यद्रव्याणि केनापि न क्रीयन्ते | 12 कुलतः सुवर्णरौप्यमणिमुक्ताः सूक्ष्मवस्त्राणि कृषालोहितवासांसि पटवस्त्राणि सिन्दूरवर्णवासांसि यन्दनादिकाफानि गण्डन्तेन मडाघकषेन पित्तललौहाभ्यां मर्मरप्रस्तरेण वा निर्मितानि सर्वविधपात्राणि 13 त्वगेला धूपः सुगन्धिद्रव्यं गन्धरसो द्राक्षारसस्तैलं शस्ययूर्णं गोधूमो गावो मेषा अश्वा रथा दासेया मनुष्यप्राणाश्चैतानि पण्यद्रव्याणि केनापि न क्रीयन्ते | 14 तव मनोडलिभाषस्य इलानां समयो गतः, त्वत्तो दूरीकृतं यद्यत् शोभनं भूषणं तव, कदायन तद्दृष्टो न पुन र्क्ष्यते त्वया | 15 तद्विकेतारो ये वणिजस्तस्या धनिनो ज्ञातास्ते तस्या यातनाया भयाद् दूरे तिष्ठन्ती रोदिष्यन्ति शोचन्तश्चेदं गदिष्यन्ति 16 डा डा मडापुरि, त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृषालोहितवस्त्रैः सिन्दूरवर्णवासोभिश्चाख्यादिता स्वर्णमणिमुक्ताभिरलङ्कृता यासीः, 17 किन्त्वेकस्मिन् दण्डे सा मडासम्पद् लुप्ता | अपरं पीतानां कर्णधाराः समूहलोका नाविकाः समुद्रव्यवसायिनश्च सर्वे 18 दूरे तिष्ठन्तस्तस्या दाडस्य धूमं निरीक्षमाणा उच्यैः स्वरेण वदन्ति तस्या मडानगर्वाः किं तुल्यं? 19 अपरं स्वशिरःसु मृत्तिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोचन्तश्चोच्यैः स्वरेण वदन्ति डा डा यस्या मडापुर्यां बाहुल्यधनकारणात्, सम्पत्तिः सञ्चिता सर्वैः सामुद्रपोतनायकैः, अेकस्मिन्नेव दण्डे सा सम्पूर्णास्ति 20 डे स्वर्गवासिनः सर्वे पवित्राः प्रेरिताश्च डे | डे भाविवादिनो यूयं कृते तस्याः प्रवर्षत | युष्माकं यत् तथा सार्द्धं यो विवाहः पुराभवत् | दण्डे समुचितं तस्य तस्यै व्यतरदीश्वरः | 21 अनन्तरम् अेको बलवान् द्रुतो बृहत्पेषणीप्रस्तरतुल्यं पाषाणमेकं गृहीत्वा समुद्रे निक्षिप्य कथितवान्, ईदृग्बलप्रकाशेन बाबिल मडानगरी निपातयिष्यते ततस्तस्या उद्देशः पुन र् न लप्स्यते | 22 वल्लकीवादिनां शब्दं पुन र् न श्रोष्यते त्वयि | गाथाकानाञ्च शब्दो वा वंशीतूर्यादिवादिनां | शिल्पकर्मकरः को ऽपि पुन र् न द्रक्ष्यते त्वयि | पेषणीप्रस्तरध्वानः पुन र् न श्रोष्यते त्वयि | 23 दीपस्यापि प्रभा तद्दत् पुन र् न द्रक्ष्यते त्वयि | न कन्यावरयोः शब्दः पुनः संश्रोष्यते त्वयि | यस्मान्मुष्याः पृथिव्या ये वणिजस्तैः डभवन् तव | यस्माच्च ज्ञातयः सर्वा मोडितास्तव मायया | 24 भाविवादिपवित्राणां यावन्तश्च डता भुवि | सर्वेषां शोषितं तेषां प्राप्तं सर्वं तवान्तरे | |

19 ततः परं स्वर्गस्थानां मडाज्वन्ताया मडाशब्दो ऽयं मया श्रुतः, ब्रूत परेश्वरं धन्यम् अस्मदीयो य ईश्वरः | तस्याभवत् परित्राणां प्रभावाच्च पराकमः | 2 विचाराज्ञाश्च तस्यैव सत्या न्याय्या भवन्ति य | या स्ववेश्याक्रियाभिश्च व्यकरोत् कृत्स्नमेदिनीं | तां स दण्डितवान् वेश्यां तस्याश्च करतस्तथा | शोषितस्य स्वदासानां संशोधं स गृहीतवान् | 3 पुनरपि तैरिदमुक्तं यथा, ब्रूत परेश्वरं धन्यं यन्नित्यं नित्यमेव य | तस्या दाडस्य धूमो ऽसौ दिशभूर्धुवमुद्येयति | 4 ततः परं यतुर्विशतिप्रायीनाश्चत्वारः प्राणिनश्च प्राणिपत्य सिंहासनोपविष्टम् ईश्वरं प्रणम्यावदन्, तथास्तु परमेशश्च सर्वैरेव प्रशस्यतां | 5 अनन्तरं सिंहासनमध्याद् अेष रवो निर्गतो, यथा, डे ईश्वरस्य दासेयास्तद्दत्ताः सकला नराः | यूयं क्षुद्रा मडान्तश्च प्रशंसत व ईश्वरं | 6 ततः परं मडाज्वन्तायाः शब्द एव बहुतोयानाञ्च शब्द एव गृतरस्तनितानाञ्च शब्द एव शब्दो ऽयं मया श्रुतः, ब्रूत परेश्वरं धन्यं राञ्जयं प्राप्तवान् यतः | स परमेश्वरो ऽस्माकं यः सर्वशक्तिमान् प्रभुः | 7 कीर्त्यामः स्तवं तस्य हृष्टाश्रुत्वोव्लासिता वयं | यन्मेषशावकस्यैव विवाहसमयो ऽभवत् | वाग्दत्ता याभवत् तस्मै या कन्या सा सुसज्जिता | 8 परिधानाय तस्यै य दत्तः शुभ्रः सुयेलकः | 9 स सुयेलकः पवित्रलोकानां पुण्यानि | ततः स माम् उक्तवान् त्वमिदं लिपि मेषशावकस्य विवाहभोज्याय ये निमन्त्रितास्ते धन्या एति | पुनरपि माम् अवदत्, एभानीश्वरस्य सत्यानि वाक्यानि | 10 अनन्तरं अहं तस्य यरणयोरन्तिके निपत्य तं प्रणनुमुधतः | ततः स माम् उक्तवान् सावधानस्तिष्ठ मैवं कुरु यीशोः साक्ष्यविशिष्टैस्तव भ्रातृभिस्त्वया य सडदासो डहं | ईश्वरमेव प्रणम यस्माद् यीशोः साक्ष्यं भविष्यद्वाक्यस्य सारं | 11 अनन्तरं मया मुक्तः स्वर्गो दृष्टः, अेकः श्वेतवर्णो ऽश्वो ऽपि दृष्टस्तदाड्डो ज्वो विश्वास्यः सत्यमयश्चेति नाम्ना प्यातः स याथार्थ्येन विचारं युद्धञ्च करोति | 12 तस्य नेत्रे ऽग्निशिखातुल्ये शिरसि य बहुकिरीटानि विद्यन्ते तत्र तस्य नाम लिपितमस्ति तमेव विना नापरः को ऽपि तन्नाम ज्ञानाति | 13 स रुधिरमग्नेन परिच्छेदनाख्यादित ईश्वरवाद् एति नाम्नाभिधीयते य | 14 अपरं स्वर्गस्थसैन्यानि श्वेताश्चाड्डानि परिडितनिर्मलश्वेतसूक्ष्मवस्त्राणि य भूत्वा तमनुगच्छन्ति | 15 तस्य वक्त्राद् अेकस्तीक्ष्णः भङ्गो निर्गच्छति तेन भङ्गेन सर्वज्जातीयास्तेनाधातितव्याः स य लौहदण्डेन तान् यारयिष्यति सर्वशक्तिमत ईश्वरस्य प्रयादकोपरसोत्पादकद्राक्षाकुण्डे यद्यत् तिष्ठति तत् सर्वं स अेव पदाभ्यां पिनष्टि | 16 अपरं तस्य परिच्छेद उरसि य राज्ञां राञ्जा प्रभूनां प्रभुश्चेति नाम निमित्तमस्ति | 17 अनन्तरं सूर्ये तिष्ठन् अेको द्रुतो मया दृष्टः, आकाशमध्य उड्डीयमानान् सर्वान् पक्षिणाः प्रति स उच्यैः स्वरेण घोषयति, अत्रागच्छत | 18 ईश्वरस्य मडाभोज्ये मिलत, राज्ञां क्व्याणि सेनापतीनां क्व्याणि वीराणां क्व्याण्यश्चानां तदाड्डानाञ्च क्व्याणि दासमुक्तानां क्षुद्रमडतां सर्वेषामेव क्व्याणि य युष्माभिर्भक्षितव्यानि | 19 ततः परं तेनाश्चाड्डज्वनेन तदीयसैन्यैश्च सार्द्धं युद्धं कर्तुं स पशुः पृथिव्या राञ्जानस्तेषां सैन्यानि य समागच्छन्तीति मया दृष्टं | 20 ततः स पशु र्धृतो यश्च मिथ्याभविष्यद्दत्ता तस्यान्तिके यित्रकर्माणि कुर्वन् तैरेव

पशुङ्गधारिणस्तत्रतिमापूजकांश्च भ्रमितवान् सो ऽपि तेन सार्द्धं धृतः। तौ य वह्निगन्धकञ्चलितहृदे ञ्चवन्तौ निक्षिप्तौ।²¹ अवशिष्टाश्च तस्याश्चाङ्गस्य वक्त्रनिर्गतभङ्गेन हताः, तेषां क्वयैश्च पक्षिणः सर्वे तृप्तिं गताः।

20 ततः परं स्वर्गाद् अवरोहन् अंको दूतो मया दृष्टस्तस्य करे रमातलस्य कुञ्जिका मडाशुङ्गपलञ्चैकं तिष्ठतः।² अपरं नागो ऽर्थतः यो वृद्धः सर्पो ऽप-
वाहकः शयतानश्चास्ति तमेव धृत्वा वर्षसहस्रं यावद् बद्धवान्।³ अपरं रसातले तं निक्षिप्य तदुपरि द्वारं रुद्ध्वा मुद्राङ्कितवान् यस्मात् तद् वर्षसह-
स्रं यावत् सम्पूर्णं न भवेत् तावद् भिन्नज्जातीयास्तेन पुन न भ्रमितव्याः। ततः परम् अल्पकालार्थं तस्य भोगनेन भवितव्यं।⁴ अनन्तरं मया सिंहासनानि
दृष्टानि तत्र ये जना उपाविशन् तेषो विचारभारो ऽदीयतः अनन्तरं यीशोः साक्ष्यस्य कारणाद् ईश्वरवाक्यस्य कारणाच्च येषां शिरश्छेदनं कृतं पशोस्तदी-
यप्रतिमाया वा पूजा यैर्न कृता भाले करे वा कलङ्को ऽपि न धृतस्तेषाम् आत्मानो ऽपि मया दृष्टाः, ते प्राप्ताञ्चवनास्तद्वर्षसहस्रं यावत् प्रीष्टेन सार्द्धं राजत्व-
मकुर्वन्।⁵ किन्त्ववशिष्टा मृतजनास्तस्य वर्षसहस्रस्य समाप्तेः पूर्वं ञ्चवनं न प्रापन्।⁶ अेषा प्रथमोत्थितिः। यः कश्चित् प्रथमाया उत्थितेरेशी स धन्यः
पवित्रश्च। तेषु द्वितीयमृत्योः को ऽप्यधिकारो नास्ति त ईश्वरस्य प्रीष्टस्य य याजका भविष्यन्ति वर्षसहस्रं यावत् तेन सह राजत्वं करिष्यन्ति य।⁷ वर्ष-
सहस्रे समाप्ते शयतानः स्वकारातो मोक्ष्यते।⁸ ततः स पृथिव्याश्चतुर्दिक्षु स्थितान् सर्वज्जातीयान् विशेषतो जूजाभ्यान् माजूजाभ्यांश्च सामुद्रसिकतावद्
बहुसंख्यकान् जनान् भ्रमयित्वा युद्धार्थं संग्रहीतुं निर्गमिष्यति।⁹ ततस्ते मेदिन्याः प्रस्थेनागत्य पवित्रलोकानां दुर्गं प्रियतमां नगरीञ्च वेष्टितवन्तः कि-
न्वीश्वरेण निक्षिप्तो ऽग्निराकाशात् पतित्वा तान् पादितवान्।¹⁰ तेषां भ्रमयिता य शयतानो वह्निगन्धकयो हृदे ऽर्थतः पशु भिथ्याभविष्यद्वादी य यत्र ति-
ष्ठतस्तत्रैव निक्षिप्तः, तत्रान्तकालं यावत् ते दिवानिशनं यातनां भोक्ष्यन्ते।¹¹ ततः शुक्लम् अंके मडासिंहासनं मया दृष्टं तदुपरिष्ठो ऽपि दृष्टस्तस्य वदना-
न्तिकेण लूनभोमण्डले पलायेतां पुनस्ताभ्यां स्थानं न लब्धं।¹² अपरं क्षुद्रा मडान्तश्च सर्वे मृता मया दृष्टाः, ते सिंहासनस्थान्तिके ऽतिष्ठन् ग्रन्थाश्च व्य-
स्तीर्यन्त ञ्चवनपुस्तकाभ्यम् अपरम् अंके पुस्तकमपि विस्तीर्णा। तत्र ग्रन्थेषु यद्यत् लिपितं तस्मात् मृतानाम् अंकेकस्य स्वक्षियानुयायी विचारः कृतः।
¹³ तदानीं समुद्रेण स्वान्तरस्था मृतजनाः सर्पिताः, मृत्युपरलोकान्यामपि स्वान्तरस्था मृतजनाः सर्पिताः, तेषाञ्चैकैकस्य स्वक्षियानुयायी विचारः कृतः।
¹⁴ अपरं मृत्युपरलोकं वह्निहृदे निक्षिप्तौ, अेष अेव द्वितीयो मृत्युः।¹⁵ यस्य कस्यचित् नाम ञ्चवनपुस्तके लिपितं नाविद्यत स अेव तस्मिन् वह्निहृदे न्य-
क्षिप्यत।

21 अनन्तरं नवीनम् आकाशमण्डलं नवीना पृथिवी य मया दृष्टे यतः प्रथमम् आकाशमण्डलं प्रथमा पृथिवी य लोपं गते समुद्रो ऽपि ततः परं न विद्य-
ते।² अपरं स्वर्गाद् अवरोहन्ती पवित्रा नगरी, अर्थतो नवीना यिज्ञाशालमपुरी मया दृष्टा, सा वराय विभूषिता कन्येव सुसंज्जितासीत्।³ अन-
न्तरं स्वर्गाद् अेष मडारवो मया श्रुतः पश्यायं मानवैः सार्द्धम् ईश्वरस्यावासः, स तैः सार्द्धं वत्स्यति ते य तस्य प्रजा भविष्यन्ति, ईश्वरश्च स्वयं तेषाम्
ईश्वरो भूत्वा तैः सार्द्धं स्थास्यति।⁴ तेषां नेत्रेभ्यश्चाश्रूणि सर्वाणीश्वरेण प्रमाक्ष्यन्ते मृत्युरपि पुन न भविष्यति शोकविलापकवेशा अपि पुन न भविष्य-
न्ति, यतः प्रथमानि सर्वाणि व्यतीतिनि।⁵ अपरं सिंहासनोपविष्टो जनोऽवदत् पश्याहं सर्वाणि नूतनीकरोमि। पुनरवदत् लिपि यत एभानि वाक्यानि
सत्यानि विश्वास्यानि य सन्ति।⁶ पन माम् अवदत् समाप्तं, अहं कः क्षत्र्य, अहम् आदिरन्तश्च यः पिपासति तस्मा अहं ञ्चवनदायिप्रसवणस्य तोयं
विनामूल्यं दास्यामि।⁷ यो जयति स सर्वेषाम् अधिकारी भविष्यति, अहञ्च तस्येश्वरो भविष्यामि स य मम पुत्रो भविष्यति।⁸ किन्तु भीतानाम् अवि-
श्वासीनां घृणानां नरहन्तृणां वेश्यागामिनां मोहकानां देवपूजकानां सर्वेषाम् अनृतवादिनाञ्चांशो वह्निगन्धकञ्चलितहृदे भविष्यति, अेष अेव द्वितीयो
मृत्युः।⁹ अनन्तरं शेषसप्तदशैः परिपूर्णाः सप्त कंसा येषां सप्तदूतानां करेभ्यासन् तेषामेक आगत्य मां सम्भाष्यावदत्, आगच्छाहं तां कन्याम् अर्थतो मे-
षशावकस्य भाविभार्या त्वां दर्शयामि।¹⁰ ततः स आत्माविष्टं माम् अत्युच्यं मडापर्वतमेकं नीत्वेश्वरस्य सन्निहितः स्वर्गाद् अवरोहन्ती यिज्ञाशालामाभ्यां
पवित्रां नगरीं दर्शितवान्।¹¹ सा ईश्वरीयप्रतापविशिष्टा तस्यास्तेजो मडाधरन्वदत् अर्थतः सूर्यकान्तमणितेजस्तुल्यं।¹² तस्याः प्राचीरं बृहद् उच्यञ्च
तत्र द्वादश गोपुराणि सन्ति तद्गोपुरोपरि द्वादश स्वर्गदूता विद्यन्ते तत्र य द्वादश नामान्यर्थत एसायेलीयानां द्वादशवंशानां नामानि लिपितानि।¹³ पूर्वदिशि
त्रीणि गोपुराणि उत्तरदिशि त्रीणि गोपुराणि दक्षिणदिशि त्रीणि गोपुराणि पश्चीमदिशि य त्रीणि गोपुराणि सन्ति।¹⁴ नगर्याः प्राचीरस्य द्वादश मूलानि
सन्ति तत्र मेषाशावकस्य द्वादशप्रेरितानां द्वादश नामानि लिपितानि।¹⁵ अनरं नगर्यास्तदीयगोपुराणां तत्प्राचीरस्य य मापनार्थं मया सम्भाषमाणस्य दू-
तस्य करे स्वर्णमय अंके परिमाणदण्ड आसीत्।¹⁶ नगर्या आकृतिश्चातुरसा तस्या दैर्घ्यप्रस्थे समे। ततः परं स तेग परिमाणदण्डेन तां नगरीं परिमित-
वान् तस्याः परिमाणं द्वादशसहस्रनल्वाः। तस्या दैर्घ्यं प्रस्थम् उच्यत्वञ्च समानानि।¹⁷ अपरं स तस्याः प्राचीरं परिमितवान् तस्य मानवास्थार्थतो दूतस्य
परिमाणानुसारतस्तत् यतुश्चत्वारिंशदधिकशतहस्तपरिमितं।¹⁸ तस्य प्राचीरस्य निर्मितः सूर्यकान्तमणिर्नगरी य निर्मलकायतुल्येन शुद्धसुवर्णेन
निर्मिता।¹⁹ नगर्याः प्राचीरस्य मूलानि य सर्वविधमडाधर्मणिभिर्भूषितानि। तेषां प्रथमं भित्तिमूलं सूर्यकान्तस्य, द्वितीयं नीलस्य, तृतीयं ताम्रमणोः,
चतुर्थं मरकतस्य, पञ्चमं वैदूर्यस्य, षष्ठं शोणरत्नस्य, सप्तमं यन्द्रकान्तस्य, अष्टमं गोमेदस्य, नवमं पद्मरागस्य, दशमं लशुनीयस्य, अेकादशं षेरोजस्य,
द्वादशं मदीभमणोश्चास्ति।²¹ द्वादशगोपुराणि द्वादशमुक्ताभिर्निर्मितानि, अंकेकं गोपुरम् अंकेकया मुक्तया कृतं नगर्या मडामार्गश्चाच्छकायवत् निर्मलसुव-
र्णेन निर्मितं।²² तस्या अनन्तर अंकेकमपि मन्दिरं मया न दृष्टं सतः सर्वशक्तिमान् प्रभुः परमेश्वरो मेषशावकश्च स्वयं तस्य मन्दिरं।²³ तस्यै नगर्यै दीप्ति-
दानार्थं सूर्यायन्द्रमसोः प्रयोजनं नास्ति यत ईश्वरस्य प्रतापस्तां दीपयति मेषशावकश्च तस्या ज्योतिरस्ति।²⁴ परित्राणप्राप्तलोकनिवडाश्च तस्या आलोके
गमनागमने कुर्वन्ति पृथिव्या राजानश्च स्वकीयं प्रतापं गौरवञ्च तन्मध्यम् आनयन्ति।²⁵ तस्या द्वाराणि दिवा कदापि न रोत्स्यन्ते निशापि तत्र न भविष्य-
ति।²⁶ सर्वज्जातीनां गौरवप्रतापौ तन्मध्यम् आनयेते।²⁷ परन्त्वपवित्रं घृण्यकृद् अनृतकृद् वा किमपि तन्मध्यं न प्रवेक्ष्यति मेषशावकस्य ञ्चवनपुस्तके ये-
षां नामानि लिपितानि केवलं त अेव प्रवेक्ष्यन्ति।

22 अनन्तरं स स्फुटिकवत् निर्मलम् अमृततोयस्य स्रोतो माम् अतिशयत् तद् ईश्वरस्य मेषशावकस्य य सिंहासनात् निर्गच्छति।² नगर्या मार्गमध्ये
तस्या नद्याः पार्श्वयोरमृतवृक्षा विद्यन्ते तेषां द्वादशकुलानि भवन्ति, अंकेको वृक्षः प्रतिमासं स्वकुलं कुलति तद्भक्षपत्राणि यान्यज्जातीयानाम् आरोग्य-
जनकानि।³ अपरं किमपि शापयस्तं पुन न भविष्यति तस्या मध्य ईश्वरस्य मेषशावकस्य य सिंहासनं स्थास्यति तस्य दासाश्च तं सेविष्यन्ते।⁴ तस्य
वदनदर्शनं प्राप्स्यन्ति भालेषु य तस्य नाम लिपितं भविष्यति।⁵ तदानीं रात्रिः पुन न भविष्यति यतः प्रभुः परमेश्वरस्तान् दीपयिष्यति ते यानन्तकालं
यावद् राजत्वं करिष्यन्ते।⁶ अनन्तरं स माम् अवदत्, वाक्यानीमानि विश्वास्यानि सत्यानि य, अयिराद् यैर्भवितव्यं तानि स्वदासान् ज्ञापयितुं पवित्रभ-
विष्यद्वादिनां प्रभुः परमेश्वरः स्वदूतं प्रेषितवान्।⁷ पश्याहं तूर्णम् आगच्छामि, अेतद्ग्रन्थस्य भविष्यद्वाक्यानि यः पालयति स अेव धन्यः।⁸ योऽहं नम
अेतानि श्रुतवान् दृष्टवांश्चास्मि श्रुत्वा दृष्ट्वा य तद्दर्शकृत्स्य प्रणामार्थं तस्यरक्षणोर्नितिके ऽपतं।⁹ ततः स माम् अवदत् सावधानो भव मैवं कुरु, त्वया
तव भ्रातृभिर्भविष्यद्वादिभिरेतद्ग्रन्थस्थवाक्यपालनकारिभिश्च सहदासो ऽहं। त्वम् ईश्वरं प्रणाम।¹⁰ स पुन माम् अवदत्, अेतद्ग्रन्थस्थभविष्यद्वाक्या-
नि त्वया न मुद्राङ्कयितव्यानि यतः समयो निकटवर्ती।¹¹ अधर्माचार एतः परमध्यधर्मम् आचरतु, अमेध्याचार एतः परमध्यमेधम् आचरतु धर्माचार
एतः परमपि धर्मम् आचरतु पवित्राचारश्चेतः परमपि पवित्रम् आचरतु।¹² पश्याहं तूर्णम् आगच्छामि, अंकेकस्मै स्वक्षियानुयायिफलानार्थं मदातव्यकुलं
मम समवर्त्ति।¹³ अहं कः क्षत्र्य प्रथमः शेषश्चादिरन्तश्च।¹⁴ अमुतवृक्षस्याधिकारप्राप्तर्यथ द्वारैर्नगरप्रवेशार्थञ्च ये तस्याज्ञाः पालयन्ति त अेव धन्याः।
¹⁵ कुक्कुरैर्भयाविभिः पुङ्गामिभिर्नरहन्तृभिर्देवार्थकैः सर्वैरनृते प्रीयमाणैरनृताचारिभिश्च बहिः स्थातव्यं।¹⁶ मण्डलीषु युष्मभ्यमेतेषां साक्ष्यदानार्थं
यीशुरहं स्वदूतं प्रेषितवान्, अहमेव दायूदो मूलं वंशश्च, अहं तेजोभयप्रभातीयतारावर्षः।¹⁷ आत्मा कन्या य कथयतः, त्वयागम्यतां। श्रोतापि वदतु,

आगम्यतामिति | यश्च तृषार्त्तः स आगच्छतु यश्चेच्छति स विना मूल्यं ञ्जवनदायि जलं गृह्णातु | ¹⁸ यः कश्चिद् ऐतद्ग्रन्थस्थभविष्यद्वाक्यानि शृणोति तस्मा अहं साक्ष्यमिदं ददामि, कश्चिद् यद्यपरं किमप्येतेषु योजयति तर्हीश्वरोग्रन्थेऽस्मिन् लिपितान् दण्डान् तस्मिन्नेव योजयिष्यति | ¹⁹ यदि यः कश्चिद् ऐतद्ग्रन्थस्थभविष्यद्वाक्येभ्यः किमप्यपहरति तर्हीश्वरो ग्रन्थेऽस्मिन् लिपितात् ञ्जवनवृक्षात् पवित्रनगराय तस्यांशमपहरिष्यति | ²⁰ ऐतत् साक्ष्यं यो ददाति स एव वक्ति सत्यम् अहं तूर्णम् आगच्छामि | तथास्तु | प्रभो यीशोः, आगम्यतां भवता | ²¹ अस्माकं प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्यानुग्रहः सर्वेषु युष्मासु वर्त्ततां | आमेन् |